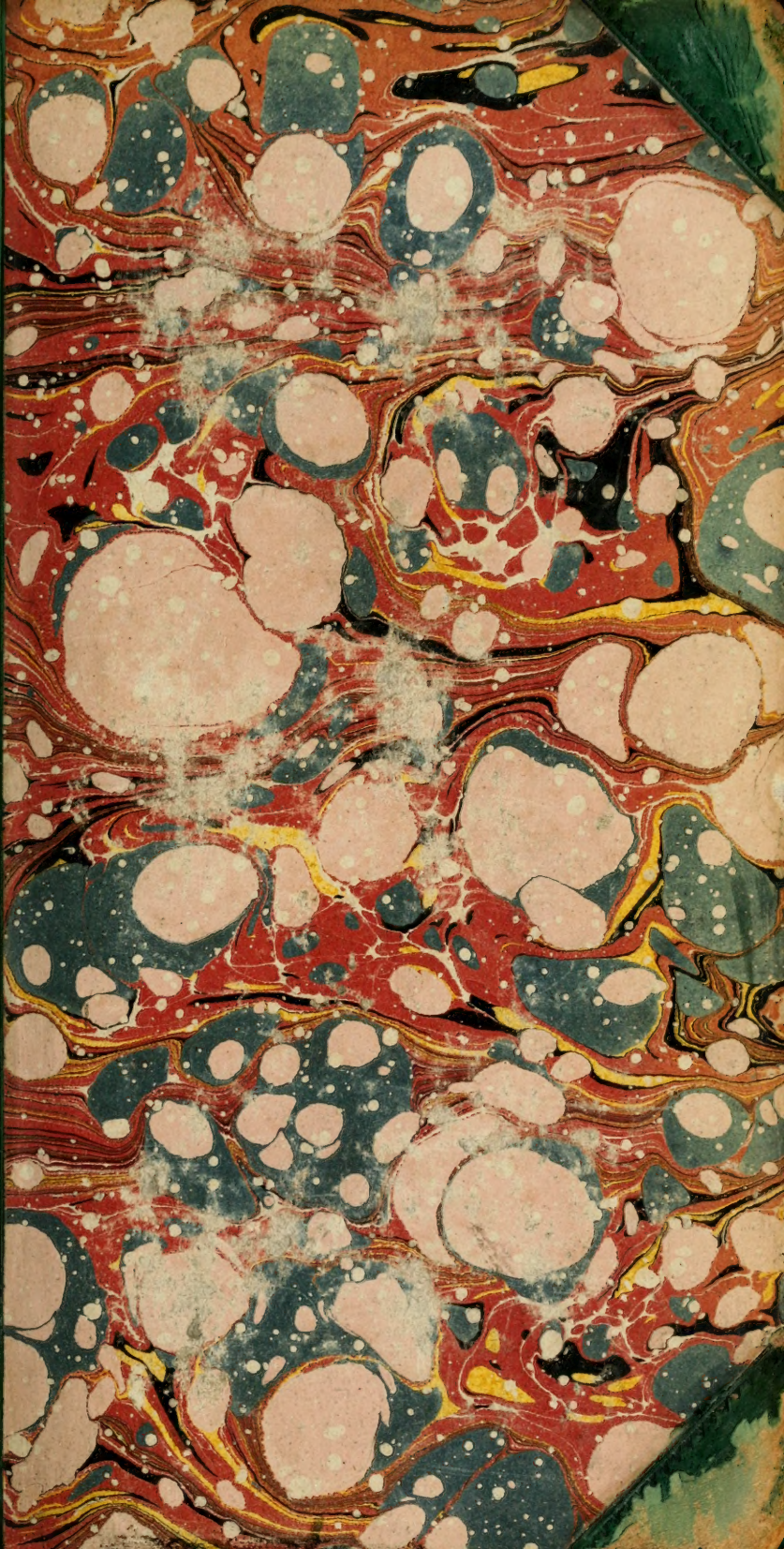

AA0005383948

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

THE LIBRARY
OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA
LOS ANGELES

Digitized by the Internet Archive
in 2008 with funding from
Microsoft Corporation

ORATORES
ATTICI

ET QUOS SIC VOCANT

SOPHISTÆ

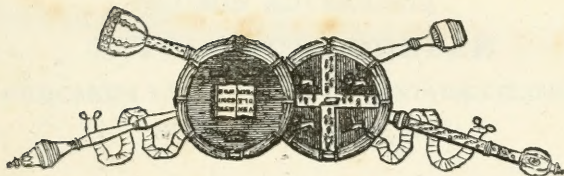
OPERA ET STUDIO

GULIELMI STEPHANI DOBSON A.M.

REGIÆ SOCIETATIS LITERARUM SOCII

TOMUS SEXTUS

DEMOSTHENES

LONDINI

EXCUDIT J. F. DOVE

(APUD QUEM ETIAM VENEUNT)

A. S. MDCCCXXVIII.

DEMOSTHENIS
QUÆ EXSTANT OMNIA

INDICIBUS LOCUPLETISSIMIS

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

VARIETATE LECTIONIS

SCHOLIIS TUM ULPIANEIS TUM ANONYMIS

ANNOTATIONIBUS VARIORUM

H. WOLFII OBSOPEI TAYLORI MARKLANDI JURINI MOUNTENII STOCKII HARLESII

F. A. WOLFII SPALDINGII AUGERI RÜDIGERI WUNDERLICHII BREMI

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

GULIELMUS STEPHANUS DOBSON A.M.

REGIÆ SOCIETATIS LITERARUM SOCIUS

ACCEDUNT ANIMADVERSIONES

REISKII DOUNÆI WEISKII AMERSFOORDTII

ET NUNC PRIMUM PUBLICI JURIS FACTÆ

THOMÆ STANLEII VEL POTIUS JACOBI DUPORTI

NECNON ADVERSARIA

PETRI PAULI DOBREE

GRÆCARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES

NUPER PROFESSORIS REGII

TOMUS SECUNDUS

DEMOSTHENIS PUBLICÆ

LONDINI

PROSTANT APUD J. F. DOVE

A. S. MDCCCXXVIII.

PA
3479
A1
1828
v.5

TABULA

EORUM QUÆ CONTINENTUR

IN

TOMO SEXTO.

	Pag.
Περὶ Στεφάνου (Textus Bekkeri est)	23
Contareni Disputatio	186
Περὶ τῆς Παραπρεσβείας (Textus Taylori est)	206
F. A. Wolfii Prolegomena ad Orationem adversus Leptinem	353
Πρὸς Λεωτίνην (Textus F. A. Wolfii est)	401

1406532

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΙ.

TAYLORI
PROLEGOMENA
AD
ÆSCHINIS
ET
DEMOSTHENIS
ORATIONES
DE
CORONA ADVERSARIAS.

Quod Cicero dixit, quum has duas Orationes in Latinum sermonem convertit, vere dixit; se nempe gladiatorum par nobilissimum post hominum memoriam inducere, Æschinem et Demosthenem, illum, non tanquam Æserinum Samnitum, spurcum hominem, sed doctum et acerrimum, immo alterum fere Pacidianum, cum Pacidiano, gladiatorum optimo, compositum. (Ita enim Ciceronis verba interpretor contra Manutium, cum aliorum, tum Jani Parrhasii in Epist. LX. auctoritate adductus.) Ut affirmare non dubitem, nihil habere Humaniores Literas vel Elegantia limatius, vel Facundia disertius, vel gravius Oratione: nihil aut verborum ornatu cultius, aut sententiarum majestate elatius, vel ab omni denique laudis genere felicius.

Et quum hæc dicam, nihil profero, nisi quod comprobavit Vetustas, atque omnium Gentium Populorumque Consensus, ad quos Humanitas, hoc est, hujusmodi Literæ pervenerint. "Hic, quem præstitisse diximus ceteris, in illa pro Ctesiphonte oratione longe optima, submissius a primo, deinde, dum de legibus disputat, pressius, post sensim incedens, judices ut vidit ardentis, in reliquis exultavit audacius." Cic. Orat. cap. 8. "Si exempla sequimur," ait Idem ibid. cap. 38. "a Demosthene sumamus, et quidem perpetuæ dictionis, ex eo loco, unde in Ctesiphontis judicio de suis factis, consiliis, meritis in Rempublicam aggressus est dicere. Ea profecto Oratio in eam formam, quæ est insita in mentibus nostris, includi sic potest, ut major Eloquentia non requiratur." Porro: "Converti ex Atticis duorum eloquentissimorum nobilissimas Orationes inter se contrarias, Æschinis Demosthenisque." Id. de Optim. gen. Orator. Nam, non contentus eloquentia sæculi sui, cum totum se ad laudes Græcorum comparavit, tum, ut imaginem summæ Eloquentiæ in mente atque animo plenissime effingeret, Orationes has contrarias Latino sermone donavit Latini sermonis peritissimus artifex, M. TULL. CICERO. Et qui omnes ad imitandum proposuit, has potissimum duxit esse dignas, quas sedulo

in patriam linguam verteret. Istius operis nihil hodie remanet præter desiderium, si excipias Anteloquium, quod inscribi solet DE OPTIMO GENERE ORATORUM. (Tullius) Protagoram Platonis, et (Economicon Xenophontis, et Æschinis ac Demosthenis duas contra se Orationes pulcherrimas transtulit. “Quanta in illis prætermiserit, quanta addiderit, quanta mutaverit, ut proprietates alterius linguæ suis proprietatibus explicaret, non est hujus temporis dicere. Sufficit mihi ipsius Translatoris auctoritas, qui ita in Prologo earundem Orationum loquutus est: Putavi mihi suscipiendum, etc.” Hieron. ad Paulin. Epist. 50. Rursus: “Nisi forte putandus est Tullius Economicon Xenophontis, et Platonis Protagoram, et Demosthenis pro Ctesiphonte orationem afflatus Rhetorico spiritu transtulisse.” Idem Apolog. advers. Rufin. l. 2. Qui similia fere habet in Proleg. ad Pentateuch, et in Epistola ad Sunniam et Fretelam. Scripsit item Sidonius Apollinaris II. Epist. 9. “Quamquam sic esset ad verbum sententiamque translatus, ut nec Apuleius Phædonem sic Platonis, neque Tullius Ctesiphontem sic Demosthenis in usum regulamque Romani Sermonis exseripserint.” Verum ut jactura istius Versionis quodammodo resarciretur, quidam male feriati antiquas Ciceronis Editiones beare voluerunt Interpretatione hujus Controversiæ, quam elaboravit Leonardus Brunus, Aretinus, verum neque eo Loco, quem occupat, neque Fama istorum Scriptorum dignam, quos convertere instituebat. Ea utique Contentio duorum summorum hominum, ad quam Concursus ex tota Græcia factus esse dicitur, (nam et Æschines ipse commemorat p. 386. plures tribunal circumstetisse, quam unquam meminert ad ullam causam publicam convenisse,) cito venit in famam atque celebritatem: et, dum stetit fortuna harum Literarum, nihil unquam aut ardentius legebatur, aut maximorum hominum studia magis alliciebat. Illam Demosthenis præcipue, (uti dicebam,) ita semper admirati sunt veteres, quemadmodum solebant Phidiæ Jovem aut Doryphorum suspicere; præstantissimi scil. Artificis præstantissima artificia, et quibus nihil in illo genere perfectius esse potuit. Οἱ γοῦν κάλλιστοι τῶν δημοσίων λόγων εἰσίν, ἐν οἷς περὶ νόμου τι ἢ ψηφίσματος ἀμφισβητεῖται, λέγω δὲ τὸν τε ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ—Theo Progymn. p. 5. Οἶμαι γάρ σε τῶν Δημοσθένους εἰ μήτι ἄλλο, ἀλλὰ ΤΟΝΤΕ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΝΑΡΡΗΣΕΩΣ ΛΟΓΟΝ, τὸν πολυήμετον ὃ ἢ τοῦτον ἀνεγνωκίμαι. Aristid. περὶ τοῦ παραφύεγμ. Scripsit ad morem Adagii Plinius VI. Epist. 23. “Solent quidam ex contubernaliibus nostris existimare, hanc orationem præcipuam, ut inter meas, ΩΣ ΥΠΕΡ ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΟΣ esse.” Hos omnes anteivit, ut ætate ita judicio, Dionysius Halicarnassensis, qui ita scribit in libro περὶ Συνδέσεως. Ἐτέρου πάντων ἴσφομαι, τοῦ πάντων ἰερμηνεῦσθαι δαιμονίως ἐκοκύντος, τοῦ ὑπὲρ Κτησιφώντος, ὃν ἐγὼ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΑΠΟΦΑΙΝΟΜΑΙ ΠΑΝΤΩΝ ΛΟΓΩΝ. Rursus περὶ εἰνότη. §. 14.—πλεῖστα δὲ καὶ κάλλιστα ἐκ τῆς ὑπὲρ Κτησιφώντος ἀπολογίας. Οὗτος γὰρ δὴ μοι ἐκεῖ καλλίστη καὶ μετριωτάτη κατασκευῆ λίξεως κεχρησθαι ὁ λόγος. Deinde: Εἰ δὲ τις ἐρεῖ—ὅτι τοῦτον ἴσως ἔγραψε τὸν λόγον (sc. περὶ τοῦ Στεφάνου) ταῖς Ἀριστοτέλους ἐπιτευχικῶς τέχναις, ΤΟΝ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΛΟΓΩΝ, πολλὰ πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν ἔχων—καὶ τοῦτον ἐπιειξέμεν ὑπισχνούμαι τὸν ἀγῶνα πρὸ τῶν Ἀριστοτέλους τεχνῶν ἐπιτετελεσμένων. Id. ad Ammæum. Verum his supersedeo; quoniam nemo est, qui non laudavit, et nullæ sunt laudes, quæ non sunt maximæ: illud etiam in animo habens, quod, si quom nullo modo capiat tanta Eloquentia, neque le-

etione harum Orationum deliniri poterit, non ille istiusmodi auctoritatibus quidquam commovebitur.

Causa, quæ in iudicium deducitur, erat huiusmodi. Post prælium Chæronense, quod ea infelicitate gestum erat, quam omnes sciunt, qui de Græciæ fortunis aliquid inaudiverint, mœnibus urbis reficiendis præponitur Demosthenes, sive illud Munus et Magistratum, sive λειτουργίαν quandam et Administrationem leviolem, vel Functionem appellare fas sit. Præterea Quæstor erat Theatralis, ἐπὶ τῷ Θεωρικῷ constitutus, quod officium in commodiori loco expono disertius. His muneribus quum præclare functus sit Demosthenes, præcipue vero, quod in illo magnam partem privatis sumptibus confecisset, ideoque bene de Republica mereri videretur, Ctesiphon quidam, amicus et adiutor in Republica administranda, ad Senatum retulit, uti Demostheni gratiæ publicæ haberentur ob sedulo navatam operam, ejusque perpetua in P. A. merita, utique ei Corona Aurea decerneretur; quod erat Civitatis erga bonos Cives Honoris et εὐχαριστίας publicum et maximum argumentum. Isti Rogationi obstitit Æschines luculenta ea Oratione, quam hodie es lecturus. Levissima quidem Causa, quæ eam, quam dixi, expectationem ciere, tantamque eloquentiam suppeditare poterat. Verum totius Contentionis Fortuna non in corolla aut sero duabus virgulis oleaginis facto posita esse, sed ad Civitatem ipsam totamque Remp. spectare videbatur. Nam post fatale illud prælium ad Chæroneam, in quo Philippi Fortuna Demosthenis Consilia profligavit, cum Civitas de Salute pæne desperaret, flagrabat Orator multorum invidia. Expertus est, ut ait ille de Cor. ἀπόνοιαν Sosis, σκεφαντίαν Philocratis, μαρίαν Dionæ et Melani, qui nihil intentatum reliquerunt, verum γραφάς, εὐθύνας, εἰσαγγελίας, totam denique Fori Attici armaturam capiti ejus minitabantur. Ejus rei testis est Plutarchus in vita: Τότε δὲ τῆς ἀτυχίας τοῖς Ἕλλησι γενομένης οἱ μὲν ἀντιπολιτευόμενοι ῥήτορες, ἐπεμβαίνοντες τῷ Δημοσθένει, κατασκευάζον εὐθύνας καὶ γραφάς ἐπ' αὐτόν· ὃ δὲ ἔθνος οὐ μόνον τούτων ἀπέλυνεν, ἀλλὰ καὶ τιμῶν διετίθει, καὶ προκαλοῦμενος αὐτίς εἰς τὴν πολιτείαν. Alii, in quorum numero erat Ctesiphon, Demosthenem rursus ad Rempub. vocabant: alii contra, ut Æschines, eos, qui de Philippo victore melius senserant. Ctesiphon vero opportunum id tempus fore ratus, ut populi quasi præjudicium de Demosthene fieret, eam sententiam in Senatu dixit, in qua hæc Causa tota continetur. Ibi Æschines, quem Demosthenes obtrectatorem nactus est in Rep. administranda acerrimum, tum, ut ne id fieret, neque istius consilii uteretur Resp. quibus nuperrime labefactata esse videbatur, tum ut privatas inimicitias ulcisceretur, (ei enim nuper diem dixerat Demosthenes ob legationem male obitam et contra Reipublicæ salutem,) huic, quam dixi, Ctesiphontis Rogationi intercedit, hominemque ipsum libellis datis in iudicium adduxit; specie quidem, quod in ea quedam continebantur, quæ legibus rogare non liceret, re autem vera, ut Demosthenis vitam, mores, consilia, res gestas, totamque demum Reipubl. administrandæ rationem insectaretur, eumque a civilibus muniis prorsus repelleret. Atque hæc est Causa, non ea, quam adducunt Rhetorum filii, cur de Quæstione et Corona, de Legibus et Argumento ipso, tam pauca disputentur, de Republica tam multa; adeo ut Γραφή ipsa, si eorum verbis uti liceat, pæne ἀμελεῖσθαι videatur. Atque hæc de Contentionis statu et origine dicta sunt.

Mos autem per totam Græciam, et Athenis maxime, celebrabatur, ut ad studium animique benevolentiam declarandam Civibus bene merentibus textilia quædam sarta publice decernerent, quibus Iemisci aurei interponebantur: atque ut istius Decreti Memoria et Recitatio aliquando fieret in maxima Urbis frequentia, in Comitibus nempe aut Ludorum celebritate, cujusmodi fuerunt Panathenæa aut Dionysia; aut in Græcorum omnium conventu, qui in communi et publico loco agebatur. Οὐ γὰρ Ὀλυμπιάσιν, ἢ Δελφοῖς ἀνακηρύττει τὸν στέφανον, οὐδ' εἰς Παναθήναια συναγαγοῦσα τοὺς Ἕλληνας, ἢ Διονύσια, καθάπερ οἱ πάλαι ποτὲ Ἀθηναῖοι, κολακεύοντες — ἀλλ'—Themist. Orat. III. init. Pervenere ad nostram ætatem monumenta quædam, (immo ejus generis adservantur nonnulla in bibliotheca Coll. Trinitatis Cantabrigiæ, dono et liberalitate illustrissimi D. COMITIS DE SANDVICO) quæ titulos præferunt istius benevolentiae; et in quibus nude aliquando exarantur hæc verba, Ο ΔΗΜΟΣ ΤΟΝ ΝΙΚΟΦΗΜΟΝ, aut ΚΑΛΑΙΠΗΔΗΝ puta aut ΕΥΕΘΥΑΙΔΗΝ; subintellecto aut suppresso vocabulo ΣΤΕΦΑΝΟΙ: aliquando autem, si bene memini, floreo serto redimita, aut circumtexta, eo scil. animo, ut intelligeretur ea Civitas Nicophemum illum aut Calpidem corona ex publico decreto dare ornareque. Imo obtineat, ut Civitas Civitatem totam eo præconio ornaret, ejusque rei memoriam publice consecraret; id quod ex Oratione Demosthenis in hac causa discimus, (§. κζ'.) *Χεβρόνησιτῶν οἱ κατοικοῦντες Σηστῶν — — στεφανοῦσιν Ἀθηναίων τὴν βουλήν καὶ τὸν δῆμον χρυσῷ στέφανῳ ἀπὸ ταλάντων ἐξήκοντα, ὅτι — .* Rursus, καὶ ἀνακαρῶσαι τὸν στέφανον, ὃ σστεφάνονται ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ὑφ' ἡμῶν, ὅπως ἐπιστέωνται οἱ Ἕλληνες πάντες Ἀθηναίων Ἀρετῶν, καὶ τῶν Βυζαντιῶν καὶ Περυνθίων Εὐχαριστίαν. De qua consuetudine erudite, ut semper, agit Celch. D'Orvillius ad Chariton. l. 5. sæculi sui damno, et literarum infortunio publico, non ita pridem denatus. Arrepta hac occasione judicium meum et sententiam libenter interponerem de celeberrima ea quæstione, quæ toties agitari solet, quo pacto nimirum sunt intelligenda ea verba politicissimi Scriptoris, Cornelii Nepotis, in vita Pomponii Attici: sc. “Quamdiu adfuit, ne qua sibi statua poneretur, restitit, absens prohibere non potuit. Itaque aliquot Ipsi et Phidiæ locis sanctissimis posuerunt.” Ubi Codd. MSi cum harolationibus Criticorum, et numero et varietate, certant. Alii enim, Ipsi ut Phidiæ: alii, Ipsi et Piliæ, quæ uxor fuit Attici: alii, Ipsi et uxori: alii, Piliæ: alii, Philia, i. e. Amicitia: alii, Pilio: alii, Ipsi et Reipublicæ: alii denum, Pnyce et Pœcile, propter id quod sequitur, locis sanctissimis posuerunt. Quid hoc mali! Quorsum ista, tantaque varietas! Constat jam ex more, quem delibavimus, Byzantios, præter Coronas, quibus P. Atheniensem ob egregia ejus merita donaverunt, ut istius rei testatio memoria fieret, imagines sive statuas publice etiam crexisse, scil. *εἰκόνας τρεῖς ἑκατάεκαπήχεις, ἐν τῷ Βοσπόρῳ, στεφανοῦμενον τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῷ δάμῳ τῶν Βυζαντιῶν καὶ Περυνθίων: et Chersonesitanos itidem ob istud beneficium ΧΑΡΙΤΟΣ βωμῶν consecrasse καὶ ΔΗΜΟΥ Ἀθηναίων.* Ego itaque in Nepote lubens amplector, quod Lambinus, et nonnulli sperare potius audebant, quam commendare, nempe ut legeremus ibi, IPSI ET FIDEI. Immo unde damnant hanc Crisim, in eo magnum robur et adjumentum esse video. Non potuit, aiunt, post Fidem, aut Filiam, aut Piliam etc. adjicere hæc verba, scil. “HUNC enim in omni procuracione Reipublicæ actorem auctoremque habebant.” Sed

egregie decipiuntur: ideo enim Attico et I'dei statuam posuerunt Athenienses, quod summa Fide et constantia rempublicam procuraverat, eamque re et consilio adjuverat, quemadmodum hic Chersonesitani P. A. coronam decreverunt, aramque IPSI et GRATIE posuerunt, ὅτι πάντων μέγιστον ἀγαθῶν πράττειν αἴτιος γέγονε Σερῶν ἡσείταις, ἐξελέμενος ἐκ τοῦ Φιλίππου, καὶ ἀποδοῦς τὰς πατρίδας, τοὺς νόμους, καὶ τὴν ἑλευθερίαν.

De hoc more Civium remunerandorum satis. Ctesiphontis Rogatio, sive ΨΗΦΙΣΜΑ, occurrit, ἀπολεξεί §. λέ. ubi “recensitis breviter Demosthenis in Rempublicam meritis, maxime autem liberalitate in Curatione, qua proxime functus est, rogat, Placere S. P. Q. A. laudari Demosthenem virtutis ergo benevolentiaque, atque ut corona aurea donaretur a populo, et istius rei Recitatio seu Proclamatio fieret proximis Dionysiis, in Theatro, Tragedis Novis,” feriente sc. populo, et spectante Græcia, quæ advenerat ludorum gratia. Quædam sunt hic expedienda, ut Lector interea ad has Orationes paratior accedat. Nam cum primum in Scenam producta esset Fabula, solebat ea res Commissionibus, ut vocant, fieri. In Dionysiis nempe, sive Feriis Liberalibus, ut aliarum rerum, ita ingenii quoque fuit quædam Contentio. Certabant ibi fabulis suis Poetæ: ut ex Didascalis intelligere possumus, multisque ex Neotericis, qui ad Drama Antiquorum adnotaverunt. Tragedia enim, quæ in Religione ortum et sedem habebat, ludos ideo sacros comitabatur. Ita perinde esset, quod scripsit Æschines p. 369. l. 10. ἀναγορευόμενος ἐν τοῖς ΔΡΩΣΙΝ: et quod 378. l. 8. ἐν τῷ θεάτρῳ — ΤΡΑΓΩΔΙΩΝ ΔΡΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙΝΩΝ. Ita Ælianus II. V. H. 13. Ὁ δὲ Σωκράτης σπᾶνιον μὲν ἐπεφοῖτα τοῖς θεάτροις, εἶποτε δὲ Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγωδίας ποιητῆς ΗΓΩΝΙΖΕΤΟ ΚΑΙΝΟΙΣ ΤΡΑΓΩΔΙΟΙΣ, τότε γε ἀφικνεῖτο. Hinc lucem foenerabitur Oratio multis in locis, scil. ubi νόμον Διονυσιακῶν memorat, cum τὴν τοῦ Διονύσου ὀρχήστραν, cum τοὺς κριτὰς τοὺς ἐκ Διονυσίων, et cum perstringit Demosthenis arrogantiæ, quod populi plausu in Concione, qui locus erat legitimus Recitationis habendæ, non contentus, honorem hunc sibi impertiri voluit, οὐδὲ ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῶδων ἀγωνιζόμενων καινῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ἢ ἡμῖν συνελεύσιν, οἷον ἄνδρα τιμῶμεν. I. Meursius, Vir Græce doctissimus, cum plura Atheniensium monumenta feliciter illustravit, dolemus, quod ejus Commentarius de Dionysiis aut non esset ad finem perductus, aut esset infelici quodam casu interceptus. Multa de antiquo Dramate, et de hac forte consuetudine in eo expedivisset. At in ea re operam suam et industriam posuerunt bene multi. Eorum quosdam recensui ad Midianam Demosthenis Not. ad Arg. post.

Interea ad hunc morem in Dionysiis celebratum adludit, et ad imaginem veræ Rogationis Iepidam et jocularæm adumbravit facetissimus Scriptor, Lucianus, in Timone, quam hic represento.

ΕΠΕΙΔΗ ΤΙΜΩΝ Ο ΕΧΕΚΡΑΤΙΔΟΥ
 ΚΟΛΥΤΤΕΥΣ ΑΝΗΡ ΟΥ ΜΟΝΟΝ ΚΑΛΟΣ
 ΚΑΙΓΑΘΟΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΟΦΟΣ ΩΣ ΟΥΚ
 ΑΛΛΟΣ ΕΝ ΤΗ ΕΛΛΑΔΙ ΠΑΡΑ ΠΑΝΤΑ
 ΧΡΟΝΟΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΤΑ ΑΡΙΣΤΑ ΠΡΑΤΤΩΝ
 ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΝΕΝΙΚΗΚΕ ΔΕ ΠΥΞ ΚΑΙ
 ΠΑΛΗΝ ΚΑΙ ΔΡΟΜΟΝ ΕΝ ΟΛΥΜΠΙΑΙ
 ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΩΙ ΑΡΜΑΤΙ ΚΑΙ

ΣΥΝΩΡΙΔΙ ΠΩΔΙΚΗ ΚΑΙ ΗΡΙΣΤΕΥΣΕ ΔΕ
 ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΠΕΡΥΣΙ ΠΡΟΣ
 ΑΧΑΡΝΕΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΕΚΟΥΣΕ
 ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΩΝ ΔΥΟ ΜΟΙΡΑΣ ΕΤΙ ΔΕ
 ΚΑΙ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ
 ΣΥΜΒΟΥΛΕΤΩΝ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΟΥ
 ΜΙΚΡΑ ΩΦΕΛΗΣΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΕΠΙ
 ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΠΑΣΙ ΔΕΔΟΚΤΑΙ ΤΗ ΒΟΥΛΗ
 ΚΑΙ ΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΚΑΙ ΤΗ ΗΛΙΑΙΑΙ
 ΚΑΤΑ ΦΥΛΑΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΔΗΜΟΙΣ ΙΔΙΑΙ
 ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΠΑΣΙ ΧΡΥΣΟΥΝ ΑΝΑΣΤΗΝΑΙ
 ΤΟΝ ΤΙΜΩΝΑ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ ΕΝ
 ΤΗ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΝ ΕΝ ΤΗ
 ΔΕΞΙΑΙ ΕΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΑΚΤΙΝΑΣ ΕΠΙ ΤΗ
 ΚΕΦΑΛΗ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙ ΑΥΤΟΝ
 ΧΡΥΣΟΙΣ ΣΤΕΦΑΝΟΙΣ ΕΠΤΑ ΚΑΙ
 ΑΝΑΚΗΡΥΧΘΗΝΑΙ ΤΟΥΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ
 ΟΣΗΜΕΡΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΙΣ ΤΡΑΓΩΙΔΙΟΙΣ
 ΚΑΙΝΟΙΣ. — ΕΠΙΕ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ
 ΔΗΜΕΑΣ Ο ΡΗΤΩΡ ΣΥΓΓΕΝΗΣ ΑΥΤΟΥ
 ΑΓΧΙΣΤΕΥΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΗΣ ΩΝ.

Porro. Agebantur Dionysia Magna, τὰ ἐν ἄστει, ut vocari solent, (erant enim alia,) in quibus undique ex Graecia confluebant ludorum, etc. gratia, Vere novo, mense Elaphebolione, die vero XVI°. Verno quidem tempore haberi, inter alios, confirmant Maxim. Tyr. Dissert. III. et vetus σχ^{στ}ης. quem consule ad haec verba Aristoph. Nub. v. 310.

Ἦξι τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις
 Εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα
 Καὶ μούσα βαρύβρομος αὐλῶν.

Tulisse autem dicitur Ctesipho ad Senatam, ut proximis Dionysiis ille honos Demostheni haberetur. Facta est ea Relatio Pyanepsionis die XXI. id erat paulo post Aequinoctium Autumnale. Et istius erat Senatus deinde deliberare, et, si ita visum fuerat, seiscere, προβοδλεύειν, antequam Res ad Populum, sive publicum Civitatis conventum deduceretur: quo approbante et confirmante, Lex vel Ψήφισμα demum esse coepit. Ecce autem, antequam Dionysia agi coeperint, et priusquam SCtum illud a Populo comprobaretur, Aeschines, (ut ex ejus libello constat, quem habemus apud Demosthenem §. 17.) die V^o. istius mensis, Elaphebolionis, lege cum Ctesiphonte agit, questus hanc Rogationem a Ctesiphonte contra Jus esse factam. Unde fit, ut ea Rogatio toties Προβοδύημα diceretur, id est, Auctoritas, ut ita dicam, Senatus, nondum, jubente Populo, rata aut confirmata. Ita dixit Demosthenes §. 17. in fin. ἵνα — Δίσχίνης — ἀκούσῃ, δι' ἣ φημι καὶ τούτων τῶν ΠΡΟΒΕΒΟΥΛΕΥΜΕΝΩΝ, καὶ πολλῶν μειζόνων ἔτι τούτων δωρεῶν δίκαιος εἶναι τυγχάνειν. Ita §. 11. οἷς γὰρ οὐκ ἐγράψατο τοῦ ΠΡΟΒΟΥΛΕΥΜΑΤΟΣ, τούτοις ἂ ἐδώκει σκοφαντῶν φανήσεται. Et alibi, scil. §. 1. Εἰ μὲν οὖν περὶ ὧν ἐδίωκε μόνον κατηγορήσεν Δίσχίνης, κἀγὼ περὶ αὐτοῦ τοῦ ΠΡΟΒΟΥΛΕΥΜΑΤΟΣ ἰθὺς ἂν ἀπελογοίμην. Ad quem locum Ulpianus erit adjungendus. Vide etiam Argumentum Libanii. Εἰσήμεγκε (Ctesipho) γνώμην ἐν τῇ βουλῇ τοιαύτην — εἰσαγομένου τοίνυν καὶ εἰς τὸν δῆμον τοῦ ΠΡΟΒΟΥΛΕΥΜΑΤΟΣ ἐπίσταται κατήγορος Δίσχίνης.

Quæ autem in eo Scto, sive *Προβουλεύματα*, insinuare voluit Æschines, ad tria Capita sunt redigenda. sc. (I.) Sedulo cavet Resp. ne cui ejusmodi honores decernerentur, qui magistratum aut munus aliquod publicum gesserat, priusquam Rationes istius Muneris (qui mos in ea Civitate invaluit,) a Viris ad eam rem rite exsequendam constitutis comprobarentur. Scil. ne Præconiis et Coronis et Laudationibus Rationes publicæ præoccuparentur. Ctesiphon autem tulit, donari Demosthenem *μεταξὺ ἄρχοντα*, in ipso Magistratus officio. Illud primum: atque in eo saxo versando occupatur Æschines a pag. 368. l. 15. — ad 377. 16. Sequitur (2da) Causa, quod *παράνομως* etiam in Decreto rogasset, donari Demosthenem virtutis ergo in Theatro, Dionysiis magnis, tota Græcia spectante, quum legibus cautum sit, Coronas a Senatu decretas non extra locum Senatus habendi; a Populo, extra Concione, recitari publice celebrarique. Id exsequitur a pag. 377. 16. — ad 383. 13. Tota quæ sequitur, et erat (3ta) et gravissima Pars Orationis, in Demosthenis vita insectanda, in meritis studiisque in Remp. expendendis, occupatur, sc. *ὅτι οὐ διατελεῖ λέγων καὶ πράττων τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ*. Nam et id quoque, ut contendit ille, *ἐκ τῶν παρανόμων*, et de quo lege agere liceret, si qui falsas rationes adsignaverint,

Cupiant et in acta referri.

Hæc totius Causæ summa est. Et istius distributionis memor jam lector meus ad Orationem priorem accedet. Scilicet in primo loco *περὶ τῶν ΕΥΘΥΝΩΝ*, de Rationibus, in secundo *περὶ τῶν ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ*, de loco Recitationis, Æschinem dicentem attente et sedulo audiat. Nam isti duo Loci, ut vocant Rhetores, omnino describi et distingui solent. Vid. Argum. Orat. Demosth. de Coron. 224. a med. ed. Reisk. Ita Æsch. pag. 444. l. 10. *Πρὸς τὸν τῶν ὙΠΕΥΘΥΝΩΝ νόμον πρῶτον, καὶ τὸν περὶ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ δεύτερον, τρίτον δὲ, τὸ μέγιστον, ὡς οὐδὲ ἄξιός ἐστι τῆς δωρεῆς*. Et Demosth. §. λβ'. *Ἡγοῦμαι τοίνυν λοιπὸν εἶναι μοι περὶ τοῦ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ εἰπεῖν καὶ τῶν ΕΥΘΥΝΩΝ*. Ita nos Scta insigniora aliquando emphatice describimus, v. g. ut quum dicamus *Bill of Citations, Statute of Limitations*, etc. Quod ideo sedulo præmonui, quoniam, quum omnis de legibus disceptatio, præsertim adeo vetustis et ætate ipsa marcescentibus, subtilior et confragosior esse soleat, tum Æschines, si qua in ea re sit auctoritas Demosthenis, Adversarii ejus, dum de iis disputabat, obscuritatem quandam majorem, mentemque difficiliorem, malis artibus, ei argumento infuderit, *ἐκ παλαιῶν*, ut ait Ille, *χρόνων καὶ ψηφισμάτων πολλῶν ἐκλέξας, ἃ μίτη προῖδει μηδεὶς, μήτ' ἂν φήσῃ τήμερον ῥηθῆναι, διαβάλλων καὶ μετενεγκὼν τοὺς χρόνους, καὶ προφάσεις ἀντὶ τῶν ἀληθῶν ψευδεῖς μεταξείς τοῖς πεπραγμένοις*: Demosthenes §. ξς'. Rursusque §. λγ'. *Τῶν μὲν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, οὔτε μὰ τοὺς θεοὺς αἶμαι ἐμᾶς μανθάνειν, οὔτ' αὐτὸς ἠδυνάμην συνεῖναι (vel συνείναι) τοὺς πολλοὺς*. Unde minus mirari soleo, doleo tamen sæpissime, studiosos nonnullos, in ipso aditu Causæ, ingrata et quasi horridiore oratione, ut existimare solent, deterritos atque exanimatos, ad summam et maximam, quæ unquam enituit, Eloquentiam nunquam penetrare aut pervenire potuisse. Verum et hæc mea præmonita, et quæ, dum ipsa pertractantur argumenta, dicturus ero, eam omnem molestiam, si non prorsus tollere, at levare aliqua ex parte et recrare posse spero.

Demosthenes, quum ad Defensionem accedat, meritis in Remp. fretus, et plurimis benevolentiae signis, eam partem Disputationis, quæ in Legibus continetur, et in qua inferior esse creditur, στρατηγικῶς πάνυ, (ut ait ille Rhetor in Argumento,) atque ut Imperatorem exercitatum decebat, in mediam Orationem conjecit. Et tamen sæpius isti honores Demostheni deferebantur verbis iisdem, atque iisdem conditionibus, quibus nunc Ctesipho deferebat: Æschine ipso neutiquam interpellante. Quod tamen factum potius oportuit, quam nunc denuo lites persequi, postquam ea Ratio Ctesiphontis, quam nunc convellere instituerat, et diuturnitate Temporis, et repetitione Honoris, et præsumptione juris aliquod auctoritatis consecuta esse videretur. Eam argumentationem latius pertractat Demosthenes §. ξέ. Ταῦτα τὰ ψηφίσματα, ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰς αὐτὰς συλλαβὰς, καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα ἔχει, ἄπερ πρότερον μὲν Ἀριστόνικος, νῦν δὲ Κτησιφῶν γέγραφεν οὐτοσί. καὶ ταῦτ' Αἰσχίνης οὔτ' εἰδίωξεν αὐτὸς, οὔτε τῷ γραφασμένῳ συγκατηγόρησε. Exstat quidem, ut ait Ille, istud Decretum Aristonici, iisdem pæne verbis exaratum §. κς'. Exstant etiam §. λδ'. Decreta pariter, quæ Nausicli, quæ Charidemo et Diotimo, quorum causa a causa Demosthenis non abhorrebat, eosdem honores deferebant, quos nunc rogat Ctesipho Demostheni decerni. Πολλάκις μὲν Ἰστέφανῶθι (Demosthenes) πρότερον μὲν ὑπὸ Δημοκλεοῦς, Ἀριστοῦκικοῦ, Ὑπερίδου χρυσοῦ στεφάνῳ, τελευταῖον δὲ ὑπὸ Κτησιφῶντος καὶ γραφέντος τοῦ ψηφίσματος παρανόμων ὑπὸ Διοδότου, καὶ Αἰσχίνου, ἀπολογοῦμενος ἐνίκησεν, ὥστε τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων τὸν διώκοντα μὴ μεταλαβεῖν. Auctoris, qui Plutarchi nomen e mentitis, vitas X. Oratorum conscribillavit, hæc sunt verba. [pag. cccxiv. Tom. I.] In quibus quum parum est aut nihil, quod reprehendo, attamen quum, sui quasi immemor, ad finem libelli istius adjecit, Πρῶτος ἔγραψε στεφανωθῆναι αὐτὸν χρυσοῦ στεφάνῳ Ἀριστόνικος Νικοφάνους Ἀναγραφῆσις, ὑπωμόσατο δὲ Διώνδας, in iis, inquam, multa sunt, ubi Plutarchi diligentiam, prudentiam et fidem desidero. Namque ex Decreto ipso Aristonici, quod exstat apud Demosthenem, ut dixi, constat, eum fuisse domo Phrearrium, non Anagyrasium, ut voluit ille Plutarchi Simius. Deinde non id primus tulit Aristonicus, si qua sit Demostheni fides, aut si Demosthenis mentem ego rite intelligere possim. Sic ille §. κς'. Στεφανωσάντων τοίνυν ἡμῶν ἐμὲ ἐπὶ τούτοις τότε, καὶ γράψαντος Ἀριστοῦκικοῦ τὰς αὐτὰς συλλαβὰς, ἄσπερ οὐτοσί Κτησιφῶν νῦν γέγραφε, καὶ ἀναρρήξέντος ἐν τῷ δεάτρῳ τοῦ στεφάνου, ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ ΗΔΗ ΜΟΙ ΤΟΥΤΟΥ ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΥ, οὔτ' ἀντεῖπεν Αἰσχίνης παρὼν, οὔτε τὸν εἰπόντα ἐγράψατο. Quæ tamen verba aliter Wolfius accepisse videtur. Postremo denique liquet ex §. ξέ. et seqq. non intercessisse Diondam isti Rogationi, quam tulit Aristonicus, verum isti, quæ prior lata fuit sive a Demomele, necessario Demosthenis, sive ab Hyperide, sive ab aliis quibuslibet. Intercessit enim olim, quemadmodum Æschines παρανόμων peregit hanc Rogationem, quæ in Demosthenis gratiam proponebatur, et, ut Æschines pariter, causa cecidit, et quintam partem suffragiorum non tulit.

Reliquum est, ut de Tempore, quo acta fuerit hæc Causa, atque habitæ Orationes, aliquid dicerem. Idque, ut lectorem meum demereri potuissem, verbis ipsissimis disertissimi Scriptoris, qui me oratione superat, representari curavi.

“Aliquid de tempore, quo perorata fuit hæc Oratio, dicendum est.

Dixit Æschines (pag. 462. l. 2.) *ἡμερῶν μὲν ὀλίγων μίλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι.* Unde necessario colligimus, hoc iudicium incidisse in tertium alicujus Olympiadis annum. Nam Pythicus Agon semper in tertium Olympiadis annum recurrebat. Rursus ait, (pag. 428. l. 16.) *Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἕξω ἄρκτον καὶ τῆς οἰκονομίας ὀλίγου εἶν πάσης μεθεισθήκει.* Loquitur autem, ut ait ibi, *ὑπὲρ τῶν νυνὶ καθεστηκότων,* *ibid. l. 12.* id est, de statu rerum, ut tunc erat. Hæc autem tam longinqua Alexandri Expeditio evenit anno post pugnam in Arbēlis pugnatam, quæ incidit in annum, quo Aristophanes erat Archon Athenis, mense Pyanepsione, ut nos docet Arrianus lib. 3. Post Aristophanem vero Aristopho fuit Archon. Ergo Aristophonte Archonte orationem hanc oravit Æschines, et concordat is annus cum iis, quæ dixit de Pythiis imminentibus. Nam Aristopho fuit Archon anno tertio Olympiadis CXII^{mæ}, Pythia autem Mæmacterione mense vel circiter celebrabantur, ut conjicitur ex Demosthenis oratione de Corona (§. *ιβ'.*) et Oratione de vitiosa legatione (§. *μ'.*) simul collatis. Nam in oratione de Corona recitat decretum mense Mæmacterione factum, dum Philippus Phocenses evertēbat: oratione vero de falsa legatione ait ob eas turbas non potuisse Athenienses mittere Theoros ad Pythia. Ex supra notatis igitur necessario concluditur, hanc orationem contra Ctesiphontem pronunciatam fuisse Aristophonte Archonte, anno tertio Olympiadis CXII^{mæ}, mense Pyanepsione finiente, vel Mæmacterione incipiente. Hæc scripseram, quum incidi in locum Plutarchi in Demosthenis vita, et maxime gavisus sum, quum eum vidi meam sententiam firmare. Ait enim expresse, Aristophonte Archonte, hoc iudicium factum fuisse." Hæc Palmerius, Homo eruditus, in Exercitat. ad Æschinem.

Ex Actore quidem liquet, institutam fuisse Litē ante obitum Philippi, in iudicium vero adductam, Alexandro jam rerum potito, et in Persiam profecto. Unde, ait ille pag. 449. innuere potuit Demosthenes, me hanc causam suscepisse, ut Alexandri gratiam aucuparer, quum *ἀπηνέχθη ἡ γραφή,* Philippo adhuc vivente, *πρὶν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν ἀρχὴν καταστήναι?* Audi etiam Ulpianum ad init. Orat. de Fœd. Alexandr. *Ὁ περὶ Στεφάνου λόγος μεταγενέστερός ἐστι ταύτης τῆς δημογορίας.* *Ὁ μὲν γὰρ εἶρηται ἐν ἀρχῇ τῆς κατὰ Ἀλέξανδρον καταστάσεως ὃ δὲ περὶ Στεφάνου λόγος, Ἀλεξάνδρου ὄντος ἐν Ἰνδοῖς ἢ ἐν Πέρσαις.* Acta, inquit Dionys. Halic. ad Ammæum, [*§. ιβ'.*] Aristophonte Prætorē, *ἐνιαυτὸν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, ὀκτὼ δὲ μετὰ τὴν Φιλίππου τελευτήν, καὶ ὄν χρόνον Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἀρβήλοις ἐνίκα μάχην.* Quem locum emendat illustrissimus Bentleius, de Phalaride, pag. 528. *ΟΓΔΟΩΙ μὲν ΕΝΙΑΥΤΩΙ μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, ἘΚΤΩΙ δὲ μετὰ τὴν Φιλίππου τελευτήν.*

Ecce enim Olymp. CX. 3. Res Chæroneæ.

CXI. 1. Philippi interitus.

CXII. 3. Agitur c. Ctesiphontem.

Verumtamen idem olim suboluit Meursio, qui pariter etiam numeros istos emendat IV. de Archont. 13.

Eodem jure et iudicio emaculat ille Meursius in l. c. Plutarchi textum in vita Demosthenis. Istius enim Codd. etiam invasit mendum, dum in hoc argumento versatur, nempe in ætate harum Orationum. Nam certissimum est, inter Præturam Aristophontis Olymp. CXII. 3.

in qua hæc causa agebatur, et res gestas Chæronææ Olymp. CX. 3. octo annos solummodo numerari, non decem, ut scribi solet in Plutarchi vulgatis. Sed totum locum istum exscribo, cum ob alia, tum quod multa contineat ad Historiam atque ad Laudem hujus Orationis pertinentia. Εἰσήχθη ἡ περὶ τοῦ Στεφάνου γραφή κατὰ Κτησιφῶντος, γραφεῖσα μὲν ἐπὶ Χαίρωνδου Ἄρχοντος, μικρὸν ἐπάνω τῶν Χαίρωνικῶν, κριθεῖσα δὲ ὕστερον ΔΕΚΑ (ΟΚΤΩ) ἔτεσιν ἐπ' Ἀριστοφῶντος, γενομένη δὲ ὡς οὐδεμία τῶν δημοσίων περιβόητος, διὰ τε τὴν δόξαν τῶν λεγόντων, καὶ τὴν τῶν δικαζόντων εὐγένειαν, οἱ τοῖς ἐλαύνουσι τὸν Δημοσθένην τότε, πλεῖστον δυναμένοις καὶ Μακεδονίζουσιν, οὐ προήκοντο τὴν κατ' αὐτοῦ ψῆφον, ἀλλ' οὕτω λαμπρῶς ἀπέλυσαν, ὥστε τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων Δίσχινην μὴ μεταλαβεῖν. [§. κθ'.] Sed errorem hunc alii, præter Meursium, deleverunt. Verum ex iis, qui bonas horas Plutarcho impenderunt, nemo, si Casaubonum τὸν πᾶν excipias, vidit in his verbis atque in hoc calculo denuo ab isto scriptore esse erratum. Id ille adnotavit ad oram exemplaris sui, quod nunc in Bibliotheca Regia Cantabrigiæ adservatur. Nam instituta erat hæc causa non *supra*, id est, ante proelium Chæronense, sed *post* illud infortunium, scil. statim, et priusquam Annus se vertebat. Quæ si vera sunt, recte observavit Vir ille Magnus, aut *κατωτέρω* in Plutarcho esse rescribendum, aut bonum Auctorem suam fefellisse memoriam.

Enim vero ut de his omnibus meam exponam sententiam, quædam sunt, quæ propemodum suadent, neutro in loco sollicitandum esse Plutarchi textum. Quis enim non intelligit, (si vera sint hæc verba Ciceronis in Procem. suæ Versionis, scil. "Hanc muletam Æschines a Ctesiphonte petiit *quadriennio* ante Philippi Macedonis mortem, sed iudicium factum est aliquot annis post, Alexandro jam Asiam tenente") quis, inquam, non intelligit, et eandem supputationem a Plutarcho fieri, recteque posse scribi, et ΕΠΑΝΩ τῶν Χαίρωνικῶν, et κριθεῖσα ΔΕΚΑ ἔτεσιν ὕστερον? Ut ex hac notatione liquebit, scil.

Olymp. CX. 1. Instituta Causa Ctesiphontis.

3. Proelium Chæronense.

CXI. 1. Philippi interitus.

CXII. 3. Habita Causa.

Verum enim vero Ciceronis computum non lubens admiserim. Prælium illud infeliciter ab Atheniensibus gestum, ut modo vidimus, huic Contentioni ansam dedit atque occasionem. Tum autem porro Libellus Æschinis, sive istius Actionis, quam intentavit Formula Accusatoria, hodie bonis avibus exstat, sc. apud Demosthenem §. ιζ'. ubi diserte dicitur, Causam eam fuisse institutam ΕΠΙ ΧΑΙΡΩΝΙΔΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ, id quod perficit atque concludit eam rem, quam volo.

Et huc usque omnia satis dilucide, satis prospere et expedite. Verum ignorantiam meam non dissimulabo; neque, quod me male habet, habiturum certe semper, id celabo lectorem meum. Æschines, ut modo dictum est, actionem sive litem intentavit Chæronda, sive Chæronida, Prætores, et quidem Mensis Elaphebolionis die sexto, qui Mensis erat Anni numero nonus. Restabant scil. ante Solstitium æstivum, quo tempore Annus Atticus incipiebat, Mensis atque tres, ΜΟΥΝΥΧΙΟ, (Suidas itaque aut Suidæ Librarii male mensem istum ΔΕΥΤΕΡΟΝ vocant, quum ΔΕΚΑΤΟΝ potius exarassent. Verum in scriptis Codd. Error Numer-

lium est infinitus. Pergo) THARGELIO, SCIRRHOPHORIO. Quaecumque vero in Anni parte Menses isti collocentur, licet de ea re nulla sit Controversia, constat, cum esse ordinem et consequentiam, quam posui. Qui in aliis dissentiunt, in eo concordant. Quidni enim non concordarent? Jam autem, si Æschines diem dixit Ctesiphonti, mense Elaphebolione, quem putassis Februarium esse, Anni CX. 3. sive Præturæ Charondæ; dixerit vero, quod Decretum de Demosthene 5to abhinc mense, Pyanepsione, Septembri scil. rogaverat; jam autem Decretum illud Ctesiphontis merita Demosthenis in muris reficiendis recensuerat: unde possit fieri, qua Machina aut Industria, qua Chronologica peritia aut artificio illud mox explicabimus, quod Thargelione demum mense, qui in ejusdem Anni sive Præturæ APRILEM desinentem, vel etiam MAII initium incidit, ista Curatio murorum reficiendorum fieri coepta sit? Æschines enim in hac Oratione, pag. 376. verbis apertis, ἐπὶ Χαιρώνδου ἀρχοντος, Θαρρηλιῶνος μηνὸς δευτέρου φθίνοντος, ἐκκλησίας οὔσης, ἔγραψε ψήφισμα Δημοσθένει, ἀγορὰν ποιῆσαι τῶν φυλῶν, Σκίρροφοριῶνος δευτέρου ἰσταμένου, καὶ τρίτη—ἐλίσσθαι τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν ἔργων ἐπὶ τὰ τείχη. Ecce nodum non me Davo, sed Œdipode quopiam dignissimum!

Interea tamen Scriptor est perquam eruditus, et Chronologiæ Atticæ peritissimus, qui ad has ceterasque ejusmodi spinas ex his Orationibus evellendas sedulo se accingit. Is est optimus et celeberrimus Edoardus Corsinius in Fastis Atticis. Cujus cum ingenium, judicium, diligentiamque ita laudem, ut nihil non pæne ei detulerim, tum insignem ejus humanitatem ita quoque sum expertus, ut cum non ægre laturum intelligam, si ab ejus Hypothesi, rationibus victus, discedam. Contendit Vir doctissimus, institutam esse ab Æschine hanc litem e. Ctesiphontem ante Præturam Chærondæ, adeoque antequam ad Chæroncam esset pugnatum. Meminerit Lector, illius Præturam incidisse in Olymp. CX. 3. exorsam quidem a mense Hecatombæone, eademque illam Chæronensem contigisse istius Magistratus mense Metagitnionie. Verum est. Fa-teor. Magistratum iniiit, ut inire solebant Athenis, mediam circiter æstatem, sive mense quem nos *Junium* vocamus: dimicatum est autem Chæroneæ, proximi mensis Metagitnionis scil. die VII^{mo}. Ita enim Plutarchus, in Camillo pag. 305. tom. I. Ἀνάπαλις δ' ὁ Μεταγειτνίων, ὃν Βοιωτοὶ Πάνεμον καλοῦσιν, Ἕλλησιν οὐκ εἰμενῆς γέγονε. Τοῦτου γὰρ τοῦ μηνὸς ἐξῆς—μῆ καὶ τῆν ἐν Κρανῶν μάχην ἠττηθέντες ὑπ' Ἀντιπάτρου τελείως ἀπώλοντο, καὶ πρότερον ἐν Χαιρωνείᾳ μαχόμενοι πρὸς Φίλιππον ἠτύχησαν. Ideoque scribit Vir doctissimus, si dicam hanc scripsit Æschines mense Elaphebolione, *Februario* puta, ante proelium Chæronense, eique Chærondæ, sive Chæronidæ, nomen inscripsit, non potuit esse ille Magistratus annuus, qui suscepit munus suum circa *Junium* proxime sequentem. Proinde Ctesiphontis Decretum, quæcumque mense, quæcumque Prætura latum, prius sit necesse est ista Actione Æschinis, qua impetum est, et Diea, quæ scribebatur. Deinde decreto isto Ctesiphontis quum prius etiam fuerit Decretum aliud Aristonici, de Coron. §. κτ'. quod similiter ille in gratiam Demosthenis tulit, (præcessisse autem ipso Demosthenes non semel adfirmat, §. κτ'. et §. ξε'.) plane constat, Chærondam sive Chæronidam, in illo Aristonici Decreto adscriptum, alium fuisse et priorem quoque Magistratum, ac illum, qui obtinebat Præturam demum Olymp. CX. 3. Multo minus idem Magistratus potuit esse, cujus in Prætura, ut ait

Æschines, pag. 376. 1. 2. tulit Demosthenes, ut de muris reficiendis Civitas provideret. Hoc enim negotium, atque ista Curatio ætate anteibat omnia ea, quæ modo memoravimus, et Ctesiphontis certe, si non Aristonici, Rogationi causam dedit et originem. Vides, mi lector, omnia hæc ea, qua potui, diligentia recensita. Quid ergo fiet de isto Chæronda, qui toties, atque, ut dicitur, extra oleas occurrit? Norunt omnes, qui bonis Auctoribus bonas horas impendunt, multos subinde apud Antiquos dici cum Magistratum Athenis gessisse, quorum nomina in serie Archontum, atque in Fastis, quos vocant, perpetua serie contextis, non reperiuntur. Horum catalogum concinnavit Meursius, Vir eruditus et laboriosus, in Commentario de Archontibus Atheniensibus, cap. ult. Et, ut id obiter notem, plures istius sortis atque conditionis in hoc uno libro Demosthenis de Corona occurrunt, quam ab alio quocumque vetusto Scriptore memorantur. Statuit ergo Vir politissimæ literaturæ, Corsinius, Chærondam illum, qui Magistratum gessit Olymp. CX. 3. verum fuisse, vel fieri potuisse, Prætozem, eum quem dicere solemus Eponymum, a quo scilicet Annus cognominatur. Ait porro, lege et moribus obtinuisse, ut, si Eponymus, qui fuerit, Concioni non interesset, scilicet aut morbo impeditus, aut defunctus, aut abrogatus, tum præsidere soleret ex ceteris VIII Archontibus unus, cujus adeo nomen Psephismatibus, et Monumentis publicis eodem jure et ritu præponeretur, quo illius præscribatur, qui primarius Archon fuit, atque eo munere perpetuoungebatur. Proinde concludit, temporum habita ratione, (ea scilicet quam modo concinnavimus,) Chærondam illum, quo Archonte Demosthenes muris reficiendis præficiæbatur, (Æschines 376. 2.) ex qua re omnis hæc profluxit Contentio, Pseudonymum fuisse Archontem, se. non illum verum et principem Prætozem, qui Fastos consignavit, verum ex IX viris unum, qui Olymp. CX. 1. absente Theophrasto, vero et perpetuo istius Anni Prætoze, Curiaæ eodidie præsidebat, quo eæ res gestæ sant. Pariter Chærondas ille, cujus nomen inscriptum est Æschinis libello, quo Ctesiphontem impetivit, sexta Elaphobolionis die, §. 27. ejusdem fuit loci atque ordinis, se. qui absente Lysimachide Eponymo Olymp. CX. 2. forte fortuna præsidebat in Senatu, quum Actio erat instituta. Anno deinde proximo, se. Olymp. CX. 3. idem ille Chærondas, sive fuerit alius ejusdem nomenclaturæ, Prætozram proprio et primario jure obtinuit. Hæc vir optimus atque ingeniosissimus, summa industria, atque incredibili literarum subsidio, in Fastis Atticis, Dissert. II. et VIII. Quodcumque demum statuatur de toto isto grege Prætozorum Pseudonymorum, interea tamen, quam omne id, quod ad Chærondam nostrum spectat, eo unico nitatur fundamento, quod Æschines dicam Ctesiphonti scripserit ante cladem Chæronensem, idque auctoritate Plutarchi, Ciceronis, atque adeo ipsius Æschinis, evinci credit et stabiliri posse: et contra, quum me minus moveat Plutarchi non magna ubique auctoritas, non ipsius denique, quanta quanta sit, Ciceronis, si Æschines contrarium dixerit, age, lege agamus, et contestata inter nos, ut dicitur, Lite, Æschinem ipsum excitabo, quo teste "adeo non videbitur Actio illa ab eo instituta, antequam Chæronense bellum insurgeret, ut disertissime affirmabit, hanc ab eo fuisse institutam post vulnus illud ab Atheniensibus acceptum." Adducitur Æschines a Viro ipso eruditissimo, Dissert. VIII. §. 23. quasi his verbis usus, scilicet. "Dudum, Philippo vivo, instituta est hæc Actio, verum bello ingruente, non

fuit otium persequendi jus, quum de salute potius tota Civitas cogitaret, quam ut pœnas repeteret ab uno Cive contra fas et mores corolla donatum." Honesta sane Oratio! Et mirum, ni causa viceris! Verum ea Oratio ex duobus diversis locis Auctoris nostri consuitur. In priori, pag. 449. l. 10. ait *Ἀπρηίχθη ἡ γραφή, ἔτι Φιλίππου ζῶντος. Concedo.* Id semper verum esse credidi. Quid vero est id, quod addit? Ubinam est illud, quod restat, Sententiæ? se. pag. 452. init. ubi nihil de bello Actiones Legis dirimente, sed contraria prorsus omnia. Dicit ibi Orator plauissime: "Demosthenes insolenter ab Accusatoribus rogat, cur me nunc tandem in iudicium vocatis ob Remp. male gestam, et a me, ut perhibetis, pessundatam? Cur non eo tempore potius obstitistis, quamdiu salva erat, ut procellam istam, melioribus usa consiliis, Resp. devitare et declinare poterat. His dictis respondere pro iis possum. Excitato bello illo et tumultu, nobis non fuit otium pœnas a Te repetendi, sed de salute omnium fuimus solliciti. Et Ego præsertim Reip. causa aberam ad exterarum Civitates legatus missus. Post ea tempora, quum Tu ista impunitate non contentus, præmia etiam et honores tibi decerni postulasti, et Civitatem, quam olim perdidisti, nunc præterea ridiculam universæ Græciæ reddidisti, tum denique otium nactus et opportunitatem, tum demum, inquam, obstiti, atque accusationem hanc institui." Apponam Græca, ut eruditus lector sentiat, me bona fide secum egisse. *Ἐπερωτῆς δὲ τοὺς συκοφαντηθέντας ἐκ τῆς πολιτείας ἐπ' ἐκείνων τῶν καιρῶν, ὅτε ἐνῆν σώζεσθαι, διὰ τὴν αὐτὸν οὐκ ἐκόλυσαν ἐξαμαρτάνειν ἀποκρίνοιντο ἔδ' * * * τὸ πάντων τελευταῖον, ὅτι τῆς μάχης ἐπιγενομένης οὐκ ἐσχολάζομεν περὶ τὴν σὴν εἶναι τιμωρίαν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως ἐπρεσβεύομεν' ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἀπέχρη σοι δίκην μὴ δεῶσκέιναι, ἀλλὰ καὶ θωρακὸς αἰτεῖς, καταγέλαστον ἐν τοῖς Ἕλλησι τὴν πόλιν πειῶν. ΕΝΤΑΥΘ' ΕΝΕΣΤΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗΝ ΔΙΠΗΝΕΓΚΑ.* Quo quid liquidius, quid certius aut indubitatus esse possit?

Quod ad Eventum hujus Litis spectat, sufficit dicere, eum, qui in Foro semper dominabatur, hic dominari maxime, Æschinemque in exilium cecidisse. Eam historiam latius persequor in Vita, quam texo, horum Oratorum, ubi commodius recensere possim, quicquid ab Antiquis de ea re memoriæ proditur.

I. TAYLORI

AD

ORATIONEM DEMOSTHENIS

DE CORONA

PRÆFATIO.

Utrum hæc Demosthenis defensio Ὑπὲρ Κτησιφῶντος, an Περὶ Στεφάνου, an *utrumque*, recte inscribi debeat, ambigi video. A nonnullis enim, scilicet Dionysio Halic. Ulpiano, Harpocratore, Suida, etc. omnibus fere his modis citatur, ut citari potest. Titulus tamen pro Ctesiphonte usitatus est, et accommodatior fere, quo pacto laudant Cicero, Quintilianus, Plinius, aliique.

Multa habet optimus ille scriptor, Dionysius Halicarnassensis, quæ lector utiliter conferet, in hac oratione legenda. Multus utique est ille in epistola, quæ ad Ammæum scribitur, ut probet, Demosthenem non ab Aristotele, verum vicissim hunc ab illo, præcepta et artificia Rhetorica mutuo sumpsisse. Vide potissimum istum tractatulum exeuntem, ubi *legitima* quasi nomenclatura appellatur hæc oratio, Ἡ πρὸς Λισχίνην ὑπὲρ Κτησιφῶντος: et ostenditur etiam, eam ab Aristotele in *Rhetoricis* laudari. Quæ cum ultima fere fuerit ex Demosthenicis, satis sano constat, parum Demosthenem ex Arte Aristotelis proficere potuisse.

Nimirum scriptor ille felix, sagax, eruditus atque curiosus (Dionysium volo) non solum Demostheni multum affert lucis atque adjumenti, verum cæteris etiam oratoribus Græcis, a quibus similiter Aristoteles (ut ipse ait in loco proxime a me laudato) artem suam et præceptiones derivavit, quorumque ex imagine futuros quoscumque oratores ad laudem effluxit, atque expressit ad excellendum. Verum fortasse Demosthenis paulo ille studiosior, eique addictior, quam par erat, inclementer cum Æschine agit; quem verba fastuosa et ridicula Demostheni exprobrantem reprehendit, quoniam ea verba sedulo et cum cura, in reliquiis Demosthenis, ab eo quaesita, reperiri non potuissent. Quasi necesse fuisset, ut aut omnia, quæ magnus ille orator in concionibus dixerit, literis consignarentur, aut omnia, quæ consignabantur, ad ætatem Dionysii pervenirent. Exscribo tamen, quæ de hac re reliquit Dionysius, cum ob alia, tum quia ad hanc causam atque ad hanc Æschinis accusationem, pertineant. Ita ille ad finem περι τῆς λεκτικῆς Δημοσθένους δεινότητος. Scilicet. Τὸ δὲ φάσκειν φορτικῶς καὶ ἀηδέσει τοῖς ὀνόμασιν αὐτὸν [Demosthenem] κεχρησθαι, πόθεν ἐπῆλθεν αὐτῷ λέγειν, ὑπὲρ πάντα ἔγωγε τεθαύμακα. οὐδὲν γὰρ εὐρίσκω τούτων παρὰ Δημοσθένει κείμενον, ὧν εἰρηκέναι φησὶν αὐτὸν Λισχίνης, οἶον, ὅτι “οὐδὲ τῆς φιλίας ἀπορρήξαι τὴν συμμαχίαν” [Vid. Æschin. §. κς’.] καὶ ὅτι “ἀμπειλοῦργοῦσι τινὲς τὴν πόλιν.” καὶ “ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τοῦ δήμου.” καὶ “φορμοῦραφοῦμεθα,” καὶ “ἐπὶ τὰ στενὰ τινὲς ὡσπερ τὰς βελόνας διείρουσιν.” οἷς αὐτὸς ἐπιτίθησι διακωμωδῶν, “ταῦτα δὲ οὐ κινადὸς τις ἐστὶ ῥήματα ἢ θαναμαστά;” [Æsch. §. νγ’.] οὐδὲ γε ἄλλα τινὰ φορτικὰ καὶ ἀηδῆ ὀνόματα ἐν οὐδενὶ τῶν Δη-

μοσζένους λόγων εἶρειν ἐεδύνημαι καὶ ταῦτα πέντε ἢ ἕξ μυριάδας στίχων ἐκείνου τοῦ ἀνέρος καταλειπότες. Interea tamen, an verba illa Æschiniis aliquod illustrationis ceperint ex hoc loco Dionysii, secum contemplantur studiosus lector. Certum est, hujus textum ab illius esse corrigendum non uno in loco; et falsum esse animi Editorem, doctum licet virum, qui ad Demosthenem lectorem remittit pag. 562. hujus Editionis, ad Textum scilicet quem Dionysius in animo habere non potuit. Verum quidui hac aut simili phrasologia aliquando delectaretur Demosthenes? Quidni, ut Sylburgius recte observavit, diceret ὑποτέμνεται τὰ νεῦρα τοῦ δήμου, qui in Olynthiaca III. (II.) dixit, ἡμεῖς δὲ ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι, καὶ περιηρημένοι χρήματα?

Multis sane modis, multisque nominibus prædicanda est hæc insignissima oratio, totius eloquentiæ istius populi (apud quem et nata est, et ad justam magnitudinem excrevit ratio dicendi) flos ipse et medulla: Opus nunquam e manibus deponendum, non solum propter civiles rationes, quibus abundat, atque optimum exemplum Reip. administrandæ: (Nam, ut inquit scriptor non negligendus, κάλλιστοι δημοσίων λόγων [Demosthenis] εἰσίν, ἐν οἷς περὶ νόμου τε ἢ ψήφισματος ἀμφισβητεῖται, λέγω δὲ τὸν τε περὶ Στεφάνου, καὶ τὸν κατὰ Ἀνδροτίωνος, καὶ Τιμοκράτους, καὶ Ἀριστοκράτους) Non propter summam eloquentiam, cum in hac causa magnus ille dicendi artifex major se ipso pene constitutus est: verum potissimum ob hanc rationem a Panætio et Plutarcho allatam, dignam sane, quæ a tam gravibus scriptoribus commemoretur; et quam adeo Plutarchi verbis proferre liceat, qui sapientissimum istud monitum conservavit. Παναίτιος δ' ὁ φιλόσοφος καὶ τῶν λόγων ρησὶν αὐτοῦ οὕτω γεγράφθαι τοὺς πλείστους, ὡς μόνου τοῦ καλοῦ δι' αὐτὸ αἰρετοῦ ὄντος, τὸν περὶ τοῦ Στεφάνου, τὸν κατὰ Ἀριστοκράτους — ἐν οἷς πῦσιν οὐ πρὸς τὸ ἥϊστον, ἢ ῥᾶστον, ἢ λυσιτελέστατον ἄγει τοὺς πολίτας, ἀλλὰ πολλαχού τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν σωτηρίαν οἶεται εἶναι ἐν δευτέρᾳ τάξει τοῦ καλοῦ ποιέσθαι, καὶ τοῦ πρέποντος. Hæc ille præstantissimus Auctor in *vita* Demosthenis.

Verum in excellentissima hac oratione nihil excellentius, nihil quod *primores Critices* magis arripuit, quam Σχήμα istud ὁμοτικόν, ut vocatur, quod occurrit infra, §. 60. et nemini ignotum esse potest, qui de Demosthene inaudiverit. Οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, ὅπως ἡμάρτετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς ἀπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι· οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, et quæ sequuntur. Istius artificii vim et felicitatem optime expressit Longinus, cap. 16. Ἀπόδειξιν ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τῶν πεπολιτευμένων εισφέρει. Τίς δ' ἦν ἡ κατὰ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; Οὐχ ἡμάρτετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι· ἔχετε δὲ οἰκεία τούτου παραδείγματα· οὐδὲ γὰρ αἱ ἐν Μαραθῶνι ἡμαρτον, οὐδ' οἱ ἐν Σαλαμῖνι, οὐδ' οἱ ἐν Πλαταιαῖς. Ἄλλ' ἐπειδὴ καθάρπευ ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ὑπὸ θεοῦ, καὶ οἰονεὶ φοιβόληπτος γενόμενος, τὸν τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλλάδος ὄρκον ἐξεφώνησεν, οὐκ ἔστιν, ὅπως ἡμάρτετε, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, φαίνεται δι' ἐνὸς τοῦ ὁμοτικῆς σχήματος, ὅπερ ἐνθάδε ἀποστροφὴν ἐγὼ καλῶ, τοὺς μὲν προγόνους ἀποθεώσας, ὅτι δεῖ τοὺς οὕτως ἀποθανόντας ὡς θεοὺς ὀμνῦναι παριστάνων, τοῖς δὲ κρίνουσι, τὸ τῶν ἐκεῖ προκινδυνεύσαντων ἐντιθεὶς φρόνημα, τὴν δὲ τῆς ἀποδείξεως φύσιν μεθιστὰς εἰς ὑπερβάλλον ἕψος, καὶ πάθος, καὶ ξένων, καὶ ὑπερφύων ὄρκων ἀξιοπιστίαν, καὶ ἅμα παιώνειόν τινα, καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκούοντων καθιεὶς λόγον, ὡς κομφιζο-

μένους ὑπὸ τῶν ἰγκωμίων, μηδὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον, ἢ ἐπι τοῖς κατὰ Μαραθῶνα καὶ Σαλαμίνα νικητηρίοις παρίστασθαι φρονεῖν· οἷς πᾶσι τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ συναρπάσας ᾤχετο. Καίτοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τοῦ ὄρκου τὸ σπέρμα φασὶν εὐρησθαι·

Οὐ γὰρ μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
Χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κίαρ.

Cætera ibidem consulenda. Nam plurimum conferent ad Auctoris nostri δεινότητα explicandam. Neque unquam bonus et magnus scriptor tam fidelem et accuratum nactus est interpretem, *μεγαλὴ γορος μεγαλήγορον*. Aristides, Rhetor itidem, et ingenio Critico præditus, summa arte trutinat verba hæc *ardentia*. Παραδείγματος ἕνεκα ἔστω νόημα αὐτὸ καθ' αὐτὸ, ἐκ τῆς ἐννοίας, σεμνότητος μετεσχηστές· οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι — ἐν ταῦθα τὸ μὲν ζητούμενον ἦν — τὸ δὲ καὶ ὁμόσαι ὡς κατὰ θεῶν, τῶν προγόνων, τοῦτο ἔχει τὴν ὑπερβολὴν τῆς σεμνότητος. De dictione civili §. 8. Adjungam et alios. *Et Demosthenes jurando per interfectos in Marathone et Salamine, id agit, ut minore invidia cladis apud Charoneam acceptæ laboret*. Quintilian. II. 9. *Nec meretur fidem, qui sententiola gratia jurat, nisi si potest tam bene, quam Demosthenes*. Id. Ibid. *Tales sunt illæ inclinationes vocis, quas invicem Demosthenes atque Æschines exprobrant, non ideo improbandæ: cum enim uterque alteri objiciat, palam est utrumque fecisse. Nam neque ille per Marathonis et Plataearum et Salaminis propugnatores recto sono juravit, nec ille Thebas sermone deflevit*. Id. XI. 3. *Quid denique Demosthenes? Non cunctos illos tenues et circumspectos, vi, sublimitate, impetu, cultu, compositione superavit? Non insurgit locis? Non figuris gaudet? Non translationibus nitet? Non oratione ficta dat carentibus vocem? Non illud jusjurandum per casus in Marathone ac Salamine propugnatores reip. satis manifesto docet, præceptorem ejus Platonem fuisse?* Id. XII. 10. Ita *Geminus Antholog. Gr. Lib. 4.*

Οὗτος ὁ Κεκροπίδαισι βαρὺς λίθος, ἄρει κείμαι,
Ξεῖνε, Φιλιππίης σύμβολον ἠγορήεις,
Ἵβριζων Μαραθῶνα, καὶ ἀγχιάλου Σαλαμῖνος
Ἔργα, Μακεδονίοις ἔγχεσι κεκλιμένα.
Ἵθμυνε νῦν νέκυας, Δημόσθενες, αὐτὰρ ἔγωγε
Καὶ ζωοῖς ἔσομαι, καὶ φθιμένοισι βαρὺς.

Nonnulla similiter σχολ. Apollon. Rhod. II. 259. Ἐμπαθέστερος γίνεται ὁ ὄρκος, ὅταν τις κατὰ τῆς ἰδίας ὁμνύῃ συμφορᾶς — καὶ Δημοσθένης μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους. *Adjungatur Plutarchus de Gloria Atheniensium: — τὸν Δημοσθένους περὶ τοῦ στεφάνου παραβάλωμεν· ἐν ᾧ τοῦτο λαμπρότατον καὶ λογιώτατον ὁ ῥήτωρ πεποίηκεν, ὁμόσας τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων*. Item Hermogenes p. 260. Edit. Crispin. Μεθόδου λαμπρᾶς, καὶ τὸ τὰ ἐνδοξα ἐνδοξότερως λέγειν, ὡσπερ ἐκεῖνος τὸ, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τὰ ἐξῆς. Τοῦτο γὰρ παράδειγμα μὲν ἐνδοξον· οἷον ὀρθῶς οὖν ἐβούλευσα ὑπὲρ ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων κινδυνεύειν, οὕτω γὰρ ἐποίουν καὶ οἱ ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντες· ὁ δὲ εἰς τὸν ὄρκον αὐτὸ ἀναγαγὼν ἐνδοξότερον αὐτὸ ἐποίησε, καὶ λαμπρόν· οὐχ ἡμάρτον ταῦτα συμβουλεύσας, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, καὶ τὰ ἐξῆς. Idem

iterum, περι μεθόδ. δεινότη. ρ. 424. cap. περι "Ὀρκου: scil. Πρώτος δὲ ὄρκου ἠθικόν Ὅμηρος ὤμοσεν, εἶτα Πλάτων ἐμιμήσατο' εἶτα Δημοσθένης ἐκληρονόμησε πάντων — Δημοσθένης δὲ ἠθικόν πολιτικόν' οὐ μὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας. Adde Pausan. in Attic. c. 32. Hartung. Decur. II. Capp. 3. et 9. apud Gruter. F. A. Tom. II. pagg. 677. 697. Per deridiculum tractat Athenæus l. 9. Δεομένων οὖν ἡμῶν καὶ λιπαρούντων δεικνύναι τὴν σοφίαν, οὐκ ἐρῶ, φησὶ, τήσας, μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι κινδυνεύσαντας, καὶ προσέτι τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαντας. Et Lucianus etiam in *Encomio* juxta finem: "Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον, Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις, οὐ μὰ τοὺς — κάμοι μὲν ἐφαίνετο προσθήσειν, τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Hæc, lector, volebam nescius ne esses. TAYLOR. Lactantius ad Statium: *Ut jurent Athenienses Marti et Marathoni*. Codex MS. Lindenbrog. *Matheos et Marathoni*. Legendum μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι, v. Gevart, Elect. TAYLOR. in schedis.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ἘΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ
ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

Pag.
ed.
Reisk.

221

222

ΤΕΙΧΟΣ μὲν ὁ ῥήτωρ ὑπὲρ Ἀθηναίων προβάλετο τῶν συνήθων τούτων καὶ χειροποιήτων ἀρραγέστερόν τε καὶ βέλτιον, τὴν τε εἰς τὴν πόλιν εὐνοίαν καὶ περὶ λόγου δεινότητα, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν, οὐ λίθοις καὶ πλίνθοις τὰς Ἀθήνας ἀχύρωσα, ἀλλὰ μεγάλας δυνάμεις καὶ πολλῆ τινὲ συμμαχία, τῇ μὲν ἐκ γῆς, τῇ δὲ ἐκ θαλάττης· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν χειροποιήτων περιβολὸν οὐ μικρὰ τῇ πύλει συνεβάλετο. Πεπονηκότες γὰρ κατὰ πολλὰ μέρη τοῦ τείχους τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπειδὴ ἔδοξεν ἀνορθοῦν αὐτὸ, ῥέεθσαν ἐπὶ τὸ ἔργον ἄνδρες δέκα, φυλῆς ἐκάστης εἷς, οὓς ἔδει τὴν ἐπιμέλειαν παρέχεσθαι ψιλὴν τοῦ ἔργου· τὸ γὰρ ἀνάλωμα δημόσιον. εἰς τούτων τούτων καὶ ὁ ῥήτωρ γενόμενος, οἷχ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις τὴν ἐπιμέλειαν μόνον εἰσηγήκε τῇ χρεΐα, ἀλλὰ τὸ μὲν ἔργον ἀμέμπτως ἀπέτελεσε, τὰ δὲ χρήματα ἔδωκεν οἰκοδοῦν τῇ πόλει. Ἐπήνεσεν ἑαυτοῦ τὴν εὐνοίαν ταύτην ἡ βουλή, καὶ τὴν ἑπιμέλειαν ἠμείψατο στεφάνῳ χρυσῶ· ἑτοίμοι γὰρ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς χάριτας τῶν εὐποιούντων. Κτισπιῶν δὲ ἦν ὁ τὸν γνάμιν εἰπών, ὡς δεῖ στεφανώσαι τὸν Δημοσθένην ἐν μὲν καιρῷ τοῖς Διονυσίοις, ἐν δὲ τότῳ τῷ τοῦ Διονύσου θεάτρῳ, ἐν δὲ θεαταῖς πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν, οὓς ἡ πανήγυρις συνήγαγε· καὶ τούτων ἐναντίον ἀνεπίειν τὸν κήρυκα, ὅτι στεφανοῖ Δημοσθένην Δημοσθένους Παιανία ἡ πόλις ἀρετῆς συμπάσης ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτήν. Ἦν οὖν στανταχόθεν ἡ τιμὴ θαυμαστή· διὸ καὶ φθόνος αὐτῆς ἤφατο, καὶ κατὰ τοῦ ψηφίσματος ἀπηνέχθη παλαιῶν γραφῆ. Αἰσχύνει γὰρ ἐχθρὸς ἂν τοῦ Δημοσθένους ἀγῶνα παλαιῶν ἐπιήγειρε Κτισπιῶντι, λέγων ἄρχοντα γενόμενα τὸν Δημοσθένην καὶ μὴ δόντα λόγον ἐπειθύου ἐῖναι, νόμον δὲ κελεύει τοὺς ὑπευθύνους μὴ στεφανοῦν, καὶ πάλιν νόμον παρεχόμενος τὸν κελεύοντα, εἰάν μὲν τινα ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων στεφανοῖ, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὸν στέφανον ἀναγορεύεσθαι, εἰάν δὲ ἡ βουλή, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, ἀλλὰ χρεΐδι δὲ μὴ ἐξῆται. φησὶ δὲ καὶ τοὺς ἑσπάνους εἶναι τοὺς ἐπὶ τῷ Δημοσθένει ψευδεῖς· μὴ γὰρ πεπολιτεῦσθαι καλῶς τὸν ῥήτορα, ἀλλὰ καὶ δερο-

1 αὐτοῦ

2 προμήθειαν

3 καὶ τοῦ ψηφίσματος. ἀπηνέχθη

τῶν συνήθων τούτων] Συνήθειαν Συνηθῶν postulat analogia. Sed quorum nominativi in ης penacutum desinunt, eorum genitivos plurales, et adverbis inde ducta, toties video, et in tam diversis Codd. penultima acuta scribi, ut dabitem, an id culpa librariorum accidit. WOLF.

Ἐχύρωσα] Alii ἀχύρωσεν. Constructio postulat ὀχύρωσας. IDEM.

Ὀχυρώσας] Hoc Wollianum est, non editorum, aut mstorum. Revoca autem ex iis ὀχύρωσα: Demosthenem enim quasi loquentem fingit, orationemque ejus adducit, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν. Locum, ad quem adducit, vide §. 93. TAYLOR.

Εἰς οὓς ἔδει τὴν ἐπιμέλειαν περαινεσθαι τοῦ ἔργου] Pro δι' ἄν. Et sic fortasse legendum. Sed Feliciani editio [et msti nonnulli] ἀνευ σοφῶν φαρμάκων habet οὓς [sine eis] ἔδει τὴν ἐπιμέλειαν ψιλὴν παρέχεσθαι τοῦ ἔργου. WOLF. Εἰς οὓς ἔδει κ. τ. λ. habent nonnulla exemplaria, sc. Aldina, Parisiensia, Lindenbrogii. Recte quod dantenus. Quod fortasse mireris. Sed vide, ut flammam ex isto silice excutiam. At Libanius huic operi curando dari denos viros e singulis tribubus. Itane? Vix crediderim. Non centenis civibus ea res erit perficienda. Non tanti erat. Verum unaquæque tribus suum tribulem ad id muneris emisit. Lege ergo, cor-

rectione nunquam penitenda, quam subjecit ora exemplaris Bodleiani, ῥέεθσαν ἐπὶ τὸ ἔργον ἄνδρες δέκα, φυλῆς ἐκάστης εἷς· οὓς ἔδει κ. τ. λ. TAYLOR.

Προμήθειαν] [ut ab Aldo et Feliciano edebatur] προμήθειαν [Benenati] per η in antepenultima, id est, περινοίαν, ferri potest: Sed melius est προθυμία. WOLF.

Ἡ πόλις] F. ἡ πόλις σύμψασα, ἀρετῆς ἕνεκα, etc. MARKLAND.

Ὁ φθόνος] Articulum debemus liberalitati Wolfii: Itemque prepositionem κατὰ in linea proxima: Quæ tamen pene est necessaria. φθόνος αὐτοῦ ἤφατο MS. Ven. sc. Demosthenem, ut vertitur quoque. TAYLOR.

Ἀπήγειλε] Ἐπήγειλε. Et v. seq. νόμος δὲ κελεύει. Lego cum Obsopæo, νόμον δὲ κελεύειν. Et pro, τὸν κελεύοντα, τὸν λέγοντα. Et p. 21. v. 1. καὶ τάξει γε ταύτη τῆς κατηγορίας. WOLF. Nam ταύτης ubique: quantum investigare potui. TAYLOR.

Νόμον δὲ κελεύειν] Pro νόμος κελεύει. MS. νόμον δὲ κελεύειν, in accusativo, quæ recta videtur lectio. Deinde pro τὸν κελεύοντα, antiquum habuit τὸν λέγοντα. OBSOPÆUS. Νόμον δὲ κελεύειν etiam exhibent editi a Benenato, et Feliciano. λέγοντα etiam idem Felicianus cum MSto Reg. ε.

δύοκοι εἶναι καὶ πολλῶν κακῶν αἰτίου τῆ πόλει. Καὶ τάξει γὰρ ἡ ταύτη τῆς κατηγορίας Αἰσχίνης κέχρηται, πρῶτον εἰπὼν περὶ τοῦ τῶν ὑπευθύνων νόμου καὶ δεύτερον περὶ τοῦ τῶν κηρυγμάτων καὶ τρίτον περὶ τῆς πολιτείας· ἤξιωσε δὲ καὶ τὸν Δημοσθένην τὴν αὐτὴν τάξιν ποιήσασθαι. ὁ δὲ ῥήτωρ καὶ ἀπὸ τῆς πολιτείας τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο, καὶ πάλιν εἰς ταύτην τὸν λόγον κατέστρεψε, τεχνικῶς ποιοῦν· δεῖ γὰρ ἀρχεσθῆναι τε ἀπὸ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ λῆγειν εἰς ταῦτα μέσα δὲ τέθεικε τὰ περὶ τῶν νόμων. καὶ τῷ μὲν περὶ τῶν ὑπευθύνων ἀντίδοσι διανοίας, τῷ δὲ περὶ τῶν κηρυγμάτων νόμου ἕτερον ἦται νόμου μέρος, ὡς φησὶν αὐτός, ἐν ᾧ συγκεχεράσται καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ κηρύττειν, εἶναι ὁ δῆμος ἢ ἡ βουλὴ ταῦτο ψηφίσεται.

ἜΤΕΡΑ ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ.

223

ἈΘΗΝΑΙΟΙ καὶ Θηβαῖαι πολεμοῦντες πρὸς Φίλιππον ἐν Χαιραναίῃ, πόλει τῆς Βοιωτίας, ἠττήθησαν ἐπικρατήσας οὖν ὁ Μακεδὼν φρουρὰν μὲν εἰς τὰς Θήβας ἐπέβαλε, καὶ εἶχεν ὑπὸ χεῖρα δουλεύουσαν. ἐλπίσαντες οὖν τὸ αὐτὸ παθεῖν Ἀθηναῖοι, καὶ ὅσον οὐδέπω ἑκατὸ αὐτῶν ἦσαν προσδοκῶντες τὴν τύραννον, ἐσκέψαντο τὰ σποινικῶτα μὲν τῷ χερσὶ τοῦ τείχους ἐπανορθώσασθαι· καὶ δὴ ἀφ' ἐκάστης φυλῆς τειχοποιοὶ προεβλήθησαν. τοίνυν καὶ ἡ Πανδιονίς ἐξ ἑαυτῆς εἴλετο πρὸς τὴν χεῖραν τὸν ῥήτορα. τῆς τοίνυν ἐργασίας ἐν χερσὶν οὖσης, προσδεθείς ἐτι χρημάτων ἄμετὰ τὰ δεδομένα ὑπὸ τῆς πόλεως ὁ ῥήτωρ ἐκ τῶν ἰδίων ἐδαπάνησε, καὶ οὐκ ἔλογισατο αἶπα τῆ πόλει, ἀλλὰ καὶ ἐχαρίσατο. Ταύτην ἀφορμὴν ὁ Κητισιφῶν εἰς τῶν πολιτευομένων δεξάμενος, εἰρήνευκε γνάμην ἐν τῇ βουλῇ περὶ αὐτοῦ τοιαύτην· ἐπειδὴ διατελεῖ Δημοσθένους ὁ Δημοσθένης παρ' ὄλον τὸν βίον εὖνοιοι εἰς τὴν πόλιν ἔβηδεῖν κνύμενος, καὶ νῦν δὲ τειχοποιοὺς ἂν καὶ πρὸς δευθεῖς ἐπιχρημάτων οἰκοθῆν παρέσχε καὶ ἐχαρίσατο, διὰ τοῦτο δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ἑστεφανοῦσθαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ ἐν τῷ θεάτρῳ τραγωιδῶν ἀγομένων καινῶν, ἵσως ὅτι τότε πλήθον συντρέχει ἐπιδυμοῦντα καινὰ δράματα βλέπειν. Εἰσαγομένου τοίνυν καὶ εἰς τὸν δῆμον τὸ προβουλευόμενος, ἐφίσταται τοῦ Κητισιφῶντος κατηγοροῦς Αἰσχίνης, ἐκ τῆς πολιτείας ὑπάρχον ἐχθρῶς, παράνομον εἶναι φάσκων πρὸς τρεῖς νόμους τὸ ψήφισμα, ἓνα μὲν τὸν κελεύοντα τὸν ὑπεύθυνον μὴ ἑστεφανοῦν, πρὶν ἂν δῶ τὰς εὐθύναι· οὕτω δὲ ταύτας, φησὶν, ὁ Δημοσθένης ἐδέδωκε, καὶ τὰ θεωρικὰ διοικῶν καὶ τειχοποιοῦν, καὶ ἔδει ἀναμεῖναι καὶ ἐπισχεῖν τὸ γέρας, ἕως ἂν ἴδῃ καθαροῦς ἕξετασθεῖς. δευτέρου δὲ ἀναγκάσκει νόμον τὸν κελεύοντα ἐν Πνυκί ἑστεφανοῦσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, διαβάλλων

1 ταύτης 2 κατ' αὐτῶν 3 Deest articulus. 4 μετὰ τὰ δεδομένα] μεταδεδομένων
5 ἐλόγησατο αὐτὰ 6 ἐπίδεικνύμενος 7 στεφανοῦσθαι αὐτὸν χρυσῷ
8 ἵσως ὅτε πλῆθον 9 στεφανοῦσθαι 10 ἴδῃ 11 στεφανοῦσθαι, οὐκ ἐν

TAYLOR.

Μέσα] Similiter, in argumento, quod sequitur: Τὸς μὲν γὰρ δύο νόμους, τὴν τε τῶν ὑπευθύνων, καὶ τὴν τοῦ κηρυγματος, εἰς τὸ μέσον τοῦ λόγου ἀπέριψε, στρατηγικῶς τοὺς κακοὺς ἐς μέσον ἐλάσας. Quintilian. VII. 1. Demosthenes atque Aeschines — in iudicio Ctesiphontis diversum secuti ordinem, cum Accusator a Jure, quo videbatur potentior, caperit: Patronus omnia, vel pene omnia, ante jus posuerit, quibus iudicem quaestioni legum prepararet. Καὶ γὰρ ἐν τῷ πολέμῳ, inquit Xenopho Memorab. I. 3. in principio, τοὺς τε πρῶτους ἀρίστους δεῖ τάττειν, καὶ τοὺς τελευταίους, ἐν δὲ μέσῳ τοὺς χειρίστους cetera. IDEM.

Καὶ τῷ τῆς περὶ] Lege cum universis, καὶ τῷ μὲν περὶ τῶν ὑπευθύνων—Cui familiariter respondet, τῷ δὲ περὶ τῶν κηρυγμάτων. Nescio, unde Wolfio displiceret. Video esse necessarium. IDEM.

Ἀντίδοσι διανοίας] Hoc est, a scripto recedens, voluntate legislatoris nititur. WOLF.

ΧΡΕΙΑΝ. IDEM.

Μετὰ τὰ δεδομένα ὑπὸ τῆς πόλεως] Ita Reg. a. Caeteri omnes μεταδεδομένων. TAYLOR. Πρὸς δευθεῖς] Benenatus, ut legimus supra, v. 6. Et membranæ quoque Regiæ, si Cod. ζ. excipias. IDEM.

Δεδόχθαι] Ita Wolfius solus et silens. δεδέχθω enim constanter in Impressis, quibus consentiant o. l. s. Subjicit quidem ὁ δεῖνα in Exempl. Altemp. δεδέχθαι. Plura fortasse ad ζ. θ'. IDEM.

Τραγωιδῶν ἀγομένων καινῶν] In Aeschine legitur τραγωιδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, et τραγωιδῶν. Utrum autem eo tempore novi Tragicæ Athenis exstiterint, an tantum de novis Histronibus fiat Sermo, nostra parum interest. WOLF.

Δεδώκει] Ἀντὶ τοῦ, ἐδεδώκει. IDEM. Δεδώκει in Aldinis. ἐδεδώκει Editorum caeteri. TAYLOR.

Πνυκί στεφανοῦσθαι, οὐκ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ] F. οὐκ ἐν τῷ θεάτρῳ. Aut, ommissa negatione, Πνυκί στεφανοῦσθαι, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Πνὺξ enim locus fuit legitimæ Concionis, διὰ τὸ πυκνὰ ἐκεῖ συνελθεῖν, ἢ διὰ τὸ πεπνυσθαι· Καίτοι μυρίαν ἐκεῖ ἀνοήτων καὶ βδελυρῶν πολλὰς ἐκκλησιασάντων, καὶ βλαβερὰ τῇ πόλει ψηφισαμένων. WOLF. Wolfius con-

Τοίνυν καὶ ἡ] [Editi et MSti] Forte, τοιγαροῦν καὶ ἡ. Et v. seq. πρὸς τὴν

τοὺς πολίτας τοὺς δεξαμένους ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγορευθῆναι τοῦ Δημοσθένους τὸν στέφανον. 224
 ὁ δὲ τρίτος νόμος εἰς τὴν ὅλην ἑξῆς τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας ἐξέτασιν κελεύει γὰρ μηδέποτε
 ψευδῆ γράμματα εἰς τὸ Μητρώον εἰσάγειν, ἔνθα ἐστὶν ὅλα τὰ δημόσια γράμματα. Ἐφεύ-
 σατο δὲ φησιν, εὐνοίαν καὶ σπουδὴν μαρτυρήσας τῷ Διῷ μη γὰρ ἄλλοι
 κακίους γὰρ μᾶλλον καὶ πολέμιος εὐρίσκειται τῇ πατρίδι. Τού-
 του τοῦ νόμου χρησίμου τυγχάνοιτος τοῦ τρίτου, ἀντιλαβόμενος ὡς περὶ τῆς ἀγκύρας ὁ ῥήτορας
 κατεπάλασε τὸν ἀντίδικον, μεθύδῳ δεινοτάτῃ καὶ σοφωτάτῃ τῇ περὶ τοῦ κατηγόρου χρησά-
 μενος· ἐκείθεν γὰρ ἔσχε λαβὴν ἐλεῖν καὶ καταγωνισασθαι τὸν πολέμιον. τῷ δὲ μὴ γὰρ ἄλλοι
 δύο νόμους, τὸν τε τῶν ὑπευθύνων καὶ τὸν τοῦ κηρύγματος, εἰς τὸ μέσον τοῦ λόγου ἀπέβριψε
 στρατηγικῶς, κακοὺς δ' εἰς μέσον ἐλάσας, τῷ δὲ ἰσχυροτάτῳ εἰς τὰ ἄκρα
 προσέκρηται, τὸ σαθρὸν τῶν ἄλλων ἐξ ἑκατέρου βραχίως. Ἔοικε δὲ καὶ διοικεῖν πρὸς τὸ συμφέ-
 ρον τὸν λόγον, καὶ οὐ σφόδρα ἀναιδῶς τὴν τέχνην ἐπιδεικνύμενος. δοκῶν γὰρ ἐν ἀπώτοις ὑπερβαί-
 νειν τὸ νόμιμον, ἔτερον τρέσῃ τῷ νόμῳ προσκείμενος. καὶ γὰρ νόμον ἀνέγνω Αἰσχίνης τὸν
 περὶ τῶν στεφάνων ψευδῆ, πρὸς δὲ ὁ ῥήτορας ὑποκρινόμενος εὖτε καιρὸν εἰς μέσον ἀγαγεῖν τὰ
 ἑαυτοῦ πολιτεύματα, ὡς νόμιμον μαχόμενος. Καὶ ἡ μὲν διοίκησις τοῦ λόγου τῆσδε κεφά-
 λαιον δὲ ἰσχυρὸν τῷ μὲν Αἰσχίνῃ τὸ νόμιμον, τῷ δὲ ῥήτορα, κοινὸν δὲ ἀπὸ τοῦ ἴσου τὸ
 συμφέρον, οὐκ ἔχον φανερὰν τὴν ἐξέτασιν. ἡ στάσις ἐγγραφῶς πραγματικῆ· περὶ ῥήτου γὰρ τὸ 225
 ψήφισμα.

Τῆς δὲ γραφῆς ἔτι Φιλίππου ζώντος ἀποτεθείσης, ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ διαδεξαμένῳ τὴν ἀρχὴν
 ὁ λόγος ἐστὶ καὶ ἡ κρίσις. ὡς γὰρ ἀπέθανε Φίλιππος καὶ τὴν φρουρὰν οἱ Θεβαῖοι τεταρασκότες
 ἐξέβαλον, ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ὡς καταφρονθεὶς τὰς Θήβας κατέσκαψεν, εἴτα μεταγωγὸς ἐπὶ
 τῷ πεπερασμένῳ ἐξεχώρησε τῆς Ἑλλάδος αἰσχυρόμενος, καὶ κατὰ τῶν βασιβάρων ἐστράτευσεν
 οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καιρὸν ἔχον ἐνόμισαν κρίει παραδύλαι τοὺς προδότες τοὺς τὴν Ἑλλάδα ἀδι-
 κήσαντας, καὶ οὕτω συνεχροτήθη τὸ δικαστήριον. [Ed. Reisk. et al. add.] Οἰκοῦν τὸ πρῶτον
 προσομιῶν εὐκτικῶν ἐστὶ, κατὰ μερισμὸν εἰσαχθέν, καὶ παρασκευάζει τὴν εὐνοίαν, ἧς μάλιστα
 ἐν τῷ παρόντι δεόμεθα. Ὁμηρικῶ δὲ εἴρηται ζῆλον,

Κέλλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θείαιαι.

Καὶ δὴ καὶ ἔμφασιν ἔχει τοῦ τῆ εὐνοίας θαρρεῖν· οὐ γὰρ ἂν ὅλον ἐπικαλεῖτο τῶν θεῶν τὸ γένος, εἰ
 μὴ οὕτω δέικετο. Τὸ δὲ, διατιλεῖ, εἰλικπται μὲν ἀπὸ τοῦ ψήφισματος· διλοῖ δὲ, ὅτι συνεβίω-
 σε τῇ εὐνοίᾳ, καὶ αἰεὶ αὐτῆς μέλεται, καὶ πρότερον ἀφήσει τὴν ψυχὴν, ἢ τὴν τῆσδε δianoian.

¹ μέσον.

vertebat juxta priorem divinationem, non
 in Theatro. Quæ Correctio quanto duri-
 or est et horridior, non opus est dicere.
 Delenda est impertuna ista Negativa: et
 bene ista verba, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, adduntur
 ad explicandum insolitum istum vocabu-
 lum, Πνυκί. Vide omnino Æschinem c.
 Ctesiph. §. 18. et annotationes ad locum.
 Similiter in Libello Æschinis infra §. 12.
 Ἐὰν μὲν ἡ Βουλὴ στεφανοῖ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ
 ἀνεσπείν, ἐὰν δὲ ἡ πρόβις, ἐν Πνυκί, ἐν τῇ
 ἐκκλησίᾳ. In hac quoque sententia est
 Vir doctissimus, qui nuperrime evulgavit
 Petit. LL. Attic. Quem vide ad lib. III.
 tit. VI. pag. 378. Nam Petitus ipse,
 qui aliter emendare studuit, est ex ea
 Schola Criticorum, quæ mendum subo-
 dorari potest, tollere autem neutiquam.
 TAYLOR.

Περὶ τοῦ κατηγόρου [Ita enim omnes]
 F. κατὰ. Et [v. 10.] στρατηγικῶς κα-
 κοὺς ὄντας, vel, τοὺς κακοὺς. Et [v.
 12.] ἀνέδην pro ἀναιδῶς. Et [v. 14.] πρὸς
 ὃν ὁ ῥήτορας ἀποκρινόμενος. WOLF. ὁ πο-
 κρινόμενος in o. l. s. et editis. TAYLOR.

Κακοὺς] Dedit Benenatus, quasi Poeta
 alicujus stichum protulisset, στρατηγικῶς

—κακοὺς δ' εἰς μέσον [μέσσον] ἐλάσας.

Porro ἀναιδῶς istud, quod præcipitavit
 Wolfius, o. est l. s. et optimo se habet.
 Artificium summum adhibet Demosthenes,

non tamen eo utitur ἀναιδῶς, sine pudore
 et moderatione. Aliquando enim orationem
 suam, non arte, sed utilitate, πρὸς τὸ συμφέ-
 ρον, metitur: uti in ea instantia, quam
 statim adhibet Scriptor hujus Argumenti.
 Nemp cum τῷ νόμῳ Æschinis τὸ νόμι-
 μον, non τὸ τεχνικόν, aut artificiosum, op-
 ponere debuit, effecit sane, ut Ratio ejus
 administrandæ Reip. utiliter in locum
 istius τοῦ νομίμου succederet. Ad eum
 locum confugit, non arte, aut calliditate
 aliqua, sed ratione et necessitate. Præ-
 stant hæc multo, si quid Ego sapiam, et
 Correctioni et Versioni Wolfianæ. TAY-
 LOR.

Ἄκρα] in extremis. Oscitanter versum.
 Tu, in utraque acie. IDEM.

Τῆς δὲ γραφῆς — ἀποτεθείσης] F. ἀποδο-
 θεῖσ ης, sc. τῷ Ἀρχοντι, ἢ τοῖς Θεσμοθέ-
 ταις. [Male hoc: Vide Ulpian. ad hæc
 verba Demosth. §. 35. ἐσέδωκα, καὶ ἐπαι-
 νοῦμαι.] Et [l. antepen.] εἰληπται μὲν ἐκ
 τοῦ ψήφισματος. WOLF. Ita [ἐκ] Wolfius
 emendare satagebat, cum Aldus ἐπὶ dedit,
 pariter ut Felicianus, et Reg. Cod. Paris. ζ.
 Facilius erat et proclivius, ἀσθδ, uti Ope-
 ræ dederunt Luteciana, auctoritate, credo,
 exemplarium Regionum. TAYLOR.

Ἄει αὐτῆς μέλεται] F. ἔχεται. Aut
 ἀντὶ τοῦ, ἐπιμελεῖται positum est insolentius.
 WOLF. Constantissime exarari vi-
 deo μέλεται. TAYLOR.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Ο ΠΕΡΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΛΟΓΟΣ.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΝ, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς Θεοῖς
εὐχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ

ΛΟΓΟΣ] Philostratus Isocratis Panegyricum κάλλιστον λόγον appellat: Sed Dionysius Halicarnassensis: τὸν ὑπὲρ Κτησιφάντος ἐγὼ κράτιστον ἀποφαίνομαι πάντων λόγων. WOLF.

ἄ. Πρῶτον] Laudatur hoc Exordium a multis antiquis Scriptoribus, et a nonnullis illustratur quoque. Est et ille verecunda Orationi aptissimus, quo quatuor primis leviter in summum coeuntibus digitis, non procul ab ore, aut pectore, fertur ad nos manus, et deinde prona ac paululum prolata laxatur. Hoc modo cepisse Demosthenem credo in illo pro Ctesiphonte timido summissoque principio. Quintilian. XI. 3. Adde IX. 2. IV. 1. bis. Sunt et alii, quos recenset Nota MS. ad oram Exemplaris Altempsiani, sc. Dionysius Halic. Plutarch. Lucianus, Isocrates (quod summo jure mireris) et T. Magister. Horum liquet plurimos aliquid de hac Oratione consignasse, non exordium attigisse solum. In eo certe numero est Plutarchus, qui in tractatulo Περὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἀπειροθέτως, Ed. Gr. Bas. pag. 295. multa habet utilia, eoque judicio plena, quo valere dignoscitur Scriptor ille præstantissimus. Cui adjungas, quæ de eadem re habet Quintilianus XI. 1. Existimarunt Antiquiores, Demosthenem aliquatenus in hoc exordio fuisse adjutum his verbis Aristophanis, Equit. 760.

Τῇ μὲν δεσποίνῃ Ἀθηναίῃ, τῇ τῆς πόλεως
μεδεούσῃ,
Εὐχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων
γενένημαι
Βέλτιστος ἀπὸ μετὰ Λυσικλέα, καὶ Κύναν,
καὶ Σαλαβάκχαν,
Ὡσπερ νυτὶ μηδὲν δράσας, δεισνέειν ἐν τῷ
Πρυτανείῳ.

TAYLOR.

Πρῶτον μὲν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τοῖς Θεοῖς εὐχομαι] In hoc exordio quatuor res potissimum conficit Demosthenes. 1. Audientiam postulat cum commendatione suæ erga Remp. benevolentia. 2. Præjudicio anteaactæ vitæ suæ accusationem

refutat. 3. Accusatori fidem abrogat. 4. Viam sternit laudibus suis citra auditorum offensam commemorandis, ἀνεπαχθῶς ἑαυτὸν ἐπαινεῖν φιλοτιμούμενος. Qua de re Plutarchi libellus exstat. Summa et cardo hujus orationis in eo maxime versatur: *Se, qui in gerenda Rep. dignitatem potius et perpetuam securitatem cum periculis parientiam, quam presens otium, nec in longitudinem duraturum et cum turpitudine conjunctum, sit secutus, officio boni civis esse functum, nec fortunam sibi præstandam esse.* Privatam autem vitam suam cum Æschini recriminatione defendit: ac legibus ab illo citatis partim alias leges, partim exempla oppouit, ῥητορικωτέρως μέντοι, ἐμμιγε δοκεῖν, ἢ ἀληθεστέρας. Ratio etiam illa de dignitate et imitatione majorum ab Æschine, et in Oratione περὶ Παραπροσβείας, et ultima Epistola ejusdem labefactur: quod Athenienses, nec iisdem animis, neque viribus iisdem præditi, quibus olim, res consimiles gerere non potuerint. WOLF.

Πρῶτον μὲν ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι] Subjicitur huic mox, ἐπειθ' ὅπερ ἐστὶ, &c. Ubi observandum tertium membrum non semper addi, quemadmodum et Latini *primum et deinde* dicunt, neque *tertium* addunt. Cicero pro Cluentio: *Primum ut id iniquissimum esse confitear, hujusmodi est, ut communitatis eis opus sit legibus, non ut iis quæ sunt non pareamus.* Deinde quis unquam Senator hoc accusavit? *Ex edit.* HERVAG.

Θεοῖς] Τοῖς Θεοῖς MSS. utputa Regii β. ε. ζ. η. et Aug. ex nostris Viud. et Harl. Codd. item quos excussit Aldus. Ita etiam laudatur ab Antiquis, Dionysio sc. Halic. Quintiliano IX. 4. Servio ad Virgil. XI. Æn. 301. Hermogene, T. Magist. σχ. Aristoph. Equit. v. 762. aliisque. Vide Hermogenem, Edit. Crispin. pag. 113. 280. 292. 344. Sed quorsum, inquires; morosa hæc diligentia in articulis expendendis? Quid confert ad mentem aut spiritum Demosthenis? Ad numeros fortasse, et periodorum structuram

τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' 226
 ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα· ἔπειθ' ὅπερ ἐστὶ μάλισθ' ὑπὲρ
 ὑμῶν καὶ τῆς ὑμετέρας εὐσεβείας τε καὶ δόξης, τοῦτο πα-
 ραστῆσαι τοὺς θεοὺς ἵμιν, μὴ τὸν ἀντίδικον σύμβουλον ποι-
 ῆσασθαι περὶ τοῦ πῶς ἀκούειν ὑμᾶς ἐμοῦ δεῖ — σχέτλιον
 γὰρ ἂν εἴη τοῦτό γε —, ἀλλὰ τοὺς νόμους καὶ τὸν ὄρκον,
 ἐν ᾧ πρὸς ἀπασιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται,
 τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. τοῦτο δ' ἐστὶν οὐ μόνον τὸ μὴ
 προκατεγνωκέναι μηδέν, οὐδὲ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσην ἀμφοτέροις

† ἵμιν [Hic semel monitus, Lector, velim teneas in memoria, obelum præfigi iis
 vocibus, quarum eadem est ratio in textu Taylori Reiskiique.]

multum. Nam Dionysius ille, qui exor-
 dium hoc celebratissimum in rhythmum
 et pedes dividit, vel unam syllabam ægre
 patietur avelli: et Dionysius ille alter,
 Longinum volo τὸν κριτικώτατον, multum
 interesse arbitratus est, utrum ῥ. vs'.
 ὡσπερ ἐ νέφος, an ὡς νέφος, vel denique
 ὡσπερ ἐ νέφος legeremus. Vide Tractatum
 περὶ ἡΨους, cap. 39. Et, quanquam
 auriculas nostras non omnis hodie ferire
 potest Gratia Constructionis Atticæ, mul-
 tum tamen operæ in ea re elaboranda,
 atque in iis minutis positum olim fuisse,
 et existimare par est, et docent Rhetor-
 um Monumenta, quæ ad etatam nostram
 pervenire. Verbi gratia, cum scribitur
 ῥ. ζ'. Οὐ γὰρ δὴ ἐργαγε ἐπολιτευόμεν πω
 τότε, quis est nostrorum hominum, qui
 rotunditatem rite capiat istius periodi,
 aut quem offendere potuit ista Particula,
 si desideraretur? Attamen dicitur ab
 Ulpiano ad locum παρέλκειν τὸ, πω, χάριν
 τοῦ κώλου μόνον. Adjicere possem con-
 structionem istam ῥ. γ'. ἀξιώ καὶ δέομαι
 πάντων ὁμοίως ὑμῶν, ἀκούσαί μου περὶ τῶν
 κατηγορημένων ἀπολογουμένων. Quæ sefel-
 lit Interpretem. Rhythmus fortasse pos-
 tulavit, ut verba ita ordinarentur, πάν-
 των ὁμοίως ὑμῶν: Sed Series et ratio
 Grammaticæ τὸ ὁμοίως cum τῶ ἀκούσαι con-
 jungit. Ut dicitur in hoc Exordio, verbis
 ritualibus, et ex Lege sumtis, τὸ ὁμοίως
 ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. Teretes erant
 et religiosæ aures Atheniensium, ut tota
 Theatra exclamarent, si fuit unu Syllaba
 aut brevior, aut longior, ut ait Cicero in
 Bruto. Et, juxta eundem Auctorem, Non
 Demosthenis fulmina tantopere vibrassent
 illa, nisi numeris contorta ferrentur.
 Quam curiosi erant Antiqui, ut etiam
 prosam Orationem digitis et arte callerent,
 docet Dionysius ille sæpe a me lau-
 datus, de Composit. Verbor. ῥ. 18. Ἐνὸς
 ἐτι παραθήσομαι λέξιν, ᾧ τὰ ἀριστέια τῆς
 ἐν λόγοις δεινότητος καταδίδομαι. ὅρος γὰρ δὴ

τις ἐστὶν ἐκλογῆς τε ὀνομάτων καὶ κάλλους
 συνδέσεως ὁ Δημοσθένης. ἐν δὴ τῷ περὶ τοῦ
 Στεφάνου λόγῳ τρία μὲν ἐστίν, ἃ τὴν πρώτην
 περίοδον συμπληροῦ κῶλα· οἱ δὲ ταῦτα κατα-
 μετρούντες οἶδε εἶσιν οἱ ῥυθμοί. πρῶτον
 μὲν, ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς
 εὐχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. Ἀρχαί
 δὲ τοῦδε τοῦ κώλου Βακχεῖος ῥυθμὸς, ἔπειθ'
 ἔπεται Σπονδαῖος, εἶτα Ἀνάπαιστος, καὶ μετὰ
 τούτων ἕτερος Σπονδαῖος, εἶθ' ἐξῆς Κρητικοί
 τρεῖς, Σπονδαῖος δὲ ὁ τελευταῖος. Τοῦ δὲ δευτέ-
 ρου, ὅσην εὐνοίαν ex cætera, quæ eadem fide
 et diligentia exsequitur, in pedes et nume-
 ros digerendo. Rursus Idem in eodem li-
 bello numeros hujus exordii attingit, sc. ῥ.
 25. et deinde ad tantæ ἀκριβείας atque sol-
 licitudinis defensionem se accingit, quam
 meam pariter, atque hujusce Annotationis,
 quam maxime cupio fieri. TAYLOR.

Εὐσεβείας] Nempе juris jurandi et leg-
 um servandarum, uti Ulpianus jam ex-
 plicuit, quo etiam jam annotante, elegan-
 ter conjunguntur ἀντίδικος, h. e. πολέμιος,
 et σύμβουλος, h. e. προσφιλιός. Tum τοῦτο
 παραστήσαι etc. interpretandum est: in-
 terest, hanc ut dii vobis mentem injiciant.
 v. Viger. de gr. dictionis idiotismis c. V.
 sect. 9. ῥ. VII. ibique Zeune, p. 275. ed.
 Hermann. HARL.

Παραστήσαι] Disputatur, quid id esset,
 quod precatur Demosthenes τοὺς θεοὺς πα-
 ραστῆσαι: Utrum, scil. τοῦδ' ὅπερ ἴν ὑπὲρ
 τῆς Ἀθηναίων εὐσεβείας, an illud demum, μὴ
 τὸν ἀντίδικον σύμβουλον ποιήσασθαι. In hac
 sententia est Interpres, adeoque verba
 (ὅπερ ἐστὶ — δόξης) in quadam quasi par-
 enthesi concludit. Ego tamen aliter
 sentio. Nam ῥ. 8. ubi hanc precationem
 instaurat, legimus, ὃ, τι μέλλει συνοίσειν
 καὶ πρὸς εὐδοξίαν κοινῇ, καὶ πρὸς εὐσεβείαν
 ἐκάστω, τοῦτο παραστήσαι τοὺς θεοὺς πᾶ-
 σιν ὑμῖν. Et mecum est Interpres Italus.
 TAYLOR.

Τὸ μὴ προκατεγνωκέναι] Latini præjudi-
 cium vocant, quod Græci προκατάγνωσιν,

ἀποδοῦναι, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆ τάξει καὶ τῆ ἀπολογία, ὡς βεβούληται καὶ προήρηται τῶν ἀγωνιζομένων ἕκαστος, οὕτως εἶσαι χρήσασθαι.

β'. Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτοῖ τὸν¹ ἀγῶνα Αἰσχίνου, δύο δ' ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ μεγάλα. Ἐν μὲν, ὅτι οὐ περὶ τῶν ἴσων ἀγωνίζομαι. οὐ γὰρ ἔστιν ἴσον νῦν ἐμοὶ τῆς παρ' ὑμῶν εὐνοίας διαμαρτεῖν, καὶ τούτω μὴ ἐλεῖν τὴν γραφήν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν—, οὐ βούλομαι δὲ δυσχερὲς εἰπεῖν οὐδὲν ἀρχόμενος τοῦ λόγου· οὗτος δ' ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ. Ἔτερον δ' ὅτι φύσει πᾶσιν ἀνθρώ-

¹ ἀγῶνα, Αἰσχίνου δύο

² Ἔτερον δ' * ἂ φύσει . . . ἠδέως·

et verbum προκαταγωνίσω, quo in Oratione κατὰ Μειδίου etiam, et alibi utitur. Dicitur vero etiam ut hoc loco, προκαταγωνισμένη δίκη, quæ præsumpta opinione damnata est, antequam causa agatur. Ex edit. HERVAG.

β'. Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι] Ulpianus in Præfatione: μηδέπω συστήσας, πτότερον αὐτῶν, ἢ Κτισσιφῶντα ἀπολογίσασθαι δεῖ, συναρπάσας τοῦτο, ὡς ὁμολογούμενον, ἀξιοῖ τοὺς ἀκούοντας ἐπιτρέπειν αὐτῶ, καθ' ἣν βούληται τάξιν προάγειν τὸν λόγον. WOLF.

Ἄλλ' ἐμοὶ μὲν] Suidas exponit, ἐγὼ μὲν περὶ τῶν ἐσχάτων κινδυνεύω. IDEM. Vertit Aquila Romanus in libro de Figur. Sentent. juxta init. Adde Quintilian. IX. 2. Hermog. p. 352. 410. TAYLOR. Demetrius Phaler. ed. Galei p. 149. 1. HARL.

Οὗτος δ' ἐκ περιουσίας κ. τ. λ.] Catilina apud Sallustium: Nos pro Libertate, pro Patria, pro Vita certamus: Illis supervacaneum est pugnare pro potentia paucorum. Ἐκεῖνοι δ' ἐκ περιουσίας ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῶν ὀλιγαρχικῶν, ἢ, ὑπὲρ τῶν ὀλιγών δυναστείας. WOLF.

Ἐκ περιουσίας] Ex abundantia, nollem istud supervacaneum Wolfii et Lambini: multo minus, ex nimia rerum affluentia, quod dedit Anonymus: omnium minime, quod Etruscus: e costui m'accusa per tempo che gli avanza. Nos forte dicemus: The odds are on the side of Æschines. Or, the difference of the account. Contentio inter nos inæqualiter admodum est comparata. Vide Harpoer. Suidam. v. Ἐκ περιουσίας, et Demetr. Phaler. §. 265. TAYLOR. Adde Colomes. ad Quintil. Instit. IV. 5. p. 364. ed. Burmann. et Viger. de græcæ dictionis idiotismis IX. sect. 3. §. III. p. 599. ed. Herm. HARL.

Ἐκ περιουσίας] Ex abundantia, absque necessitate. Ἐκ περιουσίας, inquit Suidas, dicitur de rebus, quæ supersunt, et qua-

rum præsentia non est necessaria. Vim igitur istius ἐκ περιουσίας multo melius assecutum fuisse crediderim eum, qui Anglice verteret, out of wantonness, quam qui, jubente Cl. Tayloro, exponeret, the odds are on the side of Æschines; or, the difference of the account: "contentio inter nos inæqualiter admodum est comparata." Sic enim in jejunam quandam et frigidam iterationem delaberetur Demosthenes: Longe (inquit) meliore quam ego conditione est adversarius. Quippe non pari periculo ego et Æschines in iudicium venimus. Quare? Quoniam mihi quidem —de fama et fortunis omnibus est periclitandum (ita enim explenda est pulcra ista aposiopesis): ille autem inæqualiter admodum necum contentionem comparavit, hoc est, longe meliore quam ego utitur conditione! STOCK.

Οὗτος δ' ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ] Id est, iste autem tantum est otii nactus, et tantum quietis habet ab aliis negotiis, ut ei abunde vacet me accusare, nedum perinde ut ego, in hoc ipse certamine capite et fortunis periclitatur. Quibus verbis significat Æschinem id certamen sponte excitasse, nulla officii necessitate pulsam. Idem alibi, [κ. Στεφ. ψευδ. p. 1122. ed. Reisk.] οἱ δ' ἐκ περιουσίας πονηροὶ οὐδεμίαν πρόφασιν ἔχουσιν ἂν εἰπεῖν: id est, qui autem in bonorum facultatumque copia prave agunt, excusare egestatem non possunt, cui ipsi ob seculis admessa postulantur. Ex edit. HERVAG.

Ἔτερον δ', ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἠδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἀχθεσθαι. Τούτων τῶν κ. τ. λ.] Multo inferiorem Æschini in hac causa sese esse monens Demosthenes duo maxima ponit, quibus gravelur: ἐλαττοῦμαι Αἰσχίνου δύο καὶ μεγάλα· ἐν μὲν, ὅτι — ἔτερον δ', ὃ φύσει κ. τ. λ. Per se igitur patet,

ποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς δ' ἐπαινοῦσιν αὐτοὺς ἀχθεσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν ἐστὶ πρὸς ἡδονήν, τούτῳ δέδοται· ὁ δὲ πᾶσιν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐνοχλεῖ, λοιπὸν ἐμοί. καὶ μὲν εὐλαβούμενος τοῦτο μὴ λέγω τὰ πεπραγμένα ἐμαυτῷ, οὐκ ἔχειν ἀπολύσασθαι τὰ κατηγορημένα δόξω, οὐδ' ἐφ' οἷς ἀξιώ τιμαῖσθαι δεικνύμαι· εἰάν δ' ἐφ' ἃ καὶ πεποίημα καὶ πεπολίτευμαι βαδίζω, πολ-
λάκις λέγειν ἀναγκασθήσομαι περὶ ἐμαυτοῦ. Πειράσο- 227
μαι μὲν οὖν ὡς μετριώτατα τοῦτο ποιεῖν· ὅτι δ' ἂν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἀναγκάζῃ, τούτου τὴν αἰτίαν οὗτός ἐστι δί-
καιος ἔχειν ὁ τοιοῦτον ἀγῶνα ἐστησάμενος.

γ'. Οἶμαι δ' ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες δικασταί, πάντας ἂν ὁμο-
λογῆσαι κοινὸν εἶναι τούτων τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησι-
φῶντι, καὶ οὐδὲν ἐλάττωνος ἀξίον σπουδῆς ἐμοί. πάντων μὲν
γὰρ ἀποστειροῦσθαι λυπηρὸν ἐστὶ καὶ χαλεπὸν, ἄλλως
τε καὶ ὑπ' ἐχθροῦ τῷ τοῦτο συμβαίνει· μάλιστα δὲ τῆς
παρ' ὑμῶν εὐνοίας τε καὶ φιλανθρωπίας, ὅσω περ καὶ τὸ
τυχεῖν τούτων μέγιστόν ἐστι. Περὶ τούτων δ' ὄντος του-
του τοῦ ἀγῶνος, ἀξιώ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν,
ἀκούσαί μου περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογουμένου

† ἐπαινοῦσι δ'

ut ἔν μὲν, ita ἕτερον δ' ab ἐλαττοῦμαι pen-
dere, alterumque ἔν μὲν per ὅτι, alterum
ἕτερον δ' per δ' explicari, altero vero infe-
rior hoc sum, quod omnibus hominibus na-
tura insitium est etc. Verba autem, quæ
sequuntur, τούτων (quod ad infinitivos
ἀκούειν et ἀχθεσθαι pertinent) τοίνυν κ. τ. λ.
addenda erant, ut, utrum eorum, quæ
posuerat, τῶν — ἀχθεσθαι, ad Demosthe-
nem pertineret, accuratius doceretur. Sic
in priore membro verba ὅτι — ἀναγκάζομαι
per οὐ γὰρ ἐστὶν κ. τ. λ. exponenda erant.
Itaque verba bene ligata, nec magis
structuram immutatam vides, quam §. vñ.
δυεῖν ἕνεκα· — ἐνός μὲν, ὅτι — ἐτέρου δέ,
ὅτι κ. τ. λ. Reiskius, ἕτερον δ' ἂ φύσει —
ἀχθεσθαι· τούτων τοίνυν κ. τ. λ. rescribens,
vercor, ut huic loco bene consuluerit.
Nam neque ἕτερον δ' (ἐλαττοῦμαι), ita ab-
solute positum, plenum hunc sensum hæ-
bere potest, quem ille voluit, alterum
eorum, quibus inferior sum Æschini, hoc
est, sed ὅτι vel relativum ὅ, vel simile
ad se invicem referri, particula adjuncta
τοίνυν vetat. WUNDERL. δ' Ταγλ.

°] Forte ὅτι. AUGER.

Ἔως ἔπος εἰπεῖν] Aretinus: ut ita dicam.
Melanchtho: quod fere omnibus ingratum
est. Perionius: quod omnes solet offendere.
Meletus: Ut uno verbo dicam. WOLF.

Καὶ μὲν εὐλαβούμενος τοῦτο] Cicero, sive
quis alius, in Sallustium: Quo me vertam,
P. C.? Unde in initium sumam? Majus enim
mihi dicendi onus imponitur, quo notior est
uterque nostrum. Quod si aut de vita at-
que rebus nostris huic conviciatori respon-
debo, invidia gloriam consequitur: aut si
huius facta, mores, omnem civitatem nudave-
ro, in idem vitium incidam procacitatis,
quod huic obijcio. IDEM.

γ'. ἂν ὁμολογῆσαι] Demosthenes, de as-
sensu judicum, ut de re præsentē, cogi-
tans, modestiori forma loquendi utitur ἂν
ὁμολογῆσαι pro ὁμολογῆσαι. Modestiae enim
speciem quandam opinionibus vel senten-
tiis expositis particula ἂν adjuncta veteres
adjunxisse, opinamur, secuti cum alia tum
Plutarchum in proœmio vitæ Demosth. et
Cic. Δύο γὰρ ἑτέροις οὐκ ἂν εὐρέθειαι
δοκῶ ῥήτορας, ἐκ μὲν ἀδόξων καὶ μικρῶν ἰσχυ-
ροῦς καὶ μεγάλους γενομένους. WUNDERL.
Τῷ] τῷ. WOLF.

Μάλιστα δὲ — ὅσω περ] Ἀπὸ τοῦ, τοσο-

δικαίως, ὡς περ οἱ νόμοι κελεύουσιν, οὗς ὁ τιθεὶς ¹ ἔξ ἀρχῆς Σόλων, εὖνους ὦν ² ὑμῖν καὶ δημοτικός, οὐ μόνον τῷ γραβαί κυρίους ᾤετο δεῖν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῷ τοὺς δικάζοντας ³ ὑμᾶς ὁμωμοκέναι· οὐκ ἀπιστῶν ὑμῖν, ὡς γέ μοι φαίνεται, ἀλλ' ὁρῶν ὅτι ταῖς αἰτίας καὶ ταῖς διαβολάς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἔνι τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ⁴ ὑμῶν, τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ ὑστέρου λέγοντος δίκαια εὐνοϊκῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ ⁵ ἀπάντων.

228 δ'. Μέλλων δὲ τοῦ τ' ἰδίου βίου παντός, ὡς ἔοικε, λόγον δίδοναι τήμερον καὶ τῶν κοινῇ πεπολιτευμένων, βούλομαι ⁶ [καθάπερ ἐν ἀρχῇ] πάλιν τοὺς θεοὺς παρακαλέσαι, καὶ ἐναντίον ὑμῶν εὐχομαι πρῶτον μὲν, ὅσῃν εὐνοίαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τσαούτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα· ἔπειθ' ὅ τι μέλλει

¹ † ἐξαρχῆς ² † ὑμῖν ³ † ὑμᾶς ⁴ † ὑμῶν ⁵ † πάντων ⁶ † Absunt unci.

τω μάλλον ὅσω. IDEM.

Δικαίως] Satis erat ὁμοίως ἀκούσαι μου ἀπολογουμένου, sine δικαίως. Et arbitrator esse glossam τοῦ, ὁμοίως, cum supra dicitur, in Lege πρὸς τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροῦσθαι. Vide autem §. ιθ'. TAYLOR.

Πρότερος] Πρότερον Cod. Guelf. cum Regio ζ. et Vind. Sed non habeo necesse. Infra §. 64. Σὺ τοσούτων ὑπερήρας βόμῃ καὶ πόλμῃ τοῖς ἄλλοις, ὥστε πάντα ποιεῖν αὐτός; TAYLOR.

Παρελθεῖν] Suid. in v. et Ulpian. ad orat. de Rebus Chersonisitanis: Ubi ait, παρελθεῖν in hac Oratione sumi ἀντὶ τοῦ κηῖσαι. Add. Vales. ad Harpocr. p. 153. IDEM.

Παρελθεῖν] Proprie, cursu antevertere. Sumitur hic ἀντὶ τοῦ κηῖσαι (Ulpian.) ut apud Aeschinem supra, §. μά. παρελθόντες τῇ πρώτῃ στρατιᾷ. STOCK.

Διαφυλάττων] Verba simplicia eandem saepe habere potestatem et structuram, uti composita, et contra, docent Wesseling ad Herodot. lib. IV. pag. 342. id. ad lib. VII. pag. 550. et Ernesti ad Hom. Iliad. A. S. HARL.

Προσδέξεται — ποιήσεται] [Ita Tayl.] Editi omnes et MSti, (nostri certe) προσδέξεται et ποιήσεται. TAYLOR. Et paulo ante λέγοντος ὑστέρον Tayl.

Κοινὸν] Κοινός, aquus, ut apud Latinos

communis: v. quae notavi ad meam Cornubii edit. II. Militiad. c. VIII. p. 26. HARL. Διάγνωσιν] Γρ. διαγνώμην, Ἀττικῶς. Ita σχ. Ulpiani. TAYLOR.

δ'. Παντός] Ἀπάντων Aug. 1. 2. REISK. Mili vero placet vulgaris lectio: neque enim orator singularum rerum per totam vitam a se suscepturam rationem redditurus erat: deinde scribere debebat τῶν τοῦ τε i. β. ἀπάντων. Ceterum Seilerus in interpretatione sua bene observat artificium oratoris, amorem concionis et fiduciam sibi conciliandi. Demosthenes, cui Aeschines impietatis et contentus deorum suspicionem conflarat, precibus his, praeter suam consuetudinem, repetitis a crimine adversarii et infamia liberare se et statim ab initio orationis testificando religionem fidemque deorum implorando in benivolentiam iudicum insinuare studuit. HARL. Hic non se invenit Halesius: Reiskius enim, ut puto, ad vocem πάντων paulo ante praecedentem, non ad v. παντός, provocat.

Ἔως ἔοικε] Aretinus: ut videtur. Meletus: sicut convenit. Cateri praetermiserunt. WOLF.

Καὶ ἐναντίον] Καί, inquit Schneiderus, servit conclusionibus: καὶ πέμπουσι quocirca mittunt, Xen. Cyrop. IV. 2. 3. κἀκίνοιο; ille igitur, IV. 1. 23. et alibi. Quo sensu hic cum Ed. Oxon. fortasse bene acceperis.

συνόψειν καὶ πρὸς εὐδοξίαν κοινῇ καὶ πρὸς εὐσέβειαν ἐκάστω, τοῦτο παραστήσαι τοὺς θεοὺς πᾶσιν ὑμῖν περὶ ταυτησὶ τῆς γραφῆς γνῶναι.

Ἔ. Εἰ μὲν οὖν περὶ ὧν ἔδωκε μόνον κατηγόρησεν Αἰσχίνης, καὶ γὰρ περὶ αὐτοῦ τοῦ προβουλεύματος εὐθύς ἀν' ἀπελογούμην· ἐπειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγου τᾶλλα διεξιὼν ἀνάλωκε, καὶ τὰ πλεῖστα κατεψεύσατό μου, ἀναγκαῖον εἶναι νομίζω καὶ δίκαιον ἅμα, βραχέα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ τούτων πρῶτον εἰπεῖν, ἵνα μηδεὶς ὑμῶν τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἠγμένος ἀλλοτριώτερον τῶν ὑπὲρ τῆς γραφῆς δικαίων ἀκούῃ μου. Περὶ μὲν δὴ τῶν ἰδίων ὅσα λοιδορούμενος βεβλασφήμηκε περὶ ἐμοῦ, θεάσασθε ὡς ἀπλᾶ καὶ δίκαια λέγω. Εἰ μὲν ἴστε με τοιοῦτον, οἷον οὗτος ἠτιᾶτο, — οὐ γὰρ ἄλλοθί που βεβίωκα ἢ παρ' ὑμῖν —, μηδὲ φωνὴν ἀνάσχησθε, μηδ' εἰ πάντα τὰ κοινὰ ὑπέρευ πεπολίτευμαι, ἀλλ' ἀναστάντες καταψηφίσασθε ἡδῆ. εἰ δὲ πολλῶν βελτίω τούτου καὶ ἐκ βελτιόνων καὶ μηδενὸς τῶν μετρίων, ἵνα μηδὲν ἐπαχθῆς λέγω, ² χεῖρω καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμοὺς ὑπειλήφατε καὶ ³ γιγνώσκετε, ⁴ τούτῳ μὲν μηδ' ὑπὲρ τῶν ἄλλων πιστεύετε· δῆλον γὰρ ὡς ὁμοίως ἅπαντ' ἐπλάττετο· ἐμοὶ δ' ἦν παρὰ πάντα τὸν χρόνον εὐνοίαν ἐνδέδειχθε ἐπὶ πολλῶν ἀγῶνων τῶν πρότερον γεγενημένων, καὶ νυνὶ παρασχεσθε. Κακοήθης δ' ὧν, Αἰσχίνη, τοῦτο παντελῶς εὐήθης ᾤήθης, τοὺς περὶ τῶν πεπραγμένων καὶ πεπολιτευμένων λόγους ἀφέντα με πρὸς τὰς λοιδορίας τὰς παρὰ σοῦ τρέψεσθαι.

1 ὑμῶν

2 χεῖρονα

3 † γινώσκετε

4 τούτῳ μὲν δὲ, μηδ'

Ἔ. Κατηγόρησεν] Κατηγορεῖν significat publice rem incusare, praesertim in judiciis aut coram populo. WUNDERL.

Καὶ ἐκ βελτιόνων] Formula. Lysias Orat. IX. κατὰ Θεομνήστου, p. 118. Ed. Steph. Ἄλλ' ὅτι βελτίων, καὶ ἐκ βελτιόνων ὁ φεύγων ἐμοῦ; MARKLAND.

Τοῦτο παντελῶς εὐήθης ᾤήθης] Ἀντὶ τοῦ, εὐήθης. WOLF.

Τρέψεσθαι] Lectionem τρέψασθαι, quam tres optimi codices habent, vulgate τρέψεσθαι praefendam duxi, ut φ. c. a med. in verbis ἐμὲ δ' εἴπερ ἐξελέγχεσθαι ἐνόμιζεν editores fecisse video, secutus ea, quae ipse in Observatt. Crit. p. 177. 178. explicui, quaeque in eam sententiam amississimus meus Schaeferus ad Theocritum

p. 227. protulit. Quibus quidem, Graecos aoristis sapius, ubi ex latinae vel vernaculae linguae ingenio futurum positum expectes, usos esse, satis jam probatum esse putamus. Idque egregie quoque confirmari nunc video loco Homeri Odys. B. 274.

Εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσοι γόνος καὶ Πηνελοπέειης,

οὐ σέ γ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειν, ἢ μενουσίᾳς. —

Ἄλλ' ἔπει οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσειαι, οὐδ' ἀνοήμων,

οὐδέ σε πάγχυ γε μήτις Ὀδυσσεὺς προλέλοιπεν,

Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα τελευτήσσει, τὰδε ἔργα.

229 οὐ δὴ ποιήσω τοῦτο, οὐχ οὕτω τετύφωμαι, ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῶν πεπολιτευμένων ἀ κατεψεύδου καὶ διέβαλλες, αὐτίκα ἐξετάσω, τῆς δὲ πομπείας ταύτης τῆς ¹ ἀνείδην οὕτωςι γεγεννημένης ὕστερον, ἂν βουλομένοις ² ἢ τουτοισὶ ἀκούειν, μνησθήσομαι.

ζ'. Τὰ μὲν οὖν κατηγορημένα πολλὰ καὶ δεινὰ, καὶ περὶ ὧν ἐνίων μεγάλας καὶ τὰς ἐσχάτας οἱ νόμοι τάττουσι τιμωρίας· τοῦ δὲ παρόντος ἀγῶνος ἡ προαίρεσις αὐτῇ ἐχθροῦ μὲν ἐπήρειαν ἔχει καὶ ὕβριν καὶ λοιδορίαν καὶ προπηλακισμόν ³ ὁμοῦ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, τῶν μὲντοι κατηγοριῶν καὶ τῶν αἰτιῶν τῶν εἰρημένων, εἴπερ ἦσαν ἀληθεῖς, οὐκ ἐν τῇ πόλει δίκην ἀξίαν λαβεῖν οὐδ' ἐγγύς. οὐ γὰρ

1 ἀνείδην

2 ἀκούειν ἢ τουτοῖς

3 * ἐμοῦ

Nec tamen negarim, discrimen aliquod subtilius esse inter aoristum et futurum in ejusmodi locis. Observasse enim mihi videor, ubi de re agitur, futura quidem, sed quæ continuo aut incipit aut eventum habet, aoristi vel præsentis infinitivum significatione futuri poni. Ap. Hom. II. Γ. 28. Menelaus, Paride conspecto, lætitia afficitur, φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτνυ. Herodotus I. 156. Κύρος δὲ ἡσθεῖς τῇ ὑποθήκη, καὶ ὑπεῖς τῆς δεγῆς, ἐφη οἱ παείθεσθαι, futurum πείσεσθαι non usurpavit. Nam id statim facturus erat Cyrus. WUNDERL.

Τετύφωμαι] Vide Harpocrat. in v. et Vales. pag. 187. TAYLOR.

Τετύφωμαι] “Τυφῶσθαι non tantum inflari, sed etiam dementem esse significat: ap. Polyb. III. 81. Si quis inter imperatoris virtutes ullam potiore ducit cura explorandi ingenium ac naturam ducis ad-versariorum, ἀγνοεῖ καὶ τετύφωται, is errat et cæca mentis caligine laborat. Sic et Demosth. Philip. III. 8. in fin. ἂν δὲ ληεῖν καὶ τετυφῶσθαι δοκῶ, μήτε νῦν μήτ' αὐθις ὡς ἠγαινοῦν μοι προσέχητε. Si nugari et mentis affici errore videbor, neque nunc neque in posterum mihi ut sano auscultetis. Et pro Cor. οὐ δὴ ποιήσω τοῦτο, οὐχ οὕτω τετύφωμαι. Nequaquam faciam hoc, non ita sum amens. Et rursus idem (περὶ Παραπερσεβ. 88. in fin.) ἀλλ' ἐγὼ μαίνομαι καὶ τετύφωμαι νῦν κατηγορῶν. Sed ego insanio et stolidus sum, quæ nunc accuserem. Ubi sicut μαίνομαι et τετύφωμαι copulantur, ita τετυφωμένος et μανικός ap. Aristot. in Probl. quærentem διὰ τί οἷος τετυφωμένος ποιεῖ καὶ μανικός.” Raphelius ad Ep. D. P. ad Tim. I. 6. 4.

Πομπείας] Ulpian. “Ὑβρεως, λοιδορίας, διὰ

τὸ ἐν ταῖς πομπαῖς κωμαρδεῖν καὶ λοιδορεῖν ἀλλήλους. Deinde sequitur Scholion aliud, alterius, ut puto, Scriptoris, quod tamen non longe distat sensu et interpretatione. Infra scribit Noster §. 37. in fin. Ταῦτα τοῖνυν εἰδὼς Αἰσχίνης, οὐδὲν ἦττον ἐμοῦ, πομπεῖν ἐν ἀπὲρ τοῦ κατηγορεῖν εἶλετο. Ubi rursus consules σχ. ad locum. Adde porro Hermogenem, π. μεδ. δευότ. statim ad initio, Harpocr. v. Πομπείας, Suid. quoque v. Πομπεία et Πομπωείας, Magist. et Ammonium v. πομπή. σχ. Aristoph. Plut. 1015. TAYLOR.

Τῆς ἀνείδην οὕτωςι] Cum non significet ἀναιδῶς, sed ἀπαρακαλύπτως, rectius scribi videtur per ε, ἀνείδην, παρὰ τὸ ἀνιέναι, sicut συστάδην, βάνην, παρὰ τὸ συνιστάναι, βάναι. WOLF. Iterum audi σχτην. nostrum: Ἐὰν μὲν διὰ τῆς διφθέγγου γράφηται, τῆς ἀναισχύντου λέγεται, ἂν δὲ διὰ τοῦ ε, ὅπερ καὶ βέλτιον, τῆς πολλῆς, ἐκ τῆς ἀνέσεως, ἀθρόως τε καὶ σφοδρῶς. Et Ego sane cum Ulpiano potiore esse hanc lectionem judico. Ob soni et literarum affinitatem iterum MSS. discordant circa has voces, ad initium σχ. Orationis Timocrateæ. Ἐνείδην præter Parisinam Benenati, Ald. Ven. et Ital. Ἐνείδην MSS. Ald. β. γ. ex Regiis, Harl. Vindob. Editio optima Feliciani, et Cod. Aug. TAYLOR. Paulo ante διέβαλλες, et post τουτοῖς Tayl.

ζ'. Τῶν μέντοι] F. τῶν μὲν τοῖνυν. WOLF.

Οὐκ ἐν] Malim, οὐκ ἐν ἧν. IDEM.

Οὐδ' ἐγγύς] Sc. τῆς ἀξίας δίκης. IDEM.

Οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ — οὐδ' ἐν ἐπηρείας] Forte, ἀλλ' ἐν, vel τὸ δ' ἐν ἐπηρείας, aut οὐ δὴ ἀφαιρεῖσθαι. Aretinus: Non enim deest auferri jus populum adeundi, nec in odii ac malevolentiae loco istud ponere. Non enim

rectum, nec justum, nec civile est fieri, Athenienses. Melanctho: tanta vero crimina cum mihi objecerit, ut ne pares quidem pœnæ inveniri queant, audet petere, ne mihi dicendi potestas concedatur. Injustissimum est autem, et nequaquam civili societati conveniens, odio et petulantiae cujusquam largiri, ne reus audiatur. Perionius: Neque enim eripienda est potestas veniendi ad populum: Nec causæ dicendæ facultas: Nec id in obtreccionis aut invidiæ loco ponendum: Nec fieri recte atque ordine potest: Nec id æquum est quidem, Judices. Sed eum oportuit, etc. Meletus: Ne in ipso quidem recenti facto. (sic τὸ οὐδ' ἐγγὺς interpretatur) Non enim privandus est aditu populi et potestate dicendi Æschines. Sed ut hoc ex petulantia atque invidia faciat, neque per Deos est rectum, neque civile, neque justum, viri Athenienses, sed in quibus, etc. Locus est obscurus et controversus, proptereaque suspectus. Ego meam interpretationem si non veram, at perspicuam esse puto. Connexio periodorum habet obscuritatem: Τὰ μὲν οὖν κατηγορημένα πολλά, etc. — Τῶν μὲν τοίνυν κατηγοριῶν etc. — Οὐ γὰρ ἀφαιρέσθαι δεῖ etc. — Ἄλλ' ἐφ' οἷς etc. — Est Commemoratio quadam in conquestione iniquitatis: et Confessio, maxima esse criminata, et omni supplicio vindicanda, recteque delata ad iudices, si vera essent. Eum enim esse judiciorum usum, ut causæ cognoscantur, et nocentes mulcentur. Sed abuti iudicam benignitate ad criminandos ex odio atque invidia insontes (id quod nunc Æschines faciat) id vero nequaquam esse ferendum. Sed in hac quoque sententia me nonnihil turbat, quia ait προσελθεῖν τῷ δήμῳ, ut non de judiciis, sed de concionibus loqui videatur. Eodem pertinet etiam τὸ λόγου τυχεῖν. Queritur enim Isocrates, τοὺς πολλοὺς οὐδὲ τῆς φωνῆς τῶν ἐναντιουμένων ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτῶν ἐθέλειν ἀνασχέσθαι. Quid ergo si sic connectas? Si crimina mihi objecta vera essent, nec dignas pœnas, neque dignis proximis, de me sumere possit Resp. Quia cum mihi adeundi populi habendarumque concionum potestatem dederit, ea ego potestate sim abusus ad explendum odium meum adversus inimicos atque invidiam. Id quod neque rectum est etc. Atque si me tantis in rebus Æschines, quantas eas facit, pestem et perniciem reip. moliri videbat, cur non statim in iudicium adducebat?

Cum via multa patet, nulla est bona; qua sit eundem,

Ipse tibi monstret ductor Atlantides.

WOLF.

Ἐν τούτοις τοῖς ῥητοῖς, ut conquestus est Ulpianus, ἀσάφειά ἐστι πολλή. Et merito

sane. Interea Voces ipsæ sunt satis perspicuæ: sed Sententiæ non recte cohærent, neque apte distribuuntur. Ego igitur primum lectoris oculis subjiciam eum ordinem et sequelam, quam ex Demosthene auctore profectam esse arbitror: deinde meam de ea re exponam sententiam, et iis rationibus, quas habeo, enitar vincere, simul et turbatum esse in Textu, quo utimur vulgo, atque istius infelicitatis causam a me esse deprehensam. Ad hunc modum igitur loquitur Demosthenes; si me audias, sc.

Τὰ μὲν οὖν κατηγορημένα, πολλά, καὶ δευῖα, καὶ περὶ ὧν ἐνίαν μεγάλας καὶ τὰς ἐσχάτας οἱ νόμοι τάττεισι τιμαρίας.

Τοῦ δὲ παραόντος ἀγῶνος ἡ προαίρεσις αὐτῆ, ἐχθροῦ μὲν ἐπήθειαν ἔχει, καὶ ἕβρι, καὶ λοιδορίαν, καὶ προσσηλακισμὸν ἡμοῦ, καὶ πάντα τὰ τσιαῦτα.

[Ὁ] οὔτε μὰ τοὺς θεοὺς ὀρθῶς ἔχον, οὔτε πολιτικῶν, οὔτε δίκαιόν ἐστιν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

Οὐ γὰρ ἀφαιρέσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ, καὶ λόγου τυχεῖν, οὐδ' ἐν ἐπιθειας τάξει καὶ φθόνου τούτου ποιεῖν.

Ἄλλ' ἐφ' οἷς ἀδικούτά με ἑώρα τὴν πόλιν, οὔτ' γε τιλικούτοις, ἡλίκα τὴν ἐτραγῶδει, καὶ διεξήει, ταῖς ἐκ τῶν νόμων τιμαρίαις παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα χεῖσθαι.

Εἰ μὲν εἰσαγγελίας ἀξια πρᾶττοντά με ἑώρα, εἰσαγγέλλοντα, καὶ τούτων τὸν τρόπον εἰς κρίσιν καθιστάντα παρ' ἡμῶν, εἰ δὲ γράφουσα παράνομα, παρανόμων γραφόμενον.

Καὶ μὲν εἰ τι τῶν ἄλλων, ὧν νυνὶ διέβαλλε καὶ διεξήει (scil. πρᾶττοντά με ἑώρα) ἢ καὶ ἄλλ' ὅ, τοῖν ἀδικούτά με ἡμῶς ἑώρα, εἰσὶ νόμοι περὶ πάντων, καὶ τιμαρίαι, καὶ κρίσεις — καὶ τούτοις ἔξην ἅπασι χεῖσθαι. In his interpretandis, versione utar propemodum Lambini: Nam ille quadantenus in hac causa processit, et pariter translationem instituit:

Crimina igitur mihi illata sunt multorum atque atrocium facinorum, quibusque pœnæ sunt atrocissimæ legibus constitutæ: sed tota hæc Accusatio nihil aliud habet propositi, quam improbam inimici calumniam, petulantiam, convicium, probrum et contumeliam, cæteraque generis ejusdem. [Omitto hic, quæ repeti arbitror.] Quod mediis fidius, Athenienses, neque rectum, neque civile, neque justum est, ne ulla quidem ex parte. Non enim jus adeundi ad populum, causaque dicendæ potestatem cuiquam eripere, non in ea re dolori suo servire, neque maledicendi et petulanter alterum insectandi occasionem ex ea querere oportet: Sed quæ me facinora committere in remp. videbat; quum præsertim essent tanta, quanta modo voce pene tragica clamabat, eorum pœnas a legibus constitutas, recentibus etiam tum maleficiis, expetere, iudicioque persequi debebat: si res delatione nomi-

nis dignas admittere videret, nomen meum deferre, et hac via me in iudicium vocare: si quid contra leges scribere ac decernere, accusationem mihi de decretis contra leges factis intentare: denique si quid omnino me contra temp. admittere videret, cuiusmodi esset, sunt leges, sunt iudicia, sunt actiones, quibus omnibus uti licebat.

Profecto si eo ordine et nexu non scripsit Demosthenes, optandum pene fuit, (absit verbo invidia) ut ita scripsisset: Adeo nitide, adeo luculente, adeo disposite procedunt omnia. Verum quid de fugitivis istis commatibus statuum, proximum est ut ostendam. Ab huiusmodi Propositione satis recte orditur: nempe:

Τὰ μὲν κατηγορημένα, πολλά, καὶ δευὰ, καὶ περὶ ὧν ἕνιον μεγάλας καὶ τὰς ἐσχάτας εἰ νόμοι τάττουσι τιμαρίας.

Bene est: et hinc Sententiæ adversative apponitur ea quæ sequitur, satis proba et luculenta: sc.

Τοῦ δὲ παρόντος ἀγῶνος ἡ περιείρεσις— ἐπιήρειαν ἔχει—καὶ λοιδορίαν κ. τ. λ.

Esto: Sed et aliud Adversativum video:

Τῶν μέντοι (i. e. δὲ) κατηγοριῶν etc. v. 11.

Et, quod merito displicere potest, nihil aliud hic in Redditione dicitur, quam quod in Propositione dictum erat prius. Age, ἐξέτασον παράλληλα, ut scribunt Græci, et ut scribit Noster, ut eo situ dispiciamus, quid intersit:

Τὰ μὲν οὖν κατηγορημένα πολλά καὶ δευὰ, καὶ περὶ ὧν ἕνιον μεγάλας καὶ τὰς ἐσχάτας εἰ νόμοι τάττουσι τιμαρίας.

Τῶν μέντοι κατηγοριῶν καὶ τῶν αἰτιῶν τῶν εἰρημειῶν, εἶπερ ἦσαν ἀληθεῖς, οὐκ ἐν τῇ πάλαι δικῆν ἀξίαν λαβεῖν, οὐδ' ἔργός.

Conferas, Trutines, Metiaris, Exculias, Excrucias, quidvis fac periculi: Solertem dabo, qui quidvis ex hac posteriore Oratione expresserit, quod non interceptum erat in priore.

Multa mihi crimina objecit Æschines, quorum de singulis gravissimæ quæ possunt pœnæ statuuntur: Ultimum sc. supplicium: gravissimum quidem quod Sors humana patitur, verum ob delicti naturam leve: Interea tamen tot et talia mihi crimina objecit Æschines, ut pœnas dignas u me repetere Civitas nullo modo possit.

Hicine est quem dicunt Demosthenem! Hæccine ea quæ contorqueri aiunt Fulmina! Atqui, ut in instituto pergam, hæc Confusio non simplici vice Auctori nostro contigit. Infra §. κ'. cum Æschine ita agit:

Quando in eo statu essent Res Græcæ, et Philippus cunctorum servitutem palam meditaretur, a Te, Æschine, vel ab alio quovis, qui mea consilia reprehendit, rogarerem, quid in ea Fortuna Civitatem nostram agere oporteret? Utrum eam decuit, quæ toti Græciæ saluti esse solebat, jam dignitatis atque istius prerogativæ immemorem, Philippum in consiliis exsequendis adjuvare, ut Thessali et Dolopes faciebant? An, (quod levius fortasse) istud quidem non agere, sed domi sedentem, atque otiosam, sinere Philippum ea per se facere, quo pacto Arcades, Messenii et Argivi se gesserunt? Age dic mihi, ποίας μερίδος, ἐν τίνι τάξει, in qua classe, expediebat fuisse Remp.? Nam, si meis consiliis usa non fuisset, necesse est eam vel in hac vel in illa parte omnino fuisse constitutam. Recte. Sed vi deas, quæso, quo pacto eam rem exsequitur:

§. κ. in init.

§. κ. circa med.

Πότερον αὐτὴν ἐχεῖν, Αἰσχίνη, τὸ φρίνημα ἀφείσαν, καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς, ἐν τῇ Θεσσαλῶν καὶ Δολοπίων τάξει, συγκατακτῆσαι Φιλιππῶν τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀρχὴν, καὶ τὰ τῶν προγόνων καλὰ καὶ δίκαια ἀναρῆν; ἢ τοῦτο μὲν μὴ ποιεῖν δεῖν γὰρ ὡς ἀληθῶς; ἢ δ' ἕως συμβεβηκόμενα, εἰ μὴδεις κωλύσει, καὶ προσθῆναι, ὡς εἰσικεν, ἐκ πολλοῦ, ταῦτα περιεῖναι γιγνώμενα;

Ἀλλὰ ἵδν ἔγωγε τὸν μάλιστα ἐπιτιμηῶντα τοῖς πεπραχμένοις, ἡδέως ἀν ἐρίμην, τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν; σίτηρον τῆς συναιτίας τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἑλλησι κακῶν, ἢ αἰσχρῶν, ἢ ἂν Θεσσαλῶν, καὶ τοῖς μετὰ τούτων εἶποι τις; εἰ τῆς περιεωρακνίας ταῦτα γιγνώμενα ἐπὶ τῇ τῆς ἰδίας πλεονεξίας ἑλπίδι, ἢ ἂν Ἀρκάδας, καὶ Μεσσηνίους, καὶ Ἀργεῖους θεήμεν;

Posterius sane Incisum, si quid est in ea Observatione, quod prodesse potest, non erat in Ulpiani Codd. quantum ex ejus scholiis augurari fas est. Verum sive ille invenerit, necne, a me nunquam impetrare possis, aut hæc, et similia, non nisi deploratissima ad nos pervenisse, aut multum me aberrare in ea divinatione, quæ omnem hanc molestiam amoliri posse videtur. Scilicet utroque in loco, ubi vides iterari Commata illa ἰσοδυναμοῦντα, si alterum tollas (neque id ægre feres), defæcabitur Textus, eumque colorem Demostheni restitues, quem ille exoptaverit. Unde autem, dices, per tot sæcula interpolatum sit? Duæ nimirum ab ultima vetustate exhibent Demosthenis quæ videntur Ἐκδόσεις. Solebat id apud Antiquos fieri; atque ea Cura iis Scriptoribus

impendi, quorum in libris expoliendis recensendisq; aliorum opera utiliter collocari poterat. Ita Homeri alia erat Editio κατὰ Φιλήμονα, alia κατὰ Πριανόν, Σωσιγένην, alia, alia Ἀριστάρχου, Ζηνοδότου, alia Cypria, Sinopica, alia κοινή, et nominantur etiam κωνιαί, et χαριέστεραι, alia denique ἐκ νάρθηκος, ut cæteras omittam, quæ erant numerosæ. Quod legitur hodie Apollonii Rhodii, est ex secunda Editione istius Scriptoris. Scholiastes enim, qui latus ejus claudit, eum diligenter ad Προέκδοσιν, sive Editionem priorem, recensuit, quæ quantum ab hodierna distet, intelliges ex σχ. ad hos versus I^m, libri, sc. 285. 515. 543. 725. 788. 801. Et similis Fortuna, ut dicebam, obtigit Auctori nostro. Quod quoniam alibi a me animadvertum est liberius, hic sufficiat memorare, unam ab Ulpiano vocari Ἀρχαίαν, sive Antiquiorem Demosthenis Editionem, Δημόδη, sive Popularem, alteram. Vide Ulpian. ad Orat. contra Midiam sæpiuscule. Hinc fortasse liquebit, cur multa hodie non legantur in nostro Auctore atque hæc Oratione, quæ citantur ex ea Antiquiore. Verbi gratia: Nullibi per totam hanc Orationem occurrunt hæc verba: Τῶν δὲ πλείων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς. Attamen ea diserte profert Ulpianus, et exponit, ad Philipp. I. ex Oratione, quæ erat ὑπὲρ Κτησιφῶντος, et Suidas etiam citat, in v. Ἀποστολάς, sed Auctore dissimulato. Nimirum in altera Editione legi poterant: in altera non ita. Et sic de aliis quoque statui posse et debere arbitror.

Et quoniam ea res jam agitur, non videbor esse importunus, si locos deperditos ex hac Oratione colligam. Interea tamen non omne quod laudatur ex Oratione περὶ Στεφάνου, ad eam classem protinus redigo. Nempe, aliquando errat ille, qui citat, et Demosthenem intelligit, non in causa Ctesiphontis, sive περὶ Στεφάνου, verum in eorum alterutra quæ exstat, inscripta κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν. Ita Suidas v. Καταψευδομαρτυρησάμενος, quem tamen facile argueret Harpocrates, qui κατὰ Στεφάνου diserte habet; quin et Initiis istius Orationis, ita scilicet conceptum: Καταψευδομαρτυρηθεὶς, ὃ ἄνδρες δικασταὶ, et quæ sequuntur. Idem dicendum est de voce Παραπεπτωκῆς, quæ in harum quoque priore legitur, non in ea de Corona. Ita etiam statuendum est de v. Φαρμακῶντα. Vid. Suid. Harpocr. v. Φαρμακῆς, atque etiam Etymol. M. Atque huic simile exemplum mox subjungam. Hæc igitur erat una Erroris ansa in citando. Sequitur alia. Nempe ob Causæ non magnam dissimilitudinem, confundere solebant hæc nostram cum illa π. Παραπρεσβείας. Utraque enim gravis, spectabilis, et ad Remp. pertinebat. Id Th,

Magistro aliquoties usu venit. [e.g. in ἐξάλων p. 638. ubi vide interpretes in ed. Bernardi. HANL.] Aliquando memoria freti Antiquiores sensum solummodo adducebant, verbis aliquantulum disparibus et diversis. Hæc omnia fortasse, vel plurima, perseveranti in legendis iis, quæ scribimus, plana fient. Denique alia de causa abesse poterant nonnulla, quæ olim hic legebantur, sc. quia obelum Criticorum perpessa sunt. Qua de re audi Hermogenem, p. 317. Ἐκίνα μέντοι διὰ τὸ ἄγαν εὐτελὲς καὶ ὀβελισπαντὲς τινες ὑπεξείλοντο ἴσως ὀρθῶς ποιούντες: λέγω τὸ, κὺ ἄμουρ ἐφ' οὗς βοῶσα, καὶ, κατὰ πᾶν τὸ θεῖρος ἐπλανῆτο, καὶ τὰ ἐξῆς. Ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν μὲν ἰδιωτικῶς λόγῳ ἴσως ἂν ἀρμόσειεν ἐν δημοσίῳ δὲ, καὶ περὶ κοῦτον ἔχοντι ἀξίωμα λόγῳ, ἢ προσώπῳ, ἢ πράγματι, πῶς ἂν ἀρμότοι; His præmissis, hæc citantur, quæ sequuntur:

Τοῦ μὲν τὸν πατέρα ἡταιρικῆναι, τοῦ δὲ τὴν μητέρα ἀπεπορευῆσθαι.

T. Magist. v. Ἐταῖρα.

Λογογράφος τόνων καὶ ὑβριστὰς ἀποκαλῶν καὶ τοιαῦτ' ὑβρίζων.

Id. v. Λογογράφος.

Exstant in π. Πασασπρ.

Ὁ δεῖνα τοῦ δέινος τὸν δεῖνα εἰσηγγεῖλε.

Id. v. Ὁ δεῖνα. Si hoc sit

verba Oratoris laudare.

Τί δούλον ἢ ἐλεύθερον εἶναι διαφέρει;

Id. v. Τί διαφέρει.

Vide Not. ad §. v. in fin.

Φιάλας Λυκιογενεῖς δύο.

Athen. XI. 12.

Vide Leopard. XI. Emend. 18.

Σινάπη.

Harpocr. in v.

Σεσυλήμεδα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων, Φασηλιτῶν ὄντων, ὥσπερ δεδομένον σῦλον Φασηλιταῖς κατὰ Ἀθηναίων. ἐπειδὴν γὰρ μὴ θέλωσιν ἀποδοῦναι, ἂ ἔλαβον, τί ἄλλο τις ἔχει ὄνομα δεῖσθαι τοῖς τοιούτοις, ἢ ὅτι ἀφαιροῦνται εἰς τὰ ἄλλατρία;

Hæc et plura laudant ex περὶ Στεφάνου, tum Suidas, tum Etym. M. Leguntur tamen hodie in Orat. πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν. Et vox quidem Σύλας (id est, Συλήσεις) in ea Oratione, quæ inscribitur περὶ τοῦ Στεφάνου τῆς τειραρχίας. Vides his verbis, quæ subjicimus, istius erroris originem. Nam recte se habet Harpocrates: Σύλας. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου [τῆς τειραρχίας, καὶ τῷ περὶ τὴν Λακρίτου. Ἐξελλόμενος ὁπόταν μὴ σῦλαι ὦσιν Ἀθηναίους.] ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς ὥσπερ ἐξηγουόμενος αὐτό φησιν Σεσυλήμεδα τὰ ἡμέτερα κ. τ. λ. Verba Harpocratonis, quæ uncis inclusimus, deerant in Etymologo. Atque hæc haectenus: Redeo.

Aio autem porro, fieri etiam potuisse, ut binæ istæ Editiones, quibus fruebantur

Antiqui, aliquando per incuriam describentium, aut quavis alia ex causa, conflarentur, ad hanc nostram, quæ sola hodie obtinet, concinendam. Ita constabit, quare plurimæ identidem Sententiæ verbis aliquantulum diversis ab Auctore nostro iterentur (vide quæso quæ præfamur ad Midianam): licet Photius arbitretur magis, eas quasi abortivas excidisse ex scriiniis Demosthenis, priusquam ultimam manum Auctoris expertæ fuissent, aut secum ille statuisset, utri parti Orationis eæ elegantius convenirent. Ex hac etiam Hypothesi expediemus fortasse, unde toties turbatum sit per Oraſionem *de falsa Legatione*, tot repetantur, commisceantur, tot ex improvise inchoata, statim etiam ex improvise relinquuntur imperfecta. Vide notata ad Æsch. p. 254. ed. R. p. 265. l. 11. ed. T. et Dem. περί Παραπρεσβ. ad not. δι' αὐτὸ κ. τ. λ. §. ΖΨ. et quæ præmissimus isti Orationi. Verum age, exemplis et rationibus hanc rem transigamus. Scribit Demosthenes c. Aphob. I. 816. 12. 13. ed. R. n. 14. Ed. Lutet. Καὶ ταῦτα μὲν ἐνεργὰ κατέλιπον, ὡς καὶ αὐτοὶ οὗτοι ὁμολογήσουσιν, ὃν γίγνεται τοῦ μὲν ἀρχαίου κεφαλαίου τέτταρα τάλαντα, καὶ πεντακισχίλια. Ut in transcurso il moneam, istud πεντακισχίλια erat πεντακισχίλια, sc. *Drachmæ*, non *Talenta*. Nam hoc fuisset incredibile. Verum ad me proprius pertinet in isto loco Budæi sollicitudinem levare, qui merito miratur, quare præter omnem consuetudinem Demosthenes scriberet ἀρχαίου κεφαλαίου, cum utrumvis vocabulum recte per se stare possit, et *Sorten*, i. e. uti nos appellare solemus, *The Principal*, denotare. Nimirum Vox hæc in uno Exemplari, in altero illa exstabat. Plurimos proferre potui Auctores, qui τὸ ἀρχαῖον de ea re dicunt, plurimos etiam, qui τὸ κεφάλαιον, ni ea res esset a Lexicographis præoccupata: sed qui utrumque adhiberet, et τὸ ἀρχαῖον et τὸ κεφάλαιον, præter Demosthenem in hoc loco, vidi neminem. Neque sane nata est ea locutio ex glossamate, quod vocant. Non enim solent rara vocabula æque raris explicari et exponi. Nimirum opera ista luderetur. Et quo jure diceres τὸ κεφάλαιον elucidare τὸ ἀρχαῖον, eodem, illud ab hoc elucidari contenderem. Porro, c. Aphob. falsi testimon. p. 846. 24. ed. R. n. 11. Ed. Lutet. Μαρτυριῶν γὰρ πλεόν ἢ πάντων πολλῶν τῶν ἀσπασῶν ἀναγνωσθεῖσων et quæ sequuntur: Nimirum scribatur:

μαρτυριῶν πλεόν ἢ ** (Numero abraso)
et rursus:

μαρτυριῶν πάντων πολλῶν.

In Philip. I. §. 8. dicitur

συνελόντι δ' ἀπλῶς εἰσεῖν,

VOL. II.

Quæ vox ἀπλῶς in nonnullis desideratur. Sc. dixerunt Antiqui eodem animo,
et συνελόντι δ' εἰσεῖν,
et ἀπλῶς δ' εἰσεῖν.

His fortasse conjungenda sunt et ea in Oratione, in qua occupamur, §. κἀ. in fin.

Τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας [αὐτεπαγγέλτους] [ἐβελοντάς] παραχαρῆσαι Φιλίππου. Vide locum.

Et Philip. I. §. 5.

Ὡς μὲν οὖν δεῖ τὰ προσήκοντα ποιεῖν [ἐβελοντάς] ὑπάρχειν ἅπαντας [ἐπόμους].

In Oratione de Corona ter legitur:

οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι. πίθεις; πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

Senkus optime perficeretur, si legamus, vel:

οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι. πῶθεν;

Vel:

οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι. πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

At utrumque dici, inficetum et molestissimum. Unde a nostris MSS. vel hoc vel illud abesse solet. Verum quod omnium maxime memorari et animadverti volebam, incredibile dictu est, quanto æstu laborant nonnulli, cum Æschines ait *decem* legatos, Demosthenes *quinque* tantum, ad Philippum fuisse missos: porro ei numero Demosthenem accenseri ab Æschine, excludi a se ipso: Vel, quod potius, quandoque a se ipso in eo coetu numerari, quandoque autem prætermitti. At tigi ad Argumentum Orat. π. Παραπρεσβ. Attamen ubi, ais Tu, sibi in ea re adversatur Demosthenes? In ea Causa, quam hodie tractamus. Nam aliquando exaratur de ea Legatione παρόντων ἡμῶν—μὴ ἀπίωμεν ἐκ Μακεδονίας—ἀπαγγελλάντων ἡμῶν—ἀπαγγελλόντων ἡμῖν ἡμῶν, cum in aliis Codd. constanter παρόντων ἡμῶν—μὴ ἀπίωσιν ἐκ Μακεδονίας—ἀπαγγελλάντων αὐτῶν—ἀπαγγελλόντων ἡμῖν τοῦτων. Vide modo, §. ι. Nimirum consarcinata est Editio, quæ ad nostram retatem pervenit, ex prioribus, quarum hæc unam, illa alteram partem in hac disceptatione tuebatur. Nam in Editorum nullis, prout hodie circumferuntur, ea est Constantia, qualem jure expectare potuissemus, si ex uno Exemplari depromerentur. Et proinde in eo, quod memoravi, Argumento Orationis *de falsa Legatione* habitæ, cum tenor loci, atque res ipsa tulerit ad eam Hypothesin, ut Demosthenes *secunda* vice ea legatione defungi crederetur:—ιστέον δὲ, ὅτι Δημοσθένης ἀπέπληθεν ἐν τῇ δευτέρᾳ πρῶσβείᾳ. Adhæsit tamen *ex altera Hypothesi* in libris quæ plurimis: ιστέον δὲ, ὅτι Δημοσθένης οὐκ ἀπέπληθεν. Plura fortasse alibi. Jam, ut telam pertexam, si istud impetravero, repeti hic nonnulla atque inconsi-

derate interseri ex diversis exemplaribus, atque semel caëptum esse juxta hunc locum perturbari; nemo cætera mihi invidebit, sc. permisceri potuisse, atque ex suo ordine moveri, Comma unum atque alterum, quibus Nos postliminium dedimus, et de quibus mox plura dicemus.

Scio equidem, auctoritatem Hermogenis pag. 279. contra me facere, quæ iteratas illas Interrogationes (de quibus egimus, p. 31.) Πότερον αὐτὴν ἔχρῳν —; et Ἄλλὰ οὐν ἐργαζομένης ἂν ἐξείμην, τῆς ποίας μερίδος —; exemplum affert istius Figure, quæ Ἐπιμογή dicitur a Technicis, et solerter ab Oratoribus antiquis aliquando adhibetur. Ita Ille: Ταύτη τῇ ἐνοίᾳ πλέον ἢ τετρακίς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ κέχρηται — Διὰ γὰρ τὸ ἔνδοξον τῆς ἐνοίας ἐπιμένει, καὶ δεινῶς ἐπικείται τῷ ἔχθρῳ, ταῖς συνεχέσειν ἐρωτήσεσι: οὐδὲ ἀναπαύειν ἔσθι. Non nego feliciter olim vibrasse ea fulmina Demosthenem, et sæpissime pertundi et κατὰρρητορεύσθαι iis artibus adversarium, quem nactus est. An id hoc loco prestare voluerit, vehementer dubito. Judicet æquis lector. Ego interea acumen Hermogenis desidero, qui plus quam vicibus quaternis hic ait ingeminari a Demosthene. Teneo quid hominem impulerit, ut ita scriberet. Sed in eo decipiebatur. Et nihil amplius ex istius auctoritate efficitur, quam ut constaret, inveterasse jam inde ab Hermogenis ætate duos istos paragraphos, quorum alterum eliminandum pronunciaui. Neque ego mendii diuturnitatem valde disputo. Verum de tota hac causa plura contendam ad §. θ'. ubi (si nondum vicisse videbor) causa vicero. Et lectorem meum magnopere oro et obtestor, ut adjungeret huic disputationi ea, quæ ibi dicturus ero. TAYLOR.

Ingentem illam ego corrigendi licentiam non sum ausus imitari; neque fortasse (unam si modo clausulam recidas, τῶν μέντοι κατηγοριῶν —) usque adeo necessaria videbitur.

Accusationis hujus, inquit Orator, propositum ipsum et prima quasi facies indicia præ se fert hostilis malitiæ et ludibrii. Etenim cum nemini deneganda sit ad populum accedendi copia, quemque libet in jus vocandi, neque tamen qui istuc fecerit vexandi gratia et explendæ invidiæ, aut rectum fecerit, aut civile, aut justum, Athenienses. Quod nisi hac mente *accusator* extitisset, tantis meis flagitiis, cum etiam tum essent recentia, pœnas legibus constitutas opponere illum oportuit, vel læsæ majestatis, vel legum violatarum postulament; καὶ τοῦτον τὸν τρόπον εἰς κέρσι καδιστάνατα παρ' ὑμῶν. (Me, inquam, atque hac via sollicitare debuit: ne utinam enim Ctesiphontem potest con-

fodere per mea latera; neque enimvero, si me obrui posse confideret, illum unquam petivisset.) Quinetiam si quod aliud eorum, quæ modo calumbiosè percebat, me patrantem observasset, sunt leges de omnibus, sunt judicia, sunt actiones, &c. STOCK.

Τὰ μὲν οὖν κατηγορημένα — ἀλλ' ἐφ' οἷς κ. τ. λ.] Hunc locum cum Taylor alii que ut corruptissimum transpositionibus sanare et emendationibus tentaverint, Reiskius vero, quæ illis viris dubia visa, iis silentio transmissis, pro sano et integro habuerit, in hoc dissensu virorum doctorum, ut sit, timidus ago, cum meam de illo sententiam aperio. Nam alterius utriusque iudicio ignorantiam crimen sustinendum esse video. Et tamen faciam. Demosthenes, ad ea responsurus, quæ Æschines in ros, ab eo publice gestas, contulerat crimina et mendacia, in unum ante de consilio accusationis (περὶ τῆς προαιρέσεως τοῦ ἀγῶνος) disputat, ut ostendat, Æschinem illo quidem animam sibi inimicissimum prodere, quod crimina illa non olim, suo quodque tempore, objecerit, sed omnia nunc in perniciem suam coaceraverit. Verbis igitur τὰ — τοιαῦτα discrimen facit inter crimina ab Æschine in se dicta, quorum multitudinem et magnitudinem non negat, et inter consilium accusationis ipsam, quod statim ut atrocissimum et pessimum insectatur; *quamquam* — idque verbis τῶν μέντοι — ἐγγυς continetur — dignam sibi pro malefactis, si vera sint, multam imponere nequeat civitas. Ita verba τῶν μέντοι κατηγοριῶν — ἐγγυς, quæ ut iterationem meram verborum τὰ μὲν οὖν — τιμωρίας ejicienda censuit Taylor, si pro adjecto membro acceperis, locum habere posse, nemo non videt. Particula μέντοι autem, ut Latinorum *quamquam*, ejusmodi membra prioribus apponi, iudicat. Jam vero periodo Οὐ γὰρ ἀφαιρέσθαι — γραφόμενον, qua de causa consilium accusationis inimicissimum sibi videatur, demonstrare aggreditur. Itaque particulam γὰρ ad verba τοῦ δὲ — τοιαῦτα referendam esse, nec magis hunc connexum verbis interpositis τῶν — ἐγγυς turbari, patet, quam loco huic simillimo, quo interpretationem nostram egregie juvari firmarique vides, §. ζ'. Νῦν δ' ἐγὼ μὲν ἐπιπέρας τὰς τοιαύτας προαιρέσεις ἀποφαίνομαι, καὶ δέικνυμι, ὅτι καὶ πρὸ τῆς μὲντοι διακονίας τῆς φρόνημα ἢ πόλις τῆς μὲντοι διακονίας τῆς ἐφ' ἑκάστοις τῶν πεπραγμένων καὶ ἐμαυτῷ μετεῖναι φημι οὗτος δὲ, τῶν ὄλων κατηγορῶν, καὶ μελεῶν ὑμῶν ἐμοὶ πικρῶς ἔχειν, αἷς φόβῳ καὶ κινδύνῳ αἰτίῳ τῆς πόλις γενησέμεν, τῆς μὲν εἰς τὸ παρὼν τιμῆς ἐμὲ ἀποστερήσαι γλίχεται, τὰ δ' εἰς ἅπαντα τὸν λοι-

ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν, οὐδ' ἐν ἐπιηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν, — ¹ οὔτε μὰ τοὺς θεοὺς ὀρθῶς ἔχον οὔτε πολιτικὸν οὔτε δίκαιόν ἐστιν, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι! — ἀλλ' ἐφ' οἷς ἀδικοῦντά μ' ἑώρα τὴν πό-

¹ ὅς οὔτε

πὸν χρεῖον ἐγκόμια ἰμῶν ἀφαιρεῖται, junctura membrorum ἐγὼ μὲν — οὗτος δὲ interpositis τῆς μέντοι — μετεῖναι φημι dissolvitur. Ipsius periodi οὐ γὰρ — γραφόμενον singula verba si expendes, membra οὐ γὰρ — τυχεῖν et οὐδ' ἐν — ποιεῖν pro oppositis habenda esse, intelliges, idque, omissa voce μὲν, particula δὲ æque significari, ut apud Plutarchum in vita Demosthenis: 'Ἄλλ' εἰκεν ὁ ἀνὴρ — οὐ πάνυ προσεδαι τὴν ἐν τῷ καιρῷ δόξαν, οὐδ' ἐπὶ τύχῃ πολλὰ κίς ἐκὼν εἶναι ποιεῖσθαι τὴν θύναμιν. Vana igitur est loquax sententiam corrumpit conjectura Reiskii ἀλλ' οὐδ', quamquam, ab eodem sensum oppositorum satis perspectum esse, negari nequit, vid. Annot. Reisk. Saltem ἀλλ' οἷκ scribendum erat. Τοῦτο ad προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν pertinet, hoc sensu: *sed accusatio intentanda non est, ut alteri contumeliosa insectatione noceas et invidiam confles, sed Æschines erat ἀλλ' ἐφ' οἷς κ. τ. λ.* Particula adversativa ἀλλὰ negationi οὐδὲ respondet. In verbis ἀλλ' — χρεῖσθαι imperfectum ἔδει (αὐτὴν) ex antecedenti δεῖ ut suppletur, sensus postulat; et, quamquam paulo duriozem hanc viam esse non nego, nec tamen ejusmodi complementum post particulam ἀλλὰ perperam accessi, structura verborum similes, ut §. ξ'. in fin. probant, et hoc loco temporis mutatio ideo minus offendere debet, quod a sententia generali ad rationem ipsam, quam Æschines inire debebat, progreditur orator. Reiskius tamen ἔδει de conjectura post τὰ δικάσματα inserendum esse censuit. Non magis verba, quæ sequuntur, οὐ γὰρ — ἐγράφατο suo loco movenda esse judico, quibus commode utitur Demosthenes, ut transitus fiat ad alteram injuste agendi rationem, quam Æschines inierit, καὶ μὲν — κατ' ἐμοῦ, quod nimirum, se ulturus, Ctesiphontem accusaverit, cum a seipso malefactorum pœnam ex legibus repetere potuerit. In ipso transitu nota brevitas, cujus Demosthenes semper fuit studiosissimus. WUNDERL.

Οὐ γὰρ] Hic γὰρ non significat enim, etenim, sed quidem, ut sæpius alias. AUGER.

Λόγου τυχεῖν] Si hic sit locus, quem voluere Harpocratio et Suid. ubi has voces ex nostra Oratione citant, errant sane in expositione: Neque enim per λόγου intelligendum est ἐπαίνου, quod illi præ-

dicant. Et in ea mente esse Valesius. Forte εἰπεῖν, inquit Ille. TAYLOR.

Λόγου τυχεῖν] Λόγου τυχεῖν dicantur, quibus dicendi potestas facta est, id est, οὐκ ἀκρίτως ἀπαρχθῆναι. Idem κατὰ Ἀριστοκρά. καὶ τὸ τοῦ λόγου τυχεῖν ἀναίρων, ἐκδότης ποιεῖ. Ex edit. HERVAG.

Οὐδ' ἐν ἐπιηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν] Neque vero ita hoc facere, ut calumnia et invidia speciem accusator præ se ferat, rectum et politicum est. Sic alibi, ἐν ἐχθροῦ τάξει, pro hostili affectu, habitusque dixit, et κατὰ Ἀριστοκρά. ἐν δαρειᾷς τάξει, muneris vice et loco. IBID.

Οὔτε κ. τ. λ.] Apponam correctionem Lambini, ut intelligat lector, quantum ille profecerit: — δίκην ἀξίαν λαβεῖν. "Ο, οὔτε, μὰ τοὺς θεοὺς, ὅσους ἔχον, οὔτε πολιτικόν, οὔτε δίκαιόν ἐστιν, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, οὐδ' ἐγγύς. οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ, καὶ λόγου τυχεῖν — ἀλλ' ἐφ' οἷς ἀδικοῦντά με κ. τ. λ. Hæc Vir doctus. Et quis contra sentiet, cum ea Transpositio unius Sententiolæ textum optime complanat, atque sensum ubique connectit, qui olim conclamabatur? Solent hæc res fieri in exemplaribus antiquis: Cujus rei illustre exemplum dabo. Legitur in Themistoclis vita a Cornelio Nepote descripta:

Scio plerosque ita scripsisse, Themistoclem, Xerxe regnante, in Asiam transiisse: Sed ego potissimum Thucydidi credo, quod ætate proximus erat, qui illorum temporum historiam reliquerant, et ejusdem civitatis fuit.

Acute sane! An potuit scribi miserius? Nam si hæc verba ita sunt sumenda, sc. Thucydidem proximum esse ætate etc. iis qui illorum temporum historiam reliquerant, ridicula sunt: Sin Themistocli proximum, ex numero eorum, qui illorum temporum historiam reliquerant, obscura. Aliquid subesse argumenti crediderim, si ideo Nepos Thucydidem sequeretur, propterea quod et ætate erat conjunctus Themistocli, et ex eadem urbe. Id quod res erat, et verissime dici potuit. Age:

Scio plerosque, qui illorum temporum historiam reliquerant, ita scripsisse, Themistoclem, Xerxe regnante, in Asiam transiisse: Sed Ego potissimum Thucydidi credo, quod ætate proximus erat, et ejusdem civitatis fuit.

An potuit scribi luculentius?

TAYLOR.

λιν, οὐσί γε τηλικούτοις, ἡλίκα νῦν ἴδῃ ἐτραγῶδει καὶ διεξ-
 ῆει, ταῖς ἐκ τῶν νόμων τιμωρίαις παρ' αὐτὰ τὰ δίκήματα

1 † Deest δέ.

Ἐτραγῶδει] Obsop. διετραγῶδεις. WOLF. Potius ῥ. ἡ. in vocc. ἡλίκα. νῦν ἐτραγῶδεις. TAYLOR.

Παρ' αὐτὰ τὰ δίκήματα] Id est, protinus admissis delictis, de quo etiam πρὸς Λεπτήν. Ex edit. HERVAG.

Παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα] Eὐθὺς ὅτε ἠδίκουν ἐγὼ ταῦτα. Ferventibus delictis, et flagranti crimine, ut JCTi loquuntur. WOLF.

Παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα] Recentibus delictis. Eo ore omnes fere Interpretes. Ita scribit Josephus Antiq. Jud. p. 416. ἵνα γνῶς ὅτι κερδαίνουσιν οὐδὲν οἱ κακοὶ, μὴ παρ' αὐτὰ τὰ δίκήματα κολασθέντες, scil. pœnam ex continente adjectam sceleri, τὸ ἀμείνασθαι τῷ παθεῖν ὅτι ἐγγυτάτω κείμενον, ut verbis utar Thucydidis, III. 38. Sed et aliam habet et majorem Emphasis, nempe pœnam juxta formam criminis, ut dici potest, subeundam; verbi gratia, si Εἰσαγγελίας ἄξια commiserit, ut v. 1. p. seq. eas pœnas daret, quæ lege isti culpæ affiguntur: si παράνομα γέγραφε, v. 3. eas quæ compete- bant παράνομα γράφοντι, denique (continua- tur enim argumentum v. 3. p. 38. sine importunissimo isto commate, quod v. 1. et 2. inveteravit) cujuscunque demum crimi- nis argueretur, erant leges, erant supplicia, quæ in unumquemque facinorosum peculia- riter statuisset Majorum Diligentia. Jurisprudentia enim Attica accurate distin- xit, quo animo, quo gradu maleficii, et quanto cum damno Reip. committeretur unumquodque facinus: et eadem pariter fide et diligentia trutinavit supplicia quo- que. Qui Græcos scriptores evolvit sine eo monito et delecto, multa frigde leget, quæ illi exactissime scripserunt. Atque arrepta ea opportunitate, sumere liceat, ῥ. δδ. hujus Orationis, ubi, quæ cum sum- ma proprietate scripsit Demosthenes, vel levissime, ut dixi, feriant lectorem, Fori Attici hospitem, rerum istarum indiligen- tem, et in eo Jure minus exercitatum.

Ἐν οἷς εἰσηγγελλόμενον, ὅτε ἀπεφηρίζεσθέ με, καὶ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων τοῖς δίκουσι οὐ μετεδίδοτε, τούτ' ἐφη- ρίζεσθε τὰ ἄριστά με πράττειν.

Ea erat Εἰσαγγελίας Conditio et Natura. Atque ad istum ritum pertinent solennia ista, ἐφηρίζεσθε — ἀπεφηρίζεσθε — τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. Sequitur Crimi- nis et Processus Species altera:

Ἐν οἷς δὲ τὰς γραφὰς ἀπέφηνον, ἔνομον καὶ γράφειν καὶ λέγειν ἀπεδεικνύμενον.

Ecce ut stilum vertat? γραφὰς φεύγειν — ἀποφύγειν — ἀποδείκνυσθαι ἔνομα γρά-

φειν. Quæ non temere aut inconsulto variantur. Sequitur:

Ἐν οἷς δὲ τὰς εὐθύνas ἐπισημαίνεσθε, δι- καίως καὶ ἀδουροδοκίτως πάντα πεπρά- χθαι μοι προσωμολογεῖτε.

Erat et hæc quedam quasi Accusati- onis Species, sed in se recepit calculi quandam rationem, eosque ritus, qui in scrutando, ponderando, inquirendo atque computando fere exercebantur. Dixit ergo ἐπισημαίνεσθαι: quod de Rationibus subscribendis atque obsequiandis dicitur. Iterumque dixit προσωμολογεῖτε: quæ pariter Vox solenniter et quasi ritualiter adhibetur, cum rationibus probe subduc- tis, FELICITER, aut ACCURATE, pronunciatum. Æsch. c. Ctesiph. 447. 1. ed. R. p. 387. ed. T. Ἄλλ' ὅμοις ἐπειδὴν ὁ λογισμὸς συγκεφαλιωθῆ, οὐδεὶς ἰμῶν ἐστὶν οὕτω δύσκολος τὴν φύσιν, ὅστις οὐκ ἀπέρ- χεται τοῦθ' ὁμολογήσας, καὶ ἐπιειέας ἀ- ληθῆς εἶναι, ὅ, τὴν ἀν' αὐτὸς ὁ λογισμὸς (vel, ut vertente pagina scripsit, ὁ τῆς ἀληθείας λογισμὸς) αἰρῆ. An eo dico quæ lectori probari possunt? Nondum tamen omnia, quæ videor deprehendisse. Nam cum ibidem concludit Demosthenes, et rem ad quandam quasi ἀνακεφαλαίωσιν reducit, ibi distinctionis, proprietatis et decoris memor, accurate subjungit:

Τί προσήκον ἦν — τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμέ- νοις θέσθαι τὸν Κτησιφῶντα ὄνομα; οὐχ ὁ τὸν δῆμον ἐώρα τιθέμενον; οὐχ ὁ τοῖς ὁμοιοκότας δικάστας; οὐχ ὁ τὴν ἀλήθειαν παρὰ πᾶσι βεβαιούσαν;

Non est utique emere factum, quod ad Εἰσα-γγελίαν, τὸν δῆμον, ad γραφὰς, τὸν δικά-στην, ad εὐθύνas denique τὴν ἀλήθειαν accommodaret. Ita cum scripsit Demo- sthenes ῥ. λθ. Ἐξέλιπες ἐν ταῖς εὐθύναις, ἐν ταῖς γραφαῖς, ἐν ταῖς ἀλλαις κρίσεσι, bene subjungit Ulpianus, sc. εὐθύνη ἐστὶν ἄν δημοσία τις ἐπιστεύθη γραφὴ ἐπὶ τῶν παρανόμων κρίσις δὲ ἐπὶ ἐγκλήματος. Ita scriptum est c. Stephanum II. Μαρτυεῖν γὰρ οἱ νόμοι οὐκ ἐδωκον αὐτὸν αὐτῶ, οὐτ' ἐπὶ ταῖς γραφαῖς, οὐτ' ἐπὶ ταῖς δίκαις, οὐτ' ἐν ταῖς εὐθύναις. Idem tamen ῥ. δδ. hujusce Orationis distinxit propius ad ea, quæ proferimus, scil. Καὶ γραφὰς, εὐθύνas, εἰσα-γγελίας, πάντα ταῦτα ἐπαγόντων μοι. Sed hæc a me sunt alio loco expendenda.

Atque isti usui, quem dixi, commode inservit Præpositio παρὰ. Quæ comparationem quandam (juxta-positionem vocant technice) representat: atque monet ratio- nem esse insitutam inter pœnam et male-

χοῦσθαι, εἰ μὲν εἰσαγγελίας ἀξία πράττοντά μ' εἴρα, εἰσαγγέλλοντα καὶ τοῦτον τὸν τρόπον εἰς κρίσιν καθιστάντα παρ' ὑμῖν, εἰ δὲ γράφοντα παράνομα, παρανόμων γραφόμε-

ficiam. Licet ergo hæc et similia in leviori sensu nonnunquam accipiantur, et *statim*, *confestim*, etc. significant, nempe §. ξς'. Διόπερ τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐλέγχους φυγὰν — Et similiter, modo, Ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, καὶ φυγὰν τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐλέγχους, verumtamen ad nostram sententiam prope et probe accedit id, quod dicitur §. λ'. Φέρε δὲ παρὰ τοῦτον, τὸν ἐκ τοῦ ἐμοῦ νόμου κατάλογον: Age conferas, apponas utriusque nostrum catalogum, ut quid intersit, discernere possimus. Eo igitur animo sæpissime in his Orationibus reperitur παρ-αναγιώσκειν τοὺς νόμους sc. τὰ ψήφισματα, aut aliquid ejusmodi. Age recita causam, quæ in jus deducitur, et *juxta* quoque recita leges. Ἐπισημασθε αὐτὸν αἰεὶ θεοφύβου τὸ σάνδιον λαβεῖν, καὶ τοὺς νόμους τῶ ψήφισματι παρααναγνώσθαι. Aesch. c. Ctesiph. 590. 3. ed. R. 443. l. 1. ed. T. Similiter p. 577. pen. ed. R. p. 438. l. 3. ed. T. ἀναγιώσκειται ὑμῖν τὸ ψήφισμα παρ' ἀνάγνωθι καὶ ὁ γέγραφε κτησιφῶν. Adde eundem p. 211. 1. R. p. 260. l. 6. T. p. 263. 10. R. p. 271. l. 16. T. et notas ad loc. ubi Lector meus consulere admonebatur, quæ Vir doctissimus habiturus erat ad Aeschinem p. 582. R. p. 439. 17. T. Cl. enim Marklandus in eo loco pro πάλιν ἀναγιώσκειν, fretus iis exemplis, quibus in hac re modo utimur, παρααναγιώσκειν legi jasserat. Quod cum optima fide præstare potui, deterritus tamen iis verbis, juxta ex Polluce ibidem adduxi, ab ea Correctione abstinui, licet peritissime judicavit Vir præstantissimus; atque ad eam normam, in qua jam laboramus, summa cum proprietate dici ab Aeschine potuisset παρααναγνώσθαι τοὺς νόμους καὶ τὸ ψήφισμα. Denique ea Locutio extra Forum deprehenditur quoque: ut ubi ait Demosthenes §. π'. Φέρε δὲ καὶ τὰς τῶν λειτουργῶν μαρτυρίας, ὧν λελειτούργηκα, ἐμὴν ἀναγιώσκω πάσα παραναγιώσθαι δὲ ὑμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις, ἀς ἔλυμαιν. Recitentur monumenta meorum in Remp. benefactorum, et una quoque, juxta, comparandi gratia, Senarii, quos ille infelix Actor recitando laudaverat. Porro: ἀ παρααναγιώσκειν recta deducimur ad παραγράφεισθαι Quod cum significet, non nude et simpliciter describere, verum eo animo, ut in contentionem veniat, atque ideo opponi possit, id quod describitur, idcirco de Exceptoriis in Jure Attico usurpatur, de qua re disputavi ad Aristocrateæ p. 629. 16.

R. tom. III°. p. 344. col. 2. T. Hæc autem si vere dicantur, et arbitror esse verissima, ballucinat Wollius aliquoties in vertendis nostris Auctoribus. Ait Aeschines c. Ctesiph. pag. 599. 2. R. p. 442. l. 12. T. Quemadmodum in architectonica rectitudinem et obliquitatem discernimus, normam applicando, οὕτω καὶ ἐν ταῖς γραφαῖς τῶν παρανόμων παράκειται κανὼν τοῦ δικαίου, τοῦτ' ἐστὶ τὸ σάνδιον, sc. hæc Tabella liti instituta, (Libellus) καὶ τὸ ψήφισμα, Decretum, quod talit Ctesiphō, καὶ οἱ παραγράφεισθαι νόμοι, sc. Leges quas describi fecimus, juxta apponi curavimus, et quibus, ut exceptoriis, utimur contra jus, quod Ctesiphō sua rogatione statui voluit. Ita verto liberius, et justius credo, quam Wollius, qui habet miserrima hæc verba, scil. leges, quibus fraus facta est. Neque hilum proficit Interpres Etruscus: le leggi pubblicamente scritte. Rursus in hac oratione §. λγ'. Λόγων, οὗς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγραφωμένων νόμων: de violatis legibus, ait Wollius: Et Ferrus, jam sibi dispar: delle leggi ingiustamente scritte. Neuter recte. Neque quidem Scholiastes ad locum: Qui quid intellexit per hæc verba, νόθων νόμων, ὧν εἰσῆγεν Αἰσχίνης, παρ' οὗς παρέγραψα τὸ ψήφισμα, ipse viderit. Tantum scio, locum ipsum non ab eo fuisse intellectum. TAYLOR. Conf. Petiti comm. in leg. Atticas p. 429. ed. Wesseling. et de vi παρὰ Heusing. ad Juliani Cæsares p. 107. sq. HART.

Παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα] Mentem Oratoris propius attigisse mihi videntur, qui vertunt, *recitentibus delictis*, (dicit enim ille mox, ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, καὶ φυγὰν τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐλέγχους) et usitatum etiam locationis ipsius significationem. Joseph. Antiq. Jud. p. 416. (quem citat Taylorus) hæc habet: ἵνα γινῆς, ὅτι κερδαίνουσιν οὐδὲν οἱ κακοὶ, μὴ παρ' αὐτὰ τὰ δικάσματα κολασθέντες, rapnam ex contingente adjectam sceleris. Demost. c. Pætanetum, (p. 966. in fin. ed. Reisk.) ἀπάντων δ' ἀφδρώπων εἰσθότων παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα μᾶλλον, ἢ χροῖαν ἐγγενημένην, ἀγνακτεῖν. STOC.

Εἰ μὲν εἰσαγγελίας ἀξία πράττοντά με εἴρα, εἰσαγγέλλοντα, &c. εἰ δὲ γράφοντα παράνομα] Si me vidisset rogationem ad populum ferentem legibus contrariam, aut contra legum interdicta aliquid promulgantem. Est enim παρανόμων γράφεσθαι, idem quod κατηγορεῖν τοῦ παρανόμου γράφοντος.

νον· οὐ γὰρ δὴ που Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ, ἐμὲ δ' εἴπερ ¹ ἐξελέγξειν ἐνόμιζεν, αὐτὸν οὐκ ἂν ἐγράψατο. καὶ μὴν εἴ τι τῶν ἄλλων, ὧν ² νῦν διέβαλλε καὶ διεξήκει, ἢ καὶ ἄλλ' ὅτιοῦν ἀδικουῦντά μ' ὑμᾶς εἴρα, εἰς νόμοι περὶ πάντων καὶ ἀγῶνες καὶ κρίσεις καὶ τιμωρίαι, πικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτίμια. καὶ τούτοις ἐξῆν αὐτῷ ἅπασι χρῆσθαι κατ' ἐμοῦ, καὶ ὁψηνίνα ἐφαίνετο ταῦτα πεποιη- 230 κῶς καὶ τοῦτον τὸν τρόπον κεχρημένος τοῖς πρὸς ἐμέ, ὡμολογεῖτ' ἂν ἡ κατηγορία τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Νῦν δ' ἐκσταῖς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ καὶ φυγῶν τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐλέγχους, τοσοῦτοις ὕστερον χρόνοις αἰτίας καὶ σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας ὑποκρίνεται· εἴτα κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ τουτονί, καὶ τοῦ μὲν ἀγῶνος ὅλου τὴν πρὸς ἐμέ πως ἔχθραν προϊστάται, οὐδαμοῦ δ' ἐπὶ ταύτῃ ἀπηντητικῶς ἐμοὶ τὴν ἐτέρου ζητῶν ἐπιτιμίαν ἀφε-

¹ † ἐξελέγχειν

² † νῦν

Ex. edit. HERVAG.

Οὐ γὰρ δήπου κ. τ. λ.] Ita suum scholium curiosus aliquis lector allevit ad oram Exemplaris *Altempiani*: Ταῖς μὲν κατηγορίας καὶ ταῖς ἐκ τῶν νόμων τιμωρίας πολιτικὴν ἦν τότε, καὶ δίκαιον ἅμα παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα χρῆσθαι καὶ οὐ νῦν. οὐ γὰρ δύναται ἐκ τοῦ κρίνειν καὶ διώκειν ἐμὲ, ὥστε καταδικάσασθαι τὸν Κτησιφῶντα. Wolfius, perinde ac legisset: Εἰ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ, ἐμὲ δ' εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν, αὐτὸν οὐκ ἂν ἐγράψατο, ita vertit: *Cum enim Ctesiphontem propter me persequi iudicio possit, ipsi mihi profecto, si convinci posse confideret, non pepercisset. Venetus ita: Non enim Ctesiphontem iure accusare valet mea causa, me quidem ipsum si convincere posse putasset, non accusasset? Etruscus: Percioche non puo esser questo, che egli per amor mio habbia accusato Tesifonte; e me, se egli avesse sperato di convincermi, non mi avesse accusato. Alius: Non enim utique Ctesiphontem quidem potest iudicio persequi propter me: me vero, siquidem convincere existimabat ipsum, non accusasset: Et similiter Lambinus. Harum vero nulla Versionum vel minimum sensum exhibet, neque si verba per se ipsa contemplerur, neque si eam relationem aut nexum, quem habere debent cum iis, quæ præcedunt, aut iis quæ sequuntur, et quem hodie infeliciter sane interpellat. Ita Πόνος πρό- νη πόνον φέρει, et labes labi materiam præbet. Si hoc videbitur, dele: mox resti-*

tuenus in suo loco. Vide statim ad finem §. 5. TAYLOR.

Δήπου] *Utique*. v. Hoogveen de partic. p. 305. HARL.

Ἐμὲ δ' — αὐτῶν] Ἐναντὶ τοῦ, ἐμαυτὸν δέ, Ἄττικα Ἰμεσι, et interpositis aliquot vocibus. WOLF. Perperam. TAYLOR.

Ἐξελέγξειν ἐνόμιζεν αὐτὸν, οὐκ ἂν —] Sic distinguit Aug. 1. addito scholio ἀντὶ τοῦ ἐμὲ αὐτόν. REISKE. ἐξελέγξειν etiam codd. Wolfenbütt. et Harl. At enim observavit Wunderlich. præfat. p. 16. ubi de re agitur, futura quidem, sed quæ continuo aut incipit aut eventum habet, aoristi vel præsentis infinitivum significatione futuri poni. Dein cum cod. August. et Reiskio ac Wunderl. scripsi, οὐκ ἂν ἐγράψατο, illum in jus non vocasset. Alii autem ἂν omittunt. HARL.

Καὶ τούτοις] In plerisque et melioribus, καὶ τούτοις ἐξῆν αὐτῷ ἅσιν χρῆσθαι κατ' ἐμοῦ. TAYLOR. VV. enim αὐτῷ et κατ' ἐμοῦ omittuntur in ed. Tayl. quæ etiam paulo ante τιμωρίαι, καὶ ἀγῶνες, καὶ κρίσεις habet.

Αὐτοῦ] Non jungendum est cum ἔργοις, sed cum κατηγορία. AUGER.

Ἰποκρίνεται] Conferas de usu et significatione hujus vocabuli Io. Benedict. Carpouz. in libro elegantium et urbano: *Paradoxon Stoicum Aristonis Chii* — (Lips. 1742.) Sect. I. cap. V. pag. 90. seq. et Sect. II. cap. VI. pag. 341. et in indice rerum sub voc. ὑποκρίνεται. HARL.

Ἐπιτιμίαν ἀφελίσθαι] Hoc est, ἀτιμῶ-

λέσθαι φαίνεται. Καίτοι πρὸς ἅπασιν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τοῖς ἄλλοις δικαίοις, οἷς ἂν εἰπεῖν τις ὑπὲρ Κτησιφῶντος ἔχοι, καὶ τοῦτ' ἔμοιγε δοκεῖ καὶ μάλ' εἰκότως ἂν λέγειν, ὅτι τῆς ἡμετέρας ἔχθρας ἡμᾶς ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιον ἦν τὸν ἐξετασμὸν ποιεῖσθαι, οὐ τὸ μὲν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζεσθαι παραλείπειν, ἐτέρω δ' ὅτω κακόν τι δώσομεν ζητεῖν· ὑπερβολὴ γὰρ ἀδικίας τοῦτό γε.

ζ. Πάντα μὲν τοίνυν τὰ κατηγορημένα ὁμοίως ἐκ τούτων ἂν τις ἴδοι οὔτε δικαίως οὔτ' ἐπ' ἀληθείας σὺδemiās εἰρημένα· βούλομαι δὲ καὶ καθ' ἕναστον ¹ αὐτῶν ἐξετάσαι, καὶ μάλισθ' ὅσα ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς πρεσβείας κατεψεύσατό μου, τὰ πεπραγμένα ἑαυτῶ μετὰ Φιλοκράτους ἀνατιθεῖς ἐμοί. Ἔστι δ' ἀναγκαῖον ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ προσῆκον ἴσως, ὡς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους εἶχε τὰ πράγματα, ἀναμιῆσαι ² ὑμᾶς, ἵνα πρὸς τὸν ὑπάρχοντα καιρὸν ἕκαστα θεωρῆτε. Τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου — οὐ δι' ἐμέ· οὐ γὰρ δὴ ἔγωγ' ἐπολιτευόμην πω τότε — πρῶτον μὲν ὑμεῖς οὕτω διέκεισθε, ὥστε Φωκέας μὲν βούλεσθαι σωθῆναι, καίπερ οὐ δίκαια ποιοῦντας ὀρῶντες, Θηβαίους δ' ὅτιοῦν ἂν ἐφησθῆναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ ἀλόγως οὐδ' ἀδίκως αὐτοῖς ὀργιζόμενοι· οἷς γὰρ εὐτυχήκεσαν ἐν Λεύκτροις, οὐ μετρίως ³ ἐχρήσαντο. Ἐπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διεστήκει, καὶ οὐθ' οἱ μισοῦντες Λακεδαιμονίους οὕτως ἴσχυον,

¹ † αὐτῶν² † ὑμᾶς³ † ἐκέχρηστο

σαι, infamia notare: qua poena afficeretur Ctesiphon, si causa victus multam L talentum solvere non potuisset. Vid. Potter. I. 25. et infra Not. ad §. 97. Stock.

Ἵπερβολὴ — τοῦτό γε] Istam ὑπερβολὴν ἀδικίας, quam in Æschine reprehendit, potuit Iululentius descripsisse, si comma istud turbulentum [οὐ γὰρ δήπου — οὐκ ἂν ἐγράφατο.] hic sequeretur. Scil. Utrumque est injustum et incivile, Ctesiphonti quidem litem intendere: me autem per totam causam accusare. Meae enim Criminatones ad istius condemnationem pertinere non possunt aut debent, οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναιτο διακρινεῖν δι' ἐμέ. Illud prius: Proximum est, neque rursus confidit posse, ut me reum perageret, aliter contra me actionem instituisset, non contra Ctesiphontem: vel, ut Græca sonant, ἐμὲ δ' εἰπερ ἐξελέγχει ἐμίμειν, αὐτὸν οὐκ ἂν ἐγράφατο. Nihil certius, quam ut ἐμὲ ad

ἐξελέγχειν (vel ut Codd. Vindob. Guelph. et Harl. ἐξελέγξειν) jure sit referendum, αὐτὸν ad ἐγράφατο. Et si non pro vero venditem, vero tamen simile haberi velim, erraticum istud Comma hic jure optimo sisti oporteri. Ita infaustissimo huic Paragrapho valedicere liceat: quem alii forsan feliciter vindicare possint; Nemo sollicitius exploravit. TAYLOR.

ζ. Τοῦ γὰρ Φωκικοῦ κ. τ. λ.] Certatim hoc Comma a Rhetoricis laudatur, a Quintiliano V. 2. fin. ab Hermogene pagg. 281. 286. 287. 307. a Demetrio Phaler. §. 322. 323. Aquil. Rom. pag. 16. IDEM.

Τοῦ Φωκικοῦ, &c.] Seilerus animadvertit, secundum Diodorum Siculum bellum hoc ortum esse anno sexto regni Philippii, Olymp. 106. an. 2. Demosthene circiter XXVII. annum agente. HARL. Πελοπόννησος] Vide Longin. cap. 24. TAYLOR.

ὡστ' ἀνελεῖν αὐτούς, οὐδ' οἱ πρότερον δι' ἐκείνων ἄρχοντες κύριοι τῶν πόλεων ἦσαν, ἀλλὰ τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἄπασιν Ἑλλησιν ἕρις καὶ ταραχή. Ταῦτα δ' ὄρων ὁ Φίλιππος — οὐ γὰρ ἦν ἀφανῆ — τοῖς παρ' ἐκάστοις προδοταῖς χρήματα ἀναλίσκων πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν, εἴτ' ἐν οἷς ἠμάρτανον οἱ ἄλλοι καὶ κακῶς ἐφρόνουν, αὐτὸς παρεσκευάζετο καὶ κατὰ πάντων ἐφύετο. ὡς δὲ ταλαιπωρούμενοι τῷ μήκει τοῦ πολέμου οἱ τότε μὲν βαρεῖς, νυνὶ δ' ἀτυχεῖς Θηβαῖοι φανεροὶ πᾶσιν ἦσαν ἀναγκασθησόμενοι καταφεύγειν ἐφ' ὑμᾶς, ὁ Φίλιππος, ἵνα μὴ τοῦτο γένοιτο μηδὲ συνέλθοιεν αἱ πόλεις, ὑμῖν μὲν εἰρήνην, ἐκείνοις δὲ βοήθειαν ἐπηγγείλατο. Τί οὖν συνηγωνίσασατο ¹ αὐτῷ πρὸς τὸ λαβεῖν ὀλίγου δεῖν ἐκόντας ὑμᾶς ἐξαπατωμένους; Ἡ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων — εἴτε χρῆ κακίαν εἴτ' ἀγνοίαν εἴτε καὶ ἀμφοτέρωτα ταῦτ' εἰπεῖν, οἱ πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρὸν πολεμοῦντων ὑμῶν, καὶ τοῦτον ὑπὲρ τῶν κοινῆ πᾶσι συμφερόντων, ὡς ἔργω φανερόν γέγονεν, οὔτε χρήμασιν οὔτε σώμασιν οὔτ' ἄλλω οὐδενὶ τῶν πάντων συναλάμβανον ² ὑμῖν· οἷς καὶ δικαίως καὶ πρὸς ἡκόντως ὀργιζόμενοι ἐτοίμως ὑπήκούσατε τῷ Φιλίππῳ.

Ἡ μὲν οὖν τότε συγχωρηθεῖσα εἰρήνη ³ τῷ Φιλίππῳ διὰ ταῦτα, οὐ δι' ἐμέ, ὡς οὗτος διέβαλλεν, ἐπράχθη· τὰ ²³² δὲ τούτων ἀδικήματα καὶ δωροδοκήματα ἐν αὐτῇ τῶν νυνὶ παρόντων πραγμάτων, ⁴ εἰάν τις ἐξετάξῃ δικαίως, αἴτια εὐ-

¹ † αὐτῷ² † ὑμῖν³ † Desunt vv. τῷ Φιλίππῳ.⁴ † ἄν

Οὔθ' οἱ πρότερον κ. τ. λ.] Significat, τοῖς δεκαδάρχεις (de quibus vide Isocratis Panegyricum et Panathenaicum) magistratum fuisse abrogatum. WOLF.

Ἄκριτος] Vide Harpocr. in v. et Suid. qui per ἀδιάνητον exponunt. Adde H. Steph. Thes. Gr. L. T. II. col. 430. qui de vi et usu istius vocabuli disputat. Exponere liceat Contentionem tacitam et obductam, quæ nondum in apertum bellum erupit. TAYLOR.

Τοῖς ἄλλοις] Rescribe juxta probatissima exemplaria, καὶ παρὰ τούτοις, καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἄπασιν Ἑλλησιν. Sunt autem Reg. a. Guelf. Vindob. Aug. et Harl. qui conspirant amice. IDEM. VV. enim παρὰ et Ἑλλησιν desiderantur in ed. Tayl. quæ infra etiam v. 9. νῦν pro νυνὶ exhibet: et v. 14. ὑμᾶς ἐκόντας, et v. 18. εὐδ' ἄλλω, et v. 22. διέβαλλεν.

Ἐτάραττεν] Ἐξήραττεν, vel ἐπῆραττεν, ab Ἀράττω. MARKLAND.

Πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν] Id est, bella inter eos committebat et ciebat. Id enim συγκρούειν significat collidere, et in confictum impellere, quemadmodum et ταραττεν. Et edit. HERVAG.

Ἰνα μὴ τοῦτο γένοιτο] Bello inter Phocenses et Locrenses orto, illis Athenienses, his, Locrensis, Thebani miserunt auxilia. Ad alendam belli inter Thebanos et Athenienses flammam Philippus, ut res publicæ Græcæ semet ipsæ conficerent, et ipse victor discederet, Thebanis contra Athenienses auxilia obtulit, neque tamen arma movere pacisque tranquillitate turbaturus videri voluit. Æschines vero arguit Demosthenem, ab hoc pacem illam periculi dannique plenam esse perfectam. HALL.

ῥήσει. Καὶ ταυτὶ πάνθ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. εἰ γὰρ εἶναι τινα δοκοῖη τὰ μάλιστα ἐν τούτοις ἀδικήματα, οὐδὲν ἔστι τούτων δὴ πρὸς ἐμέ' ἀλλ' ὁ μὲν πρῶτος εἰπὼν καὶ μνησθεὶς ¹ περὶ τῆς εἰρήνης Ἀριστόδημος ἦν ὁ ὑποκριτής, ὁ δ' ἐκδεξάμενος καὶ γράψας καὶ ἑαυτὸν μετὰ τούτου μισθώσας ἐπὶ ταῦτα Φιλοκράτης ὁ Ἀγνούσιος, ὁ σὸς Αἰσχίνη κοινωνός, οὐκ ἐμός, οὐδ' ἂν σὺ διαβροαγῆς ψευδόμενος· αἱ δὲ συνειπόντες ² ὄτουσ' ἡποθ' ἔνεκα — εἴ γὰρ ταῦτό γ' ἐν τῷ παρόντι — Εὐβουλος καὶ Κηφισοφῶν, ἐγὼ δ' οὐδὲν οὐδαμοῦ. Ἀλλ' ὅμως, τούτων τοιούτων ὄντων καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας οὕτω δεικνυμένων, εἰς τοῦθ' ἤκεν ἀναιδεΐας, ὥστ' ἐτόλμα λέγειν, ὡς ἂν ἐγὼ πρὸς τῷ τῆς εἰρήνης αἴτιος γεγενῆσθαι ἔτι καὶ κεκαλυκῶς εἶην τὴν πόλιν μετὰ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων αὐτὴν ποιήσασθαι. Εἴτ' ὦ — τί ἂν εἰπὼν σέ τις ὀρθῶς προσεί-

¹ ἰδιόπερ² ἰδιόπερ

Ἐπιτὸς τῆς εἰρήνης] Omnes fere l. s. uno ore μισθῶεις περὶ τῆς εἰρήνης. Sunt autem Ven. Guelph. Aug. Ital. Vindob. et Parisiensis Regii a. b. e. ζ. n. Annolavi de hac re ad Æschinem p. 452. 5. R. p. 389. l. 9. T. Noster quod in §. δ'. ait: παραστήσει πᾶσιν ἰμῶν περὶ ταυτοῦ τῆς γραφῆς γράψαι, idem §. ε. ἀλλοτριώτερον τῶν ὑπὲρ τῆς γραφῆς δικαίων ἀκούη μου. Servius ad Virg. IV. Æn. 233. SUPER sua laude] Id est, pro sua laude, et Græcum est Schema. Sic enim Demosthenes, ὑπὲρ τοῦ στεφάνου, id est, Pro Corona. Ita minus erit necessarium semper ad emendationem confugere, sicubi hæ voces turbari et inter se commisceri videantur. Vide Not. p. 522. 16. R. tom. III. p. 175. col. 1. T. et p. 532. 9. R. p. 180. 2. T. TAYLOR. V. præc. deest τούτων in ed. Tayl.

Τολμᾶ] [Ita Tayl.] Τολμᾶν Ven. et Reg. ζ. ἐτόλμα Guelph. Aug. Vind. et ex Regg. Parisiensibus Cod. a. Neutram credo necessarium. Æsch. c. Ctesiph. p. 610. 10. R. p. 448. l. 8. T. οὕτω γὰρ ἔστι δεινός — ὥστε οὐκ ἀπόχηρ κ. τ. λ. Et Noster infra, §. ια'. οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φέσῳ — ὥστε πάλιν μισθοῦται ἰ ταυτοῖ. TAYLOR.

Εἰς τοῦθ' ἤκεν ἀναιδεΐας, ὥστε τολμᾶ λέγειν, ὡς ἂν ἐγὼ — κεκαλυκῶς εἶην] Quam lectionem Reiskius ex quatuor prætulerat codicibus, ὥστ' ἐτόλμα, erat, quod ægre relinquerem. Nam imperfectum ἦκεν, ut ἐτόλμα sequeretur, postulare videbatur. Ita apud Demosth. in Mid. c.

13. καὶ τσαυτῆ γ' ἐχρήσατο ὑπερβολῇ, ὥστε, κὰν εἰς δούλῳ ἰβρίξῃ τις, ἐμοῖος ἔδωκεν τούτου γραφὴν αοριστί, res uno tempore gestas significantes, recte se excipiant. Adde imperfecta ibidem c. 7. ἀλλὰ τσαυτῶν (ὑφραως) αὐτῶ περιεῖν, ὥστε ἐστεφανωμένον ἀρχοντα διεέφηρισε, τοῦ χρονηγῶς συνεγενέσθαι ἐμῆ; ubi cur Spaldingius συήγαγεν malit, causam idoneam desidero. Accedebat, quod ad res, ab Æschine in oratione expositas, enarrandas imperfecto ex more utitur Demosthenes, ut §. ε. κατεψεύδου καὶ διέβαλλες, §. η. διέβαλλεν. At vero præsens proque tum Demosthenem usurpare tenebam, ut §. σ'. Νῦν — ὑποκρίσεται, §. η. καταγρεΐς, §. δ'. εἴτα — λέγει — διαβάλλει; nec immemor eram loci §. ια'. οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φέσῳ καὶ πολλῇ ἀγαπία — ὥστε πάλιν μισθοῦται ἰ τὴν κατάπτωστον ταυτοῖ. Nam præsentī μισθοῦται consuetudine historicorum pro ἐμισθῶσατο posito scripturam nostram τολμᾶ pro ἐτόλμησε defendi, nemo negabit. Itaque hoc quidem loco insolentiorē formam præferendam duxi. WUNDERL.

Εἴτ' ὦ, τί ἂν εἰπὼν] Recte hanc figuram dicendi cepit Wolfius: nonnullus perterfecit. Neque bonus Etruscus vidit, quidnam rei hic ageretur. Suidas v. ὦ μιλθαμῶς. Τὸ ταυτοῦ σχῆμα ἀποκρίσσις λέγεται. ἔστι καὶ παρὰ Δημοσθένει τὸ ἕμειν. Ἄλλ' ὦ, τί ἂν τις σε εἰπὼν ἰβρίξῃ προσεΐποι; Εἰρηκότος γὰρ αὐτοῦ μιλθαμῶς, εἶπεν, ὦ μιλθαμῶς. Ut postrema hæc intelligantur, conferas Aristoph. Acharn.

ποι; ἔστιν ὅπου σὺ παρών, τηλικαύτην πρᾶξιν καὶ συμμα-
 χίαν, ἡλίκην ¹ νῦν δὴ ἐτραγῶδεις καὶ διεξήεις, ὄρων ἀφαιρού-
 μενόν με τῆς πόλεως ἠγανάκτησας ² καὶ παρελθὼν ταῦτα,
 ἂ νῦν κατηγορεῖς, ἐδίδαξας καὶ διεξήλθες; Καὶ μὴν εἰ τὸ
 κωλύσαι τὴν τῶν Ἑλλήνων κοινωνίαν ἐπεπράκειν ἐγὼ Φι-
 λίππῳ, σοὶ τὸ μὴ σιγήσαι λοιπὸν ἦν, ἀλλὰ βοᾶν καὶ δια-
 μαρτύρεσθαι καὶ δηλοῦν τουτοισί. οὐ τοίνυν ἐποίησας οὐδα-
 μοῦ τοῦτο, οὐδ' ἠκουσέ σου ταύτην τὴν φωνὴν οὐδεὶς. Εἰ- 233
 κότως· οὔτε γὰρ ἦν πρεσβεία πρὸς οὐδένας ἀπεσταλμένη
 τότε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ πάσαι πάντες ἦσαν ἐξεληλε-
 γμένοι, οὗθ' οὗτος ὑγιᾶς περὶ τούτων εἴρηκεν οὐδέν. Χωρὶς
 δὲ τούτων καὶ διαβάλλει τὴν πόλιν τὰ μέγιστα ἐν οἷς ψεύ-
 δεται. εἰ γὰρ ὑμεῖς ἅμα τοὺς μὲν Ἑλληνας εἰς πόλεμον παρ-
 εκαλεῖτε, αὐτοὶ δὲ πρὸς Φίλιππον περὶ εἰρήνης ³ πρέσβεις
 ἐπέμπετε, Εὐρυβάτου πρᾶγμα, οὐ πόλεως ἔργον οὐδὲ χρη-
 στῶν ἀνθρώπων διεπράττεσθε. Ἄλλ' οὐκ ἔστι ταῦτα,
 οὐκ ἔστι· τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν ⁴ αὐτοὺς
 ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν.
 ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε.
⁵ Οὐκ οὐτε τῆς ⁶ ἐξ ἀρχῆς εἰρήνης ἠγεμῶν οὐδ' αἴτιος ὢν
 ἐγὼ φαίνομαι, οὔτε τῶν ἄλλων, ὧν κατεψεύσατό μου, οὐ-
 δὲν ἀληθεῖς ὄν δείκνυται.

Γ'. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐποίησατο τὴν εἰρήνην ἢ πόλιν,

¹ νῦν διετραγῶδεις

² † ἡ

³ [πρέσβεις]

⁴ † αὐτοὺς

⁵ † οὐκοῦν

⁶ † ἐξ ἀρχῆς

333. ad quem verba hæc olim annota-
 bantur, et cujus σχ. compilavit Suidas,
 ut solet. Adde Hermog. pag. 179. 352.
 TAYLOR.

Πρᾶξιν] Quid si παρὰ ταξίν, Apparatu-
 tum? Recte conjungitur cum voce συμ-
 μαχίαν. Et credo, tametsi nequitiam cor-
 roboretur a MStis, eam esse lectionem
 unice veram. IDEM. v. seq. δὴ in ed. Tayl.
 deest; et v. 4. ἢ διεξ. et v. 9. οὐδένα, et v.
 13. μὲν ἄλλους Ἑλλ. legg.

Ταύτων] Leg. ταύτην τὴν φωνήν. εἰκότως.
 οὔτε γὰρ — WOLF.

Οὐδεὶς] Subjicitur in optimis Exempla-
 ribus et plurimis, Guelph. Harl. Vindob.
 Regg. e. β. ε. ζ. et Edit. Felician. εἰ κ ὅ-
 τως [desid. in ed. Tayl.]. Recte. TAYL.

Ἐξεληλεγμένοι] Recte Wolfius. Item
 Etruscus: gran tempo era che ci eravamo
 chiariti de gli animi di tutti loro. Plu-

rimi offendunt: Ἀποδεδειγμένοι recto, Ul-
 pian. IDEM.

Ἐξαρχῆς] Ulpianus hæc illustrat, ad
 Demosth. σ. Παραπρεσβ. pag. 369. 17.
 R. p. 145. l. ult. T. Vide Æschin. 448.
 1. R. 388. 9. T. IDEM.

Οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν—οὐδὲν] [Ita Tayl.]
 Licet Græci negativis sæpenumero gau-
 deant, (de qua re Priscian. col. 1196.
 Vide supra §. β'. hujusce Orationis) hæc
 tamen omnem modum superant, et prius
 οὐδὲν recte ideo abest a Codd. Regg. a. e.
 n. Aug. Harl. et Vindob. IDEM.

Οὐδὲν] Ego etiam οὐδὲν vulgatum post
 ἄλλων delevi. Conf. infra ad cap. 97. sub
 fin. Ernesti ad Callim. hymn. in Cerer.
 v. 18. Dorvill. ad Charit. p. 200. Co-
 ceterum in densatis hisce et coacervatis ar-
 gumentis vido exemplum vis Demosthe-
 nis! HARL.

ἐνταῦθα πάλιν σκέψασθε, τί ¹ ἡμῶν ἐκάτερος προείλετο
 πράττειν· καὶ γὰρ ἐκ τούτων εἴσεσθε, τίς ἦν ὁ Φιλίππου
 πάντα συναγωνιζόμενος, καὶ τίς ὁ πράττων ὑπὲρ ὑμῶν καὶ
 τὸ τῆ πόλει συμφέρον ζητῶν. Ἐγὼ μὲν τοίνυν ἔγραψα
 βουλευῶν ἀποπλεῖν τὴν ταχίστην τοὺς πρέσβεις ἐπὶ τοὺς
 τόπους, ἐν οἷς ἂν ὄντα τὸν Φίλιππον συνδάνουνται, καὶ
 τοὺς ὄρκους ἀπολαμβάνειν· οὗτοι δ' οὐδὲ γράψαντος ἐμοῦ
 ταῦτα ποιεῖν ἠθέλησαν. Τί δὲ τοῦτ' ἠδύνατο, ὦ ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι; Ἐγὼ διδάξω. Φιλίππου μὲν ἦν συμφέρον ὡς
 πλείστου τὸν μεταξὺ χρόνον γενέσθαι τῶν ὄρκων, ὑμῖν δ'
 ὡς ἐλάχιστον. Διὰ τί; Ὅτι ὑμεῖς μὲν οὐκ ἀφ' ἧς ὠμό-
 234 σατε μόνον ἡμέρας, ἀλλ' ἀφ' ἧς ἠλπίσατε τὴν εἰρήνην ἐσε-
 σθαι, πάσας ἐξελύσασθε τὰς παρασκευὰς τὰς τοῦ πολέ-
 μου· ὁ δὲ τοῦτ' ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου μάλιστα ἐπραγμα-
 τεύετο, νομίζων, ὅπερ ἦν ἀληθές, ὅσα τῆς πόλεως προλά-
 βουσι πρὸ ταῦτο τοὺς ὄρκους ἀποδοῦναι, πάντα ταῦτα βεβαίως
 ἔξεν· οὐδένα γὰρ τὴν εἰρήνην λύσειν τούτων ἔνεκεν. Ἄ ἐγὼ
 προορώμενος ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ λογιζόμενος, ² τὸ ψή-
 φισμα τοῦτο γράφω, πλεῖν ἐπὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἂν ἦ Φί-
 λιππος, καὶ τοὺς ὄρκους τὴν ταχίστην ἀπολαμβάνειν· ἵν'
 ἐχόντων τῶν Θρακῶν τῶν ὑμετέρων συμμαχῶν τὰ χωρία
 ταῦθ', ἃ νῦν οὗτος διέσυρε, τὸ Σέρριον καὶ τὸ Μύρτιον καὶ

¹ ἡμῶν² τοῦτο τὸ ψήφισμα

Ὅρκους] Additum est in nonnullis Exemplaribus, scil. iisdem, quæ modo citavi, καὶ τοὺς ὄρκους τὴν ταχίστην ἀπολαμβάνειν. Quod Simo Fabricius, qui Augustanum Codicem excussit, irrepsisse arbitratur huic ex superioribus. Id quod ego verisimile esse credo. Vel potuit etiam ex inferioribus. Vide infra. TAYLOR. v. 13. ἐξελύσατε, et v. 17. ἕνεκα Tayl.

Ὅσα] F. ὅσ' ἂν. MARKLAND.

Ὅσα] Philippus, dum pax Athenis componebatur, bellum in Thracia summa vi gerere contendebat, νομίζων, ὅπερ ἦν ἀληθές, ὅσα τῆς πόλεως προλάβουσι πρὸ ταῦτο τοὺς ὄρκους ἀποδοῦναι, πάντα ταῦτα βεβαίως ἔξεν. Markland, ὅσ' ἂν legendum esse iudicanti (saltem ὅσα ἂν scribendum erat), non assentior. In commemoratione alienæ sententiæ in interpositis legitime optativis acristi significatione conjunctivi plusquamperfecti Latinorum usurpatur. Philippus existimabat, quæcumque — ante cepisset, — se habiturum esse. Infra §. 67. εἰσθάντων ἐκείνων Ἑλλήνων, εἰ πρόσκειντε

ἡμῶν, ἐν εὐδαιμονίᾳ διάξεν. ubi vid. Æsch. locum in Ctes. §. 72. allatum. — Adde §. 58. in fin. καὶ ὅσα οὗτοι περιγένοιντο ἐμοῦ — ταῦθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἀπήγειτε βεβουλευμένοι. h. e. quæcumque vicissent. Atque §. 58. a med. ἔπειτα χερμάτων εὐπέσει, καὶ ἐπραττειν, ἃ δόξαιεν αὐτῶν, ubi Marklandus pariter ἂν non bene coniecit. At particula ἂν adjecta plusquamperfecti notio tollitur, ut §. κα'. a med. ἐώραν — τὸν Φίλιππον — πᾶν, ὅ τι ἂν εὐληθῆναι μέρος ἢ τύχη τοῦ σώματος παρελθεῖν, τοῦτο ῥαδίως καὶ ἑτοιμῶς προέμενον. h. e. quodcumque auferte cuperet. Adjice §. 67. a med. πρῶτον μὲν, ἃ ἂν εὐξαιτο Φιλίππος ποιήσομεν. WUNDERL.

Διέσυρε] Hic, scil. Æschines, traduxit, verbis elevavit. HART.

Σέρριον — Μύρτιον] Vide Vales. ad Harp. pagg. 288. et 130. Μυρτηνὸν Guelph. Harl. Regg. a. e. Quo fere pacto legit Harpocratius. Neque longe abest Μυρτησὸν Ven. neque Μυρτηκὸν Cod. Aug. Vide Harpoc. v. Μυρτανῶν, et Suid. v.

τὴν Ἐργίσκην, οὕτω γίγνοιθ' οἱ ὄρκοι, καὶ μὴ προλαβῶν
 ἐκεῖνος τοὺς ἐπικαίρους τῶν τόπων κύριος τῆς Θράκης κατα-
 σταίη, μηδὲ πολλῶν μὲν χρημάτων, πολλῶν δὲ στρατιωτῶν
 εὐπορήσας ἐκ τούτων ῥαδίως τοῖς λοιποῖς ἐπιχειροῖή πρά-
 γμασιν. Εἶτα ¹ τουτὶ μὲν οὐχὶ λέγει τὸ ψήφισμα, οὐδ'
² ἀναγιγνώσκει· εἰ δὲ βουλεύων ἐγὼ προσάγειν τοὺς πρέσβεις
 ὄμην δεῖν, τοῦτό μου διαβάλλει. ἀλλὰ τί ἐχρῆν με ποιεῖν;
 μὴ προσάγειν γράψαι τοὺς ἐπὶ τοῦθ' ἤκοντας, ἵν' ὑμῖν δια-
 λεχθῶσιν; ἢ θεῶν μὴ κατανεῖμαι τὸν ἀρχιτέκτονα ³ αὐ-
 τοῖς κελεῦσαι; Ἄλλ' ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἄν, εἰ
 μὴ τοῦτ' ἐγράφη. τὰ ⁴ σμικρὰ συμφέροντα τῆς πόλεως ἔδει
 με φυλάττειν, τὰ δ' ὅλα ὥσπερ οὗτοι ⁵ πεπρακέναι; Οὐ
 δὴ που. Λέγε τοίνυν μοι τὸ ψήφισμα τουτὶ λαβῶν, ὃ σα-
 φῶς ⁶ οὗτος εἰδῶς παρέβη. λέγε.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

235

Ἐπὶ ἀρχοντος Μνησιφίλου, ἑκατομβαιῶνος ἔην καὶ νέα, φυλῆς πρυτα-

¹ † τοῦτο

² † ἀναγιγνώσκει

³ † αὐτοῖς

⁴ † μικρὰ

⁵ † πεπρακέναι Φιλίππου;

⁶ εἰδῶς οὗτος

Μυρτώνιον. Meurs. VI. Attic. Lect. 29. TAYLOR.

[Ἀρχιτ.] h. c. Designatorem; inspectorem, moderatorem operum publicorum. HARL.

Ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν] Ἀπὸ τοῦ, δυοῖν ὀβο-
 λοῖν, pro genitivo pretii, ut ὁ Δημοσθένης
 γένετ' ἀλλήλων σιγήσαι λέγεται. WOLF.
 Vide Etymol. M. v. Θεωρικῶν ἀργύριον, ubi
 hunc locum citat et illustrat, Casaubon.
 item ad Theophrast. Charact. pag. 100.
 Edit. Needham. TAYLOR.

Μικρὰ] Aug. 2. habet τὰ σμικρὰ,
 quod quidem magis Atticum est. Meris
 enim Atticista pag. 356. exempl. Io. Pier-
 soui: Σμικρὸν, αἰτ', Ἀττικῶς· μικρὸν, κοινόν.
 vide etiam Maittaire de dialectis græcis
 pag. 295. C. exempl. Reitzii. HARL.

Ἐπὶ ἀρχοντος Μνησιφίλου] Mnesiphilus
 Archon Eponymus non invenitur in Olym-
 piadum Recensione, nec apud Diodorum.
 Sed hoc anno videtur Theophilus fuisse
 Archon Eponymus. At idem Mnesiphilus
 repetitur in alio psephismate infra
 §. 1β'. Item pluribus in locis infra no-
 mina Archontum præfixa decretis non
 concordant cum anno Eponymorum. Ideo
 dubito, an nomina Eponymorum præfigi
 solerent decretis ejusdem anni, an vero
 alterius Archontis nomen, qui præside-

bat ecclesiæ et suffragiis. Erant enim
 Archontes IX. numero. Ideo ἐπέχου. PAL-
 MER. Conf. Petiti commentar. in leges
 Atticas libr. III. tit. II. pag. 320. seq. ex
 edit. Wesselingii Lugd. Bat. 1742. ubi
 de Archontibus multa scitu necessaria
 reperies. HARL.

Ibid. Mnesiphilus Prætor in Fastis
 Atticis non occurrit. Et memini me
 alibi monuisse, plures istius Farinae in
 hac unica oratione occurrere, (scil. in
 Decretis, quæ recitantur a scriba, aliis-
 que monumentis publicis) quam in quovis
 uno libro, qui a vetustate descenderit.
 Nescimus, inquam, quis fuerit ille De-
 monicus, qui memoratur, §. λβ'. Euthycles,
 §. λε'. Heropythus, §. νβ'. Mnesithides,
 §. να'. Nausicles, §. νε'. Neocles, §. κγ'. Ni-
 cias, §. κγ'. Polyycles, §. λ'. Niocles, §. κγ'.
 Quos omnes, inquam, nescit Chronologia
 Attica, similiter atque hunc Mnesiphilum,
 qui rursus occurrit infra, §. ιβ'. Non audeo
 sane hæc Monumenta insimulare, aut
 eorum derogare fidei. Totam fere Ju-
 risprudentiam Atticam, quæ hodie remanet,
 ea res quasi radicibus evelleret. Sunt
 tamen ex his Actis alia alii suspectiora.
 Susceptorum tamen numero ideo accen-
 seri non debet Decretum hoc, in quo hæc

remus. Nam in vulgata serie Prætorum Atheniensium Eponymorum, quam hodie habemus, et quæ multos annos complectitur, fieri vix potuit, ut ne unus suum haberet, vel Vicarium, vel quovis modo Substitutum. Quali quidem artificio, seu malis, honesta ratione, huic difficultati Archontum Pseudonymorum jamdiu est responsum. Atque ei Quæstioni eruditissimus longe Corsinius Dissertationem VIII^{am} Fastorum Atticorum assignavit, in qua omnium istiusmodi Archontum Series atque Ætas demonstratur. Age autem: majus opus movetur. Res enim gestas de Legatione obita, de clade Phocensium etc. uno et constanti tenore narrant oratores nostri, (neque enim unquam vel levissime dissident): verum cum de iis ipsis rebus Acta publica perspicimus, quæ hic et §. β'. recensentur, in alia anni parte, incredibili discrepantia, eas res gestas et conclusas esseprehendimus. Primum igitur eam seriem Temporis describo, qua ab Æschine et Demosthene traduntur esse transactæ:

OLYMP. CVIII. 2.

PRÆTORE ATHENIS THEMISTOCLE.

Æsch. c. Ctesiph. pag. 450. ult. R. p. 389. I. 2. T.

Philocrates decretum tulit, ut X. Legati ad Philippum mitterentur de pace incunda: quique eum orent, ut suos quoque legatos cum plena potestate vicissim Athenas mitteret ad eam rem transigendam. Eunt. Impetrant. Redeunt demum.

Argumentum Orationis Demosthenis π. Παραπρῆσιβ. Secundum.

Æschines c. Ctesiph. pag. 450. R. p. 389. T. et passim.

Demosth. pro Cor. §. ι.

MENSIS

ELAPHEBOLIO = MARTIUS

præterpropter.

VIII. ASCLEPIA Festum. Concio. Decretum Demosthenis de recipiendis Philippii legatis.

Æschines c. Ctesiph. pag. 455. ult. R. p. 390. I. 15. T.

Id. pag. 234. 6. R. p. 256. T.

XVII. DIONYSIA IN URBE.

Æsch. 458. 3. 241. 3. R. 391. 2. 260. 8. T.

XVIII. Pax cum Philippo sancita.

Æschines ibid.

XIX. Societas etiam, sive Συμμαχία, in-ita cum Philippo.

Æschines ibid.

Dem. π. Παραπρῆσιβ. §. κ'. in init.

XXIV. Concio. Demosthenes Proedrus. Philocratis Decretum. Socii Atheniensium, qui aderant, jurejurando pacem confirmant cum legatis Philippi.

Æschines π. Παραπρῆσιβ. p. 259. 267. R. p. 268. 271. T.

Id. c. Ctesiph. pag. 462. R. p. 393. T.

Hoc die, vel nudiustertius potius, juxta Corsinium, die scil. XXII^{do}, decernuntur Legati ad exigendum pariter a Philippo jusjurandum. Potest tamen fieri, ut die hujus Mensis XIX^{to} ea res transigeretur. Idque constare arbitror ex Decreto ipso, in quo versamur. Et quid tam verisimile, ut die crastino istius diei, quo Pax cum Philippo rata est et sancita, iterum Concione sive Senatu habito, quod factum esse novimus, vellent juberent Atheniensis decerni legatos ad Philippum fidem de ea re jurejurando postulandam?

XXV. Cersobleptes imperio exiit a Philippo.

Æsch. π. Παραπρῆσιβ. 267. ult. R. p. 271. 10. T.

MUNYCHIO = APRILIS.

III. Decernitur, ut Legati confestim, et sine mora, profisciantur.

Demosth. §. θ'.

Æschin. 268. 8. R. 271. 17. T.

Absunt Legati per Spatium trimestre.

Demosth. π. Παραπρῆσιβ. §. κ'. in init. π. Στεφ. §. ι.

THARGELIO = MAIUS.

SIRRHOPHORIO = JUNIUS.

XIII. Redeunt Legati.

Demosth. π. Παραπρῆσιβ. §. κ'.

XVI. Concio. Renunciatur Legatio.

Id. ibid. §. κ'.

XXIII. Interitus Phocensium.

Idem ibid. §. κ'. post med.

XXVII. Senatus in Piræo. Nunciatur Athenis Clades Phocensium.

Idem ibid. §. κ'. post med.

Bene est: Conspirant feliciter. Age autem: Videamus; quid Monumenta publica, quid Decreta ἀπολεξῆι recensita:

HECATOMBÆO = JULIUS.

PRÆTORE ATHENIS MNESIPHILLO.

XXIX. Decretum de Legatis, qui jusjurandum a Philippo exigent.

Demosth. pro Ctesiph. §. θ'.

METAGITNIO = AUGUSTUS.

BOEDROMIO = SEPTEMBER.

MÆMACTERIO = OCTOBER.

XXI. Decretum Callisthenis, de Civitate tutanda, audita Athenis Phocensium clade. Demosth. §. 16'.

Ergo Decretum de maturanda Legatione ad exigendum a Philippo jusjurandum, quod narrat Scriptores latum esse III^{to} Munychionis, (sive fuerit Decretum de constituendis legatis, quod latum esse vidimus mense priore exeunte, sc. die XXII^{do} Elaphebolionis, vel etiam XIX^{no}) jam non eo mense, aut die, veram, si fides habenda sit Decreti verbis disertis, quæ producantur hic §. 9'. Hecatombæonis die postremo, sive XIX^{no} latum erat. Porro autem Decretum a Callisthene de excubiis latum, in summa trepidatione civium ob deletam urbem Phocensium, ponunt Illi contigisse Scirrhophorionis die XXVII^{mo}: Hoc vero Mæmacterionis die XXI^{mo}.

Quid de his turbis Chronologicis fiet? Certe ad eas molestias tollendas utile et expeditum esset Commentum (eo tamen non utor) Stratoelis ejusdem, ut memoriæ traditur a Plutarcho, qui, ut Demetrium captaret Poliorceten, tali consilio Kalendarium Atticam mutavit. Demetrius Athenas mense Munychione appulsus Mysteriis initiari voluit. Id lege non licuit, nisi privatis et minoribus, quæ mense Anthesterione celebrabantur, prius fuisset receptus; post id tempus, eosque ritus, mense demum Boedromione, magna illa, ut vocantur, vota suscepturus. Quid ergo fieret? Tulit Populus, hoc, quem dixi, suasore, ut Munychio, pro hac vice, Anthesterio: deinde peractis sacris, quæ isti Mensi competeabant, protinus Boedromio vocaretur. Verum eo consilio, atque iis technis, inquam, non utor. Eruditissimus Corsinius in Fastis Atticis, Dissertat. III. §. 17. hæc duo Monumenta publica emendat juxta normam et seriem istam Temporum, quam prius exhibuimus, rescribens, hic scil. pro Ἐκατομβαιῶνος ἐν καὶ νῆα, Μουνυχίωνος τρίτην, aut potius Ἐλαφηβολιῶνος φθίνοντος ἐννάτην. Rursus §. 16'. pro Μαιμακτηριῶνος δεκάτη ἀπίοντος rescribit Idem Σιγροφοριῶνος τετράδι φθίνοντος. Adde eundem Dissert. II. §. 15. Veruntamen, cum expresse exarentur in utroque loco, verbisque disertissimis, Mensium Dierumque nomina, quæ non facile, vel ob literarum ductum, vel ob soni similitudinem a libris et descriptioribus permutari poterant: Cum, si quid erat innovandum, Narratio potius ad Registrum conformanda erat, quam Hoc ab Illa emendandum: Cum nullus Textus sacer esse potest, si verba Supputationis tam distincte enarrata, et tanta fide membranarum munita, in tam aliena et tam disparata protinus mutarentur, eo fine, ut unus ex utroque loco computus eliceretur:

Cum denique non temere, non casu, aut exemplarium vitio, sed summo consilio factum esse deprehendimus, ut simile pene intervallum temporis intercederet inter Decretum de constituendis Legatis et Decretum de vigiliis habendis, quale juxta historiam intercedere necesse fuit, quemcunque denum computum iniveris: id est, sive id fiat juxta superiorem calculum, quem ex Oratorum verbis elicimus, sive juxta posteriorem, quem Decreti verba præsentant: Cum ita, inquam, se res habeat, nollem sane, pace eruditissimæ atque amicissimæ Viri dixerim, eam defensionem fuisse paratam, licet nonnulli fortasse, qui nostram legerint, neque probabiliorem multo, neque elegantiorum aut accuratorem existimaverint. Hoc vero ut felicius expedire possim, liceat repetere atque ingeminare, quæ nuperrime dixi, scil. posteriorem calculum feliciter satis esse subductum, neque temere factum videri, aut talem, quem a temerario, aut oscitante Scriba profectum deprehenderis. Quid enim? In superiori Computo excitant Legati ad proficiscendum, Munychionis die III^{do}. Proficiscuntur. Spatium ultra bimestre terunt. Revertuntur. Et paulo post reditum, scil. Scirrhophorionis die XXVII^{mo} narratur Athenis clades Phocensium. Quod intervallum est dierum circiter LXXXIII. Jam autem, si juxta hunc Computum numeres, scil. ab Hecatombæonis die ultimo, ad Mæmacterionis diem XXI^{um}. Dies iterum sunt LXXX. levissima, vel potius nulla, differentia. Urinque ergo conveniunt Rationes, atque accuratius quidem, quam in tali re fas erat expectare. Aliquid igitur latet, quod iis, quas dixi, machinis expugnari non potest. Et profecto, si Kalendarii Attici Ratio una fuisset et perpetua, neque stilo renovata, neque interdum ad Solis Lunaque vias, atque ad accuratorem amussim diligenter reformata, crediderim illud fuisse inexpugnabile. Verum solebat id aliquoties fieri: atque Anno Civili Atheniensium, qui indiligenter satis erat confectus, uti opus erat maxime, ita usu venit sæpius, ut Intercalationibus, novisque Supputationum artibus, pristinam antiquamque formam, moremque numerandi, subinde verteret. Ea ratione contigisse potuit, ut, immutata paulatim facie Computi Civilis, sive, quod verum esse arbitror, id auctoritate publica simul factum fuerit, præter ἀρχαίαν illam, et vetustam horum Oratorum Ἐκδοσιν, quæ juxta eorum ætatem describi poterat, prodiret illa, quam δημόδω Ulpianus vocat, (de quibus supra ad hanc Orationem verba habuimus) ad vulgarem sc. usum concinnata, atque ad eam Fastorum rationem accommodata,

quæ tum increbescerat, et usu quotidiano pervulgabatur. Unde non alia et diversa anni parte hæc res geri describuntur, in utroque Calculo, sivo Kalendario, sc. de *professione Legatorum*, et de *excidio Phocensium*; neque aliter scribunt Oratores, aliter loquuntur Monumenta publica: Sed uterque Computus verus esse potuit, si Æram in uno casu *antiquiorem*, in altero *vulgarem* inspicias. Exemplo populari illustro: Ego, qui hunc Commentarium scribo Aprilis die II^{do} puta, Anni Anglicani MDCCLVII. si ante quinquennium hoc scripsissem, (quod oportuit fortasse, et potui, si hoc solo labore defunctus essem) non utique *dedissem* eo mense atque die, quo jam utor, verum Martii die XXII^{do}. Ita tulit Utilitas publica, et Kalendarii nostri Redintegratio. Ad Kalendarium Atticum revertor. Inconstantiam Annorum Græcorum multa arguunt. Ante Olymp. LXXVII. a Gamelione mense ordiebatur Annus Atheniensium, circa solstitium hibernum, post ea tempora, ab Hecatombæone, diversa et opposita anni parte. Neque eo ritu semper deprehendimus *magno procedere Menses*. Nam ex Marmore Sponiano, in Populis Attic. Artic. 4. solerter argumentatur optimus Corsinius Fast. Attic. Dissert. XIV. §. 6. mensium ordinem ea ræte, qua Saxum istud exarabatur, non ab Hecatombæone, sed a Boedromione potius profluxisse. Quod si illa Computandi Ratio invecata erat, ob discordiam Temporum Tempestatumque, ex imperitia Atticæ Chronologiæ enatam, quis non videt Hypothesi nostræ multum roboris accedere? Præterea: Invaluit diutius, ut novus Annus hoc ordine procederet, sc.

Hecatombæo.

Metagitnio.

Boedromio.

Mæmacterio.

Pyanepsio.

Et juxta illam sane periodum, jure optimo, per totam hanc disputationem calculum meum constitui. Deinde Menses illi 4^{tus} et 5^{tus} locum inter se permutarunt:

Hecatombæo.

Metagitnio.

Boedromio.

Pyanepsio.

Mæmacterio.

Et in ea consequentia memorantur ab Antiquioribus, ab Harpocrate videlicet, qui Mæmacterionem *quintum* mensem appellat: eumque ordinem servarant Marmora et Inscriptiones satis antiquæ. Vid. Dodwell. de Cyclis. Dissert. II. §. 5. et 16. et Corsinium l. c. Porro autem: In Saxo illo, quod descripsit Sponius, jam a me memorato, Ordo Mensium ita instituitur: Boedromio.

Pyanepsio.

Mæmacterio.

Posideo I.

Posideo II.

Gamelio.

Anthesterio.

Munychio.

Thargelio.

Scirrhophorio.

Hecatombæo.

Metagitnio.

Ecce Posideo bis ponitur, et Elaphebolio deest. Et quanquam ea res expedita sit a viris doctis, ex intercalandi ratione, atque ex Anni Embolimæi natura, veruntamen Inconstantia et nimia Incertitudo istius Kalendarii satis inde patet. Pergo autem: Atheniensium Fasti non adeo Mensium ratione, quam Prytaniarum serie deducebantur. Prytania autem fuit Spatium illud Temporis, quo unaquæque Tribus, quæ X. numero erant, in Senatu præsidebat, pro totius Anni portione. Constat autem, non longe post ætatem Demosthenis, sc. Olymp. CXVIII. inclinatis rebus Atheniensium, duas novas fuisse Tribus adjectas, *Antigonida* atque *Demetriada*, in memoriam Demetrii, qui Athenis eo tempore potitus est, ejusque patris Antigoni: Eæ autem, tempore procedente, illa *Attalis*, hæc *Ptolemæis* ab Attalo et Ptolemæo Regibus nominabantur. Verum omissa omni argumentatione, quæ ab auctis Tribubus ad Kalendarii innovationem deduci poterat, ad id, quod potius est et propius, festino. In Decreto illo de legatis excitandis, in hac nostra Oratione, §. θ'. ubi legitur *φυλῆς πρυτανευούσης Πανδιονίδος*, in exemplari Regio Parisiensi quieto, sive litera ε denotato, (quod singulari admodum ratione describitur, et a cæteris omnibus longe distare solet, quasi ex quadam prosapia deductum, quæ nullam aliam vel genere vel propinquitate attingit) in eo, inquam, exarari videmus non *φυλῆς πρυτανευούσης Πανδιονίδος*, sed *φυλῆς πρυτανευούσης Διονυσίδος*, vel *Διονυσιάδος*. Istiusmodi quidem Tribus alibi nunquam, quod sciam, memoratur, non certe inter denas illas, quæ ab ultima vetustate vigeabant: non in iis, quæ postea additæ fuerunt in honorem eorum, qui Athenas vel armis vicerunt, vel beneficiis demerebantur, quales modo vidimus. Verum auctoritate istius Exemplaris abunde constat, et Tribum fuisse *Dionysida*, vel *Dionysiada*, a Dionysio, quem nescimus, nominatam, et quæ Pandionidis locum in curia occupasse videtur. Id ut a meo lectore impetrem, nullum erit negotium. Ante Sponii ætatem nemo erat quisquam, qui de Tribu *Hadriana* Athenis inaudiverit. Postea unius marmoris fide nititur istius Tribus hi-

νεώστες Πανδωνίδος, Δημοσθένης Δημοσθένοιο Παιανιεύς εἶπεν· Ἐπειὴ Φιλίππος ἀποστειλάς πρέσβεις περὶ τῆς εἰρήνης ὁμολογουμένης πιπιή-
ται συνθήκας πρὸς τὸν Ἀθηναίων δῆμον, ἐδέχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δή-
μῳ ἂν τὸν Ἀθηναίων, ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη ἐπιτελεσθῇ ἢ ἐπιχειροτονηθῆσα
ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ, πρέσβεις ἐλίσθαι ἐκ πάντων Ἀθηναίων ἡδὴ πέντε·
τοὺς δὲ χειροτονηθέντας ἀποδημῆν μηδεμίαν ἀναβολὴν ποιουμένους,
ὅπου ἂν ὄντα πυνθάνωνται τὸν Φιλίππον, καὶ τοὺς ὄρκους λαβεῖν τε παρ'
αὐτοῦ καὶ δοῦναι τὴν ταχίστην ἐπὶ ταῖς ὁμολογημέναις συνθήκαις αὐτῷ
πρὸς τὸν Ἀθηναίων δῆμον, συμπεριλαμβάνοντας καὶ τοὺς ἑκατέρω συμ-
μύχους. Πρέσβεις ἡρέθησαν Εὐθύβουλος Ἀναφλόστιος, Αἰσχίνης Ἀτρομή-
του Κοθωκίδης, Κηφισοφῶν Ῥαμνοῦσιος, Δημοκράτης Φλυεὺς, Κλέων Κο-
θωκίδης.

¹ [τῶς]

² τῷ

storia, et nemo est, qui eam auctori-
tatem in dubium vocare velit. Sero igitur
describebantur ea Exemplaria, quæ de-
creta publica in Orationibus hisce com-
plectuntur: Sero sane ea Exemplarium
Familia, ex qua originem duxit Cod. MS.
Regius, de quo agitur. Exarabantur sc.
ad Fastorum æram *vulgarem*, ad popula-
rem Tribuum recensionem, ad seram, at-
que, ut ita dicam, *moderniorem*, Reip. ha-
bendæ rationem, ad usum *communem* et
publicam, eâ denique fide, iis rationibus,
eâ arte, ut Ἐκδόσις δὴ μὴ ὁδὸς revera esse
poterat, atque ita nominaretur. Hisce a
me observatis unum atque alterum addere
liceat. Hæc, et ejusmodi Psephismata,
Leges et Monumenta aliquando in anti-
quis Membranis desunt, aliquando in mar-
gine minio aut atramento describuntur,
utî Lindembrogiano nostro MSto contigit.
Ita quidem, si verba Lindembrogii rite
interpretor: Τοῦτο τὸ ψήφισμα λείπει ἐν
παλαιῷ (quod similiter verum est de
omnibus) ἀλλ' ἐν σελίδι, ὡς περ ἄλλου τινὸς
ἀναγνώσκειται. Doctissimus ergo Con-
tarenus, qui in Variis Lectionibus dispu-
tat de fide hujus Psephismatis, tum quia
Prætoris latum esse dicitur, qui Fastis
ignoratur; tum quia has turbas Chronolo-
gicas dederit, in quibus extricandis jam
occupamur; postremo denique quoniam
in eo de *quinis* solummodo Legalis agitur,
cum *decem* fuisse perhibetur, potuit sub-
lestam et hanc quoque fidem suis suspi-
cionibus addidisse, quoniam e marginali
atque aliena manu proficisci videtur. Ve-
rum, ut dixi, latus serperet ea Dubitatio,
et multum detraheret ex auctoritate eo-
rum Actorum, quibus hodie fere innititur
Attica Jurisprudentia. Et obtinere qui-
dem plures animadverti, ut una MStorum
Series et Familia sine publicis istis In-
strumentis deduceretur, alia in margine
haberet descripta: quæ deinde in Textum
insinuarentur. Alteram, quod dico, est
ejusmodi. Cum in Cod. nostro Vindob.
ad vocem Ἐκατομβαιῶνος annotatur, expo-
sitionis loco, Μαρίτιον, eumque computum
ut plurimum teneat Ulpianus, ideoque a

viris eruditis corrigi solet, potuerunt ta-
men hæc esse veriora juxta Chronolo-
giam, quæ ista ætate obtinuit, sc. redin-
tegrato Kalendario Atheniensium; et ju-
xta meam Hypothesin fieri potuit, ut
verna Ἰσημερία, quæ apud priscos Atheni-
censes in Elaphebolionem incidebat, jam,
novo ordine introducto, juxta Hecatombæ-
onem caderet. Verum hæc non con-
stanter dico. Neque enim semper secum
concordat Ulpianus, neque ejus conspi-
rant Exemplaria. TAYLOR.

Ἐκατομβαιῶνος ἔην καὶ νέμ] Εἶτε τῇ τρια-
κάδι Ἐκατομβαιῶνος, ὅπως εἰκότερον εἶτε τῇ
τουμνία. Melanchtho: Mensis Junii die pri-
mo. Perionius: Pridie Cal. Julii. Meletus:
ultimo die mensis Hecatombæonis. WOLF.

Δεδόχθαι] Vide secundum Argumen-
tum hujusce Orationis, ubi δε δόχθαι
itidem exarari fecit Wolfius, contra fidem
Impressorum MStorumque. Hic Cod.
Guelph. δε δόχθω habet, ut ibi constan-
tissime describebatur. Ita etiam Vindob.
noster. Vide Demosth. §. 5. κς'. κζ'. λθ'.
λέ'. Æsch. π. Παραπρεβ. pag. 240. 6. R.
259. ult. T. Et utraque Lectio proba
esse poterit. Cum Infinitive dicitur (δε-
δόχθαι, Placere), talis est constructio,
qualem video in Rogatione inferius pro-
ducta §. κγ'. ubi Clausula, quam Legislati-
vam vocant in nostro Jure, ita concipitur:
ἐπιμεληθήνασι τοῖς Πρυτάνεσι καὶ τοῖς
Στρατηγόσι. Istud etiam addere liceat:
Ubiunque legitur δέδοκται (nam et hoc
legitur quoque, ut in celeberrimo isto
ψήφισματι Demosthenis infra §. νε. et par-
iter apud Lucianum in Timone §. 51.)
ibi sane levissima et facillima emendati-
one, reponerem δεδόχθαι. Nam verbis,
ut aiunt, *precativis*, non *categoricis* aut
enunciativis, Rogationes concipi solent,
ut earum fert natura. TAYLOR. εἰρήνης
πρὸς Ἀθηναίους ἡμελογουμένης πεπύνηται συν-
θήκας δεδόχθαι Tayl.

Συμπεριλαμβάοντας] Vide §. ιβ'. in fin.
§. κγ'. TaylOR. v. 10. deest Ἀτρομήτου in
ed. Tayl.

Πρέσβει] Ἀπορατίον περὶ τοῦ τῶν πρέσ-
βων ἀριθμοῦ. Altemp. TAYLOR.

ί. Ταῦτα γραψάντος ἐμοῦ τότε, καὶ τὸ τῆ πόλει συμφέρον, οὐ τὸ Φιλίππῳ ζητοῦντος βραχὺ φροντίσαντες οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθήντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας, ἕως ἦλθε Φίλιππος ἐκ Θρακίης πάντα καταστρεψάμενος τὰ κεῖ, ἔξον ἡμερῶν δέκα, μᾶλλον δὲ τριῶν ἢ τεττάρων εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἀφίχθαι καὶ τὰ χωρία σῶσαι, λαβόντας τοὺς ὄρκους πρὶν ἐκεῖνον ἐξελεῖν αὐτά. οὐ γὰρ ἂν ἦψατ' αὐτῶν παρόντων ἡμῶν, ἢ οὐκ ἂν ἰωρκίζομέν αὐτον, ὥστε τῆς εἰρήνης ἂν διημαρτήμει καὶ οὐκ ἂν ἀμφοτέρα εἶχε, καὶ τὴν εἰρήνην καὶ τὰ χωρία. Τὸ μὲν τοίνυν ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρῶτον κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν ἀδίκων τούτων ἀνδρώπων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν τοιοῦτον ἐγένετο, ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ αἰεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τουτοισί.

ιά. Ἐτερον δ' εὐθύς ἐφεξῆς ἔτι τούτου μεῖζον κακούργημα θεάσασθε. Ἐπειδὴ γὰρ ὤμωσε τὴν εἰρήνην ὁ ² Φίλιππος, προλαβὼν τὴν Θρακίην διὰ τούτους τοὺς οὐχὶ πεισθέντας τῷ ἐμῷ ψηφίσματι, πάλιν ἀνεῖται παρ' αὐτῶν, ὅπως μὴ ἀπίωσιν ἐκ Μακεδονίας, ἕως ἂν τὰ τῆς στρατείας τῆς ἐπὶ τοὺς Φωκέας εὐτρεπῆ ποιήσαιο, ἵνα μὴ, δεῦρο

¹ † ἰωρκίζομεν αὐτὸν

² Φίλιππος [ἔξεν]

ί. Καθῆντο] Ἄντι τοῦ ἐκάθηντο. WOLF. Καθῆντο] Κάθησο κάλλιον, ἢ Κάθου. καὶ Καθῆστο, ἢ Ἐκάθητο. Ἀριστείδης; δικαστῆς; αὐτὸς τῷ Περικλῆϊ καθῆστο. καὶ Καθῆντο, ἢ Ἐκάθηντο. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ καθῆντο ὁ ἐκπεπληγμένοι. καὶ Καθῆσθαι, οὐ Καθεσθῆναι. T. Magister. Κάθηντο edebatur a Morelio: quod ab Ulpiano defenditur. ἐκάθητο habet Cod. August. Priscianus, qui hæc verba citat, Auctoris nomine dissimulato, legit ἐκάθηντο. Vide lib. 13. col. 1177. TAYLOR. v. 14. τούτοις, et v. 16. φιλ. ἔξεν, et v. 17. τούτους, οὐχὶ Tayl.

Καθῆντο] De κάθησο et κάθου vide quoque interpretes ad Magistrum a Taylora jam citatum pag. 485. et 486. Clark. ad Hom. II. B. vers. 191. et, si tanti est, nostram observat. ad Anacreontem in Chrestomathia græca poetica pag. 53. HARL.

Ἡ οὐκ ἂν ἰωρκίζομεν αὐτὸν] Id est, ut ipse alibi, οὐκ ἂν ὄρκους παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν. Est enim ὄρκωσαι, cavere ab aliquo jurejurando, quod etiam δεκίζεν dicitur. Unde ὄρκωται, legati qui ad exigendum jusjurandum mittuntur. Ex edit. HERVAC.

ιά. Ὁμολόγησε] [Ita Tayl.] Codd. uno ore ὤμωσε, Ven. Guelph. Obsop. Aug. Ital. Harl. Vindob. et Regii a. C. e. Vide notata ad Lysiam, pag. 194. Edit. Lond. A. imadvertedet Lector meus, in bonnullis, qui legunt ὤμωσε, deesse ἔξεν. Sunt scil. Guelph. Harl. Vind. et Cod. a. TAYLOR.

Μὴ ἀπίωσιν ἐκ Μακεδονίας] Sc. εἰ πρέσβεις. Alii eosdem decem, qui in prima legatione fuerint, et in hac una cum Demosthene fuisse tradunt, et legunt ἀπίωμεν: quæcumque ratio aut causa sit, ut hic tantum quinque legati nominentur. Vide τὸν περὶ Παραπρεσβ. Δημοσθένους. Etsi difficillimum est, ἐκ τῶν ῥητορικῶν ψευδολογιῶν τάληθες ἐξευεῖν. ὁ μὲν γὰρ φησιν, ὁ δ' οὐ φησιν. ἄμφω κακοῖν κοράκοιν κακῶ ὡδὸν τε. WOLF.

Ἀπίωσιν] Ἀπίωμεν Guelph. Aug. Vindob. cum Reg. a. Quod notari velim. In ea classe est Cod. Ven. qui habet, sed incmendatius, ἀπιῶμεν. Vide infra Not. ad v. 4. p. seq. TAYLOR.

Στρατείας] Στρατιᾶς Guelph. et Reg. a. Vide Cl. Marklandom ad π. Παραπρεσβ. Not. ad Arg. post. in fin. IDEM.

ἀπαγγειλάντων αὐτῶν ὅτι μέλλει καὶ παρασκευάζεται πορεύεσθαι, ἐξέλθοιτε ὑμεῖς καὶ περιπλεύσαντες ταῖς τριήρεσιν εἰς Πύλας ὡς περ πρότερον κλείσαίτε τὸν πορθμὸν, ἀλλ' αἰμ' ἀκούοιτε ταῦτ' ἀπαγγελλόντων ὑμῖν τούτων, καὶ κείνος ἐντὸς εἴη Πυλῶν, καὶ μηδὲν ἔχοιθ' ὑμεῖς ποιῆσαι. Οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ, μὴ καὶ ταῦτα προειληφότος αὐτοῦ πρὸ τοῦ τοὺς Φωκέας ἀπολέσθαι ἀκούσαντες ψηφίσαισθε βοηθεῖν αὐτοῖς καὶ ἐκφύγοι τὰ πράγματ' αὐτόν, ὥστε πάλιν μισθοῦνται τὸν κατάπτυστον τουτονί, ¹ οὐκέτι κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων πρέσβεων ἀλλ' ἰδίᾳ καθ' αὐτόν, τοιαῦτα πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι, δι' ὧν ἅπαντ' ἀπώλετο.—

ιβ'. Ἀξιῶ δ' ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ δέομαι, τοῦτο μεμνησθαι ² ὑμᾶς παρ' ὅλον τὸν ἀγῶνα, ὅτι μὴ κατηγορήσαντος

¹ † οὐκ εἶτι

² † ὑμᾶς

Μέλλει καὶ παρασκευάζεται] Ἀπὸ κοινού, μέλλει πορεύεσθαι, τὸ πορεύεται, καὶ παρασκευάζεται πρὸς τὸ πορεύεσθαι. Hoc noto, ne quis τὸ μέλλει, ut I. Philippica. ἀντὶ τοῦ ἀναβάλλεται καὶ χρονίζει accipiat. WOLF.

Ἐξέλθοιτε] Codd. MSti Vindob. et Guelph. ἐξέλθετε. Quod quale tibi videatur, nescio. Interea non dubito, quin exaratum fuerit olim ἐξέλθοιτε. Sequitur enim in iisdem, nec non Harl. Aug. et Reg. a. eadem syntaxi, κλείσητε. Sequitur item in Guelph. sed solo, ἀκούητε παρῖτερ ἐχρηστε. TAYLOR. κλείσονται Tayl.

Πορθμὸν] Τὴν στενὴν θάλασσαν. WOLF.

Πορθμὸν] Cl. Wolfius, vocem hanc, uti Appellativam, ut dicitur, et hic et alibi excudit. Nempе pro fretο sumsit, uti ex ejus annotatione liquet, tametsi non eadem mente interpretetur. Credo equidem hic intelligi angustum istud mare, vulgo the Streights, quod Eubœam a Terra continenti dividit. Erat tamen etiam Civitas eo nomine, seu Pronontorium, istius Insulæ. Ulpian. ad Philip. III. Πορθμὸς. Ἐπιόνειον (corrigē ἐπίνοιον) τῆς Ἐρετρίας, ὁμωνύμως δὲ ἐκλήθη τῷ πελάγῳ τῷ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Ἀθηνῶν. Et confirmat Textus Demosthenis, ad quem illa verba Ulpiani annotantur, scil. πέμπει δὲ ξένους, τοὺς μὲν εἰς Πορθμὸν, τὸν δὲ μὲν ἐκβαλοῦντας τῶν Ἐρετριῶν. Adde Ulpianum iterum ad Demosth. π. Παραπρεσ. §. λ'. Ita infra, καταλαμβάνων Ὠρεῶν, καὶ κατασκήσαντων Πορθμὸν, §. κβ'. Ad quem, ut arbitror, locum alludunt Suidas et Harpocratio, cum Porthmum, Eubœæ civitatem ex Oratione

de Corona excitant. Codd. MSS. Guelph. Aug. et a. Regionum, pro πορθμὸν, τόπον. Quod non satis intelligo, nisi esset Notulæ aut Scholii initium, quod ulterius non esset productum, TAYLOR.

Πορθμὸν] Nescio quid hic significet πορθμὸς: Interpretatus sum, transitus Thermopylarum. AUGER.

Ἵμῖν] Ἵμῶν Guelph. Id erat ἡ μῶν, ut liquide Aug. a. ζ. atque idcirco τούτων in aliquibus desiderabatur. Hoc annoto propter istam sedulitatem, qua nonnulli Codd. de his Legatis in prima persona, nonnulli constantissime in tertia loquuntur. Hoc nihili non erat: Aliter, et, ut arbitror, perperam, hæc accepit Ulpianus: Σκόπει τοῦ λόγου τὴν ἀσφάλειαν, ὅτι ἠνῆκα μὲν περὶ προσδοσίας ἦν ἡ μνήμη, τὸ ἀνεῖται πρὸς αὐτόν (lege παρ' αὐτῶν) εἶπεν, ὡς οὐκ ἂν αὐτὸς παρεσβούτης ὅτι δὲ κακὸν οὐδὲν ἦν, συνῆψεν αὐτόν, εἰπὼν, ὅπως μὴ ἀπίωσιν (lege ἀπίωμεν) ἐν Μακεδονίας. Ita ille ad has voces πάλιν ἀνεῖται παρ' αὐτῶν. Mirandum sane, atque iis, qui membranas tractare non consuescunt, incredibile dictu videri potest, adeo hallucinari potuisse librariorum, tantam in describendo fieri perversitatem, ut duplicem in una sententiola describenda errorem errarent, neque eum levo, aut condonandum, sed in altero loco, ex duabus lectionibus eam potissimum sumerent, quæ Ulpiani crisin confodiat. Certe in illo articulo oculatiores esse debuerunt. Nihil enim magis ridiculum esse potuit, quam Vox ἀπίωσιν in illo loco Scholiastæ. TAYLOR.

Μισθοῦται] Vide supra ad §. ἰ. IDEM.

237 Αἰσχίνου μηδὲν ἔξω τῆς γραφῆς οὐδ' ἂν ἐγὼ λόγον οὐδένα ἔποιούμην ἕτερον, ἀπάσαις δ' αἰτίαις καὶ βλασφημίαις ἅμα τούτου κεχρημένου ἀνάγκη καὶ μοὶ πρὸς ἕκαστα τῶν κατηγορημένων ἴσμινα ἀποκρίνασθαι.—Τίνες οὖν ἦσαν οἱ παρὰ τούτου λόγοι τότε ῥηθέντες καὶ δι' οὓς ἅπαντ' ἀπόλετο; Ὡς οὐ δεῖ θορυβεῖσθαι τῷ παρεληλυθέναι Φίλιππον εἰς τὴν Πυλῶν· ἔσται γὰρ ἅπανθ' ὅσα βούλεσθ' ὑμεῖς, εἰάν ἀγῆθ' ἡσυχίαν, καὶ ἀκούσεσθε ² δυεῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν, οἷς μὲν ἐχθρὸς ἦκει, φίλον αὐτὸν γεγεννημένον, οἷς δὲ φίλος, τούναντίον ἐχθρόν. οὐ γὰρ τὰ ῥήματα τὰς οἰκειότητος ἔφη βεβαιῶν, μάλα σεμνῶς ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸ ταυτὰ συμφέρειν· συμφέρει δὲ Φιλίππῳ καὶ Φωκεῦσι καὶ ὑμῖν ὁμοίως ἅπανσι τῆς ἀναληθσίας καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θεβαίων. Ταῦτα δ' ἀσμένως τινὲς ἤκουον ³ αὐτοῦ διὰ τὴν τόθ' ὑποῦσαν ἀπέχθειαν πρὸς τοὺς Θεβαίους. Τί οὖν συνέβη μετὰ ταῦτ' εὐθύς, οὐκ εἰς μακρὰν; Τοὺς μὲν ταλαιπώρους Φωκέας ἀπολέσθαι καὶ κατασκαφῆναι τὰς πόλεις αὐτῶν, ὑμᾶς δ' ἡσυχίαν ἄγοντας καὶ τούτῳ πεισθέντας ⁴ ἴσμινα ὑστερον σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν, τοῦτον δὲ χρυσίου λαβεῖν· καὶ ἔτι πρὸς τούτοις τὴν μὲν ἀπέχθειαν τὴν πρὸς τοὺς Θεβαίους καὶ Θετταλοὺς τῇ πόλει ⁵ γενέσθαι, τὴν δὲ χάριν τὴν ὑπὲρ τῶν πεπραγμένων

¹ ἴσμινα ἀποκρίνεσθαι

² δυεῖν

³ αὐτοῦ

⁴ ἴσμινα

⁵ γενέσθαι

ιβ'. Ἀνάγκη καὶ μοὶ &c.] Orator sapius repetit, se necessitate et opprobriis adversarii coactum in hunc vehementius in-vehi, ad invidiam et suspicionem mali animi depellendam. Qua quidem excusatione, quasi justa, in animum auditorum insinuat causamque feliciter tuetur. HARL.

Ὡς] Ὡν ἀντὶ, eodem sensu, in fin. ζ. ια. MARKLAND.

βούλεσθ' Emenda βούλησθ'. OBSOP. βούλεσθ' In editione Hervag. sub fin. in varietate lectionis item animadvertitur, in quibusdam codd. (quinam vero illi sint, non indicator,) legi βούλησθ' ὑμεῖς. Sensus autem verborum hic est, Philippum simulare, se Phocensibus bellum esse illaturum, cui tamen in animo sit, Thebanos vobis invisos aggredi; quod jam Seilerus observarat. HARL. v. seq. ἐχθρὸς pro ἀγρῶν Tayl. Vid. Var. Lect.

Δυοῖν κ. τ. λ.] Laudat Priscianus col.

1185. Non moror Codd. qui hic pro φίλον, Φίλιππον, obvio errore. Plurimi autem et præstantissimi mox utrumque autem excludunt. Rotundius. TAYLOR.

Ὁ γὰρ κ. τ. λ.] Vide Harpoer. et Suid. v. Ὀνομάζων, qui ad hunc locum, dubium, an ad §. λζ'. respiciunt. Adjunge Hermogenem p. 245. Ταυτῶν ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ τῷ Δημοσθένει ῥηθὲν τε ὁμοῦ, καὶ θεωρηθὲν ὑπ' αὐτοῦ, λέγων τὸ, Οὐ γὰρ τὰ ῥήματα κ. τ. λ. IDEM. v. seq. συμφέρειν Tayl.

Τῆς ἀναληθσίας] Arelinus: *Ut insolentia ac petulantia Thebanorum comprimeretur*. Perionius: *Vestra omnium interesse, immanitate et superbia Thebanorum liberari*. Meletus: *Liberari a duritia atque superbia Thebanorum*. Hesychius: Ἀνάληθοι, ἀνηλεῖς, ἢ ἀμέριμνοι. Suidas: Ἀναληθσία, ἀναισθησία, ἀσυμπάθεια, σκληρότης, τὸ δυσμετάβλητον, ἀπάθεια, ἀπιστία. WOLF.

Μετὰ ταῦτα εὐθύς] Legendum, τί οὖν συνέβη μετὰ ταῦτα; εὐθύς, οὐκ εἰς μακρὰν—

Φιλίππῳ. Ὅτι δ' οὕτω ταῦτ' ἔχει, λέγε μοι τό τε τοῦ Καλλισθένους ψήφισμα καὶ τὴν ἐπιστολὴν τὴν τοῦ Φιλίππου, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὑμῖν ἅπαντα ταῦτ' ἔσται φανερά. Λέγε.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

238

Ἐπὶ Μνησιφίλου ἄρχοντος, συγκλήτου ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν γενομένης, καὶ πρυτάνεων καὶ βουλῆς γνώμη, Μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ἀπιόντος, Καλλισθένης¹ Ἐτεονίκου Φαληρεὺς εἶπε· Μηδένα Ἀθηναίων μηδεμῖα παρενρεῖσι ἐν τῇ χώρᾳ κοιταῖον γίνεσθαι, ἀλλ' ἐν ἄστει καὶ Πειραιεῖ, ὅσοι μὴ ἐν τοῖς φρουραῖσι εἰσὶν ἀποτεταγμένοι· τούτων δ' ἐκάστους, ἣν παρέλαβον τάξιν, διατηρεῖν, μήτ' ἀφημερεύοντας μήτ' ἀποκοιτῶντας. ὅς δ' ἂν ἀπειθήσῃ² τῷ ψήφισματι τούτῳ, ἐνοχος ἔστω τοῖς τῆς προδοσίας ἐπιτιμίαις, ἐὰν μὴ τι ἀδύνατον ἐπιδεικνύῃ περὶ ἑαυτὸν ὄν· περὶ δὲ³ τοῦ ἀδυνάτου ἐπικρινέτω ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων στρατηγὸς καὶ ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. κατακομίζειν δὲ καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα τὴν ταχίστην, τὰ μὲν ἐντὸς σταδίων ἑκατὸν εἴκοσι εἰς ἄστυ καὶ Πειραιᾶ, τὰ δ' ἐκτὸς σταδίων ἑκατὸν εἴκοσι εἰς Ἐλευσίνα καὶ Φυλὴν καὶ Ἀφιδναν καὶ Ῥαμνοῦντα καὶ Σούμιον. Εἶπε Καλλισθένης Φαληρεὺς.

Ἄρ' ἐπὶ ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ἐποιοεῖσθε τὴν εἰρήνην, ἣ ταῦτ' ἐπηγγέλλεθ' ὑμῖν οὗτος ὁ μισθωτός; Λέγε δ' αὖ τὴν ἐπιστολὴν, ἣν δεῦρ' ἐπεμψε Φίλιππος μετὰ ταῦτα.

¹ Ἐτεονίκου ² τῷ ψήφισματι τούτῳ] τῷδὲ τῷ ψήφισματι ³ τῶν ἀδυνάτων

MARKL. εἰθὺς; οὐκ εἰς μακρὰν τοὺς Tayl. ΨΗΦΙΣΜΑ] De hoc decreto nuper a me dictum. Vide Contareni Var. Lect. c. 17. Corsinii Fast. Attic. tom. i. pag. 43. 80. 131. et 482. TAYLOR.

Συγκλήτου ἐκκλησίας] Potter. I. 17. STOK.

Στρατηγῶν] Vide Ubbon. Emmium de Republ. Atheniensium, et Spanheim. ad Julian. p. 76. Habebatur hic Senatus σύγκλητος, sive extra ordinem, permissu Magistratum Civilium, jussu autem Militarum, quorum erat de Excubiis atque de praesidio Urbis providere. TAYLOR. De Strategis vide etiam Petiti comment. in leg. Attic. lib. III. tit. II. pag. 333. seq. ed. Wesseling. et I. E. I. Wachii disput. Στρατηγοὶ Philippensium — Jenae 1761. De βουλ. v. Ernesti ad Xen. p. 8. HARE.

Μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ἀπιόντος] Φθίνωντος, λήγοντος. Melanctho: Mense Septemb. die 21. Sic et Camerarius, ἡ πρώτη ἐπὶ εἰκάδι· Eadem δεκάτῃ φθίνοντος, ταυτέστι, πρὸ τῆς φθίσεως. Perionius: XI. Cal. Octob. Meletus: die tricesimo Mensis Mactacterionis. WOLF.

Ἀδυνάτων] Περί δὲ τοῦ ἀδυνάτου olim deprehendi veram esse lectionem. Confirmant MSti. Vid. Var. Lect. TAYL.

Ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων στρατηγός] Quisnam ille fuerit, multum ambigi video. Vide Corsinii Fast. Attic. Dissert. 1. §. 35. seqq. Petit. LL. Attic. p. 333. Spanheim. ad Julian. p. 77. Recte olim a Viris doctissimis ad Pollucem est animadversum, στρατηγὸν ἐπὶ τῶν ὅπλων, sive τῶν ἰπλιτῶν, eum esse Imperatorem, qui pedestribus copiis praesuerit, ut discerneretur ab eo, qui equestribus erat praepositus. Uterque occurrit infra §. λδ'. in uno decreto, ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλιτων (modo scripsit, τὸν ἐπὶ τῶν ὅπλων) et ὁ ἐπὶ τῶν ἰππέων. Neque est, quod quemvis laedat ea Locutio ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων. Nam apud Thucydidem et Xenophontem aliquoties deprehendi τὰ ὅπλα dici pro τοῖς ὅπλιτας. Vides interea errare Wolfium in his verbis interpretandis. TAYLOR. μοχ' Ἀφιδνα Tayl.

Ἐπηγγέλαθ' [Ita Tayl.] Ἐπηγγέλλεθ' plurimi uno consensu. Deinde λέγε δ' αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, nonnulli, et λέγε δὴ τὴν ἐπιστολὴν. Proxime γρ. non ut vulgatur, sed καὶ τὴν φακίδα ὑφ' (vel ἐφ') ἡμῶς αὐτοῦς πεποιημένους. Vide paulo post §. ιγ'. et ιδ'. TAYL.

Αὐτὴν ἐπιστολὴν] [Ita Tayl.] Αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν. MARKLAND. Ita infra §. λς'. λέγε δ' αὐτόν μοι τὸν νόμον λαβών. TAYLOR. Αὐτὴν ἐπιστολὴν] Sed Wunderl. in praef.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Ἴστε ἡμᾶς παρεληλυθότας εἶσω Πυλῶν, καὶ τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ¹ ἑαυτοῖς πεποιημένους, καὶ ὅσα μὲν ἰκουσίως προετίθετο τῶν πολισμάτων, φρουρὰς εἰσαγχοχότας εἰς αὐτά, τὰ δὲ μὴ ὑπακούοντα ² κατὰ κράτος λαβύοντες καὶ ἐξανδραποδισάμενοι κατεσκάψαμεν. ἀκούων δ' ἡμᾶς παρσκευάζεσθαι βοηθεῖν αὐτοῖς, γέγραφα ³ ὑμῖν, ἵνα μὴ ἐπὶ πλείον νοηχλῆσθε περὶ τούτων. τοῖς μὲν γὰρ ὅλοις οὐδὲν μέτριον μοι δοκεῖτε ποιεῖν τὴν εἰρήνην συνδέμενοι καὶ ὁμοίως ἀντιπαρεξάγοντες, καὶ ταῦτ' οὐδὲ συμπεριλημμένων τῶν Φωκίων ἐν ταῖς κοιναῖς ἡμῶν συνθήκαις ὅστ' ἂν μὴ ἐμμένητε τοῖς ὁμολογημένοις, οὐδὲν προτερησέτε ἐξω τοῦ ἐφθακίνα ἀκούοντες.

239

ιγ'. Ἀκούετε ὡς σαφῶς δηλοῖ καὶ διορίζεται ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολῇ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ συμμάχους, ὅτι ταῦτ' ἐγὼ πεποιήκα ἀκόντων Ἀθηναίων καὶ ⁴ λυπουμένων, ὡστ' εἴπω εὑ φρονεῖτε, ὧ Ἰθηβαῖοι καὶ

¹ ἑαυτοῦς² κατακράτος³ ὑμῖν⁴ λυπουμένων;

p. XXXI. seq. tuetur vulgatum [αὐτὴν ἐπιστολὴν], præfert tamen Marklandi emendationem auctoritate cod. August. 1. confirmatam. Hervagiana editio legit λέγε δ' αὐτὴν ἐπιστολὴν. Platarchus de pueror. educ. cap. XV. pag. 142. ex. Heusingeri conjungit αὐτὴν τοῖνναντίον, contra: δέον αὐτὴν τοῖνναντίον πλείον ποιεῖσθαι τούτων εὐλαβίαν καὶ φυλακὴν, ἢ τῶν παίδων. HARL.

Ἰφ' ἑαυτοῖς; Ἰφ' ἡμῶς. WOLF. ἡμῶς interpretamentum mihi esse videtur: de dictione ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτῶν vel ἐφ' ἑαυτῶν vide Vigerum de idiotismis græcæ dictionis, ibique cl. Hoogveen. pag. 221. et pag. 223. edit. Lugd. Bat. 1742. HARL.

Εἰσαγχοχότας [Ἰτα Tayl.]. Addit, et recte addit, Editio Feliciani, cum Codd. Guelph. Obsper. Vindob. et Parisinis a. z. εἰσαγχοχότας εἰς αὐτά. TAYLOR.

Φρουρὰς εἰσαγχοχότας [εἰς αὐτά], τὰ δὲ μὴ ὑπακούοντα —κατεσκάψαμεν [Verba εἰς αὐτά, uncis inclusa, quæ Reiskius ex codicibus nonnullis addidit, commode suppleri possunt. Liv. IV. 3. *Civis Romanus si sit ex plebe, præcisâ consulatus spes erit?* Liv. XXI. 41. *Æquestri prælio, quæ parce conserendi manum fortuna data est, hostem fudi: peditum agmen, quod in modum fugientium raptim agebatur, quia adsequi terra non poteram—in radicibus Alpium obvius fui. Ubi Strothium, verba obvius fui (scil. ei) ad peditum agmen referenda esse, bene censuisse, Rupertium vero ex hostem fudi male hosti assumisisse, quivis facile intelliget.—Ceterum notandum videtur, Philippum, constructione mutata, κατεσκάψαμεν pro κατασκάψαντας scri-*

psisse, pariterque constructione illum excidisse §. κγ'. in fin. *ἰδιωτῶν μὲν ὄντων, ἐν παντὶ δὲ τρίπτου βουλομένων—καὶ ὑπολαμβάνουσιν pro ὑπολαμβάνοντων scribendo; rei scilicet militaris peritorem. WUNDERL.*

Κατεσκάψαμεν] Nonnulli conjiciunt κατασκάψαντας. TAYLOR. v. seq. desid. ἐπὶ in ed. Tayl.

Τοῖς μὲν γὰρ ὅλοις; Καθόλου. WOLF.

Ὅμοίως] Ἰ. ὁμοίως. MARKLAND.

Καὶ ὁμοίως ἀντιπαρεξάγοντες] Et nihilo secius infesto exercitu in me euntes. Id enim παρεξάγω significat, exercitum in hostes duco. Ex edit. HERVAG.

Ἐφθακίνα] Tirones notent hic primo usum præteriti perfecti, quo forte Philippus consulto usus erat, et inuitt consuetudinem et quæ adhuc durat. v. Cober. ad Chion. ep. II. p. 4. Deinde notent idiotismum græcum in vocabulo φθάνω, quod, cum participio verbi conjunctum, (ut Vigerus de idiotismis græcæ dictionis pag. 246. ed. Hoogveen. jam observat,) significationem suam retinet occupandi et antevertendi, ita ut reddi possit per adverbium prius vel nomen prius. Sic Hom. II. Π. 321. 322. τῷ δ' ἀντίθεος Θρασυμίδης ἐφθῆ ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, eum deo par Thrasymedes prior est asscutus, antequam is Antilochum vulneraret. ac pari modo apud Homerum aliosque locis infinitis. Alium usum τοῦ φθάνω, quod Latini norum statim respondet, observat Ernesti ad Xenoph. Memor. IV. cap. XI. §. 1. qui de hoc verbo bene disputat. conf. Budæi comment. Ling. Græc. pag. 398-400. edit. Robert. Stephan. HARL.

Θετταλοί, τούτους μὲν ἐχθρούς ὑπολήψεσθε, ἐμοὶ δὲ πιστεύετε, οὐ τούτοις τοῖς ῥήμασι γράψας, ταῦτα δὲ βουλόμενος δεικνύμαι. Ταιγαροῦν ἐκ τούτων ᾗχετο ἐκείνους λαβὼν εἰς τὸ ¹μηδ' ὅτιοῦν ²προορᾶν τῶν μετὰ ταῦτα μηδ' αἰσθάνεσθαι, ἀλλ' εἶσαι πάντα τὰ πράγματα ἐκείνων ³ἐφ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι· ἐξ ὧν ταῖς παρούσαις συμφοραῖς οἱ ταλαίπωροι Θεβαῖοι κέχρηνται. Ὁ δὲ ταύτης τῆς πίστεως ⁴αὐτῷ συνεργὸς καὶ συναγωνιστῆς καὶ ὁ δεῦρ' ἀπαργεῖλας τὰ ψευδῆ καὶ φευκίσας ὑμᾶς οὗτός ἐστιν ὁ τὰ Θεβαίων νῦν ὀδυρόμενος πάθη καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά, καὶ τούτων καὶ τῶν ἐν Φωκεῦσι καικῶν καὶ ὅσ' ἄλλα πεπώνθασιν οἱ Ἕλληνες ἀπάντων αὐτὸς ὧν αἴτιος. δῆλον γὰρ ὅτι σὺ μὲν ἀλγεῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν, Αἰσχίνῃ, καὶ τοὺς Θεβαίους ἐλεεῖς, κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων, ἐγὼ δὲ χαίρω, ὃς εὐδύς ἐξητούμην ὑπὸ τούτων πράξαντος.

¹ † μηδοτιοῦν² τῶν μετὰ ταῦτα προορᾶν³ † ἐφ'⁴ † αὐτῷ

γ'. λαβὼν] F. λαβών. MARKLAND. λαβὼν] Ἐσλὼν Lambin. Scil. Ἐσλὼν εἰς τὸ μηδοτιοῦν προορᾶν. Conjecit in eam securitatem. TAYLOR.

ᾗχετο λαβὼν] Pari modo Herodot. I. 169. pag. 89. edit. Wesselingii, ὁ δὲ μιν συμψέσας, ὑπεβρύχιον οἰχάκεε φέρον. hunc fluvium contorquens, submersum abripuit. v. etiam Portus in dictionar. Ionico sub voc. οἰχομαι, Dorville ad Char. pag. 661. et nostr. obs. in Chrestom. p. 75. HARL.

ἑφ' ἑαυτῷ ποιήσ.] Modo §. ιδ'. δυνάμεις πολλὰς καὶ μεγάλας ἐποίητο ἐφ' ἑαυτῷ. Et §. ιε'. ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππου ἐποίησαν. Et §. κβ'. similiter. De qua constructione agit H. Steph. Th. L. Gr. tom. III. col. 428. TAYLOR. v. 10. ὀδυρόμ. ἐν Tayl.

Κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ] Inter artes videtur fuisse politicas Philippi et Alexandri, δημογώνους illos, quorum opera in evertendis Græciæ civitatibus uterentur, fundis aliisque devictorum possessionibus quibusdam donare, ut ab omni deinceps rerum novandarum studio abhorrent. Etenim in orat. π. παραπρ. ait Demosthenes Philippum, debellata Phocide, agros ibi Philocrati et Æschini assignasse, qui illi quidem talentum, huic vero xxx minas in annum afferebant. Stock. V. Lucian. Encom. Dem. §. 33.

Ἐκείνων] F. ἐκεῖ. MARKLAND.

Ὅς εὐδύς ἐξητούμην &c.] Ex historia ad intelligendum hunc locum quaedam sunt

repetenda. Alexander primo sui regni anno, Olymp. CXI. an. II. Thebis, quæ a rege defecerant, eversis, misit Athenas, qui secundum Diodor. Sicul. biblioth. histor. libr. 17. cap. 15. p. 171. ed. Wesselingii, quem vide, decem oratores, secundum plerosque autem et probatissimos auctores (conf. et Maussac. ad Harpocr. in Ἀντίπατρους) octo tantum oratores, in quibus Demosthenes et Lycurgus principes fuerunt, quod populum contra ipsum excitassent, dedi postularent. Demosthenes enim non solum contra Philippum et Alexandrum cives suos constanter ad arma et defectionem inflammaverat, sed etiam, Thebanis per legatos Athenienses, ad presto sibi essent, rogitantibus, magnam vim armorum, quibus turbam inermem instruerent, gratis misit, et civibus, ut auxilia Thebanis decernerent, persuasit; quamquam exitum belli providentes nihil miserunt auxilii. vide Diodor. Sicul. qui in libr. XVI. et XVII. magnam partem nostræ orationis egregie potest illustrare, libr. mem. pag. 166. Præter ea Demosthenes Alexandrum antea spreverat, et nominatæ puerum, qua contumelia rex valde exacerbatum fuit. Plutarchum enim in vita Alexandri pag. 106. edit. Baumanni (in Plutarchi vitis parallelis Themistoelis et Camilli, Alexandri et Cæsaris, Halæ 1761.) Θεβαίους, inquit, δὲ ἀφεστάναι πυθόμενος, καὶ συμφορᾶν αὐτοῖς ἄσθαι, ἐπέδωκεν αὐτοῖς

ιδ'. Ἀλλὰ γὰρ ἐμπέπτωκα εἰς λόγους, οὓς αὐτίκα μάλα
 1 μᾶλλον ἴσως ἀρμόσει λέγειν· ἐπάνειμι δὴ πάλιν ἐπὶ ταῖς
 ἀποδείξεις, ὡς τὰ τούτων δωροδοκήματα καὶ ἀδικήματα
 τῶν νυνὶ παρόντων πραγμάτων γέγονεν αἷτια. Ἐπειδὴ
 γὰρ ἐξηπάτησθε μὲν ὑμεῖς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου διὰ τούτων
 τῶν ἐν ταῖς πρεσβείαις μισθωσάντων ἑαυτοὺς καὶ οὐδὲν ἀλη-
 2 δὲς ὑμῖν ἀπαγγειλάντων, ἐξηπάτηντο δ' οἱ ταλαίπωροι
 3 Φωκῆς καὶ ἀνήρητο αἱ πόλεις αὐτῶν, τί ἐγένετο; Οἱ μὲν
 κατὰπτυστοι Θετταλοὶ καὶ ἀναίσθητοι Θηβαῖοι φίλον,
 εὐεργέτην, σωτήρα τὸν Φίλιππον ἠγούντο· πάντ' ἐκεῖνος ἦν
 αὐτοῖς· οὐδὲ φωνὴν ἤκουον, εἴ τις ἄλλο τι βούλοιο λέγειν.
 ὑμεῖς δ' ὑφορώμενοι τὰ πεπραγμένα καὶ δυσχεραίνοντες
 ἤγετε τὴν εἰρήνην ὅμως· οὐ γὰρ ἦν ὁ τι ἂν ἐποιεῖτε μόνου.
 καὶ οἱ ἄλλοι δ' Ἕλληνες, ὁμοίως ὑμῖν πεφενაკισμένοι καὶ
 διημαρτηκότες ὧν ἤλπισαν, ἤγον τὴν εἰρήνην ἄσμενοι, καὶ
 αὐτοὶ τρόπον τινὰ ἐκ πολλοῦ πολεμούμενοι. Ὅτε γὰρ πε-
 ρυϊῶν ὁ Φίλιππος Ἰλλυριοὺς καὶ Τριβαλλοὺς, τινὰς δὲ καὶ
 τῶν Ἑλλήνων κατεστρέφετο, καὶ δυνάμεις πολλὰς καὶ με-
 γάλας ἐποιεῖθ' ὑφ' ἑαυτῶ, καὶ τινες τῶν ἐκ τῶν πόλεων ἐπὶ
 τῇ τῆς εἰρήνης ἐξουσίᾳ βαδίζοντες ἐκεῖσε διεφθείροντο, ὧν
 εἰς οὗτος ἦν, 4 τότε πάντες, ἐφ' οὓς ταῦτα παρεσκευάζετο
 ἐκεῖνος, ἐπολεμοῦντο. Εἰ δὲ μὴ ἦσθάνοντο, ἕτερος λόγος
 οὗτος, οὐ πρὸς ἐμέ. ἐγὼ μὲν γὰρ προῦλεγον καὶ διεμαρτυ-
 ρόμην καὶ παρ' ὑμῖν ἀεὶ καὶ ὅποι πεμφθεῖν· αἱ δὲ πόλεις
 ἐνόσουν, τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδο-
 241 κούντων καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασι, τῶν δ' ἰδιωτῶν

1 Deest μάλλον.

2 † ὑμῖν

3 † φοκῆς

4 τότε δὲ, τότε πάντες

φανῆναι, εἰθὺς ἦγε διὰ Πυλῶν τὴν δύναμιν, εἰ-
 πᾶν, ὅτι Δημοσθένης, παῖδα μὲν αὐτῶν, ἕως
 ἦν ἐν Ἰλλυριοῖς καὶ Τριβαλλοῖς, ἀποκαλοῦντι,
 μειράκιον δὲ πρὸς Θετταλίαν γενόμενον, βού-
 λεται πρὸς τοῖς Ἀθηναίων τέχνῃσιν ἀνῆρ φα-
 ῖναι. Prudentia tamen et eloquentia De-
 mada, ad Alexandrum elegati nomine
 missi, effecit, ut Demosthenes cum reli-
 quis oratoribus criminibus et supplicio
 liberaretur. HART.

ιδ'. [Οὓς αὐτίκα μάλλον ἀρμόσει λέγειν ἴσως]
 Ita Tayl. Vid. Var. Lect. et v. 6. ἑαυτοὺς
 τῷ Φιλίππῳ.

[ἴσως] H. l. notare potest prorsus, om-
 nino. V. Abrah. Gronov. ad Æl. V. H.
 XI. 8. p. 693. et Wernsdorf. ad Himer.
 Eelog. XVI. p. 250. HART.

[ἴσως] Vid. Var. Lect.

Τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι] Vid. Taylor.
 ad Not. τὰ κύρια. ad Orat. Dem. περὶ Πα-
 ραπροσθ. οἴ. in fin.

Πράττειν] H. l. synonymum esse videtur
 τοῦ πολιτεύεσθαι. Alioqui solent Græci
 dicere παρᾶττειν τὰ κοινὰ (vide Hoogeveen
 ad Viger. c. V. pag. 227. Lugd. 1742.)
 aut πράττειν τὰ τῆς πόλεως, αὐτὴν πράττειν
 πράγματα, in magistratu esse, rempubli-
 cam administrare, rebus ad rempublicam
 pertinentibus operam dare. v. Budæi Com-
 ment. linguæ Græcæ pag. 416. 417. edit.
 Basil. aut πράττειν πολιτικά, ut Xenoph.
 Mem. I. 2. 16. Demosth. tamen jam supra
 c. 5. sub finem πεπραγμένων καὶ πεπολιτευ-
 μένων conjunxit. HART.

καὶ πολλῶν τὰ μὲν οὐ προσρωμένων, τὰ δὲ τῇ καθ' ἡμέραν
 ραστώνῃ καὶ σχολῇ δελεαζομένων, καὶ τοιοῦτονί τι πάθος
 πεπονθότων ἀπάντων, πλὴν οὐκ ἐφ' ἑαυτοὺς ἐκάστων οἰο-
 μένων τὸ δεινὸν ἤξειν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐτέρων κινδύνων τὰ ἑαυ-
 τῶν ἀσφαλῶς σχήσειν ¹ ὑπολαμβανόντων. Εἴτ' οἶμαι συμ-
 βέβηκε τοῖς μὲν πλήθεσιν, ἀντὶ τῆς πολλῆς καὶ ἀκαιροῦ
 ῥαθυμίας, τὴν ἐλευθερίαν ἀπολωλεμέναι· τοῖς δὲ προεστη-
 κόσι καὶ τάλλα πλὴν ἑαυτοὺς οἰομένοις πωλεῖν, πρώτους
 ἑαυτοὺς πεπρακόσιν ἡσθῆσθαι. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων,
 ἃ τότε ὠνομάζοντο, ἠνίε' ἔδαροδόκου, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς
 ἐχθροὶ καὶ τάλλα, ἃ προσήκει, πάντ' ἀκούουσιν.

ιέ'. Εἰκότως· οὐδεὶς γάρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ τοῦ προ-
 δίδοντος συμφέρον ζητῶν χρήματ' ἀναλίσκει, οὐδ' ἐπειδὴν ὧν
 ἂν πρίηται κύριος γένηται, τῷ προδότη συμβούλῳ περὶ τῶν
 λοιπῶν ἔτι χρήται· οὐδὲν γὰρ ἂν ἦν εὐδαιμονέστερον προδό-
 του. ἀλλ' οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι. πόθεν; πολλοῦ γε καὶ
 δεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴν τῶν πραγμάτων ἐγκρατῆς ὁ ζητῶν ἄρχειν
 καταστῆ, καὶ τῶν ταῦτ' ἀποδοδομένων δεσπότης ἐστί, τὴν
 δὲ πονηρίαν εἰδὼς τότε δῆ, τότε καὶ μισεῖ καὶ ἀπιστεῖ καὶ
 προπηλακίζει. Σκοπεῖτε δέ· καὶ γὰρ εἰ παρελήλυθεν ὁ
 τῶν πραγμάτων καιρὸς, ὁ τοῦ γ' εἰδέναι τὰ τοιαῦτα καιρὸς
 αἰεὶ πάρεστι τοῖς ² εὐφρονοῦσι. μέχρι τούτου Λασθένης φίλος
 ὠνομάζετο Φιλίππου, ἕως πρᾶϋδακεν Ὀλυνθον· μέχρι τού-
 του Τιμόλαος, ἕως ἀπάλεσε Θήβας· μέχρι τούτου Εὐδίκος
 καὶ ³ Σίμος οἱ Λαρισσαῖοι, ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ
 ἐποίησαν. εἴτ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων καὶ τί κακὸν

¹ † ὑπολαμβανόντων, ὅταν βούλωνται.

² † εὐ φρονοῦσι

³ † Σίμος

Καὶ πολλῶν] Desunt in Harl. nostro. Et fortasse prius fuerit Glossa τοῦ τῶν ἰδιωτῶν. Consule, quae annotavi liberiore calamo ad π. Παρ. απρ. Dem. Unde liquebit etiam, quam infeliciter hic verterit Wolfius τοῖς πλήθεσιν, infra v. 6. TAYLOR. v. seq. τοιοῦτόν Tayl. Et v. 3. οἰομένων ἐκάστων.

Τοῖς μὲν πλήθεσιν] Multitudini: vel civitatibus ipsis, exponas, quae populari uterentur forma remp. administrandi: quo sensu voces eas τοῖς πολλοῖς et τὰ πλῆθη usurpant Attici. Ita Aesch. supra §. 43. Λέγει γὰρ πῶν, παιδεύων τὰ πλῆθη, respublicas, liberat civitates. STOCK.

Ἀκούουσιν] Solita ἀκριβεία post finitam periodum Codd. Guelph. Aug. Vindob. et Regii γ. ε. ζ. addunt εἰκότως. Distincte et

Emphatice. TAYLOR. Deest εἰκότως in ed. Tayl.

ιέ'. Ἀποδομένων] [Ita Tayl.] Ἀποδομένων Ven. Ital. Lindenb. et Obsop. Codd. approbante Obsopaco. Ego tamen ἐπέχω. TAYLOR.

Ἀποδοδομένων] Formam ἀποδοδομένων quam Reiskius ex Aug. sec. intulit, ex lectione codicum quorundam ἀποδοδομένων ortam, certe corruptam esse patet. Nam ἀπεδόμην significat vendidi, ἀποδοδομαι venditus sum. WUNDERL.

Τὴν δὲ] F. τῶνδε. MARKLAND.

Τούτου] F. τοῦ, i. e. τίνος, cum Interrogatione. IDEM.

Καὶ τί κακὸν οὐχὶ πασχόντων] Τί ἀντὶ τοῦ οὐδὲν dixit, et nihil non mali patientibus.

212 οὐχὶ πασχόντων πάσα ἡ οἰκουμένη μεστή γέγονε προδο-
τῶν. τί δ' Ἀρίστρατος ἐν Σικυῶνι, καὶ τί Περίλαος ἐν Με-
γάροις; οὐκ ἀπερριμμένοι; Ἐξ ὧν καὶ σαφέστατ' ἂν τις
ἴδοι, ὅτι ὁ μάλιστα φυλάττων τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα καὶ
πλεῖστα ἀντιλέγων τούτοις, οὗτος ὑμῖν, Αἰσχίνη, τοῖς προ-
διδούσι καὶ μισθαροῦσι τὸ ἔχειν ἐφ' ὅτῳ δωροδοκήσετε πε-
ριποιεῖ, καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς τούτους καὶ τοὺς ἀνδιστα-
μένους τοῖς ὑμετέροις βουλήμασιν ὑμεῖς ἐστὲ σῶσι καὶ ἔμ-
μισθοι, ἐπεὶ διὰ γ' ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλιτε.

15'. Καὶ περὶ μὲν τῶν τότεπραχθέντων ἔχων ἔτι πολλὰ
λέγειν, καὶ ταῦθ' ἠγοῦμαι πλείω τῶν ἰκανῶν εἰρησθαι. αἴ-
τιος δ' ¹ οὗτοςί, ὡς περ ἐωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας
τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκευάσας, ἣν ἀνα-
γκαῖον ἦν πρὸς τοὺς νεωτέρους τῶν πεπραγμένων ἀπολύσα-
σθαι. παρηνώχλησθε δὲ καὶ ὑμεῖς ἴσως, οἱ καὶ πρὶν ἐμὲ εἴ-
πεῖν ὀτιοῦν εἰδότες τὴν τούτου τότε μισθαρίαν. Καίτοι
φιλίαν γε καὶ ξενίαν αὐτὴν ὀνομάζει, καὶ νῦν εἶπέ πῶς λέ-
γων ὁ τὴν Ἀλεξάνδρου ξενίαν ὀνειδίξων ἐμοί.
ἐγὼ σοὶ ξενίαν Ἀλεξάνδρου; πόθεν λαβόντι ἢ πῶς ἀξιο-
θέντι; οὔτε Φιλίππου ² φίλον οὔτ' Ἀλεξάνδρου ³ ξένον εἴ-

1 † οὗτος

2 † ξένον

3 † φίλον

Sic idem alibi, ἀξιούτος δὲ τούτου, καὶ
πολλὰ δευθέντος ἐμοῦ, καὶ τί οὐχὶ ποιήσαντος,
καὶ τούτου ὑπέμεινα. Ex edit. HERVAG.

Ἀποδάλλετε] V. Var. Lect. — v. 7. τούτων,
et v. 16. ὀτιοῦν εἰπεῖν, et v. 17. φίλιαν τε Tayl.

15'. Ἐωλοκρασίαν] In numero τῶν αὐθα-
δῶν καὶ τολημηρῶν διανοημάτων recenset Her-
mogenes pag. 409. Vocem istam elucidat
Scholiastes noster ad locum, Suidas, Pho-
tius MS. Etym. M. pag. 352. et Amilius
Portus cap. 5. de Comptatione Veterum
Græcorum. TAYLOR.

Ἔσπερ ἐωλοκρασίαν] “Moris fuit apud
Athenienses, ut in ludis publicis, qui po-
tandi causa conveniebant, per totam sæpe
noctem comissionem producant. Quod
si quis vino gravis obdormiscebat, et po-
culum dimittebat suum, reliqui mane ar-
reptum istud poculum in caput ejus irri-
dentes infundebant.” Hanc igitur vini
hesterni mixturam ἐωλοκρασίαν appellabant.
STOCK.

Παρηνώχλησθε κ. τ. λ.] Demosthenes
monet, sibi necessario fuisse de iis, quas
lucusque explauasset, rebns accuratius
disputandum, ne juniores, scelерum falso

sibi impositorum specie decepti, in se
exasperarentur. Qui autem Æschinis cor-
ruptelam et nequitiam jam pridem com-
pertam habuissent, ii, verendum sibi esse
addit, ne ex hac orationis suæ parte mo-
lestiam aliquam ceperint. Verba ipsa,
quibus hanc posteriorem sententiam com-
plectitur, hæc sunt: Παρηνώχλησθε δὲ ὑμεῖς
ἴσως, οἱ, καὶ πρὶν ἐμὲ ὀτιοῦν εἰπεῖν, εἰδότες τὴν
τούτου τότε μισθαρίαν. In libris, qui us-
que in hunc diem editi sunt, omnibus le-
gitur ὀτιοῦν εἰπεῖν, et præponunt fere scri-
ptores verbis suis vocabula ὀτιοῦν et οἰδο-
τιοῦν, ut advers. Lept. οἰδοτιοῦν ἐπαίησε.
Itaque temere Reiskius εἰπεῖν ὀτιοῦν trans-
posuit. Sed hoc levius. Vulgo Παρηνώ-
χλησθε δὲ καὶ ὑμεῖς omnes libri et editi
et scripti habent, excepto Aug. pr., a quo
vocalam καὶ recte abesse, sensus loci ma-
nifesto docet. Juniores enim inde tra-
xisse molestiam, ubi dixerat Demosthenes?
Et particula δὲ καὶ quomodo usurpentur,
disce ex §. id'. Ὅτε γὰρ περιῶν ὁ Φίλιππος
Ἰλλυριῶν καὶ Τριβαλλοῦς, τινὰς δὲ καὶ τῶν
Ἑλλήνων, κατεστρέφετο. WUNDERL.
Ἐξένον—φίλον] Forte mutandæ sunt sedes

ποιμ' ἂν ἐγὼ σε, οὐχ οὕτω μαίνομαι, εἰ μὴ καὶ τοὺς θερι-
σταῖς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ πρᾶττοντας φίλους καὶ ξέ-
νους δεῖ καλεῖν τῶν μισθωσαμένων. ἀλλ' οὐκ ἔστι ταῦτα,
οὐκ ἔστι. πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. ἀλλὰ μισθωτὸν ἐγὼ
σε πρότερον Φιλίππου καὶ νῦν Ἀλεξάνδρου καλῶ, καὶ οὔτοι
πάντες. εἰ δ' ἀπιστεῖς, ἐρώτησον ¹ αὐτούς. μᾶλλον δ' ἐγὼ
τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. Πότερον ² ὑμῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
μισθωτος Αἰσχίνης ἢ ξένος εἶναι Ἀλεξάνδρου δοκεῖ; Ἀκούεις, 243

¹ † αὐτοῦς

² † ὑμῖν

harum vocum. Οὔτε Φιλίππου φίλον, οὔτ' Ἀλεξάνδρου ξένον etc. ut sibi constat Ob-
jectio, quæ erat ξενία Alexandri, non φιλία.
MARKLAND. v. 4. desunt vv. οὐκ ἔστι in
ed. Tayl.

Μίσθωτος] Neminem fugit, qui de Accentibus scripsit, Fabula illa, quam contexit de hac re Ulpianus noster. Quibus ut satisfaciam, moneo scribi hanc vocem cum accentu in antepenultima, in Editt. Ald. Felician. Hervag. 1ma. Benenat. et MSS. Ven. et Guelph. Cum accentu vero in ultima, μισθωτός scil. in Hervagiana posteriore, in MSS. Paris. Reg. β. Harl. et Ask. Ἐκὼν ἐδαεβάρισιν, inquit Ulpianus, in voce μισθωτός, ideo ut, ejus pronunciationem emendante Curia, eam ab iis vocem eliceret, quam vellet. De ea re agit Robertellus in Variis Lectionibus. Huc spectasse nonnullis videntur verba Quintiliani V. 13. Ita vero adversus omnes et recepta, et non inhumana Conquestio, si callide quid tacuisse, brevissime, obscurasse, distulisse dicuntur. Ubi acuisse omnes veteres Codd. Quintiliani. Ego profecto Ulpiani istud commentum non valde probō: Erat tamen in eo populo Aurium quædam Religio, quæ non longe abhorret a tali historia. Atheniensium, inquit Cicero Orat. §. 8. semper fuit prudens sincerumque judicium, nihil ut possent, nisi incorruptum audire et elegans. Eorum religioni cum serviret Orator, nullum verbum insolens, nullum odiosum ponere audebat.—Ad Atticorum igitur aures teretes et religiosas qui se accommodant, ii sunt existimandi Attice dicere. Idem etiam III. de Orat. 50. (non in Bruto) ut nuper laudavi, et minus accurate) At in his si paulum modo offensum est, ut aut contractione brevius fieret, aut productione longius, Theatra tota reclamant. Idque non Athenis solum verum etiam Romæ. Quibus addere liceat lepidam istam narratiunculam de Theophrasto, quæ ab eodem ibid. memoratur, §. 46. Ut Ego jam non mirer illud Theophrasto accidisse, quod dicitur, cum percontaretur ex anicula quadam, quanti

aliquid venderet, et respondisset illa, atque addidisset: Hospes, non pote minoris: tulisse eum moleste, se non effugere hospitis speciem, cum atatem ageret Athenis, optimeque loqueretur. Jam quid illud, quod legitur apud Plutarchum in Demosthene inter vitas X. Oratorum: [p. cxcxiii. tom. I.] "Ὁμνευε δὲ καὶ τὸν Ἀσκληπιῶν, προσπαροξύνων Ἀσκληπιῶν, καὶ παρεδείκνυεν, αὐτὸν ὀρῶς λέγοντα· εἶναι γὰρ τὸν θεὸν ἥπιον. καὶ ἐπὶ τοῦτω πολλὰ κίς ἐδορυβήθη. σχολιάσας δὲ εὐδουλίδη τῷ διαλεκτικῷ Μιλησίῳ, ἐπανωρθώσατο πάντα. Adhuc etiam de elegantia Auditione Veterum. Scribitur in Oreste Euripid. ver. 279.

¹ Ἐκ κυμάτων γὰρ αἰθερὶς αἶ γαλήν' ὄρω.

Ὑπὸ σχ. Κεκομώθηται ὁ στίχος δι' Ἠγέλοχον τὸν ὑποκριτίν. οὐ γὰρ φθάσαντα διελεῖν τὴν συναλοιφήν, ἐπιλείψαντος τοῦ πνεύματος, τοῖς ἀκροαμένοις τὴν γαλήν' ὀρῶς λέγειν, τὸ ζῶον, ἀλλ' οὐχὶ τὰ γαλήνια. Hæc eo libentius annoto, ne quis temerarium nimis judicium de Pronunciatione, atque de Auribus Antiquorum ferat. Quis de Numeris eorum, quis de Accentibus, quis de modulatione Vocis digne scripserit? Grammaticorum præstantissimus, ex eorum numero, qui citra renatas literas scripserunt, profitetur se multa horum nescire. Ego me nescire profitebor, donec aliquis ea expediverit, quæ modo ex Euripidis Scholiaste protulimus. Ut jure scriberet Cicero, Aurium judicium fuisse superbissimum. TAYLOR. v. 5. φιλ. πρότ. Tayl.

Μίσθωτος] Diversa narrant scriptores de arte qua est usus Noster, cum adeo fidenter ad judices provocavit. Notissima est fabula, quam de hac re memorix prodidit Ulpianus. "Consulto (inquit) in barbarismum deflexit Orator in voce μισθωτός, accentum rejiciendo in primam syllabam, quæ cadere debuit in ultimam. Quo factum est, ut vitiosam pronunciationem emendante curia, omnibusque τὸ μισθωτός recinentibus, (erat enim Atticarum aurium superbissimum judicium) eam ab iis responcionem elicit, quam dari sibi exoptavit." Alii dicunt

ἀ¹ λέγουσιν. Βούλομαι τοίνυν ἤδη καὶ περὶ τῆς γραφῆς αὐτῆς ἀπολογήσασθαι καὶ διεξελθεῖν τὰ πεπραγμένα ἑμαυτῷ, ἵνα καίπερ εἰδὼς Αἰσχίνης ὁμῶς ἀκούσῃ, δι' ἃ φημι καὶ τούτων τῶν προβεβουλευμένων καὶ πολλῶν μειζόνων ἔτι τούτων δωρεῶν δίκαιος εἶναι τυγχάνειν. Καί μοι λέγε τὴν γραφὴν² αὐτὴν λαβών.

ΓΡΑΦΗ.

Ἦ. Ἐπὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος, Ἐλαφηβολιῶνος ἔκτῃ ἰσταμίῳ, Αἰσχίνης Ἀτρομίτου Κοδικίῳ ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατὰ Κτησιφῶντος τοῦ Λεωσθένους Ἀναφλυστίου, ὅτι ἔγραψε πα-

¹ † λέγουσι;

² ταύτην

in gratiam Demosthenis respondisse Menandrum comicum, amicum ejus, qui unus fuit ex iudicibus: quod, habita temporum et ætatum ratione, negat potuisse fieri Petitus, LL. Att. IV. 1. Verum ita ferme comparata natura vulgi est, ut vix cuiquam dubium esse possit, quin aculeatam eam ἀναίσχυντου ῥήτορος interrogationem, præsertim gratia apud se et auctoritate valentis, risu sit plausuque excepturum. Stoeck.

Ἀπολογήσασθαι [Ita Tayl.] Ἀπολογήσασθαι Editi et MSS. Nescio, unde Wolfius arripuerit. Solus enim, et lectore non admonito, ita excudi fecit. Non enim arbitrator eum hac glossa Suidæ adductum recessisse a membranæ. Ἀπολογίζω. τὸ Ἀποδιῶνω, καὶ Ἀποβάλλω, ἕπερ οὐ προσδέχομαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ Ἀπολογαρίζω. καὶ τὸ ἀπολογίσασθαι, τὸ ἐπεξελεθεῖν ἕκαστα. Δημοσθένης. Anne hic est locus, de quo Lexicographus? Vide Not. ad p. 1302. 19. R. Tom. III. p. 630. I. 4. T. TAYLOR.

Καί μοι λέγε τὴν γραφὴν ταύτην λαβών] Lectionem ταύτην, quam ex paucis libris intulit Reiskius, nunc mallet cum pristina αὐτῆν commutassem. Ultrumque quidem et αὐτὸς et αὐτός in usu fere est, ubi scriba ad prælegenda instrumenta causarum quævis postulatur, sed diversa putæ significatione. Αὐτός, ut Latinorum ipse ponitur, quando, re aliqua proposita, ad literas publicas, quæ idem ostendant, recitandas scribam vocat orator. Tum plerumque hic sententiarum contextus cogitandus est: Non ego solum hanc rem ita esse pronuntio, sed literæ etiam publicæ eam comprobabunt. Infra §. κγ'. in init. Philippum pacem rarispe contenderat, et pergit φέρε δὴ αὐτὰ τὰ ψήφισματα. Compara præterea §. κγ'. post med. λδ'. λς'. ex oratione in Mid. §. 14. 15. adv. Lept. §. 23. 28. 35. 56. 74. 78. ex Æsch. oratione in Ctesiph. §. ζ'. θ'. ιγ'. ιδ'. κέ. Adde

Cic. p. Rosc. Amer. c. 9. §. 25. Itaque decurionum decretum fit, ut &c. Paucis interjectis sequitur: Atque ipsum decretum, quæso, cognoscite. Pronomine autem demonstrativo αὐτός, tum posito, scriptum illud, quod recitari vult orator, digito scribæ indicari statuo, idemque Wolfius ad Lept. §. 23. statuisse videtur, secutus loca adv. Lept. §. 95. "Ὅτι τοίνυν ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι τὸ ψήφισμα τοῦτ'!" et p. Cor. §. ν'. in fin. Δὲς δὲ μοι τὰ δίγματα ταῦτα. et §. ζγ'. in fin. At pronomen substantivo suo præponitur, ubi particula καὶ inseritur. Demosth. p. Cor. κς'. Καί μοι λέγε καὶ ταῦτο τὸ ψήφισμα λαβών! λέγε! §. θ'. et ζβ'. in fin. adv. Lept. 42. Hinc utrumque conjunctum reperiri non miraberis, ut §. πη'. in fin. Λέγε δ' αὐτὸ τοῦτ' τὸ ἐπίγραμμα, et §. λε'. Itaque non erunt, puto, qui hoc loco ταύτην præferant, quasi plures γραφαὶ affuissent, ex quibus eam, quam recitari postulabat, digito demonstrari necesse fuisset. Verba Καί μοι λέγε τὴν γραφὴν αὐτὴν λαβών! hunc sensum, ni fallor, habent: Sed, antequam ad capita libelli respondeam, libellum ipsum recitari volo; et qua de causa id voluerit Demosthenes, §. ιδ'. ostenditur. WUNDERL.

Χαιρώνδου [Ita Tayl.] Hervag. ed. habet Χαιρώνδου. Charondam nominat eum Diodor. Sic. lib. XVI. pag. 146. ed. Wesselingii: ἐπ' ἀρχοντος δ' Ἀθόνως Χαράνδου—(Olymp. CX. ann. III.): ubi Wesselingius hæc annotat: "Non aliter Plutarch. tom. II. pag. 892. F. Æschines Orat. de legat. falsa pag. 50. ἐπὶ Χαιρώνδου et Demosth. Orat. de Corona pag. 143. et 149. ubi tamen scripti codd. Χαιρώνδου, quomodo Dionys. in Dinarch. pag. 116. quod idem, sed plenus." Confer quoque Petitum in comment. ad leg. Attic. p. 340. ibique Wesseling. ubi noster locus illustratur. HARL. Vid. Var. Lect.

Αἰσχίνης—κατὰ Κτησιφῶντος] Diem dixit

ράνομον ψήφισμα, ὡς ἄρα δεῖ στεφανῶσαι Δημοσθένην Δημοσθένους¹ Παιανιᾷ χρυσοῦ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις τραγωδοῖς καινοῖς, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην Δημοσθένους¹ Παιανιᾷ χρυσοῦ στεφάνῳ ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας, ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τε τοὺς Ἑλλήνας ἅπαντας καὶ τὸν δῆμον² τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἀνδραγαθίας, καὶ διότι διατελεῖ πρόπτων καὶ λέγων τὰ βέλτιστα τῷ δῆμῳ, καὶ πρόθυμὸς ἐστι ποιεῖν ὅ τι ἂν δύνηται ἀγαθόν — πάντα ταῦτα ψευδῆ γράφας καὶ παράνομα, τῶν νόμων οὐκ ἐόντων πρῶτον μὲν ψευδεῖς γραφάς εἰς τὰ δημόσια γράμματα καταβάλλεσθαι, εἴτα τὸν ὑπεύθυνον στεφανοῦν¹ ἔστι δὲ Δημοσθένης τειχοποῖς καὶ ἐπὶ τῷ θεωρικῷ τεταγμένος¹ ἔτι δὲ μὴ ἀναγορεύει τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν τῇ καινῇ, ἀλλ' ἐὰν μὲν ἡ βουλή στεφανοῖ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνειπεῖν, ἐὰν δ' ἡ πόλις, ἐν Πνυκί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Τίμημα τά-

244

¹ † παιανιᾷ² τῶν

Ctesiphonti, vel, reum postulavit, quod legem perperam tulisse diceret, vel, ob rogationem adversus legem interdicta promulgatam. Id enim est ἀσποφῆρην ἢ ἀπενέγκειν γραφὴν, deferre aliquem et postulare. Ex edit. HERVAG.

Ἀρετῆς] Notent hic tirones usum vocabuli ἀρετῆ, quod non solum de virtute civili et bellica, sed etiam in genere de qualibet cujusvis rei præstantia adhibetur. v. Plutarch. de audiend. poetis cap. V. pag. 42. ed. Krebsii, Kallius in specimine novæ edit. Theognid. Goetting. 1766. pag. 23. et, si vis, nostram observ. in Chrestom. græca poetica pag. 5. HARL.

Ἀνδραγαθίας] Taylorus interpretatur benevolentia, melius quam Wolfius, fortitudinis, quia Demosthenem in bello se minus fortem præstitisse constat. Hesyclus interpretatur καλοκἀγαθία, et Seilerus, mihi amicissimus, reddidit in interpretatione teutonica, weil er ein edelgesinnter Biedermann ist [because he is a noble upright man]. Vide etiam hunc pag. 913. suæ interpr. HARL.

Θεωρικῷ] Vide ad Æschin. c. Ctesiph. pag. 416. 11. et 418. 1. R. p. 375. l. 2. et 9. T. De Theoricis pecuniis, de eo qui ἐπὶ τοῦ Θεωρικῷ dicitur, agit doctissimus Valesius ad Harpocrat. pag. 90. 91. Item Petit. ad LL. Attic. III. 2. et IV. 10. Pollux VIII. 9. TAYLOR. De θεωροῖς autem et θεωρία vide, præter Petitem a Tayloro jam laudatum, Wesseling. ad Diodor. Sicul. IV. pag. 297. et Ernesti ad Xenoph. Memor. III. 3. §. 12. HARL. τῶν θεωρικῶν Tayl. V. Var. Lect.

Δεῖ] Absurde hanc vocem insinuavit Wolfius, cum abest ab omnibus. Neque ulla necessitate adductus hoc intulerit. TAYLOR. θεάτρῳ δεῖ Διον. Tayl.

Τραγῳδῶν τῇ καινῇ] S. εἰσόδῳ. Paulo ante, τραγῳδοῖς καινοῖς. In Æschine, τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν. WOLF. Vide supra annotata ad Arg. Æsch. κατὰ Κτησιφ. Not.

1. TAYLOR. V. Var. Lect.

Ἄλλ' ἐὰν] Id est ἀλλὰ κελυόντων τῶν νόμων, ἐὰν μὲν —. REISK. Exempla hujus ἑραχυλογίας sunt apud Ælian. H. V. XIV. 7. Ioan. V. 42. Ioan. XIII. 18. Conf. Hoogveen ad Viger. de idiotism. gr. diction. cap. VIII. pag. 342. HARL.

Ἐν Πνυκί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ] Millies erratum est in hac voce apud Auctores, credo, eo quod forte crediderunt exscriptores ob multitudinem conferentium hominum, et quasi πνυκότητα sic dictum eum locum fuisse. Sed quod scribendum sit πνυκί, non vero πνυκί, argumentum est rectus casus, ἢ Πνυξ, a quo πνυκός, et πνυκί et πνύκα inclinatur. Nam qualis foret rectus casus dativi πνυκί? Πνυκίξ nimirum, non pronuntiabile. Ergo ubique et hic et in aliis auctoribus reponendum semper πνυκός, et πνυκί, et πνύκα. Quæ lectio etiam reperitur in melioribus editionibus. PALMER.

Πνυκί] Hesyech. Πνυξ, αἶτ, τόπος Ἀθήνησι, ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι πάσαι μὲν ἦγοντο πᾶσαι, τῶν δὲ ἀπαξ, ὅταν στρατηγὸν χειροτονῶσιν. conf. Io. Meursius lib. II. Athenar. Attic. cap. 9. Petitus in comment. in leg. attic. liber. III. tit. II. pag. 304. et 378. ubi de honore coronæ et de legibus et cautelis Atheniensium fusius agit. Lex quoque in Libanii argumento supra fuit memorata. HARL.

Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ] Quanquam his vocibus usus sim p. 21. ad eam rem conficiendam, quam ibi volui, veruntamen si quis dixerit hic esse interpolatum in Textu, ex Glossa in margine, Ego non intercedam. Πνυξ quidem Vox insolentior, sed non auribus Atheniensium. Vide Not. ἐν τῷ δρμ. Æschin. κατὰ Κτησιφ. εἰ. in fin. TAYLOR.

Τίμημα τάλαντα σπεντήκοντα] Hinc Æschines negavit εἰρηνικῶς, ut apparet, τὸν Κτησιφῶντα ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι ἀτίμητον [Æsch. c. Ctesiph. §. ογ'.] cui propositum fuit, et Ctesiphontem, qui tantam

λαυτα πενήκοντα. Κλήτορες Κηρισσοφῶν Κηρισσοφῶντες Ῥαμμαύσιος, Κλέων Κλέωνος Κοζωκίδης.

ἡ. Ἄ μὲν διώκει τοῦ ψηφίσματος, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτ' ἐστίν. ἐγὼ δ' ἀπ' αὐτῶν τούτων πρῶτον οἶομαι δῆλον¹ ὑμῖν ποιήσειν, ὅτι πάντα δικαίως ἀπολογήσομαι. τὴν γὰρ αὐτὴν τούτῳ ποιησάμενος τῶν γεγραμμένων τάξι, περὶ πάντων ἔρω² καὶ ἕκαστον ἐφεξῆς καὶ οὐδὲν ἐκὼν παραλείψω. Τοῦ μὲν οὖν γράψαι πράττοντά με καὶ λέγοντα τὰ βέλτιστα τῷ δήμῳ διατελεῖν καὶ πρόθυμον εἶναι ποιεῖν ὅτι ἂν δύναμαι ἀγαθόν, καὶ ἐπαινεῖν ἐπὶ τούτοις, ἐν τοῖς πεπολιτευμένοις τὴν κρίσιν³ εἶναι νομίζω· ἀπὸ γὰρ τούτων ἐξεταζομένων εὐρεθήσεται, εἴτ' ἀληθῆ περὶ ἐμοῦ γέγραφε Κτησιφῶν ταῦτα καὶ προσήμοντα, εἴτε καὶ ψευδῆ. τὸ δὲ μὴ προσγράψαντα ἐπειδὴν τὰς εὐθύνας δῶ στεφανοῦν, καὶ ἀνειπεῖν ἐν τῷ θεάτρῳ κελεῦσαι τὸν στέφανον, κοινωνεῖν μὲν ἡγοῦμαι καὶ τοῦτο τοῖς πεπολιτευμένοις, εἴτ' ἀξίός ἐμι τοῦ στεφάνου καὶ τῆς ἀναρρήσεως τῆς ἐν τούτοις, εἴτε καὶ μὴ ἔτι μέντοι καὶ τοὺς νόμους δεικτέον εἶναί μοι δοκεῖ,

¹ ἢ μὴν

² † καθέκαστον

³ εἶναι μοι νομίζω

multam solvere non posset, notare ignominia, et Demosthenem in idem discrimen adducere. Superato enim Ctesiphonte, haud dubie praedictio illo usus, operam daturus fuisset Aeschines, ut et Demosthenem vel ignominia notaret, vel eiceret civitate, actione laesa majestatis et perduellionis in eum instituta. WOLF.

Κλήτορες] Sunt ut plurimum ex amicis Accusatoris, qui Reo denunciant, et diem dicunt, vel saltem praesto sunt Viatoribus, et Accensis, vel iis Ministris, quorum erat id exsequi. Κλήτορες, ait Ulpianus ad hunc locum, οἱ μαρτυροῦντες τοῖς καλοῦσιν εἰς δίκην. Rursus ad Midianam §. 24. Ὁ διδούς τὴν γραφὴν προσέγραψεν, ὅτι κατηγορῶ τοῦδε καὶ προκαλοῦμαι (vel προσκαλοῦμαι potius) τοῦτον διὰ τοῦ δέϊνος εἰς τὸ βουλευτήριον. Vide Vales. ad Harpocrat. pag. 112. Sigon. III. de Rep. Atheniens. 4. Salmas. Observ. ad Jus Attic. et Rom. pag. 358. qui hunc ministrum ex Aristophane aliquoties describit. Adde Harpocratonem, et Lexicographos. TAYLOR. V. Var. Lect.

Κλήτορες] Accusatoris amici, qui ei testes aderant, jure citatum fuisse adversarium. Quod si reus omnino non citaretur, actio irrita erat; quae ἀπρόσκλητος δίκη nominabatur. Petit. IV. 2. STOCK.

ἡ. Δικαίως ἀπολογήσομαι.] Eodem sc. ordine servato, quem ipse Actor in accusationis suae libello collocavit. Diligenter enim notandum, inquit Ulpianus, non eodem ordine Aeschinem actionem intenderit, et perorasse. Libellus accusationis criminationem vitae et rerum gestarum Demosthenis primo loco habet, reliqua autem secundo: σέσωτον μὲν, ὡς ψευδῆ γέγραφε· εἴτ' ὡς παράνομα: haec vero capita, cum ad orationem accessit Aeschines, transposuit. Summo igitur consilio veri justique sibi speciem praetendit noster, cum ordinem in ipso libello constitutum sequeretur. IDEM.

Τῶν γεγραμμένων] Recte se habet. Lambertus hallucinatur legendo τῶν γεγραμμένων. TAYLOR. v. 4. οἶμαι Tayl.

¹ Ἐν τοῖς πεπολιτευμένοις] Ἐν τοῖς ἐμοῖς πεπολιτευμένοις crediderim. Vide paulo infra. Addunt Guelph. Aug. Vindob. post εἶναι. TAYLOR.

Τῆς ἐν τούτοις] Quid hoc? Anno deικτικῶς, apud hos cives, ut Wolfius et Etruscus interpretantur? An aliud latet? Desunt quidem hae Voces Ven. Harl. Lind. IDEM.

¹ Ἐν τούτοις] Nempe, coram civibus et peregrinis qui ludis aderunt. AUGER.

καθ' οὓς ταῦτα γράφειν ἔξῃν τούτῳ. Οὕτωςί μὲν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι δικαίως καὶ ἀπλῶς τὴν ἀπολογία ἐγνώκα ποιεῖσθαι, βαδιῶμαι δ' ἐπ' αὐτά, ἃ πέπρακταί μοι.— Καί με μηδεὶς ὑπολάβῃ ἀπαρτᾶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, εἰάν τις Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. ὁ γὰρ δῖωκων τοῦ ψηφίσματος τὸ λέγειν καὶ πρᾶττειν τὰ ἀριστερά 245 με, καὶ γεγραμμένος ταῦθ' ὡς οὐκ ἀληθῆ, οὗτός ἐστιν ὁ τοὺς περὶ ἀπάντων τῶν ἐμοὶ πεπολιτευμένων καὶ πεπραγμένων λόγους οἰκείους καὶ ἀναγκαίους τῇ γραφῇ πεποιηκώς. εἶτα καὶ πολλῶν προαιρέσεων οὓσων τῆς πολιτείας, τὴν περὶ τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις εἰλόμην ἐγὼ ὥστε καὶ τὰς ἀποδείξεις ἐκ τούτων δικαίως εἶμι ποιεῖσθαι.

ἰδ'. Ἄ μὲν οὖν πρὸ τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ δημηγορεῖν ἐμὲ προὔλαβε καὶ κατέσχε Φίλιππος, εἴσω· οὐδὲν γὰρ ἠγοῦμαι τούτων εἶναι πρὸς ἐμέ· ἃ δ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπὶ ταῦτ' ἐπέστην ἐγὼ διεκωλύθη, ταῦτ' ἀναμνήσω καὶ τούτων ὑφέξω λόγον, τοσοῦτον ὑπειπών. Πλεονέκτημα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μέγα ¹ ὑπῆρχε Φιλίππῳ. παρὰ γὰρ τοῖς Ἑλλησιν, οὐ τισίν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, φορὰν προδοτῶν καὶ δωροδόκων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνθρώπων συνέβη γενέσθαι ² τοσαύτην, ὅσην οὐδεὶς πω πρότερον μέμνηται γεγυυῖαν. οὓς συναγωνιστὰς καὶ συνεργοὺς λαβὼν ὁ Φίλιππος, καὶ πρότερον κακῶς τοὺς Ἑλληνας ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ

¹ † ὑπέβη² † καὶ τοσαύτην

τοῦ ψηφίσματος] F. τὰ τοῦ ψηφίσματος. MARKLAND.

τῇ γραφῇ] Δοτικὴ ὀργανικὴ, διὰ τῆς γραφῆς. Nam alioqui dicendum fuisset οικείους τῇ ἀπολογία. WOLF. Τῆς γραφῆς videtur legisse Ulpianus. TAYLOR.

Ἑλληνικὰς] Sic §. 32. distinguit inter τὰ κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύματα et τὰ Ἑλληνικά. Scil. ἐν τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικαῖς. MARKLAND. Id. pro ἔτι conj. τῇ v. 5. p. seq.

ἰδ'. Οὓς συναγωνιστὰς κ. τ. λ.] Quem (locum) interpretes ita latine reddidisse video: quos suffragatores et adiutores nactus, prius quoque inter se male animatos et dissentientes Gracos magis etiam conturbavit, alios decipiendo, alios largiendo, alios omnimodo corrupendo, et in multas partes disgregavit eos. Ubi tum interpretationem alios—alios—alios falsam, tum verbum disgregavit deterrime notæ, tum notionem

didoni non recte expressam esse, mecum et senties et inique feres. Nam omni modo corrumpere nonne etiam notionem largiendi complectitur? Philippus autem partem proditorum pretio, partem promissis onerabat. Non magis igitur hoc loco significationem verbi didónai [scil. offerendi. Vid. infra §. λ'. not. Καίτοι πόσα κ. τ. λ.] assecuti sunt interpretes, quam ejus memor fuit editor Lipsianus in restituendo loco Dem. §. ογ'. Εἰ τούτων τις ἔροιτο ἐπινοῶν, τίσι τὰ πλεῖστα Φίλιππος, ὧν κατέπραξε, δικήσατο, πάντες ἂν εἶποιεν τῷ στρατοπέδῳ, καὶ τῷ δειδόναι, καὶ τῷ διαφθεῖρειν τοὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Ita e codd. hæc constituenda esse, cum discrimine verborum didónai—διαφθεῖρειν evincatur, Reiskii sententiam relinquere debebam, qui articulum τῷ ante διαφθεῖρειν librorum nonnullorum auctoritate abjiciendum esse existimavit. WUNDERL. Desunt ὁ Φιλ. in ed. Tayl.

στασιαστικῶς, ἔτι χειρὸν διέθηκε, τοὺς μὲν ἕξαπατῶν, τοῖς δὲ διδοῦς, τοὺς δὲ πάντα τρόπον διαφθείρων, καὶ διέστησεν εἰς μέρη πολλά, ἐνὸς τοῦ συμφέροντος ἅπασιν ὄντος, κωλύειν ἐκεῖνον μέγαν γίνεσθαι. Ἐν τοιαύτῃ δὲ καταστάσει καὶ ἔτι ἀγνοία τοῦ συνισταμένου καὶ φουρμηνίου κακοῦ τῶν ἀπάντων Ἑλλήνων ὄντων, δεῖ σκοπεῖν ὑμᾶς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τί προσῆκου ἦν ἐλέσθαι πράττειν καὶ ποιεῖν τὴν πόλιν, καὶ τούτων λόγον παρ' ἐμοῦ λαβεῖν· ὁ γὰρ ἐνταῦθ' ἑαυτὸν τάξας τῆς πολιτείας εἰμὶ ἐγώ.

246 κ'. Πότερον ¹ αὐτὴν ἐχρῆν, Αἰσχίην, τὸ φρόνημα ἀφεῖσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς, ἐν τῇ Θετταλῶν καὶ Δολόπων τάξει συγκατακταῖσθαι Φιλίππῳ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀρχὴν, καὶ τὰ τῶν προγόνων καλὰ καὶ δίκαια ἀναιρεῖν; ἢ τοῦτο μὲν μὴ ποιεῖν—δεινὸν γὰρ ὡς ἀληθῶς—, ἀ δ' εἴρωα συμβησόμενα, εἰ μηδεὶς ² κωλύσαι, καὶ προσθάνετο, ὡς ἔοικεν, ἐκ πολλοῦ, ταῦτα περὶδεῖν γιγνόμενα; Ἀλλὰ νῦν ἔγωγε τὸν μάλιστ' ἐπιτιμῶντα τοῖς πεπραγμένοις ἠδέως ἀν' ἐροίμην, τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ³ ἢ βούλετ' ἂν, πότερον τῆς συναιτίας τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἑλλησι κακῶν καὶ αἰσχυρῶν, ἢς ἀν' Θετταλοῦς καὶ τοὺς μετὰ τούτων εἴποι τις, ἢ τῆς περιεωρακῆς ταῦτα γιγνόμενα ἐπὶ τῇ τῆς ἰδίας πλεονεξίας ἐλπίδι, ἢς ἀν' Ἀρκάδας καὶ Μεσσηνίους καὶ Ἀργεῖους θείημεν; Ἀλλὰ καὶ τούτων πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες χειρὸν ἡμῶν ἀπηλλάχασιν. καὶ γὰρ εἰ μὲν, ὡς ⁴ ἐκράτησε Φίλιππος, ὥχετ' εὐθύς ἀπιῶν καὶ

1 αὐτὴν

2 κωλύσει

3 ἢ βούλετ'

4 ἐκράτησε, Φίλιππος ὥχετ'

Τοὺς μὲν ἕξαπατῶν, τοῖς δὲ διδοῦς, τοὺς δὲ πάντα τρόπον διαφθείρων] Sunt tria membra: nam διδοῦς h. l. est promittens dare, et τοὺς μὲν—τοῖς δὲ intellige partem—partem, scil. proditorum. HARL.

Ἀπάντων] Sensui videtur deesse τῶν ἄλλων ἀπάντων, ut §. κ'. τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Nam τῶν ἀπάντων Ἑλλήνων includit Athenienses, contra suam ipsius Hypothesin. Sic infra, §. 57. μὴ μόνον ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Vide tamen supra p. 62. v. 18. et ult. MARKLAND.

κ'. Πλεονεξίας] Melioris conditionis: hunc enim significatum frequenter habet, sive etiam melioris conditionis captationem innuit. Xenoph. Cyropæd. libr. I. sect. 19. pag. 75. edit. Welsii, Isocrat. Paneg. cap. II. pag. 15. ed. Mori. Ut au-

tem pleonekteῖν etiam denotat auferre, praeripere, Xenoph. libr. mem. pag. 77. ita etiam πλεονεξία eandem assumit significationem avaritia et aischroekedeias. Ælian. V. H. III. cap. 16. §. 2. Isocrat. Pan. 31. p. 77. ubi vide Morum. Conf. Budæi comment. græc. ling. pag. 858. edit. Rob. Steph. Hinc etiam indicat opes majores injuste acquisitas. Isocr. Paneg. cap. 49. p. 132. Deinde addidit ἰδίας, privatae, que ad unum pertinet, et opponitur τῇ κοινῇ, ut Isocr. Paneg. c. II. p. 12. ubi vide Morum: aut δημοσίᾳ, v. Ruhnken. ad Timæum p. 107. HARL.

Καὶ γὰρ εἰ] Græci eleganter adhibent, pro εἰ καὶ, etsi. v. Viger. de idiotism. gr. dict. pag. 369. IDEM.

ὥχετ'—ἀπιῶν] Celeriter, continuo abi-

μετὰ ταῦτ' ἦγεν ἡσυχίαν, μήτε τῶν αὐτοῦ συμμάχων μήτε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μηδένα μηδὲν λυπήσας, ὅμως ἦν ἂν τις κατὰ τῶν οὐκ ἐναντιωθέντων οἷς ἔπραττεν ἐκεῖνος μέμφις καὶ κατηγορία· εἰ δ' ὁμοίως ἀπάντων τὸ ἀξίωμα, τὴν ἡγεμονίαν, τὴν ἐλευθερίαν περιείλετο, μᾶλλον δὲ καὶ τὰς πολιτείας ὅσων ἠδύνατο, πῶς οὐχ ἀπάντων ἐνδοξότατα ὑμεῖς ἐβουλευσασθε ἐμοὶ πεισθέντες; Ἄλλ' ἐκεῖσ' ἑωπυῖσθε ἡσυχίαι.

κά. Τί τὴν πόλιν, Αἰσχίνη, προσῆκε ποιεῖν, ἀρχὴν καὶ τυραννίδα τῶν Ἑλλήνων ὁρώσαν ἑαυτῷ κατασκευαζόμενον Φίλιππον; ἢ τί τὸν σύμβουλον ἔδει λέγειν ἢ γράφειν τὸν 247 Ἀθήνησιν ἐμέ—καὶ γὰρ τοῦτο πλεῖστον διαφέρει—, ὃς συνῆδειν μὲν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀφ' ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην, αἰεὶ περὶ πρωτείων καὶ τιμῆς καὶ δόξης ἀγωνιζομένην τὴν πατρίδα, καὶ πλείω σώματα καὶ χρήματα ἀναλωκυῖαν ὑπὲρ φιλοτιμίας καὶ τῶν ἀπασιν τοῖς Ἑλλήσι συμφερόντων, ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ὑπὲρ αὐτῶν ἀναλώκασιν ἕκαστοι· ἐώρων δ' αὐτὸν τὸν Φίλιππον, πρὸς ὃν ἦν ¹ ἡμῖν ὁ ἀγὼν, ὑπὲρ ἀρχῆς καὶ δυναστείας τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὴν κλεῖν κατεαγότα, τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πεπηρωμένον, πᾶν ὅ τι ἂν βουληθεῖη μέρος ἢ τύχη τοῦ σώματος παρελῆσθαι, τοῦτο βραδίως καὶ

¹ ἡμῖν

isset. Idem enim et ἐλθὼν cum alio verbo junctum animi promptitudinem et celeritatem actionis elegantem indicat. v. Dorville ad Chariton. pag. 297. et supra §. β'. INEM.

Τῶν ἐναντιωθέντων] Κατὰ τῶν οὐκ ἐναντιωθέντων, addita negatione. WOLF. Necessaria ista Negativa deest quidem in Editt. Aldi et Benenati. Deest etiam in Lindenb. et MSS. Feliciani. Hervagius autem post Felicianum reduxit, et agnoscit Reg. n. aliique, Guelph. Vindob. Harl. Ask. et Aug. Miror sane abesse potuisse. Verum omisit quoque Hermogenes, qui pag. 268. Ita laudat hoc comama Demosth. Καὶ γὰρ, εἰ μὲν ὡς ἐκράτησε Φίλιππος, ἔχετο εὐδαιμόνως ἀπὸ τῶν συμμάχων, μήτε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀδικῶν, ὅμως ἦν ἂν τις κατὰ τῶν ἐναντιωθέντων οἷς ἔπραττεν ἐκεῖνος, μέμφις καὶ κατηγορία· εἰ δὲ ὁμοίως ἀπάντων τὸ ἀξίωμα, τὴν ἡγεμονίαν, καὶ τὰ ἔξῃς. Restituit etiam optimus P. Victorius XI. Var. Lect. 14.

TAYLOR. v. 13. συνῆδ. μὲν ἐκ π. τοῦ Tayl. Ἀναντιωθέντων] Libri MSS. editique antiquiores habent ἐναντιωθέντων: cumque sensus negationem requirat, reponendum censui ἀναντιωθέντων, potius quam οὐκ ἐναντιωθέντων, (quo modo plerique emendant): scriba facili lapsus in prima vocali offendente. STOCK.

κά. Ἀφ' ἧς] h. e. a quo die capi in hunc suggestum ascendere. HARL. V. Var. Lect.

Ἀναλωκυῖαν] [Vid. Var. Lect.] Modo, deletis αἰ τὰ [ita Tayl.], quæ in plurimis et præstantioribus desunt, restitue ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἰπὲρ αὐτῶν ἀνηλόκασιν ἕκαστοι. TAYLOR. Mox v. 19. ἦν et v. 21. ἂν desiderantur in ed. Tayl.

Τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον] Percussus est Philippus, oculum apud Methonam; claviculam, apud Illyrios; manum ac tibiam apud Scythas. Scholiast. STOCK.

Κλεῖν] Vide Etym. M. 518. 25. qui hunc locum laudat. Laudat quoque Herodotus Grammaticus, qui Phrynicho

ἐτοίμως προΐεμενον, ὥστε τῷ λοιπῷ μετὰ τιμῆς καὶ δόξης ζῆν. Καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτό γ' οὐδεὶς ἂν εἶπειν τολμήσειεν, ὡς τῷ μὲν ἐν Πέλλῃ τραφέντι, χωρὶς ἀδύξω τότε γ' ὄντι καὶ ἰσχυρῷ, τσαύτην μεγαλοψυχίαν προσηῆκεν ἐγγενέσθαι, ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς ἐπιθυμήσαι καὶ τοῦτ' εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλέσθαι· ὑμῖν δ' οὖσιν Ἀθηναίοις, καὶ καθ' ἡμέραν ἐκάστην ἐν πᾶσι καὶ λόγοις καὶ θεωρήμασι τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς ὑπομνήμαθ' ὀρώσι, τσαύτην κακίαν ὑπάρξαι, ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθέλοντάς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ. οὐδ' ἂν εἰς ταῦτα φήσειε. Λοιπὸν τοίνυν ἦν καὶ ἀναγκαῖον ἅμα, πᾶσιν αἷς ἐκεῖνος ἔπραττεν ἀδικῶν ὑμᾶς ἐναντιοῦσθαι δικαίως. τοῦτ' ἐποιεῖτε μὲν ἔξ ἀρχῆς ὑμεῖς, εἰκότως καὶ προσηκόντως,

¹ ἰσχυρῷ

² ὑμεῖς ἔξ ἀρχῆς

subjungit solet, et Pollux X. 4. TAYLOR.

Πέλλῃ] Pelle sedes fuit regum Macedonum. Pompon. Mela de situ orbis libr. II. cap. 3. ab init. "Tum Macedonum populi, quæ urbes habitant, quarum Pelle et maxima et illustris. Alumni efficiunt, Philippus, Græciæ domitor, Alexander, etiam Asia." HARL.

Θεωρήματα] Forte Θεάματα. Nam τὰ θεωρήματα sunt τῶν τεχνικῶν. WOLF.

Αὐτεπαγγέλτους] Vide infra ad Not. ἐπαγγελ. Arg. ad Dem. περὶ Παράπρεσθ. in fin. H. Steph. in Thes. L. Gr. T. I. col. 21. locum hunc merito habet suspectum, et miratur, unde profluxerit istud ἐθέλοντάς. Dixi nuper ad §. 6. 'Εθέλοντας habuit, corrupte, Editio Lutetiana. Quod in Regiis, β. γ. ε. ζ. n. reducitur. TAYL.

Αὐτεπαγγέλτους] Doctus hic Britannus in obs. ad Libanii argumentum in Æschinis [Demosth.] orat. περὶ Παραπρεσθ. loc. mem. significationes vocabuli ἐπαγγελία et ἐπαγγέλλειν, vox intra limites unius fere significationis contenta et conclusa, nihil dicit, nisi renunciare, id est, simpliciter enarrare, quæ gesta sunt et quo modo — ἐπαγγελία interea 1) de eo dicitur, qui aliquid in se prastandum suscepit, qui sponte agit, non coactus aut invitus. Ita de Corona §. 42. Ἀντιφῶντα, ὅς ἐπαγγειλάμενος Φιλίππῳ τὰ νεύρια ἐμπαρήσειν. Sic adv. Leptin. pag. 469. ed. Reisk. ὄραν σπαρίζοντα τὸν δῆμον χρημάτων, τάλαντον ἔδωκεν αὐτῷ ἐπαγγειλάμενος, id est: ultro, sponte sua. vide Wolf. ad locum. Similiter fere de Corona §. 47. ἂν μέντοιγε ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἐπαγγειλάμενος δέδωκα. Inde aliquoties

cum quadam plenitudine dicitur αὐτεπαγγέλτους, ἐθέλοντάς, ut de Corona §. κα'. (qui est hic noster locus). Et profecto non solummodo cum plenitudine, sed tanta similitudine etiam, ut nonnulli posteriorum vocem, pro Glossa damnam, eijcere non dubitarent. 2) Deinde significat, polliceri, fidem dare et se obstringere ad aliquid prastandum — Ἐπαγγέλλεσθαι in Stio et leviter inflexo sensu est operis formam proponere; rem seu argumentum futurum delineare, et rationem instituere istius, quod esset exsequendum. 4) Est petere, sive rogare. Dubitare nos non sinit Ulpianus: Τὸ μὲν ἐπαγγέλλεσθαι αἰτεῖν σημαῖσι. Rursus ille: ἐπαγγεῖλαι] πρῶσταξιν ἢ αἰτησιν. Et rursus ἐπαγγεῖλαισθαι] ἀπὸ αἰτήσαι — —. Ultimo denique 6) ἐπαγγελία est vox juridica. Δοκιμασίαν, inquit Æschines c. Timarch. ἐπαγγεῖλατο Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος. Plurimis exposuit scriptor eruditus ad LL. Attic. libr. III. tit. III. Taylor cunctas has significationes antoritatibus idoneis probavit: nobis vero loca omnia huc transscribere ab instituto alienum videbatur; neque tamen junioribus amicis, quibus exemplum Taylorianum videre forte non contingit, illam observationem in compendium redactam invidere volumus, atque a superioribus iudicibus veniam confidimus nos impetratos. Ceterum ἀπαγγέλλειν et ἐπαγγέλλειν a librariis sæpissime permisceri, observat idem ille doctus Britannus, testesque laudat. D' Orvillium ad Charit. pag. 413. et Alberti ad Act. Apost. XXIII. 21. HARL. v. 6. deest τὸν in ed. Tyl.

ἔγραφον δὲ ¹ καὶ συνεβούλευον ἐγὼ καὶ οὓς ἐπολιτευόμεν 248
χρόνους. Ὁμολογῶ.

κβ'. Ἀλλὰ τί ἐχρῆν με ποιεῖν; ἤδη γάρ σε ἐρωτῶ,
πάντα ² τᾶλλα ἀφείς, Ἀμφίπολιον, Πύδναν, Ποτίδαιαν,
Ἀλόνησον· οὐδενὸς τούτων μέμνημαι. Σέρξιον δὲ καὶ Δο-
ρίσκον καὶ τὴν Πεπαρήθου πόρθησιν καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα
ἢ πόλις ἠδίκητο, οὐδ' εἰ γέγονεν οἶδα. Καίτοι σύ γ' ἔφησ-
θά με ταῦτα λέγοντα εἰς ἔχθραν ἐμβαλεῖν τουτουσί, Εὐ-
βούλου καὶ Ἀριστοφῶντος καὶ Διοπείδους τῶν περὶ τούτων
όντων ψηφισμάτων, οὐκ ἐμῶν, ὧ λέγων ³ εὐχερῶς ὅ τι ἂν
βουληθῆς! ⁴ Οὐδὲν νῦν περὶ τούτων ἐρῶ. Ἀλλ' ὅ τὴν Εὐ-
βοϊαν ἐκεῖνος σφετεριζόμενος καὶ κατασκευάζων ἐπιτεί-
χισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ Μεγάρους ἐπιχειρῶν, καὶ κα-
ταλαμβάνων Ὀρεόν, καὶ κατασκάπτων Πορθημόν, καὶ κα-
θιστὰς ἐν μὲν Ὀρεῶν Φιλιστιδὴν τύραννον, ἐν δ' Ἐρετρίᾳ
Κλείταρχον, καὶ τὸν Ἑλλήσποντον ὑφ' ἑαυτῶ ποιούμενος,
καὶ Βυζάντιον πολιορκῶν, καὶ πόλεις Ἑλληνίδας ⁵ τὰς μὲν
ἀναιρῶν, εἰς ⁵ τὰς δὲ τοὺς φυγάδας κατάγων, πότερον ταῦτα
πάντα ποιῶν ἠδίκηει καὶ παρεσπόνδει καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην,
ἢ οὐ; καὶ πότερον φανῆναί τινα τῶν Ἑλλήνων τὸν ταῦτα
κωλύσοντα ποιεῖν αὐτὸν ἐχρῆν, ἢ μή; Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἐχρῆν,
ἀλλὰ τὴν Μυσῶν λείαν καλουμένην τὴν Ἑλλάδα οὐσαν
ὀφθῆναι ζώντων Ἀθηναίων καὶ ὄντων, περιείργασμαι μὲν

¹ † καὶ συνεβούλευον καὶ ἐγὼ ² † τὰ ἄλλα ³ εὐχερῶς πᾶν ὅ, τι ⁴ † οὐδὲ ⁵ ἀς

κβ'. Ἀλλὰ τί &c.] Quam simpliciter,
quiete, modeste, at graviter diu dixerat!
Nunc inardescit, ut Seilerus jam animad-
vertit. Appellat Ἐσχινέμ: conglomerat
argumenta, et animi quadam vehe-
mentia recenset, quæ Philippus injuste et
contra pacem patraverit. Quam scite in-
textit laudem Atheniensium: ζώντων ΑΘΗ-
ΝΑΙΩΝ καὶ ὄντων. Reddit ad Ἐσχινέμ.
En oratorem summum! Vide fulmina et
artificium! Simili pæne modo Cicero pro
Ligario cap. I. *Habes igitur, Tubero, quod
est accusatori maxime optandum, confiten-
tem reum.* IDEM. v. 10. ψφ. ὄντων Tayl.

Οὐδ' εἰ γέγονεν οἶδα] Οὐ προσποιῶμαι εἰ-
δέναι, ἀφίημι, ἐπιλανθάνομαι. WOLF.

Σφετεριζόμενος] Citatur a Demetrio Phal.
§. 293—4. et ab Hermogene passim.
TAYLOR.

Ἐφ' ἑαυτῶ] V. annotata ad §. ιβ'. IDEM.
Μυσῶν λείαν] Explicant Paræmiographi,
et Ulpian. ad loc. IDEM. vv. 17. 18. pro

τὰς, τινὰς Tayl.

Μυσῶν λείαν] Proverbium in eos, qui
impune a quibuslibet læduntur ac diripi-
untur. Ortum a Mysis, Hellesponti ac-
colis, infami ignavia: unde Μυσῶν λεία, et
Μυσῶν ἔσχατος scommata sunt veterum ser-
mone trita ac celebrata. Testantur Strabo
Geog. l. 12. et Cic. pro Flacco. Narrante
παροιμιογράφῳ ab eo tempore invaluisse
proverbium, quo tempore Mysi, absente
Telepho rege, qui Græcis errantibus viam
in Trojam monstravit, finitimorum incur-
sationibus male vexati sunt. Vid. Erasmi
Chilid. Stock.

Μυσῶν λείαν] Proverbium est Mysorum
præda, de quo Eras. quo quidem in loco
scioli depravarunt pro Mysorum miserorum,
in translatione Leonardi Aretini.
Eras. Ex edit. HERVAG.

ὄντων] F. ζώντων Ἀθηναίων, καὶ ἰδόντων.
Vid. Homer. Iliad. A. 88. Heliodor. IV.
2. MARKLAND. Non intelligo, quid in-

ἐγὼ περὶ τούτων εἰπὼν, περιεῖργασται δ' ἡ πόλις ἡ πει-
σθεῖσα ἔμοί, ἔστω δ' ἀδικήματα πάντα ταῦθ' ἀπέπρακται
καὶ ἀμαρτήματα ἔμα'· εἰ δ' ἔδει τούτων ¹τινὰ κωλυτὴν
249 φανῆναι, τίνα ἄλλον ἢ τὸν Ἀθηναίων δῆμον προσῆκε γενέ-
σθαι.

κγ'. Ταῦτα τοίνυν ἐπολιτεύομην τότε ἐγὼ, καὶ ὄρων
καταδουλούμενον πάντας ἀνθρώπους ἐκεῖνον ἠναντιούμην,
καὶ προλέγων καὶ διδάσκων μὴ προϊέσθαι ταῦτα Φιλίππῳ
διετέλουν. Καὶ μὴν τὴν εἰρήνην γ' ἐκεῖνος ἔλυσε τὰ πλοῖα
λαβῶν, οὐχ ἡ πόλις, Αἰσχίνη. Φέρε ²δ' αὐτὰ τὰ ψηφί-
σματα καὶ τὴν ἐπιστολὴν τὴν τοῦ Φιλίππου, καὶ λέγε
ἔφεξῆς· ἀπὸ γὰρ τούτων ἐξεταζομένων, τίς τίνος αἰτίας
ἔστι, γενήσεται φανερόν. Λέγε.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπὶ ἄρχοντος Νεοκλέους, μηνὸς Βοηδρομιῶνος, ἐκκλησίας συγκλήτου

¹ Deest τινά.

² † δὲ

tersit inter ζώντων et ὄντων. Diu est, quod
correxeram ζώντων Ἀθηναίων, καὶ ὄντων.
TAYLOR. Forte tamen, ut a viris
his doctissimis pace illorum faciam dis-
cessionem, in tanto codicum consensu
nihil mutandum, sed ita interpretandum
est: quum adhuc viverent Athenienses,
et tales essent, hoc est, more majorum
se præstarent patriæ et libertatis defenso-
res; qua ratione in simplici hac brevi-
tate et in verbo ὄντων magnitudo quæ-
dam et major vis, quam in ὄρόντων mihi
quidem inesse videtur. Atque Reiske
in Annotat. ad suam edit. plane mutavit
sententiam, et pæne, in meam rationem
abiit. HARL. v. 1. τῶν τοιούτων Tayl.

Ἀθηναίων] τὸν πῶν Ἀθηναίων. MARKL.

Προσῆκει γενέσθαι] Μ. προσῆκε, quia an-
tecedit ἔδει. Et [v. 10.] αὐτὰ τὰ ψηφίσματα.
WOLF. προσῆκει Editi omnes. προσῆκε
Guelph. Aug. Reg. ε. TAYLOR.

Ταῦτα] Potest gemino modo accipi,
sive: non oportet vos hæc, quæ Philippus
audit facinora, et quæ vobis per vim ex-
torquet, impune pati fieri et vobis eripi.
Sive ταῦτα valet idem, atque sæpe nu-
mero hæc Tullio: ut huic hæc in neutro
plurali republicam Romanam, ita De-
mostheni ταῦτα hæc nostra bona, copias,
possessions, jura, decora, totam repu-
blicam et totum imperium Atheniense
significat. REISK. quem etiam v. iu An-

notatis. HARL.

Γε] Interpretarer vel omnino, vel con-
iunctum cum ἐκεῖνος (et mallem ἐκεῖνος γε
legere,) ille ipse. v. Ernesti ad illud Xe-
noph. οἱ γε πατέρες, ipsi parentes, parentes
adeo, in Mem. I. 2. §. 27. καὶ μὴν autem,
enimvero, ut Vigerus de idiotism. gr. dict.
cap. 8. pag. 379. hunc nostrum locum
interpretatus est: Enimvero pacem ille
tum violavit, quum hæc navigia cepit. ubi
vero γε omisit: quia enim legit: καὶ μὴν
τὴν εἰρήνην ἐκεῖνος ἔλυσε. IDEM.

Δὲ] Habet hæc particula obsecrandi
vim in hisce formulis, δεῦρο δὲ, φέρε δὲ,
ἴθι δὲ, age, sis, quæso, ut Grævius ait in
lection. Hesiod. cap. I. pag. 2. Atque δὲ
adjectivis et verbis eleganter addi, ob-
servat Ernesti ad Xenoph. mem. II. 1.
§. 24. IDEM. v. 9. deest διετέλουν in ed. Tayl.

Τὲ] Deerat in Editorum nonnullis.
Restituunt ex Regiis Quinque. TAYLOR.

Νεοκλέους] Proxime p. 68. ult. Νικοκλέους.
Quod si hæc ad Olymp. CIX. 4. refe-
renda sunt, ut contendit Cl. Corsinius in
Fastis Atticis, tom. I. p. 353. Prætor eo
anno Athenis fuit NICOMACHUS. Verum
totam istam Dissertationem VIII^{vam} im-
pendit Vir doctissimus Archontibus Pseud-
onymis expendendis. Qua in disputa-
tione minus strenue rem gessit diligentis-
simus licet Meursius in libro ei rei des-
tinato. TAYLOR.

ἰπὸ στρατηγῶν συναχθείσης, Εὐβουλος Μνησιθέου Κύπριος εἶπεν· Ἐπειδὴ προσήγγειλαν οἱ στρατηγοὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ¹ Λεωμέδοντα τὸν ναύαρχον καὶ τὰ μετ' αὐτοῦ ἀποσταλέντα σκάφη εἰκοσιν ἐπὶ τὴν τοῦ σίτου παραπομπὴν εἰς Ἑλλήσποντον ὁ παρὰ Φιλίππου στρατηγὸς Ἀμύντας καταγόμενος εἰς Μακεδονίαν καὶ ἐν φυλακῇ ἔχει, ἐπιμεληθῆναι τοὺς πρυτάνεις καὶ τοὺς στρατηγούς, ὅπως ἢ βουλή ² συναχθῆ, καὶ αἰρεθῶσι πρέσβεις πρὸς Φίλιππον, οἵτινες παραγγελλόμενοι διαλέξονται πρὸς αὐτὸν περὶ τοῦ ἀρεθῆναι τὸν τε ναύαρχον καὶ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς στρατιώτας. καὶ εἰ μὲν εἰ ἀγνοίαν ταῦτα πεποίηκεν ὁ Ἀμύντας, ὅτι οὐ μεμψιμοιρεῖ ὁ δῆμος οὐδὲν ³ αὐτῶ· εἰ δὲ τι πλημμελοῦντα παρὰ τὰ ἐπεσταλμένα λαβῶν, ὅτι ἐπισκεψάμενοι Ἀθηναῖοι ἐπιτιμήσουσι κατὰ τὴν τῆς ὀλιγορίας ἀξίαν, εἰ δὲ μῆδέτερον τούτων ἐστίν, ἀλλ' ἰδίᾳ ἀγνωμοσύνην ἢ ὁ ἀποστειλάς ⁴ ἢ ὁ ἀπεσταλμένος, καὶ τοῦτο ⁴ γράψαι, ἵν' αἰσθανόμενος ὁ δῆμος βουλευ- 250
σῆται τί δεῖ ποιεῖν.

Τοῦτο μὲν τοίνυν τὸ ψήφισμα Εὐβουλος ἔγραψεν, οὐκ ἐγώ, τὸ δ' ἔφεξῆς Ἀριστοφῶν, εἶθ' Ἠγησίωπος, εἶτ' Ἀριστοφῶν πάλιν, εἶτα Φιλοκράτης, εἶτα Κηφισοφῶν, εἶτα πάντες οἱ ἄλλοι· ἐγὼ δ' οὐδὲν περὶ τούτων. Λέγε τὸ ψήφισμα.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπὶ Νεοκλέους ἀρχοντος, Βοηδρομιῶνος ἔην καὶ νῆα, βουλῆς γνώμη,

¹ † Λεωδάμαντα

² † συναχθῶσι

³ † αὐτῶ.

⁴ † γράψαι λέγειν, ἵνα

Ἐπὶ τῶν στρατηγῶν] [Ita Tayl.] Deest τῶν in omnibus Exemplaribus. Quænam, quæso, Religio Wolfium invasit? TAYLOR.

Εὐβουλος—Κύπριος] Alter Eubulus fuit Ἀναφλύστιος. Fortasse fuit et Κύπριος τις τῶν παρ' Ἀθηναίους δῆμων. WOLF.

Κύπριος] An Κυθῆριος? Vid. Steph. Byzant. MARKLAND. Κυθῆριος restituit Cl. Valesius ad Harpocr. pag. 80. Κύθηρον erat δῆμος Tribus Pandionidis, ut confirmat Harpocratio. Inscriptio apud Spodium:

ΕΠΙΚΤΗΣΙΣ ΟΝΑΣΟΥ ΚΥΘΗΡΙΟΥ
ΘΥΓΑΤΗΡ. TAYLOR.

Λεωδάμαντα] Utrum is est, qui in τῶ κατὰ Τιμάρχου exagitur? WOLF. Λεωμέδοντα Codd. Guelph. Aug. Ven. β. ε. Regiorum: quo nomine vocatur mox ab Ulpiano, in σχολ. et in Epistola Philippi, quæ sequitur. TAYLOR.

Εἰς Ἑλλήσποντον] Ἐξ Ἑλλησπόντου Lambinus. Inscite. Non potuit inscitus. Est sc. σκάφη ἀποσταλέντα εἰς Ἑλλήσποντον ἐπὶ τὴν τοῦ σίτου παραπομπήν. TAYLOR.

Ὅπως ἢ βουλή συναχθῶσι] Ἀντὶ τοῦ οἱ βουλευταί. WOLF. v. 7. pro οἵτις, cī ed. Tayl. et v. seq. deest τε.

Εἰ δὲ τι πλημμελοῦντα] S. τὸν ναύαρχον Λεωδάμαντα λαβῶν ὁ Ἀμύντας. WOLF.

Ἐπεσταλμένα] Ἐντεταλμένα Lambi-

bus. TAYLOR.

Ἐπὶ] Λαβῶν, τοὺς πρέσβεις τῶ Φιλίππου λέγειν, ὅτι κ. τ. λ. Altemp. Et similiter deinde infra καὶ τοὺς πρέσβεις τῶ δῆμῳ τοῦτο γράψαι. Explicat scil. et exponit, non emendat. IDEM.

ἢ ὁ ἀποστειλάς] Sive Philippus, sive Amyntas. WOLF.

Καὶ τοῦτο γράψαι λέγειν] Mendosus videtur locus, quocunque te vertas. Ego verti, quasi scriptum esset, καὶ τοῦτο γράψαι δεῖν. S. τοὺς πρέσβεις. Melanchtho: Id quoque exponatur. Perionius: Etiam hoc indicandum esse. Meletus: Dicant legati, ut hoc etiam scribat Philippus. WOLF. Deest γράψαι in Ven. in Regg. β. γ. η. Quod fortasse locum complanare potest. Inter γράψαι et λέγειν varie olim lectum fuerit. TAYLOR.

Καὶ τοῦτο κ. τ. λ.] Sic ego hunc locum interpretor: jussit Eubulus dicere legatis scribere etiam hoc Athenas, ut &c. AUGER. ψήφισμα] Βούλευμα Cod. MS. ε. Mallem hoc ad eandem vocem v. 18. De ea re statim. TAYLOR.

Νεοκλέους] [Ita Tayl.] Archon erat eo nomine CXIX. 3. sc. post fata Demosthenis. Verum hic Νεοκλέους sine dubio est restituendum. Ita sine litura Felicianus, et qui eum sequuntur. Vide supra. Ubi Neocles, non Nicocles. Eodem saue

πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν, τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνενεγκόντες, ἔτι ἔδοξε τῷ ἡμῶν πρέσβειν εἰλθεῖν πρὸς Φίλιππον περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς, καὶ ἐντολὰς δοῦναι καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ψηφίσματα. Καὶ εἴλοντο τοῦσδε, Κηφισοφῶντα Κλέωνος Ἐναφλύστιον, Δημόκριτον Δημοφῶντος Ἀναγυράσιον, Πολύκριτον Ἀπημίαντου Κοθωκίην. Πρυτανεῖα φυλῆς Ἰπποθωντίδος, Ἀριστοφῶν ἑὸς Κολλυτεὺς πρόεδρος εἶπεν.

Ὡς περ τοίνυν ἐγὼ ταῦτα δεικνύω τὰ ψηφίσματα, οὕτω καὶ σὺ δεῖξον, Αἰσχίνη, ποῖον ἐγὼ γράψας ψήφισμα αἰτίας εἰμι τοῦ πολέμου. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἔχῃς· εἰ γὰρ εἶχες, οὐδὲν ἂν αὐτοῦ πρότερον νυνὶ παρέσχου. Καὶ μὴν οὐδ' ὁ Φίλιππος οὐδὲν αἰτιαῖτάί με ὑπὲρ τοῦ πολέμου, ἑτέροις

¹ † κολυττεὺς

² † αὐτοῦ

Prætor, eodem mense, hæc duo Acta habentur: sive sint Concionis utrumque; sive illud Concionis, hoc vero Senatus. Profecto in hoc nonnulla continentur, quæ id suadere possunt: verum non novi ita consuesse fieri Athenis, ut Populus Senatui præiret et præscriberet. Et quædam rursus hic dissuadet. IDEM.

Βουλῆς γνώμη] Si scriberetur ullibi γνώμη in recto casu, tum profecto arbitratus essem, hanc olim fuisse hujus Decreti Appellationem, loco τοῦ, ψήφισμα, quod deest in aliquibus. Nam si hæc ageretur in Senatu, tum ψήφισμα dici non potuit: βουλῆς γνώμη recte dici potuit. IDEM.

Βουλῆς γνώμη πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν] De consilii sententia consilium agitata est super iis, de quibus πρυτάνεις retulerant ad curiam, quæ in concione populi prius agitata fuerant. Est enim χρηματίζειν, ut opinor, ἀπὸ τῶν χρημάτων παραγόμενον, pro eo quod est, actui rerum operam dare, et commentari de summa Republica, vel, de rebus ad eam pertinentibus. Idem alibi, [§. 53.] καὶ πρὶν ἐκείνην χρηματίζειν καὶ προβουλεύσαι, πᾶς ὁ δῆμος ἄνω καθῆτο: id est, ante quam Senatus consuleretur, et rogaretur sententias, et decretum fieret, &c. Et edit. HERVAG.

Βουλῆς] Βουλὴν simpliciter Senatum quingentorum fuisse, ait Petitus in comment. in LL. Attic. libr. III. tit. 1. p. 274. HARL.

Ἐχρηματίζειν] Τὸ χρηματίζειν, cum sermo est de senatu aut concione, agere significat, seu de rebus ad temp. spectantibus consultare: quo sensu dicitur infra §. 53. καὶ πρὶν ἐκείνην χρηματίζειν καὶ προβουλεύσαι, κ. τ. λ. Cum autem, uti hoc loco, de Prytanibus aliisque concionis moderatoribus dicitur, est υποβάλλειν, monere, subjicere quid sit tractandum, teste Ulp. in Timocratea: vel potius referre, rem consultandam proponere. Dem. c. Timocr. Τὸς δὲ προέδρους χρηματίζειν

ἐπάναγκες πρῶτον—περὶ τῶν νομοθετῶν: Proedri primo loco ad pop. referuntur de Nomothetis. Vid. Kuhn. in Polluc. STOCK.

Τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνενεγκόντες] Quia et Acta Senatus ad Concionem, et Concionis ad Senatum referebantur: ut de communi et Senatus et Populi sententia res conficeretur. Unde etiam literæ inscribuntur τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. WOLF.

Ἄνενεγκόντες] sc. εἰς τὴν Βουλὴν, Altemps. TAYLOR.

Περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς] Id est, de recuperandis navibus. ἀνακομιζέσθαι enim est πάλιν κομίζεσθαι, id est recuperare, et ἀνακομιδῆ, recuperatio. Et edit. HERVAG.

Πρυτανεῖα] Πρυτανευούσης coniecit quidam ad oram Exemplaris Altempsiani. πρυτανεῖα Rugg. ε. ζ. Guelphi. Aug. Harl. Vindob. Scilicet Librarii male excipiebant vocem Recitantis. Nam in ea re late, quæ his rebus atque isti operi vacabat, Aurium iudicium non fuit adeo superbum: neque quidem Lingua loquentis adeo accurata. TAYLOR.

Πρόεδρος] Quinquaginta ex unaquaque tribu sorte capti Senatores πρυτάνεις dicebantur: qui non simul imperabant, sed singulis hebdomadibus tantum decem: ex his decem illi singularum decuriarum viri, qui in sua hebdomade præerant, dicebantur πρόεδροι, qui ἐκλεγρόντο τῶν πρυτάνεων καθ' ἐκάστην πρυτανεῖαν. Hi vero proedri inter se sortiebantur regna septem illorum hebdomadis dierum, quibus præerant: proedrus autem, qui suum imperabat diem, ἐπιστάτης dicebatur, quod concionibus populi præerat. Reliqua vide apud Petitum in comment. in leg. attic. libr. III. tit. I. pag. 269 seq. et Wesseling laudat ibi Dodwellum Diss. III. de Cyclis sect. 37. Conf. quoque Harpocrat. in ἐπιστάτης et πρόεδρος, Ernesti ad Xenoph. Memor. I. cap. 1. §. 18. HARL.

ἐγκαλῶν. Λέγε δ' αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν ¹ τὴν τοῦ Φιλίππου.

ἘΠΙΣΤΟΛΗ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Παραγενόμενοι πρὸς ἐμὲ οἱ παρ' ἡμῶν πρεσβευταί, Κηφισοφῶν καὶ Δημόκριτος καὶ Πολύκριτος, εἰλέγοντο περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀφέσεως, ὧν ἐναντία Λαομέδων. ² καὶ ὅλον μὲν οὖν ἔμοιγε φαίεσθε ἐν μεγάλῃ εὐηθείᾳ ἔσσεσθαι, εἰ ³ γ' οἴεσθέ με λαυθάνειν, ὅτι ⁴ ἔξαπεστάλη ταῦτα τὰ πλοῖα πρόφασιν μὲν ὡς τὸν σῆτον παραπέμψοντα ἐκ τοῦ Ἑλληςπόντου εἰς Λήμνον, βοηθήσοντα δὲ Σηλυμβριανοῖς τοῖς ὑπ' ἐμοῦ μὲν πολιορκουμένοις, οὐ συμπεριειλημμένοις δ' ἐν ταῖς τῆς φιλίας κοινῇ κειμέναις ἡμῖν συνθήκαις. Καὶ ταῦτα συνετάχθη τῷ ναυάρχῳ ἄνευ μὲν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ δὲ ⁵ τινῶν ἀρχόντων καὶ ἐτέρων, ἰδιωτῶν μὲν νῦν ὄντων, ἐκ παντὸς δὲ τρόπου βουλομένων τὸν δῆμον ἀντὶ τῆς νῦν ὑπαρχούσης πρὸς ἐμὲ φιλίας τὸν πόλεμον ἀναλαβεῖν, πολλῶ μᾶλλον φιλοτιμουμένων τοῦτο συντελεσθαι ἢ τοῖς Σηλυμβριανοῖς βοηθήσαι. καὶ ὑπολαμβάνουσιν αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο πρόσδοον ἔσσεσθαι· οὐ μέντοι μοι δοκεῖ τοῦτο χρήσιμον

251

¹ † Deest τίν.

² † καθόλου

³ Deest γέ.

⁴ ἔξαπεστάλη μὲν ταῦτα

⁵ τινῶν

⁶ αὐτοῖς τὸ † τοιοῦτον

¹ Ἀφέσεως] ² Ἀφαιρέσεως Harl. solus. Prestat sane Vulgata. Id erat munus legatorum, ut in posteriori Decreto legimus, agere uter τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς. TAYLOR.

Εἴτ' οἴεσθε] [Ita Tayl.] F. εἰ γ' οἴεσθε. WOLF. εἰ οἴεσθε nonnulli: εἰ τοῦτ' οἴεσθε optima Editio, quam procudit Felicianus. TAYLOR.

Λαυθάνειν] Accuratus Interpres Etruscus, quam Latinus, sc. se pensate ch' io non sappia. IDEM.

Πρόφασιν μὲν—βοηθήσοντα δὲ] S. τῷ ἔργῳ. WOLF.

Σηλυμβριανοῖς] Selymbria fuit urbs in Thracia. Pompon. Mela de situ orbis II. c. 2. (ubi urbes in Thracia sitas persequitur), §. 65. In Bosphoro, inquit, Byzantium; in Propontide, Selymbria, Perinthos, Bithynis. Juvat de hac urbe ea huc transscribere, quæ Wesselingius ad Diodor. Sicul. libr. XIII. 67. p. 594. tom. I. annotavit: “ Σηλυβριαν” (ita enim scripserat Diodorus) “ a Selye et voce βρία, urbem Thracibus notante, cum vocabulum sit conflatum, teste Strabone, Σηλυβριαν itidem scribente, libr. VII. pag. 491. C. sic præstat, neque aliter aut Xenophon Hellen. I. pag. 335. et pag. 339. aut Plut. Alcib. pag. 208. A. In Demosth. Orat. de Corona pag. 148. nunc Σηλυμβριανῶν, in vetustis vero schedis Σηλυβριανῶν. Pessime apud Themistium Orat. XXIII. pag. 290. Σηλυμβριανῶν.” HARL.

Καθόλου μὲν—Σηλυμβριανοῖς] Reiskius, qui et particulam μὲν post ἔξαπεστάλη e codd. Paris. sept. et Bav. adjecit, ut ei

vocula δὲ post βοηθήσοντα responderet, et vocem ἔργῳ post βοηθήσοντα δὲ, ut ad πρόφασιν μὲν referendam, desideravit, de constructione nihil vidit. Nam pro oppositis habenda sunt πρόφασιν μὲν ὡς παραπέμψοντα—βοηθήσοντα δὲ per speciem quidem frumenti advehendi—sed reapse ad auxilium Selymbrianis ferendum. Δὲ post πρόφασιν significat revera, ut Latinorum sed apud Ciceronem: Præclara classis in speciem, sed inops et infirma, aut ceterum apud Tacitum Annal. I. 10. Dicebatur contra, pietatem erga parentem et tempora reipublicæ obtentui sumta, ceterum cupidine dominandi etc. I. 44. Secuti exemplum veterani huud multa post in Retiam mittuntur specie defendenda provincia, ceterum ut avellerentur castris. WUNDERL.

Ἰδιωτῶν μὲν νῦν ὄντων] Ex hoc numero nihil vetat fuisse et Demosthenem. WOLF. Et sic privatus ap. Liv. II. 56. ubi vid. Sigon. HARL.

Φιλοτιμουμένοις τοῦτο συνετάχθαι] Pro συνετάχθαι legitur etiam συντελεσθαι. Forte φιλοτιμουμένων legendum, ut referatur ad ἀρχόντων, nisi placeat ἀνακλόουδον. Melanchtho: Quibus multo majori curæ est, ut nos committant. Perionius: Aut potius gloriæ cupiditate ducti hoc malunt sequi, quam Selymbrianis auxilium ferre, sibi que hoc tale utilitati fore existimant. Meletus: Et hoc ut perficiatur, multo magis laborant, quam ut Selymbrianis opem ferant. WOLF. φιλοτιμουμένων habet præstantissima ea Editio, quam toties laudo cum MStis Harl. ε. ζ. Ask. In Ulpiano ἴσ. φιλοτιμουμένων. TAYLOR.

ἐπαρχειν οὐθ' ἡμῖν οὐτ' ἐμοί. Διόπερ τά τε νῦν καταχθόντα πλοῖα πρὸς ἡμᾶς ἀφῆμι ¹ ἔμην, καὶ τοῦ λοιποῦ ἰάν βούλησθε μὴ ἐπιτρέπειν τοῖς πρῶ-
εστηκόσιν ἡμῶν κακοήθως πολιτεύεσθαι, ἀλλ' ἐπιτιμᾶτε, πειράσσομαι καὶ γὰρ
διαφυλάττειν τὴν εἰρήνην. Εὐτεχεῖτε.

κδ'. Ἐνταῦθ' οὐδαμοῦ Δημοσθένην γέγραφεν, οὐδ' αἰ-
τίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ. Τί ποτ' οὖν, τοῖς ἄλλοις ἐγκα-
λῶν, τῶν ἐμοί πεπραγμένων οὐχὶ μέμνηται; Ὅτι τῶν
ἀδικημάτων ἀν' ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ ² γε-
252 γράφει. τούτων γὰρ εἰχόμην ἐγώ, καὶ τούτοις ἠναντιούμην.
Καὶ πρῶτον μὲν τὴν εἰς Πελοπόννησον πρεσβείαν ἐγραψα,
ὅτε πρῶτον ἐκεῖνος εἰς Πελοπόννησον παρεδύετο· εἶτα τὴν
εἰς Εὐβοίαν, ἠνίκ' Εὐβοίας ἤπτετο· εἶτα τὴν ἐπ' Ὀρεὸν
ἔξοδον, οὐκέτι πρεσβείαν, καὶ τὴν εἰς Ἐρέτριαν, ἐπειδὴ τυ-
ράννους ἐκεῖνος ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. ³ μετὰ
ταῦτα δὲ τοὺς ἀποστόλους ἅπαντας ἀπέστειλα, καθ' οὓς
Χερρῶνηςος ἐσώθη καὶ Βυζάντιον καὶ πάντες οἱ σύμμαχοι.
Ἐξ ὧν ἡμῖν μὲν τὰ κάλλιστα, ἔπαινοι, δόξαι, τιμαί, στέ-
φανοι, χάριτες παρὰ τῶν εὖ πεπονθότων ἐγίγοντο· τῶν δ'
ἀδικουμένων τοῖς μὲν ἡμῖν τότε πεισθεῖσιν ἢ σωτηρία πε-
ριεγένετο, τοῖς δ' ὀλιγαρχήσασιν τὸ πολλάκις ὧν ἡμεῖς προεί-
πατε μεμνησθῆναι, καὶ νομίζειν ἡμᾶς μὴ μόνον εὔνους ⁴ αὐ-
τοῖς ἀλλὰ καὶ φρονίμους ἀνθρώπους καὶ μάντις εἶναι·
πάντα γὰρ ἐκβέβηκεν, ἀ προείπατε ⁵ αὐτοῖς.

¹ † ἡμῖν

² † γέγραφε

³ μεταταῦτα

⁴ † αὐτοῖς

⁵ † αὐτοῖς

φιλοτιμούμενον τοῦτο συντελεῖσθαι Tayl.

κδ'. Παρεδύετο] An παρεισεδύετο, id est, irrepsit, clam et astute. Vide Victor. IV. Var. Lect. 23. Ad similem locum similiter olim admonuit Cl. Marklandus. TAYLOR.

Παρεδύετο] Furtim se insinuavit. ὡς ἐπὶ ληστοῦ εἶπε τὴν λέξιν. Schol. STOCK.

Ἀποστόλους] Vide inferius, §. λά. Ulpiani σχ. ad Philip. I. Laudat hunc locum Suidas v. Ἀποστολάς. TAYLOR. Cf. Th. Magist. p. 104. ibique interpr. HARL.

Καὶ Βυζάντιον] Philippus Olymp. CIX. ann. IV. Perinthum, urbem Atheniensibus deditam, graviter oppugnat, quam vero rex Persarum pecunia, frumento et armis, Byzantii autem auxiliis juvare decreverunt. Philippus sciens a Byzantinis auxilium urbanis venire, copias dividit, partem cum fortissimis ducibus in obsidione reliquit, cum altera parte festinat Byzantium, et oppidum oppugnat. Athe-

nienses anno sequenti, quod a Philippo Byzantium obsidente judicarunt pacem violatam esse, auctore Demosthene copias navales, CXX navibus, Byzantiis auxilio confestim miserant, (vid. decret. Byzantinum c. 27.) quod et Chii, Rhodii, et nonnulli alii Græci, Atheniensibus fidi, fecerant. Hoc Græcorum concursu Philippus terrefactus, obsidionem solvit: vide Diodor. Sicul. libr. XVI. pag. 141. tom. II. qui Philippum pacem cum Atheniensibus fecisse narrat, de qua autem pace Wesseling. dubitat, saltim paucorum illa fuit mensium, quorum spatio Scythas Philippus invasit. conf. quoque infra cap. 27. et Vita comparate Aristotelis ac Demosthenis Olympiadibus ac Præturis Atheniensium digesta ab And. Schotto August. Vindelic. MDCIII. pag. 92. 93. qui etiam pag. 81. de tribus legationibus agit, et in toto libro nostram orationem bene illustrat: adde

κέ. Καὶ μὴν ὅτι πολλὰ μὲν ἂν χρήματα ἔδωκε Φιλι-
 στίδης, ὡστ' ἔχειν Ὠρέον, πολλὰ δὲ Κλείταρχος, ὡστ' ἔχειν
 Ἐρέτριαν, πολλὰ δ' αὐτὸς ὁ Φίλιππος, ὡστὲ ταῦθ' ὑπάρ-
 χειν ἐφ' ὑμᾶς αὐτῶ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων μηδὲν ἐξελέγχε-
 σθαι, μηδ' αἰ ποιωῶν ἠδίκηει, μηδένα ἐξετάζειν πανταχοῦ, οὐ-
 δεῖς ἀγνοεῖ, καὶ πάντων ἤμιστα σύ' οἱ γὰρ παρὰ τοῦ Κλει-
 τάρχου καὶ τοῦ Φιλιππίδου τότε πρέσβεις δεῦρ' ἀφικόμενοι
 παρὰ σοὶ κατέλυον, Αἰσχίνη, καὶ σύ προὔξενεις αὐτῶν·
 οὐς ἢ μὲν πόλις ὡς ἐχθρούς καὶ οὔτε δίκαια οὔτε συμφέ-
 ροντα λέγοντας ἀπήλασε, σοὶ δ' ἦσαν φίλοι. Οὐ τοίνυν
 ἐπράχθη τούτων οὐδέν, ὧ ἐλασφημῶν περὶ ἐμοῦ καὶ λέγων,
 ὡς σιωπῶ μὲν λαβῶν, βοῶ δ' ἀναλώσας! Ἄλλ' οὐ σύ γε, 253

† ἀφικνούμενοι

Justin. libr. IX. cap. 1. 2. Plutarch. in Demosth. p. 853. D. HARL.

κέ. Καὶ μὴν ὅτι κ. τ. λ.] Vid. infra Not. Καίτοι πῶσα κ. τ. λ. §. λ'.

μηδὲν ἐξελέγχεσθαι] Non patefierent, Wolfius. Vide supra §. ἡ. ἐλέγχεσθαι plurimi Codd. Ven. Guelfh. Aug. Ital. Harl. Regii a. e. Cum quibus sentire quodque video, et bene vertere, Etruscum: non habes potuit esse convinto dell' altre cose. Hæc tantum inter se distant, quantum palam fieri, et examen subire. TAYLOR.

Κατέλυον] Hæc verba adducit T. Magister, v. Προξενῶ, ex orat. περὶ Πασαπρεσβείας, errore solito. IDEM.

Καὶ σὺ προὔξενεις αὐτῶν] Objicit Æschini, quod legatos quosdam Philippi hospitio susceperit, et quod hospitii jus cum eis contraxerit. Genitivo jungitur προξενῶ. Unde προξενεῖς, publici hospites, et quibus publice hoc munus delegatum erat, ut legatos civitatum honoris causa hospitio susceperent, ut inquit Interpres Demosthenis, et προξενεῖς sunt πόλεις, αἱ ἀλλήλας ὑποδεχόμεναι ἐν ταῖς ἐαυτῶν πόλεσι. et προξενία, hujuscemodi hospitii necessitudo et privata et publica. ita enim πρὸς Ἀεπτίνην utitur. Et edit. HERVAG.

Προὔξενεις] Wolfius interpretatur, tu illos hospitio excepisti. Taylor. tu eorum eras procurator. Seilerus: du warst ihr Gastwirth [thou wast their host or entertainer]. Sed bene illustrat hoc vocabulum Thom. Magister pag. 743. Προξενῶ, οὐ μόνον τὸ αἴτιος τινὶ τοῦδε γίνομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ξενοδοχῶ, γενικῆ συντασσόμενον — ἀπαύτως καὶ προξενος, ὁ ξενοδόχος — — προξενία δὲ, ἡ κοινὴ πρὸς πόλιν φιλία, ad quem locum vide interpretes in edit. Bernardi, et in his Stœberus, vir græce doctus, laudat Schol. Aristoph. Avib. v.

1022. Προξένους ἐκάλουον τοὺς τεταγμένους εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους τοὺς ἐξ ἄλλων πόλεων ἴκοντας. v. etiam Hesyeh. sub h. v. et Ammon. de affinium vocabulorum differentia pag. 118. 119. edit. Valckenaer. qui in Animadv. ad Ammon. cap. X. toto in hoc vocabulo explicando versatur, præcipue pag. 201. omnia comprehendens, “ προξενος, ait, secundum Ammonium πόλεως καὶ ἔθνους. Πρόξενος, ut, quæ a Grammaticis traduntur, universa complectar, homines dicebantur privati, quibus in patria urbe degentibus honorificum hospitii jus cum alia civitate publicitus intercedebat: his id munus erat præcipue injunctum, ut sedulo prospicerent, ne quid publica istius civitatis res a civibus suis caperet detrimenti, legatos illinc venientes hospitio exciperent, ad populum deducerent, utque iis bene esset, procurarent.” Hæc a se dicta multis exemplis firmat et stabilis. HARL.

Οὐ τοίνυν] Nihil igitur factum est horum, i. e. eorum quæ tu, Æschines, dixisti. AUGER.

Τούτων οὐδέν] Eorum scilicet quæ modo recensuit: ut Oreum teneret Philistides, Eretriam Clitarchus, &c. Male hic Lamb. et Oxon. interrogationem statuunt: neque feliciter vertit Tourellius: rien de tout cela ne se passa de la façon que vous le contez. STOCK.

Σιωπῶ] Vid. Æschin. §. 77. IDEM.

Ἄλλ' οὐ σύ γε] Orator ea, quæ adversarius in ipsum sparserat opprobria et crimina, non quidem plane negat, sed ita leviter transit et ita retorquet in Æschinem, ut culpa hujus et crimina pœna majore digna videantur populo. Scite igitur se expeditit laqueis, et commode vitavit defensionem. Compara cum his, quæ ad

ἀλλὰ βοᾷς μὲν ἔχων, ¹ παύσει δ' οὐδέποτε, εἰ μὴ σε οὗτοι
παύσωσιν ἀτιμώσαντες τήμερον.

κς'. Στεφανωσάντων τούτων ὑμῶν ἐμὲ ἐπὶ τούτοις τότε,
καὶ γράψαντος Ἀριστονίκου τὰς αὐτὰς συλλαβὰς, ὡς περ
οὗτος Ἰκτισιφῶν νῦν γέγραφε, καὶ ἀναρρήθέντος ἐν τῷ θεά-
τρῳ τοῦ στεφάνου, καὶ δευτέρου κηρύγματος ἤδη μοι τούτου
γιγνομένου, οὗτ' αὐτεῖπεν Αἰσχίνης παρών, οὔτε τὸν εἰπόντα
ἐγράψατο. Καί μοι λέγε καὶ τοῦτο τὸ ψήφισμα λαβών.
Λέγε.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπὶ ² Χαιρώνδου ³ Ἠγήμονος ἄρχοντος, Γαμηλιῶνος ἕκτη ἀπίοντος,
φιλῆς πρυτανεύουσης Λεοντίδος, Ἀριστόνικος Φρεάρριος εἶπεν· Ἐπειδὴ
Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας παρέ-
σχηται τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, καὶ πολλοῖς τῶν συμμάχων καὶ πρότερον
καὶ ἐν τῷ παρόντι καιρῷ βεβροθήθηκε διὰ τῶν ψηφισμάτων, καὶ τινὰς τῶν
ἐν τῇ Εὐβοίᾳ πόλεων ἠλευθέρωκε, καὶ διατελεῖ εἰδούς ὡν τῷ δήμῳ τῶν
Ἀθηναίων, καὶ λέγει καὶ πράττει ὅ τι αὐτῷ ἐπινοήσεται ἀγαθὸν ὑπὲρ τ' αὐτῶν
Ἀθηναίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, δεῖσθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν
Ἀθηναίων ἐπαινεῖσαι Δημοσθένην Δημοσθένους ⁴ Παιανιᾶ καὶ στεφανῶσαι
χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις

¹ † παύση² † Χαιρωνίδου³ Ἠγήμονος⁴ † παιανιᾶ

cap. 35. dicentur. HART.

κς'. Τούτων] Ambiguum, utra Praeconizatio, ut dicitur, fuerit secunda, an illa Aristonici, an haec Ctesiphontis? Atque id quoque video ambigere Interpretes: Et secundum hoc mihi nunc sit praconium, Wolfius. Et essendo stato quello il secondo bando ch' io haveva havuto, Ferrus. Aretinus omisit. Aliquid de hac re Ulpianus non praetereundum. Si qua fides Pseudo-Plutarcho, nemo tulit hos honores Demostheni ante Aristonicum: πρῶτος, inquit ille, ἔγραψε στεφανωθῆναι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ Ἀριστόνικος Νικοφάνους Ἀναγυράσιος. Ecce ut caespitet! Domo non fuit Anagyrhasius. Vide infra v. 12. TAYLOR. Siquem ante Aristonicum coronam sibi decrevisse dicat Orator, σοφίζεται, inquit Ulpianus; sic enim decretum istud haud dubie recitasset: si Ctesiphontis decretum secundum esse dicat, ἀνημοῖσι: infra enim §. 65. gloriatur, eundem sibi honorem a civibus suis delatum fuisse, auctoribus Demomele et Hyperide, statim post constatam cum Thebanis societatem. STOCK.

Χαιρωνίδου] Iterum variatur in MSS. Χαιρώνδου tamen plurimi. Consule de hoc Praetore eruditissimum longe Corsini-

um Fast. Attic. Tom. I. pagg. 74. et 358. Jam quid istud, quod sequitur Ἠγήμονος? Anne nomen Patris? Ita Wolfius, ita Lambinus, ita Peronius intelligere videntur, uti ex eorum Interpretationibus liquet. Nella Signoria di Cheronide di Egemone. Ferrus. Charonida praefecto pratorio presidente. Anon. Venetus. Anne olim contendebat Codd. utrum haec res gestae sint Chæronida, an Hegemone praetore, et deinde ad nos pervenerit utrumque? Potuit et hoc quoque fieri. TAYLOR.

Ἐκτη ἀπίοντος] Melanchtho: 26. Januarii. Camerarius κε, πέμπτη ἐπὶ εἰκάδι, ἕκτη φθίνοντος. Peronius: 7. Cal. Februarii. WOLF.

Ἀπιόντος] Ἰσταμένου Ven. Aut hoc aut illud sit, necesse est fere: quanquam in isto Cod. utrumque exaretur. Quod est absurdissimum. TAYLOR.

Φρεάρριος] Ita Suidas, Harpocratio, etc. qui ad hunc locum Auctoris nostri respiciunt. Φρεάρριος MSS. Ald. item Regg. β. η. hic et in sequentibus. Verum non ita Marmora, quibus fides habenda est potior. IDEM.

Αὐτῶν] Αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων. MARK-

πραγμῶν κατεῖς· τῆς δ' ἀναγορεύσεως τοῦ στεφάνου ἐπιμηθήναι τὴν πρυτανεύουσαν φυλὴν καὶ τὸν ἀγωνοθέτην. Εἶπεν Ἀριστόνικος Φρε- 254
ἀφίος.

Ἔστιν οὖν ὅστις ὑμῶν οἰδέ τινα αἰσχύνῃν συμβῆσαν τῇ πόλει διὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα, ἢ χλευασμὸν ἢ γέλωτα, ἀ νῦν οὗτος ἔφη συμβήσεσθαι, εἰάν ἐγὼ στεφανῶμαι; Καὶ μὴν ὅταν ἢ νέα καὶ γνώριμα πᾶσι τὰ πρᾶγματα, εἰάν τε καλῶς ἔχη, χάριτος τυγχάνει, εἰάν δ' ὡς ἑτέρως, τιμωρίας. Φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκῶς τότε καὶ οὐ μέμψεως οὐδὲ τιμωρίας.

κζ'. ¹ Οὐκ οὖν μέχρι μὲν τῶν χρόνων ἐκείνων, ἐν οἷς ταῦτ' ἐπράχθη, πάντας ἀνωμολόγημαι τοὺς χρόνους τὰ ἄριστα πράττειν τῇ πόλει, τῶν νικῶν, ὅτ' ἐβουλεύεσθε, λέγων καὶ γράφων, τῶν καταπραχθῆναι τὰ γραφέντα, καὶ στεφάνους ἐξ αὐτῶν τῇ πόλει καὶ ἐμοὶ καὶ πᾶσιν ὑμῖν γενέσθαι, τῶν θυσίας τοῖς θεοῖς ² καὶ προσόδους ὡς ἀγαθῶν τούτων ὄντων ὑμᾶς πεποιῆσθαι. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ τῆς Εὐβοίας ὁ Φίλιππος ἐξηλάθη, τοῖς μὲν ὅπλοις ὑφ' ὑμῶν, τῇ δὲ πολιτείᾳ καὶ τοῖς ψηφίσμασι, καὶ διαρρηγῶσί τινες τούτων, ὑπ' ἐμοῦ, ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει. Ὁρῶν

¹ † οὐκ οὖν

² καὶ προσόδους τοῖς θεοῖς

τὴν πρυτανεύουσαν φυλὴν] Id est, eam tribum, cuius tum erat imperium. πρυτανεύειν, regere et moderari, administrare et condere significat, et pro imperio constituere, deducto verbo a quinquagenaria classe, quæ in dies quinque et triginta imperii summam Athenis obtinebat, πρυτάνεισque vocabantur. Ex edit. HERVAG.

κζ'. Πράττειν] Πράττων. WOLF.

Γράφων] Conf. Heusinger ad Plutarch. de puer. educan. c. 9. nr. 12. HARL.

τῶν θυσίας τοῖς θεοῖς καὶ προσόδους] Προσόδους dixit, quas Latini supplicationes vocant, et ad altaria pulvinariaque deorum obsecrationes. Inde προσόδια μέλη dicta sunt, quæ in hujuscemodi obsecrationibus canebantur, et quæ in pompis deorum. Athen. lib. 6. [XIV. c. 7. Ed. Casaub.] per ο μικρὸν vero scribi debet, licet aliquando προσόδιον legatur. Ex edit. HERVAG. Aristoph. Nub. 307. ed. Brunck. πρόσδοι μακάρων ἱεράταται. de Pace, 395. καὶ σε θυσίαισιν ἱεραῖσιν προσόδοις τε μεγάλαισι, &c. quæ vertit Spanhemius ad Callim. Hymn. in Jov. v. 1. "Et te sacrificiis sanctis, magnisque supplicationibus &c. (non ut ibi eruditissimus Floreus, rediti-

bus) colimus."

Ἐπιτειχισμὸν] Confer ζ. κβ'. Et tum addes Harpocr. et Suid. v. Ἐπιτειχισμα, et quæ habet Ulpianus ad Orat. de Chersoneso, Hemsterhus. ad Lucianum Nigrin. §. 23. TAYLOR. In l. i. Hemsterhusius sic: "Ἐπιτειχίζειν et ἐπιτειχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν et τειχισμα, ut quando philosophiam Alcidas vocavit ἐπιτειχισμα τῶν νόμων, teste Aristotele, Rhetor. l. iii. poeticam Sext. Empiric. adv. Gram. l. i. §. 298. ἐπιτειχισμα ἀνθρωπίνων σαθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant, ἐπιτειχισμα τοῖς ἀνθρωπίνωι πάθεισι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων σαθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus et dominos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς, vel τοῖς Ἀθηναίως Δεκέλειαν et notum e Thucyde, l. vi. c. 93. l. vii. c. 18. V. Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Synes.

δ' ὅτι σίτω πάντων ἀνθρώπων πλείστῳ χράμεθ' ἐπεισάκτω, βουλόμενος τῆς σιτοπομπείας κύριος γενέσθαι, παρελθὼν ἐπὶ Θυράκης Βυζαντίους, συμμάχους ὄντας αὐτῷ, τὸ μὲν πρῶτον ἡξίου συμπολεμεῖν τὸν πρὸς ὑμᾶς πόλεμον· ὡς δ' οὐκ ἠθέλον, οὐδ' ἐπὶ τούτοις ἔφασαν τὴν συμμαχίαν πεποιῆσθαι, λέγοντες ἀληθῆ, χαράκωμα βαλλόμενος πρὸς τῆ πόλει καὶ μηχανήματ' ἐπιστήσας ἐπολιόρκει. Τούτων δὲ γιγνομένων ὅ τι μὲν πρὸς ἡμᾶς, οὐκέτ' ἐρωτήσω·
 255 δῆλον γάρ ἐστιν ἅπασιν· ἀλλὰ τίς ἦν ὁ βοηθήσας τοῖς Βυζαντίοις καὶ σώσας αὐτούς; τίς ὁ κωλύσας τὸν Ἑλλησποντον ἀπαλλοτριωθῆναι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους; Ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τὴν πόλιν λέγω. τίς δ' ὁ τῆ πόλει λέγων καὶ γράφων καὶ πράττων καὶ ἀπλῶς ἑαυτὸν εἰς τὰ πράγματα ἀφειδῶς διδούς; Ἐγώ. Ἀλλὰ μὴν ἡλίκα ταῦτ' ὠφέλησεν ἅπαντας, οὐκέτ' ἐκ λόγου δεῖ¹ μαθεῖν, ἀλλ' ἔργῳ πεπειρασθε· ὁ γὰρ τότε ἐνσταὺς πόλεμος, ἄνευ τοῦ καλῆν δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν πάσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις διήγαγεν² ὑμᾶς τῆς νῦν εἰρήνης, ἣν οὗτοι κατὰ τῆς πατρίδος τηροῦσιν οἱ χρηστοὶ ἐπὶ ταῖς μελλούσαις ἐλπίσιν, ὧν διαμάρτοιν, καὶ μὴ μετὰσχοιν ὧν ὑμεῖς οἱ τὰ βέλτιστα βουλόμενοι τοὺς θεοὺς αἰτεῖτε, μηδὲ μεταδοῖεν ὑμῖν ὧν αὐτοὶ προήρηται. Λέγε

¹ μαθεῖν ὑμᾶς, ἀλλ'² ὑμᾶς

Ep. 79. Strab. V. p. 328. A. Arrian. Av. Al. IV. 27. Hinc ἐπιτείχιμα, castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris. Quam virtutem satis explanatur Scholiast. Thueyd. l. 1. c. 122. ἐπιτείχιμα τῆ χώρα, et c. 142. Harpoc. et Suid. in v. Ulpian. ad Demosth. Phil. I. §. γ'. ubi legendum censeo, ἐπιτείχιμα τῆ αὐτοῦ χώρα, et Access. e Luce. Cod. p. 1161. 1167. locus, quem proferunt o Dem. Orat. pro Ctesiph. extat §. κζ'. Philippus Eubœa expulsus ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτείχιμόν ἐζήτησεν (quomodo Philoni p. 1114. ἐπιτείχιμός κατά τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι·) et §. κβ'. ὁ τὴν Εἰβοίαν—κατασκευάζων ἐπιτείχιμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Dionys. Halic. A. R. I. p. 16. φρουρίον καὶ ἐπιτείχιμα κατὰ τῶν Ὀμβρίων. quam structuræ formam hic quidem sæpissime occurrit.

Βυζαντίους] Conf. Justin. IX. c. 1. et quæ supra ad cap. 24. adscripta sunt. Ex his Demosthenis verbis videmus causam præcipuam, cur Philippus Byzantium in sua habere potestate studuerit. Hærl. Χαράκωματα] Ita Tayl. V. Var.-Lect. Διήγαγεν] Sic Isocrates Nicocle: τὰς πόλεις διάγειν ἐν εἰρήνῃ, καὶ τοὺς ἰδίους οἴκους. WOLF. v. 14. δούς, et 15. οὐκ ἔγαι.

Τῆς νῦν εἰρήνης] Hac sive Pace, sive Servitutis specie, quam Athenienses habent ab Alexandro concessam. Utile erit Ulpianum de hac re consulere, atque etiam addere, quæ exeunte Oratione scribat Noster, Ἐξω δὲ βλέπουσι, καὶ ἐν οἷς ἀτυχησάντων τῶν Ἑλλήνων εὐτύχησεν ἕτερος, ταῦτ' ἐπαινοῦσι, καὶ ὅσως τὸν ἄπαντα χρόνον διαμενεῖ, φασὶ δεῖν τηρεῖν. TAYLOR.

Ὅν αὐτοὶ προήρηται] Τῆς δουλείας, δηλονότι. Schol. Stock. Desunt artic. ante Βυζ. et Περ. in ed. Tayl.

δ' αὐτοῖς καὶ τοὺς τῶν Βυζαντιῶν στεφάνους καὶ τοὺς τῶν Περινθίων, οἷς ἔστεφάνουεν ἐκ τούτων τὴν πόλιν.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ.

Ἐπὶ ἱερομνάμονος Βοσπορίχῳ Δαμάγητος ἐν τῇ ἀλίᾳ ἐλέξεν, ἐκ τῆς

Ἱερομνάμονος] Hæc vox aliter hic videtur usurpari, quam supra, cum de Amphictyonibus ageretur. Melanchtho: *Sacerdote Bosporicho*. Perionius: *Hieromneme Bospori*. Meletus: *Pontifice Bosporicho*. Dorica Dialectus latissime patuit extra Græciam. WOLF.

Ἐν Τεαλίᾳ] [Ita Tayl.] Fortasse is locus Concionibus fuit Byzantii. IDEM.

Ἐν τεαλίᾳ] Ut edi solebat ante Wolfium. Vir ille, de Demosthene multum meritus, a mente tamen ejus aberrat, cum crediderit, τεαλίαν fuisse nomen proprium loci. Neque minus errat Lambinus, qui legit Δαμάγητος ὁ Ἐν τεαλίᾳ, quasi diceretur Entealīæ filius. Lege ἐν τῇ ἀλίᾳ cum Cod. Guelfh. et Altemps. sc. in *Catu*, in *concione*. Ἐκκλησιῶν dicerent Athenienses, qui suam habebant *Concionem popularem*,

a *Senatu* diversam, et quodammodo inferiorem: Cujus erat consilia prius agitata ab isto Senatu (*προβουλευμάτα*) excoipere et rata facere: similiter ut hio Byzantii Demagetus ad *populum* tulit, ἐκ τῆς Βωλῆς λαβὼν ῥήτραν. Præivere in hac restitutione Viri longe doctissimi, Van Dalius Dissertat. IX. C. 3. Valesius IV. Emend. 9. Scriptor eruditus in *Miscell. Observ.* Tom. II. pag. 355. et Tourrellius, Gallicus Interpres, qui utilem et felicem operam in hoc Decreto collocavit. Et ex iis, qui præivere, nonnulli etiam admodum, simile fere Monumentum servari in opere Gruteriano CCCC. Simile inquam, si vel materiam spectes, atque grati animi significationem, sive etiam Dorensium *πλατυασδούντων* dialectum; Scriptum enim fuit Agrigenti.

ΕΠΙ		ΙΕΡΟΘΥΤΑ
ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ	ΤΟΥ	ΦΙΛΩΝΟΣ
ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑ	ΤΑΣ	ΒΟΥΛΛΑΣ
ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑΣ		ΤΑΣ ΦΥΛΛΑΣ
ΤΩΝ ΤΑΛΛΕΩΝ		ΠΡΟΑΓΟΡΟΥΝΤΟΣ
ΔΙΟΚΛΕΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΚΛΕΟΣ		
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΑΔΡΑΝΙΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ		
ΑΛΙΑΣΜΑ ΕΣ ΤΑΣ ΔΙΜΗΝΟΥ ΚΑΡΝΕΙΟΥ ΕΞΗΚΟΤΟΣ ΠΑΝΤΑΙ		
ΥΠΕΡ ΠΡΟΞΕΝΙΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΩΙ ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩΙ		

ΕΔΩΞΕ ΤΑΙ ΛΑΙ ΚΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑΙ ΣΥΓΚΛΗΤΡΩΡΙ ΕΠΕΙΔΗ ΑΝΑΓΓΕΛΛΟΝ ΟΙ ΠΡΕΣΒΕΕΣ ΟΙ ΕΣ ΡΩΜΑΝ ΠΟΡΕΥΘΕΝΤΕΣ ΠΑΣΙΩΝ ΠΑΣΙΩΝΟΣ ΚΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΞΗΝΙΑΔΑ ΔΗΜΗΤΡΙΩΝ ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩΝ ΠΟΛΛΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑΣ ΧΡΕΙΑΣ ΠΑΡΕΙΣΧΗΣΘΑΙ ΤΩΙ ΑΜΩΙ ΔΑΜΩΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΠΑΡΑΤΙΟΣ ΓΕΓΟΝΕΙΝ ΤΟΙΣ ΔΕ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΙΣ ΠΑΤΡΙΩΝ ΕΣΤΙ ΚΑΙ ΕΚ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΠΑΡΑΔΕΔΟΜΕΝΟΝ ΤΙΜΕΙΝ ΤΟΥΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΑΜΟΥ ΔΑΜΟΥ ΤΑΙΣ ΚΑΤΑΞΙΟΙΣ ΤΙΜΑΙΣ.

ΕΔΕΟΧΘΑΙ ΕΠΙ ΑΓΑΘΑΙ ΤΥΧΑΙ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑΙ ΤΟΥ ΔΑΜΟΥ ΤΩΝ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΩΝ ΕΜΕΙΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΩΝ ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩΝ ΟΠΩΣ ΠΑΣΙ ΦΑΝΕΡΟΝ ΠΟΤΙ Ο ΔΑΜΟΣ ΤΩΝ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΩΝ ΕΠΙ ΣΤΑΤΑΙ ΧΑΡΙΤΑΣ ΑΠΟΝΕΜΕΙΝ ΚΑΤΑΞΙΑΣ ΤΟΙΣ ΕΥΕΡΓΕΤΕΙΝ ΠΡΟΑΙΡΟΥΜΕΝΟΙΣ ΑΥΤΟΝ ΤΟ ΔΕ ΔΟΓΜΑ ΤΟΔΕ ΚΟΛΛΑΨΑΝΤΑΣ ΕΣ ΧΑΛΚΩ ΜΑΤΑ ΔΥΟ ΤΟ ΜΕΝ ΕΝ ΑΝΑΘΕΜΕΙΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΩΝ ΤΟ ΔΕ

ΑΛΛΟ ΑΠΟΔΟΜΕΙΝ ΔΗΜΗΤΡΙΩ ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩ ΓΥΠΟ
ΜΝΑΜΑ ΤΑΣ ΠΟΤΙ ΤΟΝ ΔΑΜΟΝ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΟΥΣ ΔΕ ΤΑΜΙΑΣ
ΕΞΟΔΙΑΞΑΙ ΕΣ ΤΑ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΣΟΝ ΚΑΧΡΕΙΑ Η ΚΑΙ ΦΕ
ΡΕΙΝ ΤΑΝ ΕΞΟΔΟΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΛΟΓΩΝ.

ΟΜΟΓΝΩΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΠΑΝΤΕΣ.

Idem ille Demetrius Diodoti F. Syracusanus, de Melitensibus quoque eodem tempore bene meritis, gratias quoque habuit istius Populi publice consignatas: adjicio: quarum memoriam, a Grutero descriptam

pag. CCCC. cum et illud superius Monumentum Agrigentinum, et nonnulla quoque apud Demosthenem illustret, hic

ΥΠΕΡ ΠΡΟΞΕ

ΕΡΓΕΣΙΑΣ

ΔΙΟΔΟΤΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΓ

ΤΟΥ

Hic

exaratur

Corona

lemniscata.

ΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΩ

ΣΥΡΑΚΟΣΙΩ

ΓΟΝΟΙΣ ΑΥ

ΕΠΙ ΙΕΡΟΘΥΤΟΥ ΙΚΕΤΑ ΙΚΕΤΟΥ ΑΡΧΟΝ
ΤΩΝ ΔΕ ΗΡΕΟΥ ΚΑΙ ΚΟΤΗΤΟΣ.

ΕΔΟΞΕ ΤΗ ΣΥΓΚΛΗΤΩ ΚΑΙ ΤΩ ΔΗΜΩ
ΤΩΝ ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ ΕΠΕΙΔΗ ΔΗΜΗ
ΤΡΙΟΣ ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΣ ΔΙ
ΑΠΑΝΤΟΣ ΕΥΝΟΥΣ ΥΠΑΡΧΩΝ
ΤΟΙΣ ΔΕ ΔΗΜΟΣΙΟΙΣ ΗΜΩΝ ΠΡΑΓ-
ΜΑΣΙΝ ΚΑΙ ΕΝΙ ΕΚΑΣΤΩ ΤΩΝ ΠΟΛΙ
ΤΩΝ ΠΑΡΑΙΤΙΟΣ ΑΓΑΘΟΥ ΠΟΛΛΑΚΙ
ΓΕΓΕΝΗΤΑΙ.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ ΔΕΔΟΧΘΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΩΝ
ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΝ ΠΡΟΞΕ
ΝΟΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ ΤΟΥ ΔΗ
ΜΟΥ ΤΩΝ ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΓ-
ΓΟΝΟΥΣ ΑΥΤΟΥ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΗΣ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΗΜΕΤΕΡΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΗΝ ΔΕ
ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΤΑΥΤΗΝ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ
ΕΙΣ ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ ΔΥΟ ΚΑΙ ΤΟ ΕΝ ΔΟΥ
ΝΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΩ ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑ-
ΚΟΣΙΩ.

Addam vero et tertium Gelanorum monumentum, superioribus etiam ad rem nonno ab Illustriss. Scipione Maffei, Veronæ stram atque ad Decretum Byzantinorum 1734. in Galliæ Antiq. Selectis:

ΕΠΙ ΙΕΡΑΠΟΛΟΥ ΑΡΙΣΤΙΟΝΟΣ ΤΟΥ ΙΣΤΙΕΙ

ΟΥ ΚΑΤΕΝΙΑΥΣΙΟΥ ΣΟΣΙΟΣ ΤΟΥ ΝΥΜΦΟΔΟΡΟΥ

ΒΟΥΛΑΣ ΑΛΙΑΣΜΑΤΑ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΕΞΑΜΗΝΟΥ ΚΑΡΝΕΙΟΥ ΤΡΙΑΚΑ
ΔΙ ΠΡΟΣΤΑΤΑΣ ΙΠΠΟΚΛΗΣ ΙΠΠΟΚΛΕΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΙ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ
ΕΔΟΞΕ ΤΑ ΑΛΙΑ ΚΑΘΑ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΙΛΑΙΣ ΕΠΕΙΔΗ Ο ΑΙΡΗΜΕΝΟΣ ΓΥΜ
ΝΑΣΙΑΡΧΟΣ ΤΟΝ ΚΑΤΕΞΕΝΙΑΥΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣ ΖΟΠΥΡΟΥ ΕΠΗΜΕΛΙΑΝ
ΠΕΠΟΙΗΤΑΙ ΤΟΝ ΤΕ ΕΦΕΒΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ ΤΩΝ
ΑΠΟΔΙΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΤΑΚ ΑΛΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΥΜΝΑ
ΣΙΟΝ ΚΑΛΩΣ ΔΙΑΣΠΡΑΓΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΑΞΙΑ ΠΡΑΞΕΩΝ ΑΥΤΟΥ ΤΕ

βουλῆς λαβῶν ῥήτραν· Ἐπειδὴ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ἐν τε τοῖς προγενομένοις καιροῖς εὐνοῶν διατελεῖ Βυζαντίους καὶ τοῖς συμμαχοῖς καὶ συγγενέσι Περινθίους, καὶ πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας παρέσχηται, ἐν τε τῷ παρεστακότι καιρῷ, Φιλίππῳ τῷ Μακεδόνοιο ἐπιστρατεύσαντος ἐπὶ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐπ' ἀναστάσει Βυζαντίων καὶ Περινθίων, καὶ τὴν χώραν δαιμότος καὶ δειδροκοπόντος, βοηθήσας πλοῖσιαιν ἑκατὸν καὶ εἰκοσι καὶ σίτη καὶ βέλεια καὶ ὀπλίταις, ἐξέλιτο ἄρμη ἐκ τῶν μεγάλων κινύων, καὶ ἀποκατέσασε τὴν πάτριον πολιτείαν καὶ τὴν νόμος καὶ τὴν τάφως, εἰλόχθαι τῷ ἴαμψ τῷ Βυζαντίων καὶ Περινθίων, Ἀθηναίους δόμειν

ΚΑΙ ΤΑΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΙΝ ΑΡΕΤΑΣ ΚΑΛΟΣ ΟΥΝ ΕΧΟΝ ΕΣΤΙ ΣΤΕΦΑΝΟΣΙ
ΕΝΕΝ ΤΑΙ ΑΔΙΑΙ ΤΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΝ ΖΟΥΠΡΟΥ
ΕΛΑΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑΣ
ΤΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΤΟ ΔΕ ΔΟΓΜΑ ΤΟΔΕ ΚΟΛΑΦΘΕΝ ΕΙΣ ΣΤΑ
ΛΑΝ ΑΝΑΘΕΜΟΙΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΕΙΣ ΔΕ ΤΑΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΝ
ΤΑΣ ΣΤΑΛΑΣ ΕΞΟΔΙΑΣΑΙ ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΜΕΡΟΣ ΚΑΘΑ ΚΑΙ ΒΟΥΛΑ
ΚΑΤΑΝΑΓΡΑΦΗΣΗ. Ο ΔΑΜΟΣ ΤΟΝ ΓΕΛΟΙΟΝ ΕΠΑΙΝ
ΕΙ ΚΑΙ ΣΤΕΦΑΝΟΙ ΤΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΝ ΖΩΠΥ
ΡΟΥ ΕΛΑΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΟΝΙΑΣ
ΤΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ.

Nemo igitur hoc Monnmento perfecto, negabit Decretum hoc vere esse emendatum ab iis, qui ἐν τῇ ἀλίξ legerint, sive ἐν τῇ ἀλίξ ob Dorismum, ut Altemps. habet. Confer τὸν μέγαν Casaubon. ad Athen. II. 3. atque incllytum D'Orvillium ad Chariton. Aphrodis. p. 71. ΤΑΥΛΟΡ.

Ἄλιξ] Ἄλιξ idem quod ἐκκλησία Atheniensibus, ἀπὸ τοῦ ἀλίξσθαι, congregari: occurrit aliquoties apud Herodotum. STOCK.

Ἐκ τῆς βουλῆς λαβῶν ῥήτραν] Τῆς βουλῆς προβουλευσαμένης. WOLF. Rem in senatu prius agitatam ad populum tulit. STOCK.

Ἐκ τῆς κ. τ. λ.] Ex senatu legem accipiens, id est, de senatus sententia. AUGER.

Ἐπειδὴ ὁ δῆμος] Byzantii Athenienses extollentes, quod et olim benevolentiam in se praestiterint summam, et nunc documento eam luculentissimo comprobaverint, haec deoerunt: Ἐπειδὴ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ἐν τε τοῖς προγεγενημένοις καιροῖς εὐνοῶν διατελεῖ Βυζαντίους καὶ τοῖς συμμαχοῖς, καὶ συγγενέσι Περινθίους, καὶ πολλὰς καὶ μεγάλας χρείας παρέσχηται, ἐν τε τῷ παρεστακότι καιρῷ κ. τ. λ. Ubi mendum in διατελεῖ latere, quoque modo tollatur, explanemus. Praesens verbi διατελεῖ, cum participio praesentis junctum, quae fuerunt atque nunc sunt significat, ut loca §. 4. in init. Ἔσων εὐνοῶν ἔχων ἐγὼ διατελεῖ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, et §. 4. post med. εὐνοῶν, ἧς ἔχων διατελεῖ ἐν παντὶ καιρῷ εἰς τὴν δῆμον ostendunt. Sed, ut nihil de junctura διατελεῖ—καὶ—παρέσχηται moneam, praesentis notionem ab hoc loco alienam esse, verba adjecta ἐν τε τοῖς προγεγενημένοις καιροῖς docent. Vide igitur

an manum auctoris restituerim legendo διετέλει. Imperfectum verbi διατελεῖν, cum participio praesentis junctum, ea notat, quae olim in statu quodam permanent. Demosth. p. Cor. §. κγ'. in init. Ταῦτα τοῖς ἐσπολιτευόμεν τῷ ἔργῳ, καὶ—ἡαντιούμην, καὶ προλέγων καὶ διδάσκων, μὴ προῖσθαι ταῦτα Φιλίππῳ, διετέλου. §. νβ'. ante med. Ἔσων τοῦτο μὴ γενήσεται, παρατηρῶν διετέλου. adv. Lept. §. δ. in fin. Χρήματα μὲν γὰρ πλείστά ποτε κτησάμενοι, πάντα ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσαν, ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πάσωντε κίνδυνον ἐξέστησαν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας οὐσίας ἀπορτανάλσκοντες διετέλου. WUNDERL.

Συμμαχοῖς] Subaudi αὐτῶν. AUGER.
Χρείας] Χάριτις MSS. Ald. et Felician. Hic vicissim debemus Inscriptioni isti Agrigentinae l. 13. ut hujus Decreti Textus integer a mutatione conservetur. ΤΑΥΛΟΡ. v. 4. Φιλίππου τοῦ, et v. 7. ἄμει Tayl].
Χρείας] Χρεία in decretis est commodum, beneficium, meritum. HARL.

Ὀπλίταις] h. e. militibus gravi armatura, scuto et gladio, instructis. conf. Cuper. Obs. libr. 1. c. 7. IDEM.

Ἄρμη] F. ἄμμεας, τὸ ἡμᾶς. Ut in illo Laconico:

ΓΕΡΟΝΤΕΣ. Ἄρμμες ποκ' ἡμμε ἀλκίμμε νεανίαι.

ΝΕΑΝΙΑΙ. Ἄρμμες δέ γ' ἐσμέν' αἰ δὲ λῆς, πείραν λάβε.

ΠΑΙΔΕΣ. Ἄρμμες ποκ' ἐσόμεσθα σολλῶ καὶ ῥημε.

WOLF. Ἄρμει Ven. Harl. Id erat inceptum. ἀρμῆ Ital. Nou promovemus. ἀμμε Λαμβίν. Altemps. et Harl. quoque a manu 2. ΤΑΥΛΟΡ.

ἐπιγαμίαν, πολιτείαν, ἔγκτασιν γᾶς καὶ οἰκιᾶν, προεδρίαν ἐν τοῖς ἁγῶ-
σιν, πόθοδον ποτὶ τὰν βωλᾶν καὶ τὸν δᾶμον πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά, καὶ

¹ ἀγῶσι

Ἐπιγαμίαν] Vide, quæ annotavimus ad Leptineam §. 17. ad v. ἐεργ. Van Dalium pag. 780. Dissertationis modo laudatæ. IDEM. v. ult. p. præc. δεδόχθω, et v. 1. κτάσιν et οἰκίαν, et v. 2. ἀγῶσι ποτὶ τὰν θόλον ποτὶ et δᾶμον παρὰ τοῖς περὶ τὰ ἱερά Tayl.

Ἐπιγαμίαν, πολιτείαν] Ἐπιγαμία, jus connubii. Πολιτεία, jus civitatis. AUGER.

Ἐκ τᾶς γᾶς] Κτάσιν γᾶς. WOLF.

Κτάσιν γᾶς] Recte fortasse. Opinatur tamen nonnulli, melius dici ἔκτασιν γᾶς, ut habent libri quamplurimi, Ven. MSS. Ald. et Felician. Ital. Harl. et Regii β. γ. ζ. Alii tamen pressius et accuratius adhuc legere malunt ἔκκτασιν vel ἔγκτασιν γᾶς. Hoc firmo ex Marmore, quod adduxit eruditissimus Van Dalus, et legitur in Append. ad Marm. Oxon. CLVI.

————— ΕΙΝΑΙ ΔΕ ΑΥ

ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΝΚΤΗΣΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ———

Eadem Formula occurrit in duabus Inscriptionibus pone sequentibus, scil. CLVII. CLVIII. [Ex Marmore invento ἐν τῇ πολιτείᾳ Βάρη ἐν τὸς τῆς Μητρόπολεως. ——— δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δεδόσθαι αὐτῷ (Hermiæ Asclepiodori f. Antiocheno) καὶ ἐκρόνεισι περζενίαν, πολιτείαν, προεδρίαν, ἀπέλειαν χρημάτων πάντων ὧν ἂν εισαγῶσι καὶ ἐξαγῶσι ἐπὶ κτήσει, καὶ ἔργων ἐγκτησιν, ——— εἶναι δὲ αὐτοῖς καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά. Gruter. p. 19. Stock.] In Demosthene corrupte edebatur ἐκ τᾶς γᾶς ab Aldo et Parisiensibus. κτάσιν γᾶς prætulit Felicianus, et qui eum sequuntur, cum MSS. Aug. Vindob. et Guelph. Errant ergo, qui existimant, eam lectionem a Wolfii divinatione profectam. Ἐγκτασιν γᾶς καὶ οἰκιᾶν, jus comparandi agros et domos. Ita Valesius in Emendatt. Quid autem intersit inter κτήσιν et ἔγκτησιν, erudite ibi docet Vir ille doctissimus. TAYLOR. Ἐγκτησις est possessio terræ in aliena terra. Conf. Ammon. p. 84. ibique Valcken. HARL.

Προεδρίαν ἐν ——— ἱερά] Hæc verba Valesius ita vertit: primas sedes in certaminibus sacris, facultatem alloquendi senatum ac populum ante omnes alios peractis sacrificiis.

Οἰκίαν] Οἰκιᾶν Harl. omnino recte, ut legatur potius κτάσιν γᾶς καὶ οἰκίας.

Quod confirmatur a Marmore Oxoniensi, modo a me laudato. Vide Van-Dalium pag. 779. TAYLOR.

Ποθ' ὄλον] F. ποτὶ τὰν θόλον. Obsop. ποτὶ θόλον. Sed quid si conflatis vocibus scriptum fuerit, πόσθολον? ὄλος Hesych. στερογγυλειδὸς οἶκος, καὶ εἰς ὅθ' ἀπολήγουσαν ἔχων τὴν στέγην κατεσκευασμένην. Suidas addidit: τόπος, εἶσα εἰδείπουν εἰ Πρυτάνεις. ὄλος δὲ, τὸ τῆς σπητίας μέλαν, ὅθεν Σολερός, θολῶν. WOLF.

Ποθ' ὄλον] Apertissima menda est, librariorum incuria commissa, ubi pro ποθ' ὄλον, procul dubio, sicut nostrum exemplar habuit, ποτὶ θόλον legendum est: id quod docti pro germana lectione facile agnoscent. Usurpant enim Latini Auctores hanc vocem: Ut Virgilius in nono:

Si qua tuis unquam pro me pater Hyrtæcus aris

Dona tulit, si qua ipse meis venatibus

αυτῷ,

Suspendite tholo.

Παρ' Ἀθηναίους τε καὶ Φωκεῦσιν ὁ τόπος ἦν, εἶθα εἰδείπουν εἰ Πρυτάνεις. OBSOPEUS. Audi viram eruditissimum, quem toties laudavi: "Totum illum locum corruptum censeo. Corrigit illum quidem Latinus Interpres, [Wolfius] ac textum ita mulat, ut loco ποθ' ὄλον [quæ erat lectio Aldinorum et Parisiensium] legat ποτὶ τὰν θόλον, ac vertit, apud Tholum. An autem tale quid in ullo Cod. MSto reperit, valde dubito. Certo mihi Prytanes ob oculos habuisse videtur, quia in Tholo (ut pag. 211. ostendi) Prytanes convivabantur. Sed talem, aut fere similem Tholum et apud Byzantios vel Perinthios locum habuisse minime constat, aut mihi credibile est. Melius certe, ac recte quidem legit, pro περὶ τοῖς παρὰ τὰ ἱερά, hoc modo, παρὰ τοῖς περὶ τὰ ἱερά, vertitque, *juxta Sacerdotes*. Quare totus locus ita restituendus est: προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι, πρόσοδον ποτὶ τὰν βωλᾶν, καὶ τὸν δᾶμον, παρὰ τοῖς περὶ τὰ ἱερά etc. πρόσοδον nempe reposui, pro ποθ' ὄλον, quod hic sane nullum commodum sensum exhibet: quum contra πρόσοδον habeamus in illa Inscriptione, quam jam supra ex Classe VII. Reinesii N° 23. attuli, tum et in ista, quæ ipsam N° 24. sequitur: καὶ πρόσοδον πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, et in ea, quam ex Gruteri pag. 319. modo exhibui, ἔφοδον ἐπὶ τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον. Quæ clare evincunt et in hoc Decreto legendum esse πρόσοδον." Hæc Van-Dalium p. 779. ποτὶ τὰν θόλον clare legitur in Editione

τοῖς ¹κατοικῆν ἐθέλουσι τὰν πόλιν ἀλειτουργήτοις ἤμεν πασᾶν προστακτᾶν λειτουργιᾶν· στᾶσαι δὲ καὶ εἰκόνας τρεῖς ἐκκαίδεκαπήχεις ἐν τῷ Βοσπορίῳ, στεφανούμενον τὸν δᾶμον τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῷ δάμῳ ²τῷ Βυζαντίων καὶ Περιουθίων· ἀποστεῖλαι δὲ καὶ θεωρίας ἐς τὰς ἐν τῷ Ἐλλάδι πανηγύριαι, Ἴσθμα καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια, καὶ ³ἀνακαρῶσαι τὼς στεφάνους, ⁴οἷς ἐστεφάνωται ὁ δᾶμος ὁ Ἀθηναίων ὑφ' ἡμῶν, ὅπως ἐπιστέωνται οἱ Ἕλληνας πάντες Ἀθηναίων ἀρετᾶν καὶ τὰν Βυζαντίων καὶ Περιουθίων εὐχαριστίαν.

Λέγε καὶ τοὺς παρὰ τῶν ἐν Χερρόνησῳ στεφάνους.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΧΕΡΡΟΝΗΣΙΤΩΝ.

Χερρόνησιτῶν οἱ κατοικοῦντες Σηστόν, Ἐλεοῦντα, Μάδυτον, Ἄλωπε-

¹ †κατοικῆν

² †τῶν

³ †ἀνακαρῶσαι

⁴ * ὡς

Feliciani, in MStis libris, quorum Collatio instituitur juxta eam Editionem, scil. Aug. et Lindenb. Item in Harleyano nostro, Vindob. et Gnelph. Adde, quæ habet Tourrellius ad locum, Regiis Codd. Lutecianis accuratius inspectis. Interea Petrus Burnannus, nam eum esse auguror, in notis ad Miscell. Observ. Tom. II. p. 355. observato paulo religiosius Dorismo, pro ποῦ ἔλον correxit non πρόσοδον, sed πρόσδοον, vix unica litera immutata aut detorta. Id tamen, ut cætera fere omnia, præoccupavit Cel. Valesius: cujus Emendationum liber delituit usque ad annum 1740. TAYLOR.

Περὶ τοῖς παρὰ τὰ ἱερά] Notatus est asterisco hic locus. Si omittatur τὸ, περὶ τοῖς, sententia plana est. Aut, si transponantur verba hoc modo, παρὰ τοῖς περὶ τὰ ἱερά, id est, παρὰ τοῖς ἱερούσι. Perionius: juxta eos, qui sacris præerunt. Meletus: In sacrificiis. WOLF.

Παρὰ τοῖς περὶ τὰ ἱερά] Ita Wolfius edidit, in quo accuratum istum Editorem, Felicianum, sequebatur, cum περὶ τοῖς παρὰ τὰ ἱερά exhibebant Ald. Benenatus, et similiter Ital. Linden. παρὰ τοῖς τὰ ἱερά. Ven. et ex Regg. 6. γ. ζ. η. παρὰ τοῖς παρὰ τὰ ἱερά. Harl. Cæteri fere cum Wolfio conspirant, eamque lectionem sua interpretatione adjuvat doctissimus Vandalus. Scriptor tamen Anglicanus, T. R. Miscell. Observ. loco sæpe laudato, mavult pro παρὰ τοῖς περὶ τὰ ἱερά, πρᾶτοις μετὰ τὰ ἱερά. Nempæ, peractis sacris, qua solebant fieri ante initium Concionem vel Senatuum, statim, et ante cæteros admitti. Ingeniose admodum et acute. Vide Inscriptionem Deliacam a me adductam, sc. inter Arundell. CLVI. Cui adjungas CLVIII. eodem orationis tenore constructam. Verum et hanc quoque emendationem præripuit Cel. Valesius. TAYLOR.

Ἀλειτουργήτοις ἤμεν] Ἀντὶ τοῦ, εἶναι. Et ἐκκαίδεκαπήχεις, ὑφ' ἐν legatur. WOLF.

Πᾶσαν] F. πᾶσι. MARKLAND. Πρὸς τὰν λειτ.] [Ita Tayl.] Deest πρὸς Ven. et β. Vellem sane. ἀλειτουργήτοις ἤμεν πᾶσαν λειτουργίαν intelligo, illud neutiquam. TAYLOR.

Ἐν τῷ Βοσπορίῳ] F. Βοσπόρω. Nam Βοσπόριος videtur proprium esse viri, ut Athenis, ἐπὶ Νεοκλείους ἀρχοντος. Perionius: in Bosporo. Sic et Meletus. WOLF.

Βοσπόρω] [Ita Tayl.] Alii Βοσπορίῳ. Ita Aldus sc. excudit: ita Morelius, et exaratur ita in Harleyano nostro. Βορίῳ Cod. Paris. γ. Sed vulgata bene se habet. Statim post hanc vocem in Ven. subjungitur Vox λέγω. Quid vero? aut Quamobrem? Anne id annotaverat aliquis inter εἰκόνας et στεφανούμενον τὸν δᾶμον, ut vicem sustineret τοῦ, Nempæ, vel Scilicet? Credo id equidem. TAYLOR.

ὑπὸ τῷ δάμῳ] Sine i subscripto, pro ὑπὸ τοῦ δήμου. WOLF.

Δωριάς] F. Δωρεάς. [Ita Tayl.] WOLF. Vid. Var. Lect.

Ἐν τῷ Ἑλλάδι] [Ita Tayl.] Rescribo, ἐν τῷ Ἑλλάδι cum MSto Ven. TAYLOR.

τὸν στεφάνου] [Ita Tayl.] Τῷ στεφάνου, ἅμα, ἢ συν, τῷ στεφάνου. WOLF. Melius, delete ἅμα subscripto, τῷ στεφάνου, scil. duas Coronas, Byzantinorum unam, alteram Perinthiorum. Vide, quæ habet Tourrellius. TAYLOR. Verum ex decreto patet, unicam tantum coronam fuisse, ὃ στεφάνουται ὁ δᾶμος ὁ Ἀθηναίων, quam collatis sumptibus donarunt Byzantii et Perinthii. STOCK. Vid. Var. Lect.

Ὁ συστεφάνωται] [Ita Tayl.] Ἐστεφάνωται Cod. Paris. η. Rectius. Vide jam: Ἀνακαρῶσαι τὸν στεφάνου, οἷν (vel οἷς) ἐστεφάνωται ὁ δᾶμος ὁ Ἀθηναίων. TAYLOR. γ. δ. Ἕλληνας Tayl.

Ἐλεοῦντα] Alii per ai, Ἐλαιῦντα. WOLF.

κίνησιν στεφάνου τῶν Ἀθηναίων τὴν βουλὴν καὶ τὸν ἄρχοντα Ἰσχυρίαν ἀπὸ ταλάντων ἐξήκοντα, καὶ χάριτος βωμῶν ἰδρύνονται καὶ ἄλλοι Ἀθηναῖοι, ὅτι πάντων μεγίστου ἀγαθῶν παρὰ τοῦ Ἰσχυρίου γέγονε. Χερρόνησιται, ἐξελόμενος ἐκ τῆς Φιλίππου καὶ ἀποδοὺς τὰς πατρίδας, τοὺς νόμους, τὴν ἑλευθερίαν, τὰ ἱερά. καὶ ἐν τῷ ἑβδόμῳ αἰῶνι παντὶ οὐκ ἠλλείψει εὐχαριστῶν καὶ ποιῶν ὅτι ἂν εὐνηται ἀγαθόν. Ταῦτ' ἠψήσαντο ἐν κοινῷ βουλευτηρίῳ.

² Οὐκ οὐκ οὐ μόνον τὸ Χερρόνησον καὶ Βυζάντιον σῶσαι, οὐδὲ τὸ ³ κωλύσαι τὸν Ἑλλήσποντον ὑπὸ Φιλίππῳ γενέσθαι τότε, οὐδὲ τὸ τιμαῖσθαι τὴν πόλιν ἐκ τούτων ἢ προαίρεσις ἢ ἐμὴ καὶ ἢ πολιτεία διεπραξάτο, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἔδειξε τὴν τε τῆς πύλεως καλοκαγαθίαν καὶ τὴν Φιλίππου κακίαν. ὁ μὲν γε φίλος καὶ σύμμαχος ὢν τοῖς Βυζαντίοις πολιορκῶν αὐτοὺς ἐωρᾶτο ὑπὸ πάντων, οὐ τί γένοιτ' ἂν αἰσχίον ἢ μιαιώτερον; ὑμεῖς δ' ⁴ οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκότως περὶ ὧν ἠγνωμονήκησαν εἰς ὑμᾶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις, οὐ μόνον οὐ μνησικακοῦντες οὐδὲ προεἰρημένοι τοὺς ἀδικουμένους ἀλλὰ καὶ σώζοντες ἐφαίνεσθε· ἐξ ὧν δόξαν, εὐνοίαν, τιμὴν παρὰ πάντων ἐκτάσθε. Καὶ μὴν ὅτι πολλοὺς μὲν ἐστεφανώκατ' ἤδη τῶν ⁵ πολιτευομένων, ἅπαντες ἴσασιν· δι' ὄντινα δ' ἄλλον ἢ πόλιν ἐστεφάνωνται, σύμβουλον λέγω καὶ ῥήτορα, πλὴν δι' ἐμῆ, οὐδ' ἂν εἰς εἰπεῖν ἔχοι.

κῆ. Ἰνα τοίνυν καὶ τὰς βλασφημίας, αἷς κατὰ τῶν

⁶ Εὐβοῶν καὶ τῶν Βυζαντίων ἐποίησατο, εἴ τι δυσχερὲς ⁷ αὐτοῖς ἐπέπρακτο πρὸς ὑμᾶς ὑπομιμνήσκων, συκοφαντίας

¹ μεταταῦτα

² οὐκ οὐκ

³ κωλύσαι

⁴ οἱ καὶ μεμψάμενοι

⁵ ἡ πολιτευομένων

⁶ εὐβοίων

⁷ αὐτοῖς

Μέγιστον] [Ita Tayl.] Μέγιστα τῶν ἀγαθῶν. MARKLAND.

Πράττειν αἰτίας γέγ.] Ita Tayl. V. Var. Lect.

Ἐξελόμενος—καὶ ἀποδοὺς] Ἀντὶ τοῦ, ἐξελομένου ἐκ τῆς Φιλίππου βίας, καὶ ἀποδόντος. S. τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. WOLF.

Ἐκ τῆς] Subaudi χειρὸς. AUGER.

Οὐκ ἠλλείψει εὐχαριστῶν] S. ὁ δῆμος τῶν Χερσονησιτῶν. WOLF. ἐν deest in ed. Tayl.

Ἡμεῖς δ' οἱ καὶ μεμψάμενοι] Διὰ τὴν συμμαχικὴν πόλεμον. WOLF.

Εὐνοίαν] V. Var. Lect. Deest τιμὴν in ed. Tayl.

κῆ. Συκοφαντίας] Calumnias, falsas delationes. Sycophantae enim Athenis dicebantur delatores. v. Heusingerum ad Plutarch. de liberor. educat. cap. IX. pag. 61. qui Plutarchi verba sub finem libri

de Curiositate laudat: κενωμένου γὰρ ἐκφέρειν τὰ σῦκα, μνησάντες καὶ φαίναντες τοὺς ἐξάγοντας, ἐκλήθησαν συκοφάνται. Vido etiam Erasm. Prov. 2. 3. 81. Athen. 3. 3. et indicem ad Plutarchi libr. mem. ubi “velitum, ait Farnabius excitatus, caricas in Attica nascentes exportari. Quum vero multi furtim avehere reprehenderent, delatores, qui illos apud iudices accusarent, vocatos principio sycophantas. II. Quum e ficum mercatura, vini, olei, tributa colligerentur ac portoria, et mulctarentur, qui ea non solvissent, coactores appellatos fuisse sycophantas. Alia originis nomina habes apud Plutarchum in Solone, et interpretes Aristophanis in Pluto.” Scholiastes ad Aristophan. Plutum v. 873. (pag. 297. exempl. Hemsterhuis, quem ad h. l. consulas, Harling.

οὔσας ἐπιδείξω, μὴ μόνον τῷ ψευδεῖς εἶναι — τοῦτο μὲν γὰρ ὑπάρχειν ὑμᾶς εἰδότας ἠγοῦμαι —, ἀλλὰ καὶ τῷ, εἰ τὰ μάλιστ' ἦσαν ἀληθεῖς, οὕτως ὡς ἐγὼ κέχρημαι τοῖς πράγμασι συμφέρειν χρήσασθαι, ἐν ἧ δύο βούλομαι τῶν κατ' ὑμᾶς πεπραγμένων καλῶν τῇ πόλει διεξελθεῖν, καὶ ταυτ' 258 ἐν βραχέσι. καὶ γὰρ ἄνδρα ἰδίᾳ καὶ πόλιν κοινῇ πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν ὑπαρχόντων αἰεὶ δεῖ τὰ λοιπὰ πειραῖσθαι πράττειν. Ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Λακεδαιμονίων γῆς καὶ θαλάττης ἀρχόντων, καὶ τὰ κύκλω τῆς Ἀττικῆς κατεχόντων ἀρμοσταῖς καὶ φρουραῖς, Εὐβοίαν, Τάναγραν, τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν, Μέγαρα, Αἰγίναν, Κλεωνάς, τὰς ἄλλας νήσους, οὐ ναῦς οὐ τείχη τῆς πόλεως τότε κηκτημένης, ἐξήλθετε εἰς Ἡλίαρτον καὶ πάλιν οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον εἰς Κόρινθον, τῶν τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίους καὶ Θηβαίους τῶν περὶ τὸν Δεκελεικὸν πόλεμον πρᾶχθέντων· ἀλλ' οὐκ ἐποί-

1744.) hæc adscripsit: ὁ συκοφάντης. Οὕτω καλοῦνται οἱ ἐπιηράζοντες ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Τὸ παλαιὸν ἀπειρημένον ἦν σῦκα ἐξάγειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, τοῦ φυτοῦ κατ' ἀρχαῖς θαυμαζομένου. τοὺς σμικρῶς (aut, ut Hemsterh. legendum censet, πικρῶς) οὖν διερευνώντας τὸ τοιοῦτον οὕτως ὀνομασθῆναι λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὀσάρας. Παρασχεῖν οὖν καὶ τοῖς ὀπωσοῦν μάτην ἐγκαλοῦσι τὸν ὀνομάσαντα, ἅμα καὶ τοῦ φαίνειν τὸ ἐγκαλεῖν, ἢ εἰς δίκην εισάγειν, δηλοῦντος. Ὅτι δὲ ἀπὸ τούτου γέγονεν, ἐκ πάνδε δῆλον· συκαστὰς γὰρ τοὺς φιλεγκλήμονας ἔλεγον, καὶ συκοβίους, καὶ συκαροὺς καὶ συκολόγους, καὶ φιλοσύκους καὶ συκάδεις, καὶ συκόπαιδας, ἴσως ἀπὸ τοῦ πάντας ἐγκλήματα ἐφέλκεσθαι. vide etiam Bergler. ad Arist. Plut. v. 361. 886. et 947. HARL.

Ἐπάρχειν ὑμᾶς εἰδότας] Id est, προεδέναι. WOLF.

Ἐν βραχέσι] Novum hic habemus exemplum, quomodo orator ex historia ea, quæ dicentur aut dicta sunt, ad delectationem auditorum non minus quam convincendos animos probare possit et illuminare. Æschines enim criminatus est, Athenienses ex eo, quod Byzantini miserunt auxilia, plus detrimenti cepisse quam commodi. Ostendit igitur Demosthenes ex historia patria, Athenienses ad honorem et famam et æstimationem consequendam omnia semper fuisse ausos, ut Seilerus jam pulere observarat. Videmus porro artificium, captiosam Æschini accusacionem ita persequendi, ut Athe-

nienses, landis cupidissimi, memoria pristinae gloriæ a gravitate accusacionis quasi revocarentur. HARL.

Ἀεὶ δεῖ] Aut delendum est αἰεὶ, ut natum e proximo δεῖ, (nil inter se similis, quam AEI et DEI) aut, si servatur, construendum erit, non cum δεῖ, sed cum ὑπαρχόντων, ut sit idem, ac si dixisset τῶν αἰεὶ ὑπαρχόντων, prout cuique in sua civitate, quoque tempore, virtutis exempla præsto erant. IDEM.

Ἀρμοσταῖς] Sic appellabant Lacedæmonii moderatores illos, quos subjectis civitatibus præficebant. Harpocr. STOK.

Οὐ ναῦς κ. τ. λ.] Onisit Wolfius in sua Interpretatione, Tu restituas: Urbe tum non classem, non mania habente. TAYLOR.

Δεκελεικὸν πόλεμον] Anno belli Peloponnesiaci χιχ^ο. Lacedæmonii Deceliam, pagi Attici castellum magno cum Atheniensium damno, auctore Alcibiade, contra Athenas communierunt: unde bellum, quod deinceps in annos novem duravit, mutato nomine Decelicum appellatum est. Quo finito, et debellatis tandem Atheniensibus, Lacedæmoniorum vires simul et superbia in tantum accreverunt, ut paucis post annis bellum iis communi consilio intulere Bæotii, Corinthii, Argivi, ipsique Athenienses, quos in pristini imperii recuperandi spem erexerat Thrasybulus. Prope Haliartum, Bæotiae oppidum, ad manus ventum est, quo prælio Lysander, clarissimus Spartanorum imperator, occubuit. Mox (οὐ πολλὰς ἡμέ-

συν τοῦτο οὐδ' ἐγγύς. Καίτοι τότε ταῦτ' ἀμφοτέρα, Αἰσχίνη, οὐθ' ὑπὲρ εὐεργετῶν ἐποίουν οὐτ' ἀκίνδυνα ἐώρων. Ἄλλ' οὐ διὰ ταῦτα προεῖντο τοὺς καταφεύγοντας ἐφ' αὐτούς, ἀλλ' ὑπὲρ εὐδοξίας καὶ τιμῆς ἠθέλον τοῖς δεινοῖς αὐτοὺς δίδοναι, ὀρθῶς καὶ καλῶς βουλευόμενοι. πέραις μὲν γὰρ

¹ † εαυτοῦς

ραις ὕστερον) cum Agesilao, quem clade ista perterriti Lacedæmonii ab Asia revocaverant, socii Nemæam inter et Corinthum male dimicauerunt. Quæ omnia fuisse persequitur Xenophon, l. 3. et 4. Hellenicæ. StocK. v. Diodor. Sicul. tom. I. lib. XIII. 9. p. 548. et Cornel. Nepot. in vit. Alcibiad. c. 4. HARL.

Ἄλλ' οὐκ ἐποίουν τοῦτο, οὐδ' ἐγγύς]. Sic in exordio, οὐκ ἐνὶ τῇ πόλει δίκην ἀξίαν λαβεῖν, οὐδ' ἐγγύς. Aretinus: *Sed nequaquam ita fecerunt: nec prope erant, ut facerent.* Meletus: *Sed non fecerunt hoc Athenienses, non fecerunt.* Hic tractatur Stoicorum dogma, ὅτι τὸ καλὸν δι' αὐτὸ αἰρετόν· καίτοι τοῦ παρὰ τοῖς ῥήτορσι καλῶ δόξη μᾶλλον, ἢ φύσει, δοκοῦντος ὑπάρχειν. Qua de re plurimis egimus in nostris in Ciceronis Officium Commentariis. WOLF.

οὐκ ἐποίουν τοῦτο] In nostro οὐκ ἐποίησαν: et videntur duæ dictiones in unum conflatae, aut contra. OBSOP.

Ἄλλ' ὑπὲρ κ. τ. λ.] Seilerus jam pulere observat magnitudinem et sublimitatem hujus, et quæ sequuntur, sententiæ. Apud veteres vero, præcipue poetas, nihil frequentius reperitur et nihil majore effertur laude, quam amor gloriæ et animus excelsus pro patria et honore mortem obcundi. Hinc egregiæ illæ, nec raro sublimes sententiæ et commentationes de contemptu mortis. In finitum seriem locorum, ab Homero ad Boethium, ubi a poetis, philosophis, oratoribus, aliisque miris effertur laudibus, qui pro patria et honore nullum timide detrectarunt periculum mortemve, et ubi de morte, ultima omnium rerum linea, sapienter et eleganter agitur, facile colligere possem, nisi id ab instituto hoc alienum et res esset pervulgata. Quædam jam collegit Duport in Gnomologia Homeri pag. 257. et alibi. Vide etiam Ciceronem in libro aureo de Senectute sub fin. et, si vis, particulas, quas e Tyrtæo et Mimnermo in Chrestomathia græca poetica litteris describendas feci, et quæ ibi annotavi. HARL.

Πέραις μὲν γὰρ ἅπασιν] Hunc locum Philostratus τῆς Δημοσθένους σεμνότητος exemplum affert. WOLF. Imitatus est Herodiam. II. c. 2. p. 48. ed. Irmisch. ubi vid. interpret. HARL.

Ibid. Hoc loco mihi temperare nequeo, quin pulcherrimam sententiam his Annotatiunculis inseram, quam omnium oculis observari subinde par erat. Πέραις μὲν γὰρ, inquit, ἅπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου ὁ θάνατος, κἂν ἐν οἰκίῳ τις αὐτὸν καθιέξας τηρῇ. δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχεῖρειν αἰετὸς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δ' ὅτι ἂν ὁ θεὸς δίδῃ, γενναίως. Hanc Nos exercendi stilii gratia sic Latine fecimus carmine:

Horrida cunctorum mors certo funere vitam

Claudii, fatalis sæva ministra coli.

Quamvis se clausum quis muris servet ahenis,

Mors tamen ex illis in cava busta trahit.

Fortes ergo viros claris incumbere factis

Semper, et ingenti mente vacare decet:

Nec rerum ambigue eventum sperare secundum,

Nutet in incertum sors malefida licet.

Sed quæcunque Deus conanti cælitus offert,

Omnia magnanimo pectore ferre decet.

OBSOP.

Ibid. Laudat inter alios insignissimam hanc γνώμην, quovis philosopho dignam, Plutarchus ad finem libelli de Fortuna Alexandri I. Nimirum noster Πλατωνίζει, ut sæpe observatum fuit a plurimis. Dixit enim ille Magister: Ἄλλὰ καὶ ἐπιχειρεῖν τοῖς καλοῖς καλὸν, καὶ πάσχειν, ὅ, τι ἂν ξυμβῇ. Harpocr. v. Οἰκίσκω, ἀντὶ τοῦ, μικρῶ τινὶ οἴκῳ. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑπ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρθοτροφεῖον, οἰκίσκον. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς, Μεταγένης Αἰραῖς. ἐκ τούτων δ' εἰκοιε πλανώμενος ὁ Δίδυμος καὶ τὸ Δημοσθενικὸν ἐξηγεῖσθαι. Qualis fuerit error, quem Didymus in exponendo Demosthene erravit, et quem hic notat Harpocratio, crederent nonnulli non potuisse hac ætate innotescere. Ecce autem perennem et immortalem fecit Ulpianus, dum his verbis utitur, utitur enim, Didymi: παρὶ τὸν ὀρέγειον οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρὰ Ἀττικοῖς. λέγει οὖν, [Demosthenes] ὅτι κἂν μεταβάλλῃ τὴν διαίταν, κἂν ὄρεσι εἶναι νομίζεται, ἀποθάνεται πάντως, καὶ μὴ δεικνύς εαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρηπτόμενος. Vide Maussac. ad Harpocr. qui plura de hac

ἀπασιν ἀνθρώποις ἐστὶ τοῦ βίου ὁ θάνατος, καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῆ· δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἀπασιν αἰεὶ τοῖς καιροῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δ' ὅτι ἀνὸς θεὸς διδάσκει γενναίως. Ταῦτ' ἐποιοῦν οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι, ταῦθ' ὑμῶν οἱ πρεσβύτεροι, οἱ Λακεδαιμονίους, οὐ φίλους ὄντας οὐδ' εὐεργέτας, ἀλλὰ πολλὰ τὴν πόλιν ἡμῶν ἠδίκηκότας καὶ μεγάλα, ἐπειδὴ Θηβαῖοι κρατήσαντες ἐν Λεύκτροις ἀνελεῖν ἐπεχείρουν, διεκωλύσατε, οὐ φοβηθέντες τὴν τότε Θηβαίους ῥώμην καὶ δόξαν ὑπάρχουσαν, οὐδ' ὑπὲρ οἷα πεπονηκότων ἀνθρώπων κινδυνεύσετε διαλογισάμενοι. ¹ καιγάρτοι πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν ἐδείξατε ἐκ τούτων, ὅτι καὶ ὅτιοῦν τις εἰς ὑμᾶς ἔξαμάρτη, τούτῳ τὴν ὀργὴν εἰς ἄλλα ἔχετε, ἀνδ' ὑπὲρ σωτηρίας ἢ ἐλευθερίας κίνδυνός τις αὐτοὺς καταλαμβάνη, οὔτε μνησικακήσετε οὐθ' ὑπολογιεῖσθε.

κθ'. Καὶ οὐκ ἐπὶ τούτων μόνον οὕτως ἐσχίκατε, ἀλλὰ πάλιν, σφετεριζομένων Θηβαίων τὴν Εὐβοίαν, οὐ περιείδετε, οὐδ' ὦν ὑπὸ Θεμισωνος καὶ Θεοδώρου περὶ Ὠρωπὸν ἠδίκησθε

¹ † καὶ γάρτοι

re: quem tamen credible est non intellexisse suum Auctorem. Ita Etruscus vertit: *Fine a tutti gli huomini della vita è la morte, se ben l'huomo nella più secreta parte della casa stia rinchiuso.* Anon. Venetus: *cubiculo.* Et eodem pacto Aretinus. Alii, ut Perionius etc. *in domum conclusus.* Adde de hoc loco H. Stephan. V. Schediasm. 4. qui hæc Propertii (Eleg. 111. 18.) adduxit:

*Ille licet ferro cautus se condat et ære,
Mors tamen inclusum protrahit inde caput.*

TAYLOR. Laudant etiam Philostratus in Vit. Isocratis, et Hermogenes, p. 171. Et Sallustius, in orat. Lepidi contra Sullam, apud fragm. Quoniam quidem unum omnibus finem natura vel ferro septis statuit: neque quisquam extremam necessitatem nihil ausus, nisi muliebri ingenio, expectat. STOCK.

Ἐν οἰκίσκῳ] In cavea, in aviario: ἐκάλων δὲ οἱ Ἀττικὸι τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον Ὀρειοτροφεῖον, οἰκίσκον. Harpocration: qui tamen ipse maluit exponere, *μικρῷ τινὶ οἴκῳ, cellula vel cubiculo:* interpretanter sane; licet huic interpretationi nonnihil subsidii peti posse videatur ex Euripidis *Ægeō*, p. 411. Ed. Barnes.

— καθαβαῖν δ' ἐφείλεται

Καὶ τῶ κατ' οἶκους ἐκτὸς ἡμένη πόνων.

IDEM.

Ἐγχειρεῖν] Ἐπιχειρεῖν. MARKLAND. Προβαλλομένους ἐλπίδα] *Tanquam clypeum prætententes.* STOCK.

Ταῦθ' ἡμῶν οἱ πρεσβύτεροι] *Per u. Sequitur enim διεκωλύσατε.* WOLF.

Ἡμῶν] Ἰμῶν. MARKLAND. ἡμῶν Tayl. et paulo ante ἡμέτεροι, et supra v. 3. πρεσβαλλ. V. Var. Lect.

Οἱ Λακεδαιμονίους] *Pendet Sententia. Neque sequitur Verbum per totam hanc periodum, quod sustentare potest istud Accusativum, Λακεδαιμονίους.* Simile ali-quod et germanum observavimus ad σ. Παραπρεσβ. Demosthenis; ubi ingenii vis et impetus Grammaticorum cancellis concludi noluit. TAYLOR.

Οἱ Λακεδαιμονίους] *Constructio verborum durior est; ita, credo, instituenda: οἱ, ἐπειδὴ Θηβαῖοι ἀνελεῖν ἐπεχείρουν Λακεδαιμονίους, διεκωλύσατε, facto obstititistis.* STOCK. Πεπονηκότων] *Addendum esset ἡμᾶς.* AUGER.

Ἔχετε] Ἐξέετε. MARKLAND.

κθ'. Σφετεριζομένων] *Vox ea superius a Demosthene usurpata in hac Oratione. Erudite explicat Illustriss. Spanheimius ad Julian. pag. 25. TAYLOR.*

ἀνεμίσθητε, ἀλλ' ἐβοηθήσατε καὶ τούτοις, τῶν ἐβελοντῶν τριηραρχῶν τότε πρώτων γενομένων τῇ πόλει, ἧν εἰς ἦν ἐγώ. ἀλλ' εἴπω περὶ τούτων. Καίτοι καλὸν μὲν ἐποίησατε καὶ τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, πολλῶ δ' ἔτι τούτου κάλλιον τὸ καταστῆναι κύριοι καὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν πόλεων ἀποδοῦναι ταῦτα δικαίως αὐτοῖς τοῖς ἐξημαρτηκόσιν εἰς ὑμᾶς, μηδὲν ἂν ἠδίκησθε ἐν οἷς ἐπιστεύθητε ὑπολογισάμενοι. Μυρία τοίνυν ἕτερα εἰπεῖν ἔχων παραλείπω, ναυμαχίας, ἐξόδους πεζίας, στρατείας, καὶ πάσαι γεγонуῖας καὶ νῦν ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν, ἃς ἀπάσας ἡ πόλις τῆς τῶν ἄλλων ἔνεχ' Ἑλλήνων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας πεποίηται. Εἴτ' ἐγὼ τεθεωρηκῶς ἐν τοσοῦτοις καὶ τοιούτοις τὴν πόλιν ὑπὲρ τῶν τοῖς ἄλλοις συμφερόντων ἐδέλουσαν ἀγωνίζεσθαι, ὑπὲρ

Ἄλλ' ἐβοηθήσατε καὶ τούτοις, τῶν ἐβελοντῶν τριηραρχῶν τότε πρώτων γενομένων τῇ πόλει. Sic distinguendus est hic locus. Ἐβελονταὶ τριηραρχοί, ἢ τριηραρχοί, non ἐθέλοντες. WOLF.

Τριηραρχῶν] Trierarchus est, qui navem bellicam præbet, armamentaue navalia et ejus generis alia. Suidas: Τριηραρχία, λειτουργία παρὰ Ἀθηναίους δαπανηρά. εἶδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς πόλεμον εὐτρεπέει, ἅπερ παρεσκεύαζεν ὁ εἰς τὴν λειτουργίαν ταύτην προσελθείς. Huic muneri obsecundo assignati sunt ditissimi quique. Hæc ex Pettii Comment. in LL. Atticas tit. III. libr. III. pag. 356. seqq. qui non solum antiquitatem, ordinem, mutationes et rationes hujus officii fusius persequitur, sed etiam nostram orationem et præcipue cap. 30. copioso et operoso commentario illustrat; quod quidem hic indicasse tantum sufficiat. Cf. Polluc. p. 919. ibiq. Kühn. HABL.

Ἐν οἷς ἐπιστεύθητε] Scil. χερόνις. Temporibus enim significationem habet τὸ ἐν οἷς hic, uti alibi sæpe. Vide infra §. 74. et 78. Stock.

Πεζὸς στρατείας] [Ita Tayl.] Πεζὴ ἢ στρατιά, ὡς Δημοσθένης, καὶ πάντες, καὶ μὴ πεζικὴ, ὡς Θουκυδίδης ἐν στρατιᾷ ἄρμυνηται καὶ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ. Ποιητικώτερον γὰρ ταῦτο ὡς Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις,

— πεζικὸς ὤρμηται λεῶς.

Pro στρατείας Cod. Guelph. στρατιάς. TAYLOR. V. Thom. M. p. 697. ibique Triller. HABL.

Εἴτα ἐγὼ τεθεωρηκῶς ἐν τοσοῦτοις καὶ τοιούτοις] Ita ego qui vidissem civitatem in tot talibusque libentem fecisse, ut pro aliorum commodis certamina periculaque sus-

ciperet, quid tum ipsam hortari, quid auctor ipsi esse debui, ut faceret, cum pro ea quoadmodum iniretur consultatio? scilicet censere debui, ut iis ad animum revocatis, quæ secus in se admissa esse meminerat, offenso animo cum illis ageret, qui tum saluti suæ subsidium ab ea postulabant? vellentque causificando quaereret, quibus omnia commoda speciose proderemus? Ubi observandum est, νῆ Δία, cum interrogationi servit, vim ironiæ habere. Sequitur enim, καὶ τίς οὐκ ἂν ἀπέκτεινέ με δικαίως; et reliqua. At quis me merito non interemisset? Eodem autem pacto utitur et in Oratione πρὸς Ἀσπυῖον, et alibi. Est etiam hæc vox νῆ Δία accommodata anthrophophoris, ita ut responsioni congruat, ut infra hæc eadem Oratione, [§. 75.] ναὶ φησιν, ἀλλὰ τὸ τοῦ κεφάλου καλὸν, τὸ μηδεμίαν γερῶν φυγεῖν. Καὶ νῆ Δί' εὐδαιμόν γε. At enim, inquit, pulcrum illud Cephalî, hoc est, pulcra illa laus Cephalî, causam nunquam dixisse, et quidem etiam fortunatum. Servit tamen et confessioni, quæ causam facti secum asserat, de quo in Oratione περὶ τῶν ἐν Χερρόνησῳ dictum est. Sed et cum ἀλλὰ aut γὰρ junctum, anthrophoricum est, ut at, et at enim, Latine. Quod Livius pene ad verbum, At hercule, dicit: ut infra etiam in hac eadem, νῆ Δί' ἀλλ' ἀδίκως ἦρξα, &c. At ego inique vel perpetuam magistratu functus sum. Itane vero, cum tute adesses eo tempore, cum ego apud rationales rationem gesti magistratus reposcebar, tu me eo nomine non postulasti? vel, non crimina mihi obiecti coram ratiociniorum præfectis, a quibus rationem gestæ administrationis reposcebar? Plura vide in Comment. Bud. Ex edit. HERVAG.

αὐτῆς τρόπον τινὰ τῆς ¹συμβούλης οὐσης τί ²ἤμελλον κελεύσειν ἢ τί συμβουλευσειν αὐτῇ ποιεῖν; Μνησικακεῖν νῆ Δία πρὸς τοὺς βουλομένους σώζεσθαι, καὶ προφάσεις ζητεῖν, δι' αἷς ἅπαντα προησόμεθα τὰ ³συνφέροντα. Καὶ τίς οὐκ 260
 ἀν' ἀπέκτεινέ με δικαίως, εἴ τι τῶν ὑπαρχόντων τῇ πόλει καλῶν λόγῳ μόνον καταισχύνειν ⁴ἔπεχειρήσα; ἐπεὶ τό γ' ἔργον οὐκ ἀν' ἐποίησατε ὑμεῖς, ἀκριβῶς οἶδα ἐγώ. εἰ γὰρ ἠβούλεσθε, τί ἦν ἐμποδῶν; οὐκ ἐξῆν; οὐχ ὑπῆρχον οἱ ταῦτ' ἐροῦντές οὔτοι;

λ'. Βούλομαι τοίνυν ἐπανελθεῖν ἐφ' ἃ τούτων ἐξῆς ἐπολιτευόμενῃ καὶ σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ τί τὸ τῇ πόλει βέλτιστον ἦν. Ὀρῶν γάρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ ναυτικὸν ⁵ὑμῶν καταλυόμενον, καὶ τοὺς μὲν πλουσίους ἀτελεῖς ἀπὸ ⁶σμικρῶν ἀναλωμάτων ⁷γιγνομένους, τοὺς δὲ μέτρια ἢ ⁸σμικρὰ κεκτημένους τῶν πολιτῶν τὰ ὄντα ἀπολλύντας, ἔτι δ' ὑστερίζουσαν ἐκ τούτων τὴν πόλιν τῶν καιρῶν, ἔθικα νόμον, καθ' ὃν τοὺς μὲν τὰ δίκαια ποιεῖν ἠνάγκασα, τοὺς πλουσίους, τοὺς δὲ πένητας ἔπαυσα ἀδικουμένους, τῇ πόλει δ' ὅπερ ἦν χρησιμώτατον, ἐν καιρῶν γίνεσθαι ⁹τὰς παρασκευὰς ἐποίησα. καὶ ¹⁰γραφεῖς τὸν

¹ † συμβουλῆς
⁵ † ὑμῶν

² † ἤμελλον
⁶ † μικρῶν

³ † συμφέροντα;
⁷ † γενομένους

⁴ ἐπεχειρήσα ἀν'
⁸ † μικρὰ

⁹ τὰς ναυτικὰς παρασκευὰς
¹⁰ γραφεῖς εἰς τὸν

Αὐτῆς] Αὐτῆς. MARKLAND.

Συμβουλῆς] Συμβουλῆς in exemplaribus Aldi et Morel. Sed hoc nihil est. TAYLOR. Vid. Var. Lect.

Τῆς συμβουλῆς] Plurimi βουλῆς habent, vel συμβουλῆς. Sed præstat lectio Aldi et Benenati: melius enim convenit cum τῷ ἀγωνίζεσθαι conflictus, quam consultatio. STOCK. Quid est cur Bekkerus συμβουλῆς edere curaverit, velim explicuisset vir doctus.

Μνησικακέειν] [Ita Tayl.] De phrasi ista μνησικακέειν πρὸς τοὺς βουλομένους σώζεσθαι, consule H. Steph. Thes. II. 958. Superius paulo dixit Noster, ζ. κθ. μνησικακέσαι Κορινθίους καὶ Θεβαίους. TAYLOR. V. Var. Lect.

λ'. τὸ] F. τί τότε τῇ πόλει, MARKL.

Ἀπολλύντας] Hoc caput est locus classicus de trierarchis Atheniensibus. Demosthenes inter alia sua in rempublicam merita recenset legem de trierarchis a se rogatam, cujus vi sumptus publici non in civas pauperes aut mediocris conditionis,

ut etiamnum fieri solet, sed in ditiores et opulentos homines translati sunt. Atque hoc suum institutum eo ordine, ea perspicuitate enarrat et commendat, ut vel ex hoc ingenium oratoris et artificium cognoscere queas. Petitum hanc orationis partem et totum hoc caput ex antiquitate Græca probe illustrasse, jam supra ad cap. 29. observavi. HARL.

Τῇ πόλει] Comma hoc in vertendo prætermisit Wolfius. Supple ex Lambino: Denique perfecit, ut omnis commeatus, omnis belli apparatus, quod erat utilissimum, suo tempore civitati suppeteret. TAYLOR.

Καὶ γραφεῖς τὸν ἀγῶνα τοῦτον παρανόμων εἰς ὑμᾶς εἰσῆλθον] Et postulatus causam hanc rogationis perperam latæ apud vos dixi, et tandem absolutus sum. Quod εἰσείναι περὶ γραφῆς dicunt, pro postulari, et causam dicere, per accusativum extulit, ut etiam alibi in eadem, καὶ μοι λέγε τὸ ψήφισμα καθ' ὃ εἰσῆλθον τὴν γραφὴν, id est, rogationem, propter quam postulatus sum. Ex edit. HERVAG.

ἀγῶνα τοῦτου παρανόμων εἰς ὑμᾶς εἰςῆλθον καὶ ἀπέφυγον, καὶ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ὁ δῖόνων οὐκ ἔλαβε. Καίτοι πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν ἢ τοὺς δευτέρους καὶ τρίτους οἴσθ' ἐμοὶ δίδοναι, ὥστε μά-

Τοῦτον] Ἄγῶνα τὸν τῶν παρανόμων. MARKLAND.

Πόσα] F. πόσ' ἄν, vel δίδοναι ἄν v. A. ut ῥ. λά. κέ. IDEM.

Καὶ πόσα χρέματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν, ἢ τοὺς δευτέρους καὶ τρίτους οἴσθ' ἐμοὶ δίδοναι, ὥστε—μὴ θείναι τὸν νόμον τοῦτον] Paucis interjectis illa sequuntur: ὥστε δὴ ταῦτα λυθῆναι, καὶ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν ἀναγκασθῆναι, οὐκ ἔσθ', ὅτι οὐκ ἐδίδοσαν. Marklandus, utroque loco particulam ἀν necessario inferendam esse, auctacter postulans, ad loca haud dubie respexit, ut ῥ. κέ. καὶ μὴν ὅτι πολλὰ μὲν ἄν χρέματα ἔδωκε Φιλιστιδῆς, ὥστ' ἔχειν ὄρεον—οὐδεὶς ἀγνοεῖ, καὶ πάντων ἡμισία σύ.

Cur non, eadem fere in omnibus his locis structura, particula ἄν ubique posita est? Etenim vox ὥστε eandem conditionem omnibus infert, et paulo infra ῥ. λά. de eadem re, ac ῥ. λ', ita agitur: Ἐὰρ γε μικρὰ βοηθῆσαι τῶς πένησιν ὑμῶν δοκῶ; ἢ μικρὰ ἀναλαῶσαι ἄν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, οἱ πλούσιοι; Causam hanc accipite. Verba ῥ. κέ. πολλὰ μὲν ἄν χρέματα ἔδωκε Φιλιστιδῆς, ὥστ' ἔχειν significant, Philistidem magnam pecuniam ea conditione daturum fuisse, ut obtineret, non vero obtulisse eam; loca autem ῥ. λ' hunc sensum habent: Ipsos illos principes pretium immensum ea conditione Demostheni obtulisse, ut legem ne ferret. Verbo vero δίδοναι offerendi notionem inesse, loca duo planissime docent, quae in oratione in Midiam exstant. Midias Stratonem quendam, arbitrum, qui secundum Demosthenem sententiam dederat, Archontesque corrumpere frustra tentans, c. 24. a med. τὸ μὲν οὖν πρῶτον οἷός τ' ἦν (Μειδίας) πείθειν αὐτὸν (τὸν Στράτωνα), τὴν δίκην, ἣν καταδεδηγῆτικη, ταύτην ἀποδειγναιμὴν ἀποφαίνειν, καὶ τοὺς ἀρχοντας μεταγράψαι, καὶ πεντήκοντα δραχμὰς αὐτοῖς ἐδίδοι. Ὡς δ' ἐδυσχεραίνον οὗτοι τὸ πᾶγμα, καὶ οὐδετέρους ἐπειθεῖν, ἀπειλήσας καὶ διαλοδορηθεὶς, ἀπελάθων, τί ποιεῖ; Accedat testimonium Archontum. Stratoni datum c. 26. a med. Γενομένης δὲ ἐρήμου κατὰ Μειδίου ἐπιστάμεθα Μειδίαν πείθειν αὐτὸν τε Στράτωνα, τὸν διαιτητὴν, καὶ ἡμᾶς, ὄντας ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἀρχοντας, ἕπως τὴν δίκην αὐτῶ ἀποδιαιτήσωμεν, καὶ δίδόντα, καὶ, ἕπειδὴ οὐχ ὑπεμείναμεν, προσπαλήσαντα ἡμῖν, καὶ οὕτως ἀπαλλαγέντα, ut locum distinguendum esse mo-

nemus. Ita verbum πείθειν et persuadere et conari persuadere significat. WUNDERL.

Ἠγεμόνας τῶν συμμοριῶν] Totus hic locus illustrabitur ab Harpocrate v. Συμμορία. Quem etiam consule v. Ἠγεμῶν Συμμορίας. Vales. not. ad Harpocr. pag. 86. et 179. De his rebus in vita Demosthenis tractavi copiosius. TAYLOR.

Τῶν συμμοριῶν] Multa inest in iis, quae de trierarchiis Atheniensium memoriae prodita sunt, obscuritas; propterea quod ratio trierarchiarum subinde mutabatur, ob impensae magnitudinem. (Ulp. ad Orat. c. Midiam.) Quae autem partim testimoniis innuntur veterum, partim conjectando assequi liceat, ita fere se habent. Ad triremes instruendas delecti sunt ex unaquaque tribu cxx homines ditissimi, qui (cum tribus decem essent) mille et ducentos conficiebant. Hi primo in viginti συμμορίας sive classes tributi sunt, sexagenorum hominum singulas: et unaquæque rursus symmoriam in quinque μέρη duodecim hominum quasi subsecta est. Si centum duntaxat navibus opus erat civitati, singulam μέρος unam triremem instruebat; si ducentis, duas; si ccc, tres. Porro ex omni numero symmoriatarum educti sunt ccc opulentissimi, qui proprie τρήραρχοι et ἡγεμόνες τῶν συμμοριῶν vocabantur: hi enim, urgente aliqua necessitate, pecunias pro reliquis symmoritis et ante eos numerabant; quas postea ab iisdem per otium exigebant. Ita in singulis μέρεσιν tres erant ἡγεμόνες, quibus adjuncti novem minus opulenti, οἱ δεύτεροι, τρίτοι, τῶν συμμοριῶν &c. Demosth. περὶ συμμοριῶν, et Ulp. ad Olynth. II. Instituti sunt ad hunc fere modum trierarchi, antequam perferretur lex ista Demosthenis: verum omnibus tum symmoritis idem plane census, nullo fortunarum habito discrimine, fuit indictus. STOCK.

Ὡστε μάλιστα μὲν μὴ θείναι με τὸν νόμον, εἰ δὲ μὴ, καταβαλόντα με ἔἴην ἐν ὑπομ.] [Ita Tayl.] Primum quidem, ut ne legem illam ferrem, sin minus, certe ut ne perferrem, sed prorogari rem sinerem, et in aliud tempus rejici. Est enim ὑπομωσία, dilatio, quae jurejurando postulatur, et impetratur, hoc est, ἐνορκος ἀναβολή, dilatio propter santicum morbum, aut aliam legitimam causam impetrata, et ὑπόμνησθαι verbum, τὸ

λιστα μὲν μὴ θεῖναι τὸν νόμον τοῦτον, εἰ δὲ μὴ, καταβαλόντα ἔῃν ἐν ὑπωμοσίᾳ; Ἰυσαῦτα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖσι, ὅσα ὀκνήσαμεν ἂν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν. Καὶ ταῦτ' εἰκότως ἐπραττον ἐκεῖνοι. ἦν γὰρ ¹ αὐτοῖς ἐκ μὲν τῶν προτέρων νόμων συνεκκαίθεκα λειτουργεῖν, αὐτοῖς μὲν ² μικρὰ καὶ οὐδὲν ἀναλίσκουσι, τοὺς δ' ἀπόρους τῶν πολιτῶν ἐπιτρίβουσιν· ἐκ δὲ τοῦ ἐμοῦ νόμου τὸ γιγνόμενον κατὰ τὴν οὐσίαν ἕκαστον τιθεῖναι, καὶ ³ δοεῖν ἐφάνη τριηράρχης ὁ τῆς μιᾶς ἑκτος καὶ δέκατος ὢν πρότερον συντελής· οὐδὲ γὰρ ⁴ τριηράρχης ἔτι ὠνόμαζον ἑαυτούς, ἀλλὰ συντελεῖς. ὥστε δὴ ταῦτα λυθῆναι καὶ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν ἀναγκασθῆναι

¹ † αὐτοῖς² † μικρὰ³ † δοεῖν ἐφάνη τριηράρχης⁴ † τριηράρχους

ἰπερτίθεσθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι τὴν δίκην προσφάσει ἀποδημίας ἢ νόσου. Ex edit. HERVAG.

Καταβαλόντα με ἔῃν ἐν ὑπωμοσίᾳ] Aretinus: Vel ut saltem eam promulgatam deseruissem. Melanctho: Sin minus, ut deposita legis mentionem prorogarem. Perionius: Sin minus, at certe ut promulgationem ejus differri paterer. Meletus: Sin autem non facevem, ut saltem dilationem ejus jurejurando impetrarem. Ἵπωμοσίαν interpretantur ἔνορκον τῆς δίκης ἀναβολὴν (ut et alibi notavi) εἴτε διὰ νόσον, εἴτε δι' ἀδύνατόν τι περὶ αὐτὸν ὄν. Sed Julius Pollux hunc locum vere et perspicue declarat his verbis: Ὑπωμοσία ἐστίν, ὅταν τις ἢ ψήφισμα ἢ νόμον γεράφοντα γράφῃται, ὡς ἀνεπιτήδειον. Τοῦτο γὰρ ὑπωμοσασθαι λέγουσι, καὶ οὐκ ἦν, μετὰ τὴν ὑπωμοσίαν, τὸ γεράφειν, πρὶν κριθῆναι, κίριον. At quo pacto impune tulisset Demosthenes praevericationem istam? Si collusisset cum adversario, is actionem non persecutus esset, ac Demosthenes, anno elapso, indemnis fuisset. Vide τὸν πρὸς Λεπτίνην. Quod paululum antecedit, τὸ πέμπτου μέρος τῶν ψήφων ὁ δίκων οὐκ ἔλαβεν, significat illustum absolutiorem, et cum accusatoris ignominia et calamitate conjunctam. WOLF. Conf. Petiti comment. in LL. Attic. pag. 182. ibique Palmerium et Wesseling. item pag. 407. Potter: Archaeolog. gr. tom. I. p. 235. seq. imprimis p. 238. Harpocr. p. 338. Reiske in indice graecitatis Demosth. νόμον καταβαλόντα explicat: “aut, si quam tamen legem jam proposuisset, tulisset, ejus auctor fuisset, ἔῃν ἐν ὑπωμοσίᾳ, illam sinere jacere et in oblivionem abire,” atque ὑπωμοσία nostro loco “excusatio valetudinis aliunde cujusdam necessitatis.” HARR.

Ἵπωμοσίᾳ] Ita Ulpianus: Ὑποθέσει

(corrigere sodes ὑπερθέσει) στήφει, προφάσει. Ἰσοι γὰρ Ὑπωμοσία, τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην, ἢ γου ἀναβάλλεσθαι. Συναμοσία δὲ — Vide ad Midian. c. 24. ad v. Ἵπωμ. et ad Orat. c. Theocrii. 1336. 9. R. p. 544. l. 5. T. Vales. ad Harpoc. p. 192. TAYLOR. v. 3. deest ἐγὼ, et penult. Ἵπωνόμαζον pro ἔτι ὠνόμ. leg. in ed. Tayl.

Ἵπωμοσίᾳ] Dilatio judicii: cum quis peregrinationem, morbum, aliunde aliquid causatus, tempus postulabat, jurejurando interposito se postea ad judicium accessurum. Et hoc facere dicebatur ὑπόμνησθαι. Harpocr. STOCK.

Μικρὰ] Μικρὰ, ἢ καὶ οὐδέν. MARKLAND. Ἀναλίσκουσι—ἐπιτρίβουσιν] Δοτικαὶ μετοχικαὶ εἰσι. WOLF.

Νόμου] Subaudi τοῦ λέγοντος vel τοῦ κελύοντος. HARR.

Τὸ γιγνόμενον κ. τ. λ.] Τὸν μὲν πολλὰ κεκτημένον, πολλὰ, τὸν δ' ἄλιγα, ἄλιγα καταβάλλειν. WOLF.

Τὸ γιγνόμενον—τιθεῖναι] Recte exponit Budaeus, p. 84. τὸ προσῆκον καὶ τὸ ἀρμόζον τιθεῖναι. (Scholiast. τὸ ὀφειλόμενον.) Conventientem debitamque collationem singuli faciunt. STOCK.

Δοεῖν ἐφάνη τριηράρχης] S. τριηρείον. Si cujus magnae opes fuerunt. Aretinus: Qui prius sextus et decimus contributor unius fuerat, ex mea lege duarum navium praefectura subivit. Melanctho: Etiam duas naves instruebat unus, qui antea cum aliis quindecim instruerat unicum. Perionius: Atque ita trierarchus duarum extitit, qui antea unius decimus sextus collator extitisset. WOLF.

Συντελεῖς] Hic Tourrellius se exerit, a recenti lectore Demosthenis, ad hunc locum utiliter conferendus. TAYLOR.

Ταῦτα] Nempe ea quae ferebam. AUG.

οὐκ ἔσθ' ὅ τι οὐκ ἐδίδοσαν. Καί μοι λέγε πρῶτον μὲν τὸ ψήφισμα, καθ' ὃ εἰσῆλθον τὴν γραφήν, εἶτα τοὺς καταλόγους, τὸν τ' εἰς τοῦ προτέρου νόμου καὶ τὸν κατὰ τὸν ἑμόν. Λέγε.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπὶ ἄρχοντος Πολυκλέους, μηνὸς Βοηδρομιῶνος ἕκτη ἐπὶ ἑκα, φυλῆς πρυτανευούσης Ἱπποθωοντίδος, Δημοσθένους Δημοσθένους Παιανιῆς εἰσῆνεγκε νόμον εἰς τὸ τριηραρχικὸν ἀντὶ τοῦ προτέρου, καθ' ὃν αἱ συντέλειαι ἦσαν τῶν ἑ τριηραρχῶν καὶ ἐπεχειροτόνησεν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος. Καὶ ἀπήνεγκε παρανόμων γραφὴν Δημοσθένει Πατροκλῆς Φλυεὺς, καὶ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων οὐ λαβῶν ἀπέτισε τὰς πεντακοσίας δραχμὰς.

Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν κατάλογον.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ.

Τοὺς τριηράρχας καλεῖσθαι ἐπὶ τὴν τριήρη συνεκκαίδεκα ἐκ τῶν ἐν

¹ τριηράρχων

² [πέμπτον]

³ † τριηράρχους

“Ο, τι” “Ο, τι οὐκ ἂν ἐδίδ. MARKLAND.

Ἐπὶ ἄρχοντος Πολυκλέους] Iterum hoc loco, et infra §. λδ'. ubi legitur ἄρχων Δημόνικος Φλυεὺς, nomina Eponymorum non concordant, unde augetur nostra suspicio. Et sic in pluribus locis infra, quod notare supersedeo. PALMER.

Πολυκλέους] Prætor Athenis anno quo hæc res gestæ sint, sc. Olymp. CX. 3. erat Lysimachidas. Vide Corsinium loco toties laudato, Tourrellium ad hunc locum, Meursium de Archontibus. TAYLOR. Petit. de LL. Attic. p. 363. HARL.

Εἰς τὸ τριηραρχικόν] Quod fuisset in lingua nostra vernacula, *The Admiralty*. In Lindenbr. MSto autem desunt duæ voces eis τὸ, et dicitur ergo νόμον τριηραρχικόν. TAYLOR.

Καθ' ὃ] [Ita Tayl.] Optimus Felio. solus exudebat καθ' ὃν, ut oportuit. IDEM. V. Var. Lect.

Καὶ ἀπήνεγκε παρανόμων γραφὴν Δημοσθένει] Verba sunt psephismatis, quo Demosthenes absolutus est sycophantarum mulcta, quæ plerumque erat quingentarum drachmarum, siquidem quintam partem sententiarum non tulissent. Ex edit. HERVAG.

Ἀπήνεγκε — Δημοσθένει] Κατὰ Δημοσθένους. WOLF.

Καὶ τὸ μέρος] S. τὸ πέμπτον τῶν ψήφων. IDEM.

Πέμπτον] Primus typis exaravit Wolfius noster, tacitus quidem, sed non refragantibus MStis, Ven. γ. ζ. Vindob. et Harl. in curis secundis. Margini enim

allinitur. Ecce autem. Vides reposuisse Wolfium, post finitam ejus Interpretationem. TAYLOR.

Συνεκκαίδεκα] Τὸ σὺν distributivi, ut et τὸ ἀνὰ vim explet, sedeni. WOLF.

Ἐκ τῶν ἐν τοῖς λόχοις συντελειῶν] Melanchtho: *E manipulorum contributionibus*. Perionius: *Ex iis collatoribus, qui in classes descripti sunt*. Meletus: *Ex iis contributionibus, quæ sunt in eadem cohorte*. Λόχοι στρατιωτικοὶ satis noti sunt: οἱ δὲ τριηραρχικοὶ καὶ πολιτικοὶ λόχοι apud Athenienses qui fuerint, amplius querendum censeo. Fortassis hic idem sunt, quod αἱ συμμοραὶ. De quibus alibi. WOLF. Xenoph. in Hierone cap. VIII. sect. 5. Διήρηνται μὲν γὰρ ἅπασαι αἱ σόλεις αἱ μὲν κατὰ φυλὰς, αἱ δὲ κατὰ μοίρας, αἱ δὲ κατὰ λόχους, καὶ ἄρχοντες ἐφ' ἑκάστῳ μέρει ἐφυστήκασιν. Λόχος idem esse videtur, quod φρατρία. Aristoteles quidem in Politicis libr. V. cap. VIII. idem de republ. libr. III. cap. XVI. vocabulo λόχος eandem assignare videtur significationem, quam alii vocabulo δῆμος. Sed dissensum sustulit auctor *Miscellarum defensionum pro Cl. Salmasio de variis observationibus et emendationibus ad jus atticum et romanum pertinentibus*, Lugd. Batav. cIo Io c xxxv. p. 135. 136. λόχος φρατριῶν esse partes curiarum; quia φρατρία per λόχος, hoc est, *decurias*, disponebantur, et arbitratur, ab Aristotele λόχος appellari, qui alias γένη audiant. De λοχαγῶσι apud Lacedæmonios agit Perizon. ad Ælian. V. H. II. cap. 44. pag. 188. ex. Abr. Gro-

τοῖς λόχοις συντελειῶν, ἀπὸ εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν εἰς τετταράκοντα, ἐπ' ἴσον τῇ χορηγίᾳ χρωμένους.

Φέρε δὴ παρὰ τοῦτον τὸν ἐκ τοῦ ἐμοῦ νόμου κατάλογον.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ.

262

Τοὺς ἱτρίηράρχας αἰρεῖσθαι ἐπὶ τὴν τριήρη ἀπὸ τῆς οὐσίας κατὰ τήμησιν, ἀπὸ ταλάντων δέκα· ἐὰν δὲ πλείονων ἢ οὐσία ἀποτετιμημένη ἢ χρημάτων, κατὰ τὸν ἀναλογισμὸν ἕως τριῶν πλοίων καὶ ὑπηρετικοῦ ἢ λειτουργία ἔστω. κατὰ τὴν αὐτὴν δ' ἀναλογίαν ἔστω καὶ οἷς ἐλάττων ἢ οὐσία ἐστὶ τῶν δέκα ταλάντων, εἰς συντέλειαν συναγομένοις εἰς τὰ δέκα τάλαντα.

λα'. Ἐρά γε ³ σμικρὰ βοθηῆσαι τοῖς πένησιν ⁴ ὕμων δοκῶ, ἢ ³ σμικρὰ ἀναλώσαι ἀν' τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν οἱ

¹ † τριηράρχους

² † Deest articulus.

³ † μικρὰ

⁴ † ὕμων

nov. Vide etiam libellum nostrum *de nominibus Græcorum*, Ien. c15 I3 cclxiii. sect. III. ubi de λόχοι, δῆμοι, in genere, de divisione populi Atheniensis egimus, et Dorville ad Chariton. pag. 455. ubi multos præterea laudat auctores. HARL.

Αἱ ἐν τοῖς λόγοις συντέλειαι] Hic, ut arbitrator, significat, societates ad contributiones civiles quasi per manipulos distributæ. AUGER.

Ἐν τοῖς λόγοις] Quicumque fuerint isti manipuli, credendum sane, limitatum fuisse aliquatenus per hæc legis verba veterem κατάλογον, adeo ut tributum illud non universi cives persolverent, verum ii soli, quibus certa quædam suppetebat res familiaris. Ideo autem evocantur ii, qui intra xxv et xl annos sunt, quod hæc ætas sit militaris, et trierarchos ipsos navigia sua conscendere, et ad bellum proficisci oportuit. STOEK.

Ἐπὶ ἴσον τῇ χορηγίᾳ χρωμένους] Τῇ δαπάνῃ καὶ τῷ ἀναλώματι. WOLF.

Χορηγία] Χορηγία, proprie suppeditatio sumptuum in ludos. AUGER.

Χρωμένον] [Ita Tayl.] Χρωμένον Lambin. Restitue χρωμένους cum fidelissima Editione, quam comparavit Felicianus. TAYLOR.

Τοὺς τριηράρχους αἰρεῖσθαι ἐπὶ τὴν τριήρη, &c.] Verba sunt legis, qua lata se rem trierarchicam præclare constituisse gloriatur. Trierarchos elegi in singulas triremes pro modo census, qui scilicet denis talentis censi essent. Quod si pluris in censu factitando æstimata eorum essent facultates, pro portione quoque collationis et muneris obeundi necessitatem esse, usque ad navigia terna in singulos, et eorum remigium. eadem etiam ratione observanda in iis, quorum census minor

esset classicum, id est, denum talentum, ita ut plures in idem munus contributi legitimum et classicum censum æquarent, et singulas triremes expedirent. Ea autem lege promulgata factum esse Demosthenes gloriatur, ut qui prius seni deni trierarchiæ munus obibant, ii singuli binas trierarchias obirent: quod mirum est, καὶ δυσὶν ἐφάνη τριηράρχος ὁ τῆς μίᾳς ἑκτος καὶ δέκατος ἂν πρότερον συντελής. Et ea lege ita sublevatos inopes esse ait, ut divites ad justum collationis modum adacti sint, quod ipse τὸ γιγνώμενον appellat, idque re ipsa et eventu patuisse, utpote cum imperatis triremibus nemo eorum qui ad munera redacti erant, aut munus detrectarit oblati supplicie libello magistratibus, aut in vincula ductus sit, aut navis ulla instrumento defecta in portu relicta sit. ante hanc autem trierarchiæ constitutionem sæpe variata est ratio ejus muneris, id quod ex Oratione κατὰ Μειδίου satis liquet. Ex edit. HERVAG.

Καὶ ὑπηρετικοῦ] Ὑπηρετικοῦ per e in secunda syllaba scribit Suidas, παρὰ τὸ ὑπερέσσειν. WOLF.

Ὑπηρετικοῦ] De his Scaphis luculente agit Tourrellius. TAYLOR.

Ὑπηρετικοῦ] Ὑπηρετικὸν, scapha, navicula que sub nave magna remigabat. AUGER.

λα'. Τοῖς πένησιν ὕμων] F. ὕμων. Nisi forte soli pauperes sortiti sint judicia. WOLF.

Ὑμων] Ὑμῶν credo cum Editis omnibus. Nempe pertinet ad δοκῶ, sicuti τοῖς πένησιν ad βοηθηῆσαι. Quo ritu interpretatur Wolfius. Alii aliter: Parui egli ch' io habbia fatto poco beneficio a coloro ch' erano poveri tra voi? Italus. TAYLOR.

Ἀναλώσαι ἀν'] Vid. Var. Lect.

Τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν ἐθέλειν] [Ita Tayl.]

πλούσιοι; Οὐ τοίνυν μόνον τῷ μὴ καθυφεῖναι ταῦτα σεμνύνομαι, οὐδὲ τῷ γραφεῖς ἀποφυγεῖν, ἀλλὰ καὶ τῷ συμφέροντα δεῖναι τὸν νόμον καὶ τῷ πείραν ἔργῳ δεδωκέναι. πάντα γὰρ τὸν πόλεμον τῶν ἀποστόλων γιγνομένων κατὰ τὸν νόμον τὸν ἑμόν, οὐχ ἱκετηρίαν ἔθηκε ¹ τριηραρχῆς οὐδεὶς πώποθ' ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν, οὐκ ἐν Μουνηχίᾳ ἐκαδέζετο, οὐχ ὑπὸ τῶν ἀποστολέων ἐδέθη, οὐ τριῆρης οὐτ' ἔξω καταληφθεῖσα ἀπώλετο τῇ πόλει, οὐτ' αὐτοῦ ἀπελείφθη οὐ δυναμένη ἀνάγεσθαι. καίτοι κατὰ τοὺς προτέρους νόμους ἅπαντα ταῦτ' ἐγίγνετο. τὸ δ' αἴτιον ἐν τοῖς πένησι ἦν, ² τὸ λειτουργεῖν μὴ δύνασθαι· πολλὰ δὲ τὰ ἀδύνατα συνέβαινε. ἐγὼ δ' ἐκ τῶν ἀπόρων εἰς τοὺς εὐπόρους μετήνεγκα τὰς τριηραρχίας· πάντ' οὖν τὰ δέοντα ἐγίγνετο.

¹ † τριῆραρχος

² † τῷ

F. τῷ μὴ ἐθέλειν: aut τὸ ἐθέλειν abundat, τοῦ μὴ ποιεῖν ἕνεκα τὰ δίκαια. Alias aptius esset, τοῦ μὴ ἀναγκάζεσθαι ποιεῖν. WOLF.

"Ἐργῷ" Idem est, ac ἐν ἔργῳ, διὰ τῶν ἔργων. HARL.

Πάντα γὰρ τὸν πόλεμον τῶν ἀποστόλων γιγνομένων, &c.] *Omni enim ejus belli tempore, quum omnes classium navigationes mea lege profectae sint, nullus apud vos trierarchus libellum supplicem ob id porrigendum duxit, quod injuria ea lege affectus esset, nullus in asylum portus vestri confugit, ibique ad aram Dianae sedit. nullus denique a magistratibus rei nauticae curatoribus et judicibus vincetus esse propter parendi contumaciam. quo loco ἀποστολεῖς vocat magistratus rei nauticae jurisdictionem habentes, qui trierarchis jura reddebant. Et rursus, [p. 1146. ed. R.] προσελθὼν αὐτῷ προκαλεσάμεν πρὸς τε τοὺς ἀποστολεῖς, καὶ πρὸς τοὺς τῶν ναυρίων ἐπιμελητὰς, οὗτοι γὰρ εἰσῆγγον τότε τὰς διαδικασίας εἰς τὸ δικαστήριον περὶ τῶν σκευῶν, eorum enim erat tum cognitio controversiarum de armamentis navium. Et edit. HERVAG.*

"Ἀποστόλων" Ἀπόστολοι sunt expeditiones maritimarum. v. Dorville ad Charit. p. 423. Duker. ad Thucyd. libr. VIII. p. 511. et Ruhnk. ad Timæum pag. 43. HARL.

"ἱκετηρίαν ἔθηκε — παρ' ὑμῖν" ἱκετεύσειν ἡμῶς. WOLF.

Τριηραρχος] Τριηραρχῆς Cod. Reg. ε. Supra §. 29. ubi vulgatur τριηραρχῶν, eadem differentia Felician. et Cod. Guelph. habent τριηράρχων cum accentu in penultima retracto. TAYLOR.

Οὐκ ἐν Μουνηχίᾳ ἐκαδέζετο.] In Oratione περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος est δεῖναι ἐπὶ τῷ χώματι. Ritus supplicandi et mul-

ctandi in re nautica hic describuntur. WOLF.

Μουνηχίᾳ] Suid. et Harpocr. huc respiciunt v. Μουνηχία. Vide Valesium ad Harpocr. pag. 129. Meurs. I. Attic. Lect. 14. Lysiae Orat. c. Agorat. Ulpian. ad h. l. Demosthenis. TAYLOR.

Μουνηχίᾳ] Locus est circa Piræum, in quo erat Dianæ templum et asylum. Huc confugiebant, si quibus trierarchis injuria fiebat, aut nautis, aut aliis, quorum in Piræo delectus agebatur. Ulpian. StocK.

"Ἀποστολέων" Ἀποστόλων Codd. Regg. γ. η. Inscite. Ἀποστολεῖς, inquit Scholiastes noster, εἰ ἐπιστάται τῶν πλειστων. "Ὀνομα Ἀρχῆς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἔργον ἐχούσης τὸ φροντίζειν τῆς ναυτικῆς δυνάμεως, καὶ τὸ ταχέως ἐξελεῖν. Et paria fere Harpocr. in v. Suidas, v. Ἀποστολάς. TAYLOR. V. Polluc. l. VIII. segm. 99. ibique interpr. HARL.

"Ἀποστολέων" Οἱ ἀποστολεῖς profecti navigationum. AUGER.

Καταληφθεῖσα] Καταλειφθεῖσα Edit. Felician. et Paris. Restituere volebat cum Wolfio Lambinus. Credo, vocem feliciter satis esse restitutam, verum Wolfius non curavit pariter versionem suam adornare. Nium stette otioso nel porto, Ferrus. Foris comprehensa, Lambinus, juxta ejus restitutionem. Aldus recte, καταληφθεῖσα, si tamen recte sit, nam adhuc dubito. TAYLOR. Ego cum Reisk. et Wunderl. prætuli καταλειφθεῖσα. Demosth. enim non loquitur de navibus captis, sed de navibus malo vel ædificatis vel ornatis, eoque destitutis. HARL.

Τὸ λειτουργεῖν] Vid. Var. Lect.

Καὶ μὴν καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀξίός εἰμι ἐπαίνου τυχεῖν, ὅτι πάντα τὰ τοιαῦτα προηρούμην πολιτεύματα, ἀφ' ὧν ἅμα δόξαι καὶ τιμαὶ καὶ δυνάμεις συνέβαινον τῇ πόλει· βάσκα-
νον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακότηδες οὐδὲν ἔστι πολιτεύμα ἐμόν, 263
οὐδὲ ταπεινὸν οὐδὲ τῆς πόλεως ἀνάξιον. Ταῦτ' οἴνου ἦθος ἔχων ἔν τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἔν τοῖς Ἑλληνικοῖς φανήσομαι· οὔτε γὰρ ἔν τῇ πόλει τὰς παρὰ τῶν πλουσίων χάριτας μᾶλλον ἢ τὰ τῶν πολλῶν δίκαια εἰλόμην, οὔτ' ἔν τοῖς Ἑλληνικοῖς τὰ Φιλίππου δῶρα καὶ τὴν ξενίαν ἠγάπησα ἀντὶ τῶν κοινῆ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι συμφερόντων.

λβ'. Ἡγοῦμαι οἴνου λοιπὸν εἶναί μοι περὶ τοῦ κη-
ρύγματος εἰπεῖν καὶ τῶν εὐδυνῶν· τὸ γὰρ ὡς τὰ ἀρι-
στά¹ τ' ἔπραττον καὶ διὰ παντὸς εὐνοῦς εἰμι καὶ πρό-
θυμος εὖ ποιεῖν ὑμᾶς, ἰκανῶς ἐκ τῶν εἰρημένων δεδηλώσθαι
μοι νομίζω. Καίτοι τὰ μέγιστα γὰρ τῶν πεπολιτευμένων
καὶ πεπραγμένων ἐμαυτῷ παραλείπω, ὑπολαμβάνων
πρῶτον μὲν, ἐφεξῆς τοὺς περὶ αὐτοῦ τοῦ παρανόμου λόγους
ἀποδοῦναί με δεῖν, εἶτα, καὶ μηδὲν εἶπω περὶ τῶν λοιπῶν
πολιτευμάτων, ὁμοίως παρ' ὑμῶν ἐκάστῳ τὸ συνειδὸς
ὑπάρχειν μοι.

λγ'. Τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω δια-
κυκῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, οὔτε μὰ
τοὺς θεοὺς ὑμᾶς οἶομαι μανθάνειν, οὔτ' αὐτὸς ἠδυνάμην
συνιέναι τοὺς² πολλοὺς· ἀπλῶς δὲ τὴν ὀρθὴν ὁδὸν περὶ
τῶν δικαίων διαλέξομαι. Τοσούτου γὰρ δέω λέγειν ὡς
οὐκ εἰμι ὑπεύθυνος, ὃ νῦν οὗτος πολλάκις διέβαλλε καὶ

¹ γε² πολλοὺς αὐτῶν

Καὶ μὴν καὶ] *Quin etiam. v. Hoogen. de part. gr. p. 590. HARL.*

βάσκανον] *Ulpianus ad Orat. de Rebus Chersones. hæc habet: Οὕτω καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφάντος, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς· Εὐσκανον δὲ καὶ κακότηδες, οὐδὲν ἔστι πολιτεύμα ἐμόν, φησὶν, ἀντὶ τοῦ φιλαίτιον, καὶ συκοφαντικόν. Iisdem fere verbis Etym. M. v. Βάσκανος, Harpocr. v. Βασκαίναι: quorum uterque hunc locum laudat. Infra §. 4. med. TAYLOR. Ammon. de aff. vocc. differentia h. v. ibique Valcken. Thom. Magister in Βασκαίνω ibique interpr. L. Bos. ad Galat. III. 1. HARL.*

λγ'. Παραγεγραμμένων] *Wide, quæ annotavimus nuper ad §. 7. Not. παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικ. TAYLOR. v. 14. διαπαντός, et v. 20. ἐκάστου, et v. 24. οἶμαι ἰμάς Tayl.*

Περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων] *Ita vocat leges perperam latas aut scriptas. Ex edit. HERVAG.*

Πολλοὺς] *Τοὺς πολλοὺς αὐτῶν Ven. Ital. Harl. Lind. Ubi Obsopæus notat, ex suo, ut autumo, Codice: "In Aldino verbum deest: sic enim legendum est, συν-εἶναι τοὺς πολλοὺς αὐτῶν. Id quod vel me- diocriter docti intelligent." TAYLOR.*

διωρίζετο, ὡςθ' ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύθυνος εἶναι ὁμολογῶν ἢ διακεχειρίκα ἢ πεπολιτεύμαι παρ' ὑμῖν. ὦν μέντοι γ' ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἐπαγγειλόμενος δέδωκα τῷ δήμῳ, οὐδεμίαν 264 ἡμέραν ὑπεύθυνος εἶναί φημι— ἀκούεις, Αἰσχίνη; — οὐδ' ἄλλον οὐδένα, οὐδ' ἂν τῶν ἐννεα ἀρχόντων τις ὦν τύχη. τίς γάρ ἐστι νόμος τοσαύτης ἀδικίας καὶ μισανθρωπίας μεστός, ὡςτε τὸν δόντα τι τῶν ἰδίων καὶ ποιήσαντα πρᾶγμα φιλάνθρωπον καὶ φιλόδωρον τῆς χάριτος μὲν ἀποστρεφῆναι, εἰς δὲ τοὺς συκοφάντας ἄγειν, καὶ τούτους ἐπὶ τὰς εὐθύναις ὦν δέδωκεν ἐφιστάναι; Οὐδὲ εἰς δὴ που. εἰ δὲ φησὶν οὗτος, δειζάτω, καὶ γὰρ στέρξω καὶ σιωπήσομαι. Ἄλλ' οὐκ ἔστιν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οὗτος συκοφαντῶν, ὅτι ἐπὶ τῷ Θεωρικῷ τότ' ὦν ἐπέδωκα τὰ χρήματα, ¹ ἐπ' ἠνεσέν αὐτόν φησιν ἢ βουλή ὑπεύθυνον ὄντα. Οὐ περὶ τούτων γ' οὐδενός, ὦν ὑπεύθυνος ἦν, ἀλλ' ἐφ' οἷς ἐπέδωκα, ὡ συκοφάντα.

λδ'. Ἀλλὰ καὶ τειχοποιὸς ἦςθά φησι. Καὶ δι' αὐτό γε τοῦτο ὀρθῶς ἐπηνούμην, ὅτι ² τὰναλωμένα ἐπέδωκα καὶ οὐκ ἐλογιζόμην. ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς εὐθυνῶν καὶ τῶν ἐξετασόντων προσδεῖται, ἢ δὲ δωρεὰ χάριτος καὶ ἐπαίνου δικαία ³ ἐστὶ τυγχάνειν· διόπερ ταῦτ' ἐγρᾶψεν ὀδὶ περὶ ἐμοῦ. Ὅτι δ' οὕτω ⁴ ταῦτα οὐ μόνον ἐν τοῖς νόμοις ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ⁵ ὑμετέροις ἠδῆσιν ὄρισται, ἐγὼ βραδίως πολλὰ χόσθην δείξω. πρῶτον μὲν γὰρ Ναυσικλῆς στρατηγῶν, ἐφ' οἷς ἀπὸ τῶν ἰδίων προεῖτο, πολλάκις ἐστεφάνωται ὑφ' ὑμῶν· εἶθ' ὅτι τὰς ἀσπίδας Διότιμος ἔδωκε καὶ πάλιν Χαριδῆμος, ἐστεφανοῦντο· εἶθ' οὗτοςὶ Νεοπτόλεμος, πολλῶν ἔργων ἐπιστάτης ὦν, ἐφ' οἷς ἐπέδωκε, τετίμηται. σχέτλιον γὰρ

¹ ἠένησεν ² τὰναλωμένα ³ τυγχάνειν ἐστὶ ⁴ ταῦτα [ἔχει, καί] οὐ ⁵ ὑμετέροις

Ἐπαγγειλόμενος] Ὑποσχόμενος interpretatur Scholiastes. Vide notas ad Arg. post. Demosth. π. Παράπτωβ. IDEM.

Ἐπ' ἠνεσεν] Ita laudat Maximus Sophista: ἄξιον ἐκρινέ με στεφάνου ὁ Κτησιφῶν, οὐ περὶ τούτων κ. τ. λ. IDEM. v. 10. ἔδωκεν Tayl.

λδ'. Οὕτω ταῦτα ἔχει καί] [Ita Tayl.] ἔχει καὶ desunt in quamplurimis. TAYLOR. V. Var. Lect.

Ναυσικλῆς] Ut haec valeant exempla, probandum fuit, decretas esse hominibus

illis coronas, priusquam rationes retulissent: εἰκὸς γὰρ ἦν (quod ait haud incommode Schol.) μετὰ τὸ δῶναι τὰς εὐθύναις, στεφανοῦσθαι αὐτούς· ἀλλ' ἀρίστως προσέεται. STOCK.

Ἐφ' οἷς ἀπὸ τῶν ἰδίων προεῖτο] Παρὰ τὸ Προίεμαι, τὸ δαπανᾶν καὶ ἀναλίσκω. WOLF. Ὅτε] [Ita Tayl.] Ὅτι erat hariolatio Dion. Lambini. Confirmatur a Guelph. et B. Reg. TAYLOR.

Ἐστεφανοῦντο] Ἐστεφανοῦτο, (scil. Charidemus) Harl. Vindob. Reg. a. Atque

ἀν εἴη τοῦτο γε, εἰ τῷ τινὰ ἀρχὴν ἀρχοντι ἢ δίδοναι τὰ
 ἑαυτοῦ τῇ πόλει διὰ τὴν ἀρχὴν μὴ ἐξέσται, ἢ τῶν δοθέντων
 ἀντὶ τοῦ κομίσασθαι χάριν εὐθύνας ὑφέξει. Ὅτι τοίνυν 265
 ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λέγε τὰ ψηφίσματά μοι τὰ τούτοις
 γεγενημένα αὐτὰ λαβῶν. λέγε.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

* Ἀρχων Δημόδικος Φλυεύς, Βοηδρομιῶνος ἔκτη μετ' εἰκάδα, γνώμη
 βουλῆς καὶ δήμου, Καλλίας Φρεαῤῥίριος εἶπεν, ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ καὶ τῷ
 δήμῳ στεφανῶσαι Ναυσικλέα τὸν ἐπὶ τῶν ὄπλων, ὅτι Ἀθηναίων ὀπλι-
 τῶν διεχιλίῳν ὄντων ἐν Ἰμβρῳ καὶ βοηθούντων τοῖς κατοικοῦσιν Ἀθη-
 ναίων τὴν νῆσον, οὐ δυναμένον Φίλωνος τοῦ ἐπὶ τῆς διοικήσεως κει-
 ροτονημένου διὰ τοὺς χειμῶνας πλεῦσαι καὶ μισθοδοτῆσαι τοὺς ὀπλίτας,
 ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἐδώκε, καὶ οὐκ εἰσέπραξε τὸν δῆμον' καὶ ἀναγορεῦσαι
 τὸν στέφανον Διονυσίους τραγηδοῖς καινοῖς.

ἜΤΕΡΟΝ ΨΗΦΙΣΜΑ.

Εἶπε Καλλίας Φρεαῤῥίριος, πρυτάνεων λεγόντων βουλῆς γνώμη· Ἐπει-
 δὴ Χαρίδημος ὁ ἐπὶ τῶν ὀπλιτῶν ἀποσταλεῖς εἰς Σαλαμίνα, καὶ Διότι-
 μος ὁ ἐπὶ τῶν ἰππέων, ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ μάχῃ τῶν στρατιωτῶν τι-

ita Obsorptionem intelligo. γρ. ἐστεφανού-
 μενος ἔν in Reg. ζ. IDEM.

Ἐφέξεν] [Ita Tayl.] ὑφέξει, et v. 1.
 τῷ i. e. τῷ, et v. 4. τὰ ἐπὶ τούτοις. MARK-
 LAND. V. Var. Lect.

Λέγε τὰ ψηφίσματά μοι τὰ τούτοις γεγε-
 νημένα, αὐτὰ λαβῶν] Hanc distinctionem
 Reiskii, qua αὐτὰ cum λαβῶν conjunxit,
 sensum ridiculum dare, quasi decreta ita
 recitari possint, ut non ipsa inspiciantur.
 Bandemne constructionem faciet adv.
 Lept. §. i. Ἀνάγνωθι λαβῶν αὐτοῖς τὰ
 ψηφίσματα αὐτὰ, τὰ περὶ τοῦ Δεῖκνος.
 WUNDERL.

* Ἀρχων] Vid. Var. Lect.

Ἐκτη μετ' εἰκάδα] 25to die. Retrogrado
 numero 30. 29. 28. 27. 26. 25. WOLF.
 Dies erat vicesimus sextus. Neque in
 hac locutione, μετ' εἰκάδα, retrogradiun-
 tur. Quo pacto enim fieri potest? Infel-
 icissimus semper fere Wolfius in tertia
 decade. Alibi enim errore huic errori
 contrarium erravit. TAYLOR.

Γνώμη] Γνώμην Ital. Cod. Nescio, an-
 non aliquanto rectius. Sc. γνώμην B. καὶ
 Δ. Καλλίας εἶπεν, recitavit nempe, aut pro-
 nunciavit, ea, quæ Senatus P. q. A. tulerat.
 Hæc malui cum ob multa, tum propter
 ista, quæ in Psephismatis exordio occur-
 runt, nempe ὅτι δοκεῖ τῇ βουλῇ καὶ τῷ
 δήμῳ: Visum est, Placet. Statuit S. P. Q. A.
 IDEM.

Τοῦ ἐπὶ τῆς διοικήσεως] Quæstor prima-

rius, publicorum redituum curator. Hunc
 a populo in quinquennium creati solitum
 scribit Sigonius, l. 4. Stock.

Κεχειροτονημένου] Inductus est Wolfius
 hoc vocabulo locum ita vertere: Phialo
 Quæstor designatus. Certe nove dictum
 κεχειροτονημένου ἐπὶ τῆς διοικήσεως. Hoc in-
 telligo Φιάλωνος τοῦ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, [ita
 Tayl.] quo pacto habuimus; Δημοσθένης ὁ
 ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ. Vide Vales. ad Excerpt.
 Polyb. pag. 23. TAYLOR.

Εἰσέπραξε] Conf. Theophr. Char. VI. et
 Casaub. ib. p. 95. ac Viger. de Idiotism.
 Polyb. V. 10. 20. not. HARL.

Λεγόντων] Συλλεγέντων. Ea est hario-
 latio Lambini, qui ita vertit: moderatori-
 bus civitatis de sententia senatus convocatis.
 Quod ego sane ambigerem. Traductor
 Italicus cum Wolfio consentit. Cæteri
 ita: Prytanibus—Administratoribus—de
 Senatus sententia verba facientibus. Are-
 tina Decreta nulla convertit, credo, quia
 exemplaribus usus, in quibus desiderab-
 antur. Interea tamen nova est Forma
 loquendi et Monumentum satis inusitatum.
 περὺ τανῶνος Ald. Ven. etc. TAYLOR.

Βουλῆς] Adde καὶ δήμου, ut mox, et
 supra v. 8. et 9. MARKLAND.

Ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ μάχῃ] Sc. ἐν τῇ
 Σαλαμίῃ. Fluvii nomen apud Pausaniam
 et Plinium non reperio. WOLF.

Ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ] Vide Corsin. Fast.
 Attic. Dissert. III. §. 23. et Demosthenem

ἢ ὑπὸ τῶν πολεμίων σκιδευθέντων, ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθ-
 ὤπλισαν τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ὀκτακοσίαις, δεδῶχθαι τῇ βουλῇ καὶ
 τῷ δήμῳ στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ. καὶ ἀνα-
 γορευῆσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνασίῳ ἀγῶνι καὶ Διονυ-
 σίοις τραγηθοῖς καινοῖς· τῆς δ' ἀναγορευέσεως ἐπιμεληθῆναι θεσμοθέτας,
 πρυτάνεις, ἀγωνοθέτας.

λέ. Τούτων ἕκαστος, Αἰσχίνης, τῆς μὲν ἀρχῆς, ἧς ἦρχεν,
 ὑπεύθυνος ἦν, ἐφ' οἷς δ' ἐστεφανοῦτο, οὐχ ὑπεύθυνος.
 Ὁὐκ οὐδ' ἐγὼ ταῦτά γὰρ δίκαιά ἐστί μοι περὶ τῶν αὐ-
 τῶν τοῖς ἄλλοις δῆ πού. Ἐπέδωκα; Ἐπαινοῦμαι διὰ
 ταῦτα, οὐκ ὡν ὡν ἐπέδωκα ὑπεύθυνος. Ἡρχον; Καὶ δέ-
 δωκά γ' εὐθύνας ἐκείνων, οὐχ ὡν ἐπέδωκα. Νῆ Δι', ἀλλ'
 ἀδίκως ἦρξα; Εἶτα παρών, ὅτε μ' εἰσήγου οἱ λογισταί, οὐ

† τοικοῦν

infra §. 63. TAYLOR. Pugnam eam cen-
 set fuisse Taylorus cujus infra meminit
 noster §. 63. quod non liquet. STOCK.

Στρατιωτῶν τιμῶν] Pro τῶν στρατιωτῶν
 τιμῶν, Nostrum sic habuit, τῶν στρατιω-
 τικῶν ὑπὸ τῶν πολεμίων. Atque haud scio,
 annon multo emendatius. OBSOPEUS.

Θεσμοθέτας] Pollux in Onomast. cap.
 IX. segm. 85. illustrat et exponit ma-
 gistratus Athenienses: et statim ab initio:
 Ἀρχόντων Ἀθήνησιν ὀνόματα, οἱ ἐνεία ἀρ-
 χοντες, εἰσὶ δὲ, ὁ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπάνυμος ἀρ-
 χων, βασιλεὺς, πολέμαρχος, (hoc est, belli
 princeps) καὶ θεσμοθέται (legumlatores) ἕξ.
 ἐκ τούτων γὰρ οἱ ἐνεία ἀρχοντες συμπληροῦν-
 ται. (vide ad hunc locum interpretes in
 edit. Hemsterh. pag. 905.) Tam perse-
 quitur officia Thesmothetarum, et inter
 alia officium illorum fuisse scribit, impe-
 ratores eligere ex omnibus, et secundum
 singulas prytaeas inquirere, num singuli
 bene imperare videantur, investigare, si
 quis legem non utilem tulerit, insupere et
 ducum examinationes: tum et praeturis
 censuram administrare, senatusque de-
 creta. Ex his igitur videmus, cur The-
 smothetarum hic injiciatur mentio. Libr.
 cod. sect. 95. agitur de Prytanibus. HARL.

Ἀγωνοθέτας] Pollux libr. mem. lib. III.
 segm. 140. Ἀγωνοθέται, ἀθλοθέται, (quam-
 quam Phavor. distinguit inter ἀγωνοδέτην
 et ἀθλοδέτην, observando Kuhnio,) ἀγώνων
 διαθέται, ἀθλων ἐπιμεληταί, ἐφοροί, ἐπίπται,
 προστάται, ἐπίσκοποι. Vide eundem segm.
 93. Mæris quidem p. 67. ἀθλοθέτης, in-
 quit, ἀττικῶς· ἀγωνοδέτης, ἐλληνικῶς. Et
 ita quoque Thomas M. pag. 15. Sed re-
 futant has ineptias Grammaticorum Pier-
 son. ad Mærin loco nostro Demosthenis,
 et Oudendorp. ad Thomam M. loco Xe-
 nopontis de expedit. Cyri pag. 296.

Vide etiam reliquos interpretes ad Thom.
 M. et Ammon. de differentia pag. 4. ibi-
 que Valckenaer. Hesychium in ἀγωνοδέ-
 τησ, Sigonium de republ. Athen. libr. IV.
 cap. ultimo aliosque. IDEM.

λέ. Εὐθύνας] Εὐθύνη erat ratio, quam
 quis publice reddere debebat coram cor-
 rectoribus, qui εὐθυνοὶ vocabantur. Pollux
 segm. 100. libr. VIII. ad quem locum lege
 Kuhnium: οἱ εὐθυνοὶ, ὡς περ οἱ πάρεδροι,
 τοῖς ἐνεία ἀρχουσι προσωροῦνται. οὗτοι δ'
 εἰς ἐπράσσουσι καὶ τοὺς ἔχοντας. (qui a rep-
 ublicarum reis malctam exigunt.) Phavor.
 in εὐθύνη supplet τοὺς ἔχοντας τι τῶν δημο-
 σίων, qui aliquid ad publicum ararium per-
 tinens detinebant: qua quidem interpreta-
 tione corrui emendatio Jungermanii, qui
 in Polluce loco ἔχοντας corrigi ἀρχοντας.
 vide etiam Petit. comm. in LL. Attic.
 pag. 309. Harpocration. in εὐθύνη, Tho-
 mam Mag. sub h. voc. ibique interpretes,
 Mærin Atticistam p. 135. εὐθύνα, πρόπος
 κρίσεως ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάντων, ibique
 Pierson. etc. v. etiam obs. de λογιστῇ.
 ὑπεύθυνος autem est magistratus, referen-
 dis rationibus obnoxius. v. Petit. comm.
 in LL. Attic. pag. 311. IDEM.

Ἐπέδωκα, ἢ Δία] Restitue: ἐπέδωκα.
 Νῆ Δία, ἀλλ'—MARKLAND.

Νῆ Δία] Νῆ Δία, ἀλλ' ἀδίκως ἦρξα. Ita
 Benenatus. Feliciter. TAYLOR.

Λογισταί διὰ τί, οὐ] [Ita Tayl.] Harpocr.
 hunc locum Auctoris nostri spectat. Con-
 sule Valesium. TAYLOR. V. Var. Lect. v.
 10. ἐπέδωκα. καὶ ἐπαιν., et v. 11. ἦρχον., et
 v. 12. ἐπέδωκα, ἢ Δία. ἀλλ' ἀδίκως ἦρξα.
 Tayl.

Λογισταί] De his publicis censoribus
 Pollux lib. VIII. segm. 99. Δύο ἦσαν,
 scribit, ὁ μὲν τῆς βουλῆς, ὁ δὲ τῆς δικαιοσύνης
 (jurisdictionis) λογισταί καὶ τούτους ἢ βου-

κατηγόρεις; Ἴνα τοίνυν εἰδῆτε, ὅτι αὐτὸς οὗτός μοι μαρτυρεῖ, ἐφ' οἷς οὐχ ὑπεύθυνος ἦν ἔστεφανῶσθαι, λαβὼν ἀνάγνωθι τὸ ψήφισμα ὅλον τὸ γραφέν μοι· οἷς γὰρ οὐκ ἐγράψατο τοῦ προβουλεύματος, τούτοις ἂ διώκει συκοφαντῶν φανήσεται. Λέγε.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπὶ ἄρχοντος Εὐθυκλείους, Πυανεψιδῶνος ἐνάτῃ ἀπίοντος, φυλῆς πρωτανευόσης Οἰνιήδος, Κτησιφῶν Λεωσθένους Ἀναφύστιος εἶπεν· Ἐπιυδὴ Δημοσθένης Δημοσθέσιος Παιανεύς, γενόμενος ἐπιμελητῆς τῆς τῶν τευχῶν ἐπισκευῆς καὶ προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα, ἐπέδωκε ταῦτα τῷ δήμῳ, καὶ ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ κατασταθεῖς ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς ἑκατὸν μνᾶς εἰς θυσίας,

λὴ κληροῖ κατ' ἀρχὴν, ὡς παρακολουθεῖν (hic Kuhnii e cod. A. in notis inserit ἀντιγραφεῖς, rescriptores,) τοῖς διοικοῦσι. In Glossis: Λογιστής, Curator, tabularius. Num hi differant ab aliis λογισταῖς, qui magistratus erant sorte capti, decem numero, apud quos rationes gesti magistratus referēbant οἱ ἐν ἀρχῇ, intra triginta ab abdicato magistratu dies, quod negat Petitus comm. in LL. Attic. libr. III. tit. II. pag. 308. ubi de his multus est, nec ne? quod Kuhnio ad Polluc. pag. 917. placuisse videtur, qui illos duos ex eodem X numero forte fuisse arbitratur, altioris est indaginis. Λογισταὶ pæne iidem videntur esse, ac εἰθνοῖ. Sed Petitus loc. mem. qua in re differant, copiose ostendit. Λογισταὶ sunt κληρωτοὶ: εἰθνοῖ autem προσαίρονται. Logistæ sunt tanquam novem Archontes; Euthyni sunt tanquam Paredri novem Archontum, et assident Logistis: itaque ubi iudicatum est, magistratus potestate decedentes aliquo publice debere, id ab illis exigunt: εἰσπράττουσι δὲ τοὺς ἔχοντας, id est τοὺς ὀφείλοντας τῇ πόλει. Quare mirum non est, si utrisque εἰθνας adscribunt. Hac tenus Petitus. T aylorus interpretatur Quastores: Seilerus Rechnungsrevisores [revisers of accounts]. HARL.

Οἷς γὰρ οὐκ ἐγράψατο, — τούτοις] Τῷ μὴ γράψασθαι, διότι οὐκ ἐγράφατο τὸ ψήφισμα, ἢ τοῦ ψηφίσματος. WOLF.

Τούτοις] Ἐν τούτοις Lambin. Cujus hæc est Paraphrasis, non versio: Ex iis enim quæ de Scto in iudicium non vocavit, se ipse aperiet et indicabit; atque in iis quæ iudicio persequitur, improbissimus calumniator reperietur. Quanto pressius, quanto accuratius, quanto elegantius Hieron. Ferrus? Perciocioha per quelle cose, che non ha accusato del decreto, apparira calunniatore di quelle, che accusa. TAYLOR.

Τούτοις] Seilerus observat hic callidum

oratoris artificium. Sicco quasi pede transit id, quod præcipuum erat in accusatione Æschini. Lex erat: Ἀρχὴν ὑπεύθυνον μὴ στεφανούην. Magistratus, priusquam rationes tulerent, corona ne donator. (vide Petiti commentar. in LL. Atticas pag. 311.) Neque tamen in magistratu non fuit Demosthenes, quem Ctesiphon de coronando Demosthene legem rogaret. Demosthenes enim Olymp. CX. an. 3. et ætat. 44. ex decreto Ctesiphontis corona a populo donabatur. Olymp. vero CXXII. an. 3. et ætat. 52. habuit orationem de Corona, (secundum Schottum in vitis comparatis Aristotelis ac Demosthenis). Vacuus igitur nunc a munere, præterlapso hoc annorum spatio, caput accusationis haud attingens, æquitatem rei præmiique ostendit et commendat: quod quidem leve argumentum non ab initio, sed in media oratione prudenter et more sapientis ducis in collocanda acie ponit. HARL. v. 1. οὗτος deest in ed. Tayl.

Πυανεψιδῶνος ἐνάτῃ ἀπίοντος] 22. Octob. So. 30. 29. 28. 27. 26. 25. 24. 23. 22. WOLF.

Ἐνάτῃ] [Ita Tayl.] Ἐνάτῃ Feliciani Editio, et Benenati. TAYLOR.

Ἐπέδωκε τοῖς κ. τ. λ.] Ἴσως τοῖς τὰ θεωρικὰ λαμβάνουσι, τούτεστι, τοῖς ἀπέμψι. Nam ditiores contemisse binos illos obolos consentaneum est. Melanchtho: Largitus est iis, qui theatri pecunia fruuntur. Perionius: Centum libras ad sacrificia iis, qui ex omnibus tribus sacra proeurabant, largitus sit. Meletus: Spectaculis, quæ ad omnes tribus pertinent, donaverit 100 minas ad sacrificia. WOLF.

Φυλῶν θεωρικοῖς] Θεωρικὰ δὲ χρήματα εἰς τὰς ἐορτὰς, καὶ θεῶν τιμὰς, τῷ πλῆθει νεμόμενα· καὶ τὸ διδόμενον ἐκαλεῖτο θεωρικόν. Pollax, VIII. 113. Stock.

Τοῖς θεωρικοῖς] Neutraliter sumo. Per τὰ θεωρικὰ, intelligo pecunias ad sacrificia

ἐδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ ἔθρῳ τῶν Ἀθηναίων ἐπαινεῖσαι Δημοσθένην Δημοσθένους Ἑλληναῖ ἀρετῆς ἕνεκα καὶ καλοκάγαθίας, ἧς ἔχων διατελεῖ ἐν παντὶ καιρῷ εἰς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίῳ τραγηδοῖς καινοῖς· τῆς δ' ἀναγορεύσεως ἐπιμεληθῆναι τὸν ἀγωνοθέτην.

267

² Οὐκ οὖν ἂ μὲν ἐπέδωκα, ταῦτ' ἐστίν, ὧν οὐδὲν σὺ γέγραψαι· ἂ δέ φησιν ἡ βουλή δεῖν ἀντὶ τούτων γεῖσθαι μοι, ταῦτ' ἐστ' ἂ διώκεις. τὸ λαβεῖν οὖν τὰ διδόμενα ὁμολογῶν ἔννομον εἶναι, τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι παρανόμων ³ γράφει; Ὁ δὲ ψαμπόνηρος ἄνθρωπος καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ βᾶσκανος ὄντως ποῖός τις ἀν' εἴη πρὸς ⁴ θεῶν; οὐχ ὁ τοιοῦτος;

λς'. Καὶ μὴν περὶ τοῦ γ' ἐν τῷ θεάτρῳ κηρύττεσθαι, τὸ μὲν μυριάκις μυρίους ⁵ κηκρηῦχθαι παραλείπω, καὶ τὸ πολλακις αὐτὸς ἐστεφανῶσθαι πρότερον. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος, Αἰσχίνῃ, ὡστ' οὐ ⁶ δύνασαι λογίσασθαι, ὅτι τῷ μὲν στεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος, ὅπου ἀν' ἀναρῆθη, τοῦ δὲ τῶν στεφανουμένων ἕνεκα συμφέροντος ἐν τῷ θεάτρῳ γίγνεται τὸ κήρυγμα; οἱ γὰρ ἀκούσαντες ἅπαντες εἰς τὸ ποιεῖν εὖ τὴν πόλιν προτρέπονται, καὶ τοὺς ἀποδιδόντας τὴν χάριν μᾶλλον ἐπαινοῦσι τοῦ στεφανουμένου· διόπερ τὸν νόμον τοῦτον ἡ πόλις γέγραφε. Λέγε δ' αὐτόν μοι τὸν νόμον λαβῶν.

¹ † παιανία² † οὐκοῦν³ † γράφει⁴ θεῶν, *εἰ οὐχ⁵ † κηκρηῦχθαι⁶ † δύνασθαι

qua in ludis fiebant, pecunias, inquam, qua ab omnibus Tribubus conferebantur. AUGER.

Καλοκάγαθίας] Wunderl. post id vocabulum bene intulit καὶ εἰνοίας ex schedis Scringeri, et “ postulantibus, ait, verbis ἧς ἔχων—Ἀθηναίων. Neque enim dici potest καλοκάγαθίαν ἔχειν εἰς τινα, sed εἰνοίαν εἰς τινα, et in Aeschini libello (supra, cap. 17.) verba καὶ εἰνοίας exstant.” HARL.

λς'. Μυρίους κηκρηῦχθαι παραλείπω] Hoc unum tamen habuit, quod jure opponatur iis, quae de loco recitationis dixerat adversarius. Lex enim ea, quam mancam adducturus est, ab Aeschine potius stetit: (vide Not. ad Aesch. §. 15.) verum si decretis fides, quae §. §. 26. et 34. profertur, obsoleverat jampridem et neglecta fuit. Vide Proem. Taylori. Stock.

Σκαιός] Proprie sinister: deinde ineptus, VOL. II.

agrestis aut stolidus, ut Dnker ad Aristoph. Plutum v. 46. in ed. Bergleri σκαιότατε, stolidissime, interpretatur, et provocat ad Eustath. ad Homeri Odys. Γ. pag. 1468. Metaphora sumta a sinistra manu, quia nempe, quae hac aggradiaris, parum apte fieri solent, ut Sallier ad Thom. Mag. h. v. pag. 795. observat; et Thomas sub voc. σκαιός denique, ἔστι δὲ καὶ, ait, σκαιὴ γνώμη, ἡ κακὴ καὶ ἀσπαίδευτος, ubi Stoeber hunc nostrum Demosthenis locum laudat. Vide quoque Hesych. vv. σκαιός et σκαιή. HARL.

Μᾶλλον ἐπαινοῦσι τοῦ ἐπαινουμένου] Ἡ τὸν ἐπαινούμενον. Quod ideo noto, quia imperitior possit exponere, ἢ ὁ ἐπαινούμενος, sc. ἐπαινεῖ τοὺς ἀποδιδόντας χάριν. Est enim Constructio per se ambigua. WOLF. στεφανουμένου, non ἐπαινουμένου. Erravit in describendo. TAYLOR.

ΝΟΜΟΣ.

Ὅσους στεφανοῦσι τινες τῶν δήμων, τὰς ἀναγορεύσεις τῶν στεφάνων ποιῆσθαι ἐν αὐτοῖς ἐκάστους τοῖς ἰδίοις δήμοις, ἐὰν μὴ τινὰς ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων ἢ ἡ βουλὴ στεφανοῖ· τούτους δ' ἐξεῖναι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίῳ ἀναγορεύεσθαι.

λζ'. Ἀκούεις, Αἰσχίνη, τοῦ νόμου λέγοντος σαφῶς, πλὴν ἐάν τινὰς ὁ δῆμος ἢ ἡ βουλὴ ψηφίσηται 268 τούτους δ' ἀναγορευέτω. Τί οὖν, ὦ ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; τί λόγους πλάττετε; τί σαυτὸν οὐκ ἔλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις, ἀλλ' οὐδ' ¹ αἰσχύνει φθόνου δίκην εἰσάγων, οὐκ ἀδικήματος ² οὐδενός, καὶ νόμους τοὺς μὲν μεταπωῶν, τῶν δ' ἀφαιρῶν μέρη, οὐς ὅλους δίκαιον ἦν ³ ἀναγιγνώσκεισθαι τοῖς γ' ὁμωμοκόσι κατὰ τοὺς νόμους ψηφιεῖσθαι; Ἐπειτα σὺ τοιαῦτα ποιῶν λέγεις ἅ δεῖ προσεῖναι τῷ δημοτικῷ, ὡς περ ἀνδριάντα ἐκδεδωκῶς κατὰ συγγραφὴν, εἴτ' οὐκ ἔχοντα, ἅ προσῆκεν ἐκ τῆς συγγραφῆς, κομιζόμενος, ἢ λόγῳ τοὺς δημοτικούς ἀλλ' οὐ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς πολιτεύμασι γινωσκομένους. καὶ βοᾷς ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων, ὡς περ ἐξ ἀμάξης, ἅ σοὶ καὶ τῷ σῶ γένει πρόσεστιν, οὐκ ἐμοί. Καίτοι καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

¹ † αἰσχύνη

² οὐδενός, λαβεῖν τιμωρίαν; καὶ

³ † ἀναγιγνώσκεισθαι

Τὰς ἀναγορεύσεις] *Jubet lex singulos Demos proclamationes coronarum facere in ipsis singulis Demis. AUGER.*

λζ'. φθόνου δίκην εἰσάγων, οὐκ ἀδικήματος οὐδενός] *Id est, sola invidia impulsus, nullius criminis reum in judicium protrahens, vel, neque te pudet judicium nunc mihi dicere atque constituere, non criminis alicujus, sed livoris et invidia. Non enim ob indignitatem rerum male gestarum, aut rogationis contra quam decebat perlatæ, sed ob invidiam coronæ Demostheni præconio delatæ stimulabatur. Dicitur itaque εἰσάγειν τὴν δίκην ἢ γραφὴν, pro eo quod est judicium rei constituere, ut Cicero loquitur, et rei actionem dare, vel litem intendere, dicere judicium, quemadmodum et λαγχάνειν δίκην, de quo tamen alibi. et δίκην ἐπάγειν litem vel crimen vel dicam impingere, et diem dicere, h. e. deferre, postulare criminis, ut in hac eadem εἰσαγγελίᾳ ἐπαγόντων μοι dixit. et alibi, ἐπάγειν αἰτίαν ψευδῆ, falsum crimen intendere. Porro εἰσαγγελίαν esse aiunt de rebus perperam factis, γραφὴν de legi-*

bus perperam latis. Unde in eadem hac supra, οὐκοῦν ἐν μὲν οἷς εἰσηγγελόμενον, ὅτε ἀπειψήφισθ' ἐμοί, τότε ἐψηφίξασθε τὰ ἀριστά με πράττειν. Ex edit. HERVAG.

Ἡ λόγῳ] *V. Var. Lect. v. 7. στεφανώσθαι, et v. 14. deest σὺ in d. TAYL.*

Ἡ λόγῳ] *Wunderl. pro ἢ suspicatur ἢ legendum esse. HARL.*

Γινωσκομένους] [*Ita Tayl.*] Ἀττικισμός, ἀντὶ τοῦ γινωσκομένου. WOLF.

Ἀμάξης] [*Ita Tayl.*] Vide Ulpian. supra ad su. §. 6. Harpocrat. v. Πομπείας. Aristoph. Plut. 1015. et σχ. Sext. Empiric. adv. Grammat. cap. 3. TAYLOR.

Καίτοι καὶ τοῦτο] *Pro τούτῳ lego τούτῳ, et alterum τούτῳ rejicio. Cicero pro M. Caelio: Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, hominem ut notet, argumento probet, teste confirmet: Maledictio autem nihil habet propositi præter contumeliam, quæ, si petulantius jactatur, convicium, si facetius, urbanitas nominatur. WOLF.*

Τούτο] *Τούτῳ Codd. β. ζ. et tum delendum est posterius. TAYLOR.*

Καίτοι καὶ τοῦτο, ὦ ἄ. A.] *Hæc verba*

Ἐγὼ λοιδορίαν κατηγορίας τούτω διαφέρειν ἠγοῦμαι, τῷ τὴν μὲν κατηγορίαν ἀδικήματ' ἔχειν, ὧν ἐν τοῖς νόμοις εἰσὶν αἱ τιμωρίαι, τὴν δὲ λοιδορίαν βλασφημίας, ἃς κατὰ τὴν ¹ αὐτῶν φύσιν τοῖς ἐχθροῖς περὶ ἀλλήλων συμβαίνει λέγειν. οἰκοδομηῆσαι δὲ τοὺς προγόνους ἡμῶν ταυτὶ τὰ δικαστήρια ὑπέιληφα, οὐχ ἵνα συλλέξαντες ² ὑμᾶς εἰς ταῦτα ἀπὸ τῶν ἰδίων ³ κακῶς τὰ ἀπόρρητα λέγωμεν ἀλλήλους, ἀλλ' ἵν' ἐξελέγχωμεν, εἰάν τις ἠδίκηκώς τι τυγχάνῃ τὴν πόλιν. Ταῦτα τοίνυν εἰδὼς Αἰσχίνης οὐδὲν ἤττον ἐμοῦ, πομπεύειν ἀντὶ ⁴ εἰ κατηγορεῖν εἴλετο.

λή. Οὐ μὴν οὐδ' ἐνταῦθα ἔλαττον ἔχων δίκαιός ἐστιν ἀπελθεῖν. ἤδη δ' ἐπὶ ταῦτα πορεύσομαι, ⁴ τοσοῦτόν αὐτον ἐρωτήσας. Πότερόν σέ τις, Αἰσχίνῃ, τῆς πόλεως ἐχθρὸν ἢ ἐμὸν εἶναι φῆ; Ἐμὸν δηλονότι. Εἶτα, οὐ μὲν ἦν παρ' ἐμοῦ δίκην κατὰ τοὺς νόμους ὑπὲρ τούτων λαβεῖν, εἴπερ ἠδίκουν, ἐξέλιπες, ἐν ταῖς εὐθύναις, ἐν ταῖς γραφαῖς, ἐν ταῖς ἄλλαις κρίσεσιν· οὐ δ' ἐγὼ μὲν ἀθῶος ἅπασι, τοῖς νόμοις, τῷ χρόνῳ, τῇ προδεσμῖα, τῷ κεκρίσθαι περὶ πάντων πολ-
269 λάκεις τούτων πρότερον, τῷ μηδεπώποτ' ἐξελεγχθῆναι μηδὲν ⁵ ὑμᾶς ἀδικῶν, τῇ πόλει δ' ἢ πλεόν ἢ ἔλαττον ἀνάγκη τῶν γε δημοσία πεπραγμένων μετεῖναι τῆς δόξης, ἐνταῦθ' ἀπήντηκας; Ὅρα, μὴ τούτων μὲν ἐχθρὸς ἦς, ἐμὸς δὲ προσωπιῆ.

λθ'. Ἐπειδὴ τοίνυν ἢ μὲν εὐσεβῆς καὶ δικαία ψῆφος

¹ † αὐτῶν

² † ὑμᾶς

³ κακῶν

⁴ † τοσοῦτον αὐτόν

⁵ † ὑμᾶς

phrasim conficiunt. Et tamen, o viri Athenienses, sic se res habet. AUGER. Aliter Tayl. et v. 4. συμβαίνει, et v. 5. deest ἡμῶν, et penult. ἐμοὶ in ej. ed.

Ἰμᾶς] L. ἡμᾶς. Constructio est, οὐχ ἵνα ἡμεῖς, συλλέξαντες ἡμᾶς. MARKLAND. Ἀπὸ τῶν ἰδίων] E privatis adibus Wolfius. Dabito. Levandovi dalle vostre facende: Ferrus. Atque similiter, ut ille, Anonymus: a privatis negotiis vestris avocemus. Neque alii felicitus. Vide, quid praestiterit Cod. Ven. ἀπὸ τῶν ἰδίων κακῶν τὰ ἀπόρρητα λέγωμεν ἀλλήλους. TAYLOR.

Κακῶς τὰ ἀπόρρητα λέγωμεν] Locutio est forensis. Athenienses (inquit Isocrates κατὰ Λαχίτου) περὶ τῆς κακῆς νόμον ἔθεσαν, ὅς κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀπορρήτων πεντακασίας δραχμᾶς ὀφείλειν: legem de maledicto statuebant; quae jubet eos, qui conviciando aliquid objecerint, quod palam fieri nec aequum nec honestum sit, duobus milibus sestertium mulctari: ut haec verba pa-

ράφραστικῶς interpretatur Budæus. STOCK.

Ἐμοῦ πομπεύειν] F. κατ' ἐμοῦ. Tò πομπεύειν καὶ τὸ ἐξ ἀμάξης satis nota sunt ex vetere consuetudine Comicorum et licentia Festorum. WOLF. Rectius punitur post ἐμοῦ. TAYLOR.

λή. Εἶτα, οὐ μὲν ἦν] Ἐν ᾧ τόσῳ ἐξῆν. δηλονότι ἐν τῷ λογιστέρῳ. WOLF.

Οὐ ἦν] Ubi erat, i. e. licebat. AUGER.

Ἐν ταῖς γραφαῖς] Quibus de criminibus Γραφῆ scribi per leges potuit, docet ex Sigonio Potter. I. 23. STOCK.

τῷ κεκρίσθαι—σφόδτερον] Vid. Var. Lect. ἔλαττον] Πλεόν ἢ οὐκ ἔλαττον. MARKLAND.

λθ'. Ἐπειδὴ τοίνυν κ. τ. λ.] Videntur hic Judices suam erga Demosthenem benevolentiam et adversus Aeschinam indignationem sive vultu, sive acclamatione, declarasse. Unde se absolutum iri non dubitarit Demosthenes. WOLF. Aut forsitan justitia et aequitate rei judiciumque

ἅπασιν δέδεικται, δεῖ δέ με, ὡς ἔοικε, καίπερ οὐ φιλολοιδόρον ὄντα φύσει, διὰ τὰς ὑπὸ τούτου βλασφημίας εἰρημένας ἀντὶ πολλῶν καὶ ψευδῶν αὐτὰ τὰ ἀναγκαϊότατ' εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ, καὶ δεῖξαι, τίς ἂν καὶ τίνων βραδίως οὕτως ἄρχει τοῦ κακῶς λέγειν καὶ λόγους ¹ τινὰς διασύρειν, αὐτὸς εἰρηκώς, ἃ ² τίς οὐκ ἂν ὠκνησε τῶν μετρίων ἀνθρώπων φθέγγασθαι; —. Εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ραδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς, ὅλεθρος γραμματεῦς, οὐκ ³ ἂν αὐτὸν οἶμαι τοιαύτ' εἰπεῖν οὐδ' ἂν οὕτως ἐπαχθεῖς λόγους περίσκασθαι, ὡς περ ἐν τραγωδίᾳ βρωῦντα ὦ γῆ καὶ ἤλιε καὶ ἀρετῇ καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ πάλιν σύνεσιν καὶ παιδείαν ἐπικαλούμενον,

¹ τινὰς † διασύρει

² τίς

³ † ἂν αὐτὸν

fretus simulavit, et artificio quodam rhetorico ad occupandos judicium animos usus est. HARL.

[Ἐπειδὴ τοίνυν κ. τ. λ.] Postquam igitur omnibus, nempe iudicibus, ostensum est quod sit justum et pium erga me suffragium. AUGER.

Δέδεικται] Ita constanter. Ego tamen non potui semper non præferre δέδοται. Vid. notas ad Æsch. c. Ctesiph. 441. 12. Licet nonnullis videri possim non multum promovere. Dubito multum de integritate hujus Paragraghi. Et multis olim negotium facessit. Laborat in ea causa Hermogenes, quem videbis pag. 318. et apud σχ. nostrum. TAYLOR. F. δεῖ καὶ ἔμῃ, et v. 4. τίς καὶ ἐκ τίνων. MARKLAND.

[Σπερμολόγος] Ulpianus, qui hujus Vocis ternas interpretationes attulit, videtur hallucinari in omnibus. Neque se expedit Harpocratō. Alia res est, cum scribit Plutarchus, π. Εὐθυμίας, hoc pacto: Τῶν θηρίων ἑτέρους ἀφ' ἑτέρων παρεσκευάσσε τὴν τροφὴν εἶναι, καὶ οὐ πάντα σαρκοφαγεῖν, ἢ σπερμολογεῖν, ἢ ριζωρευεῖν ἐποίησεν: alia, cum Demosthenes, et D. Lucas in Actis Apostolicis pro blateratore utuntur. Vide Interpretes ad Act. Apost. XVII. 18. TAYLOR.

[Ἄλλὰ μὴ σπερμολόγος, περίτριμμα ἀγορᾶς] Σπερμολόγον dici nugatorem, loquacem, vaniloquum, blateratorem, et ut Plautus loqui solet, qui libens verba fundit, ex Athen. lib. 8. et Actis Apostolorum c. 17. abunde liquet. Hinc verbum σπερμολογῶ, nugor, et verba loquaciter fundo et deblatero. Porro autem περίτριμμα ἀγορᾶς Æschinē vocat, quasi contritum, καὶ κατατριμμένον ἐν τῇ ἀγορᾷ, hoc est ἀναίσχυτον συκοφάντην. Aristophan. Νεφέλ. Ἐδελυγός, καὶ δὲ συκοφάντης, ἀρπαστής, σπερμολόγος

δικῶν. [v. 446.] Sic enim περίτριμμα, quasi περιτριμμένον dixit, καὶ περισσῶς τετριμμένον. ut alibi, τρίμμα, ἀντὶ τοῦ τετριμμένου, λέγειν γέσσει τρίμμα, κρόταλον παιπάλῃ, ἀντὶ τοῦ τετριμμένου ἐν λόγῳ. [v. 259.] Hoc fortasse exprimere voluit Quint. in 10. cum inquit, Præcipueque velut attrita quotidiano actu forensi ingenia, optime rerum talium blanditia reparantur, &c. Et edit. HERVAG.

[Σπερμολόγος] Verbisator, futilis locutuleius: quo nomine D. Paulum compellarunt philosophi Athenienses: τί ἀν' ἔλεοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Act. Apost. XVII. 18. STOCK.

[Σπερμολόγος] Conf. Budæi comment. L. Gr. p. 808. ed. Stephan. ubi etiam noster laudatur locus. Ceterum mihi quidem hic locus, hic conviciorum cumulus, præsertim ubi Æschini parentum scelera et flagitia recensentur et objiciuntur, minus alticus, et ab omni urbanitate et humanitate abhorrens ac plebeius esse videtur, licet orator semet ipse excusarit. Sed ea tunc erat Atheniensibus et poetis et oratoribus consuetudo, ut magnam libertatis reipubl. partem in licentia de aliis impune et palam, præcipue in concione, omnia dicendi poneret, et plebs atica, si alter alterum in perorando conviciis lacesseret, mire delectaretur. v. ipsum orator. infra cap. 44. ab initio. Consuetudini igitur, licet pessimæ, servit orator, ideoque excusandus est, minime vero imitandus, quamquam etiam hodie critici quidam ita debacchantur. HARL.

[Περίτριμμα ἀγορᾶς] Vide Jonston. de Festis Græc. pag. 285. Etym. M. 240. 4. Suid. v. Τρίμμα. Aristoph. Nub. v. 446. et σχ. ad 259. TAYLOR. v. seq. οἶμαι Tayl.

ἢ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγιγνώσκεται· ταῦτα γὰρ δήπουθεν ἠκούετ' αὐτοῦ λέγοντος. Σοὶ δ' ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς τίς μετουσία; ἢ καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; πόθεν λαβόντι ἢ πῶς ἀξιωθέντι; ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι, ἥς τῶν μὲν
 270 ὡς ἀληθῶς τετυχηκότων οὐδ' ἂν εἰς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν, ἀλλὰ καὶν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθρίασσει· τοῖς δ' ἀπολειφθεῖσι μὲν ὡς περ σὺ, προσποιουμένοις δ' ὑπ' ἀναισθησίας τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν, ὅταν λέγωσιν, οὐ τὸ δοκεῖν τοιούτοις εἶναι περὶεστίν.

μ'. Οὐκ ἀπορῶν δ' ὅτι χρῆ περὶ σοῦ καὶ τῶν σῶν εἰπεῖν, ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ. Πότερ' ὡς ὁ πατήρ σου Τρόμησ ἐδούλευε παρ' Ἐλπίᾳ τῷ πρὸς τῷ Θεσιῶ διδά-

Σοὶ δὲ ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα etc.] Locum hunc imitatus est Julian. p. 235. 40. ubi vid. Wytenbachii epistolam criticam ad D. Ruhnkem p. 22. observante Reiskio in Annotatt. ad h. l.—Κάθαρμα, sordes, purgamentum, h. e. homo execrabilis, abjectissime, impurissime. Ammon. de disfler. p. 79. Καθάρματα, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀπορρίπτουμένα. Erant quoque catharmatu homines, qui pestilentia expianda, aliove quo morbo immolabantur diis. Vid. G. Budæi annotationum in Pandectas alt. edit. Lugdun. 1562. p. 124. 125. Thom. Mag. sub v. Καθάρσια, p. 481. Καθάρματα τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι τινὰ ἀπορρίπτουμένα ψυλάσματα. Καθάρματα καὶ τὰ εἰς ἀπαλλαγὴν ἐξαισιῶν κακῶν θυμένα. ὄθεν καὶ κάθαρμα, ὁ πάντων ἀνδέστατος. ad quem locum vide Trillerum, qui inter alia schol. ad Aristoph. Equites p. 357. laudat, quod huc transferre liceat: ἔτρεφόν τινας Ἀθηναῖοι ἀγενεῖς καὶ ἀχρήστους, καὶ ἐν καιρῷ συμφορᾶς τινὸς ἐπελθούσης τῆ πόλει, (λοιμοῦ λέγω ἢ τοιούτου τινός,) ἔθρον τούτους, ἐνεκα τοῦ καθαρθῆναι τοῦ μιάσματος, οὓς καὶ ἐπωνόμαζον καθάρματα. Add. Bosium, Wolf. aliosque interpretes ad I. epistol. Pauli ad Corinth. III. 13. Pollux in Onomast. libr. V. segm. 163. inter abjecta et ignominiosa nomina recenset etiam nostrum: ἐπὶ δὲ τοῦ μνησθεῖς ἀξίου, φαίης—ὄλεθρος, κάθαρμα, περὶ τριμμά, ἀνδράποδον, αἰσχρῆναι τῶν συνόντων, τῶν εἰς αὐτὸν ἰόντων ὄνειδος. —perniciosus, excrementum, scoria, mancipium, cohabitantium dedecus, accedentium infamia, etc. Demostheni et reliquis Græcis hæc et talia opprobria et convicia non æque ignobilia, sordida, homineque liberali beneque educato indigna, ac hodie nobis, prudentiori-

bus quidem, visa et somnise videntur. Alioqui, licet summa libertate vel potius licentia et libidine dicendi republicæ civis uterentur, conjectura nulla assequi possum, qui fieri potuerit, ut Demosthenes, homo ille elegans et prudens, Athenis, in urbe illa, ubi urbanitas, humanitas et morum elegantia quasi habitarent, tam procaciter, humiliter et plebeie diceret. Quare Riccio in Diss. Homer. et Klotzio de verecundia Virgilio lubenter assentior, nos usum horum vocabulorum non plane habere cognitum, atque interpretationem ex vulgaribus Lexicis esse ridiculam. HARL.

Τίς μετουσία ἢ μὴ τοιούτων] F. τίς μετουσία; τῶν τοιούτων, ἢ μὴ τοιούτων, τίς διάγνωσις; Aretinus: aut honestorum, aut turpium, ulla cognitio? Videtur legisse τῶν καλῶν, ἢ μὴ τοιούτων. Melanchtho: Quod discrimen honestorum et turpium unquam servasti? Perionius? Sed in Te, aut in Tuis, ut virtutis sit aliqua particula? ut honesta a turpibus internoscas? WOLF.

Μετουσία; ἢ τῶν τοιού.] [Ita Tayl.] lege μετουσία; ἢ καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; Dixit enim nuperrime, ἢ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγιγνώσκεται. Ita edidit Aldus, ita fere Morelius. Commandant etiam Codd. præstantiores, Aug. Harl. Vind. Lind. præterquam quod in eorum primo, κακῶν ἢ τοιούτων. Quod eodem recidit. TAYLOR.

Λαβόντι] Eleganter addi solet; et qui omiserunt, isti elegantiam non perceperunt. Sic jam supra §. 15. et conf. Viger. de Idiotismo. &c. c. VI. sect. 1. §. IX. HARL. v. penult. του Tayl.

Τοιούτοις] Vid. Var. Lect.

μ'. Θεσιῶ] An hoc Gymnasium, de quo

σκοῦντι γράμματα, χοίνικας παχείας ἔχων καὶ ¹ ξύλον; ἢ ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθήμερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ τῷ

¹ ξύλον

Demosthenes disserit, sit Πτολεμαῖον, in medio relinquit Io. Meursius Athen. Attic. lib. I. cap. VI. ubi de fano Thesei multus est, et testimoniis Pausaniae, Platarchi etc. a se dicta confirmat. HART.

Χοίνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον] Aretinus: *Compedes ferens et baculum. Melanchtho: Compeditibus vincit docuit literas. Perionius: Apud Elpiam, quo is tempore ad Thesei docebat, nexus servierit? Meletus: Crassis pedicis et lignis vincitus. WOLF.*

Μεθήμερινοῖς γάμοις] F. καὶ θυμερινοῖς. Omnes interpretantur quotidianis nuptiis. Τὸ μεθήμερινον et νυκτερινόν, ὡς περ τὸ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν opponuntur. Perionius: *Cum nova conjugia quotidie iniret. IDEM.*

Γάμοις] Γάμοι hic est coitus, concubitus. Schrader. ad Mus. v. 3. multis hanc vocis notionem persequitur. "Solent enim, inquit, hujusmodi honestis vocabulis non raro rem turpem minusque honestam velare auctores." Sic Nonnus Dionys. lib. XV. p. 416. l. 21. et alibi. Achill. Tatius lib. I. p. 59. Aristinax. l. I. ep. 21.—Sic et Latini. Petron. cap. 25. *Plaudentibus ergo universis et postulantibus nuptias fecerunt.* Hoc sensu quoque ap. Justin. l. 31. c. 6. et Auct. ad Herenn. l. 4. c. 34. vox *nuptiae* legitur.

Ἐν τῷ κλισίῳ] Aretinus: *In claustris. Melanchtho: In tugurio. Perionius: In porticu Clesio. Meletus: In Clesio.* Est annotatum, legi ἡλίσίῳ τῷ προστάῳ ἡρωῖ. WOLF.

Κλισίῳ] Insignis est differentia in MStis. κλεισίῳ Ven. Obsop. Ital. Lind. κλησίῳ Aug. Vind. ἡλίσίῳ MSS. Ald. et Felic. σικλείῳ Reg. ε. Interea non vulgaria habet de hac re, licet fortasse non ubique laudanda, S. Petit. de L. Attic. VI. 5. cujus verba describo: "Solenne fuit bonis istis mercibus, ut prostarent, et quotidianos haberent concursus ad illustria civitatis loca, Ceramicum, Scirum, et τὴν ἀγοράν. De Ceramicis jandiam monuerunt alii. Quod ad Scirum attinet, elegans est Demosthenis locus, sed corruptus, de Æschinis matre: ἢ ὡς ἡ μήτηρ σου τοῖς μεθήμερινοῖς γάμοις ἐν τῷ κλισίῳ πρὸς τῷ Καλαμίτῃ ἡρωῖ χρωμένη, neque quidquam, qui laudant, juvant, Hesy chius et Suidas, quin contra factum, ut alterum insuper mendum occuparet; ἡλίσίῳ quippe legunt lapsu facili, ἀντὶ τοῦ Κλησίῳ, quod est genuinum. Hesy chius: Καλαμίτης, ἡρωῖ τῷ ἡλίσίῳ πηλοῖον. Suidas: Καλαμίτης, κύριον ὄνομα. καὶ Δημο-

σθένης ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ στεφάνου· ἐν τῷ ἡλίσίῳ τῷ πρὸς Καλαμίτῃ ἡρωῖ. Nos legendum conjicimus ἐν τῷ κλησίῳ τῷ πρὸς τῷ Κυαμίτῃ ἡρωῖ. Intelligit Orator τὸ κλησίον, ut puto, Lycomidarum, (familia erat Athenis Λυκομίδαι, γένος Ἰθαγενῶν, inquit Hesy chius) cujus meminit Pausanias in Messeniis, c. 1. Hoc κλησίον non puto longe abfuisse a templo Cereris Eleusinae, cujus sacris gens illa dedita; unde Orphei sive Onomacrii ὕμνος εἰς Δήμητρα Λυκομίδαις ποιηθεῖς, inquit Pausanias. Quare etiam colloco juxta aediculam Κυαμίτου ἡρωῖ. Cyamites hic Heros erat, non Bacchus, et a Baccho distinguit Pausanias Atticis, c. 37. scribitque, fuisse hanc aediculam ἐν τῷ χωρίῳ ΣΚΙΡΑ, quod erat inter urbem et Eleusinem. Atqui ἐν τῷ Σκίρῳ, ut legitur apud Stephanum, αἱ πόρται ἐκαδέζοντο. Præterea inter Ieonias personas recensetur Λυκομίθεις a Pollace, lib. 4. cap. 19. quia scilicet ad hoc τῶν Λυκομιδῶν κλησίον prostabant hæc publicæ libidinis victimæ: etsi forte Vox Κλησίον pertinenda, quam Hesy chius interpretatur πανδοχεῖον, et Eustathius ad Iliad. A. pag. 71. δουλικὸν εὐτελὲς οἶκημα. Ita enim Apollonius ἐν τῇ εἰς Αἰσχίνην ἐξηγήσει· μητρὸς δὲ ἦν ὁ Αἰσχίνης Γλαυκοδείας, ἢ, ὡς ἐνοί, Γλαυκίδος, ἣν φασὶ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἠταιρηκέναι, καθεζομένην ἐν οἰκίῳ πρὸς τῷ τῷ Καλαμίτου ἡρωῖ. Sed hic quoque legendum est πρὸς τῷ τῷ Κυαμίτου ἡρωῖ. Tantum Vir doctissimus. Contra hæc omnia militat, et strenue quidem, Tourrellius in notis ad hanc Orationem, quas juvabit consulere: Itemque Kuster. ad Suidam v. Καλαμίτης. Κλησίον ergo retineo, et lupanar, fornicem intelligo. Eam vocem Ulpianus noster in scholio interpretatur προστάῳ. Κλησίῳ τῷ προστάῳ. Itemque Amerius apud Eustath. ad Homer. Odys. Ω. 207. Tale fere σχόλιον deprehendi in textu Auctoris mei. Codd. enim Lindenb. et Regius a. pro τῷ πρὸς τῷ legunt τῷ προστάῳ. Et similiter MSS. Ald. κλισίῳ τῷ προστάῳ ἡρωῖ, omissa voce Καλαμίτῃ. Quid hic fiet? Sane qui ita legunt, glossam insinuant, eoque forte facilius insinuavere, quia et verba ipsius Textus viam quodammodo sternunt. Ecce enim! ἐν τῷ κλισίῳ τῷ πρὸς τῷ [προστάῳ] Καλαμίτῃ ἡρωῖ. Statuo demum fuisse Heros cujusdam, (Calamitem vocabant) sive Statuam, sive Sacellum, sive Monumentum: juxta vero porticum sive fornicem, eoque pro lupanari usas fuisse, quæ Athenis prostabant. De Calamite

πρὸς τῷ Καλαμίτῃ ἤρωϊ χρωμένη τὸν καλὸν ἀνδριάντα καὶ τριταγωνιστὴν ἀκρον ἐξέθρεψε ¹ σέ; Ἀλλὰ πάντες ἴσασι ταῦτα, καὶ ἐγὼ μὴ λέγω. Ἀλλ' ὡς ὁ τριηραύλης Φορμίῳ ὁ Δίῳ τοῦ Φρεαργίου δούλος ἀνέστησεν ² αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας;

μά. Ἀλλὰ νῆ τὸν Δία καὶ τοὺς Θεοὺς! ὀκνῶ μὴ περὶ σοῦ τὰ προσήκοντα λέγων αὐτὸς οὐ προσήκοντας ἑμαυτῷ δόξω προσηῆσθαι λόγους. Ταῦτα μὲν οὖν εἰάσω, ἀπ' αὐτῶν δ' ὧν αὐτὸς βεβίωκεν ἀρξομαι. οὐδὲ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἦν, ἀλλ' οἷς ὁ δῆμος καταρᾶται. Ὅψι γάρ ποτε —, ὄψι

¹ σέ.

† ² αὐτὴν

isto Heroe magnum est silentium. Attingunt h. locum Valesius ad Harpocrat. et Victor. XXI. Var. Lect. 3. locum sane novum et delicatum. Denique μεσημερινούς γάρμους, quas voces Wolfius interpretatur quotidianas, atque ut id salva conscientia facere poterat, μεσημερινούς in καθημερινούς prius mutaverat, eas, inquam, alii per diurnas nuptias exponunt: Ferrus ita: *Che tua madre facendo nozze fra il giorno nel portico, ch'è appresso la statua di Calamite, allènd questa bella figura.* Cicero ad Herenn. IV. 34. *Cujus mater quotidianis nuptiis delectatur.* TAYLOR.

Τὸν καλὸν ἀνδριάντα] Μικρὸς γὰρ ἦν ὁ Αἰσχίνης τὸ σῶμα. Schol. Stock.

Τριταγωνιστὴν] Conf. Carpzov. Paradox. Stoic. Aristonis Chii p. 104. 111. 143. et 147. HARR.

Ἀλλ'] Ante hanc vocem excuditur a Morelio, ἐξέθρεψέ σε; ἀλλὰ πάντες ἴσασι ταῦτα, καὶ ἐγὼ μὴ λέγω. ἀλλ' ὡς—Bene est. Ita Aug. etiam et Vind. et, mendo uno atque altero excepto, Cod. Ven. TAYLOR. Desunt vv. diduct. in ed. Tayl.

μά. Ὀκνῶ, μὴ, περὶ σοῦ τὰ προσήκοντα λέγων, αὐτὸς οὐ προσήκοντας ἑμαυτῷ δόξω προσηῆσθαι λόγους] Reiskius, offensus constructione προσηῆσθαι λόγους, verbum λέγειν inferendum censuit, immemor ejusdem structurae apud Demosthenem §. 43. ante med. εἴπερ ἐκ ψυχῆς δικαίως ἐγίνετο καὶ τὰ τῆς πατρίδος συμφέροντα προσηρημένως. WUNDERL.

Ὀὐδὲ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἦν] Οὐ τῶν τυχόντων εἰς τὴν. εἰρωνεῖα εἰκεν ὁ λόγος καὶ ἀπροσδοκίῳ. Aretinus: Num erat ut quivis? sed ut ii quos populus detestatur. Melanctho: Non enim erat ex eo genere cui se ingerit, sed ex talibus, quos execratur populus. Perionius: Et ab iis quæ gessit, initium sumam. Neque enim fuerunt obscuri aut vulgaris, sed ejusmodi ut ea omnes execrentur. Meletus: Non enim

fuit de iis, quos populus devoret. Videtur innuere, eum nothum esse et peregrinum, qui falso se ex cive Atheniensi et matrimonio legitimo procreatum affirmet. WOLF.

Ἐν ἔτυχεν] Non unus de multis, non forte fortuna oblatus homo. Ita vertit Lambinus. Qui si non bene, pejus tamen Wolfius, quem ne intelligo quidem: Neque enim eorum fuit, quorum fuit. Schema est, quod παρὰ προσηδοκίαν dicitur. Adduxit Hermogenes, in cap. Περὶ τοῦ Κωμικῶς λέγειν. Quem vide. Ait Demosthenes: Non ille est ex plebecula, aut e vulgari sorte: Non ignotus vobis, non hospes, (quo pacto fore laudationis et encomia instituere solent,) non ita: Sed ea est prosapia, ea generis claritudine, ut—P. A. majores ejus sapius esset execratus: [Solebant enim Athenienses, antequam concio haberetur, homines proditores et planos per præconem diris devovere. Stock.] Illene ignotus? immo nimis notus. Uti Italus: Percioche egli non è stato uno della plebe, ma un di quelli, a' quali il popolo priega male. Codex est unicus, scil. Regionum η. qui pro ὧν, ὡς habet. Miranda sane Versio Rutilii Lupi, quam adduco in nota sequenti. Tourrellius sudat in harum vocum interpretatione, neque tamen valde feliciter rem gerit. TAYLOR. Viger. de idiotism. gr. dict. c. V. 11. §. 17. hunc loc. jam interpretatur, (quem vide,) non enim erat unus e vulgo. Add. Xenoph. M. S. I. 1. 14. eund. de Ages. c. I. §. 3. ed. Bæchii. HARR.

Οἷς ὁ δῆμος καταρᾶται.] Non tam fortasse proditores et planos, qui populum pro Concione decipiunt, quam servos et nothos et peregrinos, qui se pro ingenuis et germanis civibus venditant, intelligit. WOLF.

Ὅψι] Laudo Ulpianum: Δεῖ λαβεῖν τὸ μὲν πρῶτον ὄψι, ὥσπερ διηγουμένῳ, τὸ δὲ

λέγω; χθές μὲν οὖν καὶ πρόην αἰμ' Ἀθηναῖος καὶ ῥήτωρ γέγονε, καὶ δύο συλλαβὰς προσθεῖς τὸν μὲν πατέρα αὐτῆ Τρόμητος ἐποίησεν Ἀτρόμητον, τὴν δὲ μητέρα σεμνῶς πᾶν Γλαυκοθέαν ὠνόμασεν, ἣν Ἐμπουσαν ἀπαντες ἴσασι

δεύτερον, ὡς κατ' ἐρώτησιν. Atque ita distingui jubeo: ὁφείλει γάρ ποτε ὁφείλει λέγω; χθές μὲν οὖν καὶ πρόην. Confirmat Rutilius Lupus, de Fig. Sentent. lib. 1. cujus interpretationem subjungo. Nunc quoniam de me, ut volui, cognovistis, judicium per ipsius vitia constituam. Nam dum opus est, parentes appellat, quos scitis non ignotos fuisse, sed hujusmodi, ut omnes hos execrarentur. Sed hic bonus vir, grandis natu, atque sero, sero loquor? immo vero nuper, atque his paucis diebus, simul et Atheniensis, et eloquens est factus. TAYLOR.

Ποτὴ] h. l. minime otiosum est, et Reiske bene vertit tandem aliquando, v. Ernesti ad Xenoph. M. S. I. 1. §. 1. Deinde μὲν οὖν immo vero, utuntur Græci, si ea, quæ sequuntur, ad aliquam priorum confirmationem pertinent, ut Viger. de Idiotism. L. Gr. cap. VIII. sect. VIII. XV. XVI. p. 488. ed. tertiæ, aut p. 540. ed. Hermann. docet. Conf. de elegantiarum particularum usu Budæi comment. L. Gr. p. 914. ed. Stephan. et Devarius de particulis gr. p. 207. ed. Norib. HART.

Δύο συλλαβὰς] Hic Ulpianum non laudo, neque laudare possum: μίαν μὲν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μίαν δὲ, εἰς τὸ τῆς μητρός. Absurdissimum longe quod vidi unquam. Nam Æschinis Pater, qui Tromes, jam Atrometes, dicitur, duabus syllabis additis. TAYLOR.

Δύο συλλαβὰς προσθεῖς] Laudat hunc locum Hermogenes περὶ μετθ. δεινότη. pag. 438. Ed. Crisp. Τούτοις δὲ πᾶσι χρῆται Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Στεφάνου, ἐνδεν δηλοῦται, ὅτι καμωθεὶν ἐπίσταται τῇ μὲν παροῦσιν οὕτως, τὸν μὲν πατέρα αὐτῆ Τρόμητος ἐποίησεν Ἀτρόμητον. Latet hujus viri nomen apud Lucian. in Rhet. precept. nunc tandem protrahendum dias in luminis oras. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα φήσει, ἀλαζών καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ κρονικός ἀνθρώπος, νεκρὸς εἰς μίμησιν παλαιῶν προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξίαν λόγου πάσαι καταορύγγιμους, ὡς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαιοποιῶν υἱὸν, καὶ ἄλλον ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ ζηλοῦν ἀξίαν. Ubi ineptissime Benedictus: ac si gladiarii fabri vel intrepidī grammaticistæ filium vellet imitari. Scribendum Ἀτρομήτου. Nimirum intelligit Lucianus illud nobile par fratrum, Demosthenem et Æschinem; quorum hic γραμματιστοῦ sive ludimagistri erat filius, cui nomen Tromes, vel Atrometes. Ele-

gantur Demosthenes pro Cor. de Æschine: παῖς μὲν ἂν μετὰ πολλῆς ἐνδείας ἐγράφης, ἅμα τῷ πατρὶ πρὸς τῷ διδασκαλεῖν προσεθεῖσαν, τὸ μέλαν τρίβων, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζαν, καὶ τὸ παιδαγωγεῖν κορῶν, οἰκίτου τάξιν, οἷα ἐλευθεροῦ παιδὸς ἔχων. Ille vero, Demosthenes scil. patrem habuit μαχαιοποιῶν. vid. Suid. in v. Cultellos venditasse dicit Valer. Max. III. 7. Quammatrem Euripides, aut quem patrem Demosthenes habuerit, ipsorum quoque saculo ignotum fuit: alterius autem matrem olera, alterius patrem cultellos venditasse, omnium pene doctorum litera loquuntur. I. TOUR.

Χθὲς μὲν — τυχοῦσαν] Nomen matris non auctum, sed cum honestiore alio permutatum esse statuens Reiskius verba ita transponenda esse opinatus est: καὶ τὴν μὲν πατέρα, δύο συλλαβὰς προσθεῖς, αὐτῆ Τρ. At vero Demosthenis verba, matrem Empusam non nomine sed cognomine appellatam esse, clare loquuntur. Eique nomen Γλαυκίς fuisse, tradit Apollonius de Æschine agens ed. R. T. 3. p. 13. Μητὸς δὲ ἦν ὁ Αἰσχίης Γλαυκοθέας, ἢ, ὡς ἔνιοι, Γλαυκίδος, atque ipse comprobatur Æschines περ. Παρᾶστρ. p. 256. Καὶ ὁ τῆς μητρός τῆς ἡμετέρας ἀδελφός, θεῖος δὲ ἡμέτερος, Κλείβουλος ὁ Γλαυκοῦ τοῦ Ἀχαρνέως υἱὸς κ. τ. λ. A patre igitur, Glauco appellato, filia nomen Glaucidis traxit, unde, duabus syllabis adjectis, Glaucothea factum est. WUNDERL.

Ἐμπουσαν] Vide Βασιλάχους Aristophanis. WOLF.

Ἐμποῦσαν] [Ita Tayl.] Ulpianus, Etym. M. Harpocr. Valesius ad Harpocrat. Aristoph. Ran. v. 295. 307. Kuster. et Spanheim. ad loca. Meurs. III. Attic. Lect. 17. TAYLOR.

Ἐμπουσαν] Spectrum dæmoniacum, quo vulgus terrebatur. Aristoph. Ranis. Ab Hecate immissum credebant, et in variis se formas demutare solitum. Ἐμπουσαν autem dictam ait Suidas παρὰ τὸ ἐνὶ ποδὶ ποδίζειν, quod uno tantum pede incederet, cum alterum æreum haberet; vel quod ex locis obscuris subsiliens appareret iis, qui initiabantur: aptum quoque cognomen Æschinis matri, quæ mysteriis magnis subministrabat. Infra §. 79. Demosthenes vero aliam nominis originem comminiscitur, quasi ἀπὸ τοῦ ἐμποιεῖν, exequῖ, defungi, esset deductum. Stock.

καλουμένην, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν δηλονότι ταύτης τῆς ἐπωνυμίας τυχοῦσαν· ὡς γὰρ ἄλλοθεν; Ἄλλ' ὅμως οὕτως ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς φύσει, ὡς¹ 271 ἑλεύθερος ἐκ δούλου καὶ πλούσιος ἐκ πτωχοῦ διὰ τουτουσὶ γεγωνῶς οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ καὶ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ¹ πολιτεύει.

μβ'. Καὶ περὶ ὧν μὲν² ἔστι τις ἀμφισβήτησις, ὡς ἄρα ὑπὲρ τῆς πόλεως εἰρήκεν, εἶσω³ ἃ δ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν⁴ φανερώς ἐπεδείχθη πράττων, ταῦτ' ἀναμνήσω. Τίς γὰρ ἡμῶν οὐκ οἶδε τὸν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα, ὃς ἐπαγγειλάμενος Φιλίππῳ τὰ νεώρια ἐμπρήσειν τὰ ὑμέτερα εἰς τὴν πόλιν ἦλθεν; ὃν λαβόντος ἐμοῦ κεκρυμμένον ἐν Πειραιεῖ καὶ καταστήσαντος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, βοῶν ὁ βάσκανος οὗτος καὶ κεκραγῶς, ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὰ ποιῶ τοὺς ἡτυχηκότας τῶν πολιτῶν ὑβρίζων καὶ ἐπ' οἰκίας βαδίζων ἀνευ ψηφίσματος, ἀφεθῆναι ἐποίησε. καὶ εἰ μὴ ἡ βουλή ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου τὸ πρᾶγμα αἰσθημένη καὶ τὴν ὑμετέραν ἀγνοίαν ἐν οὐ δέοντι συμβεβηκυῖαν ἰδοῦσα, ἐπεζήτησε τὸν

¹ † πολιτεύη² † ἐστὶ τις³ καθαρῶς⁴ † ἡμῶν

Ἐμπουσαν] Hic verborum lusus, hæc allusio ad originem vocis abjecta et humilis ingenio Demosthenis æque indigna videtur, ac illud Ciceronis, quum in nomine Verris luderet. Conf. Luciani Timon. c. 22. tom. I. Opp. Luc. p. 132. sq. ibique Hemsterhus. HALL.

Οὐχ ὅπως] Non solum non. Viger. de idiotism. c. VII. sect. 10. §. 5. hunc locum vertit: Non modo nullam iis gratiam habes, sed etiam mercede corruptus, rempublicam horum in perniciem geris.

μβ'. Τὸν ἀποψηφισθέντα] Τῆ διαψηφίσει ἐκβληθέντα τοῦ δήμου καὶ τῆς πολιτείας. WOLF.

Ἀποψηφισθέντα] Vox ea generaliter, et quasi proprie, sumta, absolutionis vim obtinet; verum in causa peregrinitatis, ubi queritur, an Civis sit, neque, condemnandi, vel ejiciendi: Ideo vero, quoniam, cum civium Recensio fieret, quæ Διαψηφισις vocatur, qui ex eo censu deiceretur, ἀποψηφισθῆναι recte dici potuit. Οὗτος ὁ Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος ἐδόκει εἶναι τὸ πρότερον, γιγνομένων δὲ τῶν καλουμένων διαψηφίσεων, ὅ ἐστιν ἐξετάσεων, ἐν τοῖς δήμοις, ὡς ἔδος, εἰ ἄρα φύσει Ἀθηναῖος οὐκ ἂν ἐνέγραψεν ἐαυτὸν ἐκ σπουδῆς τινῶν εἰς τοὺς ἀστῶτας, ἀποψηφισθῆναι δὲ, ἀπεδοκιμάσθη, ὡς οὐκ ἂν αὐτὸς (f. ἀστὸς) καὶ ἐκείνηται, λυπη-

θεὶς ὄχητο πρὸς τὸν Φίλιππον, καὶ ὑπέσχετο αὐτῷ λάθρα τῆς Ἀττικῆς ἐπιβάς ἐμπρήσειν τῆς Ἀττικῆς τὰ νεώρια. Ulpian. ad li. locum. Εἰ τις ξένος ἐδοξεν εἶναι, καὶ οὐ πολίτης, τοῦτον ἐν ταῖς διαψηφίσεσι τῶν δήμων ἀπεψηφίζοντο οἱ δημόται, καὶ ἐλέγετο ἀπεψηφισμένος. εἴτα εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐκρίνετο ξενίας, καὶ εἰ μὲν ἄλλω, ἐπιπράσκετο ὡς ξένος, εἰ δὲ ἐκράτει, ἀνελαμβάνετο εἰς τὴν πολιτείαν. οὕτω Δημοσθένης: Τίς γὰρ ἡμῶν οὐκ οἶδεν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα; Suid. v. Ἀποψηφισθέντα. Adde eundem v. Διαψηφισις καὶ Ἀποψηφισις. Plura et disertiora ad initium Eubulideæ. TAYLOR. v. 5. desid. καὶ in ed. Tayl. et v. 9. ἀπεδείχθη.

Ἀποψηφισθέντα] Ita dicebatur qui, habito civium censu, tribu dejectus est, ut peregrinus. Potter. I. 9. Ea igitur injuria permotus Antipho Atheniensium navalia incendere videtur aggressus. Ulp. Stock.

Ἄνευ ψηφίσματος] Dubito de ratione pungendi: utrum scilicet referamus duas hæc voculas ad ἀφεθῆναι, an ad priorem sententiam, ἐπ' οἰκίας βαδίζων. In illa mente est Wolfius, ut vides; in hac Editores Parisienses. Item Etruscus interpres: andando alle lor case senza licenza del Senato. Mecum dubitare videtur Scholiastes. TAYLOR.

ἄνθρωπον καὶ συλλαβοῦσα ἐπανήγαγεν ὡς ὑμᾶς, ἐξή-
 παστ' ἂν ὁ τοιοῦτος καὶ τὸ δίκην δοῦναι διαδύς ἐξεπέμπετ'
 ἂν ὑπὸ τοῦ σεμνολόγου τουτουί· νῦν δ' ὑμεῖς ¹ στρεβλώ-
 σαντές αὐτον ἀπεκτείνετε, ὡς ἔδει γε καὶ τοῦτον. Τοιγαρ-
 οῦν εἰδυῖα ταῦτα ἢ βουλή ἢ ἐξ' Ἀρείου πάγου, τὰ τούτω
 τότε πεπραγμένα, χειροτονησάντων αὐτὸν ὑμῶν σύνδικον
 ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀγνοίας, ἀφ'
 ἧσπερ πολλὰ προΐσθε τῶν κοινῶν, ὡς ² προσείλεσθε κἀ-
 κείνην καὶ ³ τοῦ πράγματος κυρίαν ἐποίησατε, τοῦτον μὲν
 εὐθύς ἀπήλασεν ὡς προδότην, Ὑπερίδῃ δὲ λέγειν προσέτα-
 ξε· καὶ ταῦτ' ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέρουσα τὴν ψῆφον ἔπραξε,
 καὶ οὐδεμία ψῆφος ἠνέχθη τῷ μιαρῶ τούτῳ. Καὶ ὅτι 272
 ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας.

MARTYRES.

Μαρτυροῦσι Δημοσθένει ὑπὲρ ἀπάντων οἷε, Καλλίας Σουμνίης, Ζήνων
 Φλυεύς, Κλέων Φαληρεύς, Δημόκιος Μαραθώνιος, ὅτι τοῦ δήμου ποτὲ
 χειροτονήσαντος Αἰσχίνην σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ εἰς τοὺς
 Ἀμφικτύονας, συνεδρεύσαντες ἡμεῖς ἐκρίναμεν Ὑπερίδην ἄξιον εἶναι
 μᾶλλον ὑπὲρ τῆς πόλεως λέγειν, καὶ ἀπεστάλη Ὑπερίδης.

¹ ἰ στρεβλώσαντες αὐτὸν

² προσείλεσθε

³ ἰ κυρίαν τοῦ πράγματος

Δήλῳ] Vide præstantissimi Dorvillii
 Exercitât. de Delo, cap. 5. in Miscell.
 Observ. tom. VII. IDEM.

Προσείλεσθε] Ita Wolfius sua sola au-
 ctoritate fretus. Cæteri omnes προσείλε-
 σθε. IDEM. τότε τούτῳ Tayl. v. 5.

Ἐκείνην] Ita pro κἀκείνην corrigendum.
 Nam Areopagum solum electum puto,
 cui res demandaretur judicanda. WUN-
 DERL.

Βωμοῦ] Ita Demosthenes c. Conon.
 1265. 6. n. 40. edit. Paris. πρὸς τὸν βωμὸν
 ἄγοντες, καὶ ἐξερχίζοντες. Add. Cicer. pro
 C. Balbo §. 5. Athenis aiunt, cum quidam
 apud eos, qui sancte graviterque vixisset, et
 testimonium publice dixisset, et, ut mos Græ-
 corum est, jurandi causa ad aras accederet
 — TAYLOR. v. 10. Ὑπερίδην Tayl.

Αἰσχίνην σύνδικον] Æschinem dicit, ut
 pro Delio sacro diceret apud Amphicty-
 onas, h. e. ut communi causæ Græciæ
 Atheniensium nomine patronicineretur,
 ab Atheniensibus σύνδικον esse crea-
 tum. Σύνδικοι autem dicuntur qui a sin-
 gulis urbibus mittuntur patroni ad cau-
 sam unius provinciæ tuendam: unde συν-
 δικεῖν verbum idem quod συνηγορεῖν, ac si

syndicari verbum fingas pro defendere et
 patrocinium præstare. Indequè factum,
 ut syndici civitatum appellati sunt advo-
 cati et defensores juris publici, quasi in
 causam publicam communiter incumben-
 tes, quos hodie DEPUTATOS vocant. Plura
 in orat. π. Λεσπτινῶν. Et edit. HERVAG.

Σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ] Vide Æschinem
 de Amphictyonica legatione. WOLF.

Σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ] Σύνδικοι apud
 Athenienses varii erant: significatur au-
 tem hoc loco advocatus, qui ad jura civi-
 tatis apud externos defendenda nominatus
 est. Certaverant apud Amphictyonas
 Athenienses et Delii de custodia et prin-
 cipatu templi Deliaci; quod innuit Apol-
 lonius, Enarrat. in Æsch. ἐλομένου γὰρ ποτε
 αὐτῶν τοῦ δήμου σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἐν Δήλῳ
 ἱεροῦ, πρὸς τὴν γενομένην πρὸς Ἀπὸλλωνίου
 διαδικασίαν — Orationis ejusdam meminerunt
 Plutarchus et Apollonius, hujus rei causa
 scriptæ, quam Æschini vulgus falso tri-
 buebat. STOCK.

Σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ] Σύνδικοι, οἱ ἐν ταῖς
 δίκαις βοηθοὶ, ait Hesyeh. sub h. v. ubi vide
 interpretes p. 1301. tom. II. conf. Har-
 pocrat. sub h. v. Petit. in Comment. in

μγ'. ¹ Οὐκ οὖν ὅτε, τούτου μέλλοντος λέγειν, ² ἀπήλασέν αὐτὸν ἢ βουλὴ καὶ προσέταξεν ἑτέρῳ, τότε καὶ προδότην εἶναι καὶ κακόνουν ὑμῖν ³ ἀπέφηνεν. Ἐν μὲν τοίνυν τούτῳ τοιοῦτο πολίτευμα τοῦ νεανίου τούτου, ὅμοιον γε, οὐ γάρ; οἷς ἐμοῦ κατηγορεῖ· ἕτερον δ' ἀναμιμνήσκεσθε. Ὅτε γὰρ Πύθωνα Φίλιππος ἔπειψε τὸν Βυζάντιον, καὶ παρὰ τῶν αὐτοῦ συμμάχων ἀπάντων συνέπειψε πρὸς βεῖς, ὡς ἐν αἰσχύνη ποιήσων τὴν πόλιν καὶ δείξων ἀδικούσαν, τότε ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῶν ῥέοντι κατ' ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα, ἀλλ' ἀναστάς ἀντεῖπον, καὶ τὰ τῆς πόλεως δίκαια οὐχὶ προῦδωκα, ἀλλ' ἀδικούντα Φίλιππον ἐξήλεγξα φανερώς οὕτως, ὥστε τοὺς ἐκείνου συμμάχους αὐτοὺς ἀνισταμένους ὁμολογεῖν· οὗτος δὲ συνηγωνίζετο, καὶ τὰναντία ἐμαρτύρει τῇ πατρίδι, καὶ ταῦτα ψευδῆ. Καὶ οὐκ ἀπέχρη ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πάλιν ⁴ μετὰ ταῦθ' ὕστερον Ἀναξίνῳ τῷ κατασκόπῳ συνιὼν εἰς τὴν Θράσωνος οἰκίαν ἐλήφθη. Καίτοι ὅστις τῷ ὑπὸ τῶν

273 ⁵ πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνηῖε καὶ ἐκοινολογεῖτο, οὗτος αὐτὸς ὑπῆρχε τῇ φύσει κατασκόπος καὶ πολέμιος τῇ πατρίδι. Καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι καὶ τούτων τοὺς μάρτυρας.

¹ † οὐκ οὖν² † ἀπήλασεν αὐτὸν³ † ἀπέφηνεν⁴ † μετὰ ταῦθ'

LL. Attic. lib. III. tit. 2. p. 337. (ubi de Syndicis agit.) ex Arcadii libro de muneribus civilibus. Defensores, inquit, civitatis vel reipublicæ, qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur, Græci Syndicos appellant. Conferantur Budaeus in Annotatt. (prioribus) in Pandectas p. 281. et Seyberthi comment. de diverso Syndicorum in Græcia et Latio munere, Gottingæ 1768. HARL.

μγ'. Τοῦτο τοιοῦτο] Vid. Var. Lect.

Ὅμοιον γε (οὐ γάρ;) οἷς ἐμοῦ κατηγορεῖ] F. οὐκ ἄρα. Etsi et illud bene habet. ὁμοιον οἷς pro τούτοις, ἢ ἐμοῦ. WOLF.

Ὅ γὰρ] Est correctio, imo non simile, sed majus. AUGER.

Ὅτε γὰρ Πύθωνα] Infra §. 62. et Leland. Vit. Phil. V. 2. STOCES. v. 7. αὐτοῦ Tayl.

Τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ κ. τ. λ.] Huc respexit Philostrat. in Præfat. ad Vit. Sophist. p. 482. Edit. Olear. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου Πύθωνος, ὃν Δημοσθένης μόνος Ἀθηναίων ἀνασχέειν φησὶ θρασυνομένον, καὶ πολλὸν ῥέοντα. Ubi male Cl. Editor malit

πολὸν ῥέοντα. Horat. 1. Sat. VII. 28. ex emendatione præstantissimi Bentleyi:

Tum Prænestinum salso multoque fluenti
Expressa arbusto regerit convicia —

Atque hinc forsitan corrigendus Philostratus vit. Apollon. VII. 37. Ὁ Πύθων ταῦτα δημηγορεῖον, ὡς φασιν. MSS. omnes ταῦτα ῥέων. Legendum censeo, ταῦτα πολὺς ῥέων, quanquam et illud alterum ferri possit. Sed hoc elegantius. Quin et Polluc. VI. 35. corruptum puto: ubi legitur, λάβρος, πολλῶν ῥέων. Immo πολὺς ῥέων, ex Demosthene. I. TOUR.

Πολλῶν ῥέοντι] Vid. Plin. IX. Epist. 26. Diodor. Sic. XVI. 85. et Casanb. ad Athenæum II. 2. H. Steph. Thes. III. 679. Wesseling. ad Diodorum. De Pythone alibi. TAYLOR. Add. Museum Turicens. I. part. II. p. 322. Plutarch. vit. Demosth. c. IX. p. 13. sq. ed. Hutten. Loco Diodori illustri et omnino confendo libr. XVI. 84. p. 146. non solum historia illius temporis fusius expo-

ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

Μελέδημος Κλέωνος, Ὑπερίδης Καλλιόσχρου, Νικόμαχος Διοφάντου μαρτυροῦσι Δημοσθένει καὶ ἐπωμόσαντο ἐπὶ τῶν στρατηγῶν, εἶναι Δίσχινην Ἀτρομίτου Κοθωκίδη συνεχόμενον νυκτὸς εἰς τὴν Θράσωνος οἰκίαν καὶ κοινολογοῦμενον Ἀναξίνῳ, ὃς ἐκρίθη εἶναι κατάσκοπος παρὰ Φιλίππου. Αὗται ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπὶ Νικίου, Ἐκατομβαίῳ-νος τρίτῃ ἰσταμένον.

μδ'. Μυρία τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ παραλείπω. Καὶ γὰρ οὕτω πῶς ἔχει. πολλὰ ἂν ἐγὼ νῦν ἔτι τούτων ἔχοιμι δεῖξαι, ὧν οὗτος κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους τοῖς μὲν ἐχθροῖς ὑψηρετῶν, ἐμοὶ δ' ἐψηρεάζων εὐρέθη. ἀλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην οὐδ' ἦν προσῆκεν ὀργήν, ἀλλὰ δεδώκατε ἔδει τινὲ φαύλῳ πολλὴν ἐξουσίαν τῷ βουλομένῳ τὸν λέγοντά¹ τι τῶν ὑμῖν συμφερόντων ὑποσκελίζειν καὶ συκοφαντεῖν, τῆς ἐπὶ ταῖς λαιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀντικαταλλαττόμενοι. δίοπερ ῥᾶόν ἐστι καὶ ἀσφαλέστερον αἰεὶ τοῖς ἐχθροῖς ὑψηρετοῦντα μισθαρεῖν, ἢ τὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐλόμενον τάξιν πολιτεύεσθαι.

μέ. Καὶ τὸ μὲν δὴ πρὸ τοῦ πολεμεῖν φανερώς συναγωνίζεσθαι Φιλίππῳ δεινὸν μὲν, ὦ γῆ καὶ θεοί! πῶς γὰρ οὐ; κατὰ τῆς πατρίδος· δότε δ' εἰ βούλεσθε, δότε αὐτῷ τοῦτο. Ἄλλ' ἐπειδὴ φανερώς ἤδη τὰ πλοῖα ἐσεσύλητο, 274 Χερρῶντος ἐπορθεῖτο, ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορευέσθ' ὁ ἄνθρωπος, οὐκέτ' ἐν ἀμφισβητησίμῳ τὰ πράγματα ἦν, ἀλλ'

¹ τι περὶ τῶν² † Deest articulus.

nitar, sed etiam noster hic Demosthenis audax sermo laudatur, et a Wesselingo docte illustratur. HARL.

Ἐπωμόσαντο ἐπὶ τῶν στρατηγῶν] *Jurejurando adacti a ducibus, Wolfius. Davanti i Capitani, Ferrus. TAYLOR.*

μδ'. Τούτων] *Nonne deest Adjectivum aliquod, deivότερα, vel tale quidpiam? MARKLAND.*

Παρ' ὑμῖν] *Παρ' ὑμῶν forte. TAYLOR. v. 2. Κελέδημος, et v. 9. πολλὰ ἐγὼ, et v. 16. ἀνταλλαττόμενοι TAYL.*

Πολλὰ — τούτων — ὧν] *Multa eorum in quibus. AUGER.*

Ἐδει τινὲ φαύλῳ] *Verba hæc commatibus includenda, ut recte Interpres Italus: avete, per una cattiva usanza, dato licenza. — TAYLOR.*

Τι τῶν] *Præpositionem, quam unde*

petierit Reiskius, nescio, sustuli. Bene Græce dicitur λέγειν τὸ τῇ πόλει συμφέρον. WUNDERL.

μέ. Πολεμεῖν, φανερώς] *Πολεμεῖν φανερώς, ita distinguere. MARKLAND.*

Πρὸ τοῦ πολεμεῖν, φανερώς] *Πολεμεῖν φανερώς, rectius distinguunt Lambin. et Markland: sequitur enim, ἀλλ' ἐπειδὴ φανερώς ἦδη — postquam apertæ jam illatæ fuissent injuriæ. Neque profecto, πρὸ τοῦ πολεμεῖν, vigente sc. pace, a Philippi partibus stare tam fuisset nefarium, quam πρὸ τοῦ πολεμεῖν φανερώς, συναγωνίζεσθαι, hoc est, occulto reip. inimico patrocinari. STOCK.*

Ἐπορευέτ' ἄνθρωπος] *Ἐπορευέσθ' ὁ ἄνθρωπος. MARKLAND.*

Οὐκέτι κἂν ἐν] *[Ita Tayl.] Οὐκέτ' ἐν ἀμφισβ. deletο κἂν, plurimi, et rectius.*

ἐνειστήκει πόλεμος, ὃ τι μὲν ¹ πῶποτ' ἔπραξεν ὑπὲρ ὑμῶν ὁ βᾶσκανος οὗτος ἰαμβειοφάγος, οὐκ ἂν ἔχοι δεῖξαι, οὐδ' ἔστιν οὔτε μείζον οὔτ' ἔλαττον ψήφισμα οὐδὲν Αἰσχίνῃ περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει· εἰ δὲ φησί, νῦν δειξάτω ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι. ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὐδέν. Καίτοι ² δυεῖν αὐτὸν ἀνάγκη θάτερον ἢ μηδὲν τοῖς πραττομένοις ὑπ' ἐμοῦ τότε ἔχοντ' ἐγκαλεῖν μὴ γράφειν παρὰ ταῦθ' ἕτερα, ἢ τὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέρον ζητοῦντα μὴ φέρειν εἰς μέσον τὰ τούτων ἀμείνω. Ἄρ' οὖν οὐδ' ἔλεγεν ὡς περ ³ οὐκ ἔγραψεν, ἠνίκα ἐργάσασθαι τι δέοι κακὸν ⁴ ὑμᾶς; ⁵ Οὐ μὲν οὖν ἦν εἰπεῖν ἑτέρω.

μς'. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα καὶ φέρειν ἠδύναθ' ὡς ἔοικεν ἢ πόλις, ⁶ καὶ ποιῶν οὗτος ἐλάνθανεν· ἐν δ' ἐπεξεργάσατο, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοιοῦτον, ὃ πᾶσι τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τέλος· περὶ οὗ τοὺς πολλοὺς ἀνάλωσε λόγους, τὰ τῶν Ἀμφισσέων τῶν Λοκρῶν διεξιὼν δόγματα, ὡς διαστρέψων τὰ ληθές. τὸ δ' οὐ τοιοῦτόν ἐστι. πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. οὐδέ ποτ' ἔκνίψει σὺ τακεῖ πεπραγμένα σαυτῷ· οὐχ

¹ πῶποτ'] *ἐν τῷ τότ'
⁵ οὐ μινουον

² + δυοῖν
⁶ + α

³ + οὐδ'

⁴ + ὑμᾶς

⁷ + ἐκνίψει

TAYLOR.

ἰαμβειογράφος] [Ita Tayl.] Cedo qui istos senarios Æschinis legerit, audiverit, memoraverit. Non ita est: non. Parum constat, eum Iambos scripsisse: recitasse vero in Scena, ore rotundo, liquet; et multum ad eum quantum passim Demosthenem aluluisse. Scribe ergo, certissima emendatione, ἰαμβοφάγος. Aliquoties notavi singularem fidem Cod. Regii ε. qui me in hao lectione adjuvit. Adjuvat etiam Etym. M. v. ἰαμβοφάγος, λοιδορός· ἔπειδὴ ἰαμβος ἕμμετρος ἐστὶ λοιδορία. ὁ φαγὼν οὖν ἐν τῷ στόματι, ὃ ἔχων τοὺς ἰάμβους, τουτ' ἐστὶν ὃ ἔχων διὰ στόματος τὴν φιλολοιδορίαν. μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, τάχα καὶ παραπαίζων εἰς τὸν Αἰσχίνην, ὅτι τὰ ἰαμβεία τῆς τραγωδίας ἔλεγεν, ἰποκριτῆς ἂν. IDEM. Cum Etymol. M. consentit Lexic. Reg. MS. in notis ad Hesych. sub v. ἰαμβηλος p. 7. tom. II. ed. Alberti laudatum, et Hesych. ibidem ἰαμβίζειν, αἰτ, τὸ λοιδορεῖν, κακολογεῖν ἀπὸ ἰάμβος, τοῦ λοιδορίου. Horat. I. Od. 16. 2. iambos criminosos dicit. Iambi quoque alias erant modi minorum citharædorum instrumenti. V. Pollucis Onomast. libr. II. segm. 66. p. 385. ed. Hermsterli. Forte lectioni vulgata: ἰαμβειογράφος; inde

aliquid lucis accendi potest, et Seiler. defendit vulgatum lect. cum, quia non omnia, quæ scripsit Æschines, ad nostram pervenerunt ætatem, tum inprimis, quia Æschines in orat. contra Dinarchum, se auctorem esse quorundam carminum, Athenis tum celebrium haud negat. HARL. Ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὕδατι.] *Aquæ mea ad hoc utaris licet.* Cicero. MARKLAND.

Ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὕδατι.] [Ita Tayl.] *Etiam dum mea effluat clepsydra, dicat in spatio temporis, mihi ad perorandum assignato, utatur licet.* STOCK.

Οὐ μινουόν.] [Ita Tayl.] Illustrat H. Steph. Thes. L. Gr. tom. II. col. 1532. TAYLOR. Οὐ μινουον ἦν εἰπεῖν ἑτέρω] *Atqui tum nulli alii dicendi locus vacuus erat. Nulli certe tum dicendi locum iste non præripiebat. Ubi observandum οὐ μινουον προπαροῦστώνως prolatum, cum negatione implicitam aliam conjunctionem habere, ut οὐκ οὖν. Idem in eadem [§. 98.] οὐ μινουον εἴποι τις ἂν ἠέλικας, tales quidem illas, quales nemo dicendo assequi possit. Lucian. οὐ Θεασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μινουον ἄλλος, profecto ipse est, non alius. Ex edit. HERVAG.*

μς'. Ἀμφισσέων] Τῶν Λοκρῶν τῶν Ἀμφισσέων. WOLF.

οὕτω πολλὰ ἔρεϊς. Καλῶ δ' ἐναντίον ὑμῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς θεοὺς ¹ πάντας καὶ πάσας, ὅσοι τὴν χώραν ἔχουσι τὴν Ἀττικὴν, καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει, καὶ ἐπεύχομαι πᾶσι τούτοις, εἰ μὲν ἀληθῆ πρὸς ὑμᾶς εἶπομι καὶ εἶπον τότ' εὐθύς ἐν τῷ δήμῳ, ὅτε πρῶτον εἶδον τουτονὶ τὸν μιαρὸν τούτου τοῦ 275 πράγματος ἀπτόμενον — ἔγνων γάρ, εὐθέως ἔγνων —, εὐτυχίαν μοι δοῦναι καὶ σωτηρίαν· εἰ δὲ πρὸς ἔχθραν ἢ φιλονεικίας ἰδίας ἐνεκ' αἰτίαν ἐπάγω τούτῳ ψευδῆ, πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι. Τί οὖν ταῦτ' ἐπήραμαι καὶ διετεινάμην οὕτως σφοδρῶς; Ὅτι καὶ γραμματ' ἔχων ἐν τῷ δημοσίῳ κείμενα, ἐξ ὧν ταῦτ' ἐπιδείξω σαφῶς, καὶ ὑμᾶς εἰδὼς τὰ πεπραγμένα μνημονεύοντας, ἐκεῖνο φοβοῦμαι, μὴ τῶν ἐργασμένων ² ἑαυτῷ κακῶν οὗτος ἐλάττων ὑποληφθῆ. ὅπερ πρότερον συνέβη, ὅτε τοὺς τάλαιπῶρους Φωκίας ἐποίησεν ἀπολέσθαι, τὰ ψευδῆ δεῦρ' ἀπαγγείλας.

μζ'. Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσση πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν ἦλθε Φίλιππος, καὶ δι' ὃν ἤρέθη τῶν Ἀμφικτυόνων ἡγεμῶν, ³ ὃς ἅπαντ' ἀνέτρεψε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, οὗτός ἐστιν

¹ ἅπαντας;

² ταῦτῳ

³ *³ καὶ ἅπαντ'

Πατρῷος] De Apolline Patrio, et de hoc loco, plura H. Steph. Thes. L. Gr. tom. III, 94. et Tourrellius, præter eos, qui de Diis gentilium agunt. TAYLOR.

Πατρῷος] Τιμάται παρ' Ἀθηναίους Ζεὺς Πατρῷος καὶ Ἀπόλλων, διὰ τὸ πρώτους ὑποδέξασθαι τὸ θεὸν εἰς τὴν χώραν, καὶ θυσίας συντελέσαι κατὰ φητέρας καὶ δήμους καὶ συγγενείας, μόνους Ἑλλήνων. Schol. in Aristoph. Neph. 1470. a Tourellio adductus. STOCK.

Πατρῷος] Meursius Athen. Attic. libr. II. cap. XII. ex scholiaste Comici ad Νεφέλ. v. 1470. originem hujus cognominis tradit:—Ἀπόλλων διὰ (scilicet πατρῷος dicebatur,) ὅτι Ἐρεχθίδας θυγατέρα ἔγημε τὴν Κρέουσιν, ἐξ ἧς γίνεται ὁ Ἴων, Apollo vero (patrius dicebatur,) quod Creusam, Erechthi filiam, uxorem duxit, e qua Ion est prognatus; et ex eodem: Τιμάται παρ' Ἀθηναίους Ζεὺς πατρῷος καὶ Ἀπόλλων διὰ τὸ πρώτους ὑποδέξασθαι τὸ θεὸν εἰς τὴν χώραν, καὶ θυσίαν συντελέσαι κατὰ φητέρας καὶ δήμους καὶ συγγενείας μόνους Ἑλλήνων. Colitur apud Athenienses Jupiter πατρῷος et Apollo, quia primi Græcorum deum utrumque in terram suam receperunt, tum et sa-

cra fecerunt, per tribus, populos ac familias cognatas. v. etiam Harpocr. Ἀπόλλων πατρῷος, Polluc. Onomast. libr. VIII. segm. 122. ibique interpr. Jurabant autem Athenienses per Apollinem, non solum quia μάντις ἀψευδής, ejusque sacramenta fida erant; sed etiam ex lege Solonis: et qui pejeraverat, ejus membra mutilabantur. v. Spanhem. ad Callim. H. in Apoll. v. 68. p. 122. ed. Ernesti. Hinc vis hujus loci potest intelligi, et quantum Athenienses, homines religiosi, audito hoc diro jurejurando et obtestatione commoti fuerint. HARKL.

Καὶ εἶπον] F. εἰ μὲν ἀληθῆ πρὸς ὑμᾶς εἶπομι (καὶ εἶπον — ἔγνων) εὐτυχίαν μοι δοῦναι. MARKLAND.

μζ'. Τὸν γὰρ κ. τ. λ.] Hexametrum hunc versum non inobseruatim præterierunt Antiquiores. Vide σχ. ad Hephæst. pag. 76. et Longinum. (111. §. 4. edit. Pearce.) Plura de hac re, ad initium Orat. c. Nexam. TAYLOR.

Ὅς] Ὁ Felic. Id quod necesse est: et jam Wolfius recte vertit. TAYLOR. mox πράγματα deest in ed. Tayl. V. Var. Lect.

ὁ συγκατασκευάσας, καὶ πάντων εἰς ἀνὴρ τῶν μεγίστων αἰτίος κακῶν ¹ γενόμενος. καὶ τότε εὐθύς ἐμοῦ διαμαρτυρομένου καὶ βοῶντος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰσάγεις, Αἰσχίνην, πόλεμον Ἀμφικτυονικόν, οἱ μὲν ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι οὐκ εἴων με λέγειν, οἱ δ' ἐθαύμαζον, καὶ κενὴν αἰτίαν διὰ τὴν ἰδίαν ἔχθραν ἐπάγειν με ὑπελάμβανον ² αὐτῶ. Ἦτις δ' ἢ φύσις, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, γέγονε τούτων τῶν πραγμάτων, καὶ τίνος ἕνεκα ταῦτα συνεσκευάσθη καὶ πῶς ἐπράχθη, νῦν ἀκούσατε, ἐπειδὴ τότε ἐκωλύθητε· καὶ γὰρ εὐπράγγμα συντεθέν ὄψεσθε, καὶ μεγάλα ὠφελήσεσθε πρὸς ἱστορίαν τῶν κοινῶν, καὶ ὅση δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ, ³ θεάσεσθε.

270 μῆ. Οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ' ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ, εἰ μὴ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἐχθροὺς ποιήσειε τῇ πόλει· ἀλλὰ καίπερ ἀθλίως καὶ κακῶς τῶν στρατηγῶν τῶν ὑμετέρων πολεμούντων αὐτῶ, ὅμως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πολέμου καὶ τῶν ληστῶν μυρία ἔπασχε κακία. οὔτε γὰρ ἐξήγετο τῶν ἐκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδέν, οὔτ' εἰσήγετο ὧν ἐδεῖτ' αὐτῶ· ἦν δ' οὔτ' ἐν τῇ θαλάττῃ ⁴ κρείττων τότε ὑμῶν, οὔτ' εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν δυνατὸς μήτε Θετταλῶν ἀκολουθούντων μήτε Θηβαίων διέντων· συνέβαινε δ' αὐτῶ, τῷ πολέμῳ κρατοῦντι τοὺς ὁποιοῦσθ' ὑμεῖς ἐξεπέμπετε στρατηγούς—εἰ γὰρ τοῦτό γε—αὐτῇ τῇ φύσει τοῦ τόπου καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἐκατέρους κακοπαθεῖν. εἰ μὲν οὖν τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας ἢ τοὺς Θετταλοὺς ἢ τοὺς Θηβαίους συμπεῖθαι βαδίξειν ἐφ' ὑμᾶς, ⁵ οὐδένα

¹ γεννημένος² τ' αὐτῶ³ † θεάσασθε⁴ τότε κρείττων⁵ † οὐδέν' ἀν' ἡγεῖτο

Κενῶν] γρ. καινὴν α. ζ. κοινὴν γε. Vid. not. ad Æsch. c. Ctesiph. pag. 415. ult. R. 374. 14. T. Adde modo ζ. μβ'. in fin. TAYLOR. Θεάσασθε] Θεάσεσθε Ven. ut connectatur cum ὄψεσθε, ὠφελήσεσθε. Atque ad eam normam Wolfius interpretatur. IDEM. v. 2. deest γενόμενος, et v. 4. ἀγεις Tayl.

Ibid.] Ad ea intelligenda, quæ Demosth. hic et alias in hac oratione de Amphictyonum iudicio, ab Amphictyone rege Atheniensi A. M. circiter 2486. constituto, de ejus potestate, de bello Phocensi seu sacro, de arte Philippi hoc bello imperium Græciæ accipiendi et

tuendi memorat, ex historia antiqua fusius sunt sumenda, quam pro instituti nostri ratione fieri potest. Ablegamus igitur lectores ad Wesselingii notam ad Diodor. Sic XVI. 30. p. 104. ipsum Diod. Sic. mem. 23. p. 99. seqq. Harpocr. in Ἀμφικτύονες, ad Justin. libr. VIII. tot. ad Schotti vitas compar. Aristot. et Demosth. p. 84. Quædam etiam habet Seiler ad snam vers. german. HARL.

μῆ. Ἐπασχε] Vid. Var. Lect. Κρατοῦντι] Καίπερ κρατ. et τοῦ τόπ.] τῶν τόπων. et οὐδέν' ἀν] οὐδένα. MARKL. Οὐδέν] Vulgo. οὐδένα. WOLF.

ἠγεῖτο προσέξεν αὐτῷ τὸν νοῦν· ἂν δὲ τὰς ἐκείνων κοινὰς προφάσεις λαβὼν ἠγεμὼν αἰρεθῆ, ῥᾶον ἤλπιζε τὰ μὲν παρακρούσεσθαι, τὰ δὲ πείσειν. Τί οὖν; Ἐπιχειρεῖ— θεάσασθ' ὡς εὖ! — πόλεμον ποιῆσαι τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ περὶ τὴν Πυλαίαν ταραχὴν· εἰς γὰρ ταῦτ' εὐθύς ¹ αὐτοὺς ὑπελάμβανεν ² αὐτοῦ δεήσεσθαι. εἰ μὲν τοίνυν ³ τοῦτο ἢ τῶν παρ' ἑαυτοῦ πεμπομένων ἱερομνημόνων ἢ τῶν ἐκείνου συμμαχῶν ⁴ εἰσηγοῖτό τις, ὑπόψεσθαι τὸ πρᾶγμα ἐνόμιζε καὶ τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Θετταλούς, καὶ πάντας φυλάξεσθαι· ἂν δ' Ἀθηναῖος ἢ καὶ παρ' ὑμῶν τῶν ὑπεναντιῶν ὁ τοῦτο ποιῶν εὐπόρως λήσειν· ὅπερ συνέβη.

μδ'. Πῶς οὖν ταῦτ' ἐποίησε; Μισθοῦται τουτονί. οὐδενὸς δὲ προειδότης οἶμαι τὸ πρᾶγμα οὐδὲ φυλάττοντος, ὡς περ εἴωθε τὰ τοιαῦτα παρ' ὑμῖν γίνεσθαι, προβληθεῖς ²⁷⁷ Πυλαγόρας οὗτος, καὶ τριῶν ἢ τεττάρων χειροτονησάντων αὐτόν, ἀνερέθη. ὡς δὲ τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα λαβὼν ἀφίκετο εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας, πάντα τὰλλ' ἀφείκει καὶ παριδῶν ἐπέραινεν ἐφ' οἷς ἐμισθώθη. καὶ λόγους εὐπροσώπους καὶ μύθους, ὅθεν ἡ Κιρρῶναια χώρα καθιερώθη, συνθεῖς καὶ διεξελθὼν ἀνθρώπους ἀπείρους λόγων καὶ τὸ μέλλον οὐ προσωμένους, τοὺς ἱερομνημόνας, πείθει ψηφίσασθαι περιελθεῖν τὴν χώραν, ἣν οἱ μὲν ⁵ Ἀμφισσῆς σφῶν αὐτῶν οὔσαν γεωργεῖν ἔφασαν, οὗτος δὲ τῆς ἱεραῆς χώρας ἠτιάτο εἶναι, οὐδεμίαν δίκην τῶν Λοκρῶν ἐπαγόντων ἡμῖν οὐδ' αἰ νῦν οὗτος λέγων ⁶ προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. Γνώσεσθε δ' ἐκεῖθεν. οὐκ ἐνῆν ἀνευ τοῦ ⁷ προκαλέσασθαι δὴ που τοῖς Λο-

¹ † αὐτοῦ;² † αὐτοῦ³ † τοῦτον⁴ † εἰσηγεῖτο⁵ † ἀμφισσῆς⁶ προφασίζεται οὗτος, λέγων⁷ † προκαλέσασθαι

Οὐδένα] Ita scribunt Guelph. Vindob. et Regg. a. e. TAYLOR.

Ἐκείνων] Illorum, n. Amphictyonum. AUG. Παρακρούεσθαι] [Ita Tayl.] Παρακρούεσθαι et παρακρούεσθαι MSS. TAYL.

Εἰς γὰρ ταῦτ' εὐθύς] Quia scil. illo duce atque auspice nuper cum Phocensibus debellatum fuerat. STOCK.

Τουτονί] Τοῦτο. WOLF. V. Var. Lect.

Ἱερομνημόνων] Hi erant, qui legarentur ad concilium civitatum Graecarum. v. Harpocrat. et Suid. sub h. v. Hesychius tom. II. p. 26. Ἱερομνημόνες, αἱ, οἱ πεμπομένοι εἰς πυλαίαν ἱερογραμματεῖς, ubi v. Alberti, qui etiam ad A. Dounei Praelect.

in Demosth. p. 6. et 170. provocat. HARL. Εἰσηγεῖτο] Εἰσηγοῖτο. MARKLAND. Εἰσηγοῖτο Cod. AUG. TAYLOR.

μδ'. Προβληθεῖς] Ut eligatur, propositus. Aesch. de f. leg. χειροτονημένον δὲ τῶν δέκα πρέσβων, ἐγὼ μὲν προεβλήθην ὑπὸ Ναυσικλέους. I was set up — STOCK.

Οὗτος λέγων προφασίζεται] M. Οὗτος προφασίζεται, λέγων οὐκ ἀληθῆ. Ἑλληπτικῶν videtur, ut subandias αιτιωμένον. WOLF.

Προκαλέσασθαι] Προκαλέσασθαι de dit Morelius. Ita Ven. et Harl. Sed peram. Distinxi, et his verbis certissimos suos terminos assignavi, in notis ad Orat. c. Theocrin. pag. 1324. 8. R. tom.

κροῖς δίκην κατὰ τῆς πόλεως συντελέσασθαι. τίς οὖν ἐκλήτευσέν ἡμᾶς ἐπὶ ποίᾳς ἀρχῆς; εἶπέ τὸν εἰδότα, δεῖξον. ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοις, ἀλλὰ κενῆ προφάσει ταύτη κατεχρῶ καὶ ψευδεῖ.

ν'. Περιούτων τοίνυν τὴν χάραν τῶν Ἀμφικτυόνων κατὰ τὴν ὑφήγησιν τὴν τούτου, πρὸς πεσόντες οἱ Λοκροὶ ὁ μικροῦ μὲν ἅπαντας κατηκόντισαν, τινὰς δὲ καὶ συνήρπασαν τῶν ἱερομνημόνων. ὡς δ' ἅπαξ ἐκ τούτων ἐγκλήματα καὶ πόλεμος πρὸς τοὺς Ἀμφισσέας ἐταράχθη, τὸ μὲν πρῶτον ὁ Κόττυφος αὐτῶν τῶν Ἀμφικτυόνων ἤγαγε στρατιάν· ὡς δ' οἱ μὲν οὐκ ἦλθον, οἱ δ' ἐλθόντες οὐδὲν ἐποιοῦν, εἰς τὴν ἐπιούσαν Πυλαίαν ἐπὶ τὸν Φίλιππον εὐθύς ἡγεμόνα ἤγον οἱ κατεσκευασμένοι καὶ πάλαι πονηροὶ τῶν Θετταλῶν καὶ τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι. καὶ προφάσεις εὐλόγους εἰλήφεσαν· ἢ γὰρ αὐτοὺς εἰσφέρειν καὶ ξένους τρέφειν ἔφασαν δεῖν, καὶ ζημιῶν τοὺς μὴ ταῦτα ποιοῦντας, ἢ ἐκεῖνον αἰρεῖσθαι. Τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; ἠρέθη γὰρ ἐκ τούτων ἡγεμών. Καὶ μετὰ ταῦτ' εὐθύς ὁ Φίλιππος δύναμιν συλλέξας καὶ

1 † ἡμᾶς;

2 † μικροῦ

3 † ἀμφισσείς

4 μεταταῦτ'

III. p. 530. l. antepen. T. TAYLOR.

Προκαλέσασθαι] MSS. quidam editique habent προκαλέσασθαι: sed perperam. Inter πρόσκλησιν et πρόκλησιν ita accuratissimus distinguit Tayloros. Πρόσκλησις est in jus vocatio, litis denuntiatio ac principium: πρόσκλησις autem, quædam quasi conventio extrajudicialis; ubi quis adversarium ad litem per testimonia &c. dirimenda provocat, eumque ad Arbitros polius invitât, quam apud Judicem sistit. Consulatur Pollux VIII. §. 62. STOCK.

Προκαλέσασθαι] Προκαλεῖσθαι est provocare ad aliquid agendum, invitare, hortari, sponsione certare. Προσκαλεῖσθαι est in iudicium vocare, citare, diem dicere. HARL.

Τίς οὖν ἐκλήτευσεν ἡμᾶς] Quis igitur in jus vocavit nos. id enim est κλητεῖν, pro quo τῷ προσκαλεῖν activa voce utitur in Orat. κατὰ Μειδίου. Ex edit. HERVAG.

Ἀπὸ ποίᾳς ἀρχῆς] [Ita Tayl.] Τίνες ἀρχόντος, ἢ, τίνα ἀρχὴν ἀρχαν; Aretinus: Aut quando? Melanchtho: Apud quem magistratum citatio proposita est? Perionius: Quando? Meletus: A quo magistratu? WOLF. Quo præditus magistratu? Wolfius. Non arbitrator recte esse versum. Credo hanc esse e numero τῶν ἐκκλητῶν δικῶν, ut vo-

cat Plutarchus, et alii, ubi inter duas nationes sive Respub. quæ inter se disceptarent, res non bello geritur, sed provocatur ad iudicium alicujus tertie. Age ergo: Cedo auctoritatem istius Reip. quæ nos citavit. Non potes. TAYLOR.

Ἐπὶ ποίᾳς ἀρχῆς] Correxî cum Reiskio ἐπὶ π. ἀ. sub quo Archonte? h. e. quo anno? Hanc locum Seilerus ex historia ita illustrat: Æschinem in sua oratione contendisse, ab Amphissensibus, studio Thebanorum allectis, Athenienses non multo ante bellum apud Amphictyonas esse ad pœnam L talentorum condemnatos, quod clypeos aureos in novo quodam templo dedicassent cum sententia: Athenienses de Medis et Thebanis, qui contra Gracos pugnarunt: hanc accusationem Æschinem diluere studuisse, non quia excitatus esset a Philippo, ut Amphissensibus odium conflaret, sed ut his ab Amphictyonibus ea pars terræ sacræ, quam huc usque tanquam sibi propriam coluissent, adimeretur. HARL.

ν'. Ἦγον] Subaudi πᾶγμα, rem adducebant ad Philippum Imperatorem. AUGER. F. ἀνήγον MARKLAND.

εὐθύς] In quibusdam post εὐθὺς sequuntur hæc vocabula, ὡς τοῦτο εἶδον οἱ. De

παρελθὼν ὡς ἐπὶ τὴν Κιρραϊάν, ἐρῶσθαι φράσας πολλὰ¹ καὶ Κιρραϊοῖς καὶ Λοκροῖς, τὴν Ἐλάτειαν καταλαμβάνει. Εἰ μὲν οὖν μὴ μετέγνωσαν εὐθύς, ὡς τοῦτ' εἶδον, οἱ Θηβαῖοι καὶ μεθ' ἡμῶν ἐγένοντο, ὡς περ χειμάρρους ἀν' ἅπαν τοῦτο τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν πόλιν εἰσέπεσε· νῦν δὲ τότε γ' ² ἐξαίφνης ἐπέσχον αὐτὸν ἐκεῖνοι, μάλιστα μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θεῶν τινὸς εὐνοία πρὸς ὑμᾶς, εἶτα μέντοι καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἄνδρα καὶ δι' ἐμέ. Δὸς δέ μοι τὰ δόγματα ταῦτα καὶ τοὺς χρόνους, ἐν οἷς ἕκαστα πέπρακται· ἵν' εἰδῆτε, ἡλίκα πράγματα ἢ μιὰρὰ κεφαλὴ ταραξάσα αὐτὴ δίκην οὐκ ἔδωκε. Λέγε μοι τὰ δόγματα.

νά.

ΔΟΓΜΑ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ.

Ἐπὶ ἱερέως Κλειναγόρου, ἱαρινῆς Πυλαίας, ἔδοξε τοῖς Πυλαγόροις καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐπειδὴ ³ Ἀμφισσῆς ἐπιβαίνουσιν ἐπὶ τὴν ἱερὰν χώραν, καὶ σπείρουσι καὶ βοσκήμασι κατανέμουσιν, ἐπελθεῖν τοὺς Πυλαγόρους καὶ τοὺς συνέδρους, καὶ στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὄρους, καὶ ἀπειπεῖν τοῖς Ἀμφισσεῦσι τοῦ λοιποῦ μὴ ἐπιβαίνειν.

¹ [καὶ]² †ἐξαίφνης³ †ἀμφισσεῖς

qua varietate proxime agemus. TAYLOR. Desunt ὁ φιλ. in ed. Tayl. V. Var. Lect.

Κιρραϊάν V. Pomp. Mela II. c. 3. nr. 145. HARL.

Ἐρῶσθαι κ. τ. λ.] Vide notas ad Demosth. π. Παραπρεσβ. §. α. in init. et quæ hic erudite conguessit Tourellius. TAYLOR.

Εὐθύς] Ita legunt Ven. Aug. Vindob. εἰ μὲν οὖν μὴ μετέγνωσαν εὐθύς, ὡς τοῦτο εἶδον, οἱ Θηβαῖοι, καὶ—Iis quoque Codd. accensendi sunt optimi Guelph. et α. ε. ex Regiis, in quibus Scriba voce εὐθύς tam cito recurrente deceptus, posuit post εὐθύς v. ult. p. præc. Ni fortasse id debeamus Variarum Lectionum Excerptoribus. IDEM. Desid. vv. diduct. in ed. Tayl.

Ὡς περ χειμάρρους] Sonitum numerosque hujus clausulæ, rei quam representat naturæ accommodatissimos, notat Tourellius. STOCK.

Τότε] Τοῦτο Aug. Vindob. Si retineatur τότε, tum operæ pretium erit, Tourellius qui nonnulla non inscita, aut injucunda attulit, de conjunctione istarum particularum νῦν et τότε consulere. Sed hæc omnia optime expedivit et felicissime Vir ingeniosissimus, Ier. Marklandus, infra ad §. νζ'. Εἰ μὲν οὖν μὴ μετέγνωσαν

κ. τ. λ. Si igitur Thebani non mutassent sua consilia — ex eo autem, quod mutaverint [νῦν], tunc eum represserunt. TAYLOR.

Νῦν δὲ τότε γε] Explicat Marklandus: νῦν, ut autem res cecidire, τότε, tunc eum represserunt. Vix igitur opus iis, quæ operose conguessit hic Tourellius de conjunctione particularum νῦν et τότε. STOCK.

Καὶ δι' ἐμέ] Kai cum vi ita positum esse docet locus §. γγ'. in fin. et similis usus vocis οὐδὲ §. ζζ'. post med. in Mid. c. 14. WUNDERL.

Ταραξάσα. MARKLAND. νά. Ἐαρινῆς πυλαίας] Fortassis Amphictyones eodem anno sæpius convenerunt. Et infra καὶ στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὄρους. WOLF.

Διαλαβεῖν] De hoc verbo vid. Morum ad Isocr. Panegy. c. II. p. 11. seq. ed. 2. et Herodian. III. 14. §. 10. HARL.

Ὅρους] Pro διαλαβεῖν τοὺς ὄρους [uti Editi omnes] antiquum ὄρους, quæ germana lectio est. Facilis autem fuit lapsus, et ὄρους in ὄρκους, literarum affinitate. OBSOPÆUS.

Τὸ λοιπὸν] H. e. ἐκ τοῦ λοιποῦ χρόνου. v. Lamb. Bos. de ellipsis. gr. p. 511. HARL.

ΕΤΕΡΟΝ ΔΟΓΜΑ.

279

Ἐπὶ ἱερέως Κλειναγόρου, ἑαρινῆς Πυλαίας, ἔδοξε τοῖς Πυλαγόραις καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῆ κοινῇ τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐπειδὴ οἱ ἐξ Ἀμφίσσης τὴν ἱεράν χώραν κατανεμάμενοι γεωργοῦσι καὶ ἰβασκήματα νέμουσι, καὶ κωλυόμενοι τοῦτο ποιεῖν ἐν τοῖς ὅπλοις παραγεγόμενοι τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον κεκωλύκασιν μετὰ βίας, τινὰς δὲ καὶ τετραυματίκασιν, ² [καὶ] τὸν στρατηγὸν τὸν ἤρῃμενον τῶν Ἀμφικτυόνων Κόττυφον τὸν Ἀρκάδα πρεσβεῦσαι πρὸς Φίλιππον τὸν Μακεδόνα, καὶ ἀξιοῦν, ἵνα βοηθήσῃ τῇ τ' Ἀπόλλωνι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοισιν, ὅπως μὴ περάδῃ ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν Ἀμφισσέων τὸν θεὸν πλημμελοῦμενον· καὶ διότι αὐτὸν στρατηγὸν αὐτοκράτορα αἰροῦνται οἱ Ἕλληνας οἱ μετέχοντες τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀμφικτυόνων.

Λέγε δὴ καὶ τοὺς χρόνους, ἐν οἷς ταῦτ' ἐγίγνετο· εἰσὶ γάρ, καὶ οὗς ἐπυλαγόρησεν οὗτος. Λέγε.

ΧΡΟΝΟΙ.

¹ Ἀρχὸν Μησηθειίδης, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος ἕκτη ἐπὶ ²δέκα.

Δὸς δὴ μοι τὴν ἐπιστολήν, ἣν, ὡς οὐχ ὑπήκουον οἱ Θηβαῖοι, πέμπει πρὸς τοὺς ἐν Πελοποννήσῳ συμμαχοῦς ὁ Φίλιππος· ἵν' εἰδῆτε καὶ ἐκ ταύτης σαφῶς, ὅτι τὴν μὲν ἀληθῆ πρόφασιν τῶν πραγμάτων, τὸ ταῦτ' ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Θηβαίους καὶ ὑμᾶς πράττειν, ἀπεκρύπτετο, κοινὰ δὲ καὶ τοῖς Ἀμφικτύοισι δόξαντα ποιεῖν προσηποιοῖτο. ὁ δὲ τὰς ἀφορμὰς ταύτας καὶ τὰς προφάσεις παραδούς ⁴ αὐτῷ οὗτος ἦν. Λέγε.

280

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Πελοποννησίων τῶν ἐν τῇ συμμαχίᾳ τοῖς δημιουργοῖς καὶ τοῖς συνέδροις καὶ τοῖς ἄλλοις συμμαχοῖς πᾶσι χαίρειν. Ἐπειδὴ Λοκροὶ οἱ καλούμενοι Ὀζόλαι, κατοικοῦντες ἐν Ἀμφίσσῃ,

¹ βασκήμασι *κατανέμουσι

² † καὶ

³ † δεκάτη

⁴ † αὐτῷ

Καὶ τὸν στρατηγὸν] *Utrum* ἐτραυματίσαν, an vero ἔδοξε πρεσβεῦσαι τὸν στρατηγόν? Sed tunc τὸ καὶ abundabit. WOLF. *Scrupulosæ et levī emendationi* Wolfiana merito se opponit Turrellius. Nimis enim arbitrarie et licenter hic se gessit Wolfius: neque scio, quid ei in mentem venerit. TAYLOR. ἐκ τῶν Ἀμφ. MARKLAND.

Καὶ διότι] Ἀντὶ τοῦ, ὅτι. quod et in *Isocratico Archidamo* notavi. WOLF.

Ἐπὶ δεκάτῃ] *Infra* ὅ. γέ. Σικροφοριῶνος ἕκτη ἐπὶ δέκα. Vid. Not. τρίτῃ ἐπὶ δεκ.

ad Demosth. π. Παρσπερσεβ. ὅ. κ'. TAYLOR.

Ἐπὶ τῶν] *Post* hanc vocem deficit Cod. Harleyanus per plurimas paginas. IDEM.

Ποιεῖν] *Poieit* habuit Benenatus, quod restituit Lambinus. IDEM.

Τοῖς δημιουργοῖς] *Τοῖς ἀρχαῖοις*, ἢ δημιουργοῖς. Nam Magistratibus apud alias civitates alia et nomina fuerunt. WOLF.

Οἱ καλούμενοι Ὀζόλαι] Ὅτι ὅλοι ὄζουσι. Alii Ἐπιζεφύριοι, alii Ἐπιμημηδίοι. IDEM.

πλημελοῦσιν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Δελφοῖς, καὶ τὴν ἱεράν χώραν ἐρχόμενοι μεθ' ὅπλων λεηλατοῦσι, βούλομαι τῷ θεῷ μεθ' ἡμῶν βοηθεῖν, καὶ ἀμύνασθαι τοὺς παραβαίνοντάς τι τῶν ἐν ἀνθρώποις εὐσεβῶν. ὥστε συναντᾶτε μετὰ τῶν ὅπλων εἰς τὴν Φωκίδα, ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν τετταράκοντα, τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς Δῖου, ὡς ἡμεῖς ἄγομεν, ὡς δ' Ἀθηναῖοι, Βοηδρομιῶνος, ὡς δὲ Κορινθιοὶ, Πανέμου. τοῖς δὲ μὴ συναν-

Ἱερὸν τοῦ] Corrigendum puto τὸ τοῦ.
WUNDERL.

Συναντᾶτε] Μοι inseruit sua auctoritate Lambinus: συναντᾶτέ μοι μετὰ τῶν ὅπλων. TAYLOR.

Ἐπισιτισμὸν] Juvabit conferre hosenarios Eubuli ab Harpocrate adductos, a Valesio autem scite admodum emendatos:

Ἡμεῖς ποτ' ἀνδρας Κεκεροπίδας ἐπέισαμεν
Λαβόντας εἰς ἄγματον ἐξελεῖν ὅπλα,
καὶ σῖτον ἐπὶ μύρμηκας ἡμερῶν τριῶν,
Ὡς χρυσοτεύκτου ψήγματος πεφηνότας.

IDEM.

Τῷ ἐνεστῶτος μηνὸς] Mense proximo, plerique vertunt, incaute: tempus enim praesens ἐνεστῶτα Graeci vocant. (Budæus, p. 107.) STOCK.

Βοηδρομιῶνος] Iterum Corsinius, Fast. Attic. Dissert. III. §. 21. 22. et Agonist. in Nem. §. 14. Videamus autem primo Mensium seriem disertissimam, atque eam Anni portionem, quam Vir ille doctissimus his rebus assignat:

Anthesterio. Cui respondet *Februarius* præterpropter.

Elaphebolio.

Munychio.

Thargelio.

Scirrhophorio.

Hecatombæo.

Metagitnio.

Boedromio. circa *Septembrem*.

Videamus porro Rerum gestarum consequentiam.

ANTHESTERIONIS die XVI^{to}. Æschines Pylagoras factus. Demosth. §. νά.

Delphos proficiscitur.

Bellum Amphissense, sive Amphictyonicum, concitat.

Eapropter Græcorum Imperator desideratur.

Id Imperium, Æschinis astutia, ad Philippum defertur.

Philippus, eam potestatem nactus, socios, hac Epistola, convocat quasi contra Locros Amphissenses.

Jam robustior factus totius Græciæ dominationem meditatatur.

Elateam occupat.

Trepidatur Athenis.

Thebanorum Societas consilii Demosthenis comparata.

METAGITNIONIS die VII^{mo} pugnatum est ad Charoneam, atque actum est de libertate Græcorum. Plutarch. in vita Camilli.

Igitur, ut concludit Vir doctissimus, necesse est, ut exararet Philippus hanc Epistolam inter Anthesterionis diem XVI^{um} et Metagitnionis diem VII^{imum}. Non contigit ante istam Æram, quia hæc scripsit jam Imperatoris Amphictyonici munere fungens. Neque rursus post bellum et infortunium Charonense: Non potuit enim eos invitare ad commune bellum inferendum, Societatis jure, quos jam ipse debellaverat, et libertate fortunisque exuerat. Itaque Epistolam Boedromione, qui Metagitnionem mensem, clademque Charonensem sequitur, non dedit. Potuit fieri, ut Hecatombæone scripserit; eumque igitur mensem, rationibus quibusdam ad eam rem ductus, in Demosthenis Textu reponit. Verum certissimis argumentis evincam, hanc rem contigisse etiam ante mensem Hecatombæonem, qui antevenit infortunium Charonense. Ecce:

Philippus, Amphictyonici belli Imperator factus, primum occulte agit cum Sociis, simulans, se Amphictyonicae causæ studere.

Bellum parat contra Locros.

Phocide conventum statuit.

Subito conversus, Amphictyonico bello valere jusso, contra Græcos nec opinantes arma vertit, atque Elateam, arcem munitissimam, occupat.

Jam ergo ante captam Elateam, ad Peloponnesenses atque socios literas dedit Philippus. Demosthenes enim disertissime scribit, eum, cum hæc scripserit, dissimulatis insidiis, quas Græciæ struxerat, videri Amphictyonica mandata exsequentem: Ταῦτ' ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τοὺς Θεσσαίους, καὶ ἡμᾶς σφάττειν ἀπεκρίπτετο, κοινὰ δὲ καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι δόξαντα ποιεῖν προσεποιεῖτο. §. νά. Atque eadem pariter ex literis ipsi Philippi colligimus. Jam autem ELATEA CAPTA EST ANTE MENSEM HECATOMBÆONEM. Nam cum nuncius Athenas de ea re esset perlatum, et tanta facta Civium Consternatio,

Senatum Coss. indicunt. Deliberantibus visum est consultissimum, ut Thebanos, si qua ratione id fieri potuisset, in societatem contra Philippum adsciscerent. Quæ res immortale istud Decretum peperit, ubi Demosthenis Fides et Prudentia explorata est maxime, de mittendis Thebas legatis, conservatum in hac oratione, verbis expressis, ζ. νέ. Id autem S. C. aperte dicitur esse latum Scirrhophorionis die XVI^{to}. Ergo ante eum mensem, vel saltem eo ineunte, capta est Elatea, adeoque ante Hecatombæonem, qui Scirrhophorionem sequitur, exarata hæc Philippi Epistola. Nihil hac argumentatione certius esse possit. Itaque non hic reponemus Ἐκατομβαιῶνος, loco τοῦ Βοηδρομιῶνος, ut voluit Vir ille clarissimus. Proximum est, ut dispiciamus, utrum necesse est, ut faceretur, atque e loco suo cederet, Boedromio. Ego omnino aliter statuo. Hæc res, non, ut rem reputavit Corsinius, intra spatium VIII Mensium sunt concludendæ. Non. Nimirum intra Æschiniis munus Pylagoricum, et res infeliciter Chæronææ gestas, non VIII sed XX Menses intercedebant. Nam Theophrasto Archonte Olymp. CX. 1. missus est Pylagoras; Archonte autem Chæronda, Olymp. CX. 3. pugnatum est Chæronææ.

	Olymp.
Theophrastus	CX. 1.
Lysimachides	2.
Chærondas	3.

OLYMP. CX. 1.

Ἐπὶ Θεοφράστου Ἀρχόντος, Πυλαγόρου ἡμεῖς εἴλεσθε Μειδίαν τε ἐκείνον τὸν Ἀναγυρῆσιον καὶ Θερασυκλία τὸν Λέσβιον, καὶ τρίτον μετὰ τούτων ἐμέ. Æsch. c. Ctesiph. pag. 505. ult. R. p. 428. T.

OLYMP. CX. 2.

Lysimachide Prætoris captam esse Elateam disertissime testantur Dionysius Halicarnassensis et Diodorus Siculus. Ille Epistol. ad Ammæum, hic XVI. 34. Id vero contigit, ut vidimus, juxta Scirrhophorionem sive Junium, mensem Anni postremum; et eadem æstate, anno autem

OLYMP. CX. 3.

Chæronda Prætoris, pugnatum est Chæronææ: ut omnes norunt.

Ergo mense Boedromione Olymp. CX. 2. exarari potuerunt literæ Philippi, ea nempe æstate, quæ consecuta est verum istum conventum Amphictyonicum, in quo Æschines imperium Philippo comparabat, et diutius antequam Elatea occuparetur, et Philippi consilia patefierent. Eo igitur errore, si fas mihi sit homini

doctissimo atque accuratissimo erroris dicam scribere; eo tamen abreptus est Corsinius, quod munus Æschiniis Pylagoricum Olymp. CX. 2. non Olymp. CX. 1. ut debuit, assignaverit.

Attamen disputatur, Loum, Macedonum mensem, non Boedromioni respondere Atticorum, sed, quod Corsinius voluit, Hecatombæoni. Ecce enim: Natus est Alexander juxta Plutarchum in vita, pag. 7. Edit. Bryan. Ἰσταμένου μηνὸς Ἐκατομβαιῶνος, ὃν Μακεδόνες Λῶον καλοῦσιν, ἕκτη. Et memoriæ etiam proditur, quo tempore de filio nato, eodem de victoria quoque Olympica nuncium Philippo afferri. Mensis autem Olympicus erat Hecatombæo. Et proinde constat, non alium potuisse, si vellet, Plutarchum mensem Atticum Macedonico Loo opponere, præter ipsum Hecatombæonem. Sed mihi videntur bene agere superiores illi, aut Dii, aut Diis similes, Chronologi, Scaligerum, Petavium, Usserium, Dodwellum intelligo, qui distinguunt inter Lunares Macedonum et Solares Annos; cujus distinctionis ratione habita, fieri potuit, ut Lous Macedonicus hac ratione Hecatombæoni, illa Boedromioni adinvicem responderet. Præterea cum non adeo distent Hecatombæo et Boedromio, (unicus enim Mensis, Metagitnio, interseritur) crediderim sane, tum ob imperitiam Veterum in rebus Chronologicis Astronomicisque, adeoque frequentem intercalandi necessitatem, tum vero propter hoc, quod non necesse est, ut supputemus utrosque Menses, Atheniensium Macedonumque, pariter, id est, eodem die, incipere, et pariter finire (immo contingere videmus in Calendario Romano, Atticoque, ut unius Gentis Menses ordirentur, *μισούντων τῶν τῆς ἑτέρας*) his rebus, inquam, adducor, ut crederem, non esse opus, ut in textum Demosthenis gravius aliquod statuamus. Uno Mense, vel Attico, vel Macedonico, protruso et promotu, ob accuratiorem calculum introducendum, Lous, qui modo Hecatombæoni, juxta Plutarchum, obvertebatur, jam aliquot dieculas cum Boedromione haberet communicatas. Ille ipse Plutarchus, qui in *vita Camilli* Bæotorum Panemum Metagitnioni Atticorum agglutinat, pag. 305. Edit. Bryan. tom. I. idem rursus, in Aristide, pag. 315. tom. II. Boedromioni istius Populi respondere ait. Verba ejus merentur, ut hic a me describerentur: ταύτην τὴν μάχην (Plataicam nempe) ἐμαχίσαντο τῇ τετράδι τοῦ Βοηδρομιῶνος Ἰσταμένου κατ' Ἀθηναίους, κατὰ δὲ Βοιωτοὺς, τετράδι τοῦ Πανέμου φθίνοντος; maxime autem, propter id, quod sequitur — τὴν δὲ τῶν ἡμερῶν ἀνωμαλίαν οὐ θαυμαστόν, ὅσῳ καὶ νῦν διηκριβώ-

μένων τῶν ἐν ἀστρολογία μᾶλλον, ἄλλην ἄλλοι μὲν ἀρχὴν καὶ τελευτὴν ἀγούσιν.

Antequam meam Orationem finiam, tria snut, quæ lectorem admonitum esse velim. Primum sit: Cum celeberrimo Corsinio miror, perspicacissimos illos viros, quos modo memoravi, arbitrari potuisse, Epistolam hanc Philippi quidquam cum bello Phocensi sive Sacro habere commune, quod octo ad minimum ante annos confectum erat et conclusum. Deinde, cum Corsinius duabus contra Boedromiorem rationibus pugnet, tum quod Computo Macedonico adversetur; tum quod ultra Mensem Metagitionem produci non potuit aut debuit ea Epistola, ideoque arbitrabatur, eam Philippam consignasse mense Hecatombæone: Ego autem Hecatombæone exarari non potuisse demonstravi, verum ante eum mensem, Scirrphorione putassis, Thargelione, Mnychione, aut demum Elaphebolione: Cum hæc, inquam, ita se habeant, non tamen interea nego, potuisse dari mense quidem Hecatombæone, verum mense Hecatombæone anni Olymp. CX. 2., non istius, quo res ad Chæroniam infeliciter erant gestæ. Ego enim Negotio isti Amphictyonico (idque Monumentorum fide certissima) spatium annum ultra assigno, quam assignaverit Corsinius. A quo tamen semper invitus discedo, quod hominis istius insignem modestiam, humanitatem, cæterasque virtutes valde sum admiratus; tum quod illi solertiam incredibilem, atque in his rebus peritiam, longe supra meam sortem modumque, contigisse videam. Denique, (namque erat Tertium, quod observatum volui) constat totum hunc computum a nobis esse institutum atque initum, juxta Æram Atheniensium antiquam et primævam. Nam Anthesterione, Februario, proficiscitur Æschines ad conventum vernum Delphis celebrandum: Scirrphorione, Philippus Elateam occupat, Metagitione dimicat, id est mensibus æstivis, Junio scil. et Augusto. Ergo Monumenta, quæ hic occurrunt, non arripuerunt eum vulgarem computum, de quo plura disserui ad Not. ἐκατομβ. ἔτη καὶ νέα. §. 3. post med. et quem ibi adduxi ad has et similes discordias sedandas. Noluerim sane dici, solerter admodum tale commentum a me esse excogitatum, et machinam esse utrinque aptissimam, sive eam applicuero, sive ab ea applicanda abstinuero. Verum lector meus bonus et æquus potius et hoc quoque apponet iis rationibus, quibus me olim adductum esse confirmavi, ut existimarem, hanc Demosthenis Editionem, qua utimur, e duabus esse consutam et concinnatam. Adeo sæpe,

adeo vehementer sibi ipsi contrariatur. TAYLOR.

Τοῖς δὲ μὴ συναντήσασι κ. τ. λ.] Converti ex conjectura: Qui se autem nobiscum non conjunxerint, eos hostium numero habebimus: eos vero, qui consilii nostris non paruerint, mulctabimus. Sive pro πανδημῇ legas πολεμίας, sive pro κειμένις, χρωμένοις, ἢ, πειθομένοις, non satis intelligo. Neque etiam placet τοῖς δὲ συμβόλοις, qui nostris tesseriis usi non fuerint. Melanchtho: Si qui non venient, omnium rebus, ut hostium, utar: auctores vero, nisi ad nos accedatis, mulctabo. Perionius: Qui nobis non occurrerint, iis passim utemur: qui nobis auctoribus communis consilii non assentierint, eos mulctabimus. Ego me hunc locum non intelligere fateor. Sed si Scringeri emendationem sequaris, quæ ejusmodi est: τοῖς δὲ ἡμῶν συναντήσασι πανδημῇ, χρησόμεθα συμβούλοις· τοῖς δὲ μὴ προσθεμένοις, ἐπιζημίαις, aliquis sensus elici ex his verbis potest, etsi nec τὸ πανδημῇ, nec τὸ συμβούλις, satis placet. WOLF.

Τοῖς δὲ ἡμῶν συνατ. π. χρ. σ. τοῖς δὲ μὴ προσθεμένοις ἐπιζ.] [Ita Tayl.] Edi solebat: Τοῖς δὲ μὴ συναντήσασι, πανδημῇ χρησόμεθα· τοῖς δὲ συμβόλοις ἡμῶν μὴ κειμένοις ἐπιζημίαις. Ita Aldus et Benenatus. Ita Felicianus quoque, nisi quod χρωμένοις, loco τοῦ, κειμένοις. Et MSti similiter, omnes fere, Ital. Regii, Lindenb. etc. In nonnullis deest, uti solet, tota Epistola. Dionysius Lambinus, dum hariolationi indulgebat, in uno loco non longe aberat: in altero ineptit plane. Τοῖς δὲ μὴ συναντήσασι πανδημῇ, χρησόμεθα συμβούλοις· τοῖς δὲ μὴ συγκακίμένοις, ἐπιζημίαις. Wolfius, Scringeri auctoritate fretus, primus sustinuit vulgare id, quod, licet longe distet a recepta lectione, ad veritatem tamen prope accedit. Certissimum est tamen, diu inveterasse eam, quam damnat Wolfius et ejecit. Ulpianus enim, dum exponere voluit, ita: Τοῖς δὲ μὴ συναντήσασι] τοῖς μὴ συναλθεῦσι, κολάσομεν κοινῇ συναθροισθέντες. Interea Interpretes: Etruscus: E di quelli, che non ci verranno incontro, ne prenderemo partito insieme con tutto il consiglio. Anonymus: His quidem, qui obviam ire noluerint, passim utemur: consiliarios autem, qui a nobis non stabunt, damno afficiemus. Lambinus sane noluit a sua conjectura recedere: Eorum igitur, qui non manu facta et multitudine armata, se tamen nobis adjunxerint, consilio utemur: qui vero ab hac societate refugerint, eos male mulctabimus. Denique sic se habebat vetus Wolfii Tralatio: Qui se autem nobiscum non conjunxerint, etc. ut modo vidimus. Hæc sunt fere, quæ lectori ob oculos sisterem, ut intelligat, quid omnes, quos consulere

τήσασι πανδημῆι χρῆσόμεθα, τοῖς δὲ συμβούλοις ἡμῶν μὴ κειμένους ἐπιζη-
μίοις. Εὐτυχεῖτε.

ιβ'. Ὁρᾷθ' ὅτι φεύγει μὲν τὰς ἰδίας προφάσεις, εἰς δὲ
τὰς Ἀμφικτυονικὰς καταφεύγει. Τίς οὖν ὁ ταῦτα συμ-
παρασκευάσας αὐτῶ; τίς ὁ τὰς προφάσεις ταύτας ἐνδούς;
τίς ὁ τῶν κακῶν τῶν γεγενημένων μάλιστα αἴτιος; Οὐχ
οὗτος; Μὴ τοίνυν λέγετε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περιϊόντες,
ὡς ὑφ' ἐνὸς τοιαῦτα πέπονθεν ἢ Ἑλλάς ἀνθρώπου. Οὐχ
ὑφ' ἐνός, ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν καὶ πονηρῶν τῶν παρ' ἐκάστοις,
ὡς γῆ καὶ θεοί! ὧν εἰς οὗτός ἐστιν, ὄν, εἰ μὴδὲν εὐλαβη-
θέντα τάληθές εἰπεῖν δέοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι ἔγωγε κοινὸν
ἀλιτήριον τῶν μετὰ ταῦτ' ἀπολωλότην ἀπάντων εἰπεῖν,
ἀνθρώπων, τόπων, πόλεων· ὁ γὰρ τὸ σπῆρμα παρασχών,
281 ¹ οὗτος τῶν ² φύντων αἴτιος. ὃν ὅπως ποτὲ οὐκ εὐθύς ἰδόντες
ἀπεστράφητε, θαυμάζω· πλὴν πολὺ τι σκότος, ὡς ἔοικεν,
ἐστὶ παρ' ὑμῶν πρὸ τῆς ἀληθείας. Συμβέβηκε τοίνυν
μοι τῶν κατὰ τῆς πατρίδος τούτῳ πεπραγμένων ἀψαμένῳ,
εἰς ἃ τούτοις ἐναντιούμενος αὐτὸς πεπολίτευμαι ἀφίχθαι·
ἃ πολλῶν μὲν ἕνεκ' εἰκότως ³ ἀκούσατέ μου, μάλιστα δ'
ὅτι αἰσχρὸν ἐστίν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ἐγὼ μὲν τὰ ἔργα
τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πόνων ὑπέμεινα, ὑμεῖς δὲ μὴδὲ τοὺς λόγους
αὐτῶν ἀνέξεσθε. Ὁρῶν γὰρ ἐγὼ Θηβαίους, σχεδὸν δὲ καὶ
ὑμᾶς ὑπὸ τῶν τὰ Φιλιππου ⁴ φρονούντων καὶ διεφθαρμένων

¹ οὗτος ἦν τῶν

² † φύντων κακῶν αἴτιος

³ ἀκούσατε

⁴ † πραττότων

potui, de hoc loco statuerint, sive anno-
tando, sive interpretando. Nemo erit,
qui dubitet de reintegracione prioris
membri, invitis Ulpiano et Codd. Atta-
men in posteriori, illud προσθεμένους ni-
mis audax et temerarium esse crediderim,
aliquid tamen erat istiusmodi. Hoc sal-
tem profecimus, ut animum Philippi,
qualis fuerit, jam certissime deprehenda-
mus, (quem enim fugere potest?) licet de
vocula una aut altera resisterit lis et du-
bitatio. TAYLOR.

Τοῖς δὲ ἡμῶν] MSS. habent, Τοῖς δὲ μὴ
συνατήσασι, πανδημῆι χρῆσόμεθα τοῖς
δὲ συμβούλοις ἡμῶν μὴ κειμένοις,
ἐπιζημίοις. Cum autem nullus ex his
verbis sensus elici possit, coactus sum
eam exhibere lectionem, quam ex Scrim-
geri conjectura dedit Wolfius: nisi quod
τῶ μὴ κειμένοις, συγχειμένοις (Lambino

duce) potius quam προσθεμένοις, quod
a recepta lectione nimis longe aberrat,
substituendum duxi. Potuit fortasse et
illud tolerari: Τοῖς δὲ ἡμῶν συνατήσασι
πανδημῆι, χρῆσόμεθα συμβούλοις· τοῖς δ'
ἡμῶν μὴ κειμένοις, ἐπιζημίοις: eos, qui a
nobis non steterint, multabimus. STOCK.
ιβ'. Οὖν] Vid. Var. Lect.

Ἀλιτήριον] V. Suidam I. p. 115. ibique
Küster. et Eudociam in Violario p. 36.
HARL. v. 19. ἀκούσατε Tayl.

Σκόπας] [Ut Aldus] Manifestus error
est, cum legendum sit vetusti exemplaris
testimonio σκότος. Quod etiam verborum
Sensus requirit. Ait enim, multis tene-
bris veritatem Atheniensibus esse obscu-
ratam. Fortasse nonnulli Codd. habuere
σκέπας, quæ lectio esset tolerabilior pri-
ore: multis tectoriis involutam veritatem.
ONSORCEUS. Σκέπας Ask. TAYLOR.

παρ' ἑκατέροις, ὃ μὲν ἦν ἀμφοτέροις φοβερὸν καὶ φυλακῆς πολλῆς δεόμενον, τὸ τὸν Φίλιππον ἔαν αὐξάνεσθαι, παρορῶντας καὶ οὐδὲ ¹ καθ' ἓν φυλαττομένους, εἰς ἔχθραν δὲ καὶ τὸ προσκρούειν ἀλλήλοις ἐτοιμῶς ἔχοντας, ὅπως τοῦτο μὴ γενήσεται παρατηρῶν διετέλουν, οὐκ ἀπὸ τῆς ἑμαυτοῦ γνώμης μόνον ταῦτα συμφέρειν ὑπολαμβάνων, ἀλλ' εἰδὼς ² Ἀριστοφῶντα καὶ πάλιν Εὐβουλον πάντα τὸν χρόνον βουλομένους πρᾶξαι ταύτην τὴν φιλίαν, καὶ περὶ τῶν ἄλλων πολλάκις ἀντιλέγοντας ἑαυτοῖς εἰς τοῦθ' ὁμογνωμονοῦντας αἰεὶ. οὐς σὺ ζῶντας μὲν, ὧ κίναδος, κολακεύων παρηκολούθεις, τεθνεώτων δ' οὐκ ³ αἰσχύνει κατηγορῶν· ἀ γὰρ περὶ Θηβαίων ἐπιτιμᾶς ἐμοί, ἐκείνων πολὺ μᾶλλον ἢ ἐμοῦ κατηγορεῖς, τῶν πρότερον ἢ ἐγὼ ταύτην τὴν συμμαχίαν δοκιμασάντων. Ἀλλ' ἐκεῖσ' ἐπᾶνεμι, ὅτι τὸν ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον τούτου μὲν ποιήσαντος, συμπεραναμμένων δὲ τῶν ἄλλων τῶν συνεργῶν αὐτῶ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἔχθραν, συνέβη τὸν Φίλιππον ἐλθεῖν ἐφ' ἡμᾶς, οὐ περ ἕνεκα 282 τὰς πόλεις οὗτοι συνέκρουον, καὶ εἰ μὴ προεξάνεστημεν ⁴ μικρόν, οὐδ' ἀναλαβεῖν ⁵ ἑαυτοὺς ἀν' ἠδυνήθημεν· οὕτω μέχρι πῶρῳ προήγαγον οὗτοι τὸ πρᾶγμα. Ἐν οἷς δ' ἦτε ἤδη τὰ πρὸς ἀλλήλους, τουτωνὶ τῶν ψηφισμάτων ἀκούσαντες καὶ τῶν ἀποκρισέων εἴσεσθε. Καί μοι λέγε ταῦτα λαβών.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἡροπόδου, μηνὸς Ἐλαφηβολιώνος ἔκτη φθίνοντος, φυλῆς πρυτανευούσης Ἐρεχθίδος, βουλῆς καὶ στρατηγῶν γνώμη· Ἐπειδὴ Φίλιππος ⁶ τὰς μὲν κατέλιπε πόλεις τῶν ἀστυγειτόνων, τινὰς δὲ πορθεῖ, κεφαλαίῳ δ' ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν παρασκευάζεται παραγίγνεσθαι, παρ' οὐδὲν ἠγομένου τὰς ἡμετέρας συνθήκας, καὶ τοὺς ὄρκους λύειν ἐπιβάλλεται καὶ τὴν εἰρήνην, δεέσθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ⁷ πέμψαι πρὸς αὐτὸν κήρυκα καὶ πρέσβεις, οἵτινες ⁸ αὐτῷ ἐπαλέξονται, καὶ παρακαλέσουσιν ⁹ αὐτὸν, μάλιστα μὲν τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμόνοιαν διατηρεῖν καὶ τὰς συνθήκας, εἰ δὲ μὴ, πρὸς τὸ βουλευσασθαι δοῦναι χρόνον τῇ πόλει καὶ τὰς ἀνοχὰς ποιήσασθαι μέχρι τοῦ Ὀαργηλιῶνος μηνός. Ἡρέθησαν ἐκ τῆς βουλῆς ¹⁰ Σίμος Ἄναγυράσιος, Εὐθύδημος ¹¹ Φλιάσιος, Βουλαγόρας Ἄλωπεκῆθεν.

¹ † καθ' ἓν ² * καὶ Ἀριστοφῶντα ³ † αἰσχύνῃ ⁴ † μικρόν ⁵ † αὐτοὺς
⁶ ἄς ⁷ † πέμπειν ⁸ αὐτῷ ⁹ αὐτόν ¹⁰ Σίμος ¹¹ φυλάσιος

Κίναδος] Κίναϊδος Guelph. Aug. Vind. Reg. ε. V. notata ad Æschinon p. 557. R. p. 429. T. TAYLOR. Taylor ad Æschinon locum cit. laudat Scholiast. ad Aristoph. Nub. 447. et Aves 429. Add. Thom. Magist. sub h. v. p. 534. ibique

Oudend. et Stoeber. HARL. v. 9. deest eis, et v. 17. ἡμᾶς, et v. 27. τινὰς μὲν, et v. 30. desunt κήρ. καὶ, et v. ult. Ἄναγυράσιος in ed. Tayl.

Εὐθύδημος Φλιάσιος] Rescribe Φιλιάσιος. Nam Φιλιάσις fuit demus Ægeidis tri-

'ΕΤΕΡΟΝ ΨΗΦΙΣΜΑ.

'Επὶ ἀρχόντος Ἡροπόδου, μηνὸς ¹ Μουνυχιῶνος ἔην καὶ νῆα, πολεμάρχου γνώμη· Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Οηβαίου πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι, παρεσκευάσται δὲ καὶ παντὶ τῷ στρατεύματι πρὸς τοὺς ἔγγιστα τῆς Ἀττικῆς παραγίγνεσθαι τόπους, παραβαίνων τὰς πρὸς ἡμᾶς ὑπαρχούσας αὐτῷ συνθήκας, δεῖόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ πέμψαι πρὸς αὐτὸν κήρυκα καὶ πρίεις, οἵτινες ἀξιώσουσι καὶ παρακαλέσουσιν ² αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς ἀνοχάς, ὅπως ἐνδεχομένως ὁ δῆμος ³ βουλεύσεται· καὶ γὰρ νῦν οὐ κέκρικε βοηθεῖν ἐν οὐδενὶ τῶν μετρίων. Ἡιρήθησαν ἐκ τῆς βουλῆς Νέαρχος Σωσινόμου, Πολυκράτης Ἐπίφομος, καὶ κήρυξ Ἐυνομος Ἀναφλύστιος ἐκ τοῦ δήμου.

283

Λέγει δὴ καὶ τὰς ἀποκρίσεις.

¹ μουνυχιῶνος² αὐτὸν³ † βουλεύσεται

bus: at Φλιαῖς, urbs Peloponnesi, a qua formatur Φλιασίος, ea nihil ad Remp. Atheniensium pertinebat. PALMER. Vide Memor. Cosson. p. 32. TAYLOR.

Ἄλλοτριότητα] Ἄλλοτριότητα Ven. et Reg. ε. Tum erat fortasse praeterea ὄς. Nempe ὄς ἀλλοτριότητος. Aliter non bene procederet. IDEM.

Κήρυκα καὶ] Haec verba, Codd. auctoritate fere destituta, in contextum recepit Reiske, nos delenda censemus. WUNDERL. Haec nota, quod primum me fagerat, ad prius psephisma pertinet.

Καὶ γὰρ νῦν οὐ κέκρικε βοηθεῖν ἐν οὐδενὶ τῶν μετρίων] Utrum Philippus, an Populus? Et quid est, ἐν οὐδενὶ τῶν μετρίων? Utrum οὐδὰμῶς μετρίως? An hoc vult, si Philippus moderate se gesserit, populum ei non adversaturum? Aretibus magnum fructum cepit sui codicis, qui neque Leges, neque Decreta, neque Epistolas ulla videtur habuisse, in quibus non minimum est difficultatis. Melanchtho: Nunc enim cum non decrevisse opem ferre in ulla re moderata. Perionius: Prasertim cum ipse hoc tempore nulla ex parte aequum auxilium ferre censuerit. Meletus: Nam nunc in nulla re mediocri opem ferre decrevit. WOLF. Ferrus: Percioche l' andare hora a dar soccorso, non lo reputa in nian conto per cosa modesta. Anonymus Venetus: Cum adhuc non statuerit, an salva modestia auxilium ferre possit. Lambinus: Nam nunc quidem non censuit, ne mediocre quidem auxilium esse mittendum. Alius: Etenim nunc non iudicavit optulari in ullo mediocrium. De Interpretibus tantum. In Cod. ε. ἄεστ ἐν ante οὐδενὶ, scil. οὐ κέκρικε βοηθεῖν οὐδενὶ. Tourrellius non in scite ratiocinatur de sensu hujus commatis. Attamen deploratus valde est Textus; neque verba, prout

exhibentur, aut illius sensum, aut ejusvis eorum, quos adduximus, interpretationem admittunt. TAYLOR. Seilerus interpretatur: Denn bis jetzt hat es sich noch nicht entschlossen, jemand in irgend einem Handel, so lang man sich in den Schranken hült, einige Hülfe zu leisten: [For as yet it has not determined, to succour any one in any matter, as long as he keeps himself within bounds:] et μέτρια actiones aequas, tolerabiles significare, fulcit loco Lysiae in orat. pro milite pag. 74. ed. Cantabr. 1740. lin. 12. ἔτυχον δὲ οὐδενὸς τῶν μετρίων. οὐ μετρίως, non moderate, supra cap. 7. paulo post init. add. Aristoph. Plut. v. 245. Illustrant hoc vocabulum μέτριος Heinsius ad Hesiod. Ἔργ. vers. 306. et Grævius ad hunc eundem versum in lection. Hesiod. cap. VII. pag. 33. Hesych. Μέτρια, ἐπιεικέις. HARL.

Καὶ γὰρ νῦν οὐ κέκρικε] Dubia et controversa sententia. Mihi quidem videntur verba tacitam quandam Philippi exprobrationem concludere. "Nunc enim populus, quæ sua est fides factorumque constantia, non censuit vel tantillum auxilii (ἐν οὐδενὶ τῶν μετρίων, ulla in re vel modica) finitimis suis, licet bello vexatis, ferendum esse contra eum, qui communi secum amicitiaæ foedere continetur." Ita fere Lambin. et Tourellius. STOCK.

Οὐ κέκρικε] Nempe ὁ δῆμος. Non statuit populus opem ferre læsis urbibus, ne modo quidem aliquo moderato. ARUGER.

Ἐκ τοῦ δήμου] Desiderantur in MSto γ. Potius desiderari video post has voces. Nam ut recensuit nomina eorum, quos proposuit Senatus, hic sequi debuerunt eorum, quos Populus. Sed Acta publica in MStis valde lacera esse solent. Annon id, mi lector, experti sumus his pauculis paginis. TAYLOR.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ.

Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Ἦν μὲν ἀπ' ἀρχῆς εἶχετε πρὸς ἡμᾶς αἴρεσιν, οὐκ ἄγνοῶ, καὶ τίνα σπουδὴν ποιείσθε προσκαλέσασθαι βουλόμενοι Θετταλοὺς καὶ Θηβαίους, ἔτι δὲ καὶ Βοιωτοὺς, βέλτιον ἢ αὐτῶν φρονοῦντων καὶ μὴ βουλομένων ἐφ' ἡμῖν ποιήσασθαι τὴν ἑαυτῶν αἴρεσιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ συμφέρον Ἰσταμίων, νῦν ἐξ ὑποστροφῆς ἀποστείλαντες ἡμῖς ¹ πρὸς ἐμὲ πρέσβεις καὶ ² κήρυκας συνθηκῶν μνημονεύετε καὶ τὰς ἀνοχὰς αἰτεῖσθε, κατ' οὐδὲν ³ ὑπ' ἐμοῦ πεπλημμελημένοι. Ἐγὼ μὲντοι ἀκούσας τῶν πρεσβευτῶν συγκατατίθεμαι τοῖς παρακαλουμένοις καὶ ἔτοιμός εἰμι ποιείσθαι τὰς ἀνοχὰς, ἄνπερ τοὺς οὐκ ὁρθῶς συμβουλευούτας ⁴ ἔμιν παραπέμφαντες τῆς προσήκουσας ἀτιμίας ἀξιώσητε. Ἐρῶσθε.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΘΗΒΑΙΟΙΣ.

Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Θηβαίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Ἐκομισάμην τὴν παρ' ὑμῶν ἐπιστολήν, δι' ἧς μοι τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν εἰρήνην ἀνανεοῦσθε. πυνθάνομαι μὲντοι, διότι πᾶσαν ἡμῖν ²⁸⁴ Ἀθηναῖοι προφέρονται φιλοτιμίαν, βουλόμενοι ⁵ ἡμᾶς συγκαταίνουσιν γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλουμένοις. πρότερον μὲν οὖν ὑμῶν κατεγίνγνωσκον ἐπὶ τῷ μέλλειν πείσεσθαι ταῖς ἐκείνων ἐλπίσι καὶ ἐπακολουθεῖν αὐτῶν τῇ προαιρέσει· νῦν δ' ἐπιγνοὺς ⁶ ἡμᾶς ⁶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐζητηκότας ἔχειν εἰρήνην μᾶλλον ἢ ταῖς ἐτέρων ἐπακολουθεῖν γνώμαις, ἥσθη καὶ μᾶλλον ⁶ ἡμᾶς ἐπαινω κατὰ πολλὰ, μάλιστα δ' ἐπὶ τῷ βουλευσάσθαι περὶ τούτων ἀσφαλέστερον καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἐν εὐνοίᾳ ὑπερ οὐ ⁷ σμικρῶν ἡμῖν οἴσειν ἐλπίζω ῥοπήν, ἄνπερ ἐπὶ ταύτης μένγητε τῆς προθέσεως. Ἐρῶσθε.

γ'. Οὕτω διαφθεῖς ὁ Φίλιππος τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας διὰ τούτων, καὶ τούτοις ἐπαρθεῖς τοῖς ψηφίσμασι καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν, ἤκεν ἔχων τὴν δύναμιν καὶ τὴν Ἐλάτειαν κατέλαβεν, ὡς οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο ἔτι συμπνευσόντων ἂν

¹ † πρὸς με ² * κήρυκα ³ † ὑπ' ἡμῶν ⁴ ἡμῖν ⁵ ἡμᾶς ⁶ τὴν ⁷ † μικρῶν

Ἀποκρίσεις] [Ita Tayl.] ἀποκρίσεις, et rursus v. 13. MARKLAND. v. 3. ἀπαρχῆς, et v. 9. πεπλημμεμένοι, et v. ult. συμπν. ἡμῶν Tayl.

Βουλόμενοι ἡμᾶς συγκαταίνουσιν γενέσθαι] Συγκαταίνουσιν vocat adstipulatores, καὶ συνεπαίνουσιν, hoc est collaudatores. Ex edit. HERVAG.

γ'. τὴν Ἐλάτειαν] Hoc siebat Olymp. CX. 3. vide Diodor. Sic. libr. XVI. 84. pag. 146. 147. ibique Wesseling. qui, Elateam Phocidiam urbem maximam fuisse, et loco ad Bœotiam invadendam prorsus opportuno, ex Strabone libr. VIII. pag. 639. C. et p. 649. A. docet, et provocat ad Iac. Palmerium in Græc. Antiq. libr. VI. 15. HARR.

Ἦς οὐδ' ἂν, εἴ τι γένοιτο] S. τῶν προσερχόντων ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν. Aretinus : Putans

fieri nullo modo posse, ut cum Thebanis posthac conspiraretis. Melanchtho : Sperans nequaquam fieri posse, ut rursus vos et Thebani conjungeremini. Perionius : Quasi nunquam, etsi omnia faceret, jam cum Thebanis unum et idem sensuri essetis. Meletus : Quasi, si quid novi tentaret Philippus, non amplius conspiraturi essetis vos et Thebani. WOLF. Adjungam et nostros quoque. Ferrus : Come che voi e' Thebani, se fosse avvenuto qualche cosa, non havesse havuto a far lega insieme. Anonymus : Quasi, si quid feret, non amplius Vos et Thebani essetis conspiraturi. Lambinus : Proinde, quasi si quid rerum novarum moliretur, ne tum quidem Vos et Thebani consensuri essetis. Tourrellius : Bien persuadez qu' à quelque entreprise qu' il se portast, Vous et les Thébains vous ne

ὑμῶν καὶ τῶν Θεβαίων. Ἄλλὰ μὴν τὸν τότε συμβάντα ἐν τῇ πόλει Θούριον ἴστε μὲν ἅπαντες, ¹ σμικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως, αὐτὰ ² τὰ ἀναγκαϊότατα. Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἦν, ἦκε δ' ἀγγέλλων τις ὡς τοὺς πρυτάνεις, ὡς Ἐλάτεια κατείληπται. Καὶ ³ μετὰ ταῦθ' οἱ μὲν εὐθύς ἔξαναστάντες μεταξὺ δειπνοῦντες τοὺς τ' ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν, οἱ δὲ τοὺς στρατηγούς μετεπέμψοντο καὶ τὸν σαλπιγκτὴν ἐκάλουν· καὶ Θούριου πλήρης ἦν ἡ πόλις. Τῆ δ' ὕστεραία ἅμα τῇ ἡμέρᾳ οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ
 285 βουλευτήριον, ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε, καὶ πρὶν ἐκεῖνην χρηματίσαι καὶ προβουλευσαι πᾶς ὁ δῆμος

¹ † μικρὰ² τὰ ἀναγκαϊότατα³ μεταταῦτα

conspirerent plus à les transverser. Dubia sane Sententia. Nec enim video, quomodo Elateæ occupatio Thebanorum Atheniensiumque conjunctionem impedire aut prohibere potuit. Neque sane prohibuit. Legerem quidem, si adjuverent Codd. ὡς οὐδ' ἂν, εἰ τι γένοιτο, ἐτι ἀναπνευσόντων ὑμῶν καὶ τῶν Θεβαίων. Philippus, ea arce occupata, existimavit, se tantum utriusque populo injecturum timorem, ut respirare, vel animos resumere, ne quidem, si quid præter spem acciderit, amplius potuerint. TAYLOR.

Ἐς οὐδ' ἂν, εἰ τι γένοιτο] “Philippus Atheniensium et Thebanorum animos in tantum jam mutuis odiis exacerbasse se sperabat, ut etiamsi quid ipse adversus communia utriusque populi commoda moliretur, ne tum quidem illi ad se repellendum consensuri essent.” Prorsus non video, cur dubiam hanc sententiam, et emendatione dignam existimaret doctiss. Taylorus. STOK.

Ἐν τῇ πόλει] Melius sine Præpositione, συμβάντα τῇ πόλει, ut Codd. optimi, Guelph. Vind. Reg. a. TAYLOR.

Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἦν] Admirabilis Narratio, ad quam digitum intendit summus Criticus, Longinus, cap. 10. Vide Athen. l. 5. init. Citat hunc locum Hermogenes frequenter, scil. pagg. 284. 309. 312. Adde Diodor. Sic. XVI. 84. Dionys. Halic. pag. Hudson. 198. Tom. II. TAYLOR. Strabo p. 649. 7. HARL.

Καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν] In quem usum? quo fine? Num per insaniam? An, ut ne conventus populi impediretur? Romæ quidem in seditione et tumultu tabernæ claudī solitas, ne diriperentur, non est mirum. WOLF.

Γέρρα] Γέρα Guelph. Reg. a. ἔργα η. Ven. Absurde. Laudant hunc locum Harpocrat. Suid. v. Γέρρα. Etym. M. 228. 50. Disputavimus ea qua potuimus ἀκριβεία de isto ad Orat. c. Newer. 1375. 19. R. t. iii. p. 620. T. Adde Suid. Γέρρα, ubi iterum Demosthenem citat, Meurs. VI. Attic. Lect. 42. Ait Plutarchus in Romulo pag. 24. Tom. I. Ἐναι δὲ λέγουσι τὴν εἰς τὸν ἰππόδρομον φέρουσαν ἐξ ἀγορᾶς πᾶροδον ἰστίοις καταπετανοῦσαι τοὺς τὴν Σέαν παρέχοντας. Exponere possumus ἰστία per γέρρα. TAYLOR.

Γέρρα] Proprie Clypei viminei sunt, Persis usitati; metaphorice vero quodvis integumentum, cratibus, corio, aliave aliqua materia confectum, vocabatur γέρρον. Suid. In hac tanta urbis trepidatione, τὰ γέρρα incendebantur, ne accurrentibus in forum iter intercluderetur, neu quis otiosus circa venalia cessaret: alias autem, cum seria res ageretur, sublata plerumque eadem integumenta erant, et ad viarum aditus obstruendos adhibita, ne elaberetur populus. Vid. Dem. c. Nearam, et inibi Taylorum. STOK.

Χρηματίσαι] Χρηματίζειν h. l. denotat, deliberare, de republica agere. vide Isocratis Panegy. cap. 42. ibique Morum, qui etiam hunc nostrum Demosthenis locum laudat et interpretatur: antequam senatus aliquid deliberaret et probuleuma faceret. HARL.

Καὶ πρὶν ἐκεῖνην χρηματίσαι καὶ προβουλευσαι] Προβουλεύειν dicebatur curia Athenis, quando ante comitia populi, ea res consulendo, censendoque in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat, cujus erat scilicet summa potestas, ut Romæ. et προβουλεύματα sunt curiæ quædam decreta, quæ ideo ad

ἄνω καθῆτο. Καὶ μετὰ ταῦθ' ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλή, καὶ ἀπήγγειλαν οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελημένα ἑαυτοῖς, καὶ τὸν ἤκουτα παρήγαγον, κακεῖνος εἶπεν, ἥρῳτα μὲν ὁ κήρυξ τίς ἀγορεύειν βούλεται; παρήει δ' οὐδείς. πολλάκις δὲ τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος, οὐδὲν μᾶλλον ἀνίστατ' οὐδείς, ἀπάντων μὲν τῶν στρατηγῶν παρόντων, ἀπάντων δὲ τῶν ῥητόρων, καλούσης δὲ ¹ τῆς κοινῆς τῆς πατρίδος ² φωνῆς τὸν ἐροῦνθ' ὑπὲρ σωτηρίας· ἦν γὰρ ὁ κήρυξ κατὰ τοὺς νόμους φωνὴν ἀφίησι, ταύτην κοινὴν τῆς πατρίδος δίκαιόν ἐστιν ἡγεῖσθαι. Καίτοι εἰ μὲν τοὺς σωθῆναι τὴν πόλιν βουλομένους παρελθεῖν ἔδει, πάντες ἂν ὑμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἀναστάντες ἐπὶ τὸ βῆμα ἐβαδίζετε· πάντες γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι σωθῆναι ³ αὐτὴν ἠβούλεσθε· εἰ δὲ τοὺς πλουσιωτάτους, οἱ τριακόσιοι· εἰ δὲ τοὺς ἀμφοτέρωτα ταῦτα, καὶ εὐνοὺς τῇ πόλει καὶ πλουσίους, οἱ ⁴ μετὰ ταῦτα τὰς μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδόντες· καὶ γὰρ εὐνοία καὶ πλούτῳ τούτ' ἐποίησαν. Ἄλλ' ὡς ἔοικεν, ἐκεῖνος ὁ καιρὸς καὶ ἡ ἡμέρα ἐκεινὴ οὐ μόνον εὐνοῦν καὶ πλούσιον ἄνδρα ἐκάλει, ἀλλὰ καὶ πα-

¹ τῆ κοινῆ² φωνῆ³ † αὐτὴν⁴ [μετὰ ταῦτα]

plebem deferebantur concionantem, in concioneque populi promulgabantur, ut populi psephismate confirmarentur. et supra in eadem hac Oratione προβεβουλευμένα appellat præmia sibi per curiam, consiliumque decreta, his verbis, δι' ἃ φημι καὶ τούτων προβεβουλευμένων, καὶ πολλῶν μειζόνων ἔτι τούτων δωρεῶν δίκαιος εἶναι τυγχάνειν. Et πρόβουλος dicitur curia, quæ sic consiliis suis populo prospicit, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incommodo afficiatur, unde quærendæ vitæ perinde vacare nequeat. Ex edit. HERVAG. V. Not. p. 69.

Πᾶς ὁ δῆμος ἄνω καθῆτο] Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ συνεκαθίζετο. WOLF.

[Ἄνω] Sursum, quia nempe plebis sedilia in foro paulo erant altiora iis in quibus sedebant senatores. AUGER.

Καθῆτο] Vide supra annotata ad §. i. ex Magistro. TAYLOR. Vid. Var. Lect.

[Ἄνω καθῆτο] Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ συνεκαθίζετο, ut recte Wolfius: sed cur ita intelligenda ista verba sint, aut non vidit, aut celavit. Feliciter sane nodum eum expeditisse mihi videtur Interpres quidam Anglus, Portal. "Populus in concione coactus supra sedere dicitur, quia Pnyx, ubi conciones haberi solite sunt, locus

erat editus (teste Polluce, l. 8.) juxta Acropolim. Et ingentem eo tempore metum Atheniensium animos invasisse, vel ea res indicabit. Nam populus, qui alias vix aut mercede aut molitis propositis in concionem cogi potuit, quique priusquam de re aliqua apud se referretur, senatus præconsultum opperiri solebat, jam sponte, et non expectato senatu, in curia sua consederat." Hæc ille. At enim Diodorus Siculus, eandem rem enarrans quam hic describit Noster, populum ait in Bacchi theatrum (qui alter erat concioni habendæ sollemnis locus) hoc tempore concurrisse: ὁ δὲ δῆμος ἅπας ἅμ' ἡμέρα συνεδραμεν εἰς τὸ θέατρον. l. 16. §. 84. Quod si in illius ἀκριβεῖα usque adeo conquiescamus oportet, eadem tamen explicatio valebit. Theatrum enim Dionysiacum, quamvis subter arcem stetit, eidem tamen impositum clivo, urbem supereminuit: quod colligere licet ex Pausaniæ, et recentiorum qui Athenas inviserunt, narrationibus. STOCK.

[Ἐπιδόσεις] Oblationes voluntariæ, quæ, ut inquit Ulpianus, difficilibus reip. temporibus in senatu fiebant, bonis civibus certatim sese ultro reip. offerentibus, ac modo pecuniam, modo triremem, modo

ρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν ἕξ ἀρχῆς, καὶ συλλελογισμένον ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἐπραττεν ὁ Φίλιππος καὶ τί βουλόμενος· ὁ γὰρ μὴ ταῦτ' εἰδὼς μηδ' ἐξητακῶς πόρρωθεν ἐπιμελῶς, οὔτ' εἰ εὐνοὺς ἦν οὔτ' εἰ πλοῦσιος, οὐδὲν μᾶλλον ἤμελλεν ὅ τι χρὴ ποιεῖν εἰσεσθαι οὐδ' ὑμῖν ἕξειν συμβουλεύειν.

286 νδ'. Ἐφάνην τοίνυν οὗτος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγώ, καὶ παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς, ἅ μου δεῖν ἕνεκ' ἀκούσατε προσέχοντες τὸν νοῦν, ἐνὸς μὲν, ἵν' εἰδῆτε, ὅτι μόνος τῶν λεγόντων καὶ πολιτευομένων ἐγὼ τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς δεινοῖς οὐκ ἔλιπον, ἀλλὰ καὶ λέγων καὶ γράφων ἐξηταζόμεν τὰ δεόνθ' ὑπὲρ ὑμῶν ἐν αὐτοῖς τοῖς φοβεροῖς· ἑτέρου δέ, ὅτι ²σμικρὸν ἀναλώσαντες χρόνον πολλῶ πρὸς τὰ λοιπὰ τῆς πάσης πολιτείας ἔσεσθ' ἐμπειρότεροι. Εἶπον τοίνυν, ὅτι τοὺς μὲν ὡς ὑπαρχόντων ³τῶν Θεβαίων Φιλίππῳ φίλων λίαν δορυβουμένους ἀγνοεῖν τὰ παρόντα πράγματα ἠγοῦμαι. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι, εἰ τοῦθ' οὕτως ἐτύγχανεν ἔχον, οὐκ ἂν ⁴αὐτὸν ἠκούομεν ἐν Ἐλατείᾳ νῦν ὄντα, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἡμετέροις ὀρίοις. ὅτι μέντοι, ἵν' ἔτοιμα ποιήσῃται τὰ ἐν Θήβαις, ἠκει, σαφῶς ἐπίσταμαι. ὡς δ' ἔχει ταῦτα, ἔφην, ἀκούσατέ μου. Ἐκεῖνος ὅσους ἠ πεῖσαι χρήμασι Θεβαίων ἠ ἕξαπατῆσαι ἐνῆν, ἅπαντας ⁵εὐτρέπι-

1 † ἐξαρχῆς

2 † μικρὸν

3 † Deest articulus.

4 † αὐτὸν

5 † ὑπερέπισται

alia, ut res videbatur poscere, pollicentibus. Sigon. Stock. v. 13. ἐβούλ. Tayl.

νδ'. Καὶ λέγων καὶ γράφων ἐξηταζόμεν] *Inveniebar*, id est, erat apertum, me dicere et scribere. *Potestatem* et quasi *genealogiam* vocabuli ἐξετάζεσθαι perite evolvit *Morus* ad *Isocratis Panegyri*. c. 41. pag. 109. Significat nimirum: 1) examinari; 2) habito examine talem, qualis quisque est, inveniri, id est, spectari; 3) inveniri, cognosci omnino qualitate præditum, sine notione examinis; 4) inveniri, esse, versari aliquo in loco; 5) inveniri inter alios, h. e. iis annumerari, esse inter eos; 6) inveniri aliquid agentem, ideoque cerni agentem, ut manifestum sit et certum, te egisse, uti infra, c. 36. sub finem. *Exemplis* firmat vir doctissimus, nostrumque laudat oratoris locum, sed varia lectione,

quam unde sumserit, nescio, nimirum, ἐξηταζόμεν λέγων καὶ πράττων τὰ δεόντα. Taylor et exempl. Hervag. habent γράφων, nec Reiskius varietatem lectionis ullam memorat. Sed præττων mihi inprimis placet, cum quia *Demosthenes* et verbis et re vindex libertatis videri voluerat, tum præcipue, quia antea dixerat τῶν λεγόντων καὶ πολιτευομένων. Nisi γράφων ad ea referas, quæ *Demosthenes*, dum in magistratu esset, decreverit. *HARL.* v. 5. ἐμελλεν, et v. 8. δυοῖν, et v. 16. φίλων Φιλ., et v. 19. deest νῦν in ed. Tayl.

Ἐὰν ἔτοιμα] [*Ita* Tayl.] ἴνα MSS. Regg. quantum ex *Benenato* liquet, cum *Guelph.* et *Vindob.* non levi sensus mutatione aut prorsus negligenda. *Ma che egli venga accioche metta a ordine le cose appartenenti a Thebani, questo so io certo.* Ferrus. TAYLOR.

σται· τούς δ' ἀπ' ἀρχῆς ἀνδρασηκότηας αὐτῶ
καὶ νῦν ἐναντιουμένους οὐδαμῶς πεῖσαι δύνα-
ται. Τί οὖν βούλεται καὶ τίνος ἔνεκα τὴν
Ἐλάτειαν κατείληφε; Πλησίον δύναμιν δείξας
καὶ παραστήσας τὰ ὄπλα τούς μὲν ἑαυτοῦ φί-
λους θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ¹ἐπαῖραι, τούς δ'
ἐναντιουμένους καταπληῆξαι, ἵν' ἢ συγχωρή-
σωσι φοβηθέντες, ἢ νῦν οὐκ ἐδέλουσιν, ἢ βια-
σθῶσιν. Εἰ μὲν οὖν προαιρησόμεθ' ἡμεῖς, ἔφην,
ἐν τῷ παρόντι, εἴ τι δύσκολον πέπρακται Θη-
βαίοις πρὸς ἡμᾶς, τούτου μεμνησθαι, καὶ ἀπι-
στεῖν αὐτοῖς ὡς ἐν τῇ τῶν ἐχθρῶν οὔσι μερίδι,
πρῶτον μὲν, ἃ ἀνι εὐξαιτο Φίλιππος, ποιή-
σομεν· εἶτα φοβοῦμαι, μὴ προσδεξαμένων τῶν
νῦν ἀνδρασηκότηων αὐτῶ καὶ μιᾷ γνώμῃ πάν- 287
των φιλιππισάντων, εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλθωσιν
ἀμφοτέρω. ἂν μέντοι πεισθῆτ' ἐμοί, καὶ πρὸς
τῷ σκοπεῖν ἀλλὰ μὴ φιλονεικεῖν περὶ ὧν ἂν
λέγω γένησθε, οἶομαι καὶ τὰ δέοντα λέγειν
δόξειν καὶ τὸν ἐφρασηκότητα κίνδυνον ²τῇ πό-
λει διαλύσειν. Τί οὖν φημι δεῖν; Πρῶτον μὲν
τὸν παρόντα ἐπανεῖναι φόβον, εἶτα μετα-
θέσθαι καὶ φοβεῖσθαι πάντας ὑπὲρ Θηβαίων·
πολὺ γὰρ τῶν δεινῶν εἰσὶν ³ἡμῶν ἐγγυτέρω,
καὶ προτέροις αὐτοῖς ὁ ⁴κίνδυνος· ἔπειτ' ἐξελ-
θόντας ⁵Ἐλευσινάδε τούς ἐν ἡλικίᾳ καὶ τούς
ἰσπῆρας δεῖξαι πᾶσιν ὑμᾶς αὐτούς ἐν τοῖς
ὄπλοις ὄντας, ἵνα τοῖς ἐν Θήβαις φρονούσι
τὰ ὑμέτερα ⁶ἐξ ἴσου γένηται τὸ παρῆρησιάζ-
εσθαι περὶ τῶν δικαίων, εἰδόσιν ὅτι, ὡς περ
τοῖς πωλοῦσι Φιλίππῳ τὴν πατριδα ⁷παρέσθ'

¹ ἐπαῖραι καὶ θρασεῖς ποιῆσαι

² τῇ πόλει κίνδυνον

³ † Deest ἡμῶν.

⁴ κίνδυνος ἐστὶν ἡμῶν

⁵ † Ἐλευσινάδε

⁶ † ἐξἴσου

⁷ † παρέσθ'

¹ Ἐπαῖραι] Ἐπαίρειν *impellere*, sumta me-
taphora a vento, qui τὰ ἰσπῆρα ἐπαίρειν, vo-
lis implendis, navem promovet. v. Isoer.
Paneg. c. 31. p. 79. ex. Mori. HARL.

Δεῖν] Τί οὖν φημι δεῖν; πρῶτον μὲν κ. τ. λ.

Ita forte distinguendum, propter τὰ δέοντα
λέγειν. MARRLAND. Restitue omnino, τί

οὖν φημι δεῖν; Ita optima et accurata
Editio Feliciani. TAYLOR. φημι; δεῖν Tayl.
et paulo ante πεισθῆτέ μοι, et infra οἶμαι.

Προτέροις] Πρότερος lubens præferrem.

Omnino ita, si qua Attentio debeatur
MSS. Ald. — κίνδυνός ἐστιν ἡμῶν. Scil.
Periculosa propius est Thebanos, quam nos.

ἡ Βοηθήσουσα δύναμις ἐν Ἑλατεία, οὕτω τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνίζεσθαι βουλομένοις ὑπάρχειτ' ὑμεῖς ἔτοιμοι καὶ βοηθήσετε, ἂν τις ἐπ' αὐτοὺς ἴη. Μετὰ ταῦτα χειροτονῆσαι κελεύω δέκα πρέσβεις, καὶ ποιῆσαι τούτους κυρίους μετὰ τῶν στρατηγῶν καὶ τοῦ πότε δεῖ ἐκεῖσε βαδίζειν καὶ τῆς ἐξόδου. Ἐπειδὴν δ' ἔλθωσιν οἱ πρέσβεις εἰς Θήβας, πῶς χρήσασθαι τῷ πράγματι παραινω; τούτω πάνυ μοι προσέχετε τὸν νοῦν. Μὴ δεῖσθε Θεβαίων μηδὲν — αἰσχροὺς γὰρ ὁ καιρὸς —, ἀλλ' ἐπαγγέλλεσθε βοηθήσειν, εἰὰν κελεύωσιν, ὡς ἐκείνων μὲν ὄντων ἐν τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις, ἡμῶν δ' ἄμεινον ἢ ἐκεῖνοι τὸ μέλλον προορμμένων· ἴν' εἰὰν μὲν δέξωνται ταῦτα καὶ πεισθῶσιν ¹ ἡμῖν, καὶ ἂ βουλόμεθα ὧμεν διωκόμενοι, καὶ μετὰ ² σχήματος ἀξίου τῆς πόλεως ταῦτα πράξωμεν· εἰὰν δ' ἄρα μὴ συμβῆ κατατυχεῖν, ἐκεῖνοι μὲν ἑαυτοῖς ἐγκαλώσιν, ³ εἰὰν τι νῦν ἐξαμάρτωσιν, ἡμῖν δὲ μηδὲν αἰσχρὸν μηδὲ ταπεινὸν ἢ πεπραγμένον.

¹ † ἡμῖν² † προσχήματος³ † ἂν

TAYLOR. V. Var. Lect.

Πότε δεῖ ἐκεῖσε βαδίζειν, καὶ τῆς ἐξόδου] Ἐκ παραλλήλου δις ταυτῶν. WOLF.

Τῆς ἐξόδου] Reiske in Annot. suis ad h. l. ἐξόδου interpretatur de tempore modoque expeditionis, quando, et quantas numero copias exire oporteat in castra versus Thebas. ἐξόδος pro expeditione militari sæpius occurrit. Ælian. V. H. XIII. 12. 2. σπεύδων τῆς ἐξόδου ἑαυτὸν ῥύσασθαι, festinans hac belli expeditione se liberare. Lysias defens. pro Mantitheo pag. 148. edit. Cantabrig. 1740. εἰς Κόρινθον ἐξόδου γενομένης, suscepta in Corinthum expeditione; et Taylor in indice Attico ad Lysiam suum hanc τοῦ ἐξόδου significationem refert ad attica vocabula. HARL.

Πῶς χρήσεσθε κ. τ. λ.] Ἐρωτηματικῶς, Vultis moneam? Vel, πῶς χρήσεσθε τῷ πράγματι τούτῳ, παραινω, πάνυ μοι προσέχετε. [Ita Tayl.] WOLF.

Χρήσεσθε] Χρήσεσθαι. MARKLAND. Recte: Atque ita omnino legendum. χρήσεσθαι in Guelph. Vind. Reg. ε. χρήσεσθαι in Reg. aliis, et Altempis. Recte hæc

verti video ab Etrusco: E poscia che gli Ambasciatori saranno iti a Thebe, come io vi consigli che eglino habbiano a governar questa facenda, statemi molto attenti, che l' intenderete. Monendus est Lector meus, Dionysium Halicarnassensem ita quoque legere in -Arte Rhetorica, pag. Edit. Hudson. 80. et 101. Verum et ibi alia quoque habet circa hanc locum a me observanda, sc. πῶς—παραινω, τούτω πάνυ μοι προσέχετε τὸν νοῦν. Ita Reg. γ. Sed istud τούτω ad πράγματι omnino est referendum. Et ea mente recte se habent vulgata nostra. TAYLOR. V. Var. Lect.

Αἰσχροὺς γὰρ ὁ καιρὸς] Quia putabant, vos metu perterritos esse. WOLF.

Δέχωνται] Δέχωνται Dionysium. Verum vide, quo pacto tota hæc Sententia ab eo ciletur, pag. 101. ἴν', εἰὰν μὲν δέχωνται ταῦτα, καὶ πεισθῶσιν ἡμῖν, καὶ ἂ βουλόμεθα ὧμεν διοικούμενοι, καὶ μετὰ σχήματος ἀξίου τῆς πόλεως ταῦτα πράξωμεν· ἂν δ' ἄρα μὴ τύχη, ἐκεῖνοι μὲν ἑαυτοῖς ἐγκαλώσιν, ἂν τι ἐξαμαρτάνωσιν, ἡμεῖς δὲ μηδὲν αἰσχρὸν, μηδὲ κακὸν ὀφθείημεν πεπεισμένοι.

νέ. Ταῦτα ἰκαὶ παραπλήσια τούτοις εἰπῶν κατέβην. Συνεπαίνεσάντων δὲ πάντων καὶ οὐδενὸς εἰπόντος ἐναντίον οὐδέν, οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ, οὐδ' ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ, οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον, καὶ ἔδωκα ἑμαυτὸν ὑμῖν ἀπλῶς εἰς τοὺς περισστηκίους τῇ πόλει κινδύνους. Καί μοι φέρε τὸ ψήφισμα τὸ τότε γεγόμενον.—Καίτοι τίνα βούλει σέ, Αἰσχίνη, καὶ τίνα ἑμαυτὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶναι θῶ; βούλει ἑμαυτὸν μὲν, ὃν αἶν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσῃς Βάταλον, σέ δὲ μῆδ' ἦρω τὸν τυχόντα, ἀλλὰ τούτων

¹ καὶ τὰ παραπλήσια

TAYLOR. V. Var. Lect. v. 12. ἐπαγγείλασθε, et v. 13. deest μὲν in ed. Tayl.

νέ. Οὐκ εἶπον κ. τ. λ.] Schema notabile, et a multis certatim laudatum: CLIMAX, quod Græci vocant, Adscensus nominetur a nobis. Malo enim Adscensus, quam Scalam, aut Gradiculum, ut quidam, dicere. Est autem figura perquam decora, et a Demosthene commendata: in qua postremum quodque verbum in priore membro aut parte aliqua Elocutionis positum in inferiorem rursus Assumptionem inficitur: atque ita velut gradibus quibusdam connectitur Oratio, ad hunc modum. Ponam enim ipsum Demosthenicum versum: ET NON DIXI HÆC QUIDEM, NON AUTEM SCRIPSI: NEC SCRIPSI QUIDEM, NON PERFECTUS SUM AUTEM AD LEGATIONEM: NEC PERFECTUS QUIDEM, NON PERSUASI AUTEM THEBANIS. Hic animadvertis, quanto elatius dicta sint, quam si simpliciter enunciasset: Et dixi hæc, et scripsi, et in legationem profectus sum, et persuasi Thebanis. Sic M. Tullius pro Milone: NEQUE VERO SE POPULO SOLUM, SED ETIAM SENATUI COMMISIT: NEC SENATUI MODO, SED ETIAM PUBLICIS PRÆIDIIS ET ARMIS: NEQUE HIS TANTUM, SED ETIAM EJUS POTESTATI, CUI SENATUS TOTAM REMP. COMMISIT.—Egregie autem, et, ut mihi videtur, feliciter Licinius Calvus in Vatinius: NON ERGO PECUNIARUM MAGIS REPETUNDARUM, QUAM MAJESTATIS: NEQUE MAJESTATIS MAGIS, QUAM PLAUTLÆ LEGIS: NEQUE PLAUTLÆ LEGIS MAGIS, QUAM AMBITUS: NEQUE AMBITUS MAGIS, QUAM OMNIUM LEGUM OMNIA

JUDICIA PERIERUNT. Aquila Romanus pag. 21. [p. 181. ed. Ruhnken.] Confer Quintilian. IX. 3. [ibique ad §. 54. Regium et Gesner. HÆRL.] Demetr. Phaler. §. 284. Hermog. pag. 297. Dionys. Halic. pag. 14. Ed. Huds. Tom. II. In quibus omnibus hoc Comma Demosthenicum aut vertitur, aut illustratur. Adde Cic. IV. ad Herenn. 25. ΤΑΥΛΩΡ.

Βάταλος] Βατταλον Guelph. Sed de his omnibus ago in Vita Auctorum meorum. IDEM.

Βάταλος] Hesych. βάταλος, καταπίγαν, καὶ ἀνδρόγυλος, κιναιδός, ἐκλυτός, ubi vide interpretes in exemplo Alberti, et Etymol. M. sub h. v. Demosthenes in pueritia ob mollitiem corporisque infirmitatem Batalus nuncupabatur: Æschines autem in Timarch. pag. 188. ἐξ ἀνανδρίας, αἶτ, τινός καὶ κιναιδείας ἐνεγκάμενος τοῖνομα. Plutarchus ignominiosam hujus cognominis originem tom. I. p. cexxxix. tradidit: ἦν δὲ, αἶτ, ὁ Βάταλος, ὡς μὲν εἶνοι φατῖν, ἀλλήτης τῶν καταγόντων καὶ δραμάτιον εἰς τοῦτον κωμαδῶν αὐτὸν Ἀντιφάνης πεποιήκειν. Aliam enarrat Scholiast. Dorvilliani codicis ad Aristoph. Plat. v. 1012. (pag. 361. exempl. Hemsterhus. cujus longam et doctam observationem conferas,) Νίταρος καὶ Βάτος ἄνδρες ἦσαν θηλυπρεπεῖς καὶ ἄραϊοι παρήμαζεν (Hemsterh. conjicit legendum esse παρειαζεν vel παρημαζεν) οὐν αὐτὸν τούτοις ὑποκομιζόμενος, ἄλλοι καὶ ντάριοι καὶ βάτιον φατῖν εἶδη ἀνθρώπων, ἵνα λέγοι, ὡς ἄνη με εἶχεν καὶ ἐκολάκευεν. HÆRL.

Βάταλος] Effluaminatus, cinædus. Æsch. de f. leg. ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὦν, ἐκλήθη δι' αἰσχρογυρίαν τινῶ, ἢ κιναιδίαν, Βάταλος. De nominis origine varia divinarunt Harpocration et Plutarchus in Demosthene, quæ non est operæ pretium describere. Stock. v. ult. ἤρωα Tayl.

τινά τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς, Κρεςφόντην ἢ Κρέοντα ἢ ὃν ἐν¹ Κολλυτῶ ποτὲ Οἰνόμαον κακὸς κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας; Τότε τοῖνυν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ Παιανιεὺς ἐγὼ Βάταλος Οἰνόμαου τοῦ Κοθωκίδου σοῦ πλείονος ἄξιος ἂν ἐφάνην τῇ πατρίδι. σὺ μὲν γ' οὐδὲν οὐδαμοῦ χρήσιμος ἦςθα, ἐγὼ δὲ πάντα, ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον.—Λέγε τὸ ψήφισμα.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Ἐπὶ ἀρχοντας Ναυσικλέους, φυλῆς πρυτανευούσης Αἰαντίδος, Σκροφοριῶνος ἕκτη ἐπὶ δέκα, Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς εἶπεν· Ἐπειδὴ Φίλιππος ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τε τῇ παρεληλυθότῃ χρόνῳ παραβαίνων φαίνεται τὰς γεγενημένας αὐτῷ συνθήκας πρὸς τὸν Ἀθηναίων δῆμον περὶ τῆς εἰρήνης, ὑπεριδὼν τοὺς ὅρκους καὶ τὰ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἑλλησι νομιζόμενα εἶναι δίκαια, καὶ πόλεις παρήρηται οὐδὲν² αὐτῷ προσηκούσας, τινὰς δὲ καὶ Ἀθηναίων οὐσας δορυαλώτους πεποιήκειν, οὐδὲν προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἕημου τῶν Ἀθηναίων, ἐν τε τῇ παρόντι³ ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βία καὶ τῇ ὀμότητι· καὶ γὰρ Ἑλληνίδας πόλεις ἅς μὲν ἐμφρούρους ποιεῖ καὶ τὰς πολιτείας καταλύει, τινὰς δὲ καὶ ἐξανδραποδίζόμενος κατασκάπτει, εἰς ἐνίας δὲ καὶ ἀντὶ Ἑλλήνων βαρβάρους κατοικίξει, ἐπὶ τὰ ἱερά καὶ τοὺς τάφους ἐπάγων, οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος οὔτε τοῦ τρόπου, καὶ τῇ νῦν αὐτῷ παρουσίᾳ τύχη κατακόρως χρώμενος, ἐπιλελησμένος ἑαυτοῦ, ὅτι ἐκ⁴ μικροῦ καὶ τοῦ τυχόντος γέγονεν ἀνελπίστως μέγας, —. Καὶ ἕως μὲν πόλεις ἐώρα παραιοῦμεν⁵ αὐτὸν βαρβάρους καὶ ἰτίας, ὑπελάμβανεν ἔλαττον εἶναι ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων τὸ εἰς⁶ αὐτὸν πλημμελεῖσθαι· νῦν δ' ὁρῶν Ἑλληνίδας πόλεις τὰς μὲν ὑβριζόμενας, τὰς δ' ἀναστάτους γιγνομένας, δεινὸν ἡγέεται εἶναι καὶ ἀνάξιον τῆς τῶν προγόνων δόξης τὸ περιορᾶν τοὺς Ἑλληνας καταδουλουμένους. Διὸ δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δῆμῳ τῶν Ἀθηναίων, εὐξα-

¹ † Κολυτῶ² αὐτῷ³ ἐπιπολὺ⁴ † μικροῦ⁵ αὐτὸν⁶ αὐτὸν

Παραγίγεται] [Ita Tayl.] Ita noster c. Æschin. π. Παραπρεσθ. pag. 424. 20. R. p. 206. l. 10. T. νῦν δ' ἦδη καὶ τὴν ἐλευθερίαν σαραιρεῖται. TAYLOR. v. 2. deest κακὸς in ed. Tayl.

καὶ ἰτίας] Malim aliud. Si enim ejus fuerunt, quomodo intercepti illas? Melanchtho: *Barbara et privata oppida*. Hoc est, nulla cum Græcis societate conjuncta. WOLF.

ἰτίας] Idem atque αὐτονόμους, sui juris, nullo fœderis jure cum Græcis sociatas. Ita sentit Tourrellius. Vertit Etruscus: *Pigliata terre barbære, e nou sue*. Lambinus: *Videbat eum urbes barbaras, quasi peculiâres ac proprias, interciperè*. TAYLOR.

ἰτίας] *Privatas, proprius ipsi populo Atheniensi*. AUGER.

Οὐκ ἰτίας] Negationem intuli ex Schedis Scrimgeri, qua quo modo carere poterint interpretes, equidẽm non satis intelligo.

WUNDERL. *Adstipulante Harlesio, qui addit: Intelligi ideo etiam possunt urbes in Thracia sitæ, quas Philippus suas esse dicebat, et quæ hucusque a barbaris occupatæ erant; vel intelligi urbes in Macedonia sitas, quæ vero antea in potestate regum Macedoniae non fuerant.*

ἔλαττον εἶναι ὁ δ. ὁ Ἀθ.] [Ita Tayl.] Melanchtho: *Minus in se delinqui putabat P. A. Perionius: Leviora scelera ea, quæ in ipsum admitteret, existimavit. Meletus: Judicabat rem leviorẽ esse, quam ut adversus eum sollicitus esset*. WOLF. *Havea per manco male v' esser offeso da lui: Ferrus. Putabat contemendum esse P. A. si in ipsum aliquid delinqueret: Anonymus Venetus. Levius id esse et tolerabilius arbitratur, quum ipse in se peccaret: Lambinus*. TAYLOR.

Δέδοκται] *Δέδοχθαι arbitror*. Vide annotata ad §. β'. IDEM.

μένους καὶ θύσαντας τοῖς θεοῖς καὶ ἥρωσι τοῖς κατέχουσι τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἐνθυμηθέντας τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς, διότι περὶ πλείονος ἐποιοῦντο τὴν τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίαν διατηρεῖν ἢ τὴν ἴδιαν πατρίδα, διακοσίας ἑαυτῶν καθέλκειν εἰς τὴν θάλατταν, καὶ τὸν ναύαρχον ἀναπλεῖν ἐντὸς Πυλῶν, καὶ τὸν στρατηγὸν καὶ τὸν ἵππαρχον τὰς πεζὰς καὶ τὰς ἵππικὰς δυνάμεις ¹ Ἐλευσινάδε ἐξάγειν ἑμέψαι δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Ἑλληνας, πρῶτον δὲ πάντων πρὸς Θηβαίους διὰ τὸ ἐγγυτάτω εἶναι τὸν Φίλιππον τῆς ἐκείνων χώρας· παρακαλεῖν δ' αὐτούς, μηδὲν καταπλεῖν τὸν Φίλιππον ἀντέχεσθαι τῆς ἑαυτῶν καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας, καὶ ὅτι ὁ Ἀθηναίων δῆμος, οὐδὲν μνησικακῶν εἴ τι πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς πόλεσι πρὸς ἄλλήλους, βοηθήσει καὶ δυνάμει καὶ χρήμασι καὶ βίβησι καὶ ὄπλοις, εἰδὼς ² ὅτι αὐτοῖς μὲν πρὸς ἄλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας, οὐσιν Ἑλλησι, καλόν, ὑπὸ δ' ἄλλοφύλου ἀνθρώπου ἄρχεσθαι καὶ τῆς ἡγεμονίας ἀποστερεῖσθαι ἀνάξιον εἶναι καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων δόξης καὶ τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς. ἔτι δ' οὐδ' ἀλλότριον ἡγέται εἶναι ὁ Ἀθηναίων δῆμος τὸν Θηβαίων δῆμον, οὔτε τῆ συγγενείᾳ οὔτε τῆ ὁμοφύλῃ. ἀναμνησέσκειται δὲ καὶ τὰς τῶν προγόνων τῶν ἑαυτοῦ εἰς τοὺς Θηβαίων προγόνους εὐεργεσίας· καὶ γὰρ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας, ἀποστερουμένους ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων τῆς πατρῴας ἀρχῆς, κατήγαγον, τοῖς ὄπλοις κρατήσαντες τοὺς ἀντιβαίνειν πειρωμένους τοῖς Ἡρακλέους ἐγγόνις, καὶ τὸν Οἰδίπουν καὶ τοὺς μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπέδεξάμεθα, καὶ ἕτερα πολλὰ ³ ἡμῖν ὑπάρχει φιλάνθρωπα καὶ ἐνδοξα πρὸς Θηβαίους. ὡπὲρ οὐδὲ νῦν ἀποστήσεται ὁ Ἀθηναίων δῆμος τῶν Θηβαίους τε καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν συμφερόντων. Συνθέσθαι δὲ πρὸς αὐτούς καὶ συμμαχίαν, καὶ ἐπιγαμίαν ποιήσασθαι, καὶ ὄρκους δοῦναι καὶ λαβεῖν. Πρὸς βίβησι Δημοσθένους Δημοσθένους Παια-

¹ Ἐλευσινάδε² [ὅτι καὶ]³ ἡμῖν

Ἐνθυμηθεῖσι] [Ita Tayl.] ἐνθυμηθέντας Lambin. ἀναμνησθέντας, et ἐνθυμηθείσης alii, juxta istum hominem. Vide, quae diximus ad initium Orationis Demosthenis π. παραπρεσβ. IDEM.

Καὶ τὸν στρατηγὸν καὶ τὸν ἵππαρχον] Desunt in Lindenb. Cod. Ven. pariter, quasi olim in eo deessent quoque, legit: καὶ τὰς πεζὰς καὶ τὰς ἵππικὰς δυνάμεις Ἐλευσινάδε ἐξάγειν. IDEM.

Ὅτι] Ὅτι καὶ, [Ita Tayl.] quae Reiske seclisit, constructionem et sensum turbant. Certe καὶ insitutum judico. WUNDERL.

Συγγενείᾳ] Εὐγενείᾳ Reg. γ. Quod amplector. Nam illud alterum vix fere distat ab eo, quod sequitur, sc. ὁμοφύλῃ. Et notissimum est, Thebanos cum Atheniensibus de antiquitate generis et nobilitate decertare. Autochthones enim gloriabantur esse et Thebani et Athenienses, ut constat ex Suida, a me emendato ad Leptineam pag. 489. 10. R. p. 42. l. 7. T. TAYLOR.

Καὶ γὰρ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας] Hoc solos Athenienses facere ausos fuisse, διὰ τὴν ἑμφορὴν αὐτοῖς ἐπιπέκειαν, scribit Diodorus, IV. 57. STÖCK.

Ἐγγόνις] Ἐκγόνοις MSS. Lind. et Reg. e. Carterorum enim plerique omnes in hoc Decreto deficient. Vide, quae Nos ad Demosthenem, in Oratione π. παραπρεσβ.

δ. ιζ'. not. ἐκγεν. TAYLOR.

Καὶ τὸν Οἰδίπουν] Miror hoc commemorari, cum Oedipus probrī loco Thebanis objici solet. Unde Epaminondas illum a Thebanis ejectum, ab Atheniensibus receptum esse, conviciatori respondit. Quid si Scurra quispiam hoc assuit? WOLF. Eadem fere Tourrellius. Caeterum nihil incertius quam universa Oedipi historia, poetarum figmentis mirifice depravata. Nunquam enim eum ex matre liberos suscepisse, re tota statim post nuptias patefacta, haud obscure innuit Homerus, Odys. A. et confirmant Pausanias Boeoticis, et Scholiast. in Euripidis Phoeniss. Potuit autem fieri, ut absque ulla ignominia Thebis cederet Oedipus: apud omnes enim gentes antiquas, homicidii, quamvis non sponte facti, reos solum vertere coactos fuisse notissimum est. Tritum quidem hoc fuisse in Thebanos maledictum, neque unius conviciatoris petulantia declarat, neque responsum illud Epaminondae, qui inepta objicientem hominem suo sibi jugulat: "Sit sane Oedipus patriae probrum. Atqui probrum illud, a nobis eliminatum, vos excepistis." STÖCK.

Ἡμῖν] [Ita Tayl.] Ἡμῖν edi solebat, et rectius, ut arbitrator. TAYLOR. v. antepen. deest τοῖς in ed. Tayl.

Πρὸς βίβησι] Et hic non est denarius numerus legatorum. WOLF.

μιεύς, Ὑπερίδης Κλεάνδρου Σφήττιος, Μησιθείδης Ἀντιφάνου Φριάρ-
μιος, Δημοκράτης Σωφίλου Φλυεύς, Κάλλαισχος Διοτίμου Κοθωκίδης.

νς'. Αὕτη τῶν περὶ Θήβας ἐγένετο πραγμάτων ἀρχὴ καὶ κατάστασις πρώτη, τὰ πρὸ τούτων εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων. τοῦτο τὸ ψήφισμα τὸν τότε τῇ πόλει περιστάντα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίησεν ὡς περ νέφος. Ἦν μὲν τοίνυν τοῦ δικαίου πολίτου τότε δεῖξαι πᾶσιν, εἴ τι τούτων εἶχεν ἀμεινον, μὴ νῦν ἐπιτιμᾶν. ὁ γὰρ σύμβουλος καὶ ὁ συκοφάντης, ἐν οὐδενὶ τῶν ἄλλων οὐδὲν εἰσκότες, ἐν τούτῳ πλεῖστον ἀλλήλων διαφέρουσιν. ὁ μὲν ¹ γε πρὸ τῶν πραγμάτων γνώμην ἀποφαίνεται, καὶ δίδωσιν αὐτὸν ὑπεύθυνον τοῖς πεισθεῖσι, τῇ τύχῃ, τοῖς καιροῖς, τῷ βουλομένῳ· ὁ δὲ σιγήσας ἡνίκ' ἔδει λέγειν, ἂν τι δύσκολον συμβῆ, τοῦτο βασκαίνει. Ἦν μὲν οὖν, ὅπερ εἶπον, ἐκεῖνος ὁ καιρὸς τοῦ γε φροντίζοντος ἀνδρὸς τῆς πόλεως καὶ τῶν δικαίων λόγων· ἐγὼ δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ποιούμαι, ὡστ' ἂν νῦν ἔχη τις δεῖξαι τι βέλτιον, ἢ ὅλως εἴ τι ἄλλο ἐνῆν πλὴν ὧν ἐγὼ προειλόμην, ἀδικεῖν ὁμολογῶ. εἰ γὰρ ἔσθ' ὅ τι τις νῦν ἐώρακεν, ὃ συνήνεγκεν ἂν τότε πραχθεῖν, τοῦτ' ἐγὼ φημι δεῖν ἐμὲ μὴ λαθεῖν· εἰ δὲ μὴτ' ἔστι μὴτ' ἢ μὴτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοι μηδεὶς μηδέπω καὶ
292 τήμερον, τί τὸν σύμβουλον ἐχρῆν ποιεῖν; οὐ τῶν φαινομένων καὶ ἐνότων τὰ κράτιστα ἐλεσθαι; Τοῦτο τοίνυν ἐποίησα ἐγὼ, τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος, Αἰσχίνη, τίς ἀγορεύειν βούλεται, οὐ τίς αἰτιασθαι περὶ τῶν παρεληλυθότων, οὐδὲ τίς ἐγγυᾶσθαι τὰ μέλλοντ' ἔσε-

¹ † γὰρ

νς'. Τῶν πόλεων ὑπηγμένων] *Impulsis et productis, sive propectis: ita enim dicitur ὑπάγω ἀντὶ τοῦ προάγω procedo. Vid. Comment. Bud. Ex edit. HERVAG.*

Τοῦτο τὸ ψήφισμα] *De numero Oratorio hujus Commatis, et Rhythmo Dactylico, agit Longinus satis liberaliter Cap. 38. Laudat Hermogenes pagg. 259. 299. 372. Demetrius Phaler. §. 287. Confer Clarkium ad Homer. Iliad. B. 537. TAYLOR.*

Δικαίου πολίτου] *Supra ad Æschinem p. 586. R. p. 441. l. 13. T. IDEM.*

Βασκαίνει] *Suid. in v. Harpocr. Magister, Ammonius, quorum plerique ad hunc locum respiciunt. Sed Suidas corrigendus est ex Magistro. Βασκαίω οὐ μένον ἀντὶ*

τοῦ Φθονῶ (ὅπερ πρὸς δοτικὴν συντάσσεται) ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Μέμφου καὶ Διαβάλλου παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴρηται, καὶ συντάσσεται πρὸς αἰτιατικὴν. Vide, quantum hæc præstant iis, quæ Suidas habet, consulto prius hoc Demosthenis loco. IDEM.

Ἐπερωτῶν] *Sensus est: addo hoc ex abundantia, ἐκ περιουσίας. Supra. §. β'. MARKLAND.*

Ὁ, τις] *[Ita Tayl.] Ἐσθ' ὃ, τι τις νῦν ἐώρακεν Aug. Vindob. Alii aliter. Verum utcunque sit, delendum istud inauspicatum Comma ante τις. TAYLOR. v. antep. deest ἐγὼ in ed. Tayl. et v. penult. αἰτιάσασθαι leg.*

Ἐγγυᾶσθαι] *Vocabula ἐγγυος et ἐγγυᾶ diligenter illustrat Salmasius de modo*

σθαι. σοῦ δ' ἀφώνου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καθημένον, ἐγὼ παρελθὼν ἔλεγον. Ἐπειδὴ δ' οὐ τότε, ἀλλὰ νῦν δεῖξον. εἶπέ, τίς ἢ λόγος, ὄντινα ἐχρῆν εὔρεϊν, ἢ καιρὸς συμφέρων ὑπ' ἐμοῦ παρελείφθῃ τῇ πόλει; τίς δὲ συμμαχία, τίς πράξις, ἐφ' ἣν μᾶλλον ἔδει με ἀγαγεῖν τουτουσί;

νζ'. Ἀλλὰ μὴν τὸ μὲν παρεληλυθὸς αἰεὶ παρά πᾶσιν ἀφεῖται, καὶ οὐδεὶς περὶ τούτου προτίθησιν οὐδαμοῦ βουλὴν· τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ. τότε τοίνυν τὰ μὲν ἡμελλεν, ὡς ἐδόκει, τῶν δεινῶν, τὰ δ' ἤδη παρῆν, ἐν οἷς τὴν προαίρεσίν μου σκόπει τῆς πολιτείας, μὴ τὰ συμβάντα συκοφάντει. τὸ μὲν γὰρ πέρας, ὡς ἂν ὁ δαίμων βουληθῇ, πάντων γίνεταί, ἢ δὲ προαίρεσις αὐτῇ τὴν τοῦ συμβούλου διάνοιαν δηλοῖ. Μὴ δὴ τοῦτ' ὡς ἀδίκημα ἐμὸν θῆς, εἰ κρατῆσαι συνέβη Φιλίππῳ τὴν μάχην· ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί· ἀλλ' ὡς οὐχ ἀπάντα, ὅσα ἐνῆν κατ' ἀνθρώπινον λογισμόν, εἰλόμην, καὶ δικαίως ταῦτα καὶ ἐπιμελῶς ἔπραξα καὶ φιλοπόνως ὑπὲρ δύναμιν, ἢ ὡς οὐ καλὰ καὶ τῆς πόλεως ἄξια πράγματα ἐνεστησάμην καὶ ἀναγκαῖα, ταῦτά μοι δεῖξον, καὶ τότε ἤδη κατηγορεῖ μου. Εἰ δ' ὁ συμβαὸς σκηπτὸς μὴ μόνον ἡμῶν ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μείζων γέγονε, τί χρεὴ ποιεῖν; Ὡςπερ ἂν εἴ τις ναύκληρον 293 πάντ' ἐπὶ σωτηρία πράξαντα, καὶ πᾶσι κατασκευάσαντα τὸ πλοῖον, ἀφ' ᾧ ὑπελάμβανε σωθῆσεσθαι, εἴτα χειμῶνι χρυσάμενον, καὶ πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως, τῆς ναυαγίας αἰτιώτο. ἀλλ' οὐτ' ἐκυβέρνων τὴν ναῦν, φήσειεν αἶν, ὡςπερ οὐδ' ἐστρατήγουν ἐγώ, οὔτε τῆς τύχης κύριος ἦν, ἀλλ' ἐκεῖνη τῶν πάντων. Ἀλλ' ἐκεῖνο λογίζου καὶ ὄρα. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως εἴμαρτο πράξαι, τί

usurar. cap. 16. HARL.

Εὔρεϊν] Τίς ἢ λόγος, ὄντινα ἐχρῆν εὔρεϊν, ἢ καιρὸς συμφέρων, ὅστις ὑπ' ἐμοῦ παρελείφθῃ τῇ πόλει; vid. §. ξβ'. MARKLAND.

νζ'. Παρὰ πᾶσιν] Loco quodam communi perite conjungit antecedentia cum iis, quae porro contra Aeschinem dicturus est. HARL.

[Προαίρεσιν τῆς πολιτείας] Huc fere spectant verba Libanii Epist. 45. Edit. Wolf.

Ἐπεὶ καὶ Δημοσθένην δεῶν τὰ ἀριστα προεἰσθαι δεικνύντα τῷ μηδὲ τὰς ἐχθροῦς, ἀπροεἰλετο, συκοφαντεῖν. TAYLOR. v. pag. ἡμελλεν, et v. 21. σκηπτὸς, ἢ χειμῶν (quae Reisk. seclisit), μὴ μ. ἡμῶν, et. v. penult. deest τῶν in ed. Tayl.

Τέτ'] Ταῦτά μοι δεῖξον, καὶ ταῦτ' ἤδη κατηγορεῖ μου lege. TAYLOR.

Χρῆ] L. χρῆν. Iterumque v. 1. pag. seq. sicut legitur v. 6. MARKLAND.

¹ χρῆ προσδοκᾶν, εἰ μὴδὲ τούτους ἔσχομεν συμμαχοῦς, ἀλλὰ Φιλίππῳ προσέθεντο, ὑπὲρ οὗ τὸτ' ἐκεῖνος πάσας ἀφῆκε φωνάς; καὶ εἰ νῦν τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ² ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς τῆς μάχης γεγενημένης τοσοῦτος κίνδυνος καὶ φόβος περιέστη τὴν πόλιν, τί ἂν, εἰ ³ που τῆς χώρας ταῦτο τοῦτο πάθος συνέβη, προσδοκῆσαι χρῆν; ἀρ' ⁴ οἴσθα ὅτι νῦν μὲν στῆναι, συνελθεῖν, ⁵ ἀναπνεῦσαι, πολλὰ μία ἡμέρα καὶ δύο καὶ τρεῖς ἔδοσαν τῶν εἰς σωτηρίαν τῆ πόλει· τότε δέ —, ⁶ οὐκ ἄξιον εἰπεῖν, ἅ γε μὴδ' ἐς πείραν ἔδωκε θεῶν τινὸς εὐνοια καὶ τὸ προβαλέσθαι τὴν πόλιν ταύτην τὴν συμμαχίαν, ἧς σὺ κατηγορεῖς.

νή. Ἔστι δὲ ταυτὶ πάντα μοι, τὰ πολλά, πρὸς ὑμᾶς, ἄνδρες δικασταί, καὶ τοὺς περιεστηκότας ἔξωθεν καὶ ἀκρωμένους· ἐπεὶ πρὸς γε τοῦτον αὐτὸν τὸν κατάπτυστον βραχυὸς καὶ σαφὴς ἐξήρκει μοι λόγος. Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι πρόδηλα τὰ μέλλοντα Αἰσχίνῃ μόνῳ τῶν ἄλλων, ὅτ' ἐβουλεύεθ' ἡ πόλις περὶ τούτων, τὸτ' ⁷ ἔδει προλέγειν· εἰ δὲ μὴ προῆδεις, τῆς αὐτῆς ἀγνοίας ὑπεύθυνος εἶ τοῖς ἄλλοις, ὥστε

294 τί μᾶλλον ἐμοῦ σὺ ταῦτα κατηγορεῖς ἢ ἐγὼ σοῦ; Τοσοῦ-

¹ * χρῆν ² ἀπὸ τῆς ἀττικῆς ὁδὸν ³ που πλησίον τῆς ⁴ οἴσθε * ἐτι νῦν ἂν στῆναι;
⁵ † ἀναπνεῦσαι; ⁶ ἀλλ' οὐκ ⁷ ἔδει σε προλέγειν

Οἴσθε] [Ita Tayl.] Οἴσθα Reg. a. et Altemps. ut ad Aeschinem spectet, ad quem tota haec Oratio converti videtur. TAYLOR.

*Οτι νῦν ἐνῆν] [Ita Tayl.] V. Var. Lect.

*Οτι νῦν μὲν στῆναι] Scilicet, προσδοκῆσαι χρῆν. Alii ἐνῆν, alii μὲν ἦν στῆναι, repunt. Sed bene se habet vulgata: abrupta enim iustioni loquentis aptius concordat. STOCK.

Τότε] Cum Aposiopesi, hoc modo: v. 6. νῦν ἐνῆν στῆναι etc. τότε δέ — ἀλλ' οὐκ ἄξιον εἰπεῖν κ. τ. λ. Scilicet Nῦν, in hoc casu, τότε, in isto. Nῦν, ut res ceciderunt, τότε, ut potuissent. Ita ζ. vθ'. MARKLAND.

*Α γε μὴδὲ πείραν κ. τ. λ.] [Ita Tayl.] *Α γε πείραν, ἢ πειρᾶσθαι, ἢ πείραν λαβεῖν, non placet. F. ὦν γε μὴδὲ πείραν ἔδωκε. Vel, ὦν γε μὴδὲ πείραν λαβεῖν ἔδωκε. WOLF.

*Α γε] *Ων γε. MARKLAND. ὦν ἄ γε Cod. Ven. Nimirum ita solens est iste liber. Utramque lectionem retinere cognoscitur: uti hic fortasse, juxta emendationem viri clarissimi. Interea tamen solerti isti et accuratissimæ disquisitioni Viri istius egregii de νῦν et τότε addam hæc Ulpiani ad locum: Τὸ νῦν ἐνταῦθα

τμήμα χεῖρου δηλοῖ, καὶ ἔστιν ἐπὶ παρεληλυθότος. Et similiter judicasso videtur idem Scholiastes infra ad ζ. vθ'. TAYLOR.

*Α γε μὴδὲ πείραν ἔδωκε] Ἡ πόλις, nempe. *Α γε pro ὦν γε Græca antiptosi: ita mox, ζ. εδ'. ἐκ τῶν ἐπιστολῶν—ὦν ἐπέμφε. MSS. plerique εὐνοια habent, in recto casu: et sic admittatur necesse est lectio Wolfiana, τὸ προβαλέσθαι: dei alicujus benevolentia fecit, et obtentus societas hujus. STOCK.

Εὐνοια] Vid. Var. Lect.

Καὶ τὸ προβαλέσθαι τὴν πόλιν ταύτην τὴν συμμαχίαν] Objectu societatis hujus. Verbum verbo: Eo quod Resp. societatem hanc objecit, vel opposuit, Philippo. WOLF.

νθ'. Ἀγνοίας] Rectius, ut opinor, quam ἀνοίας, quæ videtur fuisse lectio Hermogenis, ubi de Dilemmate agit, pag. 192. Διλήμματόν ἐστι τοιοῦτον—ἦδεις τὰ μέλλοντα, ἢ οὐκ ἦδεις; ἔάν τε γὰρ εἴπῃ, ἦδειν, ἀπαντᾶ, τί οὖν οὐ προέλεγε; ἔάν τε εἴπῃ, οὐκ ἦδειν, τί οὖν ἡμῶν ὡς εἰδότες κατηγορεῖς; εἰ μὲν γὰρ ἦδεις, προειπεῖν ἄφειλες· εἰ δὲ οὐκ ἦδεις, τί τῶν ἄλλων, ὡς μὴ εἰδότες, κατηγορεῖς; τῆς ἀνοίας τῶν μελλόντων κοινή οὔση πρὸς πάντας ἀνθρώπους. TAYLOR. v. 15. desideratur μοι in ed. Tayl. V. Var. Lect.

τον γὰρ ἀμείνων ἐγὼ σοῦ πολίτης γέγονα εἰς αὐτὰ ταῦθ' ἀ λέγω — καὶ οὕτω περὶ τῶν ἄλλων διαλέγομαι —, ὅσον ἐγὼ μὲν ἔδωκα ἑμαυτὸν εἰς τὰ πᾶσι δοκοῦντα συμφέριν, οὐδένα κίνδυνον ὀκνήσας ἴδιον οὐδ' ὑπολογισάμενος· σὺ δ' οὐθ' ἕτερα εἶπες βελτίω τούτων—οὐ γὰρ ἂν τούτοις ἐχρῶντο — οὐτ' εἰς ταῦτα χρήσιμον οὐδὲν σεαυτὸν παρέσχες, ὅπερ δ' ἂν ὁ φαυλότατος καὶ δυσμενέστατος ἀνθρώπος ποιήσῃε τῇ πόλει, τοῦτο πεπονηκῶς ἐπὶ τοῖς συμβάσιν ἐξήτασαι· καὶ ἅμα Ἀρίστρατος ἐν Νάξῳ καὶ Ἀριστόλεως ἐν Θάσῳ οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως τοὺς Ἀθηναίων κρῖνουσι φίλους, καὶ Ἀθήνησιν Αἰσχίνης Δημοσθένους κατηγορεῖ. Καίτοι ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο, ἄπολωλέναι μᾶλλον οὗτός ἐστι δίκαιος ἢ κατηγορεῖν ἑτέρου· καὶ ὅτῳ συνενηνόχασιν οἱ αὐτοὶ καιροὶ καὶ τοῖς τῆς πόλεως ἐχθροῖς, οὐκ ἐνι τοῦτον εὖνουν εἶναι τῇ πατρίδι. Δηλοῖς δὲ καὶ ἐξ ὧν ζῆς καὶ ποιεῖς καὶ ¹ πολιτεύει καὶ πάλιν οὐ ¹ πολιτεύει. Πράττεται τι τῶν ὑμῖν δοκούντων συμφέριν; Ἄφωνος Αἰσχίνης. Ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγονεν οἶον οὐκ ἔδει; Πάρεστιν Αἰσχίνης· ὥσπερ τὰ ρήγματα καὶ τὰ σπᾶσματα, ὅταν τι κακὸν τὸ σῶμα λάβῃ, τότε κινεῖται.

νθ'. Ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἐγκριταί, βούλομαι τι καὶ παράδοξον εἰπεῖν. καὶ μου, πρὸς Διὸς καὶ

¹ † πολιτεύει

Ἐχρῶντο] Nempe οἱ Ἀθηναῖοι. AUGER.

Ὅπερ δ' ἂν κ. τ. λ.] Quod homo nequissimus et reipublicæ inimicissimus fecisset, id tu post eventa fecisse repertus es. IDEM.

Τοῦτο πεπονηκῶς ἐπὶ τοῖς συμβάσιν ἐξήτασαι] Compertus es fecisse, pro, Te fecisse constat. WOLF.

Ἐξήτασαι] Recte notam instituit Wolfius, vertit vero satis infeliciter: post eventum produisti. Pene tenere visus sum, quid hominem abripuit. Bene Etruscus: *È quel, che un tristo, e nimico huomo alla citta farebbe, sei stato ritrovato far tu ne' casi che sono avvenuti.* TAYLOR.

Θάσῳ] [Ita Tayl.] Θάσῳ. Vid. ad Steph. Byzant. MARKL. Ἀριστόλαος Tayl.

Καίτοι ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο] Ἀντὶ τοῦ, ὥστε εὐδοκιμεῖν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι. quamvis enim verba hæc ἐνευδοκιμῶ, ἐπιτοκῶ, ἐναπομένω, ἐναποδημῶ, ἐνεγάζομαι, et similia, implici-

tam habent loci certi reique significationem, cum ipsa actione vel passione (quæ quidem significatio interdum non primore attentione se promit legentibus) tamen nonnunquam pro simplicibus ponuntur, licet uberiorem significationem habeant. Et edit. HERVAG.

Ῥήγματα] Poesius in *Æconom.* Hippocratis sub h. v. *ῤῆγμα*, inquit, *ruptum* aut *ruptio* dicitur, *unitatis in carne solutio citra vulnerationem tamen*, ut in nervis *σπᾶσμα* ex violento ictu, vel gravi casu, vel distentione, vel alia quapiam intensa motione. Galen. lib. Meth. med. cap. I. HARL. v. 16. Δ. δὲ ἐξ Tayl.

Σπᾶσματα] Laudat hæc Demosthenis nostri Plutarchus de *Discrim.* Amici et Adul. Οἱ δ' ἀγενεῖς καὶ ταπεινοὶ τῶν εὐτυχοῦντων κόλακες, ὥσπερ τὰ ρήγματα καὶ τὰ σπᾶσματὰ φησι Δημοσθένης, ὅταν τι κακὸν τὸ σῶμα λάβῃ, τότε κινεῖσθαι. TAYLOR.

θεῶν, μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάσῃ, ἀλλὰ μετ' εὐνοίας, ὃ λέγω, θεωρησάτω. Εἰ γὰρ ἦν ἅπασι πρόδηλα τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι, καὶ προήδεσαν ἅπαντες, καὶ σὺ προύλεγες Αἰσχίνῃ καὶ διεμαρτύρου βοῶν καὶ κεκραγῶς, ὃς
 295 οὐδ' ἐφθέγγω, οὐδ' οὕτως ἀποστατέον τῇ πόλει τούτων ἦν, εἴπερ ἢ δόξης ἢ προγόνων ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον. νῦν μὲν ¹ γ' ἀποτυχεῖν δοκεῖ τῶν πραγμάτων, ὃ πᾶσι κοινόν ἐστιν ἀνθρώποις, ὅταν τῷ θεῷ ταῦτα δοκῇ· τότε δ' ἀξιούσα προεστάναι τῶν ἄλλων, εἴτ' ἀποσταῖσα τούτου, Φιλίππῳ προδεδωκέναι πάντας ἀν' ἔσχεν αἰτίαν. Εἰ γὰρ ταῦτα προεῖτο ἀκονιτί, περὶ ὧν οὐδένα κίνδυνον ὄντιν οὐχ ὑπέμειναν οἱ πόρογοι, τίς ἀν' οὐχὶ κατέπτυσεν ἀν' σοῦ; μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεως γε, μηδ' ἐμοῦ. τίσι δ' ὀφθαλμοῖς πρὸς Διὸς ἐωρῶμεν ἀν' τοὺς εἰς τὴν πόλιν ἀνθρώπους ἀφικνουμένους, εἰ τὰ μὲν πράγματα εἰς ὅπερ νυνὶ περιέστη, ἡγεμῶν δὲ καὶ κύριος ἠρέθη Φίλιππος ἀπάντων, τὸν δ' ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι ταῦτα ἀγῶνα ἕτεροι χωρὶς ἡμῶν ἦσαν πεποιημένοι! καὶ ταῦτα μηδεπώποτε τῆς πόλεως ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις ἀσφάλειαν ἀδοξον μάλλον ἢ τὸν ὑπὲρ τῶν καλῶν κίνδυνον ἡρημένης. Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν Ἑλλήνων, τίς δὲ βαρβάρων, ὅτι καὶ παρὰ Θηβαίων καὶ παρὰ τῶν ἔτι τούτων πρότερον ἰσχυρῶν γεγενημένων Λακεδαιμονίων καὶ

¹ γὰρ

ἴθ'. Εἴπερ ἢ δόξης, ἢ προγόνων, ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον] Λόγον ἔχειν, *est rationem habere, quemadmodum et ὑπολογίζεσθαι, quod idem significat, ut in hac eadem Oratione supra, μηδὲν ἂν ἠδίκησθε, ἐν οἷς ἐπιστεύθητε ὑπολογισάμενοι, id est, injuriarum præteritarum rationem nullam habentes in his rebus, quæ fidei vestræ permisæ sunt, hoc est, injurias non repudiantes. dicitur et ὑπόλογον ποιεῖσθαι. Et, ἐν μηδενὶ ὑπόλογῳ τίθεσθαι. et, ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι, *floccifacere. Ex edit. HERVAG.**

¹ ἢ προγόνων] Wolfius interpretatur, *perinde ac si legisset εἴπερ ἢ δόξης τῶν προγόνων, ἢ τοῦ μέλλοντος κ. τ. λ.* Quæ lectio mihi semper arridebat. TAYLOR. v. 3. πάντες Tayl.

Ἄκονιτί] Sicut ἀναίματι, ἀνδρωτί. WOLF. Ἄκοντί] Aliæ Editiones exhibent ἀκονιτί. Sed legendum est ἀκονιτί. Vox est palæstrica, et metaphora ducta a luctatoribus, qui sine pulveris insperatione vincebant, nullo antagonista in medium procedere auso. PALMER. cf. Dorville ad Cha-

rit. p. 53. et Herodian. II. 13. p. 394 sq. ibique Irmisch. tom. II. HARL. v. 11. προεῖτο et ἐντινοῦν οὐχ Tayl.

τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἀν' σοῦ] [Ita Tayl.] Latentem hujusce commalis sensum aculeumque optime exseruit Budæus. Nimirum schematis illius παρ' ὑπόνοιαν, sæpius antea memorati, novum hoc exemplum est. "Verbum illud acerbum, quod recta ferebatur in Athenienses, Demosthenes in adversarium detorsit: εἰ γὰρ ταῦτα προεῖτο ἀκονιτί, *sc. τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἀν' σοῦ; μὴ γὰρ τῆς πόλεως γε, μηδ' ἐμοῦ. Quis, inquit, non despuisset in caput tuum: absit enim, ut id vel in civitatem, vel in me omninari mihi contingat.*" p. 913. STOCK.

Νυνὶ] Non est Temporis, sed significat, *in hoc casu, hac suppositione, i. e. si temp. sine contentione ulla et pugna projecissemus. Plane fuisset, εἰς ὅπερ νυνὶ περιέστησεν ἀν. Si res eo redactæ fuissent, quo, in hoc casu, fuissent redactæ. Vide §. 66. MARKLAND. v. 13. γὰρ τῆς, et v. ult. γενομένων Tayl.*

παρ' αὐτοῦ τοῦ Περσῶν βασιλέως μετὰ πολλῆς χάριτος τοῦτ' ἂν ἀσμένως ἐδόθη τῇ πόλει, ὅ τι βούλεται λαβούση καὶ τὰ ἑαυτῆς ἐχούση τὸ κελευόμενον ποιεῖν καὶ ἔᾶν ἕτερον τῶν Ἑλλήνων προστάται. Ἄλλ' οὐκ ἦν ταῦθ' ὡς ἔοικε τοῖς Ἀθηναίοις τοῖς τότε πάτρια οὐδ' ἀνεκτὰ οὐδ' ἔμφυτα, οὐδ' ἠδυνήθη πώποτε τὴν πόλιν οὐδεὶς ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου πεῖσαι τοῖς ἰσχύουσι μὲν, μὴ δίκαια δὲ πράττουσι προσ-
 θεμένην ἀσφαλῶς δουλεύειν, ἀλλ' ἀγωνιζομένη περὶ πρω-
 τείων καὶ τιμῆς καὶ δόξης καὶ κινδυνεύουσα πάντα τὸν αἰῶνα διατετέλεκε. Καὶ ταῦθ' οὕτω σεμνὰ καὶ προςή- 296
 κοντα τοῖς ὑμετέροις ἠΐθεσιν ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε εἶναι, ὥστε καὶ τῶν προγόνων τοὺς ταῦτα πράξαντας μά-
 λιστ' ἐπαινεῖτε. Εἰκότως. τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς, οἳ καὶ τὴν χάραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν εἰς τὰς τριήρεις ἐμβάντες ὑπὲρ τοῦ μὴ τὸ κελευόμενον ποιῆσαι; τὸν μὲν ταῦτα συμβουλεύσαντα Θεμιστοκλέα στρατηγὸν ἐλόμενοι, τὸν δ' ὑπακούειν ἀποφηνάμενον ¹ τοῖς ἐπιταττομένοις Κυρσίλον καταλιθώσαντες, οὐ μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες αἱ ὑμέτεραι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. οὐ γὰρ ἐζήτουν οἳ τότε Ἀθηναῖοι οὔτε ῥήτορα οὔτε στρατηγόν, δι' ὅτου δουλεύουσιν εὐτυχῶς· ἀλλ' οὐδὲ ζῆν ἠξίου, εἰ μὴ μετ' ἐλευθερίας αὐτοῖς ἐξέσται τοῦτο ποιεῖν. ἠγεῖτο γὰρ ² αὐτῶν

¹ † τοῖς ἐπιταττομένοις ἀποφηνάμενον

² † αὐτῶν

Τὸ κελευόμενον] Ἐπεὶ τοῦ τοῦ κελευόμενον ποιεῖν Lambinus, adductus, ut existimare fas est, iis, quæ leguntur infra. Sed minime est necessaria ista Correctio, neque adjuvant MSti. Hoc alii melius et dilucidius interpretantur, quam noster Wolfius. Quis Græcorum non novit, quisve Barbarorum, quod et a Thebanis, et ab eis, qui istis antea eo amplius potentes erant, Lacedæmoniis, et ab ipso Rege Persarum, multa cum gratia illud libenter civitati concessum fuisset, ut caperet, quodcumque vellet, et sua retineret, si imperata facere voluisset, ac permisisset, ut alius haberet Græciæ principatum. TAYLOR. v. 1. deest αὐτοῦ, et 5. s. Ἄδ. πάτρια, et 5. 9. δόξης κινδ., et v. 10. ἡμετ. in ed. Tayl.

Ἐπὶ τιμῆς] Ita Tayl. Vid. Var. Lect. Ἐμβάντες] ἐκβάντες Guelph. Vind. Illud, ut arbitrator, erat olim ἐσθάντες. Vide, quæ diximus ad Lysiam pag. 103. Not. 20. p. 51. edit. Lond. TAYLOR. Cf.

in Chrest. gr. poet. nostra p. 36. ad v. 9. HARL.

Κυρσίλον] De eo Cic. III. Offic. 11. Canter. VII. Nov. Lect. 4. Harpocr. in v. TAYLOR.

Κυρσίλον] Cic. Offic. III. 11. Athenienses Cyrsilum quendam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt. STOCK.

Αὐτόν] F. οὐ μόνον αὐτόν ὑμεῖς, ἀλλὰ— MARKLAND.

Δι' ὅτου δουλεύουσιν—ἐξέσται] Ἄντι τῶν καὶ δουλεύουσιν καὶ ἐξέσταιτο. quemadmodum enim optativo indicativi loco utuntur Græci, ita viceversa. Idem inferius §. 48. τοῦ τὴν σιτοπομπίαν ὅπως κομισθήσεται προῖδέσθαι; non (oportebat) providere quomodo frumentum convehertur? Per indicativum enim Græci multa dicunt, quæ nos per conjunctivum dicimus. Cujus rei complura exempla vid. in Comment. Budæi. Et edit. HERVAC.

ἕκαστος οὐχὶ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ μόνον γεγενῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι. Διαφέρει δὲ τίς; ¹ Ὅτι ὁ μὲν τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενῆσθαι νομίζων τὸν τῆς εἰμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον ² περιμενεῖ, ὁ δὲ καὶ τῇ πατρίδι ὑπὲρ τοῦ μὴ ταύτην ἐπιθεῖν δουλεύουσιν ἀποθνήσκειν ἐδελήσει, καὶ φοβερωτέρας ἠγήσεται τοῦ θανάτου ³ τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀτιμίας, ἃς ἐν δουλευούσῃ τῇ πόλει φέρειν ἀνάγκη.

Ξ'. Εἰ μὲν τοίνυν τοῦτ' ἐπεχειροῦν λέγειν, ὡς ἄρα ἐγὼ προήγαγον ⁴ ὑμᾶς ἄξια τῶν προγόνων φρονεῖν, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν εἰκότως ἐπιτιμήσειέ μοι. νῦν δ' ἐγὼ μὲν ὑμετέρας τὰς τοιαύτας προαιρέσεις ἀποφαίνω, καὶ δεῖνυμι ὅτι καὶ πρὸ ἐμοῦ τοῦτ' εἶχε τὸ φρόνημα ἢ πόλις, τῆς μέντοι διακοινίας τῆς ἐφ' ἑκάστοις τῶν πεπραγμένων καὶ ἐμαυτῷ μετεῖ-
 297 ναί φημι· αὗτος δ' ⁵ ὁ τῶν ὅλων κατηγορῶν, καὶ κελεύων ὑμᾶς ἐμοὶ πικρῶς ἔχειν ὡς φόβων καὶ κινδύνων αἰτίῳ τῇ πόλει γεγενημένῳ, τῆς μὲν εἰς τὸ παρὸν τιμῆς ἐμὲ ἀποστέρησαι γλίχεται, τὰ δ' εἰς ἅπαντα τὸν λοιπὸν χρόνον ἐγκώμια ὑμῶν ἀφαιρεῖται. ⁶ εἰ γάρ, ὡς οὐ τὰ βέλτιστα ἐμοῦ πολιτευσαμένου, τοῦδ' καταψηφισθε, ἡμαρτηκέναὶ δόξετε, οὐ τῇ τῆς τύχης ἀγνωμοσύνη τὰ συμβάντα παθεῖν. Ἄλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ⁷ ἡμαρτήκατε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς ἀπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας

¹ Deest ὅτι.⁴ † ὑμᾶς² † περιμενεῖ³ † Deest articulus.³ τὰς ὕβρεις καὶ ἀνάγκη, τοῦ θανάτου.⁶ *εἰ γὰρ οὐχ,⁷ † ἡμάτετε, ἄνδρες

Διαφέρει δὲ τίς] Ecce! Glossa T. Magistri. Τί διαφέρει, κάλλιον λέγει, ἢ τίμι διαφέρει. Καθὰ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. τί δοῦλον ἢ ἐλευθερον εἶναι διαφέρει. Profecto aut hic est locus, quem Glossographus ille memoriter citavit, aut nullus per totam hanc Orationem. Vide not. supra, §. c'. TAYLOR.

Αὐτόματον] Mors naturalis et fatalis, nulla extrinsecus vi coacta, ut rite interpretatur Gellius XIII. 1. ubi hoc Effatum Demosthenis laudat atque explicat. IDEM.

Περιμενεῖ] Lege περιμενεῖ. MARKLAND.

Φοβερωτέρας] Sc. θανάτου. Quae vox repetenda est ex praecedenti ἀποθνήσκειν. IDEM. v. G. desunt vv. τοῦ θαν. in ed. Tayl. V. Var. Lect.

Ξ'. Εἰς τὸ παρὸν] Omisit Wolfius, quod

emphasis habet egregiam. Quanto melius ille, qui ita—quia praesenti ornameto me cupit exspoliare, et a vobis sempiternam laudem auferre? TAYLOR.

Γλίχεται] Hesych. sub h. v. γλίχεται, αἰ, παίζει. ἐπιθυμῶ. προθυμῶται. et Alberti in obs. ad h. l. docet, γλίχουσαι proprie esse γλίχουσαι ἐπιθυμῶν, misere cupere, discupere, gestire; ut monet A. Dounerus Praelect. in Demosth. pag. 169: HARI.

Εἰ γὰρ—καταψηφισθε] Si mecum junxeris εἰ γὰρ καταψηφισθε τοῦδ' ἐμοῦ ὡς πολιτευσαμένου οὐ τὰ βέλτιστα, nihil est, quod desideres Reiskii ineptam conjecturam εἰ γὰρ οὐχ, ὡς. Τοῦδ' ἐμοῦ ad Demosthenem refer, ut αὗτος ἐγὼ et saepius juncta reperiuntur, et supra §. 18. in init. ἐφάνην τοίνυν οὗτος; ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγὼ.

WUNDERL.

κίνδυνον ἀράμενοι, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξάμενους καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθούς ἀνδρας, οὓς ἅπαντας ὁμοίως ἢ πόλις τῆς αὐτῆς ἀξιώτασα τιμῆς ἔδωκεν, Αἰσχίνῃ, οὐχὶ τοὺς κατορθώσαντας ¹ αὐτῶν οὐδὲ τοὺς κρατήσαντας μόνους. Δικαίως. ὁ μὲν γὰρ ἦν ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργον, ἅπασιν πέπρακται τῇ τύχῃ δέ, ἦν ὁ δαίμων ἀπένειμεν ἐκάστοις, ταύτη κέχρηται. Ἐπειτ', ὧ κατάρρατε καὶ γραμματοκύφων, σὺ μὲν τῆς παρὰ τρυτωνί τιμῆς καὶ φιλανθρωπίας ἐμὲ ἀποστερῆσαι βουλόμενος τροπαία καὶ μάχας καὶ παλαιὰ ἔργα ἔλεγες, ὧν τίνος προσεδείτο ὁ παρῶν ἀγῶν οὔτοςί; ἐμὲ δ' ὧ τριταγωνιστά, τὸν περὶ τῶν πρωτείων σύμβουλον τῇ πόλει παριόντα τὸ τίνος φρόνημα λαβρόντα ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα ἔδει; τὸ τοῦ τούτων ἀνάξια ἐροῦντος; δικαίως μὲντ' ἂν ἀπέθανον. Ἐπεὶ οὐδ' ὑμᾶς, ἄνδρες 298

¹ † αὐτῶν

² † ἔπειτ'

Οὐ μὰ τοῖς] Stupendum hoc consummatae Eloquentiae monumentum omni laude majus haud dubie videretur, nisi praeconeum invenisset Longinum: ut praestantissimi illius viri commentarium (cap. 16.) evolventi incertum sit, Orator magis Criticusve sit mirandas. STOCK.

Οὓς ἅπαντας κ. τ. λ.] Vide Longin. c. 16. fin. Fabrum et Pearceum ad loc. Quorum ille δημοσίαι pro ὁμοίως substituit, τῆς αὐτῆς ἀξιώτασα τιμῆς pro glossa, vel potius glossae glossemate, ejcit; denique pro αὐτῶν vocem μόνους subrogari voluit. Non certe omnia haec necessaria. TAYLOR. Hermog. p. 260. et 424. HARL.

Ἄπαντας ὁμοίως ἢ πόλις] Vim ac potestatem hujus conimatis fusius pulcreque illustrat Seiler in sua interpretatione hujus orationis pag. 159. et laudat finem Lysianae orationis fauebris. IDEM.

Γραμματοκῦφον] Optime exponit Etymolog. M. Γραμματοκῦφον, ἀπὶ τοῦ γραμματεῦς· ὅτι οἱ γραμματεῖς ἀρσενικυφότες γράφουσιν. ἢ ἐν ἀγορᾷ γραμματεῦς· ἐπεὶ οἱ ἀγοραῖοι τῷ κῦφον μαστιγοῦνται. Διὰ τοῦτο δ' αὐτὸν εἶπε καὶ περὶ τριμμά ἀγορᾶς παρὰ Δημοσθένει. Adde Suid. v. Γραμματοκῦφον et Τρόμητος. Vocem hanc insolentiorum expendit et illustrat H. Steph. Thes. L. Gr. T. 1. col. 862. TAYLOR. Recte is fortasse vocem insolentiorum interpretatur. Sed utinam et voce ipsa caruisse-

mus! Utinam, inquam, Orator (si mihi fas sit in Sole, ad summum gloriae splendorisque culmen provecto, maculas conspicere) hoc saltem loco, si nusquam alibi, conviciis abstinisset! Indignatur animus, tanto nisu ad fastigium vere sublimitatis elatus, atque, ut ille ait Longinus, quasi propriae dignitatis sensu superbiens, ὅταν γαυρὸν τι ἀνάθημα λαμβάνουσα, πληροῦται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας, indignatur tum maxime animus in scurram despiciere. STOCK.

Γραμματοκῦφον] Γραμματοκῦφονα vocat Aeschinam contumeliose, quoniam scriba erat, ἀπὶ τοῦ ἐν τῷ γράφειν κενυφότα. Ex edit. HERVAG.

Τριταγωνιστά] Kuhnus ad Polluc. Onomast. libr. VI. segm. 165. nr. 38. histriones hos tertiarum (partium) homines fuisse, scribit, vilioris conditionis, et tyrannos eosque, qui scepra tenerent, representasse. Conf. Ascon. ad Cic. Divinat. in Cecil. c. 15. et Fabric. B. Gr. lib. II. c. 19. de Tragic. v. Aeschines, tom. II. p. 231. m. edit. HARL.

Δικαίως μὲντ' ἂν ἀπέθανον] Atqui si hoc commissem, jure ab ipsis morte affectus fuisset. μὲντ' ἂν autem ex μέντοι καὶ ἂν compositum est. Ex edit. HERVAG.

Ἐπεὶ γε οὐδ' ὑμᾶς] Me non decebat, remp. gerentem, hjecte de ea sentire: nam ne vos quidem pari cum animo

Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τῆς αὐτῆς διανοίας δεῖ τὰς τ' ἰδίαις δίκαις καὶ τὰς δημοσίαις κρίνειν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου συμβόλαια ἐπὶ τῶν ἰδίων νόμων καὶ ἔργων σκοποῦντας, τὰς δὲ κοινὰς προαιρέσεις εἰς τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα ἀποβλέποντας, καὶ παραλαμβάνειν γ' ἅμα τῇ βακτηρίᾳ καὶ τῷ συμβόλῳ τὸ φρόνημα τὸ τῆς πόλεως νομίζειν ἕκαστον ¹ ὑμῶν [δεῖ], ὅταν τὰ δημόσια εἰσιήτε κρινούντες, εἴπερ ἄξια ἐκείνων πράττειν οἴεσθε χρῆναι.

Ξά'. Ἀλλὰ γὰρ ² ἐμπροσθὴν εἰς τὰ πεπραγμένα τοῖς προγόνους ὑμῶν ἔστιν ἃ τῶν ψηφισμάτων παρέβην καὶ τῶν πρᾶχθέντων. ἐπαυελθεῖν οὖν, ὅθεν εἰς ταῦτ' ἐξέβην, βούλομαι. Ὡς γὰρ ἀφικόμεθα εἰς τὰς Θήβας, κατελαμβάνομεν Φιλίππου καὶ Θετταλῶν καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων παρόντας πρέσβεις, καὶ τοὺς μὲν ἡμετέρους φίλους ἐν φόβῳ, τοὺς δ' ἐκείνου θρασεῖς. Ὅτι δ' οὐκ οὖν ταῦτα λέγω τοῦ συμφέροντος ἕνεκα ἑμαυτῶν, λέγε μοι τὴν ἐπιστολήν, ἣν τότε ἐπέμψαμεν εὐθύς οἱ πρέσβεις. Καίτοι τοσαύτη γ' ὑπερβολῇ συκοφαντίας οὗτος κέχρηται, ὥστ' εἰ μὲν τι τῶν δεόντων ἐπράχθη, τὸν καιρὸν, οὐκ ἐμέ φησιν

¹ ὑμῶν δεῖ² ἐμπροσθὴν

causas privatas atque publicas dijudicatis, &c. HARL. F. ἐπὶ. MARKLAND. v. præc. deest τῷ in ed. Tayl.

Ἐπί] Ἄν ἀπὸ? Nisi desit aliquid post ἐπί. Sed vide §. 8°. Vel forte, ἐκ τῶν, ut apud Lysiam Orat. XV. p. 582. ult. MARKLAND. ἀπὸ propter usum loquendi σκοπεῖν τι ἐπί τινος arripet. Sed lectio vulgata non sollicitanda est. σκοπεῖν ἐπί τινος, rem ad aliquid exigere, §. 8°. a med. et ζα'. in init. quoque eodem sensu legitur. Adde de usu præposit. ἐπί §. ζ. in init. ἢ. ante med. ζς'. WUNDERL.

Ἅμα τῇ βακτηρίᾳ καὶ τῷ συμβόλῳ] Symbolum illud, seu Tessera, cujusmodi fuerit, me latet. Aretinus: Simul cum tabella mentem civitatis induere. Perionias: Se pariter cum bacillo et insignibus mentem animumque reip. assumere. WOLF.

Βακτηρία—συμβόλῳ] Aristoph. Plut. v. 272. et 277. σχ. ad loc. Idem Ecclesiaz. 296. Valesius ad pag. 265. notarum Maussac. in Harpocr. Poll. VIII. 5. Ulpian. ad hunc locum Auctoris nostri, Pet. Faber Agonist. I. 20. TAYLOR.

Βακτηρία—συμβόλῳ] Decem erant Athenis Fora judicialia, quæ decem diversis literis signata sunt, totidemque coloribus

in vestibulo distincta. Literis hisce in urnam conjectis, prout quisque hanc aut illam literam sortitus est, ita huic aut illi foro iudex traditur. Profecto ei ad tribunal suum præco illius fori virgam dabat, βακτηρίαν, eodem quo forum colore, eademque litera signatam; et simul tabellam, συμβόλον, in qua nomen ipsius, itemque fori, inscriptum erat: haec autem discussurus tanquam tesseram ostendebat, sine qua mercedem singulis iudicibus assignatam, ternos scil. obolos, poscere non licuit. Schol. Aristoph. Plut. Petit. IV. 1. Sigon. l. 3. Strock.

Νομίζειν] Vid. Var. Lect.

Δεῖ] Quod plur. Codd. omittunt, commode possis ex superioribus repetere. cf. §. ζ'. similem constructionem. WUNDERL. Deest in ed. Tayl. et mox καταλαμβάνομεν leg.

Ξά'. Ἐμπροσθὴν] Reiske ex Aug. sec. ἐμπροσθὴν recepit. At ἐμπροσθὴν est de hac re legitimum verbum. Vid. §. 8°. WUNDERL.

Πρᾶχθέντων] Τῶν τότε πρᾶ. vel τῶν ἐμοῖ πρᾶ. MARKLAND.

Ὡς γὰρ κ. τ. λ.] Laudat Dionys. Halic. ad Amm. §. 11. Quem confer, si lubet. TAYLOR.

αἴτιον γεγενῆσθαι· τῶν δ' ὡς ἑτέρως συμβάντων ἀπάντων ἐμὲ καὶ τὴν ἐμὴν τύχην αἰτίαν εἶναι. καὶ ὡς ἔοικεν, ὁ σύμβουλος καὶ ῥήτωρ ἐγὼ τῶν μὲν ἐκ λόγου καὶ τοῦ βουλευσασθαι πραχθέντων οὐδενὸς ¹ αὐτῷ συναίτιος εἶναι δοκῶ, τῶν δ' ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων μόνος αἴτιος εἶναι. Πῶς ἂν ὠμότερος συκοφάντης γένοιτ' ἂν ἢ καταρατότερος τούτου; Λέγε τὴν ἐπιστολήν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

299

ξβ'. Ἐπειδὴ τοίνυν ἐποίησαντο τὴν ἐκκλησίαν, πρὸς ἡγὼν ἐκείνους προτέρους διὰ τὸ τὴν τῶν συμμάχων τάξιιν ἐκείνους ἔχειν. Καὶ παρελθόντες ἐδημηγόρουσι, πολλὰ μὲν Φίλιππον ἐγκωμιάζοντες, πολλὰ δ' ὑμῶν κατηγοροῦντες, ἀπανθ' ὅσα πώποτ' ἐναντία ἐπράξατε Θηβαίοις ἀναμιμνήσκοντες. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον, ἡξίουσι, ὧν μὲν εὖ ² πεπόνθασιν ὑπὸ Φιλίππου χάριν ³ αὐτοῖς ἀποδοῦναι, ὧν δ' ὑφ' ἡμῶν ἠδίκηνται δίκην λαβεῖν, ὁποτέως ⁴ βούλονται, ἢ διέντας αὐτοὺς ἐφ' ἡμᾶς, ἢ ⁵ συνεμβάλλοντας εἰς τὴν Ἀττικὴν. καὶ ἐδείκνυσαν, ὡς ὄντο, ἐκ μὲν ὧν αὐτοὶ συνεβούλευον, τὰ ἐκ τῆς Ἀττικῆς βουσιήματα καὶ ἀνδράποδα καὶ τὰλλα ἀγαθὰ εἰς τὴν Βοιωτίαν ἤζοντα, ἐκ δ' ὧν ἡμᾶς ἐρεῖν ἔφασαν, τὰ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ διαρπασθῆσόμενα ὑπὸ τοῦ πολέμου. καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τούτοις, εἰς ⁶ ταῦτα δὲ πάντα συντείνοντα ἔλεγον. Ἄ δ' ἡμεῖς πρὸς ταῦτ' ἀντείπομεν, τὰ μὲν καθ' ἕκαστα ἐγὼ ⁷ μὲν ἂν ἀντὶ παντὸς τιμησαίμην εἰπεῖν τοῦ βίου, ὑμᾶς δὲ δεδοικα, μὴ, παρεληλυθότων τῶν καιρῶν, ὡς περ ἂν εἰ κατακλυσμὸν ἠγούμενοι

¹ † αὐτῷ² † πεπόνθασαν³ † αὐτοῦς⁴ βούλονται⁵ † συνεμβάλλοντας⁶ ταῦτα⁷ μὲν ἀντὶ παντὸς τιμησαίμην ἂν εἰπεῖν

ξβ'. Ἐκείνους] Vid. Var. Lect.

Ἐκείνους] Nempe, alios legatos qui erant socii Thebanorum. AUGER.

τὸ δὲ οὖν κεφάλαιον] Id est, summa autem haec est, vel, quod autem summam dici potest, ut ut summam autem dicam. κεφάλαιον pro firmamento et capite causae ponitur. et quod Latine in summa, et ad summam dicimus, Graeci ἐν κεφαλαίῳ, ἐν δὲ κεφαλαίῳ, κεφαλαίῳ, τὸ δὲ κεφάλαιον dicunt. E. I. d. I. H. I. V. A. G.

αὐτοῖς] [Ita Tayl.] αὐτοῦς potius cum Cod. Regio e. Altemps. et Editione pra-

stantissima Feliciani. TAYLOR.

Ἀντὶ παντὸς ἂν—τοῦ βίου] [Ita Tayl.] Prae omnibus facultatibus, ut recte Lambinus. Cujus quidem significati multa reperies exempla apud Steph. Th. Gr. I. 736. Pollux, IX. §. 33. inter nomina quae de Publicano honorifice praedicaveris, τὸ, κρείττων τὸ ὁ βίου annumerat, id est, opibus invictus, qui lucrum non amat, quomodo rite inibi interpretatur Kuhniius. STOCK. v. 3. βουλεύσασθαι, et v. 10. τάξιιν ἔχ., et v. 13. καὶ ἀπαν., et v. 16. ὑμῶν, et v. 17. ὑμᾶς, et v. ult. ἀσπεραι κ. γερ. τῶν πρ. ἡγ. Tayl.

γεγενῆσθαι τῶν πραγμάτων, μάταιον ὄχλον τοὺς περὶ τούτων λόγους νομίσητε· ἀ δ' οὖν ἐπέισαμεν ἡμεῖς καὶ ἀ¹ ἡμῖν ἀπεκρίναντο, ἀκούσατε. Λέγε τουτὶ λαβῶν.

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΘΗΒΑΙΩΝ.

300 Ἐγ'.² Μετὰ ταῦτα τοίνυν ἐκάλουν ὑμᾶς καὶ μετεπέμ-
 ποντο.³ ἔξῃτε, ἐβοηθεῖτε, ἵνα⁴ τὰν μέσῳ παραλείπω,
 οὕτως οἰκείως ὑμᾶς ἐδέχοντο, ὥστ' ἔξω τῶν ὀπλιτῶν καὶ
 τῶν ἰππέων ὄντων, εἰς τὰς οἰκίας καὶ τὸ ἄστυ δέχεσθαι
 τὴν στρατιὰν ἐπὶ παιδας καὶ γυναῖκας καὶ τὰ τιμιώτατα.
 Καίτοι τρία ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις ἔδειξαν
 ἐγκώμια Θηβαῖοι καθ' ὑμῶν τὰ κάλλιστα, ἐν μὲν ἀνδρίας,
 ἕτερον δὲ δικαιοσύνης, τρίτον δὲ σωφροσύνης. καὶ γὰρ τὸν
 ἀγῶνα μεθ' ὑμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἐλόμενοι ποιή-
 σασθαι, καὶ ἀμείνους εἶναι καὶ δικαιότερα ἀξιούν ὑμᾶς
 ἔκριναν Φιλίππου· καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς τε καὶ παρὰ
 πᾶσιν ἐν πλείστῃ φυλακῇ, παιδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν
 ποιήσαντες, σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν.
 Ἐν οἷς ἅπασιν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ γ' ὑμᾶς ὀρθῶς
 ἐφάνησαν ἐγνωκότες. οὔτε γάρ, εἰς τὴν πόλιν εἰσελθόντος
 τοῦ στρατοπέδου, οὐδεὶς οὐδὲν οὐδ' ἀδίκως ὑμῖν ἐνεκάλεσεν·
 οὕτω σώφρονας παρέσχασθε ὑμᾶς αὐτούς· δῖς τε⁷ παρατα-
 ξάμενοι τὰς πρώτας μάχας, τὴν τ' ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ καὶ

¹ ἡμῖν - ² Μεταταῦτα ³ ἔξῃτε ⁴ τὰν ⁵ αὐτοῖς δὲ καὶ τὰ παρὰ
⁶ * ὑμῶν ⁷ ἱ συμπαρταξάμενοι

Ἐγ' ἀπεκρ.] Ita Tayl. Vid. Var. Lect.
 Ἐγ'. Ἐξῃτε] Ἀντὶ τοῦ, ἐξῃτε, παρὰ τὸ
 Ἐξείμι, τὸ Ἐξέρχομαι. WOLF. Vid. Var.
 Lect.

τῶν ὀπλιτῶν] *Peditibus et equitibus,*
 nempe Thebanorum. AUGER.

ὄντων] Latet hic aliquid, quod turbat
 sententiam. Che essendo fuori i lor cavalli,
 nondimeno nelle case, i dentro la città ricevettero il nostro essercito: Versio
 Italica. TAYLOR.

ἰππέων ὄντων] F. deest aliquid. MARK-
 LAND.

καθ' ὑμῶν] Vide Not. ad Æschin. 439.
 R. 384. 2. T. περὶ ὑμῶν Reg. e. Guelph.
 Vind. ὑπὲρ ζ. TAYLOR.

σωφροσύνης] *Temperantia.* V. cum Harl.
 Xenoph. M. S. IV. 5. 7. ibique Ernest.
 et Schneider. in argumento. v. 15. ἐκ.

ἢ Φιλίππου, κ. τ. π. αὐτοῖς, καὶ τὰ παρὰ π.
 δὲ ἐν πλ. Tayl.

Πᾶσι δὲ] Reiske Codd, nonnull. secutus
 δὲ post αὐτοῖς collocaverat, sed ipse in
 Annotat. hoc factum improbavit. Recte
 καὶ δὲ sed et, quid? quod. Demosth. in
 Mid. §. 9. a med. ἐγὼ δὲ ἐν μὲν ἐκεῖνο εὔσῃδα,
 καὶ ὑμᾶς δὲ εἶδέναι χρὴ, quo loco recte
 editorem novissimum δὲ etiam reddidisse
 dubitem. Adde Xenoph. Anab. I. 1. 2.
 WUNDERL.

Ἐγῶς] Reiske e conj. ὑμῶν. Nos vul-
 gatam interpretamur: ex vestro quidem
 ingenio recte judicasse apparuit. IDEM.

τὴν ἐπὶ — χεῖμερινῶν] [Ita Tayl.] Dio-
 dorus unam illam pugnam narrat, qua
 Græcorum opes conciderunt. Sed res
 gestæ illorum temporum utique notiores
 Demostheni fuerunt, videnturque hæc di-

τὴν χειμεριῶν, οὐκ ἀμέμπτους μόνον ὑμᾶς αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ θαυμασταίους ἐδείξατε, τῷ κόσμῳ, ταῖς παρασκευαῖς, τῇ προθυμίᾳ. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων ὑμῶν ἐγίνοντο ἔπαινοι, παρὰ δ' ὑμῶν θυσίαι καὶ πομπαὶ τοῖς θεοῖς. Καὶ ἐγὼ ἠδέως ἀν' ἐροίμην Αἰσχίην, ὅτε ταῦτ' ἐπράττετε, καὶ ζήλου καὶ χαρᾶς καὶ ἐπαίων ἦν ἡ πόλις μεστή, πότερον συνέδυε καὶ συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς, ἢ λυπούμενος καὶ στένων καὶ δυσμενεῶν ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς οἶκο. καθήτο; Εἰ μὲν γὰρ παρῆν καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο, πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια, εἰ ἂν

micationes potius, quam juxta proelia fuisse. Flavius vero ille, sive Cephissus, sive Hamon, sive Thermodon fuerit, sive quis alius, nostra nihil refert. WOLF.

Ibid. Non potui melius de Demosthene mereri, quam si verba optimi Corsinii Fast. Attic. Dissert. III. §. 23. describerem. "De priori quidem pugna, quæ ad flumen contigisse dicitur, nihil hic dissero, quippe quæ facile prope Cephissum, qui Elateam, Orchomenum, et Charoneam ipsam, interjectosque Phocidis Bœotiaque campos alluebat, committi poterit. Quid vero de posteriore pugna suspicari, vel divinare quis poterit, quæ *hyberna* vocatur, cum tamen illa, inito jam Atheniensium cum Thebanis fœdere, atque ante Charonensem cladem, adeoque Hecontombæone mense, vel ipsa æstate jam adulta, commissa fuerit? Mihi certe suspicio subarbitr, Demosthenis textum depravatam esse, neque tamen facile dixerim, qua ratione ille corrigi, sanarique debeat. Id unum observo, quod in Phocidis, Bœotiaque finibus, inter Elateam, Phocensium urbem, quæ jam pridem a Philippo occupata fuerat, et Charonensem Bœotia civitatem, quam postremo Philippus ingenti Græcorum clade celebrem reddidit, Orchomenus urbs reperitur, atque exinde XX stadiorum intervallo, Aspledon, sive Splendon, Homero *Iliad.* II. v. 18. Pausania I. 10. cæterisque Geographis memorata. De Splendone vero sic Strabo: *Ἐπ' εὐθείᾳ μετὰ τοὺς ἄσπετον καὶ αὐτὸ καὶ ἡ χάρις, ἵλαται τὸ πῶς προσεφασίεν ἐν τῷ ἑσπέρῳ ἀνέματι, οἰκίον τοῖς κατοικῶσι, καὶ μέγιστα τὸ εὐχέμετρον.* I. 9. Vide Eustath. ad *Iliad.* B. v. 19. Quid ergo si Splendonem illam, non Eddelam solum, sed etiam, *Εὐχέμετρον* vocatam esse quis dixerit, aut *Εὐχέμετρον* nomine urbem illam, finitimamque regionem a Demosthene hic indicatam esse conjiciat, ut ostenderet

Athenienses Philippo ex Elateæ finibus in Bœotiam vel Charoneam properanti primo prope Cephissum amnem, aut Melanem, qui Splendonem alluebat, deinde vero prope Splendonem ipsam, aut Orchomenum, acriter restitisse, quamvis postremo apud Charoneam profligati illi fuerint? Si ejusmodi conjecturæ locus supersit, fortassis Demosthenes scripserat καὶ τὸν ποταμὸν Εὐχέμετρον, et altero circa *Euchemerinen conflictu*; atque ipsa articuli iteratio imperitum librarium impulit, ut καὶ τὸν χειμεριῶν, nullo, ut opinor, sensu nobis obtruderet. Sed hæc divinando solum hic protuli." Hæc ille Vir præstantissimus. Quod si Hyems una intercesserit inter fœdus cum Thebanis initum, et pugnam ad Charoneam, quidni recepta lectio confirmaretur? Quod tamen fieri non potuit, si mense Scirrhorionæ, (aut Hecontombæone demum) iceriat istud fœdus, et Metagitione proxime sequenti, pugnaverint. TAYLOR.

[Ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ] Cephissum fl. intelligunt plerique: pugna autem posterior, *χειμεριῶς, hyeme* illa commissa est, quæ inter fœdus cum Thebanis initum et prælium Charonensem intercessit. Supra not. ad §. 51. ad fin. STOCK.

[Δυσμετρήτω] Παρὰ τὸ δυσμετρός. Homerus *δυσμετρήτω κατ' ἐπιθέσειν τοῦ ε.* facit. WOLF. Loca Homeri sunt in *Odyss.* B. 73. γ. 314. HARTL.

[καθῆτο] Καθῆτο Reg. a. ε. Vide T. Magistr. supra a me adductam, ad §. 4. Hunc locum etiam laudat idem Lexicographus v. Ζηλῶ. TAYLOR. v. 5. ἐξητάζετο Tayl.

[Πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐδ' ὅσια.] Id est, qui fieri potest, ut non ipse indigno facto se attinget, atque adeo nefario? *ἀνίστων* enim cum dicebant, et *εὐχέμετρον*, significabant *impiūm, nefarium, scelestum*, sicut contra *ἕσπερον* sanctum, *ἑρῶν*, καὶ *εὐαγῶν*, καὶ *καταγῶν*, innocentem, et nullo scelere contaminatum. Ex edit. HERVAC.

301 ὡς ἀρίστων ὄντων αὐτὸς τοὺς Θεοὺς ἐπαύησατο μάρτυρας, ταῦθ' ὡς οὐκ ἄξια νῦν ὑμᾶς ἀξιοὶ ψηφισασθαι τοὺς ἀμικροκότας τοὺς Θεοὺς; εἰ δὲ μὴ παρῆν, πῶς οὐκ ἀποκληθεῖται πολλάκις ἐστὶ δίκαιος, εἰ ἐφ' οἷς ἔχαιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτ' ἔλυπετο ὄρων; Λέγε δὲ καὶ ταῦτα τὰ ψηφίσματα μοι.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΘΥΣΙΩΝ.

ξδ'. ¹ Οὐκ οὖν ἡμεῖς μὲν ἐν θυσίαις ἤμεν τότε, Θεοβαῖοι δ' ἐν τῷ δι' ἡμᾶς σεσῶσθαι νομίζειν, καὶ περιεστῆκει τοῖς βοηθείας δεηθεσθαι δοκοῦσι ἀφ' ὧν ἔπραττον οὗτοι, αὐτοὺς βοηθεῖν ἑτέροις ἐξ ὧν ἐπέεισθητ' ἐμοί. Ἀλλὰ μὴ οἷας τότε ἠφίει φωνᾶς ὁ Φίλιππος καὶ ἐν οἷαις ἦν ταραχαῖς ἐπὶ τούτοις, ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἐκείνου μαθήσεσθε, ὧν εἰς Πελοπόννησον ἔπεμψε. Καί μοι λέγε ταύτας λαβάν, ἵν' εἰδῆτε, ἡ ἐμὴ συνέχεια καὶ πλάσι καὶ ταλαιπωρία καὶ τὰ πολλὰ ψηφίσματα, ἀ νῦν οὗτος διέστυρε, τί ἀπειργάσατο. Καίτοι πολλοὶ παρ' ὑμῖν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, γέγονασι ῥήτορες ἐνδοξοὶ καὶ μεγάλοι πρὸ ἐμοῦ, Καλλίστρατος ἐκεῖνος, Ἀριστοφῶν, Κέφαλος, Θεασύβουλος, ἕτεροι μυρίοι ἄλλ' ὅμως οὐδεὶς πώποτε τούτων ² διὰ παντὸς ἐδάκεν ἑαυτὸν εἰς οὐδὲν τῆ πόλει, ἀλλ' ὁ μὲν γράφων οὐκ ἂν ἔπρῆξεν βουλευσεν, ὁ δὲ πρῆξεν οὐκ ἂν ἔγραψεν. ὑπελείπετο γὰρ ³ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἄμα μὲν ῥαστάτην,

¹ † Οὐκ οὖν

² † ἐπέεισθητέ μοι.

³ † διαπραττέτε

⁴ † αὐτῶν

Αὐτὸς τοὺς θεοὺς] Αὐτὸς restituit, eiecit autē, quod Reiske e Codd. nonn. prae-tulerat. Vide opposita αὐτὸς τοὺς θεοὺς—ἡμᾶς. WUNDERL. v. 2. ἀριστα pro ἀξια Tayl.

ξδ'. Οὐκ οὖν ἡμεῖς κ. τ. λ.] Proinde nos tum in sacrificiis eramus toti atque in supplicationibus. Thebani autem in eo, ut sese a vobis servatos ducerent et agnoscerent, adeoque res in contrarium circumactae sunt, ut qui ex istorum rebus gestis eo redacti erant, alieni ut praevidii egentes esse viderentur, iidem ipsi ut alii suppeticas ultro mitterent, ex quo utique auscultare consiliis meis cepistis. Ubi observandum quod ἀφ' ὧν ἔπραττον αὐτοὶ dixit, idem esse quod ἀφ' ὧν ταῦτα πεπραγμένα. Et, ἐξ ὧν ἐπέεισθητέ μοι, τὸ, ταῦτα ἔπραξεν ὧν ταῦτα πεπραγμένα. Ex edit. HERVAC.

Θεοβαῖοι κ. τ. λ.] Θεοβαῖοι δὲ ἦσαν ἐν τῷ

καί μιν, σεσῶσθαι (Latine eorum ablen-dum) δι' ἡμᾶς, καὶ περιεστῆκει τοῖς θεοῖς δεηθεσθαι βοηθίας. διὰ τὸ: ἀφ' ὧν ἔπραττον οὗτοι. S. οἱ πρῶτοι. τοι τοι: αὐτῶν θεοβαῖοι ἕτεροι. ἕκαστος αὐτῶν θεοβαῖοι ἕτεροι. S. τοῖς θεοβαῖοις. Wundl.

Ἵνα μὲν] [Ita Tayl.] F. ε, τ ι, et delendum τ ι in v. seq. MARKLAND. v. 9. αὐτῶν, et v. 16. καὶ, et v. 19. ταῦτα πώποτε Tayl.

Πλάσι] [Ita Tayl.] Discursus. Concursatio. Erudite H. Steph. Thes. L. Gr. Tom. III. col. 339. Nugivendolum hic habemus Schollasten. Tayl. ibi.

Εἰς οὐδὲν] An εἰς ἕλην? HARL.
ὑπελείπετο κ. τ. λ.] Relinquebat sibi unusquisque simul fungendi officii facilitatem, simul si quid secus accidisset, criminis relationem. ἀναφρατὴ relatio criminis est, et ἀναφρατὴ τῶν αἰτίων ἐπ' ἄλλοις, referre et rejicere

Ἄνδ' ὧν δικαίως ἐστεφανούμην ὑπὸ τούτωνί, καὶ σὺ παρῶν οὐκ ἀντέλεγες, ὁ δὲ γραψάμενος Διῶνδας τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων οὐκ ἔλαβε. Καί μοι λέγε ταῦτα τὰ ψηφίσματα, τὰ τότε μὲν ἀποπεφευγότα, ὑπὸ τούτου δ' οὐδὲ γραφέντα.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

ξέ. Ταυτὶ τὰ ψηφίσματα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰς αὐτὰς συλλαβὰς καὶ ¹ ταῦτ' ῥήματα ἔχει, ἀπερ πρότερον μὲν Ἀριστόνικος, νῦν δὲ Κτησιφῶν γέγραφεν οὕτως· καὶ ταῦτ' Αἰσχίνης οὐτ' ἐδίωξεν αὐτός, οὔτε τῷ γραψαμένῳ συγκατηγόρησε. Καίτοι τότε τὸν Δημομέλην τὸν ταῦτα γράφοντα καὶ τὸν Ὑπερίδην, εἴπερ ἀληθῆ μου νῦν κατηγορεῖ, μᾶλλον ἂν εἰκότως ἢ τόνδ' ἐδίωκε.

² Διὰ τί; Ὅτι τῷ μὲν ἔστ' ἀνενεγκεῖν ἐπ' ἐκείνους καὶ τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις καὶ τὸ τούτου αὐτὸν ἐκείνων μὴ 303κατηγορηκέαι ταῦτ' ἀγραφάντων, ἀπερ οὗτος νυνί, καὶ τοὺς νόμους μηκέτ' ἔαν περὶ τῶν οὕτω πραχθέντων κατηγορεῖν, καὶ πολλὰ ἕτερα· τότε δ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἂν ἐκρίνετο ἐφ' ἑαυτοῦ, πρὶν τι τούτων προλαβεῖν.

¹ † τὰ αὐτὰ

² † diati;

loco Demosthenis, Meurs. III. Attic. Lect. 18. TAYLOR.

Ὁ δὲ γραψάμενος Διῶνδας] De hoc et Plutarchus in vita minore Demosthenis, ὑπωμόσατο Διῶνδας. WOLF.

Ψηφίσματα—γραφέντα] Κατηγορηθέντα explicat σχ. Recte. atque id eo libentius annoto, quoniam mox v. 12. sequitur γράφοντα τὰ ψηφίσματα in sensu paulo alieniore. Et potius οὐ γραφέντα, uti Harl. et ε. TAYLOR.

ξέ. Ὑπερίδην] Cf. Ruhken. ad Rutil. p. 64. et LXIX. HARL.

Τῷ μὲν] i. e. Ctesiphonti. TAYLOR. Vid. Var. Lect.

Ἐκείνων] [Ita Tayl.] Ἐκείνων legit Ulpianus, sed non eadem felicitate interpretatur, sc. τῶν ψηφισμάτων. ἐκείνων pariter Aug. Ital. Harl. Vindob. cum Edit. Luteciana. Verum non est accusare decreta, sed eos, qui tulerunt, ut recte Wolfius vertit: et ut recte alii: non haver costui accusati quelli che haveano scritto il medesimo che costui hora. TAYLOR. mox ταῦτα Tayl.

Τότε δ' αὐτὸ] F. τότε δ' αὐτὸ πρᾶγμα. Tum vero vicissim. Locutio est pura puta

VOL. II.

Græcænicæ. Vide ad Æschin. 546. pen. R. 426. 6. T. TAYLOR.

Ἄν ἐκρίνετο—πρὶν τι] Subaudi δικαστὰς, priusquam iudices aliquid horum præciperent, i. e. præiudicatum acciperent. AUGER.

Ἄνεκρίνετο] [Ita Tayl.] Reiskius, qui Marklandum ob particulam ἂν illatam ad §. κ'. acerbius taxavit, ipse eam huic loco male intulisse censendit. Nam τότε δ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀνεκρίνετο ἐφ' ἑαυτοῦ, πρὶν τι τούτων προλαβεῖν, ubi ἂν ἐκρίνετο de conjectura ille reposuit, εἰ μ' ἐδίωκε Αἰσχίνης ex contextu supplendum, et res ipsa, nulla conditione adjecta, æque pro certa accipienda est, ut verba, quæ sequuntur Ἄλλ' οὐκ ἦν τότε—οὐκ ἦν τότε ταῦτα. Deterrere Reiskium debebat loca, ut §. νδ'. Εἰ γὰρ ἦν ἅπασι πρόδηλα τὰ μέλλοντα γενήσεσθαι—οὐδ' οὕτως ἀποστατέον τῆ πάλαι τούτων ἦν, εἴπερ ἡ δόξος, ἡ προγόνοια, ἡ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον. et §. νή. Εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι πρόδηλα τὰ μέλλοντα, Αἰσχίνη, μόνῳ τῶν ἄλλων, ὅτ' ἐβουλεύεσθ' ἢ πόλις περὶ τούτων, τότε ἔδει σε προλέγειν. §. οδ'. Μετὰ γὰρ τὴν μάχην εὐθὺς ὁ δήμιος—ἰνικ' οὐδὲ ἀγνωμονῆσαι τι. Σαυμαστόν ἦν τοὺς πολ.

U

ξς'. Ἄλλ' οὐκ ἦν οἶμαι τότε, ἀ νυνὶ ποιεῖ, ἐκ παλαιῶν χρόνων καὶ ψηφισμάτων πολλῶν ἐκλέξαντα, ἀ μήτε προήδει μηδεὶς μήτ' ἂν ὠήθη τήμερον ῥηθῆναι, διαβάλλειν, καὶ μετενεγκόντα τοὺς χρόνους, καὶ προφάσεις ἀντὶ τῶν ἀληθῶν ψευδεῖς μεταθέντα τοῖς πεπραγμένοις, δοκεῖν τι λέγειν. οὐκ ἦν τότε ταῦτα, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας, ἐγγυὲς τῶν ἔργων, ἔτι μεμνημένων ὑμῶν καὶ μόνον οὐκ ἐν ταῖς χερσὶν ἕκαστα ἐχόντων, πάντες ἐγίνοντ' ἂν οἱ λόγοι. δίοπερ τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐλέγχους φυγῶν νῦν ὕστερον ἦκει, ῥητόρων ἀγῶνα νομίζων, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ οὐχὶ τῶν πεπολιτευμένων ἐξέτασιν ποιήσῃν ἡμᾶς, καὶ λόγου κρίσιν, οὐ τοῦ τῇ πόλει συμφέροντος ἔσεσθαι.

ξζ'. Εἶτα σοφίζεται, καὶ φησι προσήκειν, ἥς μὲν οἴκοθεν ἦκετ' ἔχοντες δόξης περὶ ἡμῶν ἀμελήσῃ· ὡς περ δ' ὅταν οἴομενοι περιεῖναι χρήματά τῷ λογίζησθε, ἀν καθαραὶ ὦσιν

¹ ἡμᾶς [ὑπολαμβάνων], καὶ † λόγων

λους πρὸς ἐμὲ, πρῶτον μὲν, περὶ σωτηρίας τῆς πόλεως βουλευόμενος, τὰς ἐμὰς γνώμας ἐχειροτόνει. ubi Marklandus, θαυμάσιον ἂν ἦν fuisset legendum esse opinans, sensu—nulla enim prorsus conditio cogitari potest—æque turpiter aberravit, quam cum §. ζς'. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πράττειν, Αἰσχίνην, τὸν καλὸν κἀγαθὸν πολίτην δεῖ, ἂν κατωρθοῦμενων μὲν, ὡ γῆ καὶ θεοί! μεγίστους ἀναμφισβητήτως ὑπῆρχεν εἶναι, καὶ τὸ δικαίως προσῆν, ὡς ἑτέρως δὲ συμβάντων, τὸ γόνι—εὐδοκιμεῖν περιέσσι καὶ τὸ μηδένα μέμφεσθαι τὴν πόλιν. ὑπῆρχεν ἂν εἶναι reponendum esse conjiciebat. Nam ὡν κατορθουμένων—ὑπῆρχεν dictum est pro ἀ εἰ κατορθοῦντο—ὑπῆρχεν, Demosthenesque, factum esse, ut civitas Atheniensium tum floureret, certo pronuntiat. Miror igitur neque §. ζς'. Καίτοι ταύτης τῆς μελέτης, Αἰσχίνην, καὶ τῆς ἐπιμελείας, εἴπερ ἐκ ψυχῆς δικαίως ἐγίνετο καὶ τὰ τῆς πατρίδος συμφέροντα προηγήμενης, τοὺς καρποὺς ἔδει καλοῦς καὶ γενναίους καὶ πᾶσιν ὠφελίμους εἶναι neque §. κβ'. 95'. Marklandum aut Reiskium quidquam mutandum censuisse. Nos ejusmodi locis abstinendum esse statuimus, reputantes iidem, quantum ἐβουλόμην et ἐβουλόμην ἂν apud Æsch. in Ctes. §. 2. et 99. differant. Nec apud Ciceronem Philipp. II. c. 10. Utinam, Cn. Pompei, cum C. Cesare societatem aut numquam coisses aut numquam diremisses! Fuit alterum gravitatis, alterum prudentiæ tuæ, erunt, opinor,

qui indicativum fuit labefactare audeant. WUNDERL.

Τούτων] Ἄν τοῦτον, sc. Æschinem? MARKLAND.

Προλαβεῖν] Προσλαβεῖν Aug. Vind. Reg. a. Non essendo ancora niuna di queste cose seguìte: Ferrus. Antequam aliquod de his præjudicium acceptum esset: Anon. Venet. Ac tunc quidem res ipsa per se perpenderetur et disceptaretur, priusquam quicquam horum antecessisset, priusquam ullum præjudicium factum esset: Lambinus. Vides hominem sibi ipsi fere displicere. TAYLOR.

ξς'. Αὐτῆς ἀλ. ἐγ. οὐσης τ. ἐρ.] [Ita Tayl.] F. αὐτῆς τῆς ἀληθείας. MARKLAND. Ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας Ven. Ital. a. ζ. Regionum. Forte ἐπὶ τῆς ἀληθείας, ut Guclph. Aug. Vindob. atque uti ex lectione Cod. Italici conjecturam fecit ille, qui istud exemplar contulit. Porro Voces, ἐγγυὲς οὐσης absunt a Guelfh. et Reg. a. et puto glossam olim fuisse. TAYLOR.

Ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας] Coram veritate ipsa, ἐγγυὲς τῶν ἔργων, prope eventa, ἔτι μεμνημένων ὑμῶν (scil. αὐτῶν), vobis ea adhuc recentī memoria continentibus. HARL.

Παρ' αὐτὰ τὰ πράγματ'] Sub ipsa facta; h. e. tempore, quo ista gerebantur. cf. infra c. 88. ab initio. IDEM.

Ποιήσῃν ἡμᾶς ὑπολαμβάνων] Ita Tayl. V. Var. Lect. et v. 10. γέ μοι, et v. ult. κἄν.

ξζ'. Κἂν καθαραὶ ὦσιν αἱ ψῆφοι, καὶ μηδὲν

αὶ ψῆφοι καὶ μηδὲν περιῆ, συγχωρεῖτε, οὕτω καὶ νῦν τοῖς ἐκ τοῦ λόγου φαινομένοις προςθέσθαι. Θεάσασθε τοίνυν, ὡς σαθρὸν ὡς εἰκέν ἐστι φύσει πᾶν ὅ τι ἀν μὴ δικαίως ἢ πεπραγμένον. ἐκ γὰρ αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ τούτου παραδείγματος ὠμολόγηκε νυνὶ ¹ ὑμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους ἐμὲ μὲν λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, αὐτὸν δ' ὑπὲρ Φιλίππου·

304 οὐ γὰρ ἀν μεταπείθειν ὑμᾶς ἐζήτει, μὴ τοιαύτης οὔσης τῆς ὑπαρχούσης ὑπολήψεως περὶ ἐκατέρου. Καὶ μὲν ὅτι γ' οὐ δίκαια λέγει μεταδέσθαι ταύτην τὴν δόξαν ἀξιῶν ὑμᾶς, ἐγὼ διδάξω ῥαδίως, οὐ τιθεῖς ψήφους—οὐ γὰρ ἐστὶν ὁ τῶν πραγμάτων οὗτος λογισμὸς—ἀλλ' ἀναμιμνήσκων ἕκαστα ἐν βραχέσι, λογισταῖς ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούουσιν ὑμῖν χρώμενος. Ἡ γὰρ ἐμὴ πολιτεία, ἧς οὗτος κατηγορεῖ, ἀντὶ μὲν τοῦ Θηβαίους μετὰ Φιλίππου συνεμβαλεῖν εἰς τὴν χώραν, ὃ πάντες ὄντο ἔσεσθαι, μεθ' ² ἡμῶν συμπαραταξάμενους ἐκεῖνον κωλύειν ἐποίησεν· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸν πόλεμον εἶναι, ἐπτακόσια στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τοῖς Βοιωτῶν ὁρίοις γενέσθαι· ἀντὶ δὲ τοῦ τοὺς ληστὰς ³ ἡμᾶς φέρειν καὶ ἄγειν ἐκ τῆς Εὐβοίας, ἐν εἰρήνῃ τὴν Ἀττικὴν ἐκ θαλάττης εἶναι πάντα τὸν πόλε-

¹ ἰμᾶς² ἡμῶν³ ἰμᾶς

περιῆ] Post utitur verbo ἀνταγελεῖν, cum par est accepti expensique ratio. Aretinus: Si posito diligenter calculo, nihil ipsi deberi reperiri. Perionius: Si ratio constet, nihilque supersit. Melanchtho: Ut si mercator existimans multum superesse pecuniæ, positus calculis invenerit nihil superesse, mutat opinionem. Meletus: Calculis puris visis, cum nihil reliquum fuerit. WOLF.

Σαθρὸν] Hésychi. tom. II. col. 1137. Σαθρὰ, inquit, ἀσθενῆ, κεκλασμένα. Conf. Suidas in Σαθρῶς, et apud Albertum, quem conferas, ad Σαθαφῶς apud Hésychium Photii Lex. MS. Σαθρὸν, οὐ σαθακὸν, χρεὶ λέγειν. Et Fœsius in Œconom. Hippocratis Σαθρὸς, murcidus, flaccidus, putris, lacærus, et vietus vertit. HARL.

Ἐγνωσμένους] Rarior istius Passivi usus, pro ἐγνωστός, uti probe animadvertit H. Stephanus Thes. T. I. col. 1830. Ecce, ut scrupulum tollat Cod. Reg. ζ. Præfert enim ἐγνωστός. Quod commendo. TAYLOR.

Αὐτὸν] Αὐτὸν. MARKLAND.

Πραγμάτων] F. χρημάτων. Perionius: Neque enim ea est rerum ratio. Meletus:

Non enim ea est computatio rerum gestarum. WOLF. F. χρημάτων. Vid. superiora. MARKLAND. Instituitur Comparatio inter Computum de pecuniæ rationibus habitum, et Judicium de rebus gestis factum: Et concludit demum 148.

3. Ἄρα σοὶ ψήφοις ἴμοις ὁ τῶν ἔργων λογισμὸς φαίνεται; Ergo necessario hic requiritur vox χρημάτων. Ait, non calculis, non computo, non abaco rem hanc esse conficiendam: οὐ τιθεῖς ψήφους· οὐ γὰρ ἐστὶν ὁ τῶν πραγμάτων οὗτος λογισμὸς. Et in hac causa adjuvamur a Scholiaste. Percioche non è di robbe questo conto. Italus. TAYLOR. v. 16. παρατάξ. Tayl.

Πόλεως] Ἀττικῆς Cod. ε. solus. Non parvum ea res discrimen adfert ad computum itineris. IDEM.

Φερε καὶ ἄγειν] Deprædari, auferre et abigere quæ potuissent. v. Gronov. Obs. lib. III. c. 22. p. 478. ed. Lips. HARL.

Ἐκ θαλάττης εἶναι, πάντα τὸν πόλεμον] Aretinus: Ut maritima regio omni belli tempore pacata fuerit. Melanchtho: Sed toto belli tempore mare pacatum haberemus. Perionius: Ut pacata Attica, et tuta, qua

μον· ἀντὶ δὲ τοῦ τὸν Ἑλλήσποντον ἔχειν Φίλιππον λαβόντα Βυζάντιον, συμπολεμεῖν τοὺς Βυζαντίους μετ' ἡμῶν πρὸς¹ ἐκείνον. Ἄρά σοι ψήφοις ὅμοιοις ὁ τῶν ἔργων λογισμὸς φαίνεται; ἢ δεῖν ἀντανελεῖν ταῦτα, ἀλλ' οὐχ ὅπως τὸν ἅπαντα χρόνον μνημονευθήσεται σκέψασθαι; Καὶ οὐκέτι προστίθῃμι, ὅτι τῆς μὲν ὠμότητος, ἣν ἐν οἷς καδάπαξ τινῶν κύριος κατέστη Φίλιππος ἔστιν ἰδεῖν, ἑτέροις πειραθῆναι συνέβη, τῆς δὲ φιλανθρωπίας, ἣν τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλλόμενος πρὸς ὑμᾶς ἐπλάττετο, ὑμεῖς καλῶς ποιοῦντες τοὺς καρπούς κεκόμισθε.

Ξή. Ἄλλ' εἴ ταῦτα. Καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτ' εἰπεῖν ὀκνήσω, ὅτι ὁ τὸν ῥήτορα βουλόμενος δικαίως ἐξετάζειν καὶ μὴ συκοφαντεῖν οὐκ ἂν, οἷα σὺ νῦν ἔλεγες, τοιαῦτα κατηγόρει, 305 παραδείγματα πλάττων καὶ ῥήματα καὶ σχήματα μιμούμενος, — πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὄρα; γέγονε τὰ τῶν

¹ ἐκείνον ἐποίησεν. ἄρα

ex parte ad mare pertinet, toto belli tempore esset. Meletus: Atticam ex mari toto belli tempore tutam fuisse. Verba sic ordinata: Τὴν Ἀττικὴν εἶναι ἐκ θαλάττης ἐν εἰρήνῃ πάντα τὸν πόλεμον. WOLF.

Πάντα τὸν πόλεμον] *Toto tempore belli. Ita Graeci accusativis utantur, non significantibus temporis spatium. Ex edit. HERVAG.*

Ἐκείνον] *Ad finem hujus periodi adjungunt MSS. non incite, vocem ἐποίησεν. Istud vide. TAYLOR. V. Var. Lect.*

Ἐκείνον ἐποίησεν] *Ἐποίησεν, quod plures codd. omittunt, secludendum puto. Vide §. ζ'. in fin. quæ de v. δεῖ notavi. WUNDERL.*

Ἀντανελεῖν] *Ἀνταναγεῖσθαι, σχ. Profecto hujusmodi glossa non multum promovemus. Ita vertit Etruscus: Overo parti egli, che bisogni spegner queste dalla memoria degli huomini, e non operare, come in perpetuo se n' habbiano a ricordare? Et pariter Venetus ille, cujus nomen ignoratur. Et Lambinus quoque: Tu has [rationes] contrario judicio delere ac de medio tollere putas oportere, et non, quomodo earum memoria posteris prodatur sempiterna, videre? Certe hæc non satis sunt sana. Neque tamen in Codd. quidquam est adjumenti. Vide Wolfium supra. TAYLOR.*

Ἀντανελεῖν] *Ad calculos revocata delere, conventibus inter se accepti consensu rationibus. STOCK.*

Καὶ οὐκέτι προστίθῃμι κ. τ. λ.] *Vide*

Dionys. Halic. de Thucyd. judic. §. 54. p. 163. TAYLOR.

Καδάπαξ] *Omnino. Supra §. 58. οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως. Videatur T. Magister. IDEM.*

Περιβαλλόμενος] *Μηχανὴν περιτιθεῖς περὶ τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων. σχ. In animo concipiens, moliens, etc. Et profecto cum hujusmodi glossam in Harpocrate reperiamus, scil. προβαλλομένου, ἀντὶ τοῦ, ὑποτιθεμένου· οἷον περὶ τῆς πράξεως εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλλομένου· ὡς Δημοσθένος ὑπερὲς Κησιφώντος, pene adducor, ut credam, Lexicographum hunc locum respexisse, et textum Demosthenis ad eam normam esse reformandum. Certe Valesius errat, qui credit, hic ab Harpocrate intelligi istud τὴν ἐλπίδα προβαλλομένου, quod occurrit §. κβ'. Quod longe alia res est. IDEM.*

Ξή. Πάνυ κ. τ. λ.] *Ironice. Sic Æschines, p. 492. 1. R. 403. 14. T. πάνυ γὰρ εἶδει δευθῆναι. MARKLAND.*

Παρὰ τοῦτο] *Διὰ τοῦτο Codd. Ven. et Reg. ζ. Minus istud probō. Παρὰ inter alia significata, quorum nonnulla sunt exquisitiora, et vulgarem aciem effugiunt, illum in hoc loco habet usum, ut ita fero exponere possimus: The fate of Greece did not depend upon my using this expression or that, οὐ παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα. Disputat de hoc loco, et de vi hujus locationis, H. Steph. Thes. III. 38. et æquipollere censet idiomati Gallico, à cela pres. Cui ego non obtem-*

Ἑλλήνων ¹ πράγματα, εἰ τοῦτὶ τὸ ῥῆμα ἀλλὰ μὴ τοῦτὶ διελέχθη ἐγὼ, ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρήνευκα —, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων ἂν ἐσκοπέει, τίνας εἶχεν ἀφορμὰς ἢ πόλεις καὶ τίνας δυνάμεις, ὅτ' εἰς τὰ πράγματα εἰσήειν, καὶ τίνας συνήγαγον ² αὕτη μετὰ ταῦτ' ἐπιστὰς ἐγὼ, καὶ πῶς εἶχε τὰ τῶν ἐναντίων· εἴτ' εἰ μὲν ἐλάττους ἐποίησα τὰς δυνάμεις, παρ' ἐμοὶ τὰ δίκημ' ἂν ἐδείκνυεν ὄν, εἰ δὲ πολλῶν μείζους, οὐκ ἂν ἐσυκοφάντει. Ἐπειδὴ δὲ σὺ τοῦτο πέφευγας, ἐγὼ ποιήσω· καὶ σκοπεῖτε, εἰ δικαίως χρήσομαι τῷ λόγῳ.

ξδ'. Δύναμιν μὲν τοίνυν εἶχεν ἡ πόλις τοὺς νησιώτας, οὐχ ἅπαντας, ἀλλὰ τοὺς ἀσθενεστάτους· οὔτε γὰρ Χίος οὔτε Ρόδος οὔτε Κέρκυρα μεθ' ἡμῶν ἦν. χρημάτων δὲ συνταξίν εἰς πέντε καὶ τετταράκοντα τάλαντα· καὶ ταῦτ' ἦν προεξελεγμένα. ὄωλίτην δ' ἡ ἰππέα πλὴν τῶν οἰκείων

¹ [πράγματα]² † αὐτῆ

pero. Non longe abest ab usu et proprietate τοῦ διὰ, quod modo vidimus in ejus locum substitui. Simile fere mox occurret, §. οά. εἴπερ ἐνεδέχετο παρὰ τοὺς παρόντας καιροὺς. If you could do it for the times. Hæc verba ad meam fere sententiam interpretatur Etruscus: Percioche in questo, ben sai [ironice satis versum] consiste una gran parte della salute de' Greci, se questo vocabolo, e non quello ho io usato. Ita Lambinus: In hoc enim posita sunt fortunæ Græciæ, scilicet utrum hoc an illud verbum in oratione posuerim, huc an illuc manum porrexerim. Alludit ad hunc locum Cicero Orat. §. 8. Itaque se purgans jocatur Demosthenes, negat in eo positas esse fortunas Græciæ, in hoc eum, huc an illuc, manum porrexerit. D. Augustinus contra Crescon. l. 2. init. Si enim Demosthenes, clarissimus Oratorum, quibus verborum tanta fuit cura, quanta rerum auctoribus nostris, cum tamen ei nonnullam locutionis insolentiam objecisset Æschines, negavit ille, in eo positas esse fortunas Græciæ, illone an illo verbo usus fuerit, et huc an illuc manum porrexerit. D. denique Ambrosius in Lucam cap. 2. Nam si Orator, illorum qui phaleras sermonum sequuntur, negat, in hoc fortunas positas esse Græciæ, hoc an illo verbo usus sit, sed rem spectandam putat, cætera. TAYLOR. Conf. Seilerum in sua interpretatione german. ad h. l. et Plinium VIII. ep. 26. a Tayloro jam supra pag. 321. nr. 87. laudatum, ad quem

conferas interpretes in editione Cortii, et Gesnerum in sua editione. HARL.

Πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο (οὐχ ὁρᾷς) γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα] Quod est apud Isocratem οὐ παρὰ ταῦτ' ἐστὶν pro eo quod est, non in his positum est rerum momentum, non hæc ad rem magnopere pertinent, Demosthenes hic pleno sermone dixit. Tale est illud Luciani in tertio: Non pondera rerum non momenta sumus. quod autem mox sequitur, ἀλλὰ μὴ τοῦτὶ διελέχθη ἐγὼ, notandum, ἀλλὰ μὴ interrogativum, pro nunquid igitur? sed nunquid? poni, quemadmodum ἄρα μὴ. Cum vero non est interrogativum, ut hoc loco, pro non autem, non autem sic, non potius, sicut etiam ἀλλ' οὐ, καὶ, ἀλλ' οὐχί. Ex edit. HERVAG.

Γέγονε] Ἦγουν αὐξήσιν ἔλαβον. σχ. Dubito multum de ista Interpretatione. TAYLOR. v. 5. εἰσῆται, et v. 7. ἐδείκνυες, et v. 8. ἐσυκοφάντεις Tayl.

Ἄλλ' ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων ἂν ἐσκοπέει] Similem contentionem Regni et Democratiae vide et apud Isocratem in Nicocle. WOLF.

Ἐπ'] F. ἐξ. Vide notata ad §. ξ. MARKLAND.

Ἀφορμὰς] Cf. Budæi comm. L. Gr. p. 1005. ed. Basil. ubi etiam noster locus laudatur. HARL.

ξδ'. Τοὺς νησιώτας] Interpretarer, quod attinet ad insulares. V. ad Tyræum, vers. 5. in Chrestom. mea gr. poetica. IDEM.

Προεξελεγμένα] Ulpianus habet προπατημένα. Quod non intelligo. I quali

οὐδένα· ὁ δὲ πάντων καὶ φοβερώτατον καὶ μάλισθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν, οὗτοι ¹ παρεσκευάκεσαν τοὺς περιχώρους πάντας ἐχθρας ἢ φιλίας ἐγγυτέρω, ² Μεγαρέας, Θηβαίους, ³ Εὐβοᾶς. Καὶ τὰ μὲν τῆς πόλεως οὕτως ὑπῆρχεν ἔχοντα, καὶ οὐδεὶς ἂν ἔχοι παρὰ ταῦτ' εἰπεῖν ἄλλο οὐδέν· τὰ δὲ τοῦ Φιλίππου, πρὸς ὃν ἦν ἡμῖν ὁ ἀγών, σκέψασθε πῶς. Πρῶτον μὲν ἦρχε τῶν ἀκολουθούντων αὐτὸς αὐτοκράτωρ ἂν, ὁ τῶν εἰς τὸν πόλεμον μέγιστόν ἐστιν ἀπάντων. εἴθ' οὗτοι τὰ ὄπλα εἶχον ἐν ταῖς χερσὶν αἰεὶ. ἔπειτα χρημάτων εὐπόρει. καὶ ἔπραττεν, ἃ δόξειεν ⁴ αὐτῷ, οὐ προλέγων ἐν τοῖς ψηφίσμασιν, οὐδ' ἐν τῷ φανερωῷ βουλευόμενος, οὐδ' ὑπὸ τῶν ⁵ συκοφαντῶν κρινόμενος, οὐδὲ γραφᾶς φεύγων παρὰ νόμων, οὐδ' ὑπεύθυνος ἂν οὐδενί, ἀλλ' ἀπλῶς αὐτὸς δεσπότης, ἡγεμῶν, κύριος ⁶ πάντων. Ἐγὼ δ' ὁ πρὸς τοῦτον ἀντιτεταγμένος—καὶ γὰρ τοῦτ' ἐξετάσαι δίκαιον—τίνος κύριος ἦν; Οὐδενός. αὐτὸ γὰρ τὸ δημηγορεῖν πρῶτον, οὐ μόνου μετεῖχον ἐγώ, ⁷ ἐξ ἴσου προὔτίθετε ὑμεῖς τοῖς παρ' ἐκείνου μισθαρνοῦσι καὶ ἐμοί, καὶ ὅσα οὗτοι περιγένοντο ἐμοῦ—πολλὰ δ' ἐγίγνετο τοιαῦτα, δι' ἣν ἕκαστον τύχοι

306

¹ † παρεσκευάκεσαν² † μεγαρεῖς³ † εὐβοᾶς⁴ † αὐτῷ⁵ † συκοφαντούντων⁶ πάντων ἂν.⁷ † ἐξίσου

anco erano stati per l' addietro riscossi : Etruscus. Atque ista [talenta] ante fuerant consumta : Anon. Ven. Vectigal erat in singulas civitates descriptum circiter quater milles centies, atque hac pecunia jam erat redacta : Lambinus. Exige per avance : Interpres Gallicus. Si igitur de Tributis anticipatis et ante diem collectis intelligamus, fortasse in Ulpiano legendum erit *προσπαίουμενα* : Interea animadvertat lector, vocem hanc *προσξειλεγμένα* Wollianam esse, non Demosthenis, si qua Codd. fides. Ubique enim exarari video *προεξηλεγμένα*. TAYLOR. v. 4. deest καί, et v. 8. ἂν αὐτ., et v. 17. μόνον Tayl.

Ἄν] MStis placere video, et Lambino, aliquid istiusmodi : *ἤρχε τῶν ἀκολουθούντων, αὐτὸς αὐτοκράτωρ ἂν τῶν εἰς τὸν πόλεμον· Ὁ μέγιστόν ἐστιν ἀπάντων.* TAYLOR.

Αὐτοκράτωρ] Αὐτοκράτωρ est, qui libertatem habet plenamque rei constituenda potestatem. Unde αὐτοκράτορες *πρέσβεις* apud Plutarchum. Vide Comment. Budæi. Ex edit. HERVAG.

Δεσπότης, ἡγεμῶν, κύριος] Ad vim horum verborum et totius periodi bene perspicendam, cogita Athenienses, libertatis studiosissimos, et omnis dominatus atque

tyrannidos osores. Conglomerat igitur Demosthenes, auget et quasi condensat omnia, quæ Philippum tyrannum et oppressorem libertatis luculenter referre, et huic invidiam odiumque possint conflare. Tum, ut sua in rempublicam merita reddat illustriora, instituit comparisonem, et, quid profecerit, presse recenset. Mire igitur diminuisse vim omnemque perdidisset colorem, si fuisset loquacior. HARTL.

Πολλὰ δ' ἐγίγνετο τοιαῦτα δι' ἣν ἕκαστον τύχοι πρόφασις] Multa enim hujuscemodi variis ex occasionibus fiebant. Ubi notanda dicendi formula, ὅπως ἔτυχε quod temere est, et sine judicio, ut idem alibi, *κατεσκευάσεν αὐτοῖς νομοθετεῖν ὅταν τις βούληται καὶ ὃν ἂν τυχῆ τρόπον, πρὸν fortuna tulerit, prout euenierit.* Ita in hac etiam supra, οὐδὲ γὰρ ἂν ἔτυχεν ἦν, ἀλλ' οἷς ὁ δῆμος καταρᾶται. Neque vero unus erat quumlibet hominum, sed ex eorum numero, quos populus devovere solet, dirisque execrationibus prosequi. Idem alibi, *νῦν Δι' ἄλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔστῃκε.* At enim ipsa litera obscure quodam loco, temereque posita sunt, &c. Ex edit. HERVAG.

Ἐκαστον τ.] Ἐκαστ' ἂν τ. Et paulo ante ἂν ἂν δόξειεν. MARKLAND.

πρόφασιν—, ταῦθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἀπήειτε βεβουλευ-
 μένοι. Ἄλλ' ὅμως ἐκ τοιούτων ἐγὼ ἐλαττωμάτων συμμά-
 χους μὲν ¹ ὑμῖν ἐποίησα ² Εὐβοᾶς, Ἀχαιοὺς, Κορινθίους,
 Θεβαίους, Μεγαρέας, Λευκαδίους, Κερκυραίους, ἀφ' ὧν
 μύριοι μὲν καὶ πεντακισχίλιοι ξένοι, διςχίλιοι δ' ³ ἰσῶν
 ἀνευ τῶν πολιτικῶν δυνάμεων συνήχθησαν· χρημάτων δ'
 ὅσων ἠδυνήθην ἐγὼ πλείστην συντέλειαν ἐποίησα.

ὁ. Εἰ δὲ λέγεις ἢ τὰ πρὸς Θεβαίους δίκαια, Αἰσχίνη,
 ἢ τὰ πρὸς Βυζαντίους ἢ τὰ πρὸς ² Εὐβοᾶς, ἢ περὶ τῶν ⁴ ἰσῶν
 νῦν διαλέγεις, πρῶτον μὲν ἀγνοεῖς, ὅτι καὶ πρότερον τῶν
 ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ἀγωνισαμένων τριήρων, τριακο-
 σίων οὐσῶν τῶν πασῶν, τὰς διακοσίας ἢ πόλιν παρέσχετο,
 καὶ οὐκ ἐλαττοῦσθαι νομίζουσα οὐδὲ κρίνουσα τοὺς ταῦτα
 συμβουλευσάντας οὐδ' ἀγανακτοῦσα ἐπὶ τούτοις ἐωρᾶτο—
 αἰσχρὸν γάρ—ἀλλὰ τοῖς θεοῖς ἔχουσα χάριν, εἰ κοινῶ
 κινδύνου τοῖς Ἑλλησι περιστάντος αὐτῇ διπλάσια τῶν
 ἄλλων εἰς τὴν ἀπάντων σωτηρίαν παρέσχετο. εἶτα κενάς
 307 γε ⁵ χαρίζει χάριτας τουτοισὶ συκοφαντῶν ἐμέ· τί γὰρ νῦν
 λέγεις οἷα ἐχρῆν πράττειν, ἀλλ' οὐ τότε ὧν ἐν τῇ πόλει καὶ
 παρῶν ταῦτ' ἐγράφες, εἴπερ ἐνεδέχεται παρὰ τοὺς παρόντας
 καιροὺς, ἐν οἷς οὐχ ὅσα ⁶ ἠβουλόμεθα ἀλλὰ ὅσα δόξη τὰ
 πράγματα ἔδει δέχεσθαι. ὁ γὰρ ἀντωνούμενος καὶ ταχὺ
 τοὺς παρ' ἡμῶν ἀπελαυνομένους πρὸςδεξόμενος καὶ χρή-
 ματα προσθήσων ὑψῆρχεν ἑτοιμος.

οά'. Ἄλλ' εἰ νῦν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις κατηγορίας ἔχω,

¹ ἱμῶν ² εὐβοᾶς ³ ἰππεῖς ⁴ ἴσων † νῦν διαλέγη ⁵ † χαρίζη ⁶ ἐβουλόμεθα

Δι' ἣν ἕκαστα τύχοι] Prout singulis re-
 bus sors obtingebat. AUGER.

ὁ. Δίκαια] Explicat Scholiastes satis eru-
 dite. Disceptatio erat de Jure et Pro-
 portione. TAYLOR. Demosthenes nimirum
 effecit, ut Athenienses duas partes,
 Thebani vero unam tantum sumtum mi-
 litarium et erogarent et susciperent. Id
 igitur, quod Æschines culparat et cal-
 umniatus est, in laudem vertit Athe-
 niensium callidus noster orator. HARL.

Ἰσῶν] Reiske, omnium Codd. scriptura
 repudiata, correctionem e margine Cod.
 Bav. ἴσων intulit, nimis auctoritatem
 emendatoris illius, quisquis ille fuit, et
 alibi secutus. v. §. λ'. WUNDERL.

Τριήρων] Προσπαροξυτώνως κατ' Ἀττι-
 κισμόν. Hinc et contractum genitivum
 sæpe invenias παροξυτόνως scribi τριήρων:

cum lingua communis postulet περισπω-
 μένως, τριηρῶν, a τριηρέων, ob acuti et gravis
 concursum. WOLF.

Τί γὰρ νῦν λέγεις] Διαφορεῖται ἡ ἀνάγνω-
 σις, inquit σχ. Ἄλλως γὰρ ἀναγινώσκειται,
 στιγμῆς ἐν τῷ λέγειν [λέγεις] μεσιτευσούσης,
 καὶ ἄλλως ἐν μόνῳ τῷ πράττειν τιθεμένης.
 TAYLOR.

Ὅσα ἂν βουλόμεθα] [Ita Tayl.] ἡ βου-
 λώμεθα. MARKLAND. V. Var. Lect.

Ἀντανούμενος] Ἀντανούμαι verbum ab
 rerum sectione sumtum, et denotat: li-
 ceor adversus aliquem et supra eum. V.
 Stephanus Thes. G. L. tom. III. pag. 783.
 Confer. Lysiae orat. contra Dardanarios
 pag. 191. edit. Taylorianæ minoris. Et
 Scilerus observat, Thebanos et Byzantinos
 nihil sumtum suscepturos, a parte Phi-
 lippī si stare voluissent. HARL.

τί ἂν οἴεσθε, εἰ τότ' ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου ἀπῆλθον αἱ πόλεις καὶ προσέδεντο Φιλίππῳ, καὶ ἅμα Εὐβοίας καὶ Θηβῶν καὶ Βυζαντίου κύριος κατέστη, τί ποιεῖν ἂν ἢ τί λέγειν οἴεσθε τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους τουτουσί; Οὐχ ὡς ἐξεδόθησαν; οὐχ ὡς ἀπηλλάθησαν βουλόμενοι μεθ' ἡμῶν εἶναι; εἴτα τοῦ μὲν Ἑλλησπόντου διὰ ¹Βυζαντίων ἐγκρατῆς κατέστηκε, καὶ τῆς σιτοπομπείας τῆς τῶν Ἑλλήνων κύριος ²γένετο, πόλεμος δ' ὄμορος καὶ βαρὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν διὰ Θηβαίων κεκόμισται, ἀπλους δ' ἡ θάλαττα ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Εὐβοίας ὀρμωμένων ληστῶν γέγονεν; οὐκ ἂν ταῦτ' ἔλεγον καὶ πολλὰ γε πρὸς τούτοις ἕτερα; Πονηρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πονηρὸν ὁ συκοφάντης αἰεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον· τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τὰνθρῶπιόν ἐστιν, οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ³ὑγιὲς πεποικηκὸς οὐδ' ἐλεύθερον, ⁴αὐτοτραγικὸς πῖθικος, ἀρουραῖος Οἰνόμαος,

¹ Βυζάντιον² [γένετο]³ ὑγιὲς ἐξ ἀρχῆς⁴ *αὐτοτραγικοπῖθικος

αἱ. Τί ἂν οἴεσθε κ. τ. λ.] Τοῦτο γοῦν λαμπρὰν τῷ Δημοσθένει παρρησίαν ἐδίδου, καὶ τὸν κόρον ἀφῆρει τῶν ἐπαίων, οἷς παρὰ πάντα τὸν λόγον ἐμοῦ τι τὸν ὑπὲρ τοῦ Στεφάνου κέχρηται, σημειούμενος, οἷς ἐνεκαλείτο περὶ τοῦ πολέμου πρεσβευμασίαι καὶ ψηφισμασίαι—καὶ τὰ Δημοσθένους τοιαῦτα. Τίς δ' οὐκ ἂν ἀπέκτεινέ με δικαίως, εἴ τι τῶν τῆσδε πόλεως καλῶν ὑπαρχόντων, λόγῳ μόνον αἰσχύνην ἐπεχειρήσα; Καί, τί ἂν οἴεσθε λέγειν τοὺς μισαροῦς τούτους ἀνθρώπους, εἰ τότε μου περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου, ἀπῆλθον αἱ πόλεις; Καὶ ὅλας ὁ περὶ τοῦ Στεφάνου λόγους εὐφρέστατα ταῖς ἀντιθέσεσι καὶ λύσεσι τῶν αἰτιῶν ἐπεισάγει τοὺς ἐπαίους. Plutarch. in tractatulo, Περὶ τοῦ ἐαυτὸν ἐπαν. ἀνεπιφθ. TAYLOR. v. 4. οἴεσθε λέγ. Tayl.

Εἴτα, τοῦ μὲν Ἑλλησπόντου] Ἡαὸ μιμητικῶς a Demosthene sub persona Callimniatorum dicta ego verti κατὰ πλαιμασίαν, ἀλλ' οὐκ αὐτοπροσώπως. Quod si displicet, hæc reponas licebit: Itaque et Hellespontum per Byzantios obtinuit, et frumenti in Græciam importationem in potestate suam redegit, et bellum finitimum ac grave in Atticam per Thebanos est illatum, et mare propter grassantes ex Eubæa piratas navigari non potest. Nonne hæc etc. WOLF.

κατέστηκε] κατέστη vel κατέστη alii. Et quidem Ven. cum ε. et η. Regionum, adjuncta voce φίλιππος. τοῦ μὲν Ἑλλησπόντου ἐγκρατῆς κατέστη φίλιππος. TAYLOR.

Πονηρὸν κ. τ. λ.] Vide Hermogen. pagg. 241. 271. Not. supra, ad φ. λά. IDEM.

Κίναδος] Κίναιδος Guelph. Vind. et Reg. a. ε. Vide φ. νϛ'. et Æsch. c. Ctesiph. φ. νγ'. IDEM.

Αὐτοτραγικὸς πῖθικος] Διὰ τὸ ἀπαίδευτον ὄντα, τῆ φύσει χρωόμενον, ὡς περὶ οἱ πῖθικος, τραγῳδίας ἰσχυκρίεσθαι. WOLF.

Αὐτοτραγικὸς πῖθικος] Οἰκοθεν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχει τὸ πῖθικῆσθαι. Ulpian. Lexicographi videntur legisse τραγικὸς πῖθικος. Ita Harpocr. Τραγικὸς πῖθικος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφάντος. Ἔοικε λέγειν τοῦτο ὁ ῥήτωρ, ὡς καὶ παρὰ τὴν ὑπόκρισιν ἀτυχοῦντος τοῦ Αἰσχίνου, καὶ μιμουμένου μᾶλλον τραγῳδοῦς, ἢ τραγῳδεῖν διαμένου. Adde Suidam in v. et Photium MS. TAYLOR. v. 14. ἀνθρώπ. Tayl.

Αὐτοτραγικὸς πῖθικος] Æschinem Tragicam simiam vocat, quod cum esset nequissimus, splendidi verbis probum civem ageret. Erasmi. Ex edit. HERVAG.

Ἀρουραῖος Οἰνόμαος] Διὰ τὸ ἐν ἀγροῖς ὑποκρίεσθαι τὸν Οἰνόμαον. WOLF. Supra φ. νϛ'. Vide Hesych. v. Ἀρουραῖος Οἰνόμαος, qui hunc locum spectat, virosque doctos in postrema et luculentissima Editione istius Auctoris, H. Steph. Thes. I. 544. Hermog. p. 356. et Tourrellium ad hunc locum. TAYLOR.

Ἀρουραῖος Οἰνόμαος] Enomaus, rex Elis, qui curuli certamine victus a Pelope, regnum amisit. Hujus personam cum in Colytto, pago Attico, quondam sustineret Æschines, turpiter in scena decidisse fertur. STOCK.

308 παράσημος ῥήτωρ. Τί γὰρ ἡ σὴ δεινότης εἰς ὄνησιν ἤκει τῇ πατρίδι; Νῦν ἡμῖν λέγεις περὶ τῶν παρεληλυθότων; Ὡσπερ ἂν εἴ τις ἰατρὸς ἀσθενούσι μὲν τοῖς κάμνουσιν εἰσιῶν μὴ λέγοι μηδὲ δεικνύοι, δι' ὧν¹ ἀποφευξοῦνται τὴν νόσον, ² ἐπειδὴ δὲ τελευτήσεί τις αὐτῶν καὶ τὰ νομιζόμενα ³ αὐτῷ φέροιτο, ἀκολουθῶν ἐπὶ τὸ μνήμα διεξίει, εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὕτως, οὐκ ἂν ἀπέθανεν. Ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις;

οβ'. Οὐ τοῖνυν οὐδὲ τὴν ἤτταν αὐτὴν—εἰ ταύτη γαυριῶς, ἐφ' ἣ στένειν σε, ὧ κατάρατε, προσῆκεν—ἐν οὐδενὶ τῶν παρ' ⁴ ἐμοὶ γεγонуῖαν εὐρήσετε τῇ ψάλει. οὕτως δὲ λογίζεσθε. Οὐδαμοῦ πώποτε, ὅποι πρέσβευτῆς ἐξεπέμφθη ὑφ' ὑμῶν ἐγώ, ἤττηθεὶς ἀπῆλθον τῶν παρὰ Φιλίππου πρέσβων, οὐκ ἐκ Θετταλίας, ⁵ οὐκ ἐξ Ἀμβρακίας, οὐκ ἐξ Ἰλλυριῶν, οὐ παρὰ τῶν Θρακῶν βασιλέων, οὐκ ἐκ Βυζαντίου, οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, οὐ τὰ τελευταῖα πρῶην ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἐν οἷς κρατηθεῖεν οἱ πρέσβεις αὐτοῦ τῷ λόγῳ, ταῦτα τοῖς ὄψλοις ἐπιὼν κατεστρέφετο. Ταῦτ' οὖν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ, καὶ οὐκ ⁶ αἰσχύνει τὸν αὐτὸν εἰς τε μαλακίαν σκώπτων καὶ τῆς τοῦ Φιλίππου δυνάμεως ἀξιῶν ἕνα ὄντα κρείττω γενέσθαι; καὶ ταῦτα τοῖς λόγοις· τίνος γὰρ ἄλλου κύριος ἦν ἐγώ; οὐ γὰρ τῆς γ' ἐκάστου ψυχῆς οὐδὲ τῆς τύχης τῶν παραταξαμένων οὐδὲ τῆς στρατηγίας, ἧς ἐμὲ ἀπαιτεῖς εὐθύνας· οὕτω σκαιὸς εἶ.

ογ'. Ἀλλὰ μὴν ὧν γ' ἂν ὁ ῥήτωρ ὑπεύθυνος εἴη, πᾶσαν ἐξέτασιν λάμβανε· οὐ παραιτούμαι. Τίνα οὖν ἐστὶ

¹ ἀποφεύζονται

² ἐπειδὴν

³ † αὐτῷ

⁴ ἐμοῦ

⁵ οὐδ'

⁶ † αἰσχύνει

Παράσημος ῥήτωρ] Τοῦ ποιητοῦ κόμματος ἄν. WOLF. Citatur et explicatur ab Harpocrat. et Suida, v. Παράσημος. TAYLOR.

Ἀποφεύζονται] [Ita Tayl.] Ex Codd. opt. ratione linguæ Gr. jubente, pro vulgata ἀποφεύζονται recepi. Ita ὁ. κγ'. οἷτινες παραγενόμενοι διαλέγονται. WUNDERL.

Νομιζόμενα] Τὰ κατὰ νόμους φερόμενα τοῖς ἔχθροῖς, Ulpianus. Non crediderim. Lige τοῖς νεκροῖς. Nihil certius. TAYL.

Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὕτως] Τὸ καὶ τὸ dixit ἀντὶ τοῦτο καὶ τοῦτο, quemadmodum et τὸν ἀντὶ τόνδε ponunt. Lys. νῦν δὲ πρέσων ἐστὶ καὶ ἡμᾶς ἀκούσαί μου, καὶ μοι κάλει τὸν καὶ τὸν, hoc est, τόνδε καὶ

τόνδε, hunc et illum. Ex edit. HERVAG.

οβ'. Ὅποι] De vi et varietate ὅποι multus est Dorville ad Char. p. 118. 119. add. Heusing. ad Plutarch. de educat. &c. p. 24. HARL. ὅπου, et v. 9. deest αὐτῶν, et v. 20. deest τοῦ in ed. Tayl.

Ἀμβρακίας] Ambracia urbs in Epiro olim nobilissima et Pyrrhi regia fuit, postea vero bellis crebris exhausta et cum aliis ita destructa, ut Augustus omnes in sinu isto desertas urbes in unam contraheret, et Nicopolin vocaret. Vide Strabon. Geogr. libr. VII. pag. 500. edit. Almelov. et Dion. Cassium libr. 50. pag. 487. edit. Stephani. HARL.

ταῦτα; Ἴδειν τὰ πράγματα ἀρχόμενα καὶ προαισθῆσθαι καὶ προειπεῖν τοῖς ἄλλοις ταῦτα πέπρακταί μοι. καὶ ἔτι τὰς ἐκασταχοῦ βραδυτήτας, ὄκνους, ἀγνοίας, φιλονεικίας, ¹ ἃ πολιτικὰ ταῖς πόλεσι πρόσεστιν ἀπάσαις καὶ ἀνα- 309 γκαῖα ἀμαρτήματα, ταῦθ' ὡς εἰς ἐλάχιστον συστειλῆναι, καὶ τούναντίον εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιεῖν ὄρμην προτρέψαι· καὶ ταῦτά μοι πάντα ² πέπρακται, καὶ οὐδεὶς μήποτε ἀνθρώπων ³ εὔρη τὸ κατ' ἐμέ οὐδὲν ἔλλειψέν. Εἰ τοίνυν τις ἔροιτο ὄντινούν, τίσι τὰ πλεῖστα Φίλιππος ἂν κατέπραξε διωκόμενος, πάντες ἂν εἴπωιεν τῷ στρατοπέδῳ καὶ τῷ διδόναι καὶ διαφθείρειν τοὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων. ⁴ Οὐκ οὖν τῶν μὲν δυνάμεων οὔτε κύριος οὐθ' ἡγεμὼν ἦν ἐγώ, ὥστ' οὐδ' ὁ λόγος τῶν κατὰ ταῦτα πραχθέντων πρὸς ἐμέ· καὶ μὴν τῷ γε μὴ διαφθαρήναι χρήμασι κεκράτηκα Φιλίππου. ὥσπερ γὰρ ὁ ἰσχυρὸς νενίκηκε τὸν λαβόντα, εἰὰν πρίηται, οὕτως ὁ μὴ λαβὼν μηδὲ διαφθαρεὶς νενίκηκε τὸν ἰσχυρότερον· ὥστ' ἀήττητος ἢ πόλις τὸ κατ' ἐμέ.

οὐδ'. Ἄ μὲν τοίνυν ἐγὼ παρεσχόμην εἰς τὸ δικαίως τοιαῦτα γράφειν τουτονὶ περὶ ἐμοῦ, πρὸς πολλοῖς ἑτέροις ταῦτα ⁵ καὶ παραπλήσια τούτοις ἐστίν· ἃ δὲ πάντες ὑμεῖς ἴστε, ταῦτ' ἤδη λέξω. Μετὰ γὰρ τὴν μάχην εὐθύς ὁ δῆμος, εἰδὼς καὶ ἑωρακῶς πάντα ὅσα ἔπραττον ἐγώ, ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβεβηκῶς, ἠνίκ' οὐδ' ἀγνω-

¹ (ἃ *συνήλικα ταῖς . . . ἀμαρτήματα) ² † ποιοῦνται ³ † εὔροι
⁴ † οἰκούν ⁵ καὶ * τὰ παραπλήσια

cy. Πολιτικά] Reiske ex conj. συνήλικα inexit. Jungendum πολιτικά καὶ ἀναγκαῖα ἀμαρτήματα. WUNDERL.

Φιλίαν] Addunt MSti, et pulcre quidem, εἰς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν ἀγαγεῖν. TAYLOR. v. 9. ἔντ. ἔροιτο, et. v. 11. καὶ τῷ διαφθ., et v. 20. τουτονὶ Tayl.

Ὀρμὴν] Impetum et motum animi, studium, ut hoc vocabulum pæne in scholis Stoicorum usurpatur: de quo usu confer Heyne ad Epictetum pag. 1. Adde Budæi comment. L. Gr. pag. 1228. ed. Basil. et Hesych. tom. II. pag. 784. qui ὄρμη, αἶτ, βουλή, ἐπιθυμία, τιμή. Usum τοῦ ὄρμην explicat Dorville ad Charit. pag. 119. HARL.

Μή ποτε] L. πάποτε. MARKLAND.

Διδόναι] Vid. Not. Wunderl. §. 13. p. 62.

Οὐδὲν] Οὐδὲν. MARKLAND.

Διαφθαρήναι χρήμασι] Sic in MSto verba

ordinata erant: καὶ μὴν τῷ γε διαφθαρήναι χρήμασιν ἢ μὴ. Quæ cum Aldiua lectione conferrè potes. OBSOPHUS.

Ibid. Seilerus hoc loco ad interpretationem suam observat calliditatem et artem Demosthenis, cujus fugam e prælio ad Cheroneam facto Æschines crebro exagitat. Orator hoc crimen silentio prætermittit, sed adversario aliam opponit actionem, victoria, cujus exitus felix non semper est in potestate ducis, nobiliorum, se vicisse Philippum eo, quod pecunia non, ut ille, potuerit corrumpi. HARL.

οὐδ'. Ἄ δ' εἰ πάντες ὑμεῖς ἴστε] Ἄ δ' ὑμεῖς οἱ πάντες, vel οἱ παρόντες, ferri potest. Sed quid si, ἃ δὲ πάντες ὑμεῖς ἴστε? WOLF.

Ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβεβηκῶς] Ἐν τούτοις τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβεβηκῶς] Ἀπὸ τοῦ, εἰς αὐτὰ τὰ δεινά. IDEM.

φῶντα ¹ ὄνομα, οὐχ ὃ τὸν δῆμον ἐώρα τιθέμενον, οὐχ ὃ τοὺς ὁμωμοκότας δικαστάς, οὐχ ὃ τὴν ἀλήθειαν παρὰ πᾶσι βεβαιούσαν; Ναί φησιν, ἀλλὰ τὸ τοῦ Κεφάλου καλόν, τὸ μηδεμίαν γραφὴν ² φυγεῖν. Καὶ νῆ Δί' εὐδαιμόν γε. ἀλλὰ τί μᾶλλον ὁ πολλὰκις μὲν φυγών, μηδεπώποτε 311 δ' ἐξελεγχθεῖς ἀδικῶν ἐν ἐγκλήματι γίγνοιτ' ἂν διὰ τοῦτο δικαίως; Καίτοι πρὸς γε τοῦτον, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὸ τοῦ Κεφάλου καλόν ἐστιν ³ εἰπεῖν μοι. οὐδεμίαν γὰρ πώποτ' ἐγράψατό με οὐδ' ἐδίωξε γραφὴν, ὥστε ὑπὸ σοῦ γ' ὠμολόγημαι μηδὲν εἶναι τοῦ Κεφάλου χειρῶν πολίτης.

οἷ. Πολλαχόθεν μὲν τοίνυν ἂν τις ἴδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν, οὐχ ἥκιστα δ' ἀφ' ὧν περὶ τῆς τύχης διελέχθη. Ἐγὼ δ' ὅλως μὲν, ὅστις ἀνδρῶπος ὦν ἀνδρῶπι τύχην προφέρει, παντελῶς ἀνόητον ἡγοῦμαι καὶ ἀπαίδευτον· ἦν γὰρ ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων καὶ ἀρίστην ἔχειν οἰόμενος οὐκ οἶδεν, εἰ μενεῖ ⁴ τοιαύτη μέχρι καὶ τῆς ἐσπέρας, πῶς χρὴ περὶ ταύτης λέγειν ἢ πῶς ονειδίζειν ἑτέρῳ; ἐπειδὴ δ' αὐτός πρὸς πολλοῖς ἄλλοις καὶ περὶ τούτων ὑπερηφάνῳ κέχρηται τῷ λόγῳ, σκέψασθ' ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ θεωρήσατε, ὅσω καὶ ἀληθέστερον καὶ ἀνδρῶπινώτερον ἐγὼ περὶ τῆς τύχης τούτου διαλεχθῆσομαι. Ἐγὼ τὴν μὲν τῆς πόλεως τύχην ἀγαθὴν ἡγοῦμαι, καὶ τοῦθ' ὁρῶ καὶ τὸν Δία τὸν Δωδω-

¹ ὄνομα τὸν Κησιφῶντα

² φυγεῖν;

³ † εἰπεῖν ἐστὶ

⁴ † τοιαύτη μενεῖ

οἷ. Οὐχ ὃ τὸν δῆμον] Non est utique temere factum ab Oratore, quod ad Εἰσαγγελίαν, τὸν δῆμον, ad Γραφὰς, τὸν δικαστήν, ad Εὐθύνας denique τὴν ἀλήθειαν accommodāret. Taylor. STOCK.

φυγεῖν—φυγών] Vid. Var. Lect.

Γραφὴν φυγεῖν] Γραφὴν φεύγειν est fugere persequentem in foro, h. e. reum agi. Sensus igitur loci: se numquam majestatis aut perduellionis fuisse postulatum. HARL.

οἷ. Τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ] Id est, improbitatem. sic ἀγνώμων κριτής, iniquus iudex est Xenophonti. Ex edit. HERVAG.

Διελέχθη] Scilicet observat, Æschinē in sua oratione, Dinarchum aliosque, fortunam Demosthenis adversam causam esse omnium malorum, quæ ab eo tempore, quo Demosthenes rempublicam capessere cœpisset, civitatem vexassent, pro ea, quæ tunc erat, superstitione, calumniatos esse, atque Demosthenem post

calamitatem et prælium apud Cheroneam factum cecidisse superstitioni plebis, et decretis suis amicorum, non suum nomen subscripsisse. Demosthenes vero hoc loco, quæ sua sit de hac religione sententia, prudenter et, ut philosophum decet, caute dicit, idemque, orator, blanditur populo, fortunam civitatis secundam effèrendo. HARL. v. 15. ἡγοῦμαι. ἦν Tayl.

Εγὼ δ' ὡ ἔγω γ' equidem. MARKLAND. Τύχην προσφέρει] Vid. Stobæum p. 583. Serm. CXI. TAYLOR.

ἦν] [Alii ἦν] Legendum ἦν, quam, sc. Fortunam. MARKLAND. ἦν Editio Benenati. Quod unice est verum, atque ita in suo exemplari restituerat optimus Marklandus. Corrige ergo Wollii versionem. TAYLOR.

Εἰ μενεῖ τοιαύτη μέχρι τῆς ἐσπέρας] [Ita Tayl.] Sic Cato apud Ciceronem: Quis, inquit, est tam adolescens, cui sit exploratum, se victurum usque ad vesperam? WOLFF.

ναῖον ¹ ὑμῖν καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθειον μαντευόμενον τὴν μέντοι τῶν πάντων ἀνθρώπων, ἣ νῦν ἐπέχει, χαλεπὴν καὶ δεινὴν· τίς γὰρ Ἑλλήνων ἢ τίς βαρβάρων οὐ πολλῶν κακῶν καὶ μεγάλων ἐν τῷ ² παρόντι πεπεύραται; τὸ μὲν τοίνυν προελέσθαι τὰ κάλλιστα καὶ τὸ τῶν οἰηθέντων ἐκείνων Ἑλλήνων, εἰ ³ προοῖντο ἡμᾶς, ἐν εὐδαιμονίᾳ διάξεν, τούτων αὐτῶν ἄμεινον πράττειν τῆς ἀγαθῆς τύχης τῆς πόλεως εἶναι τίθημι· ⁴ τὸ δὲ προσκροῦσαι καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς ⁵ μέρος μετείληφέναι νομίζω τὴν πόλιν. τὴν δ' ἰδίαν τύχην τὴν ἐμὴν καὶ τὴν ἐνὸς ⁶ ἡμῶν ἐκάστου ἐν τοῖς ἰδίοις ἐξετάζειν δίκαιον εἶναι νομίζω. Ἐγὼ μὲν οὖν οὕτως περὶ τῆς τύχης ⁷ ἐξετάζειν ἀξιῶ, ὀρθῶς καὶ δικαίως, ὡς ἐμαυτῷ δοκῶ, νομίζω δὲ καὶ ὑμῖν συνδοκεῖν· ὁ δὲ τὴν ἰδίαν τύχην τὴν ἐμὴν τῆς κοινῆς τῆς πόλεως κυριω-

¹ † ὑμῖν ² παρόντι καιρῷ πεπεύραται ³ προοῖντο ἡμᾶς, ἂν ἐν ⁴ τῷ
⁵ [μέρος] ⁶ † ἡμῶν ⁷ [ἐξετάζειν]

Τὴν μέντοι—ἐπέχει] Id est, τὰ πάντα κρατοῦσαν, τῶν πάντων κατισχύουσαν, qua homines feruntur et aguntur. Est enim ἐπέχω τὸ κρατῶ, obtineo pro potestate, et regio imperio. Ex edit. HERVAG. v. 4. κακῶν ἐν τῷ παρ. πεπ. καιρῷ; et v. 7. αὐτ. ἐκείνων ἄμ. περ. καὶ ἀγ. Tayl.

Εἰ πρόοιντο ἡμᾶς] [Ita Tayl.] F. πρόοινο-το. Δορ. β. εὐκτικῆς μίσης. WOLF.

Ἐν—διάξεν] Cum in Aug. sec. pro ἐν esset exaratum ἂν, hanc particulam ex coniect. addidit Reiske, qua lubenter careo. Vide Aesch. c. Ctes. (Demosthenes) ἠγήσατο, εἰ τῶν συμπερσεβυόντων καὶ τοῦ Φιλίππου κατήγορος ἀναφανείη. τὸν μὲν Φιλοκράτην περὶ ἧλας ἀπολείψαι—κινδυνεύσειν—εἰδοκμήσειν. WUNDERL.

Τὸ δὲ προσκροῦσαι] F. τῷ δέ. Τουτέστι, διὰ δὲ τό. WOLF.

Τὸ δὲ προσκροῦσαι—ἔσ' ἢ β.—συμβῆναι] Conjecturam Wolfii τῷ, Reiskio probatam, ejeci, et ἔσ' pro ὡς ex Koid. plur. et opt. recepi, illud sensu postulante, hoc grammatica jubente. Quis enim ferat τῷ pro διὰ τό? Quis constructionem νομίζω τὴν πόλιν μετείληφέναι τὸ μέρος τῷ προσκροῦσαι, propterea quod offenderit?—Τὸ δὲ προσκροῦσαι καὶ—συμβῆναι absolute posita accipio, quod vero etc. quam rationem dicendi in oppositis haud raram animadverti. Xenoph. Cyrop. I. 6. 18. Ἄλλὰ μέντοι τό γε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινὰς μοι δοκεῖ προει-

πὴν ἐκάστος μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκηῖσθαι ἕκαστα. Ita explicandum in Aesch. c. Ctesiph. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα, ἤδη μοι σφόδρα προσέχετε τὸν νοῦν. Ubi interpretes nihil vidisse docent Soph. Phil. 497. Elect. 1071. WUNDERL.

Τὸ δὲ προσκροῦσαι, &c.] Quod autem nostra civitas alioqui felix in paucis inceptis offendit, nec omnia nobis ex animi sententia successerunt, in eo ego vero ratam quandam partem, ad vosque pertinentem tulisse existimo communis aliorum mortalium fortunæ. ubi τὸ ἐπιβάλλον μέρος dixit, pro eo quod est, τὸ καθῆκον μέρος. ἐπιβάλλω enim τὸ διαφέρω καὶ προσήκω, ut ἐπιβάλλει μοι τὸ πρᾶγμα, pertinet ad me. Ex edit. HERVAG.

Μέρος] Deest Guelph. Vindob. In sequentibus tamen, §. πβ'. a med. εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἅσπασι. An recte abesse possit, disputat, ut eruditum hominem decet, H. Steph. Thes. T. II. col. 576. TAYLOR.

Ἐξετάζειν] Uncis inclusit Reiske, quasi diceretur οὕτως ἀξιῶ περὶ τινος. WUNDERL.

Ὡς ἐμαυτῷ δοκῶ, νομίζω δὲ καὶ ὑμῖν συνδοκεῖν] Ut mihi ipse videor, existimo autem et vobis quoque me videri recte id reputare, censerique. συνδοκεῖν enim dicitur, quod inter multos convenit, et communiter placet. Isocrat. περὶ οὗ πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων συνδοκεῖ, quod constat inter multos, de quo convenit. Ex edit. HERVAG.

τέραν εἶναι φησι, τὴν ¹ σμικρὰν καὶ φαύλην τῆς ἀγαθῆς καὶ μεγάλης. Καὶ πῶς ἐνὶ τούτῳ γενέσθαι;

οζ'. Καὶ μὴν εἴ γε τὴν ἐμὴν τύχην πάντως ἐξετάζειν Αἰσχίνη ² προαιρεῖ, πρὸς τὴν σαυτοῦ σκόπει, καὶ εὖρης τὴν ἐμὴν βελτίω τῆς σῆς, παῦσαι λοιδορούμενος ³ αὐτῇ. Σκόπει τοίνυν εὐθύς ⁴ ἐξ ἀρχῆς.—Καί μου πρὸς Διὸς καὶ θεῶν μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῶ μηδεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐτ' εἴ τις πενίαν προσηλακίζεις, νοῦν ἔχειν ἠγοῦμαι, οὐτ' εἴ τις ἐν ἀφρόνοις τραφεῖς ἐπὶ τούτῳ σεμνύνεται· ἀλλ' ὑπὸ τῆς τουτοῦ τοῦ χαλεποῦ βλασφημίας καὶ συκοφαντίας εἰς τοιούτους λόγους ἐπιπίπτειν ἀναγκάζομαι, οἷς ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἀν δύνωμαι μετριώτατα χρήσομαι.—

οή'. Ἐμοὶ μὲν τοίνυν ὑπῆρξεν, Αἰσχίνη, παιδὶ μὲν ὄντι φοιτᾶν εἰς τὰ προσηκόντα διδασκαλεῖα, καὶ ἔχειν ὅσα χρῆ τὸν μηδὲν αἰσχροὺ ποιήσοντα δι' ἔνδειαν· ἐξελετόντι δ' ἐκ παίδων τὰκόλουθα τούτοις πράττειν, χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν, μηδεμίᾳς φιλοτιμίας μήτ' ἰδίας μήτε δημοσίας

¹ † μικρὰν² † προαιρεῖ³ † αὐτῇ⁴ † ἐξ ἀρχῆς

Φαύλην] *Mediocrem, vilem*. Sic Xenoph. Mem. Socr. cap. VI. §. 2. ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα. Conf. de vi et usu hujus vocabuli Thom. Magist. pag. 889. ibique Bosium, Mærin pag. 383. Timæi lexicon voc. Platon. pag. 191. ad quem locum Ruhnk. de hoc vocabulo copiosus est. HARL.

Καί μου πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῶ [μηδεῖς] *Me per deos immortales nullus ineptum esse judicet, nullus ita hoc quod dicturus sum excipiat, ut frigidum et absurdum: id enim ψυχρὸν καὶ ψυχρότης dicitur, quemadmodum Latinis frigus et frigidum, id est, absurdum, nec plausu excipiendum, cui facietum et plausibile opponitur. hinc ψυχρολογία, qui ineptis et jutilibus, et absurdis verbis uti solent, et ψυχρολογεῖν, frigida verba, ineptaque et scurrilia fundere. Observandus vero et hic dicendi modus, καταγνώσκω σου τὸδε, hoc de te judico et existimo, ex quo fit ut et sic dicam, καταγνώσκω σου ἀμάθειαν, ἢ κακίαν, ἢ φθόνον, et similia pro judicio imperitum, &c. Ex edit. HERVAG.*

Ψυχρότητα] In nostro erat αἰσχροτήτητα, sine dubio rectius. OBSOPÆUS.

οή. Παίδων] Instituit orator suam fortunam cum fortuna Æschini comparare. Vide versatiam! Et Demosthenes hoc loco sophistarum more, aut instar callidi

gladiatoris, qui quovis modo, arte et fraude, impetum adversarii declinare et huic vulnus infligere conatur, agere videtur. Æschines mihi quidem loquutus videtur non de fortuna vitæ, sed de fortuna in republica administranda. Demosthenes contra posteriorem, sibi non æque et constanter arridentem, nunc leviter tangit, et uno impetu ruit in adversarium, ejusque vitæ consuetudinem a pueritia inde ad virilem ætatem exagitat. HARL.

Χορηγεῖν] Choregi sive choragi erant, qui sumtus præbebant ad ludos et ὄψων, hoc est choragium, quo instruebantur theatrum et chorus; illos designabant et constitutebant unaquæque tribus suos. v. Petit. comm. ad L. Attic. Libr. III. tit. IV. pag. 351. 352. Kuhn. ad Polluc. VIII. p. 963. Hemsterh. ad eund. libr. IX. segm. 42. p. 1005. Polluc. III. 67. ibique Kuhn. van Dale Diss. ad antiq. et marmor. p. 674. seqq. etc. De trierarchis jam supra egimus. IDEM. ἀκόλουθα Tayl.

Εἰσφέρειν] Scil. εἰς πόλεμον, est conferro stipem ad numeranda stipendia iis, qui pro patria in acie stant. Vide Petit. libr. mem. pag. 355. et ex Isæo observat Vales. (not. in Harpocrat. p. 181. ad v. Ναυσίνικου, Lugd. 1682.) εἰσφορὰς proprie esse ἐν τοῖς τριακοσίοις. Polluc. VIII. segm. 108. et alibi. Et qui exigebant hæc tributa,

ἀπολείπεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς φίλοις χρήσι-
 313 μοι εἶναι· ἐπειδὴ δὲ πρὸς τὰ κοινὰ προσελθεῖν ἔδοξέ μοι,
 τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος
 καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι, καὶ
 μηδὲ τοὺς ἔχθρους ὑμᾶς, ὡς οὐ καλὰ γ' ἦν ἀπροειλόμην,
 ἐπιχειρεῖν λέγειν. Ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτη συμβεβίωκα τύ-
 χη, καὶ πόλλ' ἂν ἔχων ἕτερ' εἰπεῖν περὶ αὐτῆς παραλείπω,
 φυλαττόμενος τὸ λυπησαί τινας ἐν οἷς σεμνύομαι.

οἴ. Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους
 σκόπει πρὸς ταύτην ὅποια ¹τινὶ κέχρησαι τύχη· δι' ἣν παῖς
 μὲν ὦν μετὰ πολλῆς ἐνδείας ἐτράφη, ἅμα τῷ πατρὶ πρὸς
 τῷ διδασκαλείῳ προσεδρεύων, τὸ μέλαν τρίβων καὶ τὰ βιά-
 δρα σπογγίζων καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, οἰκέτου τάξιν,
 οὐκ ἐλευθέρου παιδὸς ἔχων· ἀνὴρ δὲ γενόμενος τῇ μητρὶ τε-
 λούση τὰς βίβλους ἀνεγίγνωσκες καὶ ἄλλα συνεσκευρωῶ,
 τὴν μὲν νύκτα νεβρίζων καὶ κρατηρίζων, καὶ καθαίρων τοὺς

¹ τίνι

vocabantur ναύκαροι, aut, ut alii maluit
 legere, ναύκαροι. v. Ammon. Thom.] Ma-
 gistr. et Harpocrat. sub h. v. ibique inter-
 pretes et Hemsterh. ad Polluc. VIII. 103.
 X. 20. et in addendis ad pag. 930. IDEM.

Εἰσφέρειν] Id est, in publicum pro modo
 census conferre. id enim εισφέρειν significat,
 tributum pendo, quod Plinius in Panegy-
 ræcorum more inferre tributum dixit.
 Plutarchus ὥστε μηκέτι τὸν δῆμον εἰσενέ-
 γκειν, ita ut populus tributum pendere desi-
 erit. et εισφορά tributum et collatio. Di-
 citur tamen et de privata benignitate, et
 de annuis aut mensuris privatim homi-
 nibus collatis. Idem Demosthenes in ead-
 dem hac, τῷ πάποτε τῶν Ἀθηναίων εἰσέ-
 νεγκας; ἢ τίνα εὖ πεποίηκας. Ex edit.
 HERVAG. v. 2. προσήλθον, et v. 8. τίνα, et
 v. 10. ποῖα Ταγλ.

Πόλλ' ἂν ἔχων] Solemnis formula est πολ-
 λά ἔχων ῥ. 15'. κθ'. μθ'. οθ'. in fin. Cave
 tamen quid mutes. Dem. Olynth. 3. (2.)
 ῥ. 9'. ante med. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ,
 πόλλ' ἂν ἔχων εἰσεῖν. WUNDERL.

οθ'. Διδασκαλείῳ] De hoc loco vide Pol-
 lucem lib. IV. cap. 2. TAYLOR.

Τελούση] Nimirum in mysteriis Eleusin.
 HARL. ἀνεγίνωσκες Ταγλ.

Συνεσκευρωῶ] [Ita Tayl.] Συνεσκευω-
 ρῶ postrema circumflexa, Guelph. Me-
 lius, quam Wolfius, se gerunt, qui hæc
 verba simpliciter vertunt, reliqua curasti.
 Lambinus: reliqua, quæ ad munus illud
 pertinent, concinnabas et comparabas. Sa-
 tis fideliter. TAYLOR.

Νευρίζων] [Ita Tayl.] F. Νεβρίζων, πα-
 ρὰ τὰς νεβρίδας, καὶ οὐ τὰ νεῦρα. WOLF.

Ibid. Interpretes, qui veram lectionem
 nesciebant, et istis sordibus contenti esse
 poterant, mirum est, quantum laborent,
 et quam inhoneste se gerant. Corrige ex
 Feliciano optimo, MSS. item Ital. Harl.
 et Regg. α. ε. νεβρίζων. Confirmant Lexi-
 cographi. νεβρίζων. Δημοσθένης ἐν τῷ
 ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ μὲν ὡς τοῦ τελούοντος
 νεβρίδα ἐνημεῖον, ἢ καὶ τοὺς τελουμένους δια-
 ζωνόντος νεβρίσιν, ἐπὶ τοῦ νεβροῦ διασπῶν,
 κατὰ τινα ἀρρητον λόγον. Harpocratō.
 Quem Suidas, ut solet, compilavit. Ita
 fere Ulpianus ad hæc verba Auctoris no-
 stri. Statius II. Thebaid. 664.

Nebridas, et fragiles thyrsos portare pu-
 tistas

Imbellis ad sonitum.

Omnino consulendi sunt Viri doctissimi,
 qui simul Harpocratonem atque hunc
 textum Demosthenis elucidarunt, Maus-
 sacus, pag. not. 63. et Valesius, pag. 311.
 Adde Euripid. Bacch. v. 111. 833. et Phœ-
 niss. 798. σχ. ad loc. Aristoph. Ran. v.
 1242. Lucian. Bacch. init. TAYLOR.

Νεβρίζων] Stat. Theb. II. 664. Ubi Scho-
 liastes: "Nebridas, pelles damarum,
 quæ Græce νεβρίδες appellantur: ac per
 hoc Baccharum iudumenta significat, qui-
 bus sacrificiorum tempore uti consueve-
 runt; ut Virgil. Pellibus in morem cincti."
 Neque vero pelles eas corporis solummodo
 tegendi causa gestasse Bacchantes ma-

τελουμένους, καὶ ἀπομάττων τῷ πληῶ καὶ τοῖς πιτύροις, καὶ ἀνιστάς ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ, καὶ κελεύων λέγειν ἔφυγον κακόν, εὖρον ἄμεινον, ἐπὶ τῷ μηδένα πώποτε

ligne innuit Scholiast. in Euripidis Phœniss. v. 798. Nam qui sapienter, inquit, insaniant, si σώφρα μαίαν μανθόμενοι, cum alii corpora cultellis fœde lacerent, propriæ cutis curandæ memores, in vicariis illas Nebridas iram omnem suam effundant. STOCK.

Νεβρίζαν] Reiske in indice vertit: *hinnulum agens*, h. e. binnuli pelle indutus per semitas discursans in sacris arcanis. Κρατήζων est sacris initiatus vel imbuens cratera pleno aquæ, quæ super initiandum capita effundebatur. HARL.

Ἀπομάττων] Suidas v. Ἀπομάττεσθαι. Harpocrates Ἀπομάττων. Quorum hic: Ἀπομάττων οἱ μὲν ἀπλοκίωτερον ἀκούουσιν, ἀντὶ τοῦ ἀσποφῶν καὶ λυμανθόμενος: ἄλλοι δὲ περιεργότερον, οἷον περιεπλάττων τὸν πληλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς τελουμένοις. ὡς λέγομεν ἀπομάττεσθαι τὸν ἀνδριάντα τῷ πληῶ, καὶ τῷ πιτύρῃ τοὺς μωυθόμενος, ἐκμιμούμενοι, καὶ τὰ μυθολογούμενα παρ' ἠνείας, ὡς ἄρα οἱ Τιτάνες τὸν Διόνυσον ἐλυμήναντο, γύψῳ καταπλασάμενοι, ἐπὶ τῷ μὴ γνῶριμοι γενέσθαι. Τοῦτο μὲν οὖν τὸ ἔθνος ἐκλιπεῖν πληῶ δὲ ὕστερον καταπλάττεσθαι νομίμου χάριν. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίῃ

Στρατοῦ καθαρῆς, κἀπικμαγμάτων ἱερῆς.
Καὶ πάλιν
Δεινότερος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν.

Vir eruditus Phil. Iac. Maussacus ritum hunc in Lectionibus suis (quarum frequentem mentionem fecit in notis ad Harpocratem, et magnam omnium spem concitaverat) accuratius pensitavit. Illæ autem intercederunt. Vide τὸν μέγαν Casaubonum ad Theophrasti Charact. c. 16. fin. Omnino igitur corrige cunctas versiones hujus loci. Nam si ἀπομάττειν esset *abstergere*, qualis est Constructio, et quanam mens istorum verborum, ἀπομάττων τῷ πληῶ καὶ τοῖς πιτύροις? Ἀπομάττειν igitur est *imitari, effigiare, effingere*, ut illi solent, qui imagines ex cera ducunt. Eam notionem vocis Ἀπομάττεσθαι erudite explicant et confirmant Viri docti ad Polluc. lib. IX. c. 8. Imagunculas intelligit fortasse, Oscilla dicta, in Bacchi sacris usurpatas. TAYLOR.

Ἀπομάττων] Ego cum reliquis omnibus Interpretibus vertendam censeo, *luto et fursure circumlitos detergens*. Confirmat Harpocrates in voce: "Quidam simplicius exponunt per abstergens et expians; alii autem majori diligentia sic; circumlitens luto et fursure eos qui initiabantur. Quemadmodum statuam dicimus argilla cir-

cumlini, (puta quo melius deinde purgetur et expoliatur) sic et fursure initiatos." Lucian. Νευρομ. §. 7. Mugus, inquit, ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιέγχεσε δαδί καὶ σκίλλη, καὶ ἄλλοις πλείοισιν *lustravit me, detersitque, et circumtulit teda, scilla, aliisque pluribus*. STOCK.

Πληῶ] Πιλω Lambinus. Sibi habeat omnino, quocum se oblectet. Suidas et Harpocrates citant ex Auctore, ut vidimus, incomperato, hæc verba: Ἀπομάττεσθαι τὸν ἀνδριάντα τῷ πληῶ: Quæ contulisset cum his Demosthenicis Lambinus, antequam ad notandum prosiliebat. TAYLOR.

Ἀναστὰς] [Ita Tayl.] Legendum ἀνιστάς procul dubio, juxta MSS. Guelph. Aug. Ital. Vind. et Regg. Codd. a. n. *excitans, surgere faciens*, i. e. initiandos. IDEM.

Ἐφυγον κακόν κ. τ. λ.] Verba solennia in isto ritu ab iis proferenda, qui hujusmodi sacris nomen dederunt. Confer Porphyri de Abst. statim in princip. οὔτε, κατὰ τὴν παροιμίαν, φυγῆ κακοῦ τὸ ἄμεινον εὐρόντι: Ubi fortasse Παροιμία non Proverbiolum denotat, sed Verbum solenne. Apostolus IX. 37. Ἐφυγον κακόν, εὖρον ἄμεινον] Ἐπὶ τῶν μεταβολῶν κρείττετα εὐαγγελιζομένων, ὅτε τὴν ἀρχαίαν καὶ παλαιὰν διαίταν ἐφυγον, εὖρον δὲ τὴν ἡμερον τροφήν, τοῦτο ἔλεγον. τὸ γὰρ ἐκ τῶν δρυῶν καὶ ἀκανθῶν πέρισμα, κακόν ἔλεγον. Νόμος δὲ ἦν Ἀθηναῖσι, ἀμφιβαλῆσαι τὰ εὐστερμένον ἀκάνθαις μετὰ δρυῶν καρπῶν, λίκον βαστάζοντα ἄρτων πλῆραν, τοῦτο λέγειν, ἀνιστόμενον τὴν ἐπὶ τὸ κρείττερον μεταβολήν. Eadem sere habet Suidas in v. Ἐφυγον κ. τ. λ. Nisi quod addat, Ritum fuisse nuptialem. Quod ego vehementer dubito. Adde eundem Apostol. XVIII. 52. Huc respexisse putatur Cicero II. de Legg. 24. Nam mihi cum multa eximia, divinaque videntur Athenæ tuæ peperisse, atque in vita hominum attulisse, tum nihil melius illis mysteriis, quibus ex agresti immanique vita exulti ad humanitatem, et mitigati sumus; initiaque, ut appellantur, ita re vera principia vita cognovimus; neque solum cum latitia vivendi rationem accepimus, sed etiam cum spe meliore moriendi. Et Isocrates quoque Panegyric.—δύσσης θυρεῖς διττάς, ἀσπερ μέγισται τυγχάνουσιν οἶσαι, τοὺς τε καρποὺς, οἱ τοῦ μὴ Σηριαδῆς ζῆν ἡμᾶς αἰτίοι γενέσασιν, καὶ τὴν τελευτὴν, ἧς οἱ μετέχοντες περὶ τε τῆς βίου τελευτῆς, καὶ τοῦ σύμπαυτος αἰῶνος ἠδύος τὰς ἐλπίδας ἔχουσιν. Add. Vossius 1. de origine Idololatrise 30. IDEM.

Ἐφυγον κακόν] Solennis hęc versio-

τηλικούτον ὀλολύξαι σεμνυόμενος, — καὶ ἔγωγε νομίζω μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγγεσθαι μὲν οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δ' οὐχ ὑπέρλαμπρον —, ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοὺς καλοὺς διαόσους ἄγων διὰ τῶν ὁδῶν τοὺς ἑστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ, καὶ ἐπορχούμενος

culus, a Mystis proferendus, eximiam eam victus mutationem innuebat, et innumera quæ in vitam mortalium commoda invexit Ceres, frumento reperto, cum antea glande vescerentur. STOCK.

Ἐφυγον καιδὸν, εὖρον ἄμεινον] Æschini objicit, quod nocta ministrans initiandis, absterso luto jussit eos dicere, ἔφυγον καιδὸν, εὖρον ἄμεινον, id est, *evasi mala, sum nactus meliora*. Significat autem ab iis dici solere, qui initiabantur, cum peractis injuriis, quibus agitabantur ante mysteria, jam ad honorem initiationis admitterentur. Eras. *Ex edit. HERVAG.*

Τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων] Barbarica ista Sacra a Cadmo, Inachio et Orpheo ex Ægypto in Græciam esse translata docet Eriphanius de Sectis lib. 1. fol. Gr. II. WOLF.

Θιάσους] Ὅδῳ τὸ ἀραξόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ τῶν θεῶν, ὑποκρινόμενος. Ita negligenter Ulpianus. Aliquid tamen ejusmodi habet Harpocratio, qui adducit hunc Textum Auctoris nostri. Conferri merentur verba Demosthenis in Orat. π. Παρσπρεσβ. §. νθ'. in fin. Οὐκ ἴσασιν οὗτοι, τὸ μὲν ἔξαρχῆς τὰς βίβλους ἀναγνώσκοντά τε τῇ μνητῇ τελούσῃ; καὶ παῖδα ὄντα ἐν θιάσοις, καὶ μεθύουσιν ἀνθρώποις καλινδούμενον; Euripid. Bacch. 55.

Ἄλλ', ὦ λιπούσαι Τμῶλον, ἔξυμα Λυδίας, Θιάσος ἐμῶς, γυναικες, ἃς ἐκ βαρβάρων Ἐκόμισα πορεύουσι, καὶ ξυνεμώρους ἐμοί.

Iterumque 113.

— ἀμφὶ δὲ νάρθηκας ὑβριστὰς Ὅσιουσθ' αὐτίκα γὰρ πᾶσα χρεῖσσει Βρόμιος ὅστις ἄγει θιάσους
Εἰς ὄρος, εἰς ἄρος, ἐνθα μένει
Θηλυγενὴς ὄχλος
Ἀφ' ἰστῶν, παρὰ κερθίδων
Τ' οἰσπηθεῖς Διονύσου.

Add eundem in Pheniss. v. 802. et in Ione 552. Athenæus V. 7. Ἱερεῖς καὶ ἱερεῖαι, καὶ Ὀρφοτελεσταί, καὶ θιάσοι παντοδαποί, καὶ αἱ τὰ λίβνα φερούσαι. Add eundem, et Casaub. VIII. 16. TAYLOR. Rítum in mysteriis Eleusiniis explicat uberrime Spanhem. in comment. ad Callim. H. in Cerer. e. g. p. 758. ed. Ernesti et sæpius. HARL.

Θιάσους] Chorus Bacchantium; tracto VOL. II.

nomine ἀπὸ τοῦ Θεοῦ; καὶ γὰρ αὐτοὺς τοὺς Θεοὺς εἰ Λάκωνες Σιούς φασί. Athenæus, l. 8. STOCK.

Μαράθῳ] Μαράθῳ Harl. Utroque modo scribi solet. Harpocratio v. Λεύκη. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κητσιφῶντος Ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ, καὶ τῇ λεύκῃ, οἱ τὰ βαρχικὰ τελούμενοι τῇ λεύκῃ στέφονται, αὐτοχθόνιον μὲν εἶναι τὸ φυτόν. Χθόνιον δὲ καὶ τὸν τῆς Περσεφόνης Διόνυσον. Τὴν δὲ λεύκην σπερμικῆν φασι πρὸς τῷ Ἀχέροντι, ὅθεν καὶ Ἀχερωίδα καλεῖσθαι παρ' Ὀμήρω.

Ἦριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ Ἀχερωῖς, ἢ ἐπίτυς βλωσθρή.

Quæ sequuntur, verba sunt Philetæ apud Etym. M. v. Νῆ,

Καὶ μαράθου δὲ νήχυτος ὄρηξ.

Vide viros doctos ad Ovid. de Medicam. faciei, v. 91. Herba est, quam Fennel vocamus. TAYLOR.

Ὅφεις τοὺς παρείας] Hujusce loci meminere σχ. Plut. Aristoph. 690. Hermogenes pag. 317. et Harpocr. in v. Παρείας ὄφεις. Vide Etym. in Παρείας, et Ammonium v. Παρείαι.

— κατὰ συρίζας ἐγὼ Ὅδαξ ἐλαβόμενον, ὡς παρείας ἂν ὄφεις. Aristoph. Plut. l. c.

Bacchanalia etiam pratermittamus immania, quibus nomen Omophagiis Græcium est: in quibus furore mentito, et sequestrata pectoris sanitate, circumplicatis vos anguibus, atque ut vos plenos Dei lumine ac majestate doceatis, caprorum reclamantium viscera cruentatis oribus dissipatis. Arnob. adv. Gent. l. 5. Add. Panelius de Christophorîs. IDEM.

Ὅφεις τοὺς παρείας] Serpens inflatis genis, innocuo morsu. Schol. Aristoph. Plut. 690. STOCK.

Καὶ Εὐοῖ Σαβοῖ] Ita Tayl: V. Var. Lect.

Εὐοῖ Σαβοῖ] Τῶν μὲν Βενιδίαν Πλάτων μέμνηται, τῶν δὲ Φρυγίαν Δημοσθένης, διαβάλλων τὴν Αἰσχίνου μητέρα, καὶ αὐτὸν, ὡς τελούσῃ τῇ μνητῇ συνόντα, καὶ συθητῶσεντα πολλάκις, καὶ ἐπιφθεγγόμενον Εὐοῖ, Σαβοῖ, Ἵτης, Ἄττης. Strabo l. 10. p. m. 471. Διόνυσον μανύθην ἐργάζουσι Βάρχοι, ἡμοφαγία τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες, καὶ τελείκουσι τὰς κρεανομαίας ἐν τῷ φόνῳ (ἐξ ἱφῶν legit Heraldus ad Athenum) ἀνεστημένῳ τοῖς

ὑῆς ἄττης ἄττης ὑῆς, ἕξαρχος καὶ προσηγεμῶν καὶ κιστοφόρος καὶ λιανοφόρος καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γρα-
ιδίων προσαγορευόμενος, μισθὸν λαμβάνων τούτων ἔνθρυπτα 314
καὶ στρεπτούς καὶ νεήλατα, ἐφ' οἷς ¹ τίς οὐκ ἂν ὡς ἀληθῶς
αὐτὸν εὐδαιμονίσειε καὶ τὴν ² αὐτοῦ τύχην; ἐπειδὴ δ' εἰς
τοὺς δημότας ἐνεγράφησ ὅπωςδήποτε—ἔῶ γὰρ τοῦτό γε—,

¹ † τις² † αὐτοῦ

ὄφρῃσιν, ἐπολολύζοντες Εὐάν. Clemens Alexandr. Protrept. cap. 2. Vide Matth. Ægypt. Explicationem S. C. Marci pag. 33. seq. Harpocr. et Suid. in Eὐοῖ et Σαβοῖ. Hadriani Junii IV. Animadv. 1. H. Steph. Thes. I. 1298. 1299. TAYLOR.

Ἔτης etc.] Τὸ Ἔτης Hesychius interpretatur Ζεὺς Ὀμβριος, qui et Ἰτέσιος dicitur. Ἄττης, Puer Phrygius, a Rhea adamatus fuisse traditur. Ἄττις ἀντὶ τῆς Ἀττικῆς. Ὁ δὲ Ἐπιφάνιος τὴν Ἰῶ, τὴν Ἰσιν ὑπ' Αἴγυπτίαν καλαμῆντι, καὶ Ἀττίδα ἐπωνομασθῆναι. WOLF. Matth. Ægyptius l. c. Etym. M. v. Ἔτης, Harpocrat. et Suid. v. Ἄττις. Vales. IV. Emend. 6. atque ad Harpocr. p. 251. Mendosa est Glossa Suidæ. Ἄττις—Δημοσθένης κατάρχεις τοῖς Σαβοῖς. Ἀττις Ἔτης, Ἔτης Ἀττις. Præferunt tamen MSS. Ald. et Felician. Ἔτης Ἀττις, Ἀττις Ἔτης. Confer, quæ habet Ulpianus. TAYLOR.

Ἐξαρχος] Totum hunc locum Demosthenis erudite explicat Maussacus in Dissertatione Critica Harpocrati subijuncta. IDEM.

Κιστοφόρος καὶ λιανοφόρος] Κίττα est Pica: Κισσὶς Hedera, Λίκνος Vannus, Λίχνος Lucerna. WOLF.

Κιστοφόρος] [Ita Tayl.] Ita Codd. constanter. Utrum vero κιστοφόρος, an κισσοφόρος scribi debeat, disputat idem Maussac. l. c. et de Piscæ quodam intelligi. Plane legendum κιστοφόρος. Harpocratio. Κιστοφόρος, ἐνιοι διὰ δύο ΣΣ γράφουσι. MSS. διὰ ΣΤ. Ita MS. Reg. Cantab. Κιστοφόρος. Ἐνιοι γράφουσι κιστοφόρον. Videatur Kuster. ad Suid. v. Κιστοφόρος, Panelius de Cistophoris. TAYLOR.

Καὶ κιστοφόρος] Κιστοφόρον, id est, Piceferum, dicit Æschinem ab aniculis compellatum, quemadmodum et λιανοφόρον, quod picas et vannos capite bajularet. Nam his in mysteriis Bacchanalibus utebantur, quod ea avis sacra sit Baccho, et Vannus in omnibus mysteriis adhibebatur. Unde Virgil. *Et mystica Vannus Iacchi*. quadrat in hominem infimum, et despiciatissimæ sortis. Eras. *Ex edit*. HERVAG.

Λιανοφόρος] [Ita Tayl.] Λιανοφόρος rectius Ald. Ven. et Codd. Regii a. c. e. n.

Vide Athenæum modo a me laudatum, ad vers. 3. p. ult. Τὸ Λίκνον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειον ἐστίν. ὁ τοῦτο οὖν φερόμενος λιανοφόρος λέγοιτ' ἂν. Λίκνον, τὸ πτόνον. Harpocr. Suidas. Addatur Servius ad Virgil. I. Georg. 166. Quid Ulpianus noster interea? Λιανοφόρος] Παρὰ φύλαξιν τιμώμενος. Quis hæc explicabit, aut emendabit? TAYLOR.

Λιανοφόρος] Vannifer. AUGER.

Ἐνθρυπτα, καὶ στρεπτούς, καὶ νεήλατα] Placentarium sunt species, quas habet etiam Athenæus Dipnosoplist. l. 14. et hunc locum citat. PALM. Ἐνθρυπτα, frusta panis in scapula pinsita, et vino macerata, inspersis lentibus. Ulpian. Νεήλατα, quasi νεοστὶ ἀλληλεσμένα, recens molita, fiebant, juxta Harpocr. ex farina, melle, avis passis, ac viridibus ciceribus. STOCK.

Ἐνθρυπτα] Harpocr. in v. meminit hujus loci Demosthenici. Erudite de his agit Cl. Valesius ad eam glossam Harpocratiōnis. Ἐνθρυπτα] φακοὶ ἦσαν, οἶνον θερεγγμένοι, οὓς ἐποίησαν εἰς σκῆψην ἄρτους διαδεδυφάντες, καὶ φαῖν ἐπισκεδάσαντες. Ulpian. TAYLOR.

Στρεπτούς] Πλακούντος εἶδος. Harpocr. qui excitat hanc vocem ex hoc loco Demosthenis. Στρεπτούς. Δημοσθένης ὡστὲρ Κτισσιφάντος. Πλακούντος εἶδος ἐστίν οἱ στρεπτοὶ, ὡς καὶ παρ' ἑτέροις. Adde Athenæum XIV. 13. qui locum hunc respicit, et Suid. v. Στρεπτούς. IDEM.

Νεήλατα] Νεήλατα. Δημοσθένης ὡστὲρ Κτισσιφάντος κατ' ἔλλειψιν, ἀντὶ τοῦ, νεήλατα ἄλφιτα, τὰ νεοστὶ ἀλληλεσμένα, ἃ δὴ μέλιτι ἀναδεύοντες, ἀσταφίδας τε καὶ χλωροὺς ἐξεβίνθους ἐπεμβάλλοντες, τοῖς τὰ ἱερὰ τελούσιν ἐνεμον, ἐκάθον δὲ αὐτὰ, οἱ μὲν ἀμβροσίαν, οἱ δὲ μακαρίαν. Harpocr. in v. IDEM.

Τίς] Ex conject. Vulgo τις. Cf. §. λθ'. ubi item mutavi. WUNDERL.

Αὐτὸν εὐδαιμονίσει] Per i in antepenultima. WOLF.

Εὐδαιμονίσει] Non εὐδαιμονήσει, ut Aldus, et Parisini Editores. Id etiam non neglectum a Lambino. TAYLOR.

Αὐτοῦ] Αὐτοῦ. MARKLAND.

Εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφησ] Viginti annos natus. STOCK. Deest γε in ed. Tayl. Ὅπωςδήποτε] Hoc est, καθ' οἶον δή τινα

ἔπειδὴ δ' οὖν ἐνεγράφησ, εὐθέως τὸ κάλλιστον ἐξελέξω τῶν ἔργων, ὑπογραμματεύειν καὶ ὑπηρετεῖν τοῖς ἀρχιδίοις· ὡς δ' ἀπηλλάγησ ποτὲ καὶ τούτου, πάνθ' ἅ τῶν ἄλλων κατηγορεῖσ αὐτὸς ποιήσασ, οὐ κατήσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προὔπηργμένων τῶ² μετὰ ταῦτα βίῳ, ἀλλὰ μισθώσασ σαυτὸν τοῖς βαρυστόνοις ἐπικαλουμένοις ἐκείνοις ὑποκριταῖς, Σιμύλῳ καὶ Σωκράτει, ἐπιταγωνίστεισ, σῦκα καὶ βότρυσ καὶ ἐλαῖασ συλλέγων, ὡσπερ³ ὄπαρώνησ ἐκ τῶν ἄλλοτρίων χωρίων, πλείω λαμβάνων ἀπὸ τούτων τραύματα ἢ τῶν ἀγώνων, οὓσ ὑμεῖσ περὶ τῆσ ψυχῆσ ἠγωνίζεσθε· ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος⁴ ὑμῖν ὁ πρὸσ τοὺσ θεατὰσ πόλεμος, ὑφ' ὧν πολλὰ τραύματ' εἰληφῶσ εἰκότως τοὺσ ἀπείρουσ τῶν τοιούτων κινδύνων ὡσ δειλοὺσ σκώπτεισ. Ἀλλὰ γὰρ παρεῖσ ἂν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἂν τισ, πρὸσ αὐτὰ τὰ τοῦ τρόπου σου βαδιοῦμαι κατηγορήματα. Τοιαύτην γὰρ εἴλου πολιτείαν, ἔπειδὴ ποτε καὶ τοῦτ' ἐπῆλθέ σοι ποιῆσαι, δι' ἣν εὐτυχούσῃσ μὲν τῆσ πατρίδοσ λαγῶ βίου ἔξῃσ, δεδιῶσ καὶ

¹ [ἔπειδὴ δ' οὖν ἐνεγράφησ]

² μετὰ ταῦτα

³ ὄπαρώνησ ἐκείνοισ ἐκ

⁴ † ὑμῖν

ἀρπὸν, quovis modo, quomodocumque. Dicitur et ὄπασποτε, et ὄπασδηποτοῦν, et ὄπασ-οῦν, et ὄπαστιοῦν, et ὄπαδῆποτε, et ὄπητιοῦν, et ὄπη ἂν, ὄπη οὖν, &c. De quib. omnibus et aliis copiose in Comment. Bud. Ex edit. HERVAG.

Τοῖσ ἀρχιδίοισ] Τοῖσ ἐλάττωσι τῶν ἀρχόντων. WOLF. Pro τοῖσ ἀρχιδίοισ in antiquo ἀρχεῖοισ scriptum reperi, quæ χαρτοφυλάκεια vocant. OBSOPEUS. Ulpianus ita: Ἀρχιδίοισ] Ἦγον τοῖσ χαρτοφυλακείοισ, τοῖσ δημοσίοισ οἰκοῖσ, ἔνθα οἱ δημόσιοι χρέται ἐκκεντο. Vide Not. ad Jul. Pollucem VIII. 83. Ὑπηρετεῖν χαρτοφυλακείοισ (ita mendosa) καὶ ἀρχιδίοισ MSS. Ald. TAYLOR. Vid. Var. Lect.

Οὐ κατήσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προὔπηργμένων τῶ μετὰ ταῦτα βίῳ] Id est, nihil dedecorasti eorum quæ tibi antea contigerant, quæ anterior fortuna tua vel, præterea hoc est, τῶν προὔπαρξάντων σοι, vel, præτέροιν ὑπαρξάντων σοι. Ex edit. HERVAG.

Σιμύλκα καὶ Σωκράτει] [Ita Tayl.] Notatur [in Editit. antiquioribus] asterisco vox Σιμύλκα, et jure. Nam Harpocratatio hunc locum citans legit Σιμύλω καὶ Σωκράτει. Eum vide in Σιμύλω, et testatur Editio Benenati in margine, sic legi in aliis Codd. Hic ἀλλὰ γὰρ simpliciter pro sed enim ponitur. Ex edit. HERVAG.

Λαγῶ βίου κ. τ. λ.] Id est, leporis vitæbas vitam, timens ac tremens, ac semper ex-

Κτησιφάντοσ φησι· Ἀλλὰ μισθώσασ σαυτὸν τοῖσ βαρυστόνοισ ὑποκριταῖσ, Σιμύλῳ καὶ Σωκράτει. Harpocr. in voce, et Suidas etiam, et Photius MS. Maussacus ad Harpocrat. plura et disertiora ad hunc locum Auctoris mei commentatur. Adde eruditissimum, et de Græcis literis optime meritum, Albert. ad Hesychium v. Βαρύστονωσ. TAYLOR. Vid. Var. Lect.

ὄπαρώνησ] ὄπαροπάλησ. τοῦδ' οἱ ἀγοραῖοι λέγουσι, οἱ δὲ πεσπαυειμενοῖ, ὄπαρώνησ, ὡσ καὶ Δημοσθένησ. Phrynichus. IDEM. ἐλαῖασ Tayl.

Οὓσ ὑμεῖσ περὶ τῆσ ψυχῆσ ἠγωνίζεσθε] Lucianus ἀλει· Οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰβάσαι, ἦν τισ ὑποκριτῆσ Ἀθηναῖ, ἢ Ποσειδάνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκῶσ, μὴ καλῶσ ὑποκρινῆται, μὲνδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν. WOLF. v. 12. ἂν τὰ πολλὰ, et v. 14. ἐξ ἂν, et v. ult. λαγῶ Tayl.

Ἀλλὰ γὰρ παρεῖσ ἂν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἂν τισ, πρὸσ αὐτὰ τὰ τοῦ τρόπου σου βαδιοῦμαι κατηγορήματα] Verum enimvero, cum hæc mihi prætermittendu esse censeam, quorum paupertas tua deprecari crimen quorundam opinione posset, ad propria jam crimina mentis tuæ, morumque tuorum veniam. Hic ἀλλὰ γὰρ simpliciter pro sed enim ponitur. Ex edit. HERVAG.

Λαγῶ βίου κ. τ. λ.] Id est, leporis vitæbas vitam, timens ac tremens, ac semper ex-

τρέμων καὶ αἰεὶ πληγήσεται προσδοκῶν ἐφ' οἷς σαυτῷ συν-
 ἦδεις ἀδικοῦντι, ἐν οἷς δ' ἠτύχησαν οἱ ἄλλοι, Θρασὺς ἂν
 ὑφ' ἀπάντων ὄψαι· καίτοι ὅστις χιλίων πολιτῶν ἀποδα-
 νούντων ¹ ἐθάρσθη, τί οὗτος παθεῖν ὑπὸ τῶν ζώντων δίκαιός
 ἔστι; Πολλὰ τοίνυν ἕτερόν εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ ² παρα- 315.
 λείπω· οὐ γὰρ ὅσ' ἂν δείζοιμι προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ καὶ
 ὀνειδῆ, πάντ' οἶμαι δεῖν εὐχερῶς λέγειν, ἀλλ' ὅσα μηδὲν
 αἰσχρόν ἐστιν εἰπεῖν ἐμοί·

π'. ³ Ἐξέτασον τοίνυν παράλληλα τὰ σοὶ κάμοι βεβιω-
 μένα, πρῶως καὶ μὴ πικρῶς, Αἰσχίνῃ εἴτ' ⁴ ἐρώτησον του-
 τουσί, τὴν ⁵ ὑποτέρου τύχην ἂν ἔλοιθ' ἕκαστος ⁶ αὐτῶν.
 Ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων. ἔτελες, ἐγὼ δ'
 ἔτελούμην. ἐχόρουες, ἐγὼ δ' ἐχορήγουν. ἐγραμμάτευες,
 ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον. ἐτριταγωνίστηκες, ἐγὼ δ' ἐθεύρου.
 ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον. ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν πεπολίτευ-
 σαι πάντα, ἐγὼ δ' ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ἐὼ τᾶλλα· ἀλλὰ
 νυνὶ τήμερον ἐγὼ μὲν ὑπὲρ τοῦ στεφανωθῆναι δοκιμάζομαι,
 τὸ δὲ μηδ' ὀτιοῦν ἀδικεῖν ἀνωμολόγημαι· σοὶ δὲ συκοφάντη
 μὲν εἶναι δοκεῖν ὑπάρχει, κινδυνεύεις δ' εἴτ' ἔτι δεῖ σε τοῦτο
 ποιεῖν, εἴτ' ἤδη πεπαῦσθαι μὴ μεταλαβόντα τὸ πέμπτου
 μέρος τῶν ψήφων. Ἀγαθὴ γε, οὐχ ὀρᾶς; τύχη συμβε-
 βιωκῶς τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. Φέρε δὴ καὶ τὰς
 τῶν λειτουργιῶν μαρτυρίας, ὧν λελειτούργηκα, ὑμῖν ἀνα-
 γνῶ πάσας. Παρανάγνωθι δ' ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις, αἷ

1 † ἐθάρσθη

2 † παραλείπω

3 * ἐξετάσωμεν

4 * ἐρωτήσωμεν

5 † ὑποτέρου

† 6 αὐτῶν

pectans ut vapulares. Proverbium est, de quo Eras. IDEM.

Ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῆδεις ἀδικοῦντι.] Ob conscientiam scelereum. Dicunt enim συνοῖδα ἐμαυτῷ ἀπαιδεύτω ὄντι. quod Fab. imitatus est in tertio de instit. or. "sed non sustineo esse conscius mihi dissimulanti." IDEM.

ἠτύχησαν.] F. ἠτύχησαν οἱ ἄλλοι, Philippus scil. vel alii Reip. inimici. Nam hoc opponi videtur istis εὐτυχοῦσης τῆς πατρίδος. Eodem modo, §. 5. in fin. ἀτυχεσάντων τῶν Ἑλλήνων, εὐτύχησεν ἕτερος. MARKLAND.

π'. Ἐξέτασον — ἐρώτησον.] Reiske ex conj. ἐξετάσωμεν — ἐρωτήσωμεν, quod vel adverbia πρῶως καὶ μὴ πικρῶς non patiuntur. WUNDERL.

Ἐδίδασκες κ. τ. λ.] Laudant Demetrius Phalerens §. 262. Hermog. cap. περὶ Ἄν-

τιθέτου, pag. Edit. Crispin. 420. et Harpocrat. v. Ἀντίθεσις. TAYLOR.

Ἐξέπιπτες.] Explodebaris. ἐκπέπτω ἀντι τοῦ ἐκβάλλομαι, ejicior, expellor. Idem alibi, ἀντι δὲ τῶν ἔργων τούτων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐξέπεσον, ejecti sunt. Ex edit. HERVAG. v. 19. δεῖ σε ἔτι, et v. 21. ἀγ. δὲ Tayl.

εἴτε ἤδη πεπαῦσθαι.] S. τοῦ συκοφαντεῖν. Mulctam fuisse 500 drachmarum (etsi alibi 1000 fere scribuntur) cum diminutione capitis, apparet, si accusator quintam suffragiorum partem non tulisset. Unde et Cicero Æschinem propter ignominiam judicii cessisse Athenis tradit. Nam cum se quinque talentis prædium Rhodi emisse scribat, tantillam pecuniam facile solvisset. WOLF.

Παρανάγνωθι.] Vide notata ad §. 5. TAYL.

ἐλυμῆνω, ἤκω λιπῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας καὶ κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με, καὶ κακὸν κακῶς σε μάλιστα μὲν οἱ θεοί, ἔπειτα δ' οὔτοι πάντες ἀπολέσειαν, πονηρὸν ὄντα πολίτην καὶ προδότην καὶ τριταγωνιστήν. Λέγε τὰς μαρτυρίας.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

316 πά. Ἐν μὲν τοίνυν τοῖς πρὸς τὴν πόλιν ¹ τοιοῦτος· ἐν δὲ τοῖς ἰδίοις εἰ μὴ πάντες ἴστε ὅτι κοινὸς καὶ φιλάνθρωπος ² καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, σιωπῶ καὶ οὐδὲν ἂν εἴποιμι οὐδὲ παρασχοίμην ἂν περὶ τούτων οὐδεμίαν μαρτυρίαν, οὐτ' εἰ τινὰς ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην, οὐτ' εἰ τισι ³ θυγατέρας συνεξέδωκα, οὔτε τῶν τοιούτων οὐδέν. Καὶ γὰρ οὕτω πως ὑπέειλθα. ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν εὖ παθόντα δεῖν μεμῆσθαι τὸν πάντα χρόνον, τὸν δ' εὖ ποιήσαντα εὐθύς ⁴ ἐπιλελῆσθαι, εἰ δεῖ τὸν μὲν χρηστοῦ, τὸν δὲ μὴ ⁵ σμικροφύχου ποιεῖν ἔργον ἀνθρώπου· τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν ⁶ σμικροῦ δεῖν ὅμοιον ἐστι

¹ τοιοῦτος * ἐγὼ ² καὶ πᾶσι τοῖς ³ θυγατέρας ἀποροῦσι συνεξέδωκα
⁴ ἐπιλελῆσθαι αὐτῶν, εἰ ⁵ † μικροφύχου ⁶ † μικροῦ

Ἐλυμῆνω] [Ita Tayl.] Ἐλυμῆνω Chorus ille MStorum tam pulcre concinentium, Guelph. Aug. Vindob. et Reg. a. Ita infra, §. 95. πάντα ταῦτα ἅμα ἐλυμῆνα τε. Et §. 97. fin. ἐφ' οἷς ἐλυμῆνω τὸν τριταγωνιστὴν νόμον. IDEM. v. 2. κάκ' ἀγγελεῖν Tayl.

"Ἦκω κ. τ. λ.] In principio Hecub. Euripid.

"Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας Λιπῶν.

Cod. Harl. "Ἦκω ἐκρῶν κευθμῶνα. Et λιπῶν habet in margine. Senarius, qui sequitur, Tragicus est ejusdem, cujus locus mihi festinanti non occurrit. TAYLOR.

Κακὸν κακῶς] Hunc versum abruptit, et de suo attexit σὲ μάλιστα μὲν etc. ut apud Aristophanem uno dicente: Ὁ Τιμόθεος τε πυργός, alter interrumpens ait: ἐμπόσει γέ σοι. WOLF. Initium est Versus ex aliqua Tragedia quam Æschines agere solebat. Sed eum abruptit Demosthenes, et παρὰ προσδοκίαν in exsecrationem ipsius Æschinis transfert et convertit. MARKL.

Καὶ τριταγωνιστήν] Notandum δευτερογωνιστὰς, scenicos, sive histriones dictos, qui secundas partes agebant, τριταγωνιστὰς vero, qui tertias et ultimas. id quod probrose Demosth. Æschini objicit. Utraque vero hac voce, et verbo etiam τριτα-

γωνιστεῖν, καὶ δευτερογωνιστεῖν alibi utitur, ut in Oratione περὶ παράπρεσβ. Et in hac περὶ στεφ. τριταγωνισταί, ἐγὼ δ' ἐδικάζω. Ex edit. HERVAG.

πά. Κοινός] Conf. Fischer. indic. ad Theophr. h. v. et ad Corn. Nep. I. 8. 4. HARL.

"Εγὼ] L. καὶ γὰρ οὕτω πως ὑπέειλθα ἐγὼ. Νομίζω κ. τ. λ. MARKLAND.

Τὸν δὲ ποιήσαντα] [Ita Tayl.] In antiquo τὸν δὲ εὖ ποιήσαντα: ut totum sic legatur: ἐγὼ νομίζω, τὸν μὲν εὖ παθόντα δεῖν μεμῆσθαι τὸν πάντα χρόνον, τὸν δὲ εὖ ποιήσαντα, εὐθύς ἐπιλελῆσθαι. OBSOPEUS. Tota haec periphrasis citatur in aureolo libello Hermogenis π. μεθόδ. δεινότη. pag. 411. Ἐν δὲ τοῖς ἰδίοις εἰ μὴ πάντες ἴστε ὅτι κοινός, καὶ φιλάνθρωπος, πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, σιωπῶ, καὶ οὐδὲν ἂν εἴποιμι, οὐδὲ παρασχοίμην ἂν περὶ τούτων οὐδεμίαν μαρτυρίαν, οὔτε εἰ τινὰς ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην, οὔτε εἰ τισι θυγατέρας ἀποροῦσι συνεξέδωκα—ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν εὖ παθόντα, οὐδὲ παρασχοίμην παρὰ πάντα τὸν χρόνον, τὸν δὲ εὖ ποιήσαντα εὐθύς ἐπιλελῆσθαι, εἰ δεῖ τὸν μὲν, χρηστοῦ, τὸν δὲ, μὴ μικροφύχου, ποιεῖν ἔργον ἀνθρώπου· τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ἀναμιμνήσκειν, μικροῦ δεῖν ὅμοιον ἐστι τῷ οὐκ εἰδίζην. TAYL. Vid. Var. Lect.

"Ὅμοιον ἐστι τῷ οὐκ εἰδίζην] Quisquamne

τῷ ὄνειδίξειν. Οὐ δὴ ποιήσω τοιοῦτον οὐδέν, οὐδὲ προ-
αχθήσομαι, ἀλλ' ὅπως ποθ' ὑπείλημμαι περὶ τούτων,
ἄρκεϊ μοι.

πβ'. Βούλομαι δὲ τῶν ἰδίων ἀπαλλαγεῖς ἔτι ¹ σμικρὰ
πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν περὶ τῶν κοινῶν. Εἰ μὲν γὰρ ἔχεις,
Αἰσχίνη, τῶν ὑπὸ τουτουὶ τὸν ἥλιον εἰπεῖν ἀνδρῶπων ὅστις
ἀθῶος τῆς Φιλίππου πρότερον καὶ νῦν τῆς Ἀλεξάνδρου δυ-
ναστείας γέγονεν, ἢ τῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν βαρβάρων, ἔστω,
συγχωρῶ σοι τὴν ἐμὴν εἴτε τύχην εἴτε δυστυχίαν ὀνομάζειν
βούλει πάντων αἰτίαν γεγενῆσθαι. εἰ δὲ καὶ τῶν μηδεπώ-
ποτ' ἰδόντων ἐμὲ μηδὲ φωνῆν ἀκηκοότων ἐμοῦ πολλοὶ πολλὰ
καὶ δεινὰ πεπόνθασι, μὴ μόνον κατ' ἄνδρα ἀλλὰ καὶ πό-
λεις ὅλαι καὶ ἔθνη, πῶς ὦ δικαιοτέρου καὶ ἀληθέστερου τὴν
ἀπάντων, ὡς ἔοικεν, ἀνδρῶπων τύχην κοινὴν καὶ φορὰν τινὰ
πραγμάτων χαλεπὴν καὶ οὐχ οἴαν' ἔδει τούτων αἰτίαν
² ἡγεῖσθαι; Σὺ τοίνυν ³ ταῦτ' ἀφείς ἐμὲ τὸν παρὰ τουτοισὶ
πεπολιτευμένον αἰτιᾶ, καὶ ταῦτ' εἰδὼς ὅτι, καὶ ⁴ εἰ μὴ τὸ 317
ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἀπασὶ καὶ ⁵ μά-
λιστα σοί. εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ κατ' ἑμαυτὸν αὐτοκράτωρ ἂν
περὶ τῶν πραγμάτων ἐβουλευόμην, ἦν ἂν τοῖς ἄλλοις ῥή-
τορσιν ὑμῖν ἐμὲ αἰτιᾶσθαι· εἰ δὲ παρῆτε μὲν ἐν ταῖς ἐκκλη-
σίαις ἀπάσαις ἀεὶ, ἐν κοινῷ δὲ τὸ συμφέρον ἢ πόλις προὔτι-
θει σκοπεῖν, πᾶσι δὲ ταῦτ' ἔδοκει τότε ἄριστα εἶναι καὶ

¹ † μικρὰ² ἡγεῖσθαι·³ ταῦτ'⁴ εἰ μὴ καὶ⁵ † μάλιστα σοι

est, cui non statim in mentem sabit simile
Effatum Terentianum? Vide Victor. II.
Var. Lect. 8. TAYLOR. Andria, Act. i.
Sc. 1. ver. 16.

——— *Istac commemoratio*

Quasi exprobratio est immemoris beneficii.
STOCK.

πβ'. Εἰπεῖν] Postquam satis exagitavit
privatam Aeschini fortunam, suum pec-
catum in praelio commissum praece retin-
ens, convincere studet Athenienses, fa-
ctum quoddam, omnibus tunc gentibus in-
visum, acerbum et perniciosum; res Phi-
lippi et Alexandri temperasse, et, ut his
omnia ex votis fluerent, effecisse. Tum
e naturae et civitatum legibus, quænam
culpa cuidam possit imputari, presse et
artificiose docet. Hic videbis orationis
colorem et umbram. HARR.

ἄθως τῆς Φιλίππου—δυναστείας] Ἄντι

τοῦ, μὴ βλαβεῖς ὑπὸ ταύτης. WOLF.

Ἄλλὰ καὶ πόλεις] Malim, ἀλλὰ καὶ κατὰ
πόλεις ὅλαι καὶ ἔθνη. Quantum intersit in-
ter πόλεις et ἔθνη, docebit Valesius ad
Harpocrat. pag. 51. TAYLOR.

Πολιτευόμενον] [Ita Tayl.] ΠΕΠΟΛΙΤΕΥ-
ΜΕΝΟΝ rectius, uti Guelph. Ital. et Regii a.
6. e. η. Accedunt, et vel inhonesta scriptura
ostendunt, idem olim obtinuisse in mem-
branis, unde describebantur, MSti Ven.
et Vindob. Ille enim πολιτευόμενον:
Hic πεπολιτευόμενον. Vide supra, ad
§. 78. et 99. IDEM.

Καὶ ταῦτα εἰδὼς ὅτι, καὶ εἰ μὴ ὅλον, μέρος
γε ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἀπασὶ, καὶ
μάλιστα σοί] Prasertim cum scias huius
tuae maledicentiae, si non summam, saltem
partem quandam ad universos pertinere, ad
te quoque in primis. Quod dixit μέρος γε,
Cicero diceret, partem certe quandam.
Ex edit. HERVAG.

¹ μάλιστα σοί,—οὐ γὰρ ἐπ' εὐνοία γ' ἐμοὶ παρεχώρεις ἐλπιδῶν καὶ ζήλου καὶ τιμῶν, ἀ πᾶντα πρὸς ἡν τοῖς τότε πραττομένοις ὑπὸ ἐμοῦ, ἀλλὰ τῆς ἀληθείας ἠττώμενος δηλοῦσι καὶ τῷ μηδὲν ἔχειν εἰπεῖν βέλτιον—, πῶς οὐκ ἀδικεῖς καὶ δεινὰ ποιεῖς τούτοις νῦν ἐγκαλῶν, ὧν τότε οὐκ εἶχες λέγειν βελτίω;

πγ'. Παρὰ μὲν τοίνυν τοῖς ἄλλοις ἔγωγ' ὁρῶ πᾶσιν ἀνθρώποις διωρισμένα καὶ τεταγμένα ² πῶς τὰ τοιαῦτα. ἀδικεῖ τις ἐκῶν; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ. ἐξήμαρτέ τις ἀκῶν; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτω. οὐτ' ἀδικῶν τις οὐτ' ἐξαμαρτάνων, εἰς τὰ πᾶσι δοκοῦντα συμφέρειν ἑαυτὸν δούς, οὐ κατάρθωσε μεθ' ἀπάντων; οὐκ ὀνειδίζει οὐδὲ λοιδορεῖσθαι τῷ τοιούτῳ δίκαιον, ἀλλὰ συνάχθεσθαι. φανήσεται τοίνυν ταῦτα πάντα οὕτως οὐ μόνον ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις αὐτῆ τοῖς ἀγράφοις νόμοις καὶ τοῖς ἀνθρωπίνοις ἡθεσι ³ διώριεν. Αἰσχίνης τοίνυν τοσοῦτον ὑπερβέβληκεν ἀπαντας ἀνθρώπους ἡμότητι καὶ συκοφαντίᾳ, ὥστε καὶ ὧν αὐτὸς ὡς ἀτυχημάτων ἐμέμνητο, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ κατηγορεῖ.

πδ'. Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὥσπερ αὐτὸς ἀπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἰρηκῶς τοὺς λόγους, φυλάττειν ἐμὲ καὶ 318 τηρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ ⁴ παρακρούσομαι μηδ' ἐξαπατήσω, δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν καὶ τὰ τοιαῦτ' ὄνο-

¹ † μάλιστα σοί

² * οὕτω πῶς

³ * διωριέναι

⁴ † παρακρούσομαι

Πῶς οὐκ ἀδικεῖς, καὶ δεινὰ ποιεῖς, &c.] Id est, Nonne tu improbus es? Ita enim Græci per hanc particulam quibusdam interrogationibus utuntur, quæ non perinde Latinis usitate sunt. Idem, πῶς οὐκ αἰσχρὸν ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Et rursus, πῶς καὶ οὐ; quis enim inficias ire potest? Plinius in epistolis: Constante inquis, et fortiter, quid ni? εὐσταθῶς φαίης ἀνσίγχε καὶ ἀνδρείως, πῶς γὰρ οὐ; Horat. Qui nescit versus, tamen audent fingere, quid ni? Idem Demosthen. supra in hac eadem, οὐκ ἀπρόεσθ. πῶς γάρ; qui enim fieri posset? IDEM.

πγ'. Ὀργὴ κ. τ. λ.] Ὀργὴν—τιμωρίαν—συγγνώμην ἐν quarto casu, (sc. ὁρῶ διωρισμένα καὶ τεταγμένα ταῦτα) MSS. Guelph. Aug. Vindob. TAYLOR.

Νομίμοις] [Ita Tayl.] νόμοις Obsop. Ital. Lind. Altemps. Ven. et Reg. e. V. annotata ad Dem. π. Παραπρεσβ. §. 83. IDEM.

Ἀγράφοις νομίμοις] Eodem etiam nomine Leges Naturales, non scriptas eas

quidem, sed cordibus hominum insculptas, appellavit Sophocles, nobilissima ea, quam Antigonaæ suæ tribuit, sententia: v. 453.

Οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ὄμουν τὰ σὰ Κηρύγμαθ', ὥστ' ἀγραπτα κῆσφαλή θεῶν Νόμιμα δύνασθαι θνητῶν ὄνθ' ὑπερβραμῆν. STÖCK.

πδ'. Παρακρούσομαι] Ex conj. ita mutavi, legem secutus illum, cui etiam Wolfius ad Lept. §. 34. subscripsit. Infra §. 8. in fin. ὅπως—διαμηνεῖ—τηρεῖν, et §. 43. in fin. Codd. auctoritas idem postulabat. V. παρακρούσομαι. WUNDERL.

Δεινὸν καὶ γόητα] Exclusa Conjunctione, H. Steph. Thes. I. col. 859. legere mavult δεινὸν γόητα. Idque confirmat ex Platonis Symposio, ubi scribitur δεινὸς γόης, καὶ φαρμακεὺς, καὶ σοφιστής. TAYLOR. Timæus: Γόντες, οἱ ἀπατεῶνες, ubi vide pag. 53. Ruhnkem; quo etiam ob-

μάζων· ὡς εἰάν πρότερός τις ¹ εἶπη τὰ προσόνθ' ἑαυτῷ περὶ
 ἄλλου, καὶ δὴ ταῦθ' οὕτως ἔχοντα καὶ οὐκέτι τοὺς ἀκούον-
 τας σκεψομένους, τίς ποτ' αὐτός ἐστιν ὁ ταῦτα λέγων.
 Ἐγὼ δ' οἶδ' ὅτι γινώσκετε τοῦτον ἅπαντες, καὶ πολὺ
 τούτῳ μᾶλλον ἢ ἐμοὶ νομίζετε ταῦτα προσεῖναι. Καὶ κείνο
 δ' εὖ οἶδ' ὅτι τὴν ἐμὴν δεινότητα—ἔστω γάρ. καί τοι ἐγὼ γ'
 ὄρω τῆς τῶν λεγόντων δυνάμεως τοὺς ἀκούοντας τὸ πλεῖστον
 μέρος κυρίους ὄντας· ὡς γὰρ ἂν ὑμεῖς ἀποδέξησθε καὶ πρὸς
 ἕκαστον ἔχητ' εὐνοίας, οὕτως ὁ λέγων ἔδοξε φρονεῖν. εἰ δ'
 οὖν ἔστι καὶ παρ' ἐμοὶ τις ἐμπειρία τοιαύτη, ταύτην μὲν
 εὐρήσετε πάντες ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξεταζομένην ὑπὲρ ὑμῶν ἀεὶ
 καὶ οὐδαμοῦ καθ' ὑμῶν οὐδ' ἰδία, τὴν δὲ τούτου τούναντίον,
 οὐ ² μόνον τῷ λέγειν ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ εἰ τις
 ἐλύπησέ τι τοῦτον ἢ ³ παρέκρουσέ που, κατὰ τούτων. οὐ
 γὰρ ⁴ αὕτη δικαίως οὐδ' ἐφ' ἃ συμφέρι τῇ πόλει χρῆται.
 οὔτε γὰρ τὴν ὄργην οὔτε τὴν ἐχθρᾶν οὔτ' ἄλλο οὐδὲν τῶν
 τοιούτων τὸν καλὸν ἀγαθὸν πολίτην δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῶν
 κοινῶν ἐξεληλυθότας δικαστὰς ἀξιοῦν ⁵ αὐτῷ βεβαιοῦν, οὐδ'
 ὑπὲρ τούτων εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν μὴ ἔχειν
 ταῦτ' ἐν τῇ φύσει, εἰ δ' ἄρ' ἀνάγκη, πρῶτως καὶ μετρίως
 διακείμενα ἔχειν.

πέ. Ἐν τίσιν οὖν σφοδρὸν εἶναι τὸν πολιτευόμενον καὶ
 τὸν ῥήτορα δεῖ; Ἐν οἷς τῶν ὄλων τι κινδυνεύεται τῇ πόλει
 καὶ ἐν οἷς πρὸς τοὺς ἐναντίους ἐστὶ ⁶ τι τῷ δήμῳ, ἐν τού-

¹ † εἶποι

² μόνον * ἐν τῷ

³ † προσέκρουσέ

⁴ † αὕτῃ

⁵ † αὐτῷ

⁶ [τι]

servante, locus Platonis exstat pag. 328.

B. Idem ablegat lectores ad I. A. Fabricium ad Dion. Cass. libr. LII. pag. 688. HARL.

Ἐἴπω] Ex Codd. pro vulg. εἶποι, ne eam cum optativo junctum reperiretur, scribendum curavi, flagitante illud et Hermanno ad Viger. p. 516. et 787.—At in Homeri Odys. N. 415. nuperrime ἦν που ἔτ' εἰς pro vulgari εἶποι, præcedente præterito, edidit Wolfius. WUNDERL.

Ἄλλὰ καὶ εἰ τις κ. τ. λ.] Hic lego et distinguo: ἀλλὰ καὶ εἰ τις ἐλύπησέ τι τοῦτον, ἢ προσέκρουσέ που, κατὰ τούτων: sed etiam si quis vir ipsi in aliqua re molestus fuit, et cum eo alicubi offendit, contra eum virum ipsius eloquentia usurpatur. AUGER.

Προσέκρουσε κατὰ τούτων] Τῶν ἐχθρῶν τῆς πόλεως. WOLF.

Ἀνάγκη] L. μάλιστα μὲν μὴ ἔχειν—εἰ

δ' ἄρα ἂν ἔχη. MARKLAND.

Διακείμενα] Pro vulg. διακείμενον [ita Tayl.] reposui. Præcepta autem dat aurea orator, quibus animum suum ingenuum, ab omnique ira alienum auditoribus commendare, et, quo antea acerbe dixisse videretur, scite lenire, adversarii et contrario auctoritatem callide minuire studuit. Neque tamen in hoc argumento nugax est, satis aculeorum in animis auditorum relicturum se arbitratus. conf. Longin. π. ὁ. sect. 12. p. 127. ed. Heineken. HARL.

πέ. Ἐν οἷς τῶν ὄλων τι κινδυνεύεται τῇ πόλει] Cum ab aliquo periculum impendet, quæ ad summam rerum pertinent. Ita enim κινδυνεύομαι dicitur, ut κινδυνεύω, non eadem tamen significatione. Idem, [π. Παραπρεσβ. §. οθ'. in fin.] δι' αὐτὰ τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει. Ex edit. HERVAG.

Ἐν οἷς κ. τ. λ.] Constructio, opinor,

319 τοῖς ταῦτα γάρ ἐστι γενναίου καὶ ἀγαθοῦ πολίτου. μηδενὸς δ' ἀδικήματος πώποτε δημοσίου, προςθήσω δὲ μηδ' ἰδίου, δίκην ἀξιώσαντα λαβεῖν παρ' ἐμοῦ, μήθ' ὑπὲρ τῆς πόλεως μήθ' ὑπὲρ αὐτοῦ, στεφάνου καὶ ἐπαίνου κατηγορίαν νῦν ἤκειν συνεσκευασμένον καὶ τοσουτουσί λόγους ¹ ἀναλωκέναι, ἰδίας ² ἔχθρας καὶ φθόνου καὶ μικροψυχίας ἐστὶ σημεῖον, οὐδενὸς χρηστοῦ. τὸ δὲ δὴ καὶ τοὺς πρὸς ἑμαυτὸν ἀγῶνας ἐάσαντα νῦν ἐπὶ τόνδ' ἤκειν καὶ πᾶσαν ἔχει κακίαν.

πς'. Καὶ ἔμοιγε δοκεῖς Αἰσχίνῃ ³ ἐκ τούτων τῶν λόγων, ἐπίδειξίν τινα φωναστικῆς βουλόμενος ποιήσασθαι τοῦτον προελέσθαι τὸν ἀγῶνα, οὐκ ἀδικήματος οὐδενὸς λαβεῖν τιμωρίαν. ἐστὶ δ' οὐχ ὁ λόγος τοῦ ῥήτορος, Αἰσχίνῃ, τίμιος οὐδ' ὁ τόνος τῆς φωνῆς, ἀλλὰ τὸ ταῦτα πραίρεισθαι τοῖς πολλοῖς καὶ τὸ τοὺς αὐτοὺς καὶ μισεῖν καὶ φιλεῖν, οὗσπερ ἂν ἡ πατρίς. ὁ γὰρ οὕτως ἔχων τὴν ψυχὴν, οὗτος ἐπ' εὐνοίᾳ πάντ' ἔρει· ὁ δ' ἀφ' ὧν ἡ πόλις προορᾶται τινα κίνδυνον ἑαυτῇ, τούτους θεραπεύων οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, οὐκ οὐδὲ τῆς ἀσφαλείας τὴν αὐτὴν ἔχει προσδοκίαν. ἀλλ', ὄρα; ἐγὼ ταῦτα γὰρ συμφέρονθ' εἰλόμην τουτοισί, καὶ οὐδὲν ἔξαίρετον οὐδ' ἰδίον πεπωκίμαι. Ἄρ' οὖν οὐδὲ σύ; Καὶ πῶς; ὅς εὐθέως μετὰ τὴν μάχην πρεσβευτῆς ἐπορευοῦ πρὸς Φίλιππον, ὃς ἦν τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις συμφορῶν αἴτιος τῇ πατρίδι, καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ταύτην τὴν χρεῖαν, ὡς πάντες ἴσασι.

πς'. Καίτοι τίς ὁ τὴν πόλιν ἔξαπατῶν; οὐχ ὁ μὴ

¹ † ἀναλωκέναι ² ἔχθρας * ἔνεκα, φθόνου καὶ † μικροψυχίας ³ † ἐκ τούτων Αἰσχίνῃ

est: Καὶ ἐν οἷς ἐστὶ τι πρὸς τοὺς ἐναντίους τῷ δήμῳ, cumque aliquid habet adversus inimicos Status Popularis. Hujusmodi Συγχύσεις in Demosthene sæpe occurrunt. MARKL.

Ἐστὶ τι] Particolam τι, quæ abesse nequit, cum tres Codd. eum omittant, seclnsit Reiske. WUNDERL.

Τόνδ'] Hunc Ctesiphontem aggredi. HARL.

Πᾶσαν] Reiske ex uno Codd. καὶ πᾶσαν. Sed particula καὶ, quidquid ille disserit, hoc loco sensu caret. WUNDERL.

πς'. φωναστικῆς] φωνῆς ἀσκήσεως Cod. Obs. Glossa est procul dubio. Id quod confirmat Ulpianus. TAYLOR.

τοὺς αὐτοὺς]. De eo proverbio consule Apostol. XV. 28. qui hunc locum citat. Similiter Harpocratio et Suidas, v. Οὐκ ἐπὶ τῆς κ. τ. λ. Subintelligitur, αὐτὸν, ἀγκύρας. IDEM. Vid. Var. Lect.

Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς] Id est, non eadem ancora nititur qua vulgus hominum. significans illum novis, minimeque vulgaribus præsidiiis niti. Suid. admonet esse proverbium, et subaudiendum ancoram. Eras. Vide Proverbium, Duabus ancoris fultus. Item, Non vulgari ancora. Ex edit. HERVAG. v. 1. deest ἐστὶ, et. v. 8. ἐμὲ αὐτὸν et ἢ. πᾶσαν, et v. 19. οὐκ οὖν in ed. Tayl.

λέγων ἂ φρονεῖ; τῷ δ' ὁ κήρυξ ¹ καταρᾶται δικαίως; οὐ τῷ τοιούτῳ; τί δὲ μείζον ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν ἀδίκημα κατ' 320
 ἀνδρὸς ῥήτορος ἢ εἰ μὴ ταῦτα καὶ φρονεῖ καὶ λέγει; Σὺ τοίνυν οὗτος εὐρέθης. Εἶτα σὺ ² φθέγγει καὶ βλέπειν εἰς τὰ τουτωνὶ πρόσωπα τολμᾷς; πότερ' οὐχ ³ ἡγεῖ γιγνώσκειν αὐτοὺς ὅστις εἶ, ἢ τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἀπαντας ἔχειν, ὥστ' οὐ μεμνήσθαι τοὺς λόγους, οὓς ἔδημηγόρεις ἐν τῷ ⁴ πολέμῳ καταρῶμενος καὶ διομνύμενος, μηδὲν ⁵ εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα, ἀλλ' ἐμὲ τὴν αἰτίαν σοι ταύτην ἐπάγειν τῆς ἰδίας ἐνεκ' ἔχθρας, οὐκ οὔσαν ἀληθῆ. ὡς δ' ἀπηγγέλθη τάχισθ' ἡ μάχη, οὐδὲν τούτων φροντίσας εὐθύς ὠμολόγεις καὶ προσεποιῶ φίλιαν καὶ ξενίαν εἶναί σοι πρὸς αὐτόν, τῇ μισθαρινίᾳ ταῦτα μετατιθέμενος τὰ ὀνόματα· ἐκ ποίας γὰρ ἴσης ἢ δικαίας προφάσεως Αἰσχίνῃ τῷ Γλαυκοθέᾳ τῆς τυμωανιστρίας ξένος ἢ φίλος ἢ γνώριμος ἦν Φίλιππος; Ἐγὼ μὲν οὐχ ὄρω, ἀλλ' ἐμισθώθης ἐπὶ τῷ τὰ τουτωνὶ συμφέροντα διαφθεῖρειν. Ἄλλ' ὅμως οὕτω φανερῶς ⁶ αὐτοῖς εἰλημμένος προδότης καὶ κατὰ σαυτοῦ μηνυτῆς ἐπὶ τοῖς συμβάσι γεγυυώς, ἐμοὶ ⁷ λοιδορεῖ καὶ ὀνειδίζει ταῦτα, ὧν πάντας μᾶλλον αἰτιόους εὐρήσεις ἢ ἐμέ.

πή. Πολλὰ καὶ καλὰ καὶ μεγάλα ἢ πόλις Αἰσχίνῃ

¹ καταρᾶται κατ' ἐκάστην ἐκκλησίαν δικαίως

⁴ † πολέμῳ] δῆμῳ

⁵ † εἶναι σοι

² † φθέγγει

³ † ἡγεῖ γινώσκειν

⁶ * αὐτὸς σαυτοῦ εἰλημμένος

⁷ † λοιδορεῖ

ἢ μὴ τ. κ. φρονεῖν κ. λέγειν] [Ita Tayl.] Εἰ (vel ἢ εἰ) μὴ ταῦτα καὶ φρονεῖ καὶ λέγει. Editio Benen. Ven. Harl. ταῦτα ἂ Cod. Regius primus: Tandem præstantissimus Vindob. εἰ μὴ ταῦτα, ἂ φρονεῖ καὶ λέγει. TAYLOR. v. 1. τῷ Tayl.

Τοιούτος] [Ita Tayl.] Reposui. Reiske οὗτος; intulit, quod pro τοιούτος dictum esse, non facile mihi persuadebit. WUNDERL.

Τουτωνὶ] Δεικτικῶς, ut sæpius per totam hanc Orationem: sc. hos, qui adsunt, qui de hac causa sunt iudicaturi, τοὺς δικαστάς. Infra §. 93. Erravit Ulpianus, sive potius, qui Ulpianum descripsit; τουτωνὶ] τῶν δυναστῶν. Repone δικαστῶν. TAYLOR.

Ἐν τῷ δῆμῳ] Ἐν τῷ πολέμῳ. Consentiant, qui consentire solent, Guelph. Aug. Vindob. et Reg. α. in ea lectione. Quæ, tametsi non placuerit Simoni Fabricio, est tamen observanda, durante bello. Credo

sane esse amplectendam. IDEM.

Μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα] Id est, nihil te Philippi gratia dicere, cum quo nihil esset negotiū, a quo nihil sperares. dicitur et οὐδὲν ἐστὶ μοι πρᾶγμα πρὸς σε, nihil est mihi tecum negotiū. Idem, ὥστε πρὸς οὓς μηδὲν ἐστὶ σοι πρᾶγμα λυπεῖσθαι, &c. Ex edit. HERVAG.

Μισθαρινίᾳ—μετατιθέμενος] Τὴν μισθαρινίαν, φιλίαν, καὶ ξενίαν, φευδανίμως καλῶν. WOLF.

Οὕτω φανερῶς αὐτοῖς εἰλημμένος] Ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ἐξελεγχθεὶς, ὅτι προδότης εἶ. IDEM.

Αὐτοῖς] Αὐτός. MARKL. Vid. Var. Lect.

Συμβάσι] Haud scio an præfer. sit scriptura Aug. quart. συμβεβηκόσι; agitur de rebus, quæ peractæ exstant. Ita §. αά. quam diligenter Dem. discrimen aoristi et perfecti servet, et alia complura loca docent et Mid. §. 17. οὗτος ἀστρατείας ἐάλω, καὶ κερχῆται συμφροεῖ. WUNDERL.

καὶ προείλετο καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ, ὧν οὐκ ἠμνημόνησε. Σημεῖον δέ· χειροτονῶν γὰρ ὁ ἄσθετος τὸν ἐρουῦντ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι παρ' αὐτὰ τὰ συμβάαντα οὐ σέ ἐχειροτόνησε ¹ προβληθέντα, καίπερ εὐφωνον ὄντα, οὐδὲ Δημάδην, ἀρτί πεποιηκότα τὴν εἰρήνην, οὐδ' Ἡγήμονα, οὐδ' ἄλλον ὑμῶν ² οὐδένα, ἀλλ' ἐμέ. καὶ παρελθόντος σοῦ καὶ Πυθοκλέους ὡμῶς καὶ ἀναιδῶς, ὦ Ζεῦ καὶ Θεοί! ³ καὶ κατηγορούντων ἐμοῦ ταῦτά ἃ καὶ σὺ νυνί, καὶ λοιδορουμένων, ἐτ' ἄμεινον ἐχειροτόνησεν ἐμέ. Τὸ δ' αἷτιον οὐκ ἀγνοεῖς μὲν, ὅμως δὲ φράσω σοι καγώ. Ἀμφότερ' ἤδεσαν οὗτοι, τὴν τ' ἐμὴν εὐνοίαν καὶ προθυμίαν, μεθ' ἧς τὰ πράγματ' ἔπραττον, καὶ τὴν ὑμετέραν ἀδικίαν· ἃ γὰρ ⁴ εὐθηνούντων τῶν πραγμάτων ἠρνεῖσθε διομνύμενοι, ταῦτ' ἐν οἷς ἔπρατισεν ἡ πόλις ὡμολογήσατε. τοὺς οὖν ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀτυχήμασιν ὧν ἐφρόνου λαβόντας ἀδειαν ἐχθρούς μὲν πάλαι, φανερούς δὲ τὸθ' ἠγήσαντο ⁵ αὐτοῖς γεγενῆσθαι. Εἶτα καὶ προσήκειν ὑπελάμβανον τὸν ἐρουῦντα ⁶ τὸτ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι καὶ τὴν ἐκείνων ἀρετὴν κοσμήσοντα μὴδ' ὁμωρόφιον μὴδ' ὁμόσπονδον γεγενημένον εἶναι τοῖς πρὸς ἐκείνους παρὰ ταξασμένοις, μὴδ' ἐκεῖ μὲν κωμάζειν καὶ παιανίζειν ἐπὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων συμφοραῖς μετὰ τῶν αὐτοχειρῶν τοῦ φόνου, δεῦρο δ' ἐλθόντα τιμᾶσθαι, μὴδὲ τῇ φωνῇ δακρύειν ὑποκρινόμενον τὴν ἐκείνων τύχην, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ συναλγεῖν. τοῦτο δ' ἐώρων παρ' ἑαυτοῖς καὶ παρ' ἐμοί, παρ' ὑμῖν δ' οὐ. ⁶ Διὰ ταῦτ' ἐμέ ἐχειροτόνησαν, καὶ

¹ προβληθέντα, οὐ σέ, καίπερ

⁴ † αὐτοῖς

² [καὶ]

⁵ Deest τὸτ'.

³ εὐθηνούντων

⁶ διαταῦτ'

πῆ. Ἡγήμονα] Ἡγήμων. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφάντος. Εἰς δὲ ἦν τῶν Μακεδονιζάντων, καὶ τῶν ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένων. Harpocrat. Adde Suidam in v. Etymol. M. TAYLOR. v. 8. ταῦτα Tayl.

Ἐτι ἄμεινον] F. ἐτι μᾶλλον. WOLF. μᾶλλον, vel ἄσμενέστερον. MARKL.

Εὐθηνούντων] Meliores cum Wolfio. Edebatur semper εὐθηνούντων. Supra §. ξς'. post med. TAYLOR.

Ὁμωρόφιον] Proprie eum, qui sub eodem tecto habitat. Hesych. tom. II. col. 759. Ὁμωρόφιος καὶ ὁμώτροφος· ὁ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχων. vide etiam Alberti ad Hesychium voc. ὁμώροφος. HARL.

Γεγενημένον εἶναι] i. e. γεγενῆσθαι. Sed noluit ea voce uti, quia paulo ante dixerat

γεγενῆσθαι. MARKLAND.

Παράταξασμένοις] Τάξις, τάσσομαι, et ita quoque compositum παρατάσσομαι, proprie usurpantur de re militari, de acie, et militibus in aciem productis suoque collocatis ordine. vide Krebs. Obs. in. N. T. e Josepho pag. 292. Hinc παρατάττομαι, ex adverso aciem instruo, me oppono, resisto. Isocrates Paneg. cap. 26. pag. 68. ἐπεὶ δὲ γὰρ οὐχ οἶόν τ' ἴσαν πρὸς ἀμφοτέρους ἄμα παρατάξασθαι τὰς δυνάμεις. ubi v. Morum. Ælian. V. H. IV. 8. 11. παρατάξασθαι ὀλίγαις τριήρεσι πρὸς πολλὰς, resistere paucis trirēmibus adversus multas. HARL.

Ἐλθόντας τιμ. καὶ μὴδὲ τ. φ. δ. ὑποκρινόμενους] Ita Tayl. et v. ult. δ' ὑμῖν οὐ. V. Var. Lect.

οὐχ ὑμᾶς. Καὶ οὐχ ὁ μὲν δῆμος οὕτως, οἱ δὲ τῶν τετε-
 λευτηκότων πατέρες καὶ ἀδελφοί, ὑπὸ τοῦ δήμου ¹ τόθ'
 αἰρεθέντες ἐπὶ τὰς ταφάς, ἄλλως πως, ἀλλὰ δέον ποιεῖν
 αὐτοὺς τὸ περιδείπνον ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ τῶν τετε-
 λευτηκότων, ὡς περ' ἄλλ' εἶωθε γίνεσθαι, τοῦτ' ἐποίη-
 σαν παρ' ἐμοί. Εἰκότως. γένοι μὲν γὰρ ἕκαστος ἐκάστω
 μᾶλλον οἰκειὸς ἢ ἐμοῦ, κοινῇ δὲ πᾶσιν οὐδεὶς ἐγγυτέρω ὧ
 γὰρ τὸ ἐκείνους σωθῆναι καὶ κατορθῶσαι μάλιστα διέ- 322
 φερεν, οὗτος καὶ παθόντων, ἂ μὴ ποτ' ὠφελον, τῆς ὑπὲρ
 ἀπάντων λύπης πλεῖστον μετεῖχε. Λέγε δ' αὐτῷ τουτὶ
 τὸ ἐπίγραμμα, ὃ δημοσίᾳ προείλετο ἢ πόλις αὐτοῖς ἐπι-
 γράψαι· ἴν' εἰδῆς, Αἰσχίνη, καὶ ἐν αὐτῷ τουτῷ σαυτὸν
 ἀγνώμονα καὶ συκοφάντην ὄντα καὶ μιαρῶν. Λέγε.

πθ'.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Οἶδε πάτρας ἔνεκα σφετέρας εἰς δῆρον ἔθεντο
 Ὅπλα, καὶ ἀντιπάλων ἕβριν ἀπεσκεδάσαν.
 Μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ ² δείματος οὐκ ἐσάωσαν
 Ψυχάς, ἀλλ' Ἀἶδην κοινὸν ἔθεντο βράβην,

¹ Deest τὸ δ'.² λήματος

Δέον ποιεῖν αὐτοῦς] Addit Cod. Vindob.
 post αὐτοὺς hæc verba, scil. τὸ ἐπὶ τοῖς
 ἀποθανούσι ἐστίας γινόμενον περιδεί-
 πνον. Doctissimo Domin. Bricherio Co-
 lumbo, qui eas membranas contulit, ge-
 nina non videntur esse Demosthenis, ve-
 rum elegantior adjuncta. Simile fere ad-
 jectum in Guelph. et in Regiorum non-
 nullis, ut liquet ex margine Benenati.
 Nemo dubitat, hæc fuisse quondam scho-
 liorum τοῦ περιδείπνον. Immo confirmo id
 necessario fuisse, licet inemendate repræ-
 sententur Verba: Etym. M. 699. 43. Πε-
 ριδείπνον] ἢ ἐπὶ τοῖς ἀποθανούσι γενομένη
 ἐστίασις. TAYLOR.

Τάλλ' Vel ταῦτ'. MARKLAND.

Ἐμοῦ] Quam mihi Wolfius. Inscite.
 Melius multo Etruscus: Percioche di san-
 gue l' uno all' altro attenvea ben piu di
 me. TAYLOR. v. 10. τοῦτο Tayl.

Διέφερον] A scholiaste redditur κέρδος
 ἢν. Conf. Koppiers. Observata philolog.
 Lugd. Bat. 1771. 8. p. 11. HARL.

πθ'. Δῆρον] Μάχην. WOLF.

Ἀπεσκεδάσαν] Ὅσον ἐγένετο ἐπ' αὐτοῖς.
 περιουμήθησαν μὲν γὰρ τοῦτο γε, οὐχὶ δὲ
 καὶ ἠδυνήθησαν. IDEM.

Μαρνάμενοι—δείματος] S. ἔνεκα. Διὰ τὸ,
 τῆν μὲν ἰδίαν ἀρετῆ διαφυλάξαι, δείμα δὲ
 τοῖς πολεμίοις ἐμποῦσαι. Sed, quid si
 ἀρετῆ καὶ δείματι legas? Aut subintel-

ligas, μετ' ἀρετῆς καὶ δείματος? M. Æmi-
 lio Lepido Cos. apud Sallustium potior
 visa est periculosa libertas quieto servitio.
 IDEM.

Μαρνάμενοι] Ad verbum,

Virtutis atque timoris ergo decertantes,
 non servarunt

Animas, sed Orcum communem fecerunt
 arbitrum certaminis, vel potius,
 commune præmium certaminis:

nam τὸ βράβην ἀντὶ τοῦ βραβεῖον, non βρα-
 βευτὴν, sumi monet Scholiastes. STOCK.

Δείματος] F. δείγματα. MARKLAND.
 Δείματος] Φόβου, οὗ εἶχον ὑπὲρ τῆς πα-
 τριδος. σχ. Eruditissimus longe Valcke-
 naerius ad Ammonium II. Animadv. 15.
 legit:

Μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ λήματος.—
 TAYLOR.

Δείματος] Valckenaerii et Reiskii judi-
 cio subscripsi, et λήματος pro vulg. δεί-
 ματος dedi. Sed haud alienum erit, Wun-
 derlichii notam h. l. repetere. Ille autem,
 "nemo, ait, dixit nec dicere potuit μά-
 νασθαι ἀρετῆς. Nec supplemento præp. ἔνεκα
 quidquam proficitur, in quo interpretes
 nimis diu acquieverunt. Vide, an scri-
 bendum sit ἀρετῆ καὶ λήματι. Si quem
 dativus tertiae declinationis, hiatum faci-
 ciens, male habet, adeat Hermannum ad

ὄνκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν ἀνέξει θέντες
 Δουλοσύνης στυγεράν ἀμφὶς ἔχωσιν ὕβριν.
 Γαῖα δὲ πατρίς ἔχει κόλποις τῶν πλεῖστα καμώντων
 Σώματ', ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἴδε κρίσις.
 Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν
 Ἐν βιοτῇ, μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορεν.

¹ Ἀκούεις, Αἰσχίνη, ² καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ, ὡς τὸ μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν. οὐ τῷ συμβούλῳ τὴν τοῦ κατορθοῦν τοὺς ἀγωνιζομένους ἀνέθηκε δύναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς. τί οὖν, ὦ κατάρατε, ἐμοὶ περὶ τούτων ³λοιδορεῖ καὶ λέγεις, ἀ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέψειαν εἰς κεφαλὴν.

ζ'. Πολλὰ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἄλλα κατηγορηκότες αὐτοῦ καὶ κατεψευσμένου, ἐν μάλιστα ἑθαύμασα ἀπάντων, ὅτι τῶν συμβεβηκότεν τότε τῇ πόλει μνησθεῖς οὐχ ὡς ἂν εὖνους καὶ δίκαιος πολίτης ἔσχε τὴν γνώμην, οὐδ' ἐδάκρυσεν οὐδ' ἔπαθε τοιοῦτον οὐδὲν τῇ ψυχῇ, ἀλλ'

¹ * ἕτερον

² [καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ]

³ † λοιδορεῖ

Orph. p. 730." Haecenus ille. HARL. Vide, ne vitium lateat in μαρνάμενοι. An legendum ἀγνόμενοι? quod de conatu oporteret intelligi. cum strenuis facinoribus vitam servare cuperent. Facinora illa pro pretio sunt, quo vita tanquam redimitur: unde genitivi ἀρετῆς καὶ ἡμαartos. Conf. Homer. Od. I. v. 5. seq. et Mnasalc. Epigr. XVI. v. 3. SCHAEFER.

Ὅκ ἐσάωσαν ψυχὰς] Τὴν ζωὴν, τὸ αἴτιον ἀντὶ τοῦ αἰτιατοῦ. WOLF.

Βράβην] Ἀντὶ τοῦ, βραβευτήν. IDEM.

Ζυγὸν] Adscribere juvat, quae Kypke in Obs. in N. T. tom. II. pag. 285. ad Galat. V. 1. scripsit, quoniam idem hunc Demosthenis locum emendaturus est. "Jugum conditionis servilis signum esse, vulgare est. Integræ gentes jugum subire dicebantur, quum bello victæ, alienis vivere legibus cogebantur. In epigrammate, monumento eorum, qui ad Chæroneam occubuerant, inscripto, apud Demosthenem de corona pag. 353. ed. Wolfii hi periisse dicuntur οὐνεκ ἐλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν ἀνέξει θέντες, δουλοσύνης στυγεράν ἀμφὶς (leg. αὔθις, ut puto), ἔχωσιν ὕβριν, propter Græcos, ne illi, jugo cervici imposto, triste servitutis subeant dedecus." ubi tamen ἀμφὶς vitium arbitror esse typographicum. HARL.

Μηδὲν ἁμαρτεῖν] Οὐχὶ τοσοῦτον τὸ πλημμελεῖν, ὅσον τὸ ἀτυχεῖν σημαίνει τὸ ῥῆμα, καίτοι ἀμφω ταῦτα συγγενῆ ἔντα τῇ φύσει ἡμῶν. Τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ κατορθοῦν

τῆς τε ψυχῆς ἐστὶ καὶ τῆς τύχης. WOLF.

Μηδὲν ἁμαρτεῖν κ. τ. λ.] Confer Epist. Libanii MDLIV. et quæ Vir doctissimus, I. Christ. Wolfius, ad eum locum adduxit. TAYLOR.

Μοῖραν δ' κ. τ. λ.] Significat, vel fatalem fuisse calamitatem, humano consilio et virtute superiorem. Unde illud:

Τύχη, τὰ θνητῶν πράγματα, οὐκ εἰβουλία.

Vel, cum etiam ignavis moriendum sit, recte hos mortem pro patria oppetiisse. Pindarus [Olymp. A. 129.]

Ὁ μέγας δὲ κίνδυνος

ἀναλιν οὐ φῶ-

τα λαμβάνει. Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκη,

τί κέ τις ἀνάνυμον γῆρας ἐν σκότῳ

Καθήμενος ἔφοι μάταν, ἀπάντων

Καλῶν ἄμμορος; WOLF.

Ibid. Ita hunc locum distingue, et emenda:

Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν

Ἐν εἰσιῇ μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορεν. sc. οἱ θεοί. Vide sequentia. MARKLAND.

Ἐπορεν] Impersonaliter sumitur, non datur via, non licet. AUGER.

Ἐπορεν] Ex Aug. quart. invexi, quod acutissimum Marklandum divinasse, et Iacobsium in Anthol. IV. p. 249. edidisse video. Reiskii conjectura, recepta, ἔτερον omnia perturbat. WUNDERL.

ζ'. Ἀγαμνησθεῖς] Ita Tayl. et mox εἴν. οὐδὲ δίκ., et v. ult. οὐδὲν τοιοῦτ. V. Var. Lect.

ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθῶς καὶ λαρυγγίζων ὤετο μὲν 323
 ἔμοῦ κατηγορεῖν δηλονότι, δεῖγμα δ' ἐξέφερε καθ' ἑαυτοῦ,
 ὅτι ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ἀνιστοῖς οὐδὲν ὁμοίως ἔσχε τοῖς
 ἄλλοις. Καίτοι τὸν τῶν νόμων καὶ τῆς πολιτείας φά-
 σκοντα φροντίζειν, ὡς περ οὗτος νυνί, καὶ εἰ μὴδὲν ἄλλο
 τοῦτό γ' ἔχειν δεῖν, τὸ ταῦτα λυπεῖσθαι καὶ ταῦτα χαί-
 ρειν τοῖς πολλοῖς, καὶ μὴ τῇ προαιρέσει τῶν κοινῶν ἐν τῷ
 τῶν ἐναντίων μέρει τετάχθαι· ὃ σὺ νυνὶ πεποιητῶς εἶ φα-
 νερός, ἐμὲ πάντων αἴτιον καὶ δι' ἐμὲ εἰς πράγματα φάσκων
 ἔμπεσεῖν τὴν πόλιν, οὐκ ἀπὸ τῆς ἐμῆς πολιτείας οὐδὲ
 προαιρέσεως ἀρξαμένων ὑμῶν τοῖς Ἑλλήσι βοηθεῖν. ἐπεὶ
 ἔμοιγ' εἰ τοῦτο δοθείη¹ παρ' ὑμῶν, τοσαῦτα δι' ἐμὲ ὑμᾶς
 ἠναντιῶσθαι τῇ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἀρχῇ πραττομένῃ,
 μείζων ἂν δοθείη δωρεὰ συμπασῶν, ἢν τοῖς ἄλλοις δεδώ-
 κατε. ἀλλ' οὐτ' ἂν ἐγὼ ταῦτα φήσαιμι· ἀδικοῖν γὰρ ἂν
² ὑμᾶς· οὐτ' ἂν ὑμεῖς εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαίτε. οὗτος δ'
³ εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν ἔνεκα τῆς πρὸς ἐμὲ ἔχθρας τὰ
 μέγιστα τῶν ὑμετέρων καλῶν ἔβλαπτε καὶ διέβαλλεν.

ζά. Ἀλλὰ τί ταῦτ' ἐπιτιμῶ, πολλῶ σχετλιώτερα
 ἄλλα κατηγορηκός αὐτοῦ καὶ κατεψευσμένου; Ὅς
 γὰρ ἐμοῦ φιλιππισμόν, ὃ γῆ καὶ θεοί! κατηγορεῖ, τί οὗ-
 τος οὐκ ἂν εἴποι; Καίτοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας
 τοὺς θεούς! εἴ γ' ἐπ' ἀληθείας δεῖο σκοπεῖσθαι, τὸ κατα-
 ψεύδασθαι καὶ δι' ἔχθραν τι λέγειν ἀνελόντας ἐκ μέσου,
 τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσὶν οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν
 γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες,
 τοὺς ὁμοίους τούτῳ παρ' ἐκάστη τῶν πόλεων εὖροι τις ἂν, 324

¹ [παρ' ὑμῶν]² ὑμᾶς³ εἰ τὰ δίκαια

Λαρυγγίζων] Λαρυγγίζων Reg. a. Me-
 minit in ea voce hujus loci Harpocratio.
 Confer Suidam, qui eadem pariter habet,
 et T. Magistrum, qui hac etiam spectat.
 Aristoph. Equit. 357.

Λαρυγγίῳ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταράξω.

Adde etiam σχ. nostrum, et Plin. IV. Ep.
 7. TAYLOR. v. 3. deest ἐπὶ in ed. Tayl.

Τῶν κοινῶν] Quære, an poni debeant
 post τῶν νόμων supra v. 4. MARKLAND.

Δοθείη] Δωρεὰ addit Reg. a. Proxime
 deest τοσαῦτα in multis, sc. Guelph.
 Aug. Harl. Vind. et Reg. a. n. Recte qui-
 dem, et pulcrè: ἔμοιγ' εἰ τοῦτο δοθείη παρ'

ὑμῶν, sc. τὸ δι' ἐμὲ ὑμᾶς ἠναντιῶσθαι.—F. da-
 zæά τοιαύτην. TAYL. v. 16. οὗτός τ' Tayl.

Ἐπεὶ ἔμοιγ' κ. τ. λ.] Quod si mihi a vo-
 bis hoc daretur, ut vos mea causa usque
 adeo restitissetis imperio, in Græcorum per-
 niciem crescenti, vel, quippe si mihi hoc tri-
 bueretur. Ita enim hic verti potest τὸ ἐπεὶ.
 Sic Cicero in tertio Tuscul. Quod si tales
 nos natura genuisset, ut eam ipsam intueri
 et perspicere: et reliqua. Ἐπεὶ εἰ οὕτως ὑμᾶς
 ἢ φύσις ἐφυσ, Ex edit. HERNAG.

ζά. Εὖροι τις ἂν] Εὖροι τ' ἂν plurimi:
 Aug. Vind. Lind. Obsop. Reg. a. n. Si-
 militer legit Dionys. Halic. de Thucyd.
 judic. §. 54. qui totam fere hanc periodum

οὐχὶ τοὺς ἐμοί· οἱ ὅτ' ἦν ἀσθενῆ τὰ Φιλίππου πράγματα καὶ κομιδῇ ¹σμικρά, πολλάκις προλεγόντων ἡμῶν καὶ παρακαλούντων καὶ διδασκόντων τὰ βέλτιστα, τῆς ἰδίας ἐνεκ' αἰσχροκερδείας τὰ κοινῇ συμφέροντα προΐεντο, τοὺς ὑπάρχοντας ἕκαστοι πολίτας ἔξαπατῶντες καὶ διαφθεύροντες, ἕως δούλους ἐποίησαν, Θετταλοὺς Δάοχος, Κινέας, Θρασύδαιος· Ἀρκαίδας Κερκιδᾶς, Ἰερώνυμος, ²Εὐκαμπίδας· Ἀργεῖους Μύρτις, ³Τελέδαμος, Μνασέας· Ἡλείους Εὐξίθεος, Κλεότιμος, Ἀρίσταιχος· Μεσσηνίους οἱ Φιλιάδου τοῦ Θεοῖς ἐχθροῦ παῖδες, Νέων καὶ Θρασύλοχος· Σικωνίους Ἀρίστρατος, Ἐπιχάρης· Κορινθίους Δείναρχος, Δημάρατος· Μεγαρέας Πτοιόδωρος, Ἐλιξος, Περιλάος· Θηβαίους Τιμόλαος, Θεογεῖτων, Ἀνεμοίτας· ⁴Εὐβοᾶς Ἴππαρχος, Κλείταρχος, Σωσίστρατος· — ἐπιλείψει με λέγοντα ἢ ἡμέρα τὰ τῶν προδοτῶν ὀνόματα. οὔτοι πάντες εἰσὶν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν αὐτῶν βουλευμάτων ἐν ταῖς ⁵αὐτῶν πατρίσιν, ὧν περ οὔτοι παρ' ὑμῖν, ἄνθρωποι μιαιοὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, τὴν ἔλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον

¹ ἴσμικρά² ἴΕὐκαλπίδας³ ἴΤελέδαμος⁴ ἴεὐβοᾶς⁵ αὐτῶν

laudat, minima cum discrepantia. TAYLOR.

Εὔροι? ἂν] Pro vulg. εὔροι τις ἂν ex Codd. optimis et plurimis recepi, constructione postulante. Ad audientes convertitur oratio, ut ex verbis εἶρε—δίει (ἡμᾶς) σκοπεῖσθαι—ἀνελόντας salis apparet. WUNDERL.

Δάοχος] Non necesse est, ut hic ingeniamur horum nominum varietatem, quæ est in MSis. Atque etiam satis est semel monere, unumquodque fere citari in Lexico Rhetorico Harpocratonis. Coniunge Vales. Excerpt. Polyb. p. 90. eundem ad Harpocrat. pagg. 37. 57. 108. et Meurs. VI. Attic. Lect. 30. Vir præstantissimus. Obsopæus, ad locum animadvertit, quanquam hæc propria sint nomina, præstare tamen et in his habere lectionem certam et emendatam. Eam itaque curam Variis Lectionibus ad calcem totius Operis assignavi. TAYLOR.

Εὐκαλπίδας] Pro Εὐκαλπίδας Pausanias in Arcadicis habet Εὐκαμπίδας. Harpocratio vero hunc locum citat in Μύρτις, et legit Μύρτις, Τελέδαμος, Μνασέας, et ait, Theopompum in LI. libro pro Μύρτις et Μνασέας habere Ἀμυρταῖος et Πασέας. Sed forte apud Theopompum male legebatur; nam Ἀμυρταῖος; nomen

est Ægyptum, Πασέας raro occurrit. Ideo puto legendum cum Harpocratiōne, una literula immutata, Μύρτις, Τηλέδαμος, Μνασέας. PALMER. Μύρτις Tayl.

Ἄνθρωποι μιαιοὶ κ. τ. λ.] Vide Longinum §. 32. Tollium atque eruditissimum Langbænum ad loc. Plin. IX. Epist. 26. Harpocr. v. Ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι et Προπεπωκότες. Maussac. ad Harpocr. pag. 250. Suid. et Phot. MS. v. Προπίνει. Etym. M. 54. 8. TAYLOR. Thomas M. v. πίνει. ubi vid. VV. DD. REISK.

Ἄνθρωποι μιαιοὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, &c.] De proditoribus patriæ loquens, ἀλάστορες vocat, hoc est, depopulatores, pestes, et interneciones. Sic enim dicitur ἀλάστορες, ut ἄλιτῆρες. Athen. lib. 12. Διονύσιος δὲ δ Διονυσίου, ἀπάσης γενόμενος Σικελίας ἀλάστορες, hoc est, perniciosus, pestis, internecio, populator totius Sicilia. Sequitur autem, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, id est, imperii et finium patriæ circumcisores, qui laceram patriam et mutilam flagitiosa proditiōne reddiderunt. ἀντὶ τοῦ ἠκρωτηριακότες. Est enim ἀκρωτηριάζειν ἢ ἀκρωτηριάζεσθαι, τὰ ἀκρὰ τέμνειν. Ex edit. HERVAG.

Προπεπωκότες] Hoc est, χαριζόμενοι, gratias concedentes. Metaphora ex antiquo

μὲν Φιλίππῳ, νῦν δ' Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν δ' ἐλευθερίαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν δεσπότην αὐτῶν, ἀ τοῖς προτέροις Ἑλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες, ¹ ἀνατετραφότες.

ζβ'. Ταύτης τοίνυν τῆς οὕτως αἰσχυρᾶς καὶ περιβοήτου συστάσεως καὶ κακίας, μᾶλλον δ', ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, 325 προδοσίας, εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν, τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἢ τε πόλις παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναίτιος γέγονεν ἐκ τῶν ἐμῶν πολιτευμάτων καὶ ἐγὼ παρ' ὑμῖν. Εἰτά μ' ἐρωτᾶς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιώ τιμᾶσθαι; Ἐγὼ δὴ σοι λέγω. ὅτι τῶν πολιτευομένων παρὰ τοῖς Ἑλλησι διαφθαρῆντων ἀπάντων, ἀρξαμένων ἀπὸ σοῦ, πρότερον μὲν ὑπὸ Φιλίππου, νῦν δ' ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἐμὲ οὔτε καιρὸς οὔτε φιλανθρωπία λόγων οὔτ' ἐπαγγελιῶν μέγεθος οὔτ' ἐλπίς οὔτε φόβος οὔτε χάρις οὔτ' ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρεν οὐδὲ προηγάγετο, ὧν ἔκρινα δικαίων καὶ συμφερόντων τῇ πατρίδι οὐδὲν προδοῦναι, οὐδ', ὅσα συμβεβούλευκα πώποτε ² τουτοισί, ὁμοίως ὑμῖν ³ ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ ῥέπτων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβούλευκα, ἀλλ' ἀπ' ὀρθῆς καὶ δικαίας καὶ ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς τὰ πάντα μοι πέπρακται, καὶ μεγίστων δὲ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προστάς πάντα ταῦτα ὑγιῶς καὶ δικαίως καὶ ἀπλῶς πεπολίτευμαι διὰ ταῦτ' ἀξιώ τιμᾶσθαι.

ζγ'. Τὸν δὲ τειχισμὸν τοῦτον, ὃν σύ μου διέσυρες, καὶ τὴν ταφρείαν ἀξία μὲν χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνω· πῶς γὰρ οὐ; πόρρω μέντοι που τῶν ἐμαυτῶ πεπολιτευμένων τίθεμαι. οὐ γὰρ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν οὐδὲ πλίνθοις

¹ † ἀνατετροφότες

² † τουτοισίν

³ ὥσπερ ἂν εἶ ἐν

more translata, quo reges in festis vinum praelibantes, ipsum etiam poculum, cui visum est, porrigentes dono dabant. Suid. Langbæn. ad Longinum, c. 32. qui totum hunc locum landat. STOCK.

ζβ'. Οὔτε καιρὸς etc.] Vide Victor. XII. Var. Lect. ult. TAYLOR. v. 3. αὐτῶν Tayl.

Ἐμὲ οὔτε καιρὸς] Nimirum hæc tibi oculis observata species est, M. Tulli, cum clamares, NIHIL ORATORE ILLO COGITARI POSSE DIVINIUS! STOCK.

Τουτοισί, ὁμοίως ὑμῖν] Nempe Atheniensibus, similiter vobis, i. e. tibi, Aschine,

et tuis similibus. AUGER.

Πάντα μοι πέπρακται] Desunt in Guelph. Vind. et Reg. a. Recte sane. Quis enim non videt, temere et inconcinne hæc esse assumpta Demostheni? TAYLOR. v. 19. ὥσπερανεῖ, et v. 21. ψ. πάντα, et v. 23. δικ. πεπολ. Tayl.

Καὶ μεγίστων κ. τ. λ.] Id est, curæ et administrationi præfectus, et summam curam habens et potestatem: προϊστάμαι τὸ ἔμπροσθεν ἴσταμαι καὶ βοηθῶ τοῖς ὀπισθεν. Ex edit. HERVAG.

ζγ'. Οὐ γὰρ λίθοις κ. τ. λ.] Plin. IX. Epist. 26. Porro Plutarchus in libro Περὶ

ἐγώ, οὐδ' ἐπὶ τούτοις μέγιστον τῶν ἑμαυτοῦ φρονῶ· ἀλλ' ἔάν τὸν ἐμὸν τειχισμόν ¹ βούλη δικάιως σκοπεῖν, εὐρήσεις ὄπλα καὶ πόλεις καὶ τόπους καὶ λιμένας καὶ ναῦς ² καὶ ἵππους καὶ τοὺς ὑπὲρ τούτων ³ ἀμυνομένους. ταῦτα πρὸς βαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, ὅσον ἦν ἀνδρωπίνῳ λογισμῷ δυνατόν, καὶ τούτοις ἐτείχισα τὴν χώραν, οὐχὶ τὸν κύκλον μόνον τοῦ Πειραιῶς οὐδὲ τοῦ ἄστεος. Οὐδέ γ' ἤτηθην ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς Φιλίππου, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, οὐδὲ ταῖς παρασκευαῖς, ἀλλ' οἱ τῶν συμμαχῶν στρατηγοὶ καὶ αἱ δυνάμεις τῇ τύχῃ. Τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις; Ἐναργεῖς καὶ φανεραί. σκοπεῖτε δέ.

ζδ'. Τί χρῆν τὸν εὖνουν πολίτην ποιεῖν, τί τὸν μετὰ πάσης προνοίας καὶ προθυμίας καὶ δικαιοσύνης ὑπὲρ τῆς πατριδος πολιτευόμενον; Οὐκ ἐκ μὲν θαλάττης τὴν Εὐβοίαν προβαλέσθαι πρὸ τῆς Ἀττικῆς, ἐκ δὲ τῆς μεσογείας τὴν Βοιωτίαν, ἐκ δὲ τῶν πρὸς Πελοπόννησον τόπων τοὺς

¹ † βούλει² καὶ [πολλοὺς] ἵππους³ ἀμυνομένους;

τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἀνεπιφθ. ut olim monui, hujus Orationis utilis Commentator esse potest: Utī, cum scribat: Πρὸς δὲ τοὺς μετρίους οὐκ ἀποπνέει χεῖσθαι καὶ ταῖς ἐπαρρησασσὶ τῶν ἐπαινῶν εἰ τις ἄς λόγιον, ἢ πλούσιον, ἢ δυνατὸν ἐπαινεῖν, κελεύοντα μὴ ταῦτα περὶ αὐτοῦ λέγειν, ἀλλὰ μᾶλλον, εἰ χεριστὸς, καὶ ἀβλαβὴς, καὶ ἀφελίμος. οὐ γὰρ εἰσφέρει τὸν ἐπαινον ὁ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ μετατίθησιν οὐδὲ χαιεῖν δεκεῖ τῆς ἐγκωμιάζουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ μᾶλλον, ὅτι μὴ προσωπικόντας, μηδ' ἐφ' οἷς δεῖ, δυσχεραίνειν καὶ ἀποκρύπτειν τὰ φαυλίτερα τῶν βελτίων, οὐκ ἐπαινεῖσθαι βουλόμενος, ἀλλ' ἐπαινεῖν ὡς χεῖρ διδάσκων. Τὸ γὰρ, οὐ λίθοις ἐτείχισα τὴν πόλιν, οὐδὲ πλίνθοις ἐγὼ, ἀλλ' ἔάν τὸν ἐμὸν τειχισμόν βούλει σκοπεῖν, εὐρήσεις καὶ ὄπλα, καὶ ἵππους, καὶ συμμαχούς, τοιοῦτον τινὸς ἔοικεν ἔπτεσθαι. Adde Her- mogenem, pag. 258. TAYLOR.

Οὐ γὰρ λίθοις κ. τ. λ.] Neque ex hoc maxime censi me velim inter ea quae ego in publicum contuli. Neque hoc nomine maxime censi me de republ. meritum volo, ut quidem sunt reliquae meae actiones. neque eo nomine in primis mihi placeo. Hoc imitari eadem loquendi forma Latini non possunt. Ex edit. HERVAG.

Βούλη] Ex Codd. opt. erat edendum, grammatica damnante vulgatam ἔάν—βούλει. WUNDERL. v. 4. πολλοὺς ἵπ. Tayl.

Τούτων] Sc. Ἀθηναίων. MARKLAND. Pro VOL. II.

harum rerum defensione Wolfius. Incaute. Et similiter deceptus est, qui Italice vertit: Et caeteri omnes. Τούτων, δεικτικῶς. Hos nimiram, qui adsunt, intelligit, idque porrecto digito demonstrat. Simile habemus infra, §. ζδ'. ὑμῶν δὲ οὐδεὶς ἦν οὐδαμῶς, πλὴν εἰ τούτοις ἐπηρεάσαι τι δεῖ. Vide, quae Cl. Marklandus ad Orat. c. Aesch. π. Παραρτηροβ. pag. 346. 24. R. 140. 16. T. Ita supra in hac Oratione, §. θ. τὸ ψήφισμα τοῦτο γράφω. hoc sc. Decretum, digito indicans. Et statim, ibid. λέγε τοῖνυν μοι τὸ ψήφισμα τουτὶ λαβὼν κ. τ. λ. Et §. κβ'. εἰς ἔχθραν ἐμβαλεῖν τουτουσι, hos qui adsunt. Adde §. νς'. fin. ἢ. μά. ζδ'. fin. π'. πς'. πζ'. bis. ζβ'. ζζ'. fin. et σχολ. ζή. fin. et ζθ'. fin. Quorum locorum quaedam melius et consultius exponerentur juxta hanc normam, quam hodie exponi et verti videam. TAYLOR.

Ταῦτα προβαλέμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς] His ego propugnaculis circummuniē Atticum agrum. προβάλλομαι propugnaculum oppono, velamentum et integumentum obtendo et circumdo. Unde προβλημένος, ὁ ἀντὶ τοῦ προβόλου ἰστάμενος, propugnator, protector, &c. Ex edit. HERVAG.

Τὸν κύκλον] F. τὴν κύκλω, ut §. κή. MARKLAND.

ζδ'. Προθυμίας] Haud spernenda est altera lectio Codd. φιλοτιμίας, dummodo φιλοτιμία δημοσία intelligatur. cf. §. σθ. WUNDERL.

ὁμόρους ταύτη; οὐ τὴν σιτοπομπείαν, ὅπως παρὰ πᾶσαν φιλίαν ἄχρι τοῦ Πειραιῶς κομισθήσεται, προιδέσθαι; καὶ τὰ μὲν σῶσαι τῶν ὑπαρχόντων, ἐκπέμποντα βουθεΐας καὶ λέγοντα καὶ γράφοντα τοιαῦτα, τὴν Προκόνησον, τὴν Χερρόνησον, τὴν Τένεδον, τὰ δ' ὅπως οἰκειὰ καὶ σύμμαχα¹ ὑπάρξει πράξαι, τὸ Βυζάντιον, τὴν Ἄβυδον, ² τὴν Εὐβοίαν; καὶ τῶν μὲν τοῖς ἐχθροῖς ὑπαρχουσῶν δυνάμεων τὰς μεγίστας ἀφελεῖν, ἃν δ' ³ ἐνέλειπε τῇ πόλει, ταῦτα προσδεῖναι;

Ζέ. Ταῦτα τοίνυν ὑμῖν ἅπαντα πέπρακται τοῖς ἐμοῖς ψηφίσμασι καὶ τοῖς ἐμοῖς πολιτεύμασι, ἀ καὶ βεβουλευμένα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ἄνευ φθόνου τις βούληται σκοπεῖν, ὀρθῶς εὐρήσει, καὶ πεπραγμένα πάσῃ δικαιοσύνῃ, καὶ τὸν ἐκάστου καιρὸν οὐ παρεθέντα οὐδ' ἀγνοηθέντα οὐδὲ προδοθέντα ὑπ' ἐμοῦ, καὶ ὅσα εἰς ἀνδρὸς ἐνὸς δύναιμι καὶ λογισμὸν ἤκεν, οὐδὲν ἐλλειφθέν. εἰ δ' ἢ δαίμονός τινος ⁴ ἢ τύχης ἰσχύς, ἢ τῶν στρατηγῶν φαυλότης ἢ τῶν προδόντων τὰς πόλεις ὑμῶν κακία ἢ πάντα ταῦτα ἅμα ἐλυμήνατο τοῖς ὅλοις, ἕως ἀνέτρεψε, τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; ⁵ 327
Εἰ δ' οἷός ἦν ἐγὼ παρ' ὑμῖν κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ τάξιν, εἰς ἐν ἐκάστη τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀνὴρ ἐγένετο, μᾶλλον δ' εἰ ἓνα μόνον ἄνδρα Θετταλία καὶ ἓνα ἄνδρα Ἀρκαδία ταῦτα φρονοῦντα ⁵ ἔσχεν ἐμοί, οὐδεὶς ἂν οὔτε τῶν ἔξω Πυλῶν

1 † ὑπάρξη

2 [τὴν Εὐβοίαν;]

3 † ἐνέλειπε

4 [ἢ τύχης τινός]

5 † ἔσχον

τὴν σιτοπομπείαν] Nemo, credo, dubitabit, quin ex conj. τῆς σιτοπομπείας, restituum sit, verbo προιδέσθαι prospicere rei secundum casum postulante. IDEM.

Ὅπως—κομισθήσεται] Ὅπως hoc loco jungitur futuro indicativi; pariter ὅτι, ὥστε, διότι, ἵνα frequenter junguntur: de qua syntaxi agit Morus ad Isocratis Panegyri. cap. 22. p. 55. ubi plura loca, etiam nostrum Demosthenicum laudat. HABL.

Παρὰ πᾶσαν φιλίαν] Scil. γῆν, per socialem agrum. Steph. Th. IV. col. 156. STOCK.

Γράφοντα τοιαῦτα] Præsidii missis, rebusque, quæ eo pertinerent, agendis, interpretatur Wolfius. Sed potuit hoc loco Demosthenes protensa manu monstrare decretum aliquid suum, quod modo recitatum fuerat. IDEM. Μοχ Προκόνησον Tayl.

τὴν Εὐβοίαν] Latet nomen loci alicujus sub Εὐβοίαν, ut mihi videtur. Nam de Eu-

bœa ante dixerat. Sensui optime conueniret Πέρινον, sed non Scripturæ. MARKLAND.

Ζέ. Ἵμῖν] Otiosum esse videtur vetusti exemplaris testimonio. OSOPEUS.

Ἡ πάντα] Nihil importunius esse potuit, quam ista Conjunctio: quæ idcirco a melioribus non agnoscitur, Vindob. et a. Ni legamus cum Altemps. ἢ καὶ πάντα ταῦτα. In v. seq. magnas mihi molestias excitavit istud τοῖς ὅλοις, quod alii securi ad ἐλυμήνατο applicant, ut cum ea voce constructionem nanciscatur. Quod ego concoquere non possum. Procul dubio ἀνέτρεψε erat antiquitus varia lectio τοῦ, ἐλυμήνατο, atque id significabatur particula quadam, quæ nunc in ἕως degeneravit. In MSS. circa eam vocem variatur. TAYLOR. V. Var. Lect. v. 17. ἢ στρ. Tayl.

οὐδεὶς οὔτε κ. τ. λ.] [Ita Tayl.] Citatur a Magistro v. Εἶπω. TAYLOR.

οὐδεὶς ἂν] Reiske ex Thom. Mag. ἂν

Ἑλλήνων οὔτε τῶν εἴσω τοῖς παροῦσι κακοῖς ἐκέχρητ' ἄν, ἀλλὰ πάντες ἄν ὄντες ἐλεύθεροι καὶ αὐτόνομοι μετὰ πάσης ἀδείας ἀσφαλῶς ἐν εὐδαιμονίᾳ τὰς ἑαυτῶν ὤκουσιν πατρίδας, τῶν τοσούτων καὶ τοιούτων ἀγαθῶν ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις ἔχοντες χάριν δι' ἐμέ.

ζς'. Ἴνα δ' εἰδῆτε, ὅτι πολλῶ τοῖς λόγοις ἐλάττωσι χρῶμαι τῶν ἔργων, εὐλαβούμενος τὸν φθόνον, ¹ λαβέ μοι ταυτί, καὶ ἀνάγνωθι λαβὼν τὸν ἀριθμὸν τῶν βοηθειῶν ² τῶν κατὰ τὰ ἐμὰ ψηφίσματα.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΒΟΗΘΕΙΩΝ.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πράττειν Αἰσχίνη τὸν καλὸν καγαθὸν πολίτην δεῖ, ὃν κατορθουμένων μὲν, ὦ γῆ καὶ θεοί! μεγίστοις ἀναμφισβητήτως ὑπῆρχεν εἶναι, καὶ τὸ δικαίως προσῆν, ὡς ἐτέρως δὲ συμβάντων τὸ γοῦν εὐδοκίμειν περίεστι καὶ τὸ μηδένα μέμφεσθαι τὴν πόλιν μηδὲ τὴν προαίρεσιν αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν τύχην κακίζειν τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνασαν· οὐ μὰ Δί' οὐκ ἀποστάντα τῶν συμφερόντων τῇ πόλει, μισθώσαντα δ' αὐτὸν τοῖς ἐναντίοις τοὺς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν καιροὺς ἀντὶ τῶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος θεραπεύειν· οὐδὲ τὸν μὲν πράγματα ἄξια τῆς πόλεως ὑποστάντα λέγειν καὶ γράφειν, καὶ μένειν ἐπὶ τούτων

¹ † λέγε

² † Deest τῶν.

addidit. Male. WUNDERL.

Δι' ἐμέ] Observante jam Seilero, positus verborum in hac periodo egregius est et artificiosus. Primum omnem honorem Græciæ conservandæ tribuit Atheniensibus, deinde illam gloriam sibi quasi arrogat, periodo graviter finita δι' ἐμέ. HARL.

ζς'. Λέγε] Quid? λέγε et ἀνάγνωθι? Sanant hoc ulcus Codd. Aug. Vindob. et a. λαβέ μοι ταυτί, καὶ ἀνάγνωθι. Sed vitata illa Charybdi, ecce parata est Scylla. Sequitur enim ἀνάγνωθι: λαβὼν. TAYLOR.

ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΜΑ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ] [Ita Tayl. post BOHΘ.] Absurde! Vox ΒΟΗΘΕΙΩΝ tam cito recurrens et hæc quoque recurrere fecit, quæ delenda sunt omnino: Et recte fecit Wolfius qui ea non censebat interpretatione digna. In vetusto et optimo Exemplari Regio a. desunt, ut oportuit. Ita et in Altemp. In Guclph. et Vindob. legitur ΑΡΙΘΜΟΣ. ΨΗΦΙΣΜΑ.

Non male. IDEM.

᾿Ω γῆ καὶ θεοί] Exclamatio ista pulcherrima, quam ab amantissimo patriæ viro expresserat provisa et cogitatione ficta civium suorum tanta felicitas, Obsopæus non videt, “quam hoc loco valde sit necessaria.” STOCK.

Ἐν μεγίστοις] [Ita Tayl.] F. Addendum ἀγαθοῖς. WOLF.

Ἐἶναι] F. ὑπῆρχεν ἄν εἶναι. MARKLAND. Vid. Not. Wunderl. §. ξξ. in fin. p. 146.

᾿Ως] L. ὃν ἐτέρωσ δὲ συμβάντων. I. TOUR.

Οὐ, μὰ Δί', ἀποστάντα] [Ita Tayl.] Οὐ, μὰ Δί', οὐκ ἀποστάντα in omnibus. TAYL.

Μισθώσαντα δ' αὐτὸν τοῖς ἐναντίοις, τοῖς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν καιροῖς, ἀντὶ τῶν τῆς πατρίδος θεραπεύειν] [Ita Tayl.] Servire temporibus hostium et occasionibus gerende rei contra patriam, quod proditoris est facinus. Quid porro sit servire, et quam varie Græci dicant servire tempori, vide in Comment. Budæi. Ex edit. HERVAG.

προεσόμενον βασκαίνειν, εὐὰν δὲ τις ἰδίᾳ τι λυπήσῃ, τοῦτο μεμῆσθαι καὶ τηρεῖν· οὐδέ ¹ γ' ἡσυχίαν ἄγειν ἀδίκου καὶ ὑπουλον, ὡς σὺ ποιεῖς πολλάκις.

328

ζζ'. Ἔστι γάρ, ἔστιν ἡσυχία δικαία καὶ συμφέρουσα τῇ πόλει, ἣν οἱ πολλοὶ τῶν πολιτῶν ὑμεῖς ἀπλῶς ἄγετε. ἀλλ' οὐ ταύτην ἄγει ² οὗτος τὴν ἡσυχίαν, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ἀλλ' ἀποσταὲς ὅταν αὐτῷ δόξῃ τῆς πολιτείας—πολλάκις δὲ δοκεῖ—φυλάττει ὀπηνίχ' ὑμεῖς ἐστὲ μεστοὶ τοῦ συνεχῶς λέγοντος, ἢ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα ἢ ἄλλο τι δύσκολον γέγονε—πολλὰ δὲ τὰνθρώπινα—· εἴτ' ἐπὶ τούτῳ τῷ καιρῷ ῥήτωρ ἐξαίφνης ἐκ τῆς ἡσυχίας ὡς περ πνεῦμα ἀνεφάνη, καὶ πεφωνασκηκῶς καὶ συνειλοχῶς ῥήματα καὶ λόγους συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί, ὄνησιν μὲν οὐδεμίαν φέροντας οὐδ' ἀγαθοῦ κτήσιν οὐδενός, συμφορὰν δὲ τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν καὶ κοινῇ αἰσχύνην. Καίτοι ταύτης τῆς μελέτης Αἰσχίνη καὶ τῆς ἐπιμελείας, εἴπερ ἐκ ψυχῆς δικαίας ἐγίγνετο καὶ τὰ τῆς πατρίδος συμφέροντα προηρημένης, τοὺς καρπούς ἔδει γενναίους καὶ ³ καλοὺς καὶ πᾶσιν ὠφελίμους εἶναι, συμμαχίας πόλεων, πόρους χρημάτων, ἐμπορίου κατασκευῆν, νόμων συμφερόντων θέσεις, τοῖς ἀποδειχθεῖσιν ἐχθροῖς ἐναντιώματα. τούτων γὰρ ἀπάντων ἦν ἐν τοῖς ἀνω χρόνοις ἐξέτασις, καὶ ἔδωκεν ὁ παρελθὼν χρόνος πολλὰς ἀποδείξεις ἀνδρὶ καλῷ τε καὶ ἀγαθῷ, ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ ⁴ φανήσῃ γεγονώς, οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὀποστοςοῦν, οὐκ οὐκ

¹ † Deest γ'.² † οὗτος ἄγει³ καλοὺς καὶ γενναίους⁴ † φανήσῃ

Τούτων βασκαίνειν] Ita Tayl. V. Var. Lect. et v. 12. ἐφάτη, et v. 13. συνελεχῶς, et v. 16. μελ. κ. τ. ἐ. Αἰσχ.

ζζ'. Λόγους συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί] Συνείρειν τοὺς λόγους, est continuare sermonem, oratione continua uti. De iis dicitur qui facunde et expedite loquuntur. Et συνείρειν ἀπνευστί περιόδους, inquit Xenophon: quod Quintilianus libro secundo connectere dixit, et alibi continuare verba vocat; Cicero autem declamare appellat, in Oratione pro Plancio, et Roscio Amerino. Et edit. HERVAG.

Οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος] Videtur imitatus oraculum Delphicum:

Ἵμεῖς δ' Αἰγίεος μῆτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,

Μῆτε δωδεκάτοιοι μῆτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

WOLF.

Οἴκουν] F. οὔμενου. MARKLAND.

Οἴκουν ἐπέειπε καὶ ἡ π.] [Ita Tayl.] Ita intelligo: In iis tempestatibus, ubi malorum hominum consiliis resistere erant opus, talem se praestitit. Quin et talem etiam, cum Respublice meliore usa sit fortuna. Haec verba ita exponit Lambinus: Nam si ita esset, tuis rebus gestis, tuaque opera, opibus, copiis, honore, dignitate, civitas aucta esset, quod de te praedicare non potes. Anonymus ita: Quoniam neque id egisti, cum patria crevit. Interpres denique Italicus: Iddio te ne guardi. Perciuche la patria sarebbe cresciuta. TAYLOR. Vid. Var. Lect.

Οἴκουν] Non, inquam. Οἴκουν enim cum

329 ἐπὶ γ' οἷς ἡ πατρίς ἠϋζάνετο. Τίς γὰρ συμμαχία σου πράξαντος γέγονε τῇ πόλει; τίς δὲ βοήθεια ἢ κτήσις εὐνοίας ἢ δόξης; τίς δὲ πρεσβεία; τίς διακονία, δι' ἣν ἡ πόλις ἐντιμότερα γέγονε; τί τῶν οἰκειῶν ἢ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ξενικῶν, οἷς ἐπέστης, ἐπηνώρθωται διὰ σέ; ποῖαι τριήρεις; ποῖα βέλη; ποῖοι νεώσοικοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν; ποῖον ἵππικόν; τί τῶν ἀπάντων σὺ χρήσιμος γέγονας; τίς ἢ τοῖς εὐπόροις ἢ τοῖς ἀπόροις πολιτικὴ καὶ κοινὴ βοήθεια χρημάτων παρὰ σου; Οὐδεμία. Ἄλλ' ὦ τᾶν, εἰ¹ μὴδὲν τούτων, εὐνοιά γε καὶ προθυμία; Ποῦ; πότε; ὅστις, ὦ πάντων ἀδικώτατε, οὐδ' ὅτε ἅπαντες, ὅσοι πρόποτ' ἐφθέγγοντο ἐπὶ τοῦ βήματος, εἰς σωτηρίαν ἐπεδίδοσαν, καὶ² τὸ τελευταῖον Ἀριστόνικος τὸ συνειλεγμένον ἐπὶ τὴν ἐπιτιμίαν ἀργύριον, οὐδὲ τότε παρῆλθες οὐδ' ἐπέδωκας οὐδέν, οὐκ ἀπορῶν — πῶς γάρ; ὅς γε κεκληρονόμηκας μὲν τῶν Φίλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλειόνων ἢ³ πέντε ταλάντων, διτάλαντον δ' εἶχες ἔρανον δωρεὰν παρὰ τῶν ἡγεμό-

¹ μὴδὲν ² πάντων τούτων² † τοτελευταῖον³ * πεντεταλάντων

accentu in priore syllaba negationibus servit, quod pluribus confirmat exemplis Budaus, pp. 907. et 908. STOCK.

Πατρίς] Post πατρίς adderem ἄν: non sane, cum inde patria aucta esset. AUGER.

ἠϋζάνετο] F. ἠϋζάνετ' ἄν. MARKLAND.

Οἷς ἐπέστης] Vid. Var. Lect.

Βέλη] Pro ποῖα βέλη, in nostro ποῖα βουλῆ, haud dubie rectius, quanquam et Aldi lectio defendi possit. Et mox ποῖοι νεώσοικοι legendum est νεώσηκοι. OBSOPEUS. Codd. quidem etiam nostri βουλῆ et νεώσηκοι. Sed neutrum admittendum est, vel ipso approbante OBSOPEO. TAYLOR. v. 7. γέγονας] εἴ Tayl.

Πολιτικὴ] F. πολιτικὴ ἢ καὶ κοινὴ βοήθεια. MARKLAND.

Τᾶν] De hoc vocabulo vide Scholiast. ad Lucian. Gall. p. 727. tom. II. edit. Reitz. et Schol. ad Plutum Aristoph. v. 66. HARL.

Ἐπεδίδοσαν] Vide ad Æsch. p. 407. ult. R. p. 609. col. 2. T. TAYLOR.

Ἄργ. εἰς τὴν ἐπιτ.] [Ita Tayl.] Apparet, eum fuisse in arariis, coactamque pecuniam ad dignitatem recuperandam callide civitati donasse: ut non solvere debitum, sed in Remp. liberalis exstitisse videretur. Consentaneum enim est, ei mulctam a populo fuisse, post hoc factum, remissam. WOLF. Ἐπιτιμία est status civis, qui est integræ conditionis et famæ; et opponi-

tur, non τῇ ἀπορίᾳ, tenuitati illi facultatum, quæ homines arcet ab honoribus capessendis, (quod vult Tourrellius) sed τῇ ἀτιμίᾳ, cujus una species in Ærariis intentabatur. Gravis ea quidem pœna fuit, (adeoque merito laudatur Aristonicus, qui eam tolerare maluit, quam patriæ laboranti deesse) ejusmodi tamen, quæ paupertatem ejus qui solvendo non erat, non vero improbitatem argueret: potuitque ergo Demosthenes (vel refragante Tourrellio) citra Aristonici offensionem, in eam calamitatem incidisse amicam suum fateri. De Aristonico supra §. 26. STOCK. v. 14. οὐδὲ τ. οὔτε π. οὔτε ἐπ. Tayl.

Ἐπιτιμίαν] Supra ad Arg. Lib. in fin. Not. ἡτιμ. Dem. π. Παραπρεσβ. Bene hic se gessit Tourrellius, quem consulat. I danari, c' havea ragunati Aristonico per ritener il suo honore: Ferrus. Pecuniam incolumitatis amissa recuperandæ gratia coactam: Lambinus. Coactam pecuniam ad recuperandam dignitatem: Perionius: Et alii similiter. Διὰ τιμὴν τῆς πόλεως. Ulpian. TAYLOR.

Εἰς τὴν ἐπιτιμίαν] Alii alio modo interpretati sunt. Ego interpretatus sum, ad honorate vivendum. AUGER.

Ἐρανον] Stipem collatitium, ad aliquem sublevandum; [cujus nobile exemplum recenset Corn. Nepos in vita Epamin. c. III.] egregie illustrat Casaubonus ad

ων τῶν συμμοριῶν, ἐφ' οἷς ἐλυμήνω τὸν τριηραρχικὸν νόμον. ἀλλ' ἵνα μὴ λόγον ἐκ λόγου λέγων τοῦ παρόντος ἔμαυτὸν ἐκκρούσω, παραλείψω ταῦτα. ἀλλ' ὅτι γ' οὐχὶ δι' ἔνδειαν οὐκ ἐπέδωκας, ἐκ τούτων δῆλον, ἀλλὰ φυλάττων τὸ μηδὲν ἐναντίον γενέσθαι παρὰ σοῦ τούτοις, οἷς ἅπαντα ¹ πολιτεύει. Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας καὶ πηνίκα λαμπρός; Ἡνίκ' ἂν εἴπω τι κατὰ τούτων ² δέη, ἐν τούτοις λαμπροφωνότατος, μνημονικώτατος, ὑποκριτῆς ἀριστος, τραγικὸς Θεοκρίνης.

ζή. Εἶτα τῶν πρότερον γεγενημένων ἀνδρῶν ἀγαθῶν μέμνησαι. καὶ καλῶς ποιεῖς. Οὐ μέντοι δίκαιόν ἐστιν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν πρὸς τοὺς τετελευτηκότας εὐνοίαν ὑπάρχουσαν προλαβόντα παρ' ὑμῶν πρὸς ἐκείνους ἐξετάζειν 330 καὶ παραβάλλειν ἐμὲ τὸν συζῶντα μεθ' ὑμῶν. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τῶν πάντων, ὅτι τοῖς μὲν ζῶσι πᾶσιν ὕπεστί τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, τοὺς δὲ τεθνεώτας οὐδὲ τῶν

¹ † πολιτεύη² † δέοι

Theophrasti charact. cap. 15. pag. 168. seq. ed. Fischeri, quem v. in indice Theoph. et Wesseling. ad Petiti comment. in LL. Attic. pag. 526. Alioqui denotat quoque *symbola conviviarum*: de qua significatione consule Petiti loco memor. et Clark. ad Hom. Odys. A. 226. HARL.

Ἐλυμήνω] Aliquid legi illi Demosthenis (supra §. 30.) subdole interseruit aut adjecit Æschines, quo vis ipsius imminuta et elusa fuit. STOCK.

Ἐλυμήνω—νόμον] *Legem violasti, pervertisti.* Sic Isocrat. Paneg. c. 47. pag. 126. ed. Mori: ἡμῶν δὲ τινές εἰσιν οἱ λυμαινόμενοι καὶ κακῶς ποιοῦντες αὐτήν (scil. εἰρήνην). HARL.

Τὸν τριηραρχικὸν νόμον] Vide annotata ad §. λ'. TAYLOR.

Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας κ. τ. λ.] *Neavian pro audaci et strenui spiritus homine acriterque posuit: quemadmodum et νεανίεμα, ὁ ἀνδρισμός, audax facinus, jactantia, et egregium strenuumque factum dicitur. Quod autem sequitur ἡνίκ' ἂν εἴπω τι κατὰ τούτων δέοι, cum oporteret, vel oportebat: notandum quod ὁ ἂν ἀοριστολογικῶς, plerumque quidem cum subjunctivo construitur, ut, ὅτι ἂν λέγῃς, ὅσω ἂν διαφέρῃς. Interdum vero et optativo, sed tum demum, cum res præterita narratur. Sic supra in secunda κατὰ φιλόσφι. ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐπιμαρῶντο οὗς ἂν αἰσθοῖντο δωροδοκούντας. Id quod etiam in ἐὰν et ἂν ἀπὲ τοῦ ἦν observatum invenimus. Ex*

edit. HERVAG.

Ἡνίκ'] Pierson, in calce Mæridis, ἡνίκα apud Demosthenem per quando posse verti, autumat. HARL.

Τραγικὸς Θεοκρίνης] Nisi Θεοκρίνης sit κύριον nomen alicujus fabularum Actoris tunc celebris, quod suspicor, videtur hæc vox, quæ alibi non occurrit, significare, a Deo electus. PALMER. Hunc et Tragædiarum actorem, et calumniatorem fuisse tradit Erasmus. Exstat et Demosthenis nostri Actio in Theocrinem Sycophantam. WOLF. Omnino Harpocrates et Suidas in v. Θεοκρίνης. Apostol. XIX. 49. Brodæus V. Miscell. 23. TAYLOR.

Τραγικὸς Θεοκρίνης] Æschinem tragicum Theocrinem vocat. Fuit autem is primus Tragædiarum actor, deinde calumniator et sycophanta. Utitur et Hieronymus in epist. ad Furiam, de Viduitate: Ubicunque viderent Christianum, statim illud de trivio τραγικὸς Θεοκρίνης. ERASM. Ex edit. HERVAG.

ζή. Προσλαβόντα] [Ita Tayl.] F. πρὸ λαβόντα. MARKLAND. v. ult. τεθν. δὲ Tayl.

Ἐπέσπι — φθόνος] φθονοῦνται οἱ ζῶντες. Pascitur in vivis livor: post facta quiescit.

Cicero in Sallustium: Neque me cum iis conferri decet, P. C. qui jam decesserunt, omnique odio carent et invidia, sed cum iis, qui mecum una in rep. versati sunt. WOLF. Add. Victor. XV. Var. Lect. 3. TAYLOR.

ἐχθρῶν οὐδεὶς ἔτι μισεῖ; οὕτως οὖν ἐχόντων τούτων τῇ φύσει, πρὸς τοὺς πρὸ ἑμαυτοῦ νῦν ἐγὼ κρίνωμαι καὶ θεωρῶμαι; Μηδαμῶς· οὔτε γὰρ δίκαιον οὔτ' ¹ ἴσον, Αἰσχίνη, ἀλλὰ πρὸς σὲ καὶ ἄλλον ² ὄντινα βούλει τῶν ταυτὰ σοι προσηρημένων καὶ ζώντων. Κακείνο σκόπει. πρότερον κάλλιον καὶ ἄμεινον τῇ πόλει, διὰ τὰς τῶν ³ πρότερον εὐεργεσίας, οὐσας ὑπερμεγέθεις, ⁴ οὐ μὲν οὖν εἴποι τις ἂν ἡλικίας, τὰς ἐπὶ τὸν παρόντα βίον γιγνομένας εἰς ἀχαριστίαν καὶ προπηλακισμὸν ἄγειν, ἢ πᾶσιν, ὅσοι τι μετ' εὐνοίας πρᾶττουσι, τῆς παρὰ τούτων τιμῆς καὶ φιλανθρωπίας μετεῖναι;

331 ΖΨ'. Καὶ μὴν εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα δεῖ με εἰπεῖν, ἢ μὲν ἐμὴ πολιτεία καὶ προαίρεσις, ἂν τις ὀρθῶς σκοπῇ, ταῖς τῶν τότ' ἐπαινουμένων ἀνδρῶν ὁμοία καὶ ταυτὰ βουλομένη φανήσεται, ἢ δὲ σὴ ταῖς τῶν τοὺς τοιούτους τότε συκοφαντούντων· δῆλον γὰρ ὅτι καὶ κατ' ἐκείνους ἦσαν τινες τοὺς χρόνους, οἱ διέσυρον μὲν τοὺς ὄντας τότε, τοὺς δὲ πρότερον γεγενημένους ἐπήνου, βάσκανον πρᾶγμα καὶ ταυτὸ ποιῶντες σοί. Εἶτα λέγεις, ὡς οὐδὲν ὁμοίος εἰμι ἐκείνοις ἐγώ; Σὺ δ' ὁμοίος, Αἰσχίνη; ὁ δ' ἀδελφός ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν νῦν ῥητόρων; Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί. Ἀλλὰ πρὸς τοὺς ζῶντας, ὧ χρηστέ, ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω, τὸν ζῶντα ἐξέταξε καὶ τοὺς καθ' ⁵ ἑαυτὸν, ὡς περ' ἄλλα

πάντα, τοὺς ποιητάς, τοὺς χορούς, τοὺς ἀγωνιστάς. ὁ Φιλάμμων οὐχ ὅτι Γλαύκου τοῦ Καρυστιοῦ καὶ τινων ἐτέρων πρότερον γεγενημένων ἀθλητῶν ἀσθενέστερος ἦν, ἀστεφά-

¹ ἴσον ἐστίν,² † ὄντινα] εἴ τινα³ † προτέρων⁴ οὐ μὲνον⁵ † αὐτὸν

Κακείνο σκόπει] Pro κακείνο σκόπει, πρότερον κάλλιον καὶ ἄμεινον τῇ πόλει διὰ τὰς τῶν προτέρων εὐεργεσίας οὐσας ὑπερμεγέθεις, in antiquo sic collocata haec verba reperi: κακείνο σκόπει, πρότερον εὐεργεσίας οὐσας ὑπερμεγέθεις etc. OBSOPÆUS. Vide Victor. XXII. Var. Lect. 8. TAYLOR.

Οὐ μὲνον] [Ita Tayl.] Οὐδὲ μὲν οὖν Ven. Obsop. Ital. Scribi debuit proparoxytone, ut Grammatici dicunt. De ea re consulantur Budæus, et qui post Budæum istam disceptationem suscepit, H. Stephanus Thes. T. II. col. 1532. Atque hoc in superioribus animadvertendum erat, scil. ad §. με. fin. IDEM. v. 2. κρινομαι κ. θεωρομαι Tayl.

ΖΨ'. Οἱ διασύροντες τ. ὄ.] [Ita Tayl.] Οἱ διέσυρον Reg. a. In Augustano Cod. ea lectio videtur pro scholiolo fuisse. MSS. Ven. ut aliquando fieri solet, inter utrumque libratur, διεσύροντες scil. Supra §. πβ'. TAYLOR.

Γὰρ] Vid. Clark. ad Hom. II. E. v. 22.

Τοὺς καθ' αὐτὸν] Vel hic aliquid deest, vel hoc significat, cum hominibus ejusdem ac ipse conditionis. AUGER.

Γλαύκου τοῦ Καρυστιοῦ] De hoc vide Suidam. WOLF. Καρυστιοῦ in Feliciano. Perperam. Vide not. ad Lucian. in Herodoto, fin. in nupera et præcellentissima Editione. TAYLOR.

νωτος ἐκ τῆς Ὀλυμπίας ἀπῆει, ἀλλ' ὅτι τῶν εἰσελθόντων πρὸς ¹ αὐτὸν ἀρίστα ἐμάχετο, ἐστεφανοῦτο καὶ νικῶν ἀνηγορευέτο. καὶ σὺ πρὸς τοὺς νῦν ὄρα με ρήτορας, πρὸς σαυτὸν, πρὸς ὄντινα βούλει τῶν ἀπάντων· οὐδενὶ ἐξίσταμαι. ὦν, ὅτε μὲν τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἐλέσθαι παρῆν, ἐφαιμίλλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης, ἐγὼ τὰ κράτιστα λέγων ἐφαινόμην, καὶ τοῖς ἐμοῖς ψηφίσμασι καὶ νόμοις καὶ πρესβείαις ἀπαντα διωκεῖτο· ὑμῶν δ' οὐδεὶς ἦν οὐδαμοῦ, πλὴν εἰ τούτοις ἐπηρεάσαι ² τι δέοι. ἐπειδὴ δέ, ἂ μὴ ποτ' ὠφέλε, συνέβη, καὶ ³ οὐκέτι συμβούλων ἀλλὰ τῶν τοῖς ἐπιταττομένοις ὑπηρετούντων καὶ τῶν κατὰ τῆς πατρίδος μισθαρνεῖν ⁴ ἐτόιμων καὶ τῶν κολακεύειν ἐτέρους βουλομένων ἐξέτασις ἦν, τηνικαῦτα σὺ καὶ τούτων ἕκαστος ἐν τάξει καὶ μέγας καὶ λαμπρὸς ἰσποτροφόρος, ἐγὼ δ' ἀσθενής, ὁμολογῶ, ἀλλ' εὐνοὺς μᾶλλον ὑμῶν τουτοισί.

ρ'. Δύο δ', ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτα τὸν φύσει μέτριον πολίτην ἔχειν δεῖ· — οὕτω γὰρ μοι περὶ ἐμαυτοῦ λέγοντι ἀνεπιφθονώτατον εἰπεῖν — ἐν μὲν ταῖς ἐξουσίαις τὴν τοῦ γενναίου καὶ τὴν τοῦ πρωτείου τῇ πόλει προαίρεσιν διαφυλάττειν, ἐν παντὶ δὲ καιρῷ καὶ πράττει τὴν εὐνοίαν· τούτου γὰρ ἡ φύσις κυρία, τοῦ δύνασθαι ⁵ δὲ καὶ ἰσχύειν ἕτερα. ταύτην τοίνυν παρ' ἐμοὶ μεμενηκυῖαν εὐρήσετε ἀπλῶς. ὁρᾶτε δέ. οὐκ ἐξαιτούμενος, οὐκ Ἀμφικτυονικὰς δίκας ἐπαγόντων μοι, οὐκ ἀπειλούντων, οὐκ ἐπαγγελιομένων, οὐ τοὺς κατα- 332
ράτους τούτους ὡς περ θηρία μοι προσβαλλόντων, οὐδαμῶς προδεδῶκα ⁶ ἐγὼ τὴν εἰς ὑμᾶς εὐνοίαν. τὸ γὰρ ⁷ ἐξ ἀρχῆς ⁸ εὐθὺς ὀρθῆν καὶ δικαίαν τὴν ὁδὸν τῆς πολιτείας εἰλόμην,

¹ † αὐτὸν² † τί³ † οὐκ ἔτι⁴ ἐτόιμων ὄντων καὶ⁵ δὲ δύνασθαι⁶ ἐγὼ προδεδῶκα⁷ † ἐξαρχῆς⁸ εὐθὺς * τὴν ὀρθῆν καὶ δικαίαν ὁδὸν

Οὐδένι ἐξίσταμαι] Nota: ὁ Δημοσθένης οὐδένι τῶν ῥητόρων ἐξίσταται. et Erasini Terminus, CREDIT NEMINI. WOLF. v. 7. ἐγὼ κρέατ., et v. 11. ἐπιτασσομένοις Tayl.

Τούτοις] Huic populo. MARKLAND.

ρ'. Τοῦ δύνασθαι δὲ καὶ ἰσχύειν, ἑτέρα] [Ita Tayl.] S. ἡ Τίχη, ἑταῖρα αἴσα, καὶ Σειρήν, καὶ δραπέτις. WOLF.

Οὐκ ἀπειλούντων, οὐκ ἐπαγγελιομένων] Quid ἐπαγγελία sit, vide argumentum κατὰ Τιμάρχου. Sed quia ἀπειλαὶ καὶ ὑποσχέσεις opponuntur, nihil vetat, de pollicitationibus intelligere. Genitivi isti par-

ticipiorum referendi sunt ad Macedonas, eorumque factionem. IDEM.

Οὐκί τοὺς καταράτους κ. τ. λ.] [Ita Tayl.] Ne tum quidem cum istos calumniosiores sceleratissimos homines, tanquam feras in me bestias protruderent et adurgerent, charitatem civilem patriamque destitui aut prodidi. προσβάλλειν τινὰ ἑτέρω, est incitare in eum et irritare, stimulare et impellere, ut hoc loco, unde προσβολὴ impressio ruentis aciei, impetusque militum cuneatim incurrentium. Ex edit. HERVAG.

ταὺς τιμὰς, ταὺς δυναστείας, ταὺς εὐδοξίας ταὺς τῆς πατρίδος
θεραπεύειν, ταύτας αὐξίνειν, μετὰ τούτων εἶναι. οὐκ ἐπὶ μὲν
τοῖς ἑτέρων εὐτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν
ἀγορὰν περιέρχομαι, τὴν δεξιὰν προτείνων καὶ εὐαγγελι-
ζόμενος τούτοις, οὓς ἀν' ἐκεῖσε ἀπαγγελεῖν οἶμαι· τῶν δὲ
τῆς πόλεως ἀγαθῶν πεφρικῶς ἀκούω καὶ στένων καὶ κύ-
πτων εἰς τὴν γῆν, ὡς περ οἱ δυσσεβεῖς οὗτοι, οἱ τὴν μὲν πόλιν
διασύρουσιν, ὡς περ οὐχ αὐτοὺς διασύροντες, ὅταν τοῦτο ποι-
ῶσιν, ἔξω δὲ βλέπουσι, καὶ ἐν οἷς ἀτυχησάντων τῶν Ἑλλή-
νων εὐτύχησεν ἕτερος, ταῦτ' ἐπαινοῦσι καὶ ὅπως τὸν ἀπαν-
τα χρόνον διαμενεῖ φασὶ δεῖν τηρεῖν.

ῥά. Μὴ δῆτ', ὦ πάντες θεοί! μηδεὶς¹ ταῦθ' ὑμῶν ἐπι-
νεύσειεν. ἀλλὰ μάλιστα μὲν καὶ τούτοις βελτίω τινὰ νοῦν
καὶ φρένας ἐνδείητε· εἰ δ' ἄρ' ἔχουσιν οὕτως ἀνιάτως, τού-
τους μὲν αὐτοὺς καθ' ἑαυτοὺς ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῆ
καὶ θαλάττῃ² ποιήσατε, ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖς τὴν ταχί-
στην ἀπαλλαγὴν τῶν ἐπηρητημένων φόβων δότε καὶ σωτη-
ρίαν ἀσφαλῆ.

¹ † ταῦθ'

² † ποιήσατε

'Απαγγέλλειν] [Ita Tayl.] 'Απαγγε-
λεῖν. MARKLAND.

'Ακούω] 'Ακούων Harl. Id quod satius
est. TAYLOR.

ῥά. Μὴ δῆτ' ὅ πάντες θεοί, μηδεὶς ταῦθ' ὑμῶν
ἐπινεύσειε] Videte per deos immortales, vi-
dete inquam, ne sic annuatis, vel, dii pro-
hibeant. Est enim ἀπαγορευτικόν, τὸ, μὴ
δῆτα. Synes. μὴ δῆτα ὅ πάντων ἐμοὶ προσ-
φιλέστατε. Absit, ut hoc facias, vir mihi
amicissime. Vide Comment. Bud. Ex edit.
HERVAG.

καὶ προώλεις] Desunt Guelph. Vindob.
et Reg. a. Habuit Ulpianus, qui etiam
exponit. TAYLOR.

De exitu istius celeberrimi iudicii me-
minerunt, inter alios plurimos, M. Tul-
lius, lib. tertio de Oratore, et Valerius
Max. VIII. c. 10. Quorum ille: "Sed
hæc ipsa omnia perinde sunt, ut aguntur.
Actio, inquam, in dicendo una dominatur:
sine hac summus orator esse in numero
nullo potest: mediocris, hac instructus,
summos sæpe superare. Huic primas de-
disse Demosthenes dicitur, cum rogaretur
quid in dicendo esset primum; huic se-
cundas; huic tertias. Quo mihi melius
etiam illud ab Æschine dictum videri
solet, qui cum propter ignominiam iu-
dicii cecisset Athenis, et se Rhodum

contulisset, rogatus a Rhodiis, legisse
fertur Orationem illam egregiam, quam
in Ctesiphontem contra Demosthenem
dixerat: qua perlecta, petatum est ab eo
postridie, ut legeret illam etiam, quæ
erat contra a Demosthene pro Ctesip-
honte edita: quam cum suavissima et
maxima voce legisset, admirantibus omni-
bus. Quanto, inquit, magis admiraremini,
si audissetis ipsum?" [Τί δὲ εἰ αὐτοῦ τοῦ
Θεοῦ ἀκηκόετε; quomodo eundem sensum
reddidit Plinius Junior, Epist. II. 3.]
"Ex quo satis significavit, quantum es-
set in actione, qui orationem eandem
aliam esse putaret, actore mutato." Va-
lerius deinde Maximus, cum iisdem peno
verbis id factum exposuisset, hæc sub-
jungit: "Tantus orator [Æschines] et
modo tam infestus adversarius, sic ini-
mici vim ardoremque dicendi suspexit,
ut se scriptorum ejus parum idoneum le-
ctorem esse diceret: expertus acerrim-
um oculorum vigorem, terribile vultus
pondus, accomodatum singulis verbis so-
num vocis, efficacissimos corporis motus.
Ergo etsi operi illius adjicere nihil potest,
tamen in Demosthene magna pars Demo-
sthenis abest, quod legitur potius quam
auditur." STOCK.

Ex *Vincentii Contareni variarum lectionum libro* (Trajecti ad Rhenum, MDCCLIII. p. 87.) ea, quæ ad illustrandam temporis rationem Demosthenicam faciunt, typis repetenda curavi: neque lectoribus ingratum fore arbitror. HARL.

De loeis quibusdam Demosthenis ex orationibus pro Corona, et de ementita legatione disputatum.

AMPHIPOLIM Thraciæ urbem a Philippo occupatam quum recuperare niterentur Athenienses, gravi ac difficili bello se implicuerunt. Quod quum spe omnium esset diuturnius, nec procederet ex sententia, coacti sunt animum appellere ad pacem, a qua ne Philippum quidem abhorrere multi nuntiabant. Creati igitur X ad Regem legati, qui explorata ejus sententia, si pax impetrari æquis conditionibus potuisset, curarent, ut legati ab eo Athenas mitterentur. Rex Parmenionem, Antipatrum, Eurylochum misit, a quibus est brevi negotium confectum, exactoque ab Atheniensibus jurejurando pax facta. Eam pacem ut Philippus quoque jurejurando suo confirmaret, illi ipsi, qui obierant primam legationem, redire jussi in Macedoniam. Quumque moras traherent, nec darent se in viam, ne Philippus solutus jurisjurandi religione agros sociorum interea popularetur, oppida redigeret in suam potestatem, S. C. maturare profectionem jussi sunt. Veniunt in Macedoniam absente Philippo, qui de industria ante eorum adventum expeditionem susceperat in Thraciam; quumque liceret paucorum dierum itinere adire ad eum, et magnam Thraciæ partem servare, paucorum proditione factum est, ut non ulterius progrediendum, quam esset in mandatis, sed ejus in Macedoniam reditum opperendum statuerent. Tandem ille venit, re gesta ex sententia, nec tamen diu expectatus statim, ut par erat, jurejurando se obstringit, sed necit moras, et producit legatos, quantum potest, interea se comparans ad bellum Phocense in Thebanorum gratiam susceptum. Rebus omnibus comparatis, in viam se dat cum omnibus copiis, atque in ipso demum itinere in publico diversorio jurejurando se obstringit, et legatos dimittit: qui dum redeunt in patriam, ipse interea, nec opinantibus Atheniensibus, quos certo sciebat, si id essent subodorati, impedimento futuros, trajicit Thermopylas et ducit in Phocenses. Legati reversi Athenas renunciant pacem jurejurando sancitam a Philippo cum populo Atheniensi, et sociis, extra Phocenses, cum quibus negaret adduci se posse ulla ratione, ut pacem faceret, quod, templo Delphico spoliato, immensi sacrilegio se contaminassent. Hæc omnes præter Æschinem, qui unus adfirmabat, hæc a Philippo jactari publice, ut Thebanos falleret, quibus erat infensus; Phocensibus autem nihil a Philippo esse periculi: id uni sibi a Rege secreto commissum, et in aurem dictum. Sed Athenienses, ut qui de Phocensium salute valde laborabant, non contenti unius testimonio decernunt, ut iidem legati redeant tertio ad Philippum, ejusque animum explorent diligentius. Quum autem Demosthenes abjurasset legationem, Æschines quoque, ne quid adversarius per suam absentiam moliretur novi, adversam valetudinem simulat; reliqui cum duobus in horum locum factis in viam se dant: quumque in Eubœa de perditis ac profligatis Phocensium rebus certiores essent facti,

advolat Dercyllus legatorum unus ad urbem, et rem populo aperit. Magna trepidatio Athenis fuit, quum est auditum, Philippum tam callido consilio in Græciæ viscera penetrasse improvise: sed longe major, quum de subactis Phocensibus nuntius venit, deque Thebanorum et Philippi societate. Quum igitur esset incertum, ut victoria esset usus Macedo, nec quidquam obstaret, quominus ad suam libidinem Atticam invaderet; decretum est factum, quo in agro Attico, quicumque habebant domicilium, migrare omnes in urbem sunt jussi, aut in castella, cum liberis, et conjugibus, rebusque omnibus suis. Inter hos tumultus Æschines, valetudine subito recuperata, nemine jubente, suscipit legationem ad Philippum. Hæc ex Demosthenis orationibus pro Corona, et de clementia legatione, hausta sunt eo consilio, ut notatis diligenter temporibus, quibus hæc sunt gesta, judicent viri docti, falso necne queratur de Demosthene Æschines [§. κδ'.] quod τοῦ βουλευτηρίου, καὶ τῶν δημοσίων γραμμάτων, καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τῶν ἐκκλησιῶν καταψεύδεται. Sed antequam dicere de temporibus incipio, proponere necesse est ordinem mensium Atticorum, quo ignorato non possunt, quæ sum dicturus, intelligi. In iis autem digerendis Gazam sequar, quem in hac re scopum attigisse multis alibi ostendam. Primus igitur anni Attici mensis est

α Ἑκατομβαιῶν.	1 Hecatombaëon.
β Μεταγειτνιών.	2 Metagitnion.
γ Βοηδρομιῶν.	3 Boedromion.
δ Μαιμακτηριῶν.	4 Mæmaacterion.
ε Πυανεψιών.	5 Pyanepsion.
ς Ἄνθεστηριῶν.	6 Anthesterion.
ζ Ποσειδεῶν.	7 Posideon.
η Γαμηλιῶν.	8 Gamelion.
θ Ἐλαφηβολιῶν.	9 Elaphebolion.
ι Μουνυχιῶν.	10 Munychion.
ια Θαργηλιῶν.	11 Thargelion.
ιβ Σκιροφοριῶν.	12 Scirophorion.

Elaphebolionis, qui nonus est anni Attici mensis, die XIX. pax facta, teste Demosthene de falsa legatione pag. 150. Cod. Aldini [§. κ'.] ἡ μὲν τοίνυν εἰρήνη ἐλαφηβολιῶνος ἐνάτῃ ἐπὶ δέκα ἐγένετο. IV. et XX. die ejusdem mensis legatos Athenienses redituros in Macedoniam ad jusjurandum a Philippo exigendum adhuc Athenis esse versatos, nec dedisse se in viam, nisi post diem IV. mensis insequentis, quem appellabant Munychionem, affirmat, et probat Æschines de legatione [§. κθ'.] τὸ ἱερὸν ὄρος κατέλιπε Φίλιππος ἐλαφηβολιῶνος μηνὸς ἕκτῃ φθίνοντος. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ δῆμῳ προήδρευε τούτου τοῦ μηνὸς εἰς ὃν τῶν πρέσβειων ἐβδόμῃ φθίνοντος. οὐ μόνον τοίνυν διετρίψαμεν τὰς λοιπὰς ἡμέρας τοῦ μηνὸς, ἀλλὰ μουνυχιῶνος ἐξωρηθήσαμεν. καὶ τούτου τὴν βουλὴν μάρτυρα ἡμῖν παρέξομαι. ἔστι γὰρ αὐτῆς ψήφισμα, ὃ κελεύει ἀπέναι τοὺς πρέσβεις ἐπὶ τοὺς ὄρους. ΨΗΦΙΣΜΑ. ΧΡΟΝΟΣ. ἀκούετε, ὅτι μουνυχιῶνος ἐψηφίσθη τρίτῃ ἰσταμένου. Idem legati Athenas redierunt obita legatione XIII. die Scirophorionis, qui postremum in anno locum tenet. Demosth. ubi supra [§. κ'.] Ἦσκομεν δὲ δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας τῆς ἐπὶ τοὺς ὄρους τρίτῃ ἐπὶ δεκάτῃ τοῦ σκιροφοριῶνος μηνὸς. IV. Post die, qui est ejusdem mensis XVI. legati, quid a se

in ea legatione gestum esset, renuntiarunt. Demosth. *ibid.* ἡ δὲ ἐκκλησία, ἐν ᾗ πάντα τὰ πράγματα ἀπώλεσαν οὗτοι ψευδάμενοι καὶ φανακίσαντες ὑμῶς, τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ σκιοφοριῶνος ἐγίγνετο. III. et XX. die ejusdem mensis Phocenses jam fuerant a Philippo subacti. VII. autem et XX. id est, quinto post die nuntius de ea re venit Athenas, seu in Piræcum. Demosth. *ibidem* [§. κ'.] τῇ τετράδι φθίνοντος ἐκκλησιάζετε μὲν ὑμεῖς τότε ἐν Πειραιῖ, ἦκε δὲ Δέρκυλλος ἐκ Χαλκίδος, καὶ ἀπήγγειλεν ὑμῖν, ὅτι πάντα τὰ πράγματα ἐγκεχείρηκε Θηβαίους ὁ Φίλιππος, καὶ πέμπτην ἡμέραν εἶναι ταύτην ἐλογίζετο, ἀφ' οὗ γέγονασιν αἱ σπονδαί. Supra autem scripserat, eadem die τὰ πράγματα ἀπολωλέναι. De tumultu autem ac trepidatione, quæ fuit Athenis his rebus auditis, deque tempore, quo sponte sua legatus fuit ad Philippum Æschines, in eadem oratione hæc leguntur pag. 158. [§. λθ'.] ἐπειδὴ δὲ ἀπολώλεσαν οἱ Φωκεῖς ὕστερον ἡμέραις πέντε ἢ ἕξ, καὶ ὁ Δέρκυλλος ἐκ τῆς Χαλκίδος ἦκεν ἀναστρέψας, καὶ ἀπήγγειλεν ὑμῖν ἐκκλησιάζουσιν ἐν Πειραιῖ, ὅτι Φωκεῖς ἀπολώλασι, καὶ ὑμεῖς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! ἐξέπληχθε, καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν κατακομίζειν ἐψηφίζεσθε, καὶ τὰ φροῦρια ἐπισκευάζειν, καὶ τὸν Πειραιῖ τειχίζειν, καὶ τὰ Ἡράκλεια ἐν ἄστει θύειν, ἐπειδὴ ταῦτ' ἦν, καὶ τοσαύτη ταραχὴ καὶ τοσοῦτος θόρυβος περιεστήκει τὴν πόλιν, τηλικαῦτα ὁ δεινός καὶ σοφός οὗτος καὶ εὐφρωνος, οὔτε βουλῆς οὔτε δῆμον χειροτονήσαντος αὐτὸν, ᾗχετο πρὸς τὸν ταῦτα πεποιηκότα. His jactis ut fundamentis, nunc rem ipsam expendere incipiamus. Si legati post diem tertium Munychionis, ut probat Æschines [§. κθ'.] in Macedoniam iter ad jusjurandum Philippo deferendum susceperunt, XIII. vero Scirophorionis die sunt reversi; fieri non posse videtur, ut plus quam novem et sexaginta dies ab eis in legatione obeunda sint consumpti. At Demosthenes [§. κ'.] tres totos menses, qui dies sunt LXXXIIX, huic itineri tribuit: ἀπεδημήσαμεν, inquit, ἡμεῖς ἐπὶ τοὺς ὄρκους τρεῖς ὄλους μῆνας, et infra: τρεῖς μῆνας ὄλους ἀποδημήσαντες, et in oratione pro Corona [§. ι'.] multo a veritate remotius: οἱ χρηστοὶ πρέσβεις οὗτοι καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὄλους μῆνας, ἕως ἦλθε Φίλιππος ἐκ Θράκης. At vero tantum abest, ut legati tres totos menses otiose in Macedonia triverint Philippum expectando, ut universum iter minus diebus LXX confecerint. His illa germana sunt, quæ scribit in oratione de falsa legatione pag. 152. [§. κζ'.] τῆς εἰρήνης ἢ δὴ γεγονῆσας καὶ τῆς Χερρόνησου σώας οὔσης, τέτταρας μῆνας ὄλους ἐσώζοντο οἱ Φωκεῖς τοὺς ὕστερον. Qui tamen tres non amplius menses sunt, et dies quatuor, nisi me digiti fallunt numerantem a XIX. Elaphebolionis, quo pacem factam diximus, ad III. et XX. Scirophorionis, quo Phocensium urbes in jus ac potestatem Philippi venerunt. Videntur tamen, (nam placet Demosthenem, qua datur, excusare,) ita loqui soliti, aut Græci omnes, aut Attici, ut, cujus pars multo maxima, aut aliqua saltem, quanta quanta esset, id ὄλον esse dicerent. Observavi id cum apud alios, tum apud Arist. II. Rhet. cap. XXIII. ἔστιν ὁ τόπος οὗτος ὅλη τέχνη ἢ τε Παμφίλου, ἢ τε Καλλίππου: quum tamen supra de alio loco agens, unde sumuntur argumenta, scriptum reliquisset, ὁ τόπος οὗτός ἐστιν ἢ Καλλίππου τέχνη. Qui enim fieri potest, ut Callippus in arte dicendi de superiore tantum loco egerit, quo ars ejus contineretur universa, si fatetur ipse Aristoteles, de altero etiam egisse? Præterquam quod abhorret a vero, his tantum præceptis artem dicendi universam a Callippo fuisse comprehensam. Fuit igitur locus ille, si minus tota ars, at ejus certe pars

multo maxima et potissima; et tum ὄλη τέχνη dicta est. Verum enim vero ne hac quidem ratione, quod de legatis Demosthenes scribit, potest omnino excusari. Quid enim? nullane itineris habenda fuit ratio? an potuerunt legati puncto temporis sistere se in Macedonia? et tamen tres totos menses ibi sedisse dicuntur. Sequitur alter multo obscurior locus; ait enim Demosthenes, Philippi ingenium perspectum quum haberet, ac suspicaretur fore, ut moram legatorum converteret in rem suam, et solutus religione jurisjurandi Thraciæ urbes Atheniensium imperio subjectas occuparet, ratus id, quod fuit, quamvis illæ non redderentur, pacem tamen firmam et certam futuram: hoc igitur ne eveniret, decretum, ait, a se factum, quo jubebantur legati profectionem maturare. Illi decreto, quod exstat in oratione pro Corona p. 96. [§. 9'.] adscripta est dies ultima Hecatombæonis. At, o bone, quum tu patriæ commodis invigilans hoc decretum scribebas, aut pax nondum erat facta, aut multo ante Philippi jurejurando confirmata. Erunt fortasse, qui putent, corruptam hinc esse mensis nomen, et pro Hecatombæone Elaphebolionem reponendum. Sed quæri potest, quid sit, quod nec de numero, nec de nomine legatorum convenit Demostheni cum Æschine, cum Ulpiano, secum. Nam decem fuisse, atque inter eos Demosthenem ipsum et Æschinem, ex tam multis utriusque orationum locis intelligere est, ut pigeat in iis describendis bonas horas perdere. Missos autem secundo legatos in Macedoniam eos ipsos, qui primam obierant legationem, docet Libanius in argumento orationis de ementita legatione: et eorum nomina auctor incertus in altera hypothese ejusdem orationis hæc ponit: Ctesipho, Aristodemus, Iatrocles, Cimon, Nausicles, Dereyllus, Phrynon, Philocrates, Æschines, et Demosthenes; quem tamen si audis in calce [§. 9'.] hujus psephismatis, quinque tantum creatos legatos credes, Eubulum, Æschinem, Ctesiphontem, Democratem, Cleonem, quorum nemo, si unum excipias Æschinem, inter decem superiores recensetur. Quamobrem non injuria hoc totum decretum mihi suspectum est. Quid dicam de altero illo, quo migrare omnes cum rebus suis in urbem aut arces jussi sunt? quod legitur in eadem oratione pro Corona p. 98. [§. 10'.] Sane hoc quoque alienum videtur ab his temporibus, neque scriptum ea tempestate, qua Philippus in Græciam primum irrupit, sed aliquanto post, quum, occupatis Thermopylis, arbitrato suo Græcos terrebat, eorumque urbes improvise adventu occupare conabatur: hoc enim ab eo sæpe factum testatur Demosthenes de legatione pag. 154. [§. 11'.] καὶ μετὰ ταῦτα ὁσάκις πρὸς πορθμῶν, ἢ πρὸς Μεγάροις ἀκούοντες δύναμιν Φιλίππου καὶ ξένους ἰθρορυβίτε, πάντες ἐπίστασθε. Cur ita credam, paucis exponam. Allato nuntio de Thermopylis a Philippo occupatis, narrat Demosthenes de legat. pag. 158. [§. 12'.] decretum factum, ut omnes reciperent se in loca munita, arces instaurarentur, Piræus muro cingeretur, Herculi in urbe, non in agro, ut mos erat, sacra fierent, quæ tamen, si primum excipias, in decreto illo Callisthenis, cujus tam frequenter facit mentionem Demosthenes, non leguntur. Quamquam, ut verum fatear, fieri potuit, ut, multis de eadem re factis decretis, uno contentus fuerit orator: aut, si unum decretum de omnibus est factum, non est novum, cum esse mutilum, quum multa hujusmodi exstant apud Demosthenem, et alios oratores, de qua re alibi agemus copiosius. Legat interea, qui volet, in oratione in Neæram Hip-

popcratis decretum de civitate Plataeensibus danda, et, quæ illud sequuntur, verba oratoris: intelliget enim, admodum exiguam ejus partem esse descriptam. Sed tamen Psephisma illud Callisthenis potest alia ratione acrius oppugnari. Nam quum primum auditum est, penetrasse Philip-pum Thermopylas, et subegisse Phocenses, scriptum esse hoc decretum credere par est, et intelligitur ex verbis Demosthenis supra allatis in medium. At illud Callisthenis scriptum est prima et vicesima die Mæmacterionis, id est, quarto post mense, quam hæc acta sunt. Si quis erit, qui neget, adduci se posse, ut credat, mentitum Demosthenem in re tam recenti, quum præsertim psephismata omnia publico adservarentur, et posset ab adversario paullo negotio coargui; is intelligat, nihil fuisse facilius, quam, innumeris in unum coacervatis decretis, ea mutilare, corrumpere, et ad alia, quam scripta essent, tempora accommodare. Solitum autem fieri, non modo conjicere licet ex Æschine, hoc Demostheni non de nihilo objiciente, sed ex ipso etiam Demosthene, qui telum hoc anceps torquet in adversarium illis verbis pro Corona p. 125. [§. ξς'.] ἀλλ' οὐκ ἦν, οἶμαι, τότε ἃ νυνὶ ποιεῖ, ἐκ παλαιῶν χρόνων, καὶ ψηφισμάτων πολλῶν ἐκλέξαντα, ἃ μὴτε προῆδει μηδεὶς, ἢ ἢτ' ἂν φήσῃ τήμερον ῥηθῆναι, διαβάλλειν, καὶ μετενεγκόντα τοὺς χρόνους, καὶ προφάσεις ἀντὶ τῶν ἀληθῶν ψευδεῖς μεταθέντα τοῖς πεπραγμένοις δοκεῖν τι λέγειν. Romæ quoque scimus fuisse, qui mentirentur auctoritatem summi ordinis, et huic rei sæpe obviam itum.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Ο

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ

ΛΟΓΟΣ.

I. TAYLORI
P R Æ F A T I O
AD
ORATIONEM
D E M O S T H E N I S

DE
MALE GESTA LEGATIONE.

HABES, Lector, primo Demosthenis Orationem decantatam; ad optima fere, quæ reperiri poterant, exemplaria a me recensitam, eorumque ope, quod vix credibile existimari potest, quingentis circiter in locis restitutam: deinde Æschinis Defensionem, summa itidem cura expolitam. Neque me infiniti fere laboris, quem exantlavi, pœnitet. Nam, ut ad utramque contentionem referamus ea, quæ dixit Cicero de altera, *Quid tam visendum aut audiendum fuit, quam summorum Oratorum in gravissimis causis accurata et inimicitiiis incensa Contentio?*

Non multa sunt, quæ iis habeo præfanda. Neminem ad eas accessurum esse arbitror, nisi Historia Græca leviter saltem imbutum, rerumque, quæ Macedonia et Athenis hoc tempore agitabantur, scientem. Quod si quem lectorem ea negotia hactenus fugerint, satis tamen instructus esse poterit a diligenti istarum rerum temporumque Recensione, quam Ulpianus (nam Libanius brevior est) huic orationi Demosthenis prælixam pro Argumento esse voluit. Et quia nemo fere, nisi perlectis Philippicis, huc progreditur, capropter, quoniam multa exinde sunt deponenda, (maxime ex Philippica II. quæ est hujus quodammodo orationis aditus) Historiæ, ut passim soleo, concinnandæ et præponendæ supersedere majore cum venia possum.

At interea nonnulla sunt sane a me minime negligenda. Gravissime enim in Titulo peccatur; et ex omnibus, tam antiquis, quam Recentioribus, qui laudant hanc Orationem Demosthenis, (laudatur autem, illa *De Corona* excepta, præ cæteris fere omnibus) neminem ad huuc diem usque vidi, qui recte riteque appellavit. Κατ' Αἰσχίνου nonnulli, ut Priscianus aliquoties, Ulpianus frequenter, Suidas, Harpocratio, aliique: Eïdem quandoque Περί τῆς παραπρεσβείας, ut et alii plurimi. Etiam conjunctim nonnulli, Κατ' Αἰσχίνου περὶ τῆς παραπρεσβείας λόγος. Paucis denique, inter quos est Dionysius Halicarnassensis, Κατηγορία Αἰσχίνου. Qui Κατ' Αἰσχίνου simpliciter appellant, satis quidem distinguunt ab illa altera Demosthenis, quæ est *De Corona*. Nam accurate scribendo, κατὰ ad

Actoris Orationem recte applicatur, cum Reus interea non κατὰ, sed πρός, verba habere dicitur: Si vera sint ea, quæ notavi ad initium Eubulideæ. Neque enim ullo in numero sunt habendi, qui forte contra hanc legem peccant. Sunt autem vel Duo, vel Nemo. Non, inquam, si incogitanter Orationem apologeticam Demosthenis, quæ est De Corona, semel nominavit, aut Servius, CONTRA ÆSCHINEM, ut nominavit ad Virg. XI. Æn. 301. aut Photius in vita Demosthenis, Κατ' Αἰσχίνου, idcirco Ego et Tu protinus ita scribemus, sed distinguemus solertius, atque ut jurisprudentes Atticos distinguere decet, inter Formulam et Appellationem istius Actionis, quæ in se continet Accusationem, et illius, quæ Apologiam.

Mane. Nondum eo perveni, quo volui. Male hæc Oratio titulum nacta est, ab iis, qui *causam actionis* Auctoris nomini addunt, Κατ' Αἰσχίνου *περὶ παραπροσβείας*, sed pressius et accuratius laudari debuit, κατ' Αἰσχίνου, *παραπροσβείας*. Nam *παραπροσβεία* est vocabulum Forense, Crimen intentatum, ipsius Actionis proprium et definitum Vocabulum. Et, qua proprietate insimulabatur aliquis Athenis Atticis, Ἀργίας, Λειποταξίου, Ἀσεβείας, etc. eadem hic Demosthenes postulavit Æschinem *Παραπροσβείας*. Qua in causa *Περὶ* esset inutile admodum, et præter solitum Atheniense morem. Ita Scholiastes Thucydidis VI. 91. enumerat *γραφὰς Δωροδοκίας, Ὑβρεως, Συκοφαντίας, Μοιχείας, Ψευδογραφίας, Παραπροσβείας, Λειποστρατίου*. Et Pollux VIII. 6. Ἰδίως ἢ κατὰ τῶν Πρεσβευτῶν *Γραφὴ παραπροσβείας* ἐλέγετο. Et alibi similiter. Accedat Hermogenes lib. I. de Invent. pag. Edit. Porti 102. *Πρεσβέων Αἰσχίνης* παρὰ τὸν Φίλιππον — *κρίνεται παραπροσβείας ὑπὸ Δημοσθένους*. Et alibi, sc. pag. 70. *Αἰσχίνης καὶ Δημοσθένης ἀπὸ τῆς περὶ Φίλιππον ἡκουτες προσβείας ἀντεγκαλοῦσιν ἀλλήλοις' ἐπειδὴ ὁ μὲν — ὁ δὲ ἀπολογίαὶν παραπροσβείας γεγραφώς, ὁ Αἰσχίνης*. Et nescio sane, anou his testibus accenseri mereatur Cic. Orat. 31. *Multa sunt ejus totæ Orationes subtiles—multa totæ graves—multa varia: ut contra Æschinem Falsæ Legationis, ut contra eundem, pro causa Ctesiphontis*. Pari felicitate et cura loquuntur Plutarchus et Photius mex a me in hoc tractatulo adducendi. Immo semper ita scribunt accuratiores. Ὡς *ἑπανῆκον ἐκ τῆς ὑστέρως προσβείας, τῆς ἐπὶ τοὺς ὄρκους, ἐγράψαντο παραπροσβείας Αἰσχίνην Δημοσθένης τε καὶ Τίμαρχος*. Argum. Orat. Æschin. adversariæ. Et deinde, paucissimis interjectis, *πρὸ τοῦ τῆς παραπροσβείας ἀγῶνος*. Semper denique ita indignantur Orationes Forenses, uti apud Lysiam plurimæ: scil. Ὑπὲρ Καλλίου ἱεροσυλίας. Κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας. Πρὸς τοὺς συνουσιαστὰς κακόλογιῶν. Κατ' Ἀλκιβιάδου, λειποταξίου, ἀστρατείας. Κατὰ Φίλωνος, δοκιμασίας. Πρὸς Αἰσχίνην, χρεοῦς. Ὑπὲρ Δεξιῶν, ἀποστασίου. Κατὰ Στρατοκλέους, ἐξοῦλης. Κατὰ Θεοπόμπου, αἰκίας. Κατ' Αὐτάνδρου, ξενίας. Ὑπὲρ Ἀχιλλεΐδου, φόνου. Κατὰ Καλλίου, ὕβρεως. etc. etc.

Eodem pacto Æschinis Oratio Ἀπολογία, vel τῆς Παραπροσβείας Ἀπολογία nominari et citari debet, quem tamen tenorem citandi non accurate servant aut Antiqui, aut Neoterici. Harpocratio quidem in v. Ἀργῆς eam vocat *περὶ τῆς ἀποδόσεως*: quoniam, ut ait Maussæus, in ea *rationem reddit Æschines defunctæ et peractæ Legationis*. Vulgo etiam, addit idem Vir eximius, *περὶ παραπροσβείας* inscribitur, sed minus proprie. Ita quidem, sed si *παραπροσβείας*, non utique. Cl. interea Vir, H. Vale-

sus pro τῆς Ἀποδόσεως, τῆς ἀπολογίας, substituit, in textu Harporationis, quo modo ea Oratio, juxta eundem virum eruditissimum, laudatur alicubi ab isto Auctore, et a Commentatore Hermogenis. Attamen, mi homo, id nunquam; hoc præstabo.

Habita est hæc Causa Olymp. CIX. 2. (Vid. Dionys. Halic. ad Ammæum, §. 10. Meursii Solonem, cap. extrem. Schott. in vit. Demosth. ad cum annum) triennio post legationem obitam. Interjectum esse quoddam temporis intervallum inter Crimen et Contentionem non uno in loco lamentatur Demosthenes. Χρόνον γεγενῆσθαι μετὰ τὴν πρεσβείαν πολὺν, §. γ'. statim exorsa Oratione. Et similiter infra, §. ογ'. Et quidem Triennium fuisse, uti modo diximus, testatur etiam Ulpianus in Argumento.

Oratio habita non Olymp. CIX. 2. sed CVIII. 4. siquidem Phocensium Clades in annum 1. Olymp. CVIII. inciderat, atque Demosthenes observavit Theoros ab Atheniensibus miseratione percussis ad Pythia missos non fuisse, adeoque demonstrat Orationem Judiciumque de falsa Legatione incunte saltem anno 4. ejus Olymp. institutum fuisse. Corsin. Tom. III. F. A. pag. 101. *But this is no argument.*

Cum dixi, *habitam* esse hanc Orationem, non sane nescivi, aut oblitus sum, fuisse apud Antiquos, qui id aut negarent, aut addubitarent certe. Ὁ δὲ κατ' Αἰσχίνου τῆς Παραπρεσβείας, inquit Plutarchus in vita Demosthenis, ἀδελφον, εἰ λέλεκται. Καίτοι φησὶν Ἰδομενεὺς παρὰ τριάκοντα μόνας τὸν Αἰσχίνην ἀποφυγεῖν. Ἄλλ' οὐκ ἔοικεν οὕτως ἔχειν τάληθες, εἰ δεῖ τοῖς περὶ Στεφάνου γεγραμμένοις ἐκατέρων λόγοις τεκμαίρεσθαι. Μίμνηται γὰρ οὐδέτερος αὐτῶν ἐναργῶς, οὐδὲ τραυῶς, ἐκείνου τοῦ ἀγῶνος, ὡς ἄχρι δίκης παρελθόντος. Ταυτὶ μὲν οὖν ἕτεροι διακρινουῦσι μᾶλλον. In eadem dubitatione esse video eum, qui scripsit Argumentum Defensionis Æschineæ. Memorat ille scil. a multis credi, scriptas quidem fuisse has Orationes, non tamen in Curia esse actas: ab aliis, et actas, et Æschinem tot suffragiis esse absolutum, quot Idomeneus ille apud Plutarchum modo memoriæ prodidit. Adhibeatur Æschini ipsi fides, si qua sit fides in Epistolis, quæ illi adscribuntur. Ἐφάνη δὲ ἴσως, ἐφ' οἷς κατηγορήθη προτέρου ὑπὸ Δημοσθένους — οὐ μικρὸν εἰς ἡμᾶς δεῖγμα τοῦτο τοῦ καλῶς ἐμὲ πολιτεύεσθαι, ὅτι οὐδὲ Δημοσθένους κατηγοροῦντος ἰάλων. Epist. XII. Argumentum Plutarchi elumbe sane et inficetum, tractum scil. a silentio hujusce Accusationis per totam *De Corona* controversiam, bene refutat noster Wolfius, dum commentatur ad Orationem illam, in initio. Et mirum sane, unde arriperet Ulpianus istud ἀνέκδοτον, scil. Ἰστῖον, ὅτι ἐν τούτῳ τῇ χωρίῳ (scil. §. νθ'. ubi agitur de mulierecula Olynthia) ἀνέστησαν οἱ δίκασται, καὶ εἶσαν ῥήτορα λέγοντα, τοῦ Εὐβούλου, συμπράττοντος τῷ Αἰσχίνῃ, μισούντος δὲ τὸν ῥήτορα, εἰπόντος αὐτοῖς. "Τοιούτων αἰσχροῶν ἀνέχεσθε λέγοντος Δημοσθένους;" Et id quoque Photius tuetur: Κατηγορηθεῖς [Æschines] παραπρεσβείας ὑπὸ Δημοσθένους, οὐχ ἰάλω, ἅτε δὴ Εὐβούλου τοῦ δημαγωγοῦ, ᾧ ὑπρέτησε, συναγωνισαμένου αὐτῷ κατὰ Δημοσθένους, ἐν τῷ παρασκευάσαι τοὺς δίκαστὰς ἀναστήναι ἐτι τοῦ Δημοσθένους λέγοντος. Annon hæc clamant, non solum scriptas esse has Orationes, verum etiam peroratas? Adjungere etiam potuissem anonyumum Scriptorem vitæ Æschinis, sc. "Ὅτι ἠδυνήθη νικῆσαι τὴν κατηγορίαν, Εὐβούλου συναγωνισαμένου κατὰ τοῦ Δημοσθένους, ἐν τῷ ποιῆσαι τοὺς δίκαστὰς ἀναστήναι, ἐτι τοῦ Δημοσθένους λέγοντος, ὡς ἔγνωμεν καὶ τοῦτο ἐν τοῖς Δημοσθениκοῖς. Sed quis non videt, hæc esse

iterum Ulpiani, qui ad Commentarios suos ad Demosthenem his verbis alludit, ut patet ex ea locutione, ὡς ἔγνωμεν ἐν τοῖς Δημοσθενικοῖς, de qua alibi dixi? Potuissent etiam adungere ipsum Æschinem, qui confirmat in principio suæ Defensionis, surrexisse Judices in Consilio, cum causæ ageretur, ni vidissem, objectionem isti auctoritati jaundudum esse paratam.

Sed pene video, quid hic rei agatur. Dubitari nimirum potest, an Oratio, quam tractamus, Demosthenis, sit consummatum et sincerum opus istius Auctoris, et a manu ejus ultima profectum. Et hujusmodi fere Suspicio fuit apud antiquiores. Μάλιστα ὁ κατ' Αἰσχίνου λόγος παρέσχευεν αἰτίαν ἐν ὑπομνήμασι καταλελειφθαι, οὐπω τὴν ἐργασίαν ἀπειληφῶς τελείαν. Διότι καὶ ἂ πρὸς τὴν κατηγορίαν πολλὴν ἔσχε τὴν ἀμυδρότητα καὶ κουφότητα, ἐπὶ τῇ τελειότητι τοῦ λόγου παρέθετο, ὅπερ οὐκ ἂν περιεῖδεν ὁ ῥήτωρ εἰς ἐξέτασιν ἀκριβεστίαν τῶν ἰδίων λόγων καταστάς. Photius in vita Demosthenis. Et rursus, Id. ibid. Ὁ κατὰ Μειδίου, καὶ κατ' Αἰσχίνου λόγος αἰτίαν ἔσχε τοῦ μὴ τὴν αὐτὴν κατὰ πάντα ἀρετὴν τῷ Δημοσθενικῷ συνδιασώσασθαι χαρακτήρι. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς δυοῖν τούτοις λόγοις ἐκ διαλειμμάτων τινῶν ταῖς αὐταῖς ἐννοίαις ἐπιβάλλων, ἀμιλλᾶσθαι δοκεῖ πρὸς ἑαυτὸν, ὥσπερ ἀσκούμενος, ἀλλ' οὐκ ἐπ' αὐτοῖς ἀγωνιζόμενος τοῖς ἔργοις. διὸ καὶ τινες ἔφησαν, ἐκάτερον λόγον ἐν τύποις καταλειφθῆναι, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἕκδοσιν διακεκαθάρθαι. Et sane ea Suspicio, si quid concludi potest ex summa rerum omnium confusione, ex argumentis, quasi tela quadam, inceptis, necdum pertextis, et sententiis inconcinne aut alieno loco positis, profecto fidem nacta est maximam. Habes igitur, ut credere fas est, Orationem, non ab ipso Auctore perpolitam et evulgatam, sed quæ inchoata solummodo, et quasi adumbrata, ex ejus commentariolis et seriniis excidit: foetum quidam abortivum, sed abortivum Demosthenis: et, quod Criticus ille summus de summi Poetæ *Ulyxæa* scriptum reliquit: *Sint sane Somnia, Somnia tamen sunt Jovis.*

Ad has tamen, cuicumodi sint, Orationes non nuper solum, sed olim, operam atque industriam contulerunt viri eruditi. Ad Demosthenicam scripsit Apollonides quidam Nicæensis (Vid. Ammonium v. Ὀφλιων) idem fortasse, ut id interea submoneam, qui ad Sillos Timonis Phliasii commentarium scripsit, ut ex Diogene Laertio constat IX. 109. et Tiberio Imp. consecravit. Ut ille, quisquis fuerit, de Demosthene mereri studuit, ita pariter de Æschine Didymus quidam. Istius rei vestigium exstat apud Harpocrat. v. Προστασία. Didymus procul dubio ille est, qui ad Demosthenem quoque et Isæum commentatus est, et de quo pariter in commodiori loco dicemus. Hic tamen utrum Æschinem totum, an hanc singularem istius Orationem commentario suo illustraverit, nobis non est permissum adfirmare. Atque hos quidem doleo esse interceptos vetustate, temporisque inclementia: quæ meditati sunt Recentiores, invidio minus. Minus enim exquisita sunt, quæ exorsus est scribere Vir aliqui non indoctus, Fr. Portus Cretensis; quorumque omne, quod superest, conjungi solet ejus in Sophoclem commentariis. Quæ studiosis in Schola Parisiensi prælegit ad hanc Causam Dion. Lambinus, ut testatur in notis ad Corn. Nepotis Miltiadem §. 4. ea, nunquam, quod sciam, publici juris fecit. Procul dubio multam lucem fœnerata esset hæc biga Orationum, si Maussaci, viri eruditissimi, Lectiones prodissent unquam: An prodierint, dubito. Ibi enim, sc. Lib. II. Cap. 15. de variis conviciis, βλαα-

φημίας, et falsis dictis, in quibus inter se luserunt hi duo Oratores, satiatissime a se actum esse profitetur. De licentia ista, βωμοδοχίαν vocant, qua usi sunt aliquando Veteres Oratores, operæ pretium erit consulere locum insignem Plutarchi in Polit. Præcept. Αἱ δὲ λοιδορίαι τοῖς πολιτικοῖς ἡκιστα πρέπειουσιν. ὅρα δὲ τὰ πρὸς Αἰσχίνην ὑπὸ Δημοσθένους εἰρημίνα, καὶ τὰ πρὸς τοῦτον ὑπ' Αἰσχίνου, καὶ πάλιν ἃ πρὸς Δημάδην γέγραφεν Ὑπερίδης, εἰ Σόλων ἂν εἶπεν, ἢ Περικλῆς, ἢ Λυκούργος ὁ Λακεδαιμόνιος, ἢ Πίπτακος ὁ Αἰεθίος.

Denique mirum artificium, quo usus est Demostheues per totam hanc Orationem, et vastitiam summam: cur insimulet potius *secundam* Legationem, τὴν ἐπὶ τοῖς ὄρκουσι scil. (Vid. §. ζ'. in *init.*) quam *priorem*, in qua omnia gesta sunt, et ubi peccavit Æschines, si quid peccaverit: hæc, inquam, cæteraque hujus generis argumenta persequitur Dionysius Halicarnassensis, in Arte Rhetorica VIII. 5.

Quod superest, Dio Prusæus, Platonis et Demosthenis æmulus, (Philostrat. in vit. Sophistar. §. 7.) maximi semper fecit hanc Orationem. Nam in sordibus istius Textus eam latere arbitror: sc. ἀπὸ ἐνοῖν βιβλίον ἐαυτὸν ξυνεῖχε. Ταυτὶ δὲ ἦν ὃ, τε Φαίδων ὁ τοῦ Πλάτωνος, καὶ Δημοσθένους (I. Δημοσθένους) ὁ κατὰ τῆς πρεσβείας. Quod mendum ex iis, quæ modo præfabar, tollas quæso. TAYLOR.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΛΟΓΟΥ.

Pag.
ed.
Reisk.
333

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ἦν ἀπὸ τῆς Ἀθηναίων, υἱὸς Ἀτμοσθένου καὶ Γλαυκοβείας, ἀμφοτέρων ἀδελφῶν, ὡς φησι Δημοσθένης. τὸν μὲν γὰρ, γράμματα διδάσκοντα, τὸν δὲ, καθιέρονταν, καὶ τελετὰς τῆς οὐ σπουδαίας τελευτῶσαν φησι διαζῆν. παραδέδεται δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Αἰσχίνης, τραγηδιῶν τε ὑποκριτὴς γενόμενος, καὶ γραμματεὺς τῆς πόλεως, ἢ τις ἦν εὐτελής ὑπηρέσια. Ὑστερον μὲν τοῦ τῶν ῥητόρων εἰς ἐγένετο, καὶ περὶ τῆς εἰρήνης πρὸς Φίλιππον ἐπαρτίσθησε. πολεμοῦντες γὰρ Ἀθηναῖοι Φιλίππῳ περὶ Ἀμφικύλων, καὶ πολλὰ μὲν αὐτῷ δευτὰ πάσχοντες, δεῦντες δὲ οὐδὲν ἄξιον λόγου, ἐπέσθισαν ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς Φίλιππον τὰς ἀποτίσεις. δέκα τὸν ἀριθμῶν, ἐν οἷς Αἰσχίνης τε καὶ Δημοσθένης ἦσαν. δεξάμενός δὲ Φιλίππου τὰς διαλύσεις, πάλιν εἰ αὐτοῦ πρὸς Φίλιππον δεῦτερον, ὅπως εἰ περὶ τῆς εἰρήνης ἔχοι γένοιτο. περὶ δὲ ταῦτα τὰ σπράγματα, κατηγορεῖ ὁ Δημοσθένης Αἰσχίνην τρία ἔστι Φιλοκράτους αἰσχρὰν καὶ ἀσύμφορον εἰρήνην λέγοντος καὶ γράφοντος, συνείπεν αὐτῷ ἔστι τοὺς χεῖνους καταλάωσθε, παρ' ὃ συνείπῃ τὰ ἐν ὀρθῇ διαφραζῆναι ἔστι ψευδῆ πρὸς Ἀθηναίους ἀπήγγειλε, παρ' ὃ συνείπῃ Φωκίᾳ ἀπολέσθαι. εἶπε γάρ, φησιν, ὅτι Φωκίᾳ οὐκ ἀναίτηται Φιλίππου, καὶ ἡμεῖς τοῦτω πιστεύσαντες οὐκ ἐβουλόμασθε τοὺς ἀνδράσι. φησὶ δὲ ταῦτα πάντα ἐπὶ μισθῷ καὶ δόξειν τὸν Αἰσχίνην κεκακουσσηκέναι. ἡ στάσις περὶ οὐσίας, καὶ στοχαστικῆς. ἡ δὲ κίνησις τῆς μάχης λέγεται διὰ Τιμαρχοῦ, τὸν φίλον Δημοσθένους, ὃν ἠτίμωσεν Αἰσχίνης, κατηγορήσας ὡς κακοῦ

334

¹ τὸν Φιλίππον

² δὴ

Ὁ σπουδαίας διαγγέλλουσιν] Vid. Var. Lect.

Δεινὰ] Deest in Cod. Mead. Non elegant. πολλὰ μὲν πάσχοντες, δεῦντες δὲ οὐδὲν — Aliter Liber ille, in toto hoc Argumento (et ultra non procedit) nihil sani habet in sua Varietate. TAYLOR.

Λέγοντος] Ἀγοντος Reg. ε. Sed tam vulgata, quam MS. lectioni prestat Lindemb. Φιλοκράτους αἰσχρὰν καὶ ἀσύμφορον εἰρήνην γράφοντος, caeteris omissis. Male hic Wolfius decernenti. Philocrates enim, hac locutione, non utique pacem decrevit, verum proposuit, ut decerneretur: relationem habuit. IDEM.

Τὴν στάσιν περὶ οὐσίας] Lege ἡ στάσις etc. Περὶ οὐσίας vero, πότερον οὕτως ἐστίν; An sit? Feceritne id Reus, cuius arguitur? WOLF. Recte sano: Ald. enim, Ven. et Lind. τὴν στάσιν — στοχαστικὴν. TAYLOR.

ἠτίμασεν] Lege ἡ τίμωσεν, παρὰ τὸ ἀτιμία. Nam τὸ ἀτιμάζω aliud est, pro quo Poetae etiam ἀτιμάω dicunt. WOLF. ἠτίμασεν in omnibus, tam MSS. arbitror, quam Impressis. Restat ergo sola Wolfii auctoritas. Quam tamen amplector. Ἀτιμῶν enim est vox quasi Ritualis; et tota Forensis. Pœnas eas civiles denotat, et supplicium, quod non admodum sancte reddidit Wolfius, cum scripsit in ordinem cogere: nam propius esset, quod Nos in nostra Jurisprudencia per OUTLAWRY intelligimus: Aliquem præsidio legum,

et publico jure privare, — eximere e numero civium, atque hominum prope — in eam conditionem detrudere, ut ejus neque verbera, neque injuria, neque internecio denique ipsa legibus vindicari poterat. Ad Petit. Comment. ad LL. Attic. Lib. IV. Tit. IX. Demosth. Philipp. III. n. 48. Ed. Paris. Ulpian. ad loc. Harpocrat. v. Ἀτιμος, et Cl. Abresch. Animadv. ad Æschyl. II. 21. Constantin. inquam, video Curiam Atticam ita loqui. Ita Libanius in argumento Orationis adversariæ: Τιμαρχον — γραφάμενος Αἰσχίνης ἐταίρησεν, ἡ τίμωσεν. Et Demosthenes infra §. ογ'. de hac ipsa causa Timarchi: ἡ τίμωσεν ὑπακούσαντά τινα αὐτοῦ κατηγοροῦν. Iterumque in eadem, §. οδ'. in fin. Ὁ μὲν ταλαίπωρος ἀνδραποκτῆς ἡ τίμωσεν. Et similiter §. οδ'. in fin. τοὺς πρώτους εἰσαγαγόντας ἀτιμώσατε. Rursus, De Corona §. κέ. in fin. ἐὰν μὴ σε οὕτω παύσωσιν, ἀτιμώσαντες τήμερον. Id. c. Mid. §. 25. post med. ἐπειδὴ γε ἡ τίμωσεν, ἐν ἐβουλόσθῃ — οὐκ οὐκ ὁ μὲν ἡ τίμωσεν καὶ παραπόλεσε. Ibid. §. 29. in fin. ἐφ' ἧ γὰρ ἐνεύει ἡ τίμωσεν αὐτὸν, οὐκ ἐπέξελεδεν — §. 50. ἡ τίμωσεν αὐτὸν διὰ πολλῶν τούτων ἐλάττω σπράγματα. Et §. 50. in fin. ἀλλ' ἀποκτενεῖτε, ἡ ἀτιμώσατε. Recte quidem hoc: neque enim multum intererat. Namque hæc Capitis Diminutio morti per omnia assimilabatur. Unde Ulpianus ad initium hujus Orationis, sc. §. β'. a med. scribere non dubitavit, τοὺς ἡτιμωθέντας

βίου, διότι πρὸς Πιττάλευον, τὸν ὀρνιθίαν, φησὶν, εἰσφέρει, εὐμορφος ἂν, ἐπὶ τῷ θεῶσθαι τὰς μάχας τῶν ὀρνιθῶν, διαφθερίζμενον, καὶ διαφθείροντα.

ΑΛΛΩΣ.

ΠΟΛΕΜΟΣ συνειστήκει Φιλίππῳ καὶ Ἀθηναίοις ¹μικρὸς ἐξ οὗ περ παραβία τὰς πρὸς αὐτοὺς συνθήκας, ἔλαβε παρ' Ὀλυθίαν Ἀμφικτυλίαν, οὖσαν ²κτῆμα τῆς πόλεως, ³καὶ ὑπ' Ὀλυθίαις, καὶ ὃν καιρὸν ἀπέστησαν καὶ οἱ σύμμαχοι. συνειστήκει δὲ καὶ ἕτερος Φωκεῦσι πρὸς Θετταλοὺς καὶ Θεβαίους· τούτο μὲν, ⁴περὶ τοῦ Πυθῶϊ πρὸς Θετταλοὺς· τούτο δὲ, ὑπὲρ Ὀρχομέου καὶ Κορωνείας πρὸς τοὺς Θεβαίους. εὐθελον γὰρ ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι τῶν μὲν παρειέλοντο τὰς δύο πόλεις, γειτνιάσας αὐτοῖς· Θετταλοὺς δὲ παρασάμεισι, τὴν Ἀμφικτυονίαν, ἅτε ἐν μέσῳ Φωκίᾳ ⁵τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ ἰδρυμένου. ἐπειδὴ δὲ πολλὸν χρόνον ἐπολέμησαν πρὸς ἑαυτοὺς Ἀθηναῖοι καὶ Φιλίππος, τῷ χρόνῳ τὴν εἰρήνην ἐκάτεροι ποιεῖν ἐβούλοντο· ἀλλ' ὀπότερος ταῦτα πρὸςβάλλειτο, ἀισχύνην ἔχειν ἐνόμιζον. Ἀριστίδης δὲ, καὶ Νεοσπύλεμος, ὑποκρίταί

335

¹ μικρὸς² κτῆμα³ καὶ ὑπ'

περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ

⁵ τῶν ἐν Δελφοῖς ἱερῶν ἰδρυμένην

ἔγγος τῶν τεθνηκότων εἶναι. Id quod monet, ut lectorem, hac occasione arrepta, obiter docerem, unde tanta videatur esse inconstantia apud Antiquos de pœna Timarchi, atque exitu istius Accusationis; cum nonnulli (ut Demosthenes statim in aditu hujus Orationis, §. β'. a med.) videntur dicere, eum ultimo supplicio fuisse affectum, et §. π'. ἀσπίλασε τὸν Τιμαρχόν; alii, quod perinde pene jam esse sentimus, ἠτιμωθέντα solum. Utrumque dicitur §. πά. ἀπίλαση καὶ ὑβρίσται. Verum, quod præcipue hic per totum observabam, et ab aliis observari volebam, non pro nihilo est, quod, dum hæc res agitur, constantissime videamus, Scriptores hos juridicos, ex duabus istis vocibus, una perpetua esse contentos: Ἀτιμώω sc. nunquam Ἀτιμάζω, ut Wolfius acutissime. Nam Ἀτιμάζω ad privatam infamiam detrudi videtur, ad contumeliam significandam, easque ignominias, quæ homini ab homine, non a lege, infliguntur. Ut finem huic Commentationi cuius imponam, rectus ille Status, quo quis privatur, eum ἀτιμοῦται, a Scriptoribus nostris vocatur emphatice ἐπιτιμία. Ita N. c. Midiam, §. 31. ἐκείνά τε, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, τὴν πόλιν, τὸ γένος, τὴν ἐπιτιμίαν, etc. Uti in Æschinis Epistola II. loco admodum consimili, recte et sane in Exemplari MSto scribitur: ἐκπεπτωκόσι τῆς πατρίδος, καὶ ἀπεστερημένοις ἐπιτιμίας, καὶ πόλεως, καὶ πολιτῶν, καὶ φίλων. Male excudebatur ἐπιθυμίας. TAYLOR.

Ibid. Wolfius, quem in ordinem coegerat. Potius, quem ignominia damnaverat. JURIN.

Κατηγορήσας ὡς κακοῦ βίου] Sub. ὄντα. Etsi τὸ ὡς malim abesse. WOLF.

τὸν ὀρνιθίαν] Ὀρνιθίας χειμῶν, ab Interneione: Ὀρνιθίας ἀνεμος, ab adventu Avium, huc non pertinet: Hic eum significat, qui Aves pugnaces alit, ut ex eo ar-

gumento, quod sequitur, incerti Auctoris, apparet. Et in Oratione κατὰ Τιμαρχου, τοὺς ὄρνυγας, inquit, καὶ τοὺς ἀλεκτρυονίας, οὗς ἡγάπα ὁ τρισηκαδοαίμων ἄνθρωπος, ἀπέκτειναν. Nam vero ὀρνιθίας eum significet, qui in lustris et ganeis gallos gallinaceos, ut Cono ille, contra quem nostri Auctoris exstat Oratio, per lasciviam et ludibrium imitetur, alii dixerint. IDEM.

Μικρὸς] Μακρὸς. IDEM. Recte. Ita Cod. a. et Altemps. et Editiones accuratiores. Cum Benenatus in corrupta lectione cum Aldo consentiat. Non negligendum est, quod admonet Vir optianus, D'Orvillius ad Chariton. pag. 467. potuisse μικρὸς pro μικρὸς per errorem substitui. TAYLOR.

Κτῆμα] [Ita Editi] κτῆμα. WOLF. cum Bodl. et MS. Reg. a. TAYLOR.

καὶ ὑπ'] Restitue, nam excidit Wolfii incuria, καὶ ἦν ὑπ' Ὀλυθίαι.—Reperitur in o. l. s. Idem etiam dicendum videtur de sequentibus: τοῦτο μὲν περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Πυθῶϊ: vel, ut nonnulli, sine præpositione, τοῦ Πυθῶϊ. IDEM.

Παρωσάμειοι] Dele punctum post hanc vocem, legendo παρωσάμειοι τὴν Ἀμφικτυονίαν: jus Amphictyonicum a Thebanis [Thessalis] eripuisse: vel, Thebanos [Thessalos] jure Amphictyonicum privasse. Wolfius longe errat in vertendo. Hoc Auctor noster vocat Πυλαίαν, dum infra de hac ipsa re loquitur, sc. §. πθ'. a med. [Θετταλοῖς] τὴν Πυλαίαν συγκαταστήσειν. IDEM.

τῶν ἐν Δ. ἱερῶν ἰδρυμένην] Ἰδρυμένων. Sed cum unum Delphicum tenplum celebretur, aut legendum (κοινῶς) τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ ἰδρυμένου, aut (Ἀττικῶς) τὸ ἐν Δ. ἱερὸν ἰδρυμένον. WOLF. Nostri tamen Editique omnes constanter, τῶν ἱερῶν — ἰδρυμένων, vel saltem id. voluerant. Nam ἰδρυμένην impressorum quorundam est error tantummodo typographicus. Cod. optimus Vindob. sine litura, ἰδρυμένων. TAYLOR.

πραγμάδας ἐτύγγανον. οὗτοι διὰ τὴν οἰκίαν τέχνην, ἀδειαν εἶχον ἀπίναί ἕσπου ἀν εὐλόωνται ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς πολέμιους. ἀπελθόντες οὖν οὗτοι εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐπεδείξαντο τὴν οἰκίαν τέχνην καὶ οὕτω φιλοφρόνως αὐτοὺς ἐδέξατο Φίλιππος, ὡς τε πρὸς τοῖς ἄλλοις χρήμασι, καὶ ἄλλα ἐκ τῶν οἰκίαν παρεῖχον αὐτοῖς. αἰσθόμενος δὲ μελλόντων πρесеβύεσθαι πρὸς αὐτὸν Φωκίων, καὶ Θετταλῶν, καὶ Θηβαίων, ἐβουλήθη τοὺς Ἀθηναίους ἐξαπατήσαι καὶ ταύτης τῆς προφάσεως δραξάμενος Φίλιππος, ἀπολύων Ἀριστόδημον καὶ Νεοπτόλεμον, ἔλεγε αὐτοῖς, ὅτι φίλος εἰμί Ἀθηναίους. συνέβη δὲ πάλιν τι τοιοῦτον γενέσθαι. Φρίνων τις Ἀθηναῖος ἀπίων Ὀλυμπιάσιν ¹ ἀγωνισάμενος, ἢ ² θεασάμενος, ἐκρατήθη ὑπὸ τινων στρατιωτῶν τοῦ Φιλίππου ἐν ἱερομηνίᾳ, καὶ ἀφῆρέθη πάντα τὰ αὐτοῦ. καὶ ἔλθων εἰς Ἀθήνας, παρεκάλει τοὺς Ἀθηναίους, ἵνα χειροτονήσωσιν αὐτὸν πρесеβυτήν, ὅπως ἀπελθὼν πρὸς Φίλιππον, λάβῃ ἅπερ ἀφῆρέθη. καὶ πρесеβύτες ³ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχειροτόνησαν αὐτὸν καὶ Κτησιφῶντα καὶ ἐλθόντων αὐτῶν εἰς Μακεδονίαν, φιλοφρόνως αὐτοὺς ἐδέξατο ὁ Φίλιππος. ὡς τε καὶ τὰ ἀφαιρεθέντα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν πάντα ἀποδοῦναι αὐτῶ, καὶ ἐκ τῶν οἰκίαν ἄλλα ἐπιδοῦναι, καὶ ἀπολογοῦσθαι, ὅτι ἠγνοῦν οἱ στρατιῶται, ὅτι ἱερομηνία ἐστὶ. καὶ τούτοις πάλιν ὁμοίως ἔλεγε, ὡς φίλος εἰμί Ἀθηναίους. καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν Ἀττικὴν, τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις ἀπήγγειλαν. ταῦτα ἀκούσαντες Ἀθηναῖοι ἐβούλοντο μαθεῖν, εἰ μετ' ἀληθείας εἰρήνην ἄγειν εὐλείπει Φίλιππος. καὶ δὴ χειροτονοῦσι δέκα πρесеβυτοὺς, εἰσι δ' οὗτοι, Κτησιφῶν, Ἀριστόδημος, Ἰατροκλῆς, Κίμων, Ναυσικλῆς, Δέκυλλος, Φρίνων, Φιλοκράτης, Αἰσχίνης, Δημοσθένης. πέμπουσι δὲ τούτους εἰς Μακεδονίαν, ἵνα μάθωσιν εἰ μετ' ἀληθείας εὐλείπει εἰρήνην ἄγειν ὁ Φίλιππος, καὶ, εἰ ἀληθὲς ἐστίν, ⁴ ἦκειν παρ' αὐτοῦ πρесеβυτοὺς, τοὺς ληφθέντων αὐτῶν δέκα πρесеβυτῶν, ὧν ἦν καὶ Δημοσθένης, ἦγαγον ἀπὸ τοῦ Φιλίππου τρεῖς πρесеβυτοὺς, Ἀντίπατρον, Παρμενίωνα, καὶ Εὐρύλοχον, ὀφειλόντας λαβεῖν τοὺς ὅρκους. συναγομένω δὲ τῶν συμμάχων τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῷ παρᾶσχειν τοὺς ὅρκους, χρόνος παρήσχετο, καὶ γνώσκων τὴν φύσιν τοῦ Φιλίππου ὁ Δημοσθένης, ὡς αἰεὶ καταστρεφόμενον, καὶ ἐπικραζόμενον, λέγει τοῖς Ἀθηναίοις ταχέως δοῦναι τοὺς ὅρκους, καὶ μὴ παρᾶσχειν Κερσοβλέπτου. ἔλεγε γὰρ, ὅτι εἰς τὴν Θράκην ἀπερχομένω ἡμῶν, παρεῖξει τοὺς ὅρκους ὁ Κερσοβλέπτης. ἰστέον δὲ ὅτι Δημοσθένης ⁵ ἀπῆλθεν ἐν τῇ δευτέρᾳ πρесеβυτείᾳ διὰ τῶν

336

¹ ἀγωνισάμενος² θεασάμενος³ Deest articulus.⁴ ἦκειν] ἐνέγκαι⁵ οὐκ ἀπῆλθεν

οἰκίαν] Forte delendum. Et infra, v. 4. pro ἄλλα rectius πολλά. MARKLAND. ἄδειαν] Sic fere Demosth. de Pace, iiii. Νεοπτόλεμον, τὸν ὑποκριτὴν, τῷ μὲν τῆς τέχνης προσήματι, τυγχάνοντα ἀδείας. Vide Orat. Eubulidiam pag. 1304. 8. Ed. Reisk. TAYLOR.

ἄλλα] Dariusculum istud πρὸς τοῖς ἄλλοις χρήμασι, καὶ ἄλλα — παρεῖχεν. Quare doctissimo Marklando omnino assentior legenti πολλά. IDEM.

Ἀγωνισάμενος ἢ θεασάμενος] Videtur per a scribendum, Aoristo primo medio, quia praecedit ἀπίων Ὀλυμπιάσιν. WOLF. Mitor, has turbas dedisse hominem non in-eruditum, et sollicitasse lectionem, quæ unice est vera, et ab omnibus, credo, Codd. confirmata. Tum autem bella est argumentatio, quare nimirum sollicitaret. Quia praecedit ἀπίων Ὀλυμπιάσιν. Illud est scitissimum. Mi homo! Ἀπίων est Profectus, non Regressus, neque conjungi debet cum Ὀλυμπιάσι, verum hoc potius cum ἀγωνισάμενος. Verto igitur liberius: Phryno Athenis profectus, ut Olympicum vel certamen iniret, vel spectaculo interesset, caetera. TAYLOR.

ἱερομηνία] Festi praefinitum tempus, non necessario menstruum, ut erudite explicat Cl. D'Orvillius ad Chariton. Aphrodis. VI. 2. et H. Steph. Thes. L. G. T. I. col. 1647. IDEM.

Εἰρήνην ἄγειν] Pacem servare. WOLF. Immo, pacem redintegrare. Nam adhuc

bellum erat. JURIN.

Καὶ εἰ ἀληθὲς ἐστίν, ἐνέγκαι] Forte, ἦκειν, venturos esse legatos. Sed videtur poni pro ἀγαγεῖν πρесеβυτοὺς, quo verbo paulo post utitur. Quod verum si esset, (sc. eum pacem velle facere) ut legati Atheniensium legatos illius adducebant. WOLF. Rursus contra Codd. militat Wolfius. Cum in nullo istud ἦκειν reperitur, et ἐνέγκαι est vox satis proba in eo sensu, quem idem hic assignavit. Ni legendum potius ἐνέγκωσι, cum Bodl. et Ital. Sc. ἵνα μάθωσι — καὶ, εἰ ἀληθὲς ἐστίν, ἐνέγκωσι παρ' αὐτοῦ πρесеβυτοὺς. Num potuit apertius? TAYLOR.

Ἀπελθόντων] Ἀπελθόντων non de regressis dicitur, ut iterum cespitat Wolfius, sed abeuntibus. Quid enim, mi Annotator? Nunon, cum infra v. pen. dicitur εἰς τὴν Θράκην ἀπερχομένω, Tu interpretaris nobis in Thraciam abeuntibus? Porro autem hic non intelligo hujuscemodi syntaxin, ἀπελθόντων τῶν δέκα πρесеβυτων, ἦγαγον κ. τ. λ. Mirum, ni aliqua exciderint in priore membro Sententiae. IDEM.

ἰστέον δὲ, ὅτι Δ. οὐκ ἀπῆλθεν] Tò οὐκ delendum esse constat, quod [s. v.] ipso Auctor ait, se ad redimendos Captivos denuo cum legatis ivisse. WOLF. Hæc tam siccò pede Wolfium transire non oportuit. Mire enim in his turbatum est. Constat ex infinitis fere locis, ea legatione functum esse Demosthenem. Et ea, quæ hic sequuntur, aliter non possunt

αὐτὴν πρέσβειαν. ἀπελθὼν γὰρ εἰς τὴν πρώτην πρεσβείαν, εἶχε ἐν Μακεδονίᾳ τὴν τῶν Ἀθηναίων αἰχμαλιάντων· καὶ ὑπέσχετο φέρεν ἐκ τῶν ἰδίων χειρμάτων καὶ ῥύσασθαι αὐτοὺς, οὐκ ἠδύατο δὲ τοῦτο ποιῆσαι, εἰ μὴ ἐν προσχήματι πρεσβευτοῦ. ¹ ἔκλευσε δὲ τὴν πρεσβείαν ἀπελθεῖν πλῆθ, διὰ τὸ αὐτοῖς ταχέως ἀπελθεῖν καὶ ἴσπου ἀνέστα πύθονται Φιλίππου, δεῖ αὐτοὺς ἀπελθεῖν, καὶ ἐκίσει τοὺς ἔρκους λαβεῖν. οἱ δὲ, μὴ πεισθέντες, περὶ ἀπέλθω, καὶ εἰς Μακεδονίαν ἀπελθόντες, ² ἐκάθισαν ἄλλους τρεῖς μῆνας, ἕως οὗ πολλὰ τῶν Ἀθηναίων χάρις καταστρέψας, ὑπέσχετο Φίλιππος, ἐν οἷς καὶ Κερσοβλέπτῃς, καὶ ἔλθω, οὐκ εὐδὸς παρέσχετο αὐτοῖς τοὺς ἔρκους, ἀλλ' εἴλκυσε αὐτοὺς, ἕως ὑπέσπεισε τὴν ἐπὶ Φαιίας ³ στρατίαν· καίτοι πρεσβευσαμένων πρὸς αὐτὸν Φαιίαν, περὶ διαλύσεως τοῦ πολέμου. καὶ ἐξεληθὸς αὐτοῦ ἐπὶ τοῖς Φαιίαις, ἀπὸ τοῦ παρασχεῖν ἐν ἱερῷ τοῖς ἔρκους, ἐν πανδοχείᾳ παρέσχε, λέγων οὕτως σπένδομαι Ἀθηναίους καὶ τοῖς Ἀθηναίων συμμάχοις χωρὶς Ἀλέων καὶ Φαικίων. ἔλεγε γὰρ οὗτοι ὅτι ἄλλοις ἔχθησθε ἴσταν τῶν φίλων μου τῶν Φαλαγγίων· Φαικίσι δὲ οὐ σπένδομαι, ἐπειδήπερ ἠρέθησαν εἰς τὸ ἱερόν. ἔλθουσιν οὖν τῆς δευτέρας πρεσβείας εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁ Δημοσθένης ἐστασίαζε, λέγων, ὅτι οὐκ ἀξίως καὶ τὸ ἐπὶ Φιλίππου δευρομνεία. ὁ δὲ Αἰσχίνης ἔλεγε, ὅτι ταῦτα εἶπε Φίλιππος ἐν τῷ φανερωῖ· ἐμοὶ δὲ εἶπεν εἰς τὸ οὗτος, ὅτι πλὴν Ἀλέων

¹ ἔκλευσε] ἔλεγε

² ἐκάθισαν

³ στρατίαν

aut sibi constare, aut rite intelligi. Interea tamen aequè liquet, negativam istam particulam in omnibus Codd. tam scriptis, quam prelo excusis, (solo Reg. a. forte excepto) solenniter et obstinate existare, atque ea quidem constantia, ut cedere velle non videatur. Sed de ea re essemus otiosi, nisi majus esset aliquid, quod nos commovere possit. In oratione π. Στεφ. §. 9. exstat dissertissimis verbis Demosthenis de hac re Decretum: in quo tam explicate dicitur, quam dici potuit maxime, ad hoc negotium electos esse *quinque* legatos, quorum nomina in decreto continentur: sc. Eubulus Anaplystius, Æschines Cothocides, Cephisopho Rhamnusius, Democritus Phlyensis, Cleo Cothocides. De Demosthene altum silentium. Et quidem, quicumque legit *istam* Orationem, fere sentiet, Demosthenem legatum non fuisse. Dum ex Æschinis adversaria contrarium facillime erui posse video: πρὶν ἐπὶ τὴν ὑπέραν ἀπαίρειν πρεσβείαν, τὴν ἐπὶ τοῖς ἔρκους, Δημοσθένει. Ὁ γὰρ μισαλλέξανδρος καὶ μισοφιλιππος ἡμῖν οὕτως ῥήτωρ δις ἐπρέσβευεν ἐν Μακεδονίᾳ. Æschin. c. Ctesiph. 462. 10. Ed. Reisk. Ita Demosthenes ipse in hac Orat. ὅσπερ ἐπρέσβευσα δις, οὕτως καὶ λόγων ἡμῖν δοῦναι δις. (loquitur de prima et secunda legatione.) §. 98. Ita loca fere sexcenta. Vix meum est asserere, aut abissi eum in ea legatione, aut domi mansisse. Sed pene teneo, quid de hac patientia Codicum, adeo incredibili, et inaudita, sit statuendum. Quod alibi exponam liberius. Interea de hac re cogitent Eruditi. Nec solus sum, quem ea discrepantia in numero Legatorum perculit. Jam enim video, istis locis in Exemplari Altempiano crucem esse affixam: et de ea inconstantia nonnulla disputasse Contarenum, Var. Lect. Cap. XVII. TAYLOR.

Ἐκάθισαν] Ἐκάθισαν, παρὰ τὸ καθίζω. Quod cum Activum potius, quam

Absolutum, videatur, (neque vero moror depravatos Codices. Quoties enim Librarii n et i, et alias cognatas literas permutant?) malim ἐκάθισαν. Et paulo post ἐν οἷς καὶ Κερσοβλέπτῃν. Et v. 8. ἡ ὑπὲρ ἐπίσει. Et v. 1. p. seq. παραφυλάξωνται. WOLF. Edebatur enim παραφυλάξονται. Si bene intelligam virum hunc eruditum, nam præter solitum est paulo obscurior, ἐκάθισαν, lectionem insinceram, sed ab omnibus confirmatam, propter facilem depravationem in ἐκάθισαν retrahi jubet: deinde autem, quia vox Activa huic loco non conveniat, ἐκάθισαν jubet. Non male, quod ἐκάθισαν. Ipse namque Demosthenes in hac eadem historia: βραχὺ φροντίσαντες οἱ χηριστοὶ πρέσβεις οὗτοι καὶ θῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ἡμέρας μῆνας. De Cor. §. 1. Cæterum Wolfium de Grammatica sua non oportuit esse tam sollicitum. Ἐκάθισαν enim tam Absolute, (si per hoc Neutrum intelligit) quam Active dicitur. Et ea, propter Codicum quasi auctoritatem, est lectio hujus loci. TAYLOR.

Ἐν οἷς καὶ Κερσοβλέπτῃς] Wolfius, ac præter cætera, ipso etiam Cersoblepte capto. Rectius, Cersoblepte ditone eruto. JURIN.

Στρατίαν] Infinitum esset recensere, quot in locis permutentur hæ voces Στρατεία et Στρατιά. Idque ante me annotarunt plurimi. Hic tantum admonco, utramvis hic bene constare posse. Nam, me iudice, et εὐτρεπίζειν στρατείαν, et εὐτρεπίζειν στρατίαν, recte dicitur. Sed illud fortasse commodius: Nam De Corona, §. 12. legitur, ἕως ἀν τὰ πρὸς στρατείας τῆς ἐπὶ τοῖς Φαιίαις εὐτρεπέω ἡ ποιήσαστο. Ubi minus bene legeremus στρατείας, quanquam et id scribitur quoque. Attamen hic Wolfium video parum recte alteram in textu, alteram significationem in versione exhibere. TAYLOR.

Ταῦτα εἶπε] Eleganter paulo Cod. Vind. ὅτι ταῦτα μὲν ἔλεγε Φίλιππος — ἐμοὶ δὲ εἶπεν κ. τ. λ. IDEM.

καὶ Φωκίαν εἶπον, ἵνα μὴ μαθόντες Ὀρθαῖοι παραφυλάξονται. αὐτοὺς γὰρ εἰσερχόμενος ἀπολύσῃ, τοὺς δὲ σώσει. αἱ δὲ Ἀθηναῖοι πεισθέντες Αἰσχίνῃ, ἐχειροτόνησαν τρίτην πρεσβείαν, βουλόμενοι μαθεῖν, εἰ φυλάττει Φίλιππος τὰ ἐπ' Αἰσχίνου λεχθέντα. καὶ ἐξωμόσατο Δημοσθένης, μῆτε πρεσβεύσει, μῆτε κωμικῶν, εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς πράξει ἡ πρεσβεία. καὶ τότε φοβηθεὶς ὁ Αἰσχίνης, μὴ ποτε μείνῃ ὁ Δημοσθένης πέμψαι πείσει τὸν δῆμον τοῖς Φωκίαισι βοήθειαν, προσπεισάσας, ὡς λέγει Δημοσθένης, ἀρρήστον. καὶ τότε ὁ ἀδελφεὸς αὐτοῦ Εὐνομος ἦλθεν ἔχων ἰατρὸν, καὶ ὁμνῶν ὅτι ἀρρῶστέϊ Αἰσχίνῃ· καὶ αὐτὸν τὸν Εὐνομον ἀντὶ τούτου ἐχειροτόνησεν ὁ δῆμος πρεσβευτὴν. καὶ ἀπελθόντων τούτων τῶν πρέσβευ, ὡς κατέλαβον Εὐθύναι, ἦκουσαν ὅτι Φωκίαις κατεστρέφετο ¹ Φίλιππος, καὶ μετ' Αἰσχίνης ὑπέστρεψαν. Ἐλθούσης δὲ τῆς τρίτης πρεσβείας εἰς τὴν Ἀττικὴν, Αἰσχίνης αὐτοχειροτόνητος πρεσβευτὴς ἀπέλθε πρὸς Φίλιππον, ὡς λέγει Δημοσθένης. Ἰστέον δὲ ὅτι μετὰ τὴν πρεσβείαν ἕκαστος τῶν πρέσβευ εὐθύνας εἶδιδεν. καὶ ἡ μὲν πρώτη πρεσβεία παρῆσθεν εὐθύνας οὕτω καλῶς, ὡς τε τὴν Δημοσθένειν γράψαι, καλέσαι αὐτοὺς ἐπ' ἄριστον. Ἔθος γὰρ ἦν τοῦς καλῶς πρεσβευσάμενους, εἰς δημοσίον ἄριστον καλεῖσθαι. ἀποροῦσι δὲ τινες, ὅτι, εἰ ἠπίστατοι Δημοσθένει, ὅτι πρόδοται ἦσαν, διὰ τί ἐποίησαν αὐτοὺς κληθῆναι εἰς δημοσίον ἄριστον. καὶ λέγομεν, ὅτι μετὰ τὸ ἄριστον ἔργον τὸν σκοπὸν αὐτῶν. τῶν δὲ τῆς δευτέρας πρεσβείας, μόνος ὁ Δημοσθένης δέδωκεν εὐθύνας· μέλλοντος δὲ τοῦ Αἰσχίνου παρέχειν, ἐπέστη Τίμαρχος καὶ Δημοσθένης κατηγορήσαντες τούτου. καὶ ἤτισεν Αἰσχίνης ἀνάκρισιν γενέσθαι, καὶ γενομένης ἀνακρίσεως, ἔδειξε Τίμαρχον ἵταρῆκότα, καὶ ἐξέβαλεν αὐτὸν νόμος γὰρ ἦν τὸν ἵταρῆκότα μὴ πολιτεύεσθαι. εἴτα ἐπέστη κατηγορήσαν ὁ Δημοσθένης. καὶ λέγουσι τινες, πῶς ἐνταῦθα μέμνηται τῆς τρίτης πρεσβείας; λέγομεν δ' ὅτι μετὰ τρία ἔτη τῆς γράψης, εἰσῆλθεν ἔχων τὴν κατηγορίαν. γενομένης γὰρ τῆς δευτέρας πρεσβείας, μαθόντες οἱ Ἀθηναῖοι τὴν τῶν Φωκίαν ἀπώλειαν, ἐκελευσάμενοι εἰ τὸν ἀρχαῖον, καὶ ἐν πολλῶν θορύβῳ ἦσαν. καὶ μετὰ τρία ἔτη εἰσῆλθεν ὁ Δημοσθένης κατηγορήσαν Αἰσχίνου, καὶ κήρει αὐτὸν διὰ δύο ἐγκλήματα· διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν Φωκίαν, καὶ διὰ δωροδοκίαν. Ἰστέον δὲ ὅτι προηγουμένον ἔστιν ἐγκλημα, ὅτι Φωκίαις ἀπολώλασι. πρὸς σύστασιν ³ δὲ τούτου, δεύτερον ⁴ ἀνέκυψε ζήτημα, ὅτι ἐπὶ χηρίσῃσι Αἰσχίνῃ τοῦτο τετράμηνται· ὡς σύστασιν γενεσθαι ⁵ τοῦ ἀνεκλήματος ἐπὶ κατὰ Φωκίας. τεκμήρια ⁶ δ' ἔστι τοῦ πάσαι ταῦτα ἐσκενωρῆσθαι καὶ κατεσκευάσθαι, — δι' ὧν ἅμα καὶ σφραγισαί τὸ χρῶμα Αἰσχίνου, καταφεύγοντος ἐπὶ ἄριστον, καὶ συγγαμίαν —, καὶ τούτων τὰ μὲν, ἐκ τῶν παρεμμένων εἰληψε, τὰ δὲ, ἐκ τῶν πεπραγμένων. συνείπε γὰρ Φιλοκράτης, ἄνευ Φωκίαν γράφοντι τὴν εἰρήνην οὐκ ἔλαβεν ἔρκους παρὰ Θεταλῶν συμμάχων τῶν Φιλίππου, οἱ οἰκ ἂν συνεστράτευσαν ἐπὶ Φωκίας, εἰ περ δεδωκότες ἦσαν τοὺς ἔρκους· ἐπέδωκε Φιλίππου ⁷ χρόνον τοῦ παρασκευάσθαι τὴν ἐπὶ

338

339

¹ ὁ Φίλιππος ² ἐξέβαλον ³ Deest δέ. ⁴ ἐνέκυψε ⁵ Deest articulus.
⁶ Deest δ'. ⁷ χρόνον παρασκευάσθαι.

Πεισθέντες.] Male Wolfius interpretatur, ac si tertiam legationem suadebat Æschines. Suadere quidem potuit, sed non ex his verbis colligitur. Tantum dicitur, quod, dum Demosthenes acta legatorum de pace ineunda improbaret, defenderet autem Æschines, vicis hujus causa et sententia, unde factum est, ut tertio mitterentur legati. Distant hæc inter se plurimum. IDEM.

Φυλάττει.] Rectius φυλάττοι cum Vindob. Et mox, πείσθη. IDEM.

Ἐξέβαλον] i.e. Judices. Ἐξέβαλον o. l. s. Bodl. interea ἐξέβαλον, quasi ad Æschinem referre voluit. Atque ita Wolfius legit et interpretatur, lectore suo, id quod minime decuit, non admonito. IDEM.

Λέγουσι.] Ζητοῦσι. Lambinus. IDEM. Δεύτερον ἐνέκυψε] [ut Editi] ἐνέκυψε lego. Et [paulo ante] πρὸς σύστασιν δὲ τούτου. [Aberat enim.] WOLF.

Τεκμήρια δ' ἔστι κ. τ. λ.] Post hæc verba deesse videntur ea signa. Sequitur enim mox, δι' ὧν ἅμα. Sed ea ex iis, quæ sequuntur, possunt intelligi. Paulo post [v. antepen.] ἀνευ Φωκίαν γράφοντι. Et [v. ult.] ἐπέδωκε Φιλίππου χρόνον lege. Et [v. 3. p. seq.] μὴ μὲν, ὅτι Ὀρθαῖοι ἀπολύονται.

Et [v. 4.] σώσειν γὰρ αὐτοὺς χάριν τῆς πόλεως, ut habet Felicianus, aut, σώσειν γὰρ αὐτῶν τὰς πόλεις ἐπηγγείλατο. Et [v. 8.] πρεσβευσάμενος πρὸς αὐτοῦ τῶν Ἀμφικτυόνων. Et [v. 11.] ἀλόντων Φωκίαν μετὰ τὴν ἐξωμοσίαν. IDEM. Quid hic prastitit Wolfius, melius disceat ex VARIIS LECTIIONIBUS, ad calcem operis. Quædam tamen sunt hic dicenda. Voces illæ δ' ὧν — συγγαμίαν cum Cl. Marklando parenthesi sunt includendæ; quod difficultatem hujus loci aliquatenus levabit. Ita enim quodammodo fluet Oratio: τεκμήρια δὲ (sc. signa, sive argumenta prioris Quæstionis) — τὰ μὲν ἐκ τῶν παρεμμένων — τὰ δὲ etc. Deinde v. ult. pro χρόνον, accuratiores Editiones, Manutii sc. et Feliciani, uti restituit cum Lambino Wolfius, diserte χρονον. Proxime autem, [v. 4. p. seq.] neque cum Aldo et Benenato σώσειν γὰρ αὐτοὺς τῆς πόλεως, neque cum Feliciano et Manutio χάριν τῆς πόλεως, neque cum Wolfio, σώσειν γὰρ αὐτῶν τὰς πόλεις, verum cum Bodl. Cod. Reg. a. Ital. et Vindob. σώσειν γὰρ αὐτοὺς τῆ πόλει ἐπηγγείλατο. Demum [v. 12.] μετὰ recte, non ἐπὶ, cum Codd. Impressis emendatioribus, Lambino simili-

Φακίας στρατιάν, διεσπῆ γὰρ ἐκείνος, τοῖς χερίσιν ἐξεπίτηδες ἀναλίσκων, ἵνα μὴ περιπλευσας ἰσθμὸς κλείσῃ τὰς Πύλους ἐξηπάτησε τὴν πόλιν ἐπαμειβόμενος ἐπίτηδες αὐταῖς ἐλασί, μὴ μὲν, ὅτι Ἰθηβαῖοι ἀπολείπονται, ἕτερα δὲ, ὅτι Φακίαι σαυθίζονται, ὡς τε μὴ ἐγγενέσθαι βουλεύσασθαι τι δεξιὸν ὑπὲρ Φακίαν, εἶπε γὰρ δὲν Φιλίππῳ πιστεύειν, σέθεν γὰρ αὐτοῖς ἡ χάρις τῆς πύλεως ἐπαγγελάτο. καὶ τοῦ μὲν προτέρου ταῦτα τεκμήρια τοῦ δὲ δευτέρου, τοῦ περὶ τῶν δάμων, ἐν ᾧ δείκνυται ὅτι εἰληφεν Αἰσχίνος, ταῦτα τεκμήρια, ἂν ἴσως τὰ μὲν ἐκ τῶν παρμηκίαν ἐστί, τὰ δὲ ἐκ τῶν πεπαργηκίαν. οὐ μισοὶ Φιλίππῳ καίπερ ἐξαπατηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς φησὶ συνείπε Φιλίππῳ γενέσθαι Ἄμφικτυόνα, πρεσβυταμέναν ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ τῶν Ἄμφικτυόων σύεσιν αἰὶ Φιλιξάται χρεμάτα εἰληφῆναι καλούμενος ἐπὶ μαγιστρίαν, ἠὲ καὶ Ὑπερίδης εἰσήγγειλε Φιλιξάτην, παρὰν οὐκ ἐφθέγγατο χειροποιθεὶς πρεσβυτῆς ἐπὶ τὴν Φακίδα πρὸς Φιλιππίαν ἐπὶ ταῖς ὑποσχέσεσιν, ἀρρωστῆν προσπειθήσασθαι ἀλότων Φακίαν ἢ μετὰ τὴν ἐξαμυσίαν, ἀχειροποίητος πορεύεται, ὅτε καὶ φυλάξασθαι αὐτὸν ἐχρήθη. ταῦτα τὰ τεκμήρια τοῦ δευτέρου λόγου. ἐστὶ δὲ ταῦτων τὸ ἴσχυρότερον, καὶ οὐ μάλιστα ἀντιέχεται, ἢ ἐπαγγελία, καὶ ἢ ὑπόσχεσις Αἰσχίνου, ἢ περὶ Ἰθηβαίων καὶ Φακίαν. Ἡ μὲν ὑπόθεσις

1 Ἰθηβαῖοι deest. 2 Deest χάριν. 3 περὶ αὐτῶν Ἄμφικτυόων 4 μετὰ ἐπὶ

ter ita conjectante. Nihil agunt illi, qui parā substituunt. TAYLOR.

Στρατιάν] Lege στρατιάν, uti supra nūtrέσισε τὴν ἐπὶ Φακίας στρατιάν.

Mox lege ἐξεπίτηδες. MARKLAND.
Ἰθηβαῖοι] Deest in Impressorum plurimis. Restituerunt cum Wolfio Codd. Reg. a. Altemp. aliique. TAYLOR.

Ὅτε καὶ φυλάξασθαι αὐτὸν ἐχρήθη] E verbis Demosthenis legendum videtur ὅτε καὶ φίλος εἶναι αὐτῷ ἔφη. WOLF. Quid hoc, mi homo? Cur hortaris, ut tuam fidem secuti tam longe a Codd. atque a Veritate ipsa aberraremus? Metuendum esset Æschini, inquit Scriptor, a Thebanis, præsertim si iter suscepisset sine auctoritate publica. Olim enim, eo tempore, quo legationem suam renunciavit, aiebat, se, propter fidem patriæ suæ præstitam, a Thebanis fuisse proscriptum et proclamatum. Πάνδημος ἰgitur est, (ut ait Demosthenes, §. λθ'. in fin. de hac ipsa re, quæ hic tractatur) ἀπαγγελλόμενα, ὡς ἐπικειμήκεται χρεμάτα αὐτῷ ἐν Ἰθηβαίς, ἐπειδὴ Ἰθηβαῖοι πρὸς τῷ τὴν Βοιωτίαν ἄσασαν ἔχοντι, καὶ τῆς Φακίαν χώρας ἐγκρατεὶς γενήσασιν, τινικαῦτα εἰς μέσας τὰς Θήβας, καὶ τὸ τῶν Ἰθηβαίων στρατόπεδον βαδίζειν. Jam judicet æquus lector, uter e verbis Demosthenis (nam ad verba Demosthenis provocavit) veram lectionem stabiliverit, Ego, an Professor Francofurtensis? TAYL.

λόγου] Incaute scribitur ab Ulpiano (nam hæc Ulpianus) λόγου, qui prius scripserat, ζητήματος. Accusatio hæc, sive Oratio, duas continet quæstiones. Vid. pag. præteritam, v. 26. Mox cum MSto Vindob. restituit τὸ ἴσχυρότατον. IDEM.

Ἐπαγγελία] Permiseri sæpissime a Librariis inter describendum, voces, Ἀπαγγέλλειν et Ἐπαγγέλλειν, id quidem annotatur a multis. Vid. Cl. D'Orvillium ad Chariton. Aphrodis. pag. 413. Albert. ad Act. Apost. XXI. 21. Nihil potest istius rei illustrius proferri exemplum, quam quod occurrit in Ulpiano. Dum commentatur ad §. ιθ'. in fin. hujusce

Orationis, ἐπαγγελλομένου καὶ υποσχομένου τὴν [σωτηρίαν Αἰσχίνου, hærebat ibi in Lutecianorum primo ἀπαγγελλομένου. Hærebat, inquam, et ita credere fas est. Nam Benenatus, dum eam varietatem lectionis in margine annotare voluit, (adeo proclive erat in his vocibus describendis errare) pro varia, istud Ἐπαγγελλομένου Auctoris sui iterum representavit. Cum autem per totam hanc Orationem potissimum in cognatis his vocabulis et peccatum est maxime, et tamen quam minime oportuit, venia dignus censetur, qui id aliique negotii diligentissime et accuratissime excutiet: præsertim cum ea varietate referta sunt Exemplaria non solum ex imperitia describentium, qui in ductu literarum hallucinabantur, verum etiam aliquando ex temeritate sanare meditantium: uti accidit Brodæo, quem vide ad Æschinem in Defensione sua, pag. 292. Not. 85. Ed. Reisk. ἀπαγγέλλειν ἰgitur, vox intra limites unius fere significationis contenta et conclusa, nihil dicit, nisi Renunciare, id est, simpliciter enarrare, quæ gesta sunt, et quo modo. Οὐδὲν ἴδον, ut scribitur apud Æschinem, p. 231. 4. Ed. Reisk. ἢ περιβραῖαν ἀπαγγελλῆαι. Sic, εἶναι ταῦτα ἀληθῆ, ἢ εὖτος ἀπήγγειλε ἰσχυρῶς πρὸς ὑμᾶς, infra §. ιθ'. ante med. Et §. ζ'. post med. πάντα τὰληθῆ πρὸς τὴν βουλὴν ἀπήγγειλα. Et pariter §. ιθ'. in fin. ἀπάντων ἐναντίον, ἂν περὶ ἰμᾶς εὖτος ἀπήγγειλεν. Adde §. γ'. ante med. bis. §. κα'. post med. bis. etc. Infinitus enim essem, si exempla coacervarem: neque opus est multis. Ἐπαγγελία interea (I.) de eo dicitur, qui aliquid in se prestandum suscipit, qui sponte agit, non coactus, aut invitatus. Ita De Corona, §. μβ'. Ἀντιφάντα, ὅς ἐσπαγγεῖλάμενος Φιλίππῳ τὰ νεύρα ἐμπρήσειν. Sic adv. Leptin. §. ια'. ἐξῶν—σπαίζοντα τὸν δῆμον χρεμάτων, τάλαντον ἔδωκεν αὐτοῖς ἐπαγγεῖλάμενος, i. e. ultro, sponte sua. Vid. Wolf. ad locum. Similiter fere De Corona, §. λγ'. ἂν μόντοι γε ἐκ τῆς ἰδίας εὐσείας ἐσπαγγεῖλάμενος δέδωκα. Inde aliquoties, cum quadam

plenitudine dicitur, ἀϋτς παγγέλιτους, ἐβελοντὰς, ut De Coron. §. κἀ. in fin. Et profecto non solummodo cum plenitudine, sed tanta similitudine etiam, ut nonnulli posteriorem vocem, pro Glossa damnatam, ejicere non dubitarent. (II.) Deinde significat *Polliceri, Fidem dare, et Se obstringere ad aliquid prastandum*. Ita Noster in hac Oratione, §. ιζ'. ἐπανέσαι Φίλιππου, ὅτι ἐπαγγέλλεται τὰ δικαία σοῦσθαι· ἀλλ' οὐδὲν ἐκείνός γε ἐσηγγέλλετο, ἀλλὰ τοσοῦτο γε εἶδε ἐπαγγέλλεσθαι, ὥστε—Ita in Argumento Philipp. II. διαβάλλουσιν αὐτὸν—ὡς ἐπαγγελλόμενον αὐτοῖς πολλὰ καὶ μεγάλα, φευδόμενον δέ. Atque iterum ibid. Οὔτε γὰρ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐνέγραψεν ὁ Φίλιππος ἐπαγγελίαν οὐδεμίαν, οὐδὲ διὰ τῶν ἰδίων πρεσβυτῶν ἐποιήσατό τινα ὑπόσχεσιν. Sed pergo sustinere Lexicographi personam. Ἐπαγγέλλεσθαι in III. et leviter inflexo sensu, est operis formam proponere; rem seu argumentum futurum delineare; et rationem instituire istius, quod esset exsequendum. Οἶμαι τίνου (inquit Noster Philipp. A. §. ς'. in fin.) ἐγὼ ταῦτα λέγειν ἔχων, μὴ καλύαν, εἰ τις ἄλλος (lege ἀλλο) ἐπαγγέλλεται. Unless some one has another plan. Exemplum est satis notabile in Hermogene III. de Invent. his verbis: εὔρον τὸν ῥήτορα, εἰ μὲν ἀπαθήσει μὴ μέλλοι τοὺς δικαστὰς, ἀλλὰ πληρώσει τὴν ἐπαγγελίαν καθαρῶς—τῆς μνημης οὐσης ἐναύλου τῆς κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν, μηδὲν φεύδουσαι δοκεῖν, ἀλλ' ὡς ἐπηγγείλατο τιθέντα τὴν κατασκευὴν οὕτως—δοκεῖν δικαίως μὲν ἐπαγγέλλεσθαι, τὴν ἐπαγγελίαν δὲ παρ' οὐδὲν τίθεσθαι—εἴθ' οὕτω—ἐξελεθόντα τινὲς ἐπαγγελίαν—καὶ ὅλως τὴν τάξιν τῆς ἐπαγγελίας συγχέας, ποῦ ὡς ἐπηγγείλατο, κατεσκεύασιν. Porro autem ἐπαγγέλλεσθαι (IV.) est *Petere, sive Rogare*. Dubitare nos non sinit Ulpianus: τὸ μὲν Ἐπαγγέλλεσθαι αἰτεῖν σημαίνει. Rursus ille: Ἐπαγγελίαν] Πρῶσταξιν, ἢ αἰτησιν. Et rursus: Ἐπαγγεῖλασθαι] ἀντι τοῦ αἰτῆσαι. Quæ Glossæ reperientur omnes ad hanc ipsissimam Orationem, in qua versamur. Et notavit Suidas, eo sensu reperiri istam vocem in *Causa π. παραπροσβ.* sed locum non memorat. Ostendam: §. νή. ἐστιάν [Philippus] αὐτοῖς—ἤξετο Σάτυρον τούτου, —τί δὴ μόνος οὐδὲν ἐπαγγέλλεται; cur ille solus nihil postularet—εἰπεῖν δὲ φασὶ Σάτυρον—ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλατο ἠδέως, ἤστα μὲν ἐστὶ κ. τ. λ. Et forte in ea significatione esset vox accipienda rursus in hac Oratione, §. ιδ'. in fin. κἂν ἄρα εἴπητι καὶ προαχθῆτι ἡμεῖς ἐπαγγεῖλασθαι: ut plenius confirmavi ad locum ipsum. Et præterea ita sumi debere existimavit Ulpianus in his quoque verbis, §. ιά. post med. δὲς δὲ μοι τὸ προβούλευμα, ἢ πρὸς τὸν ἐμὸν ἐπαγγελίαν ἐψηφίσασθαι ἢ

βουλῇ, cum interpretatur *πρῶσταξιν, ἢ αἰτησιν*. Ibi tamen rectius scribas ἀπαγγελίαν, ut pariter mihi confirmasse videor. Ultimo denique (V.) ἐπαγγελία est *Vox Juridica: Δοκιμασίαν*, inquit Æschines c. Timarch. pag. 56. 12. Ed. Reisk. ἐπαγγεῖλάτω Ἀθηναίων ὁ βουλούμενος. Plurimis exposuit Scriptor eruditus ad LL. Atticas Lib. III. Tit. III. Sed hoc extra oleas. Jam si hæc adeo distincta sint, in suo unumquodque significato, quid, inquiet aliquis. Te monitare opus est? Vel cæcus viderit, ubi τοῦ Ἀπαγγέλλειν locus sit, et ubi τοῦ Ἐπαγγέλλειν vicissim. Cui Ego: Mane, inquam, nondum ea res transacta est et expedita. Accidit enim, ut Æschines in renuncianda legatione, qua functus est, dum ἀπήγγειλεν ea, quæ gesserat, Philippi quoque nomine *sponderet, pollicereturque, (ἐπηγγέλλετο)* quæ ille alter erat præstiturus. Unde factum esse, ut non solum enascerentur istæ turbæ, quas in initio hujus Notæ memoravi, ex similitudine harum vocum in MSS. verum etiam aliquando esset difficile, vel summo homini et acutissimo, dijudicare, utram postulare loci sententia. Verbi gratia, cum in §. ιδ'. dicitur: εἰ μὲν Φωκεῖς, ὡς—τὴν ἀπαγγελίαν ἐπίθοντο τὴν τοῦτου, καὶ τὰς ὑποσχέσεις—Ecquis est, qui hanc lectionem asserturus est contra membranas Ven. et Harl. contra Impressores, Aldum et Morelium, quorum uterque excendit ἐπαγγελίαν? Quod ex iis, quæ dixi, æque commode intelligi potest: quoniam isti Renunciationi Æschinis incrant quoque quædam Pollicitationes. Ita quandoque conjunguntur ἐπαγγελία et ὑπόσχεσις, ut in loco præ manibus: ἐστὶ δὲ—οὐ μάλιστα ἀντέχεται, ἢ ἐπαγγελίαν, καὶ ἢ ὑπόσχεσις Διοσχίνου. Et similiter §. ι. ante med. hujusce Orationis: μεμνημένοι τὰς ὑποσχέσεις—καὶ τὴν ἐπαγγελίαν. Ut §. νγ'. ταῖς ὑποσχέσεις καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τοῦτου καταληφθέντα τότε. Ita etiam recte conjungi posse videntur, Ἀπαγγελία et ὑπόσχεσις: ut exente fere Oratione, §. ζ'. in fin. οὗτοι δὲ τοιαῦτα ἀπαγγελοῦσι παρ' ἡμῶν, καὶ ὑποσχέσονται. Legimus etiam §. κή. πάντων τῶν πεπραγμένων ἐκστάντα, ἂν ἀπήγγειλεν, ἂν ὑπ' ἐσχετο, cætera. Statuere igitur non semper erit facillimum, (id enim agebam) quoniam modo scribendum fuerit. Duo insigniora loca proferam. Dicitur §. ζ'. in fin. ἀπὸ τῶν πρώτων ἐλπίδων ἐκείνων, ἂν ὁ Κτησιφῶν καὶ ὁ Ἀριστοδῆμος ἀπήγγειλαν πρὸς ἡμᾶς. Duriascule quidem *Spem* aliquis *renunciare* posse videtur: Renunciandum enim ea, quæ gesta sunt, non ea, quæ ventura. Interea ἐπαγγέλλειν, *spem polliceri, spondere, aut mentibus auditorum subjicere*, paulo esset elegan-

τοῦ λόγου, στοχαστικῆ. οὐ γὰρ συντρέχει τοῖς ἐγκυλινομένοις Δισχίης, ἀλλ' ἀρείται ἰπαντά-
 πατιν. τὸ δὲ εἶδος, οἱ μὲν, ἀπλοῦν νομομίκασιν, ὕλης πολλῆς ² εἰς ἐν ἔγκλημα συνδραμούσης·
 οἱ δὲ, συγκρατασμευαζόμενον, ³ δύο εἶναι ὑπολαβόντες ἐγκλήματα, τὸ κατὰ Φωκίας, καὶ Θεσ-
 κιν. Μένανδρος δὲ ἐμπύπτοντά φησιν. εἰληπται δὲ ἐκ διαβολῆς τὸ προίμιον. δι' ὧν γὰρ αὐτὸν
 δεδιότα ποιεῖ καὶ δεόμενον, διὰ τούτων δεινυσιον οὐ πάνυ τοῖς δικαίοις τεθαρρήκοντα. καὶ ἅμα
 συγκραυστικὸν ἂν εἴη τὸ νόημα, [add. ed. R. et al.] ἐκ διαβολῆς τοῦ τε ἀντιδίου, καὶ τῶν συν-
 ηγῶραν αὐτοῦ, ὅσων τοῦ Εὐβούλου, καὶ τῶν περὶ αὐτόν. ἀεὶ γὰρ ὁ Εὐβούλος ἐπολέμει τῷ Δημο-
 σθένει, ἀπὸ τῆς αἰτίας τῆς κατὰ Ἀρίσταρχον, ὡς ἔγνωμεν ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.

¹ παντάπασι² εἰς ἐν ἔγκλημα] ὡς ἐν ἀληθείᾳ³ δύο λαβόντες

tius. Et tamen Codd. obstinate et mo-
 rose defendunt lectionem receptam. E
 contra in illa De Corona, §. ιβ'. post med.
 Ἄρ' ἐπὶ ταύταις ταῖς ἐπιπέσιον ἐποιεῖσθε τὴν
 εἰρήνην, ἢ ταῦτ' ἐπιγγεῖλασθε ὑμῖν οὗτος
 ὁ μισθωτός; Vide, mi lector, in utroque
 loco, cum res sint prope pares, constan-
 tiam Codd. in diversa locutione. Verum
 extra ea, quæ recitavi, generaliter qui-
 dem neminem paulo attentiore fugere
 potest Lectio unice vera. Exempli gra-
 tia: cum scribitur §. κέ. in fin. οὐ γὰρ ὡς
 εἰ μὴ διὰ Λακεδαιμονίους—οὐχ οὕτω τότε
 ἀπιγγεῖλεν, quisquamne est, qui Cod.
 unius Veneti auctoritate moveretur, ubi
 exaratur ἐπιγγεῖλεν? Vicissim cum
 Morelius et Wolfius, §. ιβ'. post med. de-
 derunt, λαβὼν ἐξόντα ἐκ τῆς Φιλίππου σκη-
 νῆς, ἐμοὶ τὸν παῖδα ἐκέλευσεν ἐπιγγεῖλεν,
 ecquis erit, qui non Editorum, MStorum-
 que, exceptis forte Parisiensibus, om-

nium auctoritatem arripere—τὸν παῖδα
 ἐκέλευσεν ἀπιγγεῖλεν? Atque hæc
 hæcenus. TAYLOR.

Ἦς ἐν ἀληθείᾳ συνδραμούσης] Forte, εἰς
 ἐν ἔγκλημα συνδραμούσης. WOLF. Au-
 dacter sane: feliciter, necne, non possum
 dicere. IDEM.

Δύο λαβόντες] Forte δύο ὑπολαβόντες
 εἶναι ἐγκλήματα. WOLF.

Post νόημα nonnulla leguntur in Codd.
 Regg. et Ven. et prelo dedit Benenatus;
 quæ repetuntur initio Scholiorum. Nam
 cum iis hoc Argumentum, ab eodem ni-
 mirum Auctore profectum, olim connecte-
 batur. Et sane satius esset, ut Argu-
 mentum desineret saltem in voce τεθαρ-
 ρήκοντα. Certe non in νόημα, sensu im-
 perfecto. Mens enim hæc est Ulpiani:
 συγκραυστικὸν ἂν εἴη τὸ νόημα ἐκ διαβολῆς τοῦ
 τε ἀντιδίου καὶ τῶν συνηγῶραν, etc. ut in
 scholiis continuatur. TAYLOR.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Ο ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΛΟΓΟΣ:

ἀ. ὍΣΗ μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σπουδὴ περὶ τουτονὶ 341
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παραγγελία γέγονε, σχεδὸν ¹οἶμαι πάν-
 τας ὑμᾶς ἠσθῆσθαι ἑωρακότας ἄρτι τοὺς, ὅτε ἐκκληροῦσθε,
 ἐνοχλοῦντας καὶ προσιόντας ὑμῖν· δεήσομαι δὲ πάντων
 ὑμῶν, ἀ καὶ τοῖς μὴ δεηθεῖσι δίκαιόν ἐστίν ὑπάρχειν, μη-
 δεμίαν μῆτε χάριν, μῆτε ἄνδρα ποιεῖσθαι περὶ πλείονος,
 ἢ τὸ δίκαιον, καὶ τὸν ὄρκον, ὃν εἰσελήλυθεν ἕκαστος ὑμῶν
 ὁμωμοκῶς, ἐνθυμουμένου, ὅτι ταῦτα μὲν ἐστίν ὑπὲρ ὑμῶν,
 καὶ ὅλης τῆς πόλεως, αἱ δὲ τῶν παρακλήτων αὐταὶ δεήσεις
 καὶ σπουδαί, τῶν ἰδίων πλεονεξιῶν ἕνεκα γίνονται. ἀς
 ἵνα κωλύθῃ οἱ νόμοι συνήγαγον ὑμᾶς, οὐχ ἵνα κυρίας τοῖς
 ἀδικοῦσι ποιῆτε.

¹ οἶμαι

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΠΡΕΣΒΕΙΑΣ] *Interpres Demosthenis in ea Oratione quæ de falsa legatione inscribitur, id est, περὶ παραπρεσβείας: Contendentibus, inquit, Atheniensibus cum Megareis de Salamine insula, Solon Atheniensis Homericis versibus causam suam iudicibus approbasse dicitur, versum commentatitium Homericis versibus intercalando. Cum enim Homerus dixisset, Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δύο καὶ δέκα νῆας, id est, ut Lapus ex Plutarcho vertit, Bis senis Salamine Ajax cum navibus ibat. addidit Solon hunc versum: Cecropidum quo castra loco posuere phalanges, Στῆσε δ' ἄγων ἴν' Ἀθηναίων ἴσαντο φάλαγγες. Hoc modo docuit Salamina omni memoria Atheniensium fuisse, sicque disceptatoribus Lacedæmonis Salamina Megaris abjudicata. Meminit Fab. libr. 5. Bud. in Pand. Ex edit. HERVAG.*

ΛΟΓΟΣ] Titulo addunt κατ' Αἰσχίνου Cod. Lind. et Aug. Hic destituimur ope et auxilio Vindobonensis; in quo servatur solummodo Argumentum cum scholiis, Oratio ipsa deficit. TAYLOR.

ἀ. Παραγγελία γέγονε] Παραγγελία est am-

bitus, et preces amicorum pro eis causam dicentibus. Idem infra in eadem [ῥ. οθ'. post med.] ἐν ἡ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μείζον ἰσχύουσιν, &c. Ex edit. HERVAG.

Παραγγελία] Vid. ῥ. οθ'. post med. v. παραγγελ. Harpocrat. et Ulpianum. Hanc vocem et hunc locum satis illustrat Christoph. Rufus in Antexegem. apud Gruter. Thesaur. Crit. Tom. II. TAYLOR.

Ἐνθυμούμενος] Ita Benenatus incorrecte: ἐνθυμουμένους cæteri plerique, ut Man. Fel. Harl. Cant. Bodl. Obsop. Ital. Nimirum ea constructione, quæ dixit Æschines in eadem causa, juxta init. Δέομαι ὑμῶν — ἐθελήσαι — ὑπολογίζομένουσ κ. τ. λ. Vid. IND. LYSIÆ, ANTIPTOSIS, et Cl. Marklandum ad finem hujusce Orationis. Sic scribunt plerumque: Δέομαι — ὑμῶν — εὐνοικῶς ἀπερᾶσθαι — προσέχοντασ τὸν νόυ. Noster c. Macart. init. Aliquando lascivunt: Ita De Coron. ῥ. νέ. a med. δέδοκται τῇ βουλή καὶ τῷ δήμῳ — ἐξ αμένουσ καὶ θύσαντασ τοῖσ θεοῖσ — καὶ ἐνθυμηθεῖσ ι τῆσ τῶν προγόνων ἀρετῆσ — διακοσίας ναῦσ καθέλκειν. Si locus iste sanus sit. IDEM.

β'. Τοὺς μὲν οὖν ἄλλους, ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προσέρχονται, καὶ δεδωκότες ὡς ἐν εὐθύνας, τὴν ἀειλογίαν ὀρῶ προτεινομένους· τουτονὶ δ' Αἰσχίνην, πολὺ τάναντία τούτων. πρὶν γὰρ εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς, καὶ λόγον δοῦναι τῶν πεπραγμένων, τὸν μὲν, ἀνήρηκε τῶν ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἐλθόντων, τοῖς δὲ, ἀπειλεῖ περὶ ἰών· δεινότατον πάντων ἔθος καὶ ἀσυμφωρότατον ὑμῖν, εἰς τὴν πολιτείαν εἰσάγων. εἰ γὰρ ὁ πράξας τι τῶν κοινῶν καὶ διοικήσας, τῷ καθ' ἑαυτὸν φόβῳ, καὶ μὴ τῷ δικαίῳ, κατασκευάσει μηδένα εἶναι κατήγορον αὐτοῦ, παντάπασιν ἄκυροι πάντων ὑμεῖς γενήσεσθε.

γ'. Τὸ μὲν οὖν ἐξελέγχειν πολλὰ καὶ δεινὰ πεποικηκότα τουτονὶ, καὶ τῆς ἐσχάτης ὄντα τιμωρίας ἄξιον, θαρρῶ καὶ πᾶν πιστεύω· ὁ δὲ, καίπερ ὑπειληφώς ταῦτα, φοβοῦμαι, φράσω πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. ὅτι μοι δοκοῦσιν ἅπαντες οἱ παρ' ὑμῖν ἀγῶνες, οὐχ ἦττον, ὡς ἄνδρες Ἀθη-

β'. Κἂν δεδωκότες ὡς ἐν εὐθύνας, τὴν ἀειλογίαν ὀρῶ προτεινομένους] *Etiamsi rationes jam administrata reip. rescipiti fuerint, iterum tamen iterumque reddere rationem offerentes et paratos. Ita enim et Platoni de repub. προτεῖναι, palam offerre et proferre in medium significat, quemadmodum hoc loco etiam Demostheni. Porro ἀειλογία est, aut dicendæ causæ, aut rationis reddendæ necessitas sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei jam judicatæ et finitæ. Ita autem etiam εὐθύνας δίδοναι καὶ δίκην δίδοναι et δίκην ὑπέχειν dicunt, ut λόγον ὑπέχειν, et λόγον δίδοναι. Unde statim subjungitur τουτονὶ δ' Αἰσχίνην πολὺ τάναντία τούτων. πρὶν γὰρ εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς καὶ λόγον δοῦναι τῶν πεπραγμένων, τῶν μὲν ἀνήρηκε, τῶν ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἐλθόντων, τοῖς δ' ἀπειλεῖ περὶ ἰών. εὐθύνας δίδοναι, et λόγον δοῦναι pro eodem dixit. Ex edit. HERVAG.*

Ἀειλογίαν] *Vox ista Demosthenica fere. Nam secundum Genethlium, qui fuit inter antiquos Demosthenis Commentatores, σπανίως εὐρίσκεται παρ' ἄλλω. Occurrit iterum in Eubulidea, pag. 1306. 27. Ed. Reisk. Vide Harpocrat. et Suid. in v. TAYLOR.*

Προτεινομένους] *Suid. v. Προβάλλεσθαι, hunc locum Auctoris nostri respiciens. προβαλλομένους legit, et exponit per προτεινομένους. Προβάλλεσθαι—ὁ ῥήτωρ. Τὴν ἀειλογίαν ὀρῶ προβαλλομένους, ἔπειτα ταῖσιν τῷ προτεινομένους. Unde suspiciantur, vocem veram, προβαλλομένους, a glossa sua*

hic esse loco avito exclusam, ut solet aliquando fieri. Sed hic in Codd. altum ubique silentium. IDEM.

Ἀνήρηκε] *Vide modo, quæ protuli, ut confirmarem, hanc vocem, etiam latissime sumtam, nimirum de ultimo supplicio, bene constare posse cum ea infamia, qua sola plectebatur Timarchus. Sed non necesse est tam inclementer et rigide interpretari, verum de exilio fortasse, aut pœna leviori. Atque id cautum a Suida video, si hunc locum respexerit. Respexisse autem credo: Ἀνήρηκεν, ἀντὶ τοῦ, ἐκποδὸν ἐποίησατο. Δημοσθένους καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐφόνευσεν. Id est, Ἀνήρηκεν est aliquando ἐφόνευσεν, sed non in illo loco Demosthenis. Adjicere liceat σχόλιον ad marginem Exemplaris Altemps. Ἀνήρηκε] Ὑποπαινώμενος ἐπεστῆμισεν. IDEM.*

Ἀνήρηκε] *Sustulit. i. e. amovit et os oclcluit infamem efficiendo, nam hic agitur de Timarcho qui infamia mulctatus est. AUGER.*

γ'. Ἀποκρύψομαι] *Similiter Philipp. II. versus finem [§. 5. post med.] ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. Sed, nescio quo consilio, sæpissime in Codd. manu exaratis vocem istam præfocavit illa altera ἀποτρέψομαι: Uti hic in optimo Reg. a. in Harleiano ilidem, a manu secunda, quasi a cura secunda. Ulpianus, γράφεται γὰρ καὶ ἀποκρύψομαι. Prœinde quasi Jus et Possessio commendasset ἀποτρέψομαι. Plura ad initium Timocrateæ. TAYLOR.*

ναῖοι, τῶν καιρῶν, ἢ τῶν πραγμάτων εἶναι, καὶ τὸ, χρόνον γεγενῆσθαι μετὰ τὴν πρεσβείαν πολὺν, δέδοικα μὴ τινα λήθην, ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ¹ ἐμπεποιήκει. ὡς δὴ μοι ² δοκοῖτ' ἀν' ὅμως ἐκ τούτων καὶ γνῶναι τὰ δίκαια καὶ δικάσαι νυνί, ³ τοῦθ' ὑμῖν λέξω. εἰ σκέψαισθε παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, ὧς ἄνδρες δικασταί, καὶ λογίσαισθε, τίτων προσήκει τῇ πόλει λόγον παρὰ πρεσβευτοῦ λαβεῖν. πρῶτον μὲν τοίνυν, ὧν ἀπήγγειλε· δεύτερον δέ, ὧν ἔπεισε· τρίτου δέ, ὧν προσετάξατε αὐτῶ· μετὰ ταῦτα δέ, τῶν χρόνων· ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις, εἰ ἀδωροδοκῆτως ἢ μὴ πάντα ⁴ ταῦτα ἐπέπρακται. τί δὴ ποτε ⁵ τούτων; ὅτι ἐκ μὲν τῶν ἀπαγγελιῶν, τὸ βουλευσασθαι περὶ τῶν πραγμάτων ὀρθῶς, ὑμῖν ἐστίν· ἀν' μὲν οὖν ὡσιν ἀληθεῖς, τὰ δέοντα ἔγνωτε, ἀν' δὲ μὴ τοιαῦται, τὰναντία. τὰς δὲ συμβουλίας πιστοτέρας ὑπολαμβάνειν εἶναι τὰς τῶν πρέσβεων· ὡς γὰρ εἰδότες περὶ ὧν ⁶ ἐπέμφθησαν, ἀκούετε. οὐδὲν οὖν ἐξελέγχεσθαι δίκαιός ἐστιν ὁ πρεσβευτῆς φαῦλον οὐδὲ ἀσύμφορον ὑμῖν συμβεβουλευκώς. καὶ μὴν, περὶ ὧν γε προσετάξατε εἰπεῖν, ἢ πράξαι, καὶ διαρρήδην ἐψηφίσασθε ποιῆσαι, προσήκει διωκηκέναι. εἶεν. τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί; ὅτι πολλάκις, ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, συμβαίνει πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρῶν ἐν βραχεῖ χρόνῳ γίνεσθαι· ὃν εἰάν τις ἐκὼν καδυφῆ τοῖς ἐναντίοις, καὶ προδῶ, οὐδ' ἂν

¹ ἐμπεποιήκει² δοκοῖτ'³ τοῦθ'⁴ ταῦτα πάντα⁵ τούτων ἐκάστου;⁶ ἐξεπέμφθησαν

Ἐμπεποιήκει] F. ἐ μ πε πο ιή κεν. MARKLAND. Et Lambinus quoque. TAYLOR.

Ἐκ τούτων] Rebus ita se habentibus, quamvis res ita se habent. AUGER.

Σκέψαισθε] Vid. Var. Lect.

Τὰς δὲ συμβουλίας κ. τ. λ.] Secundum jam hoc caput, et respondet superioribus, δεύτερον, ὧν ἔπεισε, v. 8. Quod non animadvertens Wolfius inficete perquam vertit: legatorum enim consilia veriora esse putatis. TAYLOR.

Προσῆκει διωκηκέναι.] Post hæc verba Ratio tertæ hujus Propositionis reddi debuit, quemadmodum in cæteris quatuor factum est. Sed hæc incuria Scribæ excidit. MARKLAND. Neque quinque ista membra, (Vid. v. 8. et sqq.) in quæ dividitur Criminatio Demosthenis, satis recte aut accurate recensentur a Quintiliano IV. 4. his verbis: Singula ex pluribus colliguntur: ut cum Legatio male gestu

objicitur Æschini, quod mentitus sit, quod nihil ex mandatis fecerit, quod moratus sit, quod munera acceperit. TAYLOR.

Εἶεν. τῶν δὲ δὴ χρόνων] Age illa concessa sint, age jam veniamus ad temporum rationem, quæramusque cur reddenda sit eorum ratio, si præterit rerum in tempore gerendarum occasio legatorum culpa. Ubi observandum de eum δὴ junctum, μεταβατικῶν esse, ut Latinis, quod si etiam, pro quo Cicero Porro autem dicere solet, quomodo et Terentius, [Phorm. 1. 1. 13.] Porro autem Geta Feriatur alio munere, ubi hera pepererit, Porro autem alio, ubi erit puer natus. Ex edit. HERVAG.

Οὐδ' ἂν ὁτιῶν ποιῆ πάλιν, ὁῖόςτ' ἔσται σῶσαι] Quicquid postea fecerit, servare denique non poterit, vel nullo pacto denno servare poterit. Sic dicitur etiam, οὐδ' ἂν ὁτιῶν γίνηται, quicquid evenerit, οὐδ' ἂν

ὅτι οὖν ποιῆ, πάλιν οἷός τε ἔσται σῶσαι. ἀλλὰ μὲν, ὑπὲρ γε τοῦ προῖκα ἢ μὴ, τὸ μὲν ἐκ τούτων λαμβάνειν ἐξ ἧν ἢ πόλις βλάπτεται, πάντες εὖ οἶδ' ὅτι φήσαιτ' ἂν εἶναι δεινόν, καὶ πολλῆς ὀργῆς ἄξιον. ὁ μὲν τοι τὸν νόμον τιθεὶς, οὐ διώρισε τοῦτο, ἀλλ' ἀπλῶς εἶπε, μηδαμῶς δῶρα λαμβάνειν ἠγούμενος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸν ἀπαξ λαβόντα καὶ διαφθαρέντα ὑπὸ χρημάτων, οὐδὲ κριτὴν ἔτι τῶν συμφερόντων ἀσφαλῆ μένειν τῇ πόλει.

δ'. Ἄν μὲν τοῖνυν ἐξελέγξω καὶ δεῖξω σαφῶς Αἰσχίνην τουτονὶ καὶ μηδὲν ἀληθὲς ἀπηγγελκότα, καὶ κεκωλυκότα ἐμοῦ τὸν δῆμον ἀκοῦσαι τάληθῆ, καὶ πάντα τάναντία τῶν συμφερόντων ὑμῖν συμβεβουλευκότα, καὶ μηδὲν ἂν προσετάξατε, ἐν τῇ πρεσβείᾳ πεποιηκότα, καὶ ἀνηλωκότα τοὺς χρόνους, ἐν οἷς πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων καιροὶ πρόεινται τῇ πόλει, καὶ πάντων τούτων δῶρα καὶ μισθοὺς εἰληφότα μετὰ Φιλοκράτους, καταψηφίσασθε αὐτοῦ, καὶ δίκην ἀξίαν τῶν ἀδικημάτων λάβετε· ἂν δὲ μὴ δεῖξω ταῦτα, ¹ ἢ μὴ πάντα, ἐμὲ μὲν φαῦλον ἠγεῖσθε, τουτονὶ δὲ ἄφετε. πολλὰ δὲ καὶ δεινὰ κατηγορεῖν ἔχων ἔτι πρὸς τούτοις ἕτερα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐξ ἧν οὐκ ἔσθ' ὅς τις ἂν οὐκ εἰκότως μισήσειεν αὐτὸν, βούλομαι πρὸ πάντων, ἧν μέλλω λέγειν, μνημονεύοντας ὑμῶν εὖ οἶδ' ² ὅτι τοὺς πολλοὺς ὑπομνήσαι, εἰς τίνα τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης ἐν τῇ πολιτείᾳ ³ τοπρωῶτον, καὶ τίνας λόγους κατὰ τοῦ Φιλίππου δημηγορεῖν ᾤετο δεῖν· ἴν' εἰδῆτε, ὅτι τοῖς ὑφ' ἑαυτοῦ πεπραγμένοις καὶ δεδημηγορημένοις ἐν ἀρχῇ, τούτοις μάλιστα πάντων ἐξελεγχθήσεται δῶρα ἔχων.

¹ [ἢ μὴ]

² ὅτι πολλοὺς

³ τὸ πρῶτον

ὅτι οὖν γένοιτο, quicquid accidisset. IDEM.

¹ ἢ μὴ] Melius Interrogative, ἀλλὰ μὲν ὑπὲρ γε τοῦ προῖκα, ἢ μὴ; Ita modo antecedens caput adduxit similiter, τῶν δὲ τῶν χρόνων διατί; Interpres interrogative quasi dedit, sed non satis accurate. TAYLOR. Ita Brooke, et in vers. Lat. Wolfius ed. Fr. 1604.

Τὸ μὲν] F. ὅτι τὸ μὲν. MARKLAND.

τῇ πόλει] Codd. duo, ε. et η. μένειν ἐν τῇ πόλει. Quod facile excidere poterat, Versio Etrusca: non puo piu esser sicuro giudice di quel che giovì alla città. TAYL.

τῇ πόλει] Cohæret cum τῶν συμφερόντων.

των. AUGER.

δ'. Τοὺς πολλοὺς] Rescribe εὖ οἶδ', ὅτι πολλοὺς, sine articulo: ut sæpe alibi loquitur. Verbi gratia, infra §. ζ'. post med. in simili sensu scripsit, ταυτὶ πολλοὶ συνίσασιν, ἢ μέλλω λέγειν, non οἱ πολλοί. Quod alia res est. Et deesse video articulum in optimis fere exemplaribus, Reg. a. et Harl. TAYLOR.

Εἰς τίνα τάξιν ἔταξεν ἑαυτὸν Αἰσχίνης] Quod institutum secutus sit, quem locum reip. gerendæ capessierit. τάξις enim præter cætera, officium et munus significat. Ex edit. HERVAG.

έ. Ἔστι τοίνυν οὗτος ὁ πρῶτος Ἀθηναίων αἰσθόμενος Φίλιππων, ὡς τότε δημηγορῶν ἔφη, ἐπιβουλευόντα τοῖς Ἕλλησι, καὶ διαφθείροντά τινας τῶν ἐν Ἀρκαδία προεστηκότων· καὶ ἔχων Ἰσχανδρον τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστὴν, προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ, προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, καὶ πείσας ὑμᾶς ¹ πανταχοῦ πρέσβεις πέμπειν, τοὺς συνάζοντας δεῦρα τοὺς βουλευσομένους περὶ τοῦ πρὸς Φίλιππον πολέμου· ² καὶ ἀπαγγέλλων, μετὰ ταῦθ' ἦκων ἐξ Ἀρκαδίας, τοὺς καλοὺς ἐκείνους καὶ μακροὺς λόγους, οὓς ἐν τοῖς μυρίοις ἐν Μεγάλῃ πόλει, πρὸς Ἰερώνυμον τὸν ὑπὲρ Φιλίππου λέγοντα, ὑπὲρ ὑμῶν ἔφη δεδημηγορηκέναι· καὶ διεξιὼν ἡλίκα τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν, οὐχὶ τὰς ἰδίας

¹ πανταχῇ

² [καί]

έ. Ἰσχανδρον] Ambigue, ni distinguatur post Ἰσχανδρον, h. m. ἔχων Ἰσχανδρον, τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστὴν, etc. MARKLAND.

Ibid. Harpocr. v. Ἰσχανδρος, Maussacus, aliiq; de Ischandro multa; qui tamen omnes locum hunc non expediunt. Credo quidem, Ischandrum fuisse histriionem, Neoptolemi, non filium, sed ministrum, τὸν Νεοπτολέμου, Æschinis vero δευτεραγωνιστὴν, sc. qui Æschini succenturiabatur, et in hac quasi Fabula secundas partes agebat: allusorie scilicet ad Æschinis artificium et quæstum, ut Demosthenes frequenter hominem exagitat, et Ulpianus diserte affirmat hic eum exagitasse. Punge igitur, si hæc vera sint, ἔχων Ἰσχανδρον, τὸν Νεοπτολέμου, δευτεραγωνιστὴν, etc. Neque interea sum vescius, Æschinẽm ab Harpocrate dici Ischandrĩ succenturiatorem, non Ischandrum Æschinis. Sit ita sane. Sit Æschines secundarum vel etiam tertiarum partium Actor in Fabula, sub Ischandro. At constat ex §. πδ. a med. Æschinẽm hunc hominẽm ex Arcadia duxisse, quem Civitati amantissimum vendidat, eique secundas partes in Rep. detulit, nimirum quas in Scena agebat ipse. Neoptolemus Histrio erat ea ætate celeberrimus. Vid. Argumentum Ulpiani huic Orationi præmissum, Demosth. de Pace, rursus o. Eubalid. p. 1304. B. Ed. Reisk. TAYLOR.

Δευτεραγωνιστὴν, προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ] Δευτεραγωνιστὴν metaphorice dixit, quasi optionem et secundas partes negotii suscepti tractantem, quasi secundarium prodiorem. Siquidem δευτεραγωνισταὶ sunt

scenici, qui secundas partes fabula agunt, ut τριταγωνισταὶ, qui tertias. Quod autem dixit, προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ, προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, hoc significat, ad concilium et curiam referens, cum populo agens. Idem scribit Stesif. οὐ γὰρ ἀφαιρέσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν. Ex edit. HERVAG.

Τοὺς βουλευσομένους] Videtur deesse Ἑλληνας inter hæc voces, ut §. ς. in fin. et passim in Orat. c. Ctesiph. MARKLAND.

Ἀπαγγέλλων] Notabilis est lectio, non tamen verissima, quam representavit, hujus loci, Dionys. Halic. exscribens in Arte Rhetor. VIII. 6. per binas fere paginas Editionis nostræ: scilicet πείσας ὑμᾶς — καὶ ἀπαγγέλλων. Μετὰ ταῦθ' ἦκων ἐξ Ἀρκαδίας, τοὺς καλοὺς ἐκείνους καὶ μακροὺς λόγους ἐν [sine οὗ] τοῖς μυρίοις κ. τ. λ. Concoquere ista potuerunt homines parum sagaces. Sed tum, quid de Megalopoli statuendum est, cum jam res Athenis agi videtur? Nimirum ista ἐν Μεγάλῃ πόλει dissimularunt hoc pacto, sc. ἐν τῇ μεγάλῃ βουλῇ. Istud est sapere! TAYL.

Ibid. Ita distingue: καὶ ἀπαγγέλλων μετὰ ταῦθ', ἦκων ἐξ Ἀρκαδίας, τοὺς καλοὺς κ. τ. λ. MARKLAND.

Μυρίοις] Harpocratio in v. Μύριοι, iterumque in Ἰερώνυμος locum hunc illustrabit. Hieronymus iste Arcas erat, a Philippo corruptus, et, uti ex Ulpiano hic discimus, e Schola Isocratis. Μύριοι erat Concilium Arcadicum, sub quo Resp. gerebatur. Constitutum autem erat, ut ex Diodoro Sic. discimus, Olymp. CII. 3. Plura Valesius ad Harpocr. et Kuster. ad Suid. TAYLOR.

ἀδικοῦσι μόνον πατρίδας οἱ δωροδοκοῦντες, καὶ χρήματα λαμβάνοντες παρὰ Φιλίππου.

ς'. Ἐπειδὴ τοίνυν ταῦτα πολιτευομένου τούτου τότε, καὶ τοῦτο τὸ δεῖγμα ἔξενηνοχότος περὶ ἑαυτοῦ, τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης πρέσβεις πέμπειν ὡς Φίλιππον ἐπείσθητε ὑπὸ Ἀριστοδήμου καὶ Νεοπτολέμου καὶ Κτησιφῶντος, καὶ τῶν ἄλλων, τῶν ἐκεῖθεν ἀπαγγελλόντων οὐδ' ὅτι οὖν ὑγιᾶς, γίγνεται τῶν πρέσβεων τούτων εἰς καὶ οὗτος· οὐχ ὡς τῶν ἀποδωσομένων τὰ ὑμέτερα, οὐδ' ὡς τῶν πεπιστευκότων ¹ τῷ Φιλίππῳ, ἀλλ' ὡς τῶν φυλαξόντων τοὺς ἄλλους. διὰ γὰρ τοὺς προειρημένους λόγους καὶ τὴν πρὸς Φίλιππον ἀπέχθεια, ταύτην εἰκότως περὶ αὐτοῦ πάντες εἶχετε τὴν δόξαν. προσελθὼν τοίνυν ἐμοὶ μετὰ ταῦτα, συνετάττετο 345 κοινῇ πρεσβεύειν, καὶ ὅπως τὸν μιὰρὸν καὶ ἀναιδῆ φυλάξωμεν ἀμφοτέροι ² τὸν Φιλοκράτην, πολλὰ παρεκελεύσατο. καὶ μέχρι τοῦ δεῦρο ἐπανελθεῖν ἀπὸ τῆς πρώτης πρεσβείας, ἐμὲ γοῦν, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διεφθαρμένος καὶ πεπρακῶς ἑαυτὸν ἐλάνθανε. χωρὶς γὰρ τῶν ἄλλων, ὧν, ὅπερ εἶπον, εἰρήκει πρότερον, ἀναστάς τῇ ³ προτεροῦσι τῶν ἐκκλησιῶν, ἐν αἷς περὶ τῆς εἰρήνης ἐβουλεύεσθε, ἤρξατο ἀρχὴν, ἣν ἐγὼ καὶ τοῖς ῥήμασιν ⁴ οἶμαι τοῖς αὐτοῖς, οἷς περ οὗτος εἶπεν, ἐν ὑμῖν ἀπομνημονεύσειν· Εἰ πάνυ πολὺν, ἔφη, χρόνον ἐσκόπει Φιλοκράτης, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅπως ἀν' ἀρίστα ἐναν-

¹ Deest articulus.

² Deest articulus.

³ προτέρα

⁴ οἶμαι

ς'. Κτησιφῶντος] Forte Κηφισοφῶντος. Anonymus quidam in Argumento scribit, Ctesiphontem Phrynoni legatum adjunctum fuisse. Utcanque sit, videtur alius ab eo fuisse, cujus decretum defendit Demosthenes. WOLF. Ctesipho quidem nomen erat huic homini, et quidem alius ab isto Ctesiphonte, in quem postea insurgebat Æschines. Hæc Wolfium docere poterat Harpocratio in v, qui consuli debuit. Hic cum Aristodemo et Neoptolemo conjunctus, non tamen Histrio fuit, ut Ulpianus recte præcaveri voluit. TAYLOR.

Πεπιστευκότων] Ἐμπολησόντων Lambinus. οὐχ ὡς τῶν ἀποδωσομένων τὰ ὑμέτερα, οὐδ' ὡς τῶν ἐμπολησόντων τῷ Φιλίππῳ. Quem non recte intelligo. Scholiastes quidem noster in glossis: Ἀποδωσομένων] ἦγον ἐμπολησόντων. Atque id credo voluisse Lambinum. IDEM.

τῇ προτεροῦσι τῶν ἐκκλησιῶν] Sub. ἡμέρα. Pridie Concionum: eo die, qui Pop. conventum antecessit. Sed, quia additur ἀναστάς, et non fit mentio Curia, aut alterius publici loci, videtur legendum τῇ προτέρα, ut sit τῇ προτέρᾳ ἐκκλησίᾳ, priore concione; in qua fuit assertor Æschines publicæ dignitatis, quam eandem posteriore oppugnavit. WOLF. προτέρα ἐκκλησία. Cod. Reg. a. ut voluit Wolfius: Et similiter in aliis credo obtinuisse, in quibus mox pro ἐν αἷς, ἐν ἧ scriptum deprehendi: sc. Lind. et Ven. In sequentibus v. 6. p. seq. pro προτεροῦσι, Aug. πρὸς τῆς. TAYLOR.

Ἐν ὑμῖν] Ita distinguendum: ῥήμασι—τοῖς αὐτοῖς, οἷσπερ οὗτος εἶπεν ἐν ὑμῖν, ἀπομνημονεύσειν, verbis—iisdem, qua ille dixit apud vos, commemorabo. MARKLAND.

Εἰ πάνυ] Initium cujusdam δημηγορίας Æschinis. Ald. Ex edit. BROOK.

τιωθεῖν τῇ εἰρήνῃ, οὐκ ἂν αὐτὸν ἄμεινον εὐρεῖν¹ οἶμαι, ἢ τοιαῦτα γράφοντα. ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν τὴν εἰρήνην, ἕως ἂν εἰς Ἀθηναίων λείπηται, οὐδέποτ' ἂν συμβουλευσάμι ποιήσασθαι τῇ πόλει· εἰρήνην μὲν τοι φημί δεῖν ποιεῖσθαι. καὶ τοιούτους τινὰς εἶπε βραχεῖς, καὶ μετρίους λόγους. ὁ δὲ ταῦτ' εἰπὼν τῇ προτεραίᾳ, πάντων ἀκούοντων ὑμῶν, εἰς τὴν ὑστεραίαν, ἐν ἣ τὴν εἰρήνην ἔδει κυροῦσθαι, ἐμοῦ τῶ τῶν συμμάχων συνηγοροῦντος δόγματι, καὶ τὴν εἰρήνην ὅπως ἴσῃ, καὶ δικαία γενήσεται, πράττοντος, καὶ ὑμῶν βουλομένων² ταῦτα, καὶ οὐδὲ φωνὴν ἐδελόντων³ ἀκούειν τοῦ καταπτύστου Φιλοκράτους, ἀναστάς ἐδημηγόρει, καὶ συνηγόρει ἐκείνῳ πολλῶν ἀξίους, ὧ Ζεῦ, καὶ πάντες θεοὶ, θανάτων λόγους· ὡς οὔτε τῶν προγόνων ὑμᾶς μεμνησθαι δεοί, οὔτε τῶν τὰ τρόπαια, καὶ τὰς ναυμαχίας λεγόντων ἀνέχεσθαι, νόμον τε θῆσειν, καὶ γράψειν, μηδεὶ τῶν Ἑλλήνων ὑμᾶς βοηθεῖν, ὅς ἂν μὴ πρότερος βεβοηθηκῶς⁴ ὑμῖν ᾖ. καὶ ταῦτα ὁ σχέτλιος, καὶ ἀναιδὴς οὗτος ἐτόλμα λέγειν, 346⁵ ἐφεστηκῶτων πρέσβειων καὶ ἀκούοντων, οὐς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων μετεπέμψασθε, ὑπὸ τούτου τότε πεισθέντες, ὅτ' οὐπω πεπρακῶς ἑαυτὸν ᾔην.

ζ'. Ὄν μὲν οὖν τρόπον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χειροτονησάντων ὑμῶν ἐπὶ τοὺς ὄρκους αὐτὸν πάλιν τοὺς τε χρόνους κατέτριψε, καὶ τὰ πράγματα πάντα ἐλυμήνατο τὰ τῆς πόλεως, καὶ ὅσαι περὶ τούτων ἐμοὶ πρὸς τοῦτον ἀπέχθεται συνέβησαν, βουλομένῳ κωλύειν, αὐτίκα ἀκούσεσθε. ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν ἤκομεν ἐκ τῆς πρεσβείας ταύτης τῆς ἐπὶ τοὺς

¹ οἶμαι² ταῦτα³ ἀκούειν ἐδελόντων⁴ ὑμῖν βεβοηθηκῶς⁵ ἐφεστηκῶτων ἐπι τῶν πρέσβειων

τῇ εἰρήνῃ] Forte τῇ πόλει. Nam pacem suasisse et Philocratem apparet, sed parum honestam. WOLF. Excidit forte vox: ἐναντιωθεῖν τῇ πόλει· εἰρήνη; pac noceret Reip. MARKLAND. Wolfius, rei-publica. Immo, paci. Nimirum, cum Philocrates pacem iniquissimis conditionibus ineundam suaderet, eo ipso paci adversari censendus erat. JURIN.

Εἰς τὴν ὑστεραίαν] S. τῶν ἐκκλησιῶν. Sequitur longa ἐπεμβολή, ἐν ἣ—ἀναστάς ἐδημηγόρει. etc. Malim et hic, εἰς τὴν ὑστέραν, pro ἐν τῇ ὑστέρᾳ ἐκκλησίᾳ, potius quam εἰς τὴν ὑστεραίαν ἡμέραν, in posteriore Concione. WOLF.

Πράττοντος] Hoc est, hoc agente me et laborante, ἀγωνιζομένου. est enim πράττειν contendere et laborare ut aliquid fiat, quod etiam agere Latino dicitur. Ex edit. HERVAG.

Ἐφεστηκῶτων πρέσβειων] Repete articulum, ἐφεστηκῶτων τῶν πρέσβειων. Et ita Æschines in π. παραπρεσβ. pag. 236. 4. Ed. Reisk. τοὺς γὰρ λόγους τούτους ἐναντίον φησὶ τῶν πρέσβειων, οὓς ἐπέμψαν πρὸς ἡμᾶς οἱ Ἕλληνες. Ex hoc loco. MARKLAND. V. Var. Lect.

ζ'. Αὐτίκα] Non est statim, ut vulgo; sed, primo quoque tempore, postea, ut aliquando. AUGER.

ὄρκους, ἧς περ εἰσὶν αἱ νῦν εὐθύνας, οὔτε μικρὸν, οὔτε μέγα οὐδοτιοῦν εὐρημένοι τῶν, ὅτε τὴν εἰρήνην ἐποιεῖσθε, λεχθέντων, καὶ προσδοκηθέντων, ἀλλὰ πάντα ἐξήπατημένοι, καὶ τούτων ἕτερ' αὐθις αὐ' ἀπεπραχότων, καὶ ¹παρὰ τὸ ψήφισμα πεπρεσβευκότων, ²προσῆμεν τῇ βουλῇ· καὶ ταυτὶ πολλοὶ συνίσασιν ἂ μὲλλω λέγειν, τὸ γὰρ βουλευτήριον μεστὸν ἦν ἰδιωτῶν. παρελθὼν δ' ἐγὼ πάντα ἀληθῆ πρὸς τὴν βουλὴν ἀπήγγειλα, καὶ κατηγορήσα τούτων, καὶ ³ἀπριθμισάμην ἀπὸ τῶν πρώτων ἐλπίδων ἐκείνων, ὧν ὁ Κτησιφῶν καὶ ὁ Ἀριστόδημος ἀπήγγειλαν πρὸς ὑμᾶς, καὶ μετὰ ταῦτα ὅτε τὴν εἰρήνην ἐποιεῖσθε, ἂ οὗτος ἐδημηγόρησε, καὶ εἰς ἂ προήχασι τὴν πόλιν, καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων — ταῦτα δ' ἦν Φωκεῖς, καὶ Πύλαι — μὴ πρόεσθαι συνεβούλευον, μηδὲ ταῦτα παθεῖν, μηδ' ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων, καὶ ὑποσχέσεσιν, εἰς τούσχατον ἐλθεῖν τὰ πράγματα εἶσαι. καὶ ἔπεισα ταῦτα τὴν βουλὴν.

347 ἦ. Ἐπειδὴ δὲ ἦκεν ἡ ἐκκλησία, καὶ πρὸς ὑμᾶς ἔδει λέγειν, παρελθὼν Αἰσχίνης οὕτως ἡμῶν ἀπάντων — καὶ πρὸς Διὸς, καὶ θεῶν, πειρᾶσθε συνδιαμνημονεύειν, ἀν ἀληθῆ λέγω, ⁴τὰ γὰρ πράγματα πάντα λυμηνάμενα ὑμῶν, καὶ διαφθείραντα ὅλως, ταῦτ' ἔστιν ἤδη — τοῦ μὲν ἀπαγγέλλειν τι τῶν πεπρεσβευμένων, ἢ περὶ τῶν ἐν τῇ

¹ παρ' αὐτὸ τὸ² προσῆμεν³ ἀπριθμισάμην⁴ τὰ γὰρ πάντα τὰ πράγματα

Καὶ τούτων ἕτερ' αὐθις αὐ' πεπερακότων] Ἀπιπράστω, non ἀπράττω. Mox, pro παρὰ τὸ alii habent παρ' αὐτὸ τὸ ψήφισμα. Et [v. 9.] καὶ ἀπριθμισάμην. WOLF. Vendidissent. Immo fecissent, ἀπεπραχότων. Vendidissent esset πεπρακότων. MARKLAND. Wolfius, cumque isti rursus alia vendidissent: Immo, cumque isti rursus alia omnia fecissent, alia nempe, quam quæ plebiscito imperata fuerant. JURIN. Πεπερακότων Manutius quoque et Felicianus. Utraque sane lectio tolerabilis: licet aliquanto potior sit ea, quam rejecit Wolfius. Havendo costoro altre cose in contrario fatte. Ita Ferro. TAYLOR.

Ἀπριθμισάμην] Hic grassatur Wolfius contra Codd. universos. Nam in omnibus ἀπριθμισάμην. IDEM.

Προήχασι] Ἀπράγω. Dicunt etiam Attici ἀπράγασσι. WOLF. MS. ζ. προήγαγον. Vid. præstantissimum Jac. Phil. D'Orvillium ad Charit. Aphrodis. V. 8.

Not. ad Demosth. c. Aristog. I. pag. 772. 5. Ed. Reisk. TAYLOR.

Μηδὲ ταῦτα παθεῖν] Lego, ταῦτα, ut Olynth. I. (III.) WOLF. Correcte etiam legunt Codd. ε. ζ. TAYLOR.

Μηδ' ἀναρτωμένους κ. τ. λ.] Consulatur Cl. D'Orvillius ad Chariton. Aphrodis. III. 9. IDEM.

Ἐποσχέσεσιν] Expectassem καὶ ὑποσχέσεσιν ἐξ ὑποσχέσεων. Vid. §. 6. ante med. MARKLAND.

ἢ. Πειρᾶσθε συνδιαμνημονεύειν] Date operam, ut una mecum memorie infigatis. Wolfius. Potius, date operam, ut una mecum memoria repetatis. Agitur enim de verbis olim factis in Concione. JURIN.

Ἐμῶν] Ἐμᾶς MSS. α. et δ. Quasi hic locus ita esset intelligendus, sc. πάντα ταῦτα τὰ πράγματα λυμηνάμενά ἐστιν ὑμᾶς. TAYLOR.

Περί] Facessere jubet Lambinus utan. quam minus necessarium. IDEM.

Βουλῆ ῥηθέντων, εἰ ἄρα ἡμφισβῆται μὴ ¹ ἀληθῆ λέγειν ἐμὲ, μνησθῆναι πᾶμπληθες ἀπέσχεν, εἶπε δὲ τοιούτους λόγους, καὶ τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα ἔχοντας ἀγαθὰ, ὡς θ' ἅπαντας ὑμᾶς λαβὼν ὥχεται. ἔφη γὰρ ἦκειν πεπεικῶς Φίλιππον, πᾶνθ' ὅσα συμφέρει τῇ πόλει, καὶ περὶ τῶν ² ἐν Ἀμφικτυόσι, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, καὶ διεξῆλθε λόγον μακρὸν ὑμῖν, ὃν κατὰ Θηβαίων εἶπεῖν πρὸς Φίλιππον ἔφη, καὶ τὰ κεφάλαια ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῶ πεπρεσβευμένων, ³ δυοῖν, ἢ τριῶν ἡμερῶν, ὑμᾶς, μένοντας οἴκοι, καὶ οὐ στρατευομένους, οὐδ' ἔνοχλουμένους, Θήβας μὲν πολιορκουμένας αὐτὰς καθ' αὐτὰς, χωρὶς τῆς ἄλλης Βοιωτίας, ἀκούσεσθαι, Θεσπιάς δὲ, καὶ Πλαταιαίας οἰκισζομένας, τῷ θεῷ δὲ τὰ χρήματα εἰσπραπτόμενα, οὐ παρὰ Φωκέων, ἀλλὰ παρὰ Θηβαίων, τῶν βουλευσάντων τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ. διδάσκειν γὰρ αὐτὸς ἔφη τὸν Φίλιππον, ὅτι οὐδὲν ἦττον ἡσεβήκασιν οἱ βε-

¹ τάληθῆ² [ἐν]³ δυεῖν

Εἰ ἄρα ἡμφισβῆται κ. τ. λ.] Sententia est: Aeschini imprimis et acta legationis renuncianda, et orationem Demosthenis in senatu habitam refutandam fuisse. Verum ille pollicitationibus illis majorem iniit a populo gratiam. WOLF.

Ἔσθ' ἅπαντας ὁ λ. ὦ.] Ἄντι τοῦ, ἔπεισε ταῦθ' οὕτως ἔχειν. IDEM.

Ibid. Similiter scripsit infra, §. ιζ'. in fin. Πρὸς τοὺς παρὰ τούτου λόγους ἀρμηκότες ὑμᾶς λαβὼν ὁ φιλοκράτης — Nonnulli Codd. hic λαθῶν. Sunt autem ex Regg. a. et δ. non sane contemnendi. "Nescio, cui incidit λαχῶν," ait Vir doctissimus ad Chariton. III. 7. "non adeo necessarium. Alioqui obvia permutatio horum vocabulorum." TAYLOR.

Ἀπελογίζετο] Utrum ἀπελογίζετο ἐκ, an ἐκ τῶν πεπρεσβευμένων ἀκούσεσθαι δυεῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν? WOLF. F. ὁ πελογιζέτο. MARKLAND. Recte. Auctoribus et fidejussoribus etiam Harl. (ita tamen ut ἀπελογ.)—sic illic a manu secunda) Bodl. et Reg. e. Supputabat, computabat, intra triduum vos audituros ea, quae maxime vellet fieri: Adeo strenue se munere suo esse defunctum. Tametsi et hunc sensum non invite admittat Vox altera: Et nescio sane, annon hic sit locus, quem respexit Suidas v. Ἀπολογίζομαι. TAYLOR.

Μένοντας οἴκοι κ. τ. λ.] Dubito, an ea mente scripserit Demosthenes, ut ea, quae hic sequuntur, Conditio esset ab Athe-

nensibus praestanda. Scil. Hac omnia vobis promitto, ea tamen lege, ut domi maneat, etc. Ita quidem Wolfius: ita alii quoque interpretantur. Et est sententia satis proba. Ego tamen semper aliter accepi: Nempē, curavi sedulo, ut omnia, quae velletis, efficerentur, sine vestro labore, sumtu aut sollicitudine, μένοντας οἴκοι, καὶ οὐ στρατευομένους. IDEM.

Τῶν βουλευσάντων τὴν κατάληψιν] Ex Historia non constat: ac potius absurdum est, Thebanos id consilii dedisse Phocensibus hostibus, ut templum occuparent: sed cum ipsi pecunia egerent, Phocensibus antevertere voluisse, cum fuerint posteriores. WOLF. Consule Ulpianum. TAYLOR.

Διδάσκειν] Putarem διδάξαι, quod (non διδάσκειν) est docuisse. Alia ratio est τοῦ ἀκούειν, quod mox sequitur. MARKL.

Διδάσκειν γὰρ αὐτὸς ἔφη] Docuisse se dixit. praesens pro praeterito, Attico more. Idem alibi, ἀκούειν γὰρ ἔφη, καὶ τῶν Εὐβοέων ἐνάων. ἀντι τοῦ, ἀκκοῦναί, cui simile est illud Ciceronis in Oratore: "Sed ego idem qui in illo sermone nostro, qui est expositus in Bruto, multum tribuerim Latinis, vel ut hortarer alios, vel quod amarem meos, recorder longe omnibus unum anteferi Demosthenem." Et in pri. de Orat. "Memini dici mihi ludorum Romanorum diebus L. Crassum, quasi colligendi sui causa so in Tusculanum contulisse." Ex edit. HERVAG.

348 Βουλευκότες, τῶν ταῖς χερσὶ πρᾶξαντων· καὶ διὰ ταῦτα χρήματα αὐτῶ τοὺς Θηβαίους ἐπικεκρυχέναι. ἀκούειν δὲ καὶ τῶν Εὐβοέων ἐνίων ἔφη πεφοβημένων καὶ ¹ τεταραγμένων τὴν πρὸς τὴν πόλιν οἰκειότητα Φιλίππῳ γεγενημένην, καὶ λεγόντων, ὅτι οὐ λελήθατε ἡμᾶς, ὡς ἄνδρες πρέσβεις, ἐφ' οἷς πεποίησθε τὴν εἰρήνην πρὸς Φίλιππον, οὐδ' ἀγνοοῦμεν, ὅτι ὑμεῖς μὲν Ἀμφίπολιν δεδώκατε ἐκείνῳ, Φίλιππος δ' ὑμῖν Εὐβοίαν ἀμολόγηκε παραδώσειν. εἶναι ² μὲν τοι καὶ διωκημένον τί αὐτῶ, οὐ μὴν πῶ τοῦτο βούλεσθαι λέγειν, καὶ γὰρ νῦν φθονεῖν ³ τινὰς αὐτῶ τῶν συμπρέσβειων. ὑπηνίττετο δ' οὕτω που, καὶ παρεδήλου τὸν Ὠρωπὸν.

Γ'. Εὐδοκιμῶν δ' ἐπὶ τούτοις εἰκότως, καὶ δοκῶν καὶ ξήτῳ ἀριστος εἶναι, καὶ ἀνὴρ θαυμαστός, κατέβη μάλα σεμνῶς. ἀναστάς ⁴ δ' ἐγὼ ταῦτά τε οὐκ ἔφην εἰδέναι, ⁵ καὶ ἐπειρώμην τι λέγειν τούτων, ὧν εἰς τὴν βουλὴν ἀπήγγειλα. καὶ παραστάς ὁ μὲν, ἔνθεν, ὁ δὲ, ἔνθεν, οὕτως καὶ

¹ * τεταραγμένων καὶ πεφοβημένων

³ τινὰς αὐτ. φθ.

⁴ δ' εὐθύς ἐγὼ

² μέντοι τι καὶ ἄλλο διωκημένον αὐτῶ

⁵ καὶ ἅμα ἐπειρώμην

Καὶ διὰ ταῦτα χρήματα αὐτῶ τοὺς Θηβαίους ἐπικεκρυχέναι] Et ea propter Thebanos pecunias quandam summam edicto pronunciasset, ei dandam qui eum interfecisset. In quo sermone subintelligimus ἐπὶ, ut sit, ἐπ' αὐτοῦ φόνῳ ἐπικηρύξαι. quod autem Graeci dicunt ἐπικηρύττειν χρήματά τινι, Curtius significare voluit, cum "licitari hostium capita" dixit. Vide Comment. Bud. IDEM.

Χρήματα—ἐπικεκρυχέναι] Proclamare pecuniam contra aliquem proprie significat, sive is vivus adducatur ad supplicium, sive interficiatur. Q. Curtius, lib. 3. Darius mille talenta interfectori Alexandri daturum se pronunciari jusserat, id est, ἐπεκεκρύχει τῶ Ἀλεξάνδρῳ χίλια τάλαντα. WOLF.

Ibid. Moneo, ut conferantur, quae habet Harpocratio v. Ἐπικεκρυχέναι, cum σχ. ad haec verba Demosthenis. Quod sane Scholium scitissime et solerter emendatur a viro doctissimo, Animadv. ad Aeschyl. I. 19. Interea de more isto et ritu proscrubendi nonnulla habet non insecuta aut injucunda doctissimus H. Valesius ad Harpocratonem in voce, iterumque ad pag. 179. Notar. Maussaci. Hominem tamen miror, qui in utroque loco existimare potuit, Thebanos hic caput Philippi pretio devovisse. Non enim istius, sed Aeschinis, licitatum; si quid Ego videre possim. TAYLOR.

Ἐπικεκρυχέναι] Ἐπικηρύσσειν χρήματά τινι, proclamare pecunias contra aliquem, i. e. caput alicujus proscrubere. AUGER. Αὐτῶ] Αὐτῶ. Vid. §. κέ. in fin. ubi est, χρέμαθ' ἑαυτῶ. MARKLAND. χρέμαθ' ἑαυτῶ Cod. Ital. nostrique Ven. et Lind. TAYLOR.

Τὴν πρὸς τ. π.] Ε. διὰ τὴν πρὸς τὴν πόλιν. MARKLAND. Aliter sane insolentior videri posset Structura. Interea tamen vide, quae mox annotamus ad κί. post med. Not. κ. τ. Θηβ. TAYLOR.

Εἶναι μέντοι καὶ διωκημένον αὐτῶ] S. τὴν τῆς Εὐβοίας παράδοσιν. Sed puto legendum μὲν τι, esse quidem aliquid a se jam instructum et confectum. WOLF. Vid. Var. Lect.

Καὶ γὰρ etc.] Καὶ γὰρ νῦν τινὰς αὐτῶ φθονεῖν τῶν συμπρέσβειων. Ita verba ordinat Cod. Harl. Quod vix esset monitu dignum, nisi ut inde intelligeretur auctoritas quaedam accedere conjecturis Lambini, qui locum juxta Cod. nostrum complanavit, cum in Edit. Paris. pessime representaretur. TAYLOR.

Που] Restitue necum, ὑπηνίττετο δ' οὕτω μου, καὶ παρεδήλου τὸν Ὠρωπὸν. Dixerat enim immediate Aeschines, quosdam e Collegis sibi invidere, alludens procul dubio, sed tecte et tacite, ad Demosthenem. IDEM.

θ'. Ταῦτά τε] Ταῦτά με οὐκ ἔφην εἰδέναι. MARKLAND.

Φιλοκράτης, ἐβόων, ἐξέκρουόν με, τελευτῶντες ἐχλεύαζον· ὑμεῖς δ' ἐγελαῖτε, καὶ ¹ οὗτ' ἀκούειν ἠθέλετε, οὔτε πιστεύειν ἠβούλεσθε ἄλλα, πλὴν αἰ οὗτος ἀπηγγέλει. καὶ, νῆ τούς θεούς, εἰκός τι παθεῖν ² ἔμοιγ' ἔδοκεῖτε. τίς γὰρ αὖ ἠέσχετο, τηλικαῦτα καὶ τσαῦτα ἔσεσθαι προσδοκῶν ἀγαθὰ, ἢ ταῦθ' ὡς οὐκ ἔσται λέγοντός τινος, ἢ κατηγοροῦντος τῶν πεπραγμένων τούτοις; πάντα ³ γὰρ τᾶλλ', οἶμαι, τότε καὶ δεύτερα ἦν τῶν ὑποκειμένων προσδοκιῶν, καὶ τῶν ἐλπίδων· οἱ δ' ἀντιλέγοντες, ὄχλος ἄλλως, καὶ βασικανία κατεφαίνετο, ταῦτα δὲ θαυμάσια ἤλικα καὶ συμφέροντα ἔδοκει πεπραχθῆναι ⁴ τῇ πόλει.

ἰ. Τοῦ χάριν δὴ ταῦθ' ὑπέμνησα πρῶτα νῦν ὑμᾶς, καὶ διεξῆλθον τούτους τοὺς λόγους; ἐνὸς μὲν, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, μάλιστα καὶ πρώτου, ἵνα μηδεὶς ὑμῶν, ἐπειδάν ⁵ τι λέγοντος ἀκούῃ μου, καὶ κατηγοροῦντος τῶν πεπραγμένων, ⁶ ἀπιστῆ, καὶ δοκῆ δεινὸν αὐτῷ, καὶ ὑπερβάλλον εἶναι, εἴτα ³⁴⁹ τότε οὐκ ἔλεγες παραχρῆμα ⁷ ταῦτα, οὐδ' ἐδίδασκες ⁸ ἡμᾶς, θαυμάζη· ἀλλὰ μεμνημένοι τὰς ὑποσχέσεις τὰς τούτων, ἃς ἐφ' ⁹ ἐκάστων ποιούμενοι τῶν καιρῶν, ἐξέκλειον

¹ οὐδ' ² ἔμοιγε δοκεῖτε ³ γὰρ, οἶμαι, τᾶλλα τότε δεύτερα ⁴ τῇ πόλει πεπραχθῆναι
⁵ τι λέγοντος] * ἀντιλέγοντος ⁶ Deest ἀπιστῆ. ⁷ ταῦτα; ⁸ ἡμᾶς; θαυμάζη, ⁹ ἐκάστω

Εἰκός τι παθεῖν] Plane effert Æschines p. παραπρῆσθ. pag. 193. 1. Ed. Reisk. εἰκός τι παθεῖν μάστιγι δόξω. IDEM.

ὑποκειμένων] Notatur legi et ὑποκρινομένων. Malim προκειμένων. WOLF.

οἱ δ' ἀντιλέγοντες ὄχλος — κατεφαίνετο] Ἐπέσκεισθε ἀριστηροῦ, ἀπὸ τοῦ, κατεφαίνετο ὄχλοι μάστιγι καὶ βάσκανοι. WOLF. Vid. Cl. D'Orvillium ad Charit. pag. 596. TAYLOR.

ὄχλος ἄλλως] Inutile istud ἄλλως valde mihi displicet: nec tamen præ manibus habeo, quod reponam melius. Nisi Tu inanis ὄχλος. Codd. Harl. et Reg. a. ἄλλος. IDEM.

ὄχλος] Turba, perturbatio. ἄλλως, frustra, incassum, temere. AUGER.

ἰ. τῶν πεπραγμένων] τῶν πεπραγμένων, ἀπιστῆ, καὶ δοκῆ lege. WOLF. Nam edebatur δοκεῖ. Quod cum Wolfio restituit MSS. Felician. et Bodl. Vox autem ἀπιστῆ, quæ ab omnibus abest, ex Wolfiano peni est ad sententiam suffarcinandam. Vide, ut belle procedat Oratio in Versione Etrusca, sine isto adjumento: Prima e principalmente, acciоче u niun di voi,

posciache m' hara udito parlato, puja grave et esorbitante cosa, ch' io habbia accusate le amministrazioni passate, e se ne maravigli, dicendo: e perche alhora incontanente non ci dicevi tu, e ci mostravi queste cose? Redonabit lector meus Wolfio præclarissimum suum inventum, τὸ, ἀπιστῆ. TAYLOR.

αὐτῷ] An αὐτό? MARKLAND.

εἴτα τότε οὐκ ἔλεγες] Μιμητικῶς. Hoc in Orat. περί Στεφάνου Æschini ipse objicit, quod non refragatus sibi fuerit, societates, leges et bella suadenti. WOLF.

εἴτα τότε] F. εἴτα τὸ, τί οὐκ, etc. MARKLAND. Vel, εἴτα, τί τότε οὐκ ἔλεγες — θαυμάζη. TAYLOR.

ἐκάστων] Melius fortasse cum Regg. a. d. n. ἐφ' ἐκάστων ποιούμενοι τῶν καιρῶν. IDEM.

ἐξέκλειον] Nescio, an Variæ sint Lectiones, an Glossæ potius, quas ex MSS. proferimus. ἐξέκρουον Reg. β. ἐξέβαλλον ζ. ἐξέλασον (vitiose, pro ἐξέβαλον) ἢ ἐξέκρουον Ven. Hæc certe postrema glossam sapiunt et interpretationem, IDEM.

λόγου τυγχάνειν τοὺς ἄλλους, καὶ τὴν ¹ ἐπαγγελίαν τὴν τούτου ταύτην τὴν καλὴν, εἶδητε ὅτι πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτ' ἠδίκησθε ὑπὸ αὐτοῦ, ὅτι τὰληθῆ παραχρησῆμα, καὶ ἠίκα ἔδει πυνθάνεσθαι, διεκωλύθητε, ἐλπῖσι, καὶ φενακισμοῖς, καὶ ὑποσχέσεσιν ἐξαπατάμενοι. πρώτου ² μὲν τούτου, καὶ μάλισθ' οὐπερ εἶπον ἕνεκα, ταῦτα διεξῆλθον. δευτέρου ³ δέ τινος, καὶ οὐδὲν ἐλάττους, ἢ τούτου ἵνα τὴν, ὅτ' ἀδωροδόκητος ὑπῆρχε, προαίρεσιν αὐτοῦ τῆς πολιτείας ἀναμνησθέντες, ὡς προβεβλημένη, καὶ ἀπιστος ἦν πρὸς τὸν Φίλιππον, τὴν μετὰ ταῦτα ἐξαίφνης γεγонуῖαν πίστιν, καὶ φιλίαν σκέψησθε. εἶτα, εἰ μὲν ἐκβεβηκεν ὅσα ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς οὗτος, καὶ καλῶς ⁴ εἶχε τὰ πεπραγμένα, διὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ συμφέρον τῇ πόλει γεγενῆσθαι νομίσητε· εἰ δὲ πᾶντα τὰναντία ᾧν οὗτος εἶπε πῶρακται, καὶ πολλὴν αἰσχύνην, καὶ μεγάλους κινδύνους ταῦτ' ἔχει τῇ πόλει, διὰ τὴν αἰσχροκέρδειαν τὴν τούτου, καὶ τὸ χρημάτων ἀποδόσθαι τὰληθῆ, μεταβεβλημένον αὐτὸν εἶδητε.

ιά. Βούλομαι δὲ, ἐπειδὴ περ εἰς τούτους προήχθη τούς λόγους, ὃν τρόπον τὰ περὶ τοὺς Φωκίας πράγματα ὑμῶν

¹ ἀπαγγελίαν² μὲν οὖν τούτου³ δὲ τίνος;⁴ * ἔχειν

[Ἐπαγγελίαν] F. ἀπαγγελίαν. Vid. §. 18. et passim. Infra ὅσα ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς. MARKLAND. Nollem sane: et istam conjecturam, quæ mihi cum viro eruditissimo communis erat, etiam nonnullis Codd. commendatam, (sunt autem Bodd. marg. Benenati, cum Editt. Manut. et Felician.) nunc penitus rejicio. Voces, ὑποσχέσεις, v. pen. p. præc. et ἐπαγγελίαν recte conjunguntur. Dixi nuper; neque eam sententiam muto. Licet nescius non sim, aliquando stare bene posse ἀπαγγελίαν, etiam ubi vox ὑπόσχεσις simul sequatur, ut §. 18. et §. 16. Iterumque §. 4. in fin. Supra ad Arg. post. in fin. TAYLOR.

[Πυνθάνεσθαι] Anne distinguendum cum Wolfio Interprete, ἠίκα ἔδει, πυνθάνεσθαι διεκωλύθητε? Sed non magni refert. IDEM.

[Οὐπερ] Forte legendum ὄπερ, ut annotavit, qui Cod. Italicum in Wolfii gratiam contulit. IDEM.

[Ἡ τούτου] Forte delendum ἦ. MARKLAND.

[Προβεβλημένη] Πεφωλημένη καὶ ἀχουρομένη. ὡς περ βροβλημα καὶ ἀσφάλειαν ἔχουσα

τὴν ἀπιστίαν. WOLF. Wolfius, quam munitum. Potius, quam projectum: quanto ante ceteros omnes præcipitatum. JURIN. Mallem sane cum Wolfio interpretari, pace Viri doctissimi: et credo, metaphoram a munitionibus esse deductam. Cum autem, ne id prætermittam, Ulpianus vocabulum προβεβλημένη exponat εὐλαβῶς ἔχουσα, etc. id sane malim, quam Suidæ et Harpocratonis interpretamentum amplecti, qui habent ἐλαφρῶς. Quod certe vitiosum est. Adducitur hoc Comma ab iis in v. Προβαλλομένους. Adducitur etiam ter a Prisciano, et bis quidem in ead. pag. sc. col. 1175. 1176. sed in priore loco, errore membrarum. TAYLOR.

[Προβεβλημένη] Munita, vallata, nempe adversus omnes fraudes et largitiones. AUGER.

[Ἀπιστος] Sensu activo diffidens. IDEM. Εἶτα εἰ μὲν] Ita lege. WOLF. Debetur etiam Particula εἰ sinceritati boni Cod. Reg. a. TAYLOR.

[Ἐχει] F. εἶχε, ut πέπρακται. Sic in Androl. pag. 616. 9. Ed. Reisk. ἂ ζῆλον πολλὸν εἶχε καὶ φιλοτιμίαν τῇ πόλει. MARKLAND. Vid. Var. Lect. 2 F

παρείλοντο, πρῶτον εἰπεῖν ἀπάντων. δεῖ δὲ μηδένα ὑμῶν, ὡς ἄνδρες δικασταί, εἰς τὸ τῶν πραγμάτων μέγεθος ἀπο- 350
βλέψαντα, μείζους τὰς κατηγορίας, καὶ τὰς αἰτίας, τῆς
τούτου δόξης νομίσαι· ἀλλ' ἐκείνο ὄραν, ὅτι εἰ καὶ ¹ ὄντι-
ναοῦν ὑμεῖς εἰς ταύτην τὴν τάξιν κατεστήσατε, καὶ τῶν
συμβάντων καιρῶν ἐποιήσατε κύριον, εἴθ' οὗτος, εἴπερ ὡς
περ οὗτος, ἐβουλήθη, μισθώσας ἑαυτὸν τοῖς ἐχθροῖς, ἕξα-
πατᾶν ὑμᾶς, καὶ φενακίζειν, τῶν ἴσων ἂν αἰτίος ἦν κακῶν,
ὅσων περ καὶ οὗτος. οὐ γὰρ εἰ φαύλοις χρῆσθε ² ὑμεῖς εἰς
τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματά ἐστι
φαῦλα, ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις· οὐδὲ πολ-
λοῦ δεῖ. εἴτα ³ καὶ Φωκέας ἀπολώλεκε μὲν, οἶμαι, Φίλιπ-
πος, συνηγωνίσαντο δὲ οὗτοι. τοῦτο δὴ δεῖ σκοπεῖν, καὶ
ὄραν, εἰ ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν
ἦκε, ταῦτα πάντα ἀπώλεσαν οὗτοι, καὶ διέφθειραν ἐκόν-
τες· οὐχ ὡς ὅδε Φωκέας ἀπώλεσεν ἂν καθ' ἑαυτὸν. πόθεν;
δὸς δέ μοι τὸ προβούλευμα, ὃ πρὸς τὴν ἐμὴν ἀπαγγελίαν

¹ ὄντινοῦν² ὑμεῖς χρῆσθε³ καὶ, * εἰ φωκέας

ιά. Εἴθ' οὗτος, εἴπερ ὡς περ οὗτος.] Delendum videtur τὸ εἴπερ, cum supervacaneum sit, precedente εἰ vers. 4. et insuper conturbet sententiam. JURIN. Recte sane, et in ea mente semper fui. Contra tamen stat Ulpianus, neque quidquam in MSS. praesidii. Aliquam tamen asperitatem tollunt probi MSS. Harl. Aug. et Reg. a. qui ita legunt, ἐποιήσατε κύριον, οὐ τ ο ς δ εἰ, εἴπερ, ὡς περ οὗτος κ. τ. λ. TAYLOR.

Οὐ γὰρ κ. τ. λ.] Lubens consentio Ulpiano, qui palam profitetur, τοῦτο τὸ χωρίον τῶν ἀσαφῶν εἶναι, atque illud etiam adjungo, posteaquam ejus scholium pertractavi, esse τῶν ἀσαφισταίων. Nam, consulto eo oraculo, ut verbis utar Terentianis,

Incertior sum multo, quam dudum fui.

IDEM.

Οὐ γὰρ εἰ φαύλοις χρῆσθε ὑμεῖς.] Neque enim quod vos saepe hominum despicabilium opera soletis uli in rebus vestris publice administrandis, idcirco quoque despicabilia sunt ea quae vobis committenda exteri credendaque duxerunt, multumque abest, ut ita res se habeant. Idem in eadem, οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ' ἐκειῶν γέγονεν, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. Neque enim illorum loco haec vobis obtigerunt, multumque abest ut ita sit. Idem in eadem, pro οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, οὐδ' ὀλίγου

δεῖ dixit. Et edit. HERVAG.

Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ.] Sub. λόγου. Alii ἀντὶ τοῦ, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, multum abest, ut res ita se habeat. WOLF. Sic §. λά. in fin. et §. ζ'. post med. quod §. νέ. post med. exprimitur per οὐδ' ὀλίγου γε δεῖ, multum abest: usitatissime πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Sed mirum est, unde οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, Locutio, uti videtur, Negativa, tantumdem valeret, ac Affirmativa, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Non possum solvere hunc nodum, nisi aliter distinguendo, οὐ δὲ. πολλοῦ δεῖ. minime vero: multum abest. Notandum enim est, in omnibus iis locis, ubi haec phrasin invenitur, semper praere negativam οὐ, unde repetitio ejusdem vehementius negat. Sic §. λά. in fin. οὐ γὰρ ταῦτ' ἀντ' ἐκειῶν γέγονεν. Οὐ δὲ. πολλοῦ δεῖ. Quod eodem recidit, quod est in Midian. pag. 524. 12. ed. Reisk. ἔχει δ' οὐχ οὕτω ταῦτα. οὐ δ' ἐγγύς. MARKLAND. Rescribendum videtur, οὐ. πολλοῦ γε δεῖ. JURIN.

Πόθεν;] Unde? est particula vehementer negantis. AUGER.

Πρὸς τὴν ἐμὴν ἀπαγγελίαν ἐψηφίσατο ἡ βουλῆ.] Ita lege. WOLF. Recte, et ut Criticum decuit, noster Wolfius ἀπαγγελίαν pro ἐπαγγελίαν revocavit, quod erat ex prelo Aldino et Luteciano. Cum Wolfio, Bodl. Reg. a. et Harl. Attamen Ulpianum video aliter sentire. Interea Wolfius non eo acumine reddidit, quo re-

ἔψηφίσατο ἡ βουλή, καὶ τὴν μαρτυρίαν τὴν τοῦ γράψαντος αὐτὸ τότε, ἵν' εἰδῆθ' ὅτι ἐγὼ μὲν ¹ οὐδὲ τότε σιγήσας, οὐδὲ νῦν ἀφίσταμαι τῶν πεπραγμένων, ἀλλ' εὐθύς κατηγοροῦν, καὶ ² προεῶρων τὰ μέλλοντα· ἡ βουλή δὲ ἢ μὴ κωλυθεῖσα ἀκοῦσαι τὰ ληθῆ παρ' ἐμοῦ, οὐτ' ἐπήνεσε τούτους, οὐτ' εἰς τὸ πρυτανεῖον ἤξιώσε καλέσαι. καίτοι τοῦτο ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις, οὐδεὶς πώποτε ³ φησι παθεῖν οὐδένας πρέσβεις. οὐδὲ Τιμαγόραν, οὗ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. ἀλλ' οὗτοι πεπώνθησι. λέγε δ' αὐτοῖς πρῶτον μὲν τὴν μαρτυρίαν, εἶτα τὸ προβούλευμα.

351

ΜΑΡΤΥΡΙΑ. ΠΡΟΒΟΥΛΕΥΜΑ.

Ἐνταῦθ' οὐτ' ἐπαινος, οὔτε κλησῖς εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐστὶ τῶν πρέσβεων ὑπὸ τῆς βουλῆς. εἰ δὲ φησιν οὗτος, δεῖξάτω καὶ παρασχέσθω, καὶ γὰρ καταβαίνω. ἀλλ' οὐκ ἔστιν.

β'. Εἰ μὲν τοίνυν ταῦτά πάντες ἐπρεσβεύομεν, δικαίως οὐδένα ἐπήνεσεν ἡ βουλή· δεινὰ γὰρ ὡς ἀληθῶς τὰ πεπραγμένα πᾶσιν· εἰ δ' οἱ μὲν, τὰ δίκαια ἔπραττον ἡμῶν, οἱ δὲ, τὰναντία, διὰ τοὺς πεπονηρευμένους, ὡς ἔοικε, τοῖς ἐπιεικέσι συμβεβηκὸς ἂν εἴη, ταύτης τῆς ἀτιμίας μετεσχηκέναι. πῶς οὖν ῥαδίως ἅπαντες εἴσεσθε, τίς ποτ' ἔσθ' ὁ πονηρός; ἀναμνήσθητε παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, τίς ἔσθ' ὁ κατηγορῶν τῶν πεπραγμένων ἐξαρχῆς. δῆλον γὰρ ὅτι τῶ μὲν ἠδικηκότηι σιγᾶν ἐξήρκει, καὶ διακρουσαμένῳ τὸν παρόντα χρόνον, μηκέτ' εἰς λόγον περὶ τῶν πεπραγμένων ἑαυτὸν

¹ οὐ, τότε σιγήσας, νῦν² προεῶρων³ φήσει

stituit: quod me referente factum est. Nequaquam. Hoc enim erat istius hominis, cuius testimonio jam est usus, τοῦ γράψαντος scil. Istius enim erat referre ad Senatum, qui Decretum apud se habebat scriptum, paratumque, quod eorum suffragiis confirmari voluit—et in acta referri. Quod dicit hic Demosthenes, est hujusmodi: Profer S. Ctum, quod factum est eo tempore, ubi Ego legationem renunciavi, atque etiam hominis istius testimonium, quo referente, factum est id S. Ctum. TAYLOR.

¹ ἵν' εἰδῆθ' κ. τ. λ.] Verba sio ordina: ἵνα εἰδῆτε, ὅτι ἐγὼ νῦν ἀφίσταμαι τῶν πεπραγμένων, sc. τοῖς συμπρέσβεσι, σιγήσας οὐδὲ τότε. WOLF. Delendum ultimum istud οὐδέ. Unde, et quare adderetur, obvium

est. Præcessit nempe οὐδὲ τότε: putabant igitur οὐδὲ νῦν sequi oportere. MARKLAND. Postulare videtur sententia, ut rescribamus, οὐδὲ τότε ἔσίγησα. JURIN. Vid. Var. Lect.

Κατηγοροῦν] Verbum augetur, non Præpositio: quamvis ἀγορεύω, non ἀγορέω, dicitur, unde fit κατηγορέω. WOLF.

Οὐδὲ Τιμαγόραν] Hic legatus, Artaxerxe adorato, multis muneribus donatus est. Vide Suidam. WOLF. De hoc Timagora vide Plutarch. in Pelopida, et in Artaxerxe. PALMER.

Αὐτοῖς] Ipsis nempe, ut millies alias, vel Atheniensibus, vel auditoribus, vel iudicibus. AUGER.

β'. Ταύτης τῆς ἀτιμίας] F. τῆς αὐτῆς ἀτιμίας. MARKLAND.

καθιστάναι· τῷ δὲ μηδὲν αὐτῷ συνειδῶτι δεινόν, εἰ¹ σιγῶν, πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων² δόξα κοινωνεῖν τῷ σιωπῆσαι. εἰμὶ τοίνυν ὁ κατηγορῶν ἔξαρχῆς ἐγὼ τούτων. τούτων δ' οὐδεὶς ἔμοῦ.

ιγ'. Ἡ μὲν τοίνυν βουλή ταῦτα προβεβουλεύκει, τῆς δ' ἐκκλησίας³ γιγνομένης, καὶ τοῦ Φιλίππου παρόντος ἤδη⁴ ἐν Πύλαις⁵ ἦν γὰρ τούτο πρῶτον ἀπάντων τῶν ἀδικημάτων, τὸ τὸν Φίλιππον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι⁶ τούτοις, καὶ δεῖν ὑμᾶς ἀκούσαι περὶ τῶν πραγμάτων, εἶτα βουλευσασθαι, μετὰ ταῦτα δὲ πράττειν ὅ, τι δόξαι, ἅμα⁶ ἀκούειν, κἀκεῖνον παρεῖναι, καὶ μηδ' ὅ, τι χρῆν ποιεῖν, βῆδιδιον εἶπεῖν εἶναι· πρὸς δὲ τούτοις, τοῦτο μὲν οὐδεὶς ἀνέγνω τῷ δήμῳ τὸ προβούλευμα, οὐδ' ἤκουσεν ὁ δῆμος, ἀνασταῖς³⁵² δὲ οὗτος ἐδημηγόρει ταῦτα, ἀ διεξῆλθον ἄρτι πρὸς ὑμᾶς ἐγὼ, τὰ πολλὰ, καὶ μεγάλα ἀγαθὰ, ἀ πεπεικῶς ἔφη τὸν Φίλιππον ἤκειν, καὶ διὰ ταῦτα χρήματα⁷ αὐτῷ τοὺς Θηβαίους ἐπιπεκηνυχένας. ὡσθ' ὑμᾶς, ἐκπεπληγμένους τῇ παρουσίᾳ⁸ τὸ πρῶτον τῇ τοῦ Φιλίππου, καὶ τούτοις ὀργιζομένους ἐπὶ τῷ μὴ προηγυελκένας, πραστέρους γενέσθαι τινός, πάνθ' ὅσα ἐβούλεσθε ὑμῖν ἔσσεσθαι προσδοκήσαντας,

1 * σιγῶν

2 * δόξει

3 γιγνομένης

4 ἐν Πύλαις ἦδη (ἦν

5 * τούτους,) δεῖν

6 ἀκούειν συνέβη, κἀκεῖνον

7 αὐτῷ

8 τοπρωτων

Τῷ δὲ μηδὲν κ. τ. λ.] Sequitur δόξει κοινωνεῖν. Est Ἀντίπρωσις, ἀντί τοῦ, ὁ δὲ μηδὲν αὐτῷ συνειδῶς—δόξει. Ac potius, lapsus memoriae, ex eo, quod antecessit, τῷ μὲν ἰδιωκτικῶν σιγῶν ἐξήκει. Nisi forte sit locus hic mendosus. WOLF. Sana non sunt: sed opinor, Demosthenem scripsisse: τῷ δὲ μηδὲν αὐτῷ συνειδῶτι δεινόν, δεινόν, εἰ σιγῶν, πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων δόξα κοινωνεῖν τῷ σιωπῆσαι. Non repugnabo tamen, si velis ejicere prius illud δεινόν. Utcunque sensus erit: Sonti satis erat tacere, at insonti grave erat tacere, cum ex ipso silentio futurum erat, ut videretur particeps culpræ. JURIN.

Δεινόν] Δεινόν ἐἰσῆεἰ, εἰ σιγῶν—δόξει ἐν (vel δόξαι) κοινωνεῖν. Lambin. Jam autem pro δεινόν εἰ σιγῶν, Cod. Aug. ἐἰσῆεἰ, εἰ σιγῶν. Forte τῷ δὲ μηδὲν αὐτῷ συνειδῶτι δεινόν ἐἴη, εἰ σιγῶν, πονηρῶν—ἔργων δόξαι κοινωνεῖν, τῷ σιωπῆσαι. Vel fortasse, in hac inconstantia scribendi, voces εἰ σιγῶν irrepsisse poterant ex marginali glossa τοῦ, τῷ σιωπῆσαι. Utcunque verba ordinantur; sensus periodi est satis manifestus. TAYLOR.

Τῷ σιωπῆσαι] F. κοινωνεῖν τὸ σιωπῆσαι. MARKLAND.

ιγ'. Ἦν γὰρ τοῦτο πρῶτον] F. τὸ πρῶτον, ut §. οἱ. καὶ τοῦτ' ἐστὶ τῶν ἐγκλημάτων τὸ πρῶτον. IDEM.

Τὸν Φίλιππον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τούτοις] Id est, hoc egisse, ut Philippus imperator opprimeret. ut enim παριστάναι significat sistere ad iudicium, ita ἐπιστάναι est sistere aliquem, et, ut præsto sit, vel præsens, facere, et ut inter negotium tractandum adveniat, etiam ut interdum importunus adsit, et tractantes, agentesque opprimat. Ex edit. HERVAG.

ἅμα ἀκούειν] ἅμα ὑμᾶς ἀκούειν. MARKLAND.

Πρὸς δὲ τούτοις] Malin πρὸς δὲ τούτοις. Alioqui erit ἀνανταπόδοτον. WOLF.

Αὐτῷ] Αὐτῷ. Vid. §. κέ. in fin. MARKLAND. Vid Var. Lect.

Τινός] Alii τῆος, πάλθ' ὅσα βούλεσθε. WOLF. Utinam dixisset, quinam illi alii essent. REISK. μέχρῃ τινός? MARKLAND. τινός supervacuum est, vel πρῶτος τινός significat paulo leniores. AUGER.

καὶ μηδὲ φωνὴν ἐθέλειν ¹ ἀκούειν ἐμοῦ, μηδ' ἄλλου μηδενός. καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεγινώσκετο ἡ ἐπιστολὴ ἢ παρὰ τοῦ Φιλίππου, ἢν οὗτος ἔγραψεν, ἀπολειφθεὶς ἡμῶν, ἀντικρυς οὕτως, καὶ διαρρήδη ἀπολογία γεγραμμένη τῶν τούτοις ἡμαρτημένων. καὶ γὰρ ὡς αὐτὸς κατεκάλυπεν αὐτούς, βουλομένους ἐπὶ τὰς πόλεις ἰέναι, καὶ τοὺς ὄρκους ἀπολαμβάνειν, ἐνεστί, καὶ ὡς, ἵνα συνδιαλλάττωσιν αὐτῷ τοὺς Ἀλεῖς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, κατέσχευεν αὐτούς, καὶ πάντα ἀναδεχόμενος, καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτηματὰ ἐστίν· ὑπὲρ δὲ Φωκέων, ἢ Θεσπιέων, ἢ ὧν οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' οὐδὲ μικρόν. καὶ τούτο οὐκ ἀπὸ ταυτομάτου τούτου ἐπράχθη τὸν τρόπον, ἀλλ' ὑπὲρ μὲν ὧν παρὰ τούτων ὑμᾶς ἔδει δίκην λαμβάνειν, οὐ πεποιηκότων, οὐδὲ διωκηκότων οὐδὲν, ὧν ὑμεῖς προσετάξατε ἐν τῷ ψηφίσματι, ἐκεῖνος ² ἐνδέχεται τὴν αἰτίαν, καὶ φησιν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι, ὃν οὐκ ἐμέλλεθ' ὑμεῖς, οἶμαι, δυνήσεσθαι κολάσαι· ἀ δ' ἐκεῖνος ἐξαπατηῆσαι, καὶ προλαβεῖν τῆς πόλεως ἐβούλετο, οὗτος ἀπήγγειλεν, ἵνα μηδ' ἐγκαλέσαι, 353μηδὲ μέμψασθαι μηδὲν ὕστερον ὑμεῖς ἔχητε Φιλίππῳ, μήτ' ἐν ἐπιστολῇ, μήτ' ἄλλοθι μηδαμοῦ ³ τοῖς παρ' ἐκείνου τούτων ⁴ ὄντων. λέγε δ' αὐτοῖς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, ἢν ἔγραψε

¹ ἀκούειν ἐθέλειν² ἐκδέχεται³ τῶν⁴ ὄντων

Ἀλεῖς] Ita Cod. Aug. Alii Ἀλεῖς, accentu ad penult. retracto: Ἀλέας legit Harpocratio, cum hunc locum laudat. Vide, quæ dixit Maussacus de ea re, atque de hoc populo. TAYLOR.

Ἐπὶ] Περὶ Lind. et Ven. Quod rectius. Uti infra §. 17. in fin. Ubi similiter περὶ Codd. plurimorum auctoritatem habet, et locum habet in Textu, quem et hic quoque occupare debuit. IDEM.

Φωκέων ἢ Θεσπιέων] Post recitatam epistolam Philippi, §. 17. in fin. ubi eadem repetuntur, (et repeti solent, quæ præmittebantur: nam in uno loco prædicat, quæ erant ab epistola exspectanda, in altero admonet, ea evenisse, quæ prædicaverat) in eo, inquam, loco, nihil repetimus de Thespiensibus, verum verba Oratoris sunt, περὶ Θηβαίων, ἢ Φωκέων, ἢ τῶν ἄλλων, ὧν οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, εἰδὲ γρῦ. Plane ut in hoc loco, verbis iisdem. Et recte sanc. Nam in tota hac Tragedia Thespienses secundarum tan-

tum partem erant: primas utique agebant Phocenses et Thebani. Quibus, sat scio, benevolus lector postliminiam dabit. Similiter peccatum est infra, §. λέ. in init. Ubi vide Lambinum. IDEM.

Ἄλλ' οὐδὲ μικρόν] Τὸ ἀλλ' παραλείπει ἐμφατικῶς. WOLF.

Ἐκεῖνος ἐνδέχεται τὴν αἰτίαν, καὶ φησιν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι] De infinitivi natura, quod non modo accusativum, sed etiam ante se nominativum poscat apud Græcos, vel in contextu orationis existentem, vel subauditum, vide Comment. Bud. et in Orat. κατὰ Μειδίου. Ex edit. HERVAG.

Τοῖς] F. Ἐν τοῖς, ut ἐν ἐπιστολῇ. MARKLAND.

Τοῖς παρ' ἐκείνου] Subaudi γράμμασι. τούτων dicitur de his quæ Æschines nuntiaverat. AUGER.

Τούτων ὄντων] Forte, ἐν ὄντων τοῖς παρ' ἐκείνου, sc. λόγους, ἢ ἔργους. Alioqui durissima fuerit Ellipsis. WOLF. Idem alibi coniecerat, ὡς παρ' ἐκείνου τούτων ὄντων. TAYLOR. Vid. Var. Lect.

μὲν οὗτος, ἔπεμψε δ' ἐκεῖνος· καὶ σκοπεῖθ' ὅτι τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, ὃν διεξελήλυθα ἐγώ. λέγε.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς ἐπιστολῆς, ὡς καλὴ καὶ φιλόανθρωπος. περὶ δὲ Θηβαίων, ἢ ¹ Φωκέων, ἢ τῶν ἄλλων, ὧν οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲ γρῦ.

ιδ'. Ταύτης τοίνυν οὐδοτιοῦν ἐστὶν ὑγιές· καὶ τοῦτο αὐτίκα δὴ μάλα ὑμεῖς ὄψεσθε. οἱ μὲν γὰρ Ἀλεῖς, οὓς ἴνα συνδιαλλάττωσιν, ἐκεῖνος κατασχεῖν φησὶ τούτους, τοιαύτης τετυχήκασι τῆς διαλλαγῆς, ὥστ' ἐξελήλανται, καὶ ἀνάστατος ἢ πόλις αὐτῶν γέγονε· τοὺς δὲ αἰχμαλώτους, ὁ σκοπῶν τί ἂν ποιῶν ὑμῖν χαρίσαιτο, οὐδ' ἐνθυμηθῆναι φησὶ λύσασθαι. μεμαρτύρηται δὲ δῆπουθεν ὑμῖν ἐν τῷ δῆμῳ πολλάκις, ὡς ἐγὼ τάλαντον ἔχων ἐπ' αὐτοὺς ὠχόμην, καὶ ² νῦν μαρτυρηθήσεται. διὸ καὶ τὴν ἐμὴν φιλοτιμίαν οὗτος ἀφαιρούμενος, τοῦτ' ἐπέισεν ἐκεῖνον ἐγγράψαι. ὁ τοίνυν μέγιστον ἀπάντων. ὁ γὰρ εἰς τὴν προτέραν γράψας ἐπιστολὴν, ἣν ἠνέγκαμεν ἡμεῖς, ὅτι ἔγραφον ³ μὲν ἂν καὶ διαρρήδην ἡλίκα ὑμᾶς εὖ ποιήσω, εἰ εὖ ἦδειν καὶ τὴν συμμαχίαν μοι γενησομένην, γεγυυίας ⁴ δὲ τῆς συμμαχίας, οὐ φησιν εἰδέναι τί ἂν ποιῶν χαρίσαιτο, οὐδ' ⁵ ὁ αὐτὸς

¹ φωκέων, ἢ Θηβαίων

² νῦν δὲ

³ δ'

⁴ Deest δέ.

⁵ α

Καὶ σκοπεῖθ' ὅτι] Num ita scilla habent, ut ego exposui. Malim, καὶ σκοπεῖτε, εἰ τοῦτον. WOLF.

Οὐδὲ γρῦ] Sic et Aristophanes [Plut. v. 17.] ἀπὸ τοῦ, μηδὲ τοῦλάχιστον προσέγραψε. IDEM.

ιδ'. Τούτους] Τοὺς πρεσβυτάς. IDEM.

Ἀνάστατος] Ἀνάστατος Ven. Ask. marg. Benen. Ital. Obsop. et MSS. Manut. et Felician. sed præter rem. "Ἀνάστατος," inquit Vir longe celeberrimus ad Chariton. Aphrodis. III. 7. "ferri posset, si non de Civibus jam processisset ἐξελήλαντο. Quare ἀνάστατος, ut in §. ζα. post med. legitur ἀνάστατος χώρα, prætererim: ut apud Sophocli. Trachin. 244." A contraria tamen parte omnino stat Valesius, pag. Animadv. ad Maussacum, 212. Ubi contendit, Halum eversam non fuisset, sed traditam Pharsaliis, ejusque Incolas abductos et in servitum redactos. Tales vocari solere ἀνασπάστους multis et luculentis confirmat testimoniis.

Vir ille eruditissimus. Optaverim adductum esse vel unicum saltem locum, ubi πόλις, Urbs ipsa, aut χώρα, ἀνάστατος dicitur. TAYLOR.

Ἀφαιρούμενος] Malim, etiam tacitis Exemplaribus, ἀφαιρούμενος: quoniam fraude magis, quam vi, hæc geri video. IDEM.

Ὅ γὰρ εἰς] Plane delendum videtur γάρ. JURIN. Ut in Bodl. deprehendi. TAYLOR.

Γράψας] F. ἐγγράψας, ut §. ιζ. in fin. MARKLAND.

Δέ] Abundat δέ, ut in Midian. pag. 547. 6. Ed. Reisk. Nisi hic legendum ἢ δη, ut §. κζ. ante med. Quod verius puto. MARKLAND. Vel δὴ cum emphasi bene nota: γεγυυίας δὲ τῆς συμμαχίας—is, conflatu demum ea, quam dixi, societate—Atque ita video in Bodl. et Ital. Desideratur quidem δὲ in Harl. Lind. et Regg. a. 6. d. e. η. TAYLOR.

Οὐδ' ὁ αὐτὸς ὑπέσχετο] S. εἰδέναι. Se ne-

ὑπέσχετο· τούτο γὰρ ἦδει δηλονότι, εἴ περ μὴ ἐφενάκιζεν
354 ὑμᾶς. ἀλλὰ μὲν, ὅτι ταῦθ' ¹ οὗτος ἔγραψε, λέγε μοι λα-
βὼν ἐκ τῆς προτέρας ἐπιστολῆς αὐτὸ τοῦτο ἐνθένδε. λέγε.

ΕΞ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ.

Οὐκοῦν, πρὶν μὲν εἰρήνης τυχεῖν, εἰ καὶ συμμαχία προσ-
γένοιτ' αὐτῶ, γράφειν ὁμολόγει ἡλίκα τὴν πόλιν εὖ ποιή-
σει· ἐπειδὴ δὲ ἀμφοτέρω αὐτῶ γέγονεν, ² οὐκ εἰδέναι φησὶ,
τί ἂν ποιῶν χαρίζαιτο. ἔαν δ' ὑμεῖς λέγητε, ποιήσῃν ἂ
μῆτε αἰσχύνην, μῆτε ἀδοξίαν αὐτῶ φέροι, εἰς ταύτας τὰς
προφάσεις ³ καταφεύγων, καὶ ἄρα εἴπητέ τι, καὶ προα-
χθῆτε ὑμεῖς ἐπαγγείλασθαι, ἀναχώρησιν ἑαυτῶ ⁴ κατα-
λείπει.

¹ οὕτως τότε ἔγραψε² οὐ φησὶν εἰδέναι
⁴ καταλείπει³ καταφεύγων, ἵνα, καὶ

scire, quidnam promiserit. Hoc est, negat, se quicquam esse pollicitum Atheniensibus. Hoc malo, quam, negat, se scire id, quod vobis promisit. Videtur enim ad Philippum ὑποθετικῶς, non ad Demosthenem ἀποφαντικῶς referendum. WOLF. Wolfius, neque quicquam promississe. Minime ad mentem Demosthenis, qui hunc in modum intelligendus est: ait, se nescire, qua in re vobis gratum facere possit, ne illud quidem excipiens, quod ipse promiserat. JURIN.

Τί ἂν ποιῶν κ. τ. λ.] Distinguendum—τί ἂν ποιῶν χαρίζαιτο. Οὐδ' ὁ αὐτὸς ὑπέσχετο; τούτο γὰρ ἦδει δηλονότι etc. neque scire se, qua re vobis gratificetur. Quid? (inquit Orator indignandus) nescivit, quod ipse promiserat? Fieri certe non potest, ut hoc nesciret, nisi vobis illuderet. Par istud, et ejusdem calor in Leptin. p. 506. 8. Ed. Reisk. μηδ' ἂν τοιοῦτοί τινες γέωνται, Λεπτίνη; MARKLAND.

Οὗτος ἔγραψε] Πότερος, Φίλιππος, ἢ Αἰσχίνης; WOLF. Codd. complures, quasi fere caverent a Wolfii dubitatione, non οὗτος, sed οὕτως, vel οὗτω. TAYLOR. Vid. Var. Lect.

Ἐνθένδε] Potius ita mecum: λέγε μοι—αὐτὸ τοῦτο. Ἐνθένδε λέγε. Begin at this place. Non enim totæ literæ Philippi jam perlectæ erant, sed earum particula. Sequitur enim, ΕΞ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ. Simile occurrit in ea Æschinis, quæ c. Ctesiphontem est, pag. 494. 1. Ed. Reisk. cum particulam ex psephismate excerpit et a Scriba legi voluit, ὅτι δ' ἀληθῆ λέγω, ἀφελὼν τὸν κόμπου—ἐκ τοῦ ψηφίσματος,

ἀνάγνωθι, καὶ τοῦ κλέμματος ἄψαι—Istud membrum decreti attinge, ubi continetur Fraus et Impositura hominis, cæteris omisis. E contrario, ubi Scriba non excerpere, sed totum continuo recitaret, ibi dicitur, φέρε—τὴν ἐπιστολὴν τὴν τοῦ Φιλίππου, καὶ λέγε ἐφεξῆς. De Corona, §. κγ'. in init. Et dixerat paulo superius, περὶ πάντων ἐξῶ καθέκαστον ἐφεξῆς, καὶ οὐδὲν ἐκὼν παραλείψω. Non tantum juxta ordinem et seriem, quantum continuo: perpetuo tenore: ab initio usque ad finem. TAYLOR.

Ἐὰν δ' ὑμεῖς λέγητε κ. τ. λ.] Totam fere hanc periodum male vertit Interpres. Sensus est: quod si vos eum certiorum feceritis, sc. quibus in rebus civitati gratum facere possit, se ea facturum, quæ sibi nec pudori, nec dedecori, futura sint, ad has excusationes confugiens, ut etiam si vos unum inducat, ad aliquid proferendum et postulandum, hunc receptum sibi relinquat. JURIN.

Ποιήσῃν] Adde vel potius subaudi φάσει. AUGER.

Αὐτῶ] Scr. αὐτῶ, sibi. MARKLAND.

Εἰς ταύτας τὰς προφάσεις] S. περὶ τῆς συμμαχίας. Nam τὰ μῆτε αἰσχύνην μῆτε ἀδοξίαν αὐτῶ φέροντα, nondum etiam sunt συμμαχία. WOLF.

Καὶ ἄρα εἴπητέ τι] Sub. ὁ Φίλιππος. Sicut εἴπητε una vox numeri pluralis fuerit, pro, et ipse dixerit, reponere, et si sane et dixeritis aliquid, et ad pollicendum adducti fueritis. Sed prior sententia magis mihi probatur. WOLF. F. εἴπητέ τι, καὶ προαχθῆτε ὑμῖν ἐπαγγείλασθαι, etc. Etiam si

ιέ. Ταῦτα τοίνυν, καὶ πολλὰ ἕτερα ἐνῆν παραχρηῖμα τότ' εὐθύς ἐξελέγχειν, καὶ διδάσκειν ὑμᾶς, καὶ μὴ προίεσθαι τὰ πράγματα ἑᾶν, εἰ μὴ Θεσπιαί, καὶ Πλαταιαί, καὶ τὸ Θηβαίους αὐτίκα δὴ μάλα δώσειν δίκην ἀφείλετο τὴν ἀλήθειαν. καὶ τοι ταῦτα, εἰ μὲν ἀκοῦσαι μόνον ἔδει, καὶ φενακισθῆναι τὴν πόλιν, ὀρθῶς ἐλέγετο· εἰ δὲ παραχθῆναι τῷ ὄντι, σιωπᾶσθαι συνέφερεν. εἰ μὲν γὰρ ἐνταῦθ' ἦν ἡδὴ τὰ πράγματα, ὥστε μὴδ' αἰσθημένοις τοῖς Θηβαίοις πλέον εἶναι μὴδὲν, τί οὐ γέγονεν; εἰ δὲ παρὰ τὸ προαισθῆσθαι κενώλутαι, τίς ὁ ἐκλαλήσας; οὐχ οὗτος; ἀλλ' οὔτε¹ ἔμελλεν, οὔτ' ἠβουλήθη ταῦτ', οὔτ' ἤλπισεν οὗτος· ὡς τε τοῦ γε ἐκλελαληκέναι μὴδ' αἰτίαν ἐχέτω. ἀλλὰ φενακισθῆναι τοῖς λόγοις τούτοις ὑμᾶς ἔδει, καὶ ἐμοῦ τάληθῆ μὴ ἐθελῆσαι ἀκοῦσαι, καὶ αὐτοὺς οἴκοι καταμεῖναι, καὶ ψήφισμα νικῆσαι τοιοῦτον, δι' οὗ Φωκεῖς ἀπολοῦνται· διὰ ταῦτ' ἔσπαθᾶτο ταῦτα, καὶ διὰ ταῦτ' ἐδη- 355
μυγορεῖτο.

¹ ἔμελλον

aliquid certi dicat, et eo procedat, ut polliceatur vobis, etc. Vulgata est ab Interpolatione. Cum enim facili aberratione scriptum fuisset εἰπατέ τι, pro εἴπη τι, jam necesse erat, vt παραχθῆ μεταretur in προαχθῆτε, et ὑμῖν in ὑμεῖς. MARKLAND. Juxta mentem et interpretationem Scholiastæ, quem aliquoties juvabit in consilium adhibere, minima arte, aut fiducialis opus erit ad sanum sensum ex his verbis eliciendum. Παγγεῖλασθαι enim, ut pluribus ostendi ad Arg. post. h. Or. in fin. aliquando est, rogare, aut postulare. Atque ita hic exponit Ulpianus: Παγγεῖλασθαι] ἀντὶ τοῦ, αἰτήσαι. Vide ergo: Philippus ait (pene cum servulo Terentiano): Aliquid invenite modo, Athenienses, quod ametis: utilitatem in ea re faciam ut cognoscatis meam. Quod si vos ea oratione deliniti adducamini, ut aliquid ab eo re vera peteretis, protinus sibi perfugium querit: vobis autem nihil nisi illud relictum — Quo promissa cadunt! Et profecto cum exemplaribus, quæ sunt præstantiora, totam hanc periodum reformo: — εἰς ταύτας τὰς προφάσεις καταφεύγει, ἵνα, κἀν ἄρα εἰσητέ τι, καὶ προαχθῆτε ὑμεῖς ἔσπαθῆσθαι, ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπη. TAYLOR.

ιέ. Παραχρηῖμα—εὐθύς] Hæc nonnullis Glossam forte sapere posse videantur: Mihi quidem emphasin non mediocrem

continere. Neque tamen interea significationem habent plane identicam, ut bene exposuit Wolfius in sua interpretatione. IDEM.

Εἰ μὴ Θεσπιαί—καὶ τὸ Θηβαίους—ἀφείλετο] Ἄντὶ τοῦ, ἀφείλοντο. Retulit καὶ ὑπόβουλον verbum ad postremam clausulam. WOLF.

Πλέον εἶναι μὴδὲν] Ut nec—quidquam proficerent. IDEM. Infocetissime, quod unquam vidi: Dixi ad Aristocrateam, 642. 25. Ed. Reisk. TAYLOR.

Παρὰ τὸ προαισθῆσθαι] Legendum opinor παρὰ τοῦ, vel διὰ τό. JURIN. Minime. Τὸ παρὰ in hoc loco, ut frequenter, vim habet τοῦ διὰ. TAYLOR.

Οὔτε ἔμελλεν] Sc. ὁ Φίλιππος ταῦτα ποιήσειν. WOLF.

Οὔτε ἔμελλεν κ. τ. λ.] Sensus et Lingua, opinor, volunt: ἀλλ' οὔτε ἔμελλεν αὐτός, (vel ἐκεῖνος) οὔτ' ἠβουλήθη ταῦτ', οὔτ' ἤλπισεν οὗτος. Sed neque facturum erat ille (sc. Philippus), neque hæc voluit, nec speravit hic, sc. Æschines: ἔμελλε, nempe ποιήσειν. MARKLAND.

Οὔτ' ἤλπισεν οὗτος] Sc. ὁ Αἰσχίνης. WOLF.

Ἐσπαθᾶτο] Ulpiani glossæ, quæ hic est melioris notæ, conjunge Etym. M. 384. 44. Harpoer. et Suid. in v. Ἐσπαθᾶτο. Confer etiam Cl. Albert. ad 1. Timoth. V. 6. et Illustriss. Ezech. Span-

15'. Ἀκούων τοίνυν ἐγὼ τηλικαῦτα καὶ ¹ τοιαῦτα ἐπαγγελλομένου τούτου τότε, καὶ ἀκριβῶς εἰδὼς ὅτι ψεύδεται, — καὶ ὅθεν, φράσω πρὸς ὑμᾶς· πρῶτον μὲν, ἐκ τοῦ, ὅτε τοὺς ὄρκους ἤμελλε Φίλιππος ὀμνύναι τοὺς περὶ τῆς εἰρήνης, ἐκσπόνδους ἀποφανθῆναι τοὺς Φωκέας ὑπὸ τούτων, ὃ σιωπᾶν, καὶ ἔαν εἰκὸς ἦν, εἴπερ ² ἔμελλον σώσεσθαι· ἔπειτα, ἐκ τοῦ, μήτε τοὺς παρὰ Φιλίππου πρέσβεις ταῦτα λέγειν, μήτε τὴν ἐπιστολὴν τὴν τοῦ Φιλίππου, ἀλλὰ τοῦτον —, ἐκ τούτων οὖν τεκμαιρόμενος, ἀναστὰς καὶ παρελθὼν, ἐπειρώμην μὲν ἀντιλέγειν. ὡς δ' ἀκούειν οὐκ ἠθέλετε, ἡσυχίαν ἔσχον, τοσαῦτον μόνον διαμαρτυράμενος, — καὶ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν ἀναμνησθεσθε —, ὅτι ταῦτα οὔτε οἶδα, οὔτε κοινῶν, προσέθηκα δὲ, ὡς οὐδὲ προσδοκῶ. τραχέως δ' ὑμῶν ἐπὶ τῷ μηδὲ προσδοκᾶν σχόντων, καὶ ὅπως γε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἔφην, ἂν τι τούτων γίγνηται, τούτους μὲν ἐπαινέσετε, καὶ τιμήσετε, καὶ στεφανώσετε, ἐμὲ δὲ, μὴ καὶ μὲν τοι καὶν τι τῶν ἐναντίων, ὅπως τούτοις ὀργιεῖσθε, ἐγὼ δὲ, ἀφίσταμαι. μὴ νῦν, ³ ὑπολαβὼν ἔφη Αἰσχύνης οὕτως, μὴ νῦν ἀφίστασο· ἀλλ' ὅπως τότε μὴ προσποιήσῃ. νῆ Δία,

¹ τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα ² ἔμελλον σώσεσθαι ³ ὑπολ. Αἰσχ. οὕτ., μὴ νῦν ἀφίστασο, ἔφην.

heim. ad Aristoph. Nub. v. 55. Cod. Aug. servavit hocce scholiolum: sc. ἐσπαθᾶτο] ὑφάητο, κατεσκευάζετο, κατεδουλεῖετο. I. κατεδαφιεύετο. TAYLOR.

15'. Εἰδὼς, ὅτι ψεύδεται κ. τ. λ.] Est proluxa Ἐπεμβολή, qualem et supra notavi. Ἀπόδοσι; prioris membri, sive προτάσεως, quæ est, εἰδὼς, ὅτι ψεύδεται, sequitur his verbis, ἐκ τούτων οὖν τεκμαιρόμενος [v. 9.] mutato participio, et addito οὖν. Huc illud Ciceronis II. de Orat. pertinere puto: Quum Demosthenis spiritus esset angustior, tantum continenda anima in dicendo est assecutus, ut una continuatione verborum, id quod ejus scripta declarant, hinc ei contentiones vocis et remissiones continerentur. Sed quis scit, an ita locutus sit, ut scripsit? WOLF.

Ταῦτα οὔτε οἶδα, οὔτε κοινῶν] S. τούτων. Verba diversæ Constructionis conjuncta eodem casu. Nam τὸ κοινῶν Dativo et Genitivo fere jungitur, ut in Aristogit. μηδὲνα μηδενὸς τούτῳ κοινῶν. Illud autem, κοινῶν κοινῶν, communis Atticismus est, non propria verbi constructio. Mox τραχέως δὲ, et καὶ ὅπως γε, ὧ ἄνδρες. IDEM.

Τραχέως] Pro ταχέως, τραχέως MS. Quam ego veram lectionem esse puto.

VOL. II.

Est enim referendum ad sequens participium σχόντων, asperè, acerbe ferentibus vobis, etc. Proclivis autem lapsus librarii fuit ex τραχέως in ταχέως, unica ommissa litera ρ. ONSOP. Vid. Var. Lect.

Τραχέως δ' ὑμῶν ἐπὶ τῷ μηδὲ προσδοκᾶν σχόντων] Cum autem vos ægre, asperèque hoc tulissetis, quod dixissem me ne ea quidem sperare: Et facite, inquam, o viri Athenienses, ut si quid horum fiat quod vobis promittitur, ut istos collaudetis, et honoribus afficiatis, et coronis donetis, in me autem nihil horum conferatis. At vero si quid in contrarium cesserit, videte etiam, ut istis succenseatis, non mihi, qui rem totam ad me nihil pertinere contestatus sum. Idem, ὅπως τοίνυν τὰ περὶ τοῦ πολέμου μηδὲν ἐρεῖς, Nihil igitur de rebus bellicis dixeris, quæ minime ad rem quæ agitur attingunt. Convenit autem et indicativo et subjunctivo ὅπως. Ex edit. HERVAC.

Ἐγὼ δὲ ἀφίσταμαι] Ac si diceret, ad me vero harum rerum vel præmii, vel offensionis nihil pertinere volo, idque contestor. Dicunt enim ἀφίσταμαι τῶν πραγμάτων, ἀπὸ τοῦ, μαυρᾶν εἶμι. Hoc est, non sum participes, non communico consilia cum aliis, nolo implicari. IDEM.

2 c

ἀδικήσω γ' ἔφην. ἐπαναστάς δ' ὁ Φιλοκράτης μάλα ὑβρι-
στικάς, οὐδέν ἐστιν, ἔφη, θαυμαστόν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
¹ μὴ ταῦτά μοι καὶ Δημοσθένης δοκεῖν· οὗτος μὲν γὰρ
ὑδῶρ, ἐγὼ δὲ οἶνον πίνω. καὶ ὑμεῖς ἐγελάτε.

ιζ'. Σκέψασθε δὴ τὸ ψήφισμα, ὃ δίδωσι ² γράψαι μετὰ
ταῦτα ὁ Φιλοκράτης. ἀκοῦσαι μὲν γὰρ οὕτως, παγκάλως
ἔχει· ἐπειδὴν δὲ τοὺς καιροὺς συλλογίσηται τις, ἐφ' ᾧ
ἐγράφη, καὶ τὰς ὑποσχέσεις, ἃς οὗτος ὑπισχεῖτο τότε, 356
οὐδὲν ἄλλο φανήσονται, πλὴν παραδόντες Φιλίππῳ καὶ
Θηβαίοις Φωκέας, μόνον οὐκ ὀπίσω τῷ χεῖρε δῆσαντες.
λέγε τὸ ψήφισμα.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ὅρατε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ ψήφισμα, ὅσων ἐπαίνων καὶ
ὄσης εὐφημίας μεστόν ἐστι· καὶ τὴν εἰρήνην εἶναι τὴν αὐτὴν
ἣν περὶ Φιλίππῳ, καὶ τοῖς ³ ἐγγόνοις, καὶ τὴν συμμαχίαν·
καὶ ἐπαινέσαι δὲ Φιλίππῳ, ὅτι ἐπαγγέλλεται τὰ δίκαια
ποιήσειν. ἀλλ' οὐδὲν ἐκεῖνός γε ἐπηγγέλλετο, ἀλλὰ τοσού-
του ⁴ γε ἔδει ἐπαγγέλλεσθαι, ὥστ' αὐτὸ εἶδέναι φησὶ, τί
αὐτῷ ποιῶν ὑμῖν χαρίσασαίτο· ἀλλ' οὗτος ἦν ὁ λέγων ὑπὲρ αὐ-
τοῦ καὶ ὑπισχνούμενος. πρὸς δὲ τοὺς παρὰ τούτου λόγους
ἄρμηστότας ὑμῖς ⁵ λαβῶν ὁ Φιλοκράτης, ἐγγράφει ταῦτο
εἰς τὸ ψήφισμα· εἰάν δὲ μὴ ποιῶσι Φωκέας ἃ δεῖ, καὶ
παραδιδῶσι τοῖς Ἀμφικτυόσι τὸ ἱερόν, ὅτι βοηθήσει ὁ
δῆμος ὁ Ἀθηναίων ἐπὶ τοὺς διακυλύοντας ⁶ αὐτὰ γίγνε-
σθαι.

¹ εἰ μὴ—δοκεῖ ² γράφας ³ ἐγγόνοις ⁴ [γε] ⁵ λαβὼν ὑμᾶς ⁶ ταῦτα

ιζ'. Ἀκοῦσαι μὲν γὰρ etc.] In tribus Editionibus Conversionis meae sic legitur: *Hic enim orationis ordo perquam opportunus est. Quae verba nescio quomodo irrepererint in eorum locum, quae sunt in Graeco: nam obiter quidem auditu sane praclarum est; sed si quis etc.* Nisi forte in Veneta Editione Feliciani, quam nunc ad manum non habeo, scriptum fuit: αὕτη γὰρ ἡ τάξις τοῦ λόγου πάνυ καλῶς ἔχει. Sic enim lego pro παγκάλως. Sed Hervigiana vetus magis probatur. WOLF. πάνυ καλῶς plerique e nostris. TAYL. Συλλογίσηται.] Ita recte reposuit Wolfius, et coniecit Lambinus, pro συλλογίσηται Parisiensium. Ulpianus enim

modo: ἐκ τῶν χρόνων εὐλεταὶ συλλογίσασθαι τὴν ἀποδείξιν. IDEM.

Καὶ τοῖς ἐγγόνοις] M. ἐκγόνοις. Etsi non adeo multum interest. WOLF. ἐγγόνοις Benenatus, et Editi: Codd. tamen a. d. e. Ask. Lind. Obsop. Harl. et MSS. Feliciani. uti maluit Wolfius. Ita exaratur infra §. ιθ'. a med. et in fin. §. λ'. post med. §. πς'. in fin. Ita etiam in Orat. c. Nεμρ. c. Μακαρτάτ. Philipp. II. De Corona, et Epist. Philipp. Vide Cl. D'Orvilliam ad Chariten. Aphrodis. pag. 209. TAYLOR.

Αὐτῶ] Forte, αὐτὸ, S. τὸ πρῶγμα, ἢ αὐτὴν, τὴν παραδοσιν τοῦ ἱεροῦ τοῖς ἀμφικτυόσι. WOLF.

ἡ. Οὐκοῦν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μενόντων μὲν ὑμῶν οἴκοι καὶ οὐκ ἐξεληλυθότων, ἀπεληλυθότων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ προησθημένων τὴν ἀπάτην, οὐδενὸς δ' ἄλλου παρόντος τῶν Ἀμφικτυόνων πλὴν Θετταλῶν καὶ Θηβαίων, εὐφημότατα ἀνθρώπων, τούτοις παραδοῦναι ¹ γέγραφε τὸ ἱερὸν, γράψας τοῖς Ἀμφικτυόσι παραδοῦναι. ποίοις; οὐ γὰρ ἦσαν αὐτόφι, πλὴν Θηβαῖοι, καὶ Θετταλοί. ἀλλ' οὐδὲ ² συγκαλέσαι τοὺς Ἀμφικτυόνας, οὐδ' ἐπισχεῖν ἕως ἂν συλλεγῶσιν, οὐδὲ βοθεῖν Πρόξενον εἰς Φωκέας, οὐδ' ἐξιέναι 357 Ἀθηναίους, οὐδὲ τοιοῦτον οὐδέν. καὶ τοι καὶ ἐπιστολαῖς ἔπεμψεν ὁ Φίλιππος δύο, καλούσας ὑμᾶς, οὐχ ἵν' ἐξέλθητε. πῶμαλα. οὐ γὰρ ³ ἂν ποτε τοὺς χρόνους ἀνελῶν, ἐν οἷς ἠδυνήθητ' ἂν ἐξελθεῖν, τηλικαῦτα ἐκάλει, οὐδ' ἂν ἐμὲ, ἠνίκα δεῦρο ἀποπλεῖν ἐβουλόμην, κατεκώλυεν, οὐδὲ τοιαυτὴ λέγειν τούτῳ προσέταπτεν, ἐξ ὧν ὑμεῖς ⁴ ἥκιστα ἐμέλλετε ἐξιέναι. ἀλλ' ἵν' ἂ ⁵ ἐβούλεσθε οἰόμενοι πράξειν αὐτὸν, μηδὲν ἐναντίον ψηφίσαισθε αὐτῷ, μηδ' ἀμύνοντο, μηδ' ἀντέχοιεν οἱ Φωκεῖς, ⁶ ἐπὶ ταῖς παρ' ὑμῶν ἐπέχοντες ἐλπείσιν, ἀλλ' ἀπογνόντες ἅπαντες, ἑαυτοὺς ἐγχειρίσαιεν. λέγε δ' αὐτοῖς αὐτὰς τὰς ἐπιστολαῖς τὰς τοῦ Φιλίππου.

¹ γέγραφε παραδοῦναι

² συγκαλέσαι ἔδει ἀμφικτυόνας

³ ἂν, * τότε τοὺς χρόνους * οὐκ ἀνελῶν

⁴ ἥκιστα ὑμεῖς ἠμέλλετε

⁵ ἠβούλεσθε

⁶ ἐπὶ * τι ταῖς παρ' ὑμῶν ἐπανάχοντες

ἡ. Οὐδενὸς — πλὴν — Θεβαίων] Paulo post οὐ γὰρ ἦσαν αὐτόφι πλὴν Θεβαῖοι. Sic fere τὸ πλὴν cum antecedente casu consentit. IDEM.

Εὐφημότατ' ἀνθρώπων] Ἀντὶ τοῦ πάντων εὐφημότατα. IDEM. Vid. Var. Lect.

Ἄλλ' οὐδὲ κ. τ. λ.] Vide, annon praestet haec lectio e plurimis MSS. consarcinata? Ἄλλ' οὐ συγκαλέσαι δὲ ἔδει τοὺς Ἀμφικτυόνας; Verum nonne oportuit convocare saltem Amphictyonas? Deinde οὐδ' ἐπισχεῖν —; οὐδὲ βοθεῖν Πρόξενον —; οὐδ' ἐξιέναι Ἀθηναίους; οὐδὲ τοιοῦτον οὐδέν. Ne minimum horum omnium. TAYLOR.

Καίτοι] Hoc, et quae sequuntur verba, sunt verba Adversarii, qui hac ratione se tueri conatur. Atqui (dicit sc. Aeschines) literas binas misit Philippus, quae vocarent vos. Hucusque ille. Punge igitur ad ista verba. Deinde regerit Demosthenes: Οὐχ ἵνα ἐξέλθοιτε. πῶμαλα. In ea fere mente est Ulpianus quoque, quem pra-

tereae consulere de voce πῶμαλα operæ erit pretium, ut conferantur ea, quæ illio habet, cum iis, quæ protulere de ista voce Suidas, Harporatio, Magister, etc. ad hunc locum Demosthenis respicientes. IDEM.

Ἄλλ' ἵνα ἐβούλεσθε] Ἄλλ' ἵν' ἂ ἐβούλεσθε. WOLF.

Ἐπέχοντες] Judicii plena sunt, quæ habet, sive Budæus sit, sive H. Stephanus, Thes. Gr. Tom. I. col. 1336. Igitur exscribo. “Ἐπανάχοντες habet Interpres Demosthenis, et in MSO sic legitur, licet in vulgatis ἐπέχοντες legatur. Ἐπανάχοντες enim dixit, ἀντὶ τοῦ, διαβροῦντες, ἐμμένοντες, ἐπαναπαύομενοι, ἰσχυρίζομενοι, στηριζόμενοι, στέρροντες, incumbentes, acquiescentes.” Ἐπανάχοντες Cant. Bodl. Aug. Ital. cum Lutecianis. TAYLOR.

Ἄπαντες] F. ἀπάντων. §. ἰθ'. post med. MARKLAND. Vid. Var. Lect.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Αἱ μὲν τοίνυν ἐπιστολαί, καλοῦσιν αὐται· καὶ νῆ Δία, ἥδη γε· τούτοις δ', εἶπερ ἦν ὑγιές τι τούτων, τί ἄλλο προσῆκεν ἢ συνειπεῖν, ὅπως ¹ ἐπεξέλθοιτε ὑμεῖς, καὶ τὸν Πρόξενον, ὃν περὶ τοὺς τόπους ἤδεσαν ὄντα, γράφειν εὐθέως βοηθεῖν; πάντα τοίνυν τὰναντία τούτων φαίνονται πεποιηκότες. εἰκότως. οὐ γὰρ οἷς ἐπέστελλε προσειχόν τὸν νοῦν, ἀλλ' ἀφρονῶν ταῦτ' ἔγραφε, συνῆδεσαν. τούτοις οὖν συνέπραττον, καὶ τούτοις συνηγωνίζοντο.

ιδ'. Οἱ μὲν τοίνυν Φωκεῖς, ὡς τὰ παρ' ὑμῶν ἐπύθοντο ἐκ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ² τὸ ψήφισμα τοῦτο ἔλαβον τὸ τοῦ Φιλοκράτους, καὶ τὴν ἀπαγγελίαν ἐπύθοντο τὴν τούτου, καὶ τὰς ὑποσχέσεις, κατὰ πάντας τοὺς τρόπους ἀπώλουντο. σκοπεῖτε γάρ. ἦσαν ἀπιστοῦντές τινες αὐτόθι τῷ Φιλίππῳ, καὶ νοῦν ἔχοντες. οὗτοι πιστεύειν ὑπήχθησαν. διὰ τί; ὅτι ἠγοῦντο, οὐδ' εἰ δεκάκις Φίλιππος αὐτοὺς ἐξή- 358 πάτα, οὐδέ ποτ' ἂν τοὺς γε Ἀθηναίων πρέσβεις, Ἀθηναίους ἐξαπατιῶν τολμῆσαι· ἀλλ' εἶναι ταῦτ' ἀληθῆ, ἀ οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, καὶ τοῖς Θηβαίοις ἤκειν, οὐκ ³ αὐτοῖς, ὄλεθρον. ἦσαν ἄλλοι τινές, οἱ πάσχειν ὀτιοῦν, καὶ ⁴ ἀμύνασθαι δεῖν ᾔνοντο. ἀλλὰ καὶ τούτους μαλακοὺς ἐποίησε, τὸ, τὸν Φίλιππον ὑπάρχειν αὐτοῖς πεισθῆναι, καὶ τὸ, ταῦτα εἰ μὴ ⁵ ποιήσουσιν, ὑμᾶς ἐπ' αὐτοὺς ἔξειν, οὐς βοηθήσειν αὐτοῖς ἠλπίζον ἐκεῖνοι. ἀλλὰ καὶ μεταμέλειν ὑμῶν ᾔνοντό τινες, πεπονημένοις τὴν πρὸς Φίλιππον εἰρήνην.

¹ ἐξέλθοιτε² τὸ τε ψήφισμα³ αὐτοῖς⁴ ἀμύνασθαι⁵ ποιήσουσιν

Τούτοις—προσῆκεν] Sc. αἰσχίην καὶ Φιλοκράτει. An τούτοις συνειπεῖν? S. τοῖς ὑπὸ Φιλίππου ἐπεσταλμένοις. Mox verba sic ordina: καὶ προσῆκε τούτους γράφειν, τὸν Πρόξενον βοηθεῖν εὐθέως. S. τοῖς Φωκεῦσι, pro ἵππος ὁ Πρόξενος βοηθῆ. WOLF.

Ἐπεξέλθοιτε] Vid. Var. Lect.

ιδ'. Ἐπειθόντο] Forte ἐπύθοντο a Πυνδάνομαι, ut paulo post. τὰ παρ' ὑμῶν, id est, τὰ ὑμέτερα ψήφισματα, τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνεγνωσμένα. Post τὴν ἀπαγγελίαν. WOLF. ἐπύθοντο omnium fere Codd. est. Alterum solummodo venerat ex incursu Hypothesis. Proxime autem, Obsorari quidem Cod. cum Wolfio consentit, ἐπαγγελίαν tamen retinent plures. Alibi meam exposui sententiam.

TAYLOR.

Νοῦν ἔχοντες] Hac interrogative bene legi possunt: ut et ista mox, ἦσαν ἄλλοι—ᾔνοντο; et, ἀλλὰ καὶ εἰρήνην; MARKL.

Ἀμύνασθαι] F. ἀμύνεσθαι. MARKLAND. Vid. Var. Lect.

Τὸ, τὸν Φ.] Τὸ ὑπάρχειν αὐτοῖς, τούτεστιν, ὅτι δυνατόν ἐστι τὸν Φίλιππον πεισθῆναι, ἵππος ἂν αὐτοὺς σώσῃ. WOLF. Lego ὑπάξειν αὐτοῖς, suum fore: ut §. λη'. a med. §. μγ'. post med. Alibi plenus dicitur, ὑπάρχειν φίλον τινί, §. μβ'. a med. §. μγ'. ante med. MARKL. Lego τὸν Φίλιππον, φίλον ὑπάξειν (vel ὑπάξειν potius, αὐτοῖς πεισθῆναι. Nam vox ista post Φίλιππον facile excidere potuit, Scriba properante, vel dormitante. TAYLOR.

τούτοις, ὅτι καὶ τοῖς ἐκγόνοις τὴν αὐτὴν ἐψηφίσασθε, ἐπέδειξαν ὥστε πανταχῆ τὰ παρ' ὑμῶν ἀπογνωσθῆναι. διόπερ ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα οὔτοι συνεσκεύασαν, ὃ καὶ μέγιστον ἔμοιγε δοκοῦσιν ἀπάντων ὑμᾶς ἠδικηκέναι. τὸ γὰρ πρὸς ἄνδρα θνητὸν, καὶ διὰ καιροῦς τινὰς ἰσχύοντα, γράφοντας ¹ εἰρήνην ἀθάνατον, συνδέσθαι τὴν κατὰ τῆς πόλεως αἰσχύνην, καὶ ἀποστερηῆσαι μὴ μόνον ² τῶν παρὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ τῶν παρὰ τῆς τύχης εὐεργεσιῶν τὴν πόλιν, καὶ τσαούτῃ περιουσίᾳ χρῆσασθαι πονηρίας, ὡς τε μὴ μόνον τοὺς ὄντας Ἀθηναίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑστερόν ποτε μέλλοντας ἔσεσθαι, πάντας ἠδικηκέναι. πῶς οὐχὶ πάνδεινόν ἐστι; τοῦτο τοίνυν οὐδέποθ' ὑμεῖς ὑπεμείνατ' αἰν ὑστερον προσγράψαι πρὸς τὴν εἰρήνην, τὸ, καὶ τοῖς ἐκγόνοις, εἰ μὴ ταῖς παρ' Αἰσχίνου ῥηθείσαις ὑποσχέσεσι τότε ἐπιστεύσατε· αἷς περ οἱ Φωκεῖς πιστεύσαντες, ἀπώλοντο. καὶ γὰρ τοι παραδόντες αὐτοὺς Φιλίππῳ, καὶ
 359 ἐκόντες ἐγχειρίσαντες ἐκεῖνῳ τὰς πόλεις, ³ ἀπάντων ἐναντίων, ὧν πρὸς ὑμᾶς οὗτος ἀπήγγειλεν ἔτυχον.

κ'. Ἴνα δὲ εἰδῆτε σαφῶς, ὅτι ταῦθ' οὕτω καὶ διὰ τούτους ἀπόλωλε, τοὺς χρόνους ὑμῖν λογιούμεαι, καθ' οὓς ἐγί-

¹ εἰρήνην, ἀθάνατον

² Desunt τῶν παρὰ.

³ ἀπάντων τῶν ἐναντίων

Ἀθάνατον] *Pessime hæc ad hunc usque diem intelligebantur. Nec tamen laborant, nisi mala interpunctione. Ἀθάνατον oportet non ad vocem εἰρήνην, ut vulgo solet fieri, sed ad αἰσχύνην accommodari. Lege itaque: τὸ γὰρ πρὸς ἄνδρα θνητὸν—γράφοντας εἰρήνην, ἀθάνατον συνδέσθαι τὴν κατὰ τῆς πόλεως αἰσχύνην κ. τ. λ. Vos, ubi cum viro mortali pacem decerneretis, immortale civitatis vestræ opprobrium pacisci—πῶς οὐχὶ πάνδεινόν ἐστι; confirmat hoc vis et vehementia totius periodi. IDEM.*

Ἰσπερ] *Posterius, post alia. AUGER.*

κ'. Τοὺς χρόνους λογιούμεαι] *Calculus hic lectorem meum non morabitur, si subnectam Calendarii Attici particulam, resque a Demosthene relatas, in ea quasi tabella pictas.*

- I. Πρῶτη Ἰσταμένου.
- II. Δευτέρα.
- III. Τρίτη.
- IV. Τετάρτη.
- V. Πέμπτη.
- VI. Ἑκτη.
- VII. Ἑβδόμη.
- VIII. Ὀγδοή.

- IX. Ἐνάτη.
- X. Δεκάτη.
- XI. Πρῶτη Μεσοῦντος, vel ἐπὶ Δέκα.
- XII. Δευτέρα.
- XIII. Τρίτη. Reversi Athenas Legati. Demosth. v. 5. p. seq.
- XIV. Τετάρτη.
- XV. Πέμπτη.
- XVI. Ἑκτη. Senatus habitus. v. 11. Renunciatur Legatio.
- XVII. Ἑβδόμη.
- XVIII. Ὀγδοή.
- XIX. Ἐνάτη.
- XX. Εἰκάς. Hoc die ponit Demosthenes decreta Atheniensium renunciari potuisse Phocensibus, v. 16.
- XXI. Δεκάτη Φθίνωντος.
- XXII. Ἐνάτη.
- XXIII. Ὀγδοή. Fædas. Interitus Phocensium. v. ult.
- XXIV. Ἑβδόμη.
- XXV. Ἑκτη.
- XXVI. Πέμπτη.
- XXVII. Τετάρτη. Senatus in Piræo. Auditur Athenis Clades Phocensium, v. 2. p. 231.

γνεθ' ἕκαστα, περὶ ὧν δ' ἂν τις ἀντιλέγη τούτων, ἀναστὰς ἐν τῷ ἔμῳ ὕδατι εἰπάτω. ἡ μὲν τοίνυν εἰρήνη Ἐλαφηβολιῶνος ἐνάτη ἐπὶ δέκα ἐγένετο, ἀπεδημήσαμεν δ' ἡμεῖς ἐπὶ τοὺς ὄρκους, τρεῖς μῆνας ὅλους· καὶ τοῦτον ἅπαντα τὸν χρόνον ἦσαν οἱ Φωκεῖς σῶσι. ἤκομεν δὲ δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας τῆς ἐπὶ τοὺς ὄρκους, τρίτη ἐπὶ δέκα τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνός· καὶ παρῆν ἐν Πύλαις ὁ Φίλιππος ἤδη, καὶ τοῖς Φωκεῦσιν ἐπηγγέλλετο ὧν οὐδὲν ἐπίστευον ἐκεῖνοι. σημεῖον δέ. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἦκον ὡς ὑμᾶς. ἡ δ' ἐκκλησία μετὰ ταῦτα, ἐν ἧ' πάντα τὰ πράγματα ἀπώλεσαν οὗτοι, ψευδάμενοι καὶ φενακίσαντες ὑμᾶς, τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Σκιροφοριῶνος ἐγίγνετο. ἀπὸ τοίνυν ταύτης, πεμπταῖα λογίζομαι¹ καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐν τοῖς Φωκεῦσι γενέσθαι. παρῆσαν γὰρ οἱ τῶν Φωκέων πρέσβεις ἐνθάδε, καὶ ἦν αὐτοῖς, καὶ τί ἀπαγγελοῦσιν οὗτοι, καὶ τί ψηφιεῖσθε ὑμεῖς, ἐπιμελὲς εἶδέναι. οὐκοῦν εἰκᾶς, ἢ τίθεσθαι πυθέσθαι τοὺς Φωκέας τὰ παρ' ὑμῶν. ἀπὸ γὰρ τῆς ἕκτης εἰς ταύτην, πέμπτη γίνεται. ὑστέρᾳ τοίνυν δεκάτῃ. ἐνάτῃ. ὀγδόῃ.

¹ Deest καί.

XXVIII. Τρίτη.

XXIX. Δευτέρα.

XXX. Ἐν καὶ Νέα.

Vir doctissimus Vincent. Contarenus huic rei impendit Variar. suarum Lectionum Cap. XVII. quem iuvabit consulere, cum ob rationes temporis probe subductas, tum quod historiam hujus Orationis in initio Capitis breviter et luculente describit. Adde eruditissimum Virum, Edoard. Corsinium in Fastis Attic. Dissert. II. n. XV. TAYLOR.

Τρεῖς μῆνας ὅλους] Ita infra §. μζ'. ante med. τρεῖς μῆνας ὅλους ἀποδημήσαντες. Et De Cor. §. ι'. in init. οἱ χριστοὶ πρίσθεις οὗτοι καθήντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας. Quod si, ut certissime constat, peregre profecti sint Legati post diem tertium Munychionis, (sit v. g. Martius Mensis. Et ita est praeter-propter) redierunt die 13. Scirrhophorionis, (vel Maii) errat Noster in calculo. Sed in his rebus non exspectamus rigorem supputationis: licet Vox ὅλους, totos, id exspectare permittat. Sufficit, si fuerit bimestre spatium, et quod excurrat. Venia ea facile conceditur, praesertim si amplificandi studio id ab Oratore dicitur. Vid. Contaren. l. c. IDEM.

Τρίτη ἐπὶ δέκα] Ita edidimus, moti

anctoritate Bodl. et Reg. a. non δεκάτῃ, ut alii representant. Modo dixerat, eadem ratione, ἐνάτῃ ἐπὶ δέκα: quanquam et ibi obtinet apud vetusta quaedam exemplaria, uti β. ε. ἐνάτῃ ἐπὶ δεκάτῃ. Sed corrupte, ut arbitror, et contra communem usum scribendi. Et similiter infra v. 11. τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δεκάτῃ Codd. β. δ. ε. IDEM.

Πεμπταῖα] Τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ τοῖς Φωκεῦσιν ἀπηγγέλλεται. Post [§. κς'. ante med.] dicitur πέντε γεγονᾶσιν ἡμέραι μόναι, ἐν αἷς οὗτος ἀπήγγειλε τὰ ψευδῆ, ὑμεῖς ἐπιστεύσατε, οἱ Φωκεῖς ἐπύθοντο, ἐνέδωκαν ἑαυτοὺς, ἀπώλοντο. Sic autem numerabis 16. 17. 18. 19. 20. WOLF.

Καὶ ἦν αὐτοῖς] Verba sic ordina: καὶ ἦν ἐπιμελὲς αὐτοῖς εἶδέναι, καὶ τί ἀπαγγελοῦσιν οὗτοι, καὶ τί ὑμεῖς ψηφιεῖσθε. IDEM.

Ἐστέρᾳ τοίνυν δεκάτῃ] Non ea, quam eikádas modo dixit, sed a tempore habite Concionis. Retro autem numerat Demosthenes, (ut opinor) ut ostendat, brevissimum tempus intercessisse inter pollicitationes Æschinis, et Phocense excidium. IDEM. Minime gentium. Progreditur noster in numerando ea, quae venerunt post diem vigesimum. Id quod fiebat apud Athenienses ordine retrogrado. Quod quanquam plurimis notum est, non

ταύτη ἐγίνοντο αἱ σπονδαί, καὶ πάντα τάκει πράγματα ἀπολώλει, καὶ τέλος εἶχε. ¹ τῷ τοῦτο δῆλον; τῇ τετράδι ² φθίνοντος, ἐκκλησιάζετε μὲν ὑμεῖς τότε ἐν Πειραιεῖ, περὶ τῶν ἐν τοῖς νεωρίοις, ἦκε δὲ Δέρκυλλος ἐκ Χαλκίδος, καὶ ἀπήγγειλεν ὑμῖν, ὅτι πάντα τὰ πράγματα ἐγκεχείρικε Θηβαίοις ὁ Φίλιππος· καὶ πέμπτην ἡμέραν εἶναι ταύτην ἐλογίζετο, ἀφ' οὗ γεγόνασιν αἱ σπονδαί. ὀγδὴ τοῖνον. ἑβδόμη. ἕκτη. πέμπτη. τετράς. αὐτὸ συμβαίνει, εἰς ταύτην εἶναι πέμπτην. οὐκοῦν τοῖς χρόνοις οἷς ἀπήγγελλον,

¹ τῷ

² φθίνοντος. ἐκκλ. μὲν * γὰρ ὑμεῖς

tamen gravabor verba Ulpiani ad hunc locum exscribere. Εἶτα, id est, post diem vigesimum, λοιπὸν ἐκ τῆς πρώτης καὶ εἰκάδος ἐξ ὑποστροφῆς λέγοντες τὴν πρώτην εἰκάδα, (corrige τὴν πρώτην καὶ εἰκάδα), δεκάτην, καὶ τὴν δευτέραν (iterum corrige), ἐνάτην, καὶ τὴν τρίτην εἰκάδα (iterum) ὀγδὴν, καὶ ἁμοίως οὕτως ἕως τῆς τριακάδος. Jam ab hoc computo recens ita Demosthenem eris interpretaturus. Scirrhorionis dies vigesimus: Postridie vigesimus primus, (Attico computo, δεκάτη sc. μὲν φθίνοντος, cursu retrogrado) deinde vigesimus secundus, tertius: eo die factum est factum. Concordat Interpretatio Etrusca: A' venti adunque pogniamo — Seguono poi i vent'uno, i ventidua, i ventitre. Et similiter in sequentibus. Miror, hæc tam protrita non vidisse Wolfium. Et qui hæc non viderit, næ ille de tota hac supputatione et calculo Demosthenis nihil omnino intelliget. Ergo v. 2. τετράδι φθίνοντος Tu interpreteris die mensis vigesimo septimo: non decimo quarto. et v. 7. ὀγδὴ. ἑβδόμη. ἕκτη. πέμπτη. τετράς, ita expones: Dies Scirrhorionis vigesimus tertius — quartus — quintus — sextus — septimus, vel, τετράς φθίνοντος. Intervallum nimirum dierum quique, quo sane utrinque contigit, ut et ea, quæ Athenis gesta essent, rescirent Phocenses, et quæ in Phocide, renuociarentur Athenis. TAYLOR.

Ταύτη ἐγίνοντο αἱ σπονδαί] Sub. τῶν Φωκίων πρὸς Φίλιππον τῇ ὀγδὴ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν Ἀθήνησιν ἐκκλησίαν, hoc est, 24. Maii, qui est ἡ τετράς φθίνοντος, vel, ἡ τετάρτη ἐπὶ εἰκάδι, vel, ἡ ἑβδόμη φθίνοντος. Sin a tempore suppetes, quo Phocenses Atheniensem Concionem cognoverunt, decimus inde dies erit 30. Maii, nonus, 29. octavus, 28. Ego dubitationem meam fateor. WOLF. Qui ea legerit, quæ modo annotari, eum de hoc loco dubitare non sinam. TAYLOR.

Τῷ τοῦτο δῆλον;] Ἀντὶ τοῦ, τίς σημεῖον &c. WOLF.

Τῇ τετράδι φθίνοντος] Τῇ εικοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ Σκιρροφοριῶνος. Τετράς hic non significat quartam lunam, de qua Proverbium, τῇ τετράδι γεγονέναι, sed simpliciter, τὴν τετάρτην μετὰ τὴν εἰκάδα, nisi forte a trigesimo die mensis sit retro numerandum. Ita cadet ἡ τετράς in 27. Maii, nec erit ἡ τετάρτη φθίνοντος. Fuit et ἡ τετράς ἰσταμένου, Mercurio sacra, id est, quartus cujusque mensis dies, seu pridie Nonas. Nomina illa Decuriarum Mensis, ἰσταμένου — μεσοῦντος — φθίνοντος, ἀπίπτει, ἢ λέγοντος salis nota sunt. Ulpiani autem hujus loci Enarratio corrupta, et Supputatio hæc obscura est, quod non satis constat, mihi quidem, unde, aut cur, ordiatur ad hunc modum. Qua de ratione etiam in Orat. περὶ Συμμοριῶν sum conquestus. καὶ ἴσως πανούργημα τι ἦτορικὸν τῇ συγχύσει τῶν ἀριθμῶν ἐμβωλεύει. IDEM.

Ἐν Πειραιεῖ] Alias ἡ Πιρῆξ locus Concionum fuit. Nunc in Piræo portu, a quo utique navalia non longe abfuerunt. IDEM.

Ὀγδὴ τοῖνον] S. φθίνοντος. Hoc est, 23. 24. 25. 26. IDEM. Aliquando experscitur bonus Homo, et ad se redit. TAYL.

Τετράς] Si τετάρτη φθίνοντος, est 27. Sin τετράς, ἡ τετάρτη ἐπὶ εἰκάδι, 24. WOLF.

Αὐτὸ] Sc. τὸ πρᾶγμα. Res ipsa convenerit. Plene in Midiana, p. 517. 15. Ed. Reisk. ὡς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μαρτυρεῖ. Vel τούτῳ, ut in Timocratea, p. 705. 4. Ed. Reisk. MARKLAND.

Ibid. Lambinus, deleta præpositione, legit, αὐτὸ συμβαίνει ταύτην εἶναι πέμπτην. Quod non improbo, et confirmat, quod in superioribus admonebam, scil. Perinde est: utrinque evenit, τὸ αὐτὸ συμβαίνει, utrum a Phocide Athenas, an ab Athenis Phocida nuncietur. TAYLOR.

οἷς ἔγραφον, πᾶσιν ἐξελέγχονται συνηγωνισμένοι Φιλίππῳ, καὶ συναίτιοι γεγονότες τοῦ τῶν Φωκέων ὀλέθρου.

κά. Ἐτι τοίνυν τὸ, μηδεμίαν τῶν πόλεων τῶν ἐν Φωκεῦσιν ἀλῶναι πολιορκία, μηδ' ἐκ προσβολῆς κατὰ κράτος, ἀλλ' ἐκ τοῦ σπείσασθαι πάντας ἄρδην ἀπολέσθαι, μέγιστόν ἐστι σημεῖον τοῦ διὰ τούτους πεισθέντας αὐτοὺς, ὡς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου σωθήσονται, ταῦτα παθεῖν· οὐ γὰρ ἐκεῖνόν γε ἠγνόουν. φέρε δὴ μοι καὶ τὴν συμμαχίαν τὴν τῶν Φωκέων, καὶ τὰ δόγματα, ὑφ' ὧν καθεῖλεν αὐτῶν τὰ τείχη, ἵν' εἰδῆτε, οἷων ὑπαρχόντων αὐτοῖς παρ' ὑμῶν, οἷων ἔτυχον διὰ τούτους, τοὺς θεοῖς ἐχθρούς. λέγε.

ΣΥΜΜΑΧΙΑ ἈΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΦΩΚΕΩΝ.

Ἄ μὲν τοίνυν ὑπῆρχε παρ' ὑμῶν αὐτοῖς, ταῦτ' ἐστὶ, φιλία, συμμαχία, βοήθεια· ὧν δ' ἔτυχον διὰ τοῦτον, τὸν βοηθῆσαι κωλύσαντα ὑμᾶς ἀκούσατε. λέγε.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΦΙΛΙΠΠΙΟΥ ΚΑΙ ΦΩΚΕΩΝ.

Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. ὁμολογία Φιλίππου καὶ Φωκέων φησὶν, οὐχὶ Θεβαίων καὶ Φωκέων, οὐδὲ Θετταλῶν καὶ Φωκέων, οὐδὲ Λοκρῶν, οὐδ' ἄλλου τῶν παρόντων οὐδενός. καὶ πάλιν, παραδοῦναι δὲ τὰς πόλεις ² φησὶ Φωκέας Φιλίππῳ, οὐχὶ Θεβαίοις, οὐχὶ Θετταλοῖς, οὐδὲ ἄλλῳ οὐδενί. ³⁶¹ διὰ τί; ὅτι Φίλιππος ἀπηγγέλλετο πρὸς ὑμᾶς ὑπὸ τούτου, ἐπὶ τῇ τῶν Φωκέων σωτηρίᾳ παρεληλυθέναι. τούτῳ δὴ ³ πάντ' ἐπίστευον, καὶ πρὸς τοῦτον ⁴ πάντ' ἐσκόπουν·

¹ [Ἀθηναίων καὶ]

² (φησὶ)

³ πάντες

⁴ [πάντ' ἐσκόπουν, πρὸς τοῦτον] πάντες ἐποιοῦντο

κά. Σπείσασθαι] S. τοὺς Φωκέας. Mox [v. 12.] ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΦΩΚΕΩΝ. WOLF. Πείσασθαι habent Editi præter Parisienses. Ubi renovari voluit Lambinus. Rectius manuscripti nostri, ut edidimus. TAYLOR.

καθεῖλεν] Nempe Φίλιππος. AUGER.

ΣΥΜΜΑΧΙΑ κ. τ. λ.] Pro Συμμαχία Θεβαίων καὶ Φωκέων, in nostro Ἀθηναίων καὶ Φωκέων erat. Atque ita legendum esse superiora et antecedentia verba confirmant. ONSOP. Θεβαίων quoque Ald. Hervag. aliique. Sed Editioes, quæ rite procurabantur, ut oportebat, et Codd. nonnulli, inter quos Altemps. et Askew. In Codd. a. 3. Aug. Harl. de-

sunt verba Ἀθηναίων καὶ, et exaratur solummodo Συμμαχία Φωκέων. Quod est inhonestum. Cæterum multas turbas dederunt propter similitudinem voces Θεβαίων et Ἀθηναίων. Nam prima litera abrasa in hac posteriore voce, non multum abluunt. Notavi et confirmavi pluribus ad Leptineam pag. 489. 10. Ed. Reisk. Et juvabit quoque adjicere, quæ produxit Cl. Valesius ad pag. 155. Harpocratioris. TAYLOR.

Παρόντων] F. ἀπάντων, ut ζ. κγ'. ante med. καὶ οὐδενὶ τῶν ἀπάντων ἄλλῳ γεγονός. MARKLAND. Felicissime. πάντων Cod. Reg. a. I DEM.

Πρὸς τοῦτον κ. τ. λ.] Voces istæ πρὸς

πρὸς τοῦτον ἐποιοῦντο τὴν εἰρήνην. λέγε δὴ τὰπίλοιπα, καὶ σκοπεῖτε ¹ τί πιστεύσαντες, ¹ τί ἔπαθον. ἄρά γε ὅμοια, ἢ παραπλήσια, οἷς οὗτος ἀπήγγειλε; λέγε.

ΔΟΓΜΑ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ.

Τούτων, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, δεινότερα οὐ γέγονεν, οὐδὲ μείζω πράγματα ἐφ' ² ὑμῶν ἐν τοῖς Ἑλλησιν οἶμαι δ' οὐδ' ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. τηλικούτων μέντοι, καὶ τοιούτων πραγμάτων εἰς ἀνὴρ ³ κύριος Φίλιππος γέγονε διὰ τούτους, οὐσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ἢ προεστάναί τῶν Ἑλλήνων πάτριον, καὶ μηδὲν τοιοῦτον περιορᾶν γιγνόμενον.

κβ'. Ὅν μὲν τοίνυν τρόπον οἱ ταλαίπυροι Φωκεῖς ἀπολάλασιν, οὐ μόνον ἐκ τῶν δογμάτων τούτων ἐστὶν ἰδεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἔργων ἀπέπρακται. θέαμα δεινόν, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἐλεεινόν. ὅτε γὰρ νῦν ἐπορευόμεθα εἰς Δελφοὺς, ἐξ ἀνάγκης ἦν ὁρᾶν ⁴ ἡμῖν πάντα ταῦτα, οἰκίας κατεσκαμμένας, τείχη περιηρημένα, χώραν ἔρημον τῶν ἐν ἡλικία, γυναῖα δὲ, καὶ παιδάρια ὀλίγα, καὶ πρεσβύτας ἀνθρώπους οἰκτρούς. ὅλως δὲ, οὐδ' ἂν εἰς ἐφικέσθαι δύναιτο ⁵ τῷ λόγῳ τῶν ἐκεῖ κακῶν νῦν ὄντων. ἀλλὰ μὲν, ὅτι τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θηβαίοις ψῆφον ἔθεντο οὗτοι περὶ ὑμῶν ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προτεθεῖσαν, ὑμῶν ἔγωγε ἀκούω πάντων.

362 τίνα ἂν οὖν οἴεσθε, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς προγόνους ὑμῶν, εἰ λάβοιεν αἴσθησιν, ψῆφον ἢ γνώμην θέσθαι ⁶ τῶν τοῦ

¹ τί] οἷα ² ἡμῶν ³ κύριος εἰς ἀνὴρ ⁴ ἡμῖν ὁρᾶν ⁵ τῷ λόγῳ δύναιτο
⁶ τῶν αἰτίων τοῦ τῶν φηκέαν ὀλέθρου;

τοῦτον (vel cum nonnullis πρὸς τοῦτο) πάντ' ἐσκόπου, desunt in Codd. Regg. a. e. et in Harleiano nostro. Et profecto melius absunt. Eas natas esse arbitror a sequentibus, quae in Veneto exemplari ita leguntur, πρὸς τοῦτον πάντες ἐποιοῦντο. IDEM. Τί ἔπαθον] Excidii Phocensium descriptionem vide apud Diodorum, [lib. 16.] folio Græco 542. WOLF.

Δόγμα] Lege Δόγματα. Supra v. 9. p. 232. et §. κβ'. in init. MARKLAND.

ἡμῶν] F. ἡμῶν, ut §. κγ'. in init. MARKLAND. Vid. Var. Lect.

Οὐδ' ἐν τῷ πρόσθεν] Χρόνῳ lege. WOLF.

κβ'. Ἐναντίαν—ψῆφον] Thebani, victis ad Ægospotamos Atheniensibus, in Concilio pronunciarunt, Athenas delendas esse, et Atticam pascuis ovium assignandam. Quibus adversatos fuisse Phocenses hic

tradit Demosthenes, cum nec Lacedæmonii committendum censerent, τὴν Ἑλλάδα ἐτερόφθαλμον γίνεσθαι. IDEM.

Οὔτοι] Nempe Φωκεῖς. AUGER.

προτεθεῖσαν] Lege προτεθεῖσαν.

WOLF. Recte. Nam προτεθεῖσαν, quod exibat e prelo Benenati, aliorumque, erat a mala manu. Sinceriores lectionem agnoscit Cod. Paris. a. item Bodl. et MSS. Felician. Recte etiam Ulpianus noster, dum historiam hujus loci enarrat: Κρατίσαντες;—οἱ Λακεδαιμόνιοι—προέθεντο ψῆφον περὶ τῶν Ἀθηναίων. Non potuit melius. Dixi liberius de hoc errore Codicum facillimo, ad Lysiam, Orat. I. pag. 23. Not. 50. et ad Timocrateam pag. 715. 13. Ed. Reisk. TAYLOR.

Περὶ τοῦ τῶν] [Ita Aldus.] M. Περὶ τῶν τοῦ τῶν: ac potius, quia molesta est tot

Φωκέων ὀλέθρου αἰτίων; ἐγὼ μὲν γὰρ ¹ οἶμαι, καὶ κατα-
λεύσαντας αὐτοὺς ταῖς ἑαυτῶν χερσὶ καθαρούς ἔσεσθαι
νομίζειν. πῶς γὰρ οὐκ αἰσχυρὸν, μᾶλλον ² δὲ τίς ἐστὶν
ὑπερβολὴ τούτου, τοὺς σεσηκότας ἡμᾶς τότε, καὶ τὴν σώ-
ζουσαν περὶ ἡμῶν ψῆφον θεμένους, τούτους τῶν ἐναντιῶν
τετυχηκένοι διὰ τούτους, καὶ περιωφθαι τοιαῦτα πεπον-
θότας, οἷα οὐδένας ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων; τίς οὖν ὁ τούτων
αἴτιος; τίς ὁ ταῦτα φενακίσας; οὐκ οὗτος;

κγ'. Πολλὰ μὲν τοίνυν ἂν τις, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, Φίλιπ-
πον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης, εἰκότως ³ τοῦτο μάλιστα ἂν εὐ-
δαιμονίσαιεν ἀπάντων, ὃ, μὰ τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεὰς, οὐκ
ἔχω λέγειν ἔγωγε ἄλλον, ὅς τις εὐτύχηκεν ἐφ' ἡμῶν. τὸ
μὲν γὰρ πόλεις μεγάλας εἰληφέναι, καὶ χώραν πολλήν ὑφ'
ἑαυτῶ πεποιῆσθαι, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ζηλωτὰ μὲν
ἐστὶν, οἶμαι, καὶ λαμπρά· πῶς γὰρ οὐ; ἔχοι δ' ἂν τις
εἰπεῖν πεπραγμένα καὶ ἐτέροις πολλοῖς. ἀλλ' ⁴ ἐκεῖνο ἴδιον,
καὶ οὐδενὶ τῶν ἀπάντων ἄλλω γεγονὸς εὐτύχημα. τὸ ποῖ-
ον; τὸ, ἐπειδὴ πονηρῶν ἀνθρώπων εἰς τὰ πράγματα αὐτῶ
ἐδέησε, πονηροτέρους εὐρεῖν, ἢ ἐβούλετο. πῶς γὰρ οὐχ οὗτοι
τοιούτοι δικαίως ὑποληφθεῖεν ἂν, εἴγε ἂ ⁵ ὑπὲρ ὧν αὐτὸς
Φίλιππος, τηλικούτων ὄντων αὐτῶ τῶν διαφορῶν, οὐκ ἐτόλ-
μα ψεύσασθαι, ⁶ οὐτ' εἰς ἐπιστολὴν γράψαι οὐδεμίαν, οὐ-
δὲ πρὸς βευτῆς οὐδεὶς εἶπε τῶν παρ' ἐκείνου· ἐπὶ ταῦτα

¹ οἶμαι² δ', εἴ τις³ * τούτου⁴ ἐκεῖνό γ' ἴδιον⁵ ὑπὲρ αὐτοῦ Φίλιππου⁶ * οὐδ' αὐτὸς εἰς

articulorum repetitio, περὶ τῶν τοῦ Φω-
κέων ὀλέθρου αἰτίων. WOLF. Satius cum
Harl. περὶ τῶν αἰτίων τοῦ (non τῆς, ut MS.)
τῶν Φωκέων ὀλέθρου. TAYLOR.

Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι κ. τ. λ.] Dubitatio
hic subit, referendumne sit τὸ καθαρὸς
ad homicidii crimen, quod quidem nullum
futurum videtur in poena proditorum: an
ad crimen perfidiae et ingratitude, quo
spectare videntur et praecedentia et sub-
sequentia. Nempe conditionis crimine
primum legati, deinde civitas ipsa teneri
videbatur, nisi vindicaret. Tu, si ita
sentias; rescribe, καθαρὸς οὐκ ἔσεσθαι,
vel, si malis, οὐκ ἂν καταλεύσαντας, vel
etiam; οὐ κἂν καταλεύσαντας. JURIN.

Τούτου] Nempe τοῦ αἰσχυροῦ. AUGER.

Τίς ἐστὶν ὑπερβολή] Editi omnes ante
Wolfium, et manuscripti quoque, μᾶλλον
δὲ, εἴ τις ἐστὶν ὑπερβολή. Et tum deesse
aliquid suspicarer post τούτο, hoc pacto:

πῶς γὰρ οὐκ αἰσχυρὸν, μᾶλλον δὲ, εἴ τις ἐστὶν
ὑπερβολὴ τούτου, πῶς οὐκ ἂν σεβέστατον;
vel aliquid simile. TAYLOR.

κγ'. Ἄλλο] Lege ἄλλω. WOLF. ἄλλο
enim plurimi: et in aliis prorsus deerat.
TAYLOR.

Ἄ ὑπὲρ ὧν] Alterum horum ex mar-
gine esse opinor: et ultimum potius,
nempe ὑπὲρ ὧν. Ita primitus, εἴγε ἂ αὐτὸς
Φίλιππος—οὐκ ἐτόλμα ψεύσασθαι. Aliquis
deinde explicavit ἂ ὑπὲρ ὧν. Sequiores
utrumque admiserunt. MARKLAND. E
nostris, pro εἴγε, οἴγε, et nonnulli, οἴγε
ἂ Φίλιππος, caeteris neglectis. Cod. Reg.
a. εἴγε ὑπὲρ ὧν, omisso praenomine. In
pluribus, εἴγε ἂ ὑπὲρ αὐτοῦ Φίλιππος—οὐκ
ἐτόλμα ψεύσασθαι. TAYLOR.

Γράψαι] Constantius exarari in MSS.
video ἔγραψεν. οὐτ' εἰς ἐπιστολὴν, vel,
abjecta praepositione, οὐτ' ἐπιστολὴν ἔγρα-
ψεν οὐδεμίαν. Ita plurimi. IDEM.

οὔτοι μισθώσαντες ἑαυτοὺς, ὑμᾶς ἐξηπάτων; καὶ ὁ μὲν Ἀντίπατρος, καὶ ὁ Παρμενίων, δεσπότη διακονοῦντες, καὶ οὐ μέλλοντες μετὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐντεῦξασθαι, ὅμως τοῦθ' εὔροντο, τὸ μὴ δι' αὐτῶν ὑμᾶς ἐξαπατηθῆναι· οἱ δὲ Ἀθηναίων, τῆς ἐλευθερωτάτης πόλεως, πρέσβεις ταχθέντες, ὑμᾶς, οἷς ἀπαντῶντας ἐμβλέπειν, οἷς συζῆν ἀνάγκη τὸν λοιπὸν βίον, καὶ ἐν οἷς εὐθύνας ἤμελλον δάσειν τῶν πεπραγμένων, τούτους ἐξαπατᾶν ὑπέστησαν. πῶς ἂν ἀνδρωποικακίους, ἢ μᾶλλον ἀπονενομημένοι τούτων γένοιτο;

κδ'. Ἴνα τοίνυν εἰδῆτε, ὅτι καὶ κατάρατός ἐστιν ὑφ' ὑμῶν, καὶ οὐδ' ὅσιον ὑμῖν οὐδ' εὐσεβές ἐστι τοιαῦτα ἐψευσμένον αὐτὸν ἀφεῖναι, λέγε τὴν ἀράν, καὶ ἀνάγνωθι λαβὼν τὴν ἐκ τοῦ νόμου ταυτηνί.

ΑΡΑ.

Ταῦθ' ὑπὲρ ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καθ' ἐκάστην ἐκκλησίαν ὁ κήρυξ εὔχεται, νόμῳ προστεταγμένα, καὶ ὅταν ἡ βουλὴ κἀθῆται, παρ' ἐκείνη πάλιν. καὶ ταῦτ' οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ, ὡς οὐκ εὔ ἦδει· ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν, καὶ ὑπηρετῶν τῇ βουλῇ, αὐτὸς ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι. πῶς οὖν οὐκ ἄτοπον, καὶ ὑπερφυῆς ἂν πεποιηκότες ὑμεῖς εἴητε, εἰ ἄρ' ἂ προστάττετε, μᾶλλον δ' ἀξιούτε¹ ποιῆσειν ὑπὲρ ὑμῶν τοὺς θεοὺς, ταῦτ' αὐτοὶ κύριοι γεγεννημένοι τήμερον μὴ ποιήσετε· ἀλλ' ὄν ἐκείνοις εὔχεσθε ἐξώλη ποιεῖν, αὐτὸν, καὶ γένος, καὶ οἰκίαν, τοῦτον ἀφίετε

1 ποιεῖν

Καὶ ὁ μὲν Ἀντίπατρος κ. τ. λ.] Restitutum est καὶ εἶγε ὁ μὲν Ἄ. Aut ea vox saltem subintelligenda est. Uno enim spiritu, uno tenore orationis dixit Demosthenes: πῶς γὰρ—εἶγε ἂ αὐτὸς Φίλιππος—καὶ εἶγε ὁ μὲν Ἀντίπατρος κ. τ. λ. Quo admisso, Interrogationis nota recte apponetur clausula orationis, ad vocem ὑπέστησαν. IDEM.

Ἀθηναίων] F. leg. Ἀθηνῶν. AUGER. Vid. Var. Lect.

κδ'. Κατάρατος] Refertur ad Æschinem. IDEM.

Λέγε] Vid. Var. Lect.

ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν—αὐτὸς ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι] Id est, cum enim scribæ officio fungeretur, ipse apud vos (ad iudices loquens) recitanti

præconi legis hujus verba præibat. Id enim a Latinis præire dicitur, quæ Græcis est ἐξηγεῖσθαι, καὶ προσδοσιεῖν. Plinius in epistolis de pseudochristianis quibusdam loquens. "Cum præeunte me, inquit, deos appellarent, et imagini tuæ, quam propter hoc jusseram cum simulacris numinum afferri, thure ac vino supplicarent." præeunte me dixit, id est, verba præloquente. Livius lib. 8. de Decio devovente se: "Agedum, inquit, pontifex pop. Rom. præi verba quibus me pro legionibus devoveam." Bud. in Pandect. Et edit. HERVAG.

Ἐξηγεῖτο] Demosthenes ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· αὐτὸς ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τῷ κήρυκι, ἀντὶ τοῦ, ὑπαγορεύειν. Priscian. col. 1182. TAYLOR.

αὐτοί; μηδαμῶς. ὅς γὰρ ἂν ὑμᾶς λάβη, τοῦτον ἀφίετε τοῖς θεοῖς κολάζειν· ὃν ¹ δ' αὐτοὶ λάβητε, μηκέτ' ἐκείνοις περὶ τούτου προστάττετε.

κέ. Εἰς τοίνυν ² τοῦτ' ἀναιδείας, καὶ τόλμης ἤξειν ³ αὐτὸν ἀκούω, ὥστε πάντων τῶν πεπραγμένων ἐκστάντα, ὧν ἀπήγγειλεν, ὧν ὑπέσχετο, ὧν πεφενάκικε τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐν ἄλλοις τισὶ κρινόμενον, καὶ οὐκ ἐν ὑμῖν τοῖς πᾶσι ³⁶⁴ εἶδόντι, πρῶτον μὲν Λακεδαιμονίων, εἶτα Φωκῶν, εἶθ' Ἠγησίππου κατηγορήσειν. ἔστι δὲ ταῦτα γέλωσ, μᾶλλον δὲ ἀναίσιχυντία δεινῆ. ὅσα γὰρ νῦν ἐρεῖ περὶ τῶν Φωκῶν, ἢ τῶν Λακεδαιμονίων, ἢ τοῦ Ἠγησίππου, ⁴ ἢ ὡς Πρόξενον οὐχ ὑπεδέξαντο, ⁵ ἢ ὡς ἀσεβεῖς εἰσιν, ⁶ ἢ ὅ, τι ἂν δὴ ποτε αὐτῶν κατηγορῆ, πάντα δήπου ταῦτα πρὸ τοῦ τοὺς πρέσβεις τούτους δεῦρ' ἦκειν, ἐπέπρακτο· καὶ οὐκ ἦν ἐμποδὼν τῶ τοὺς Φωκῆας σώζεσθαι. ὡς τίς φησιν; Αἰσχίνης αὐτὸς οὔτοςί. οὐ γὰρ ὡς, εἰ μὴ διὰ Λακεδαιμονίους, οὐδ' ὡς, εἰ μὴ Πρόξενον οὐχ ὑπεδέξαντο, οὐδ' ὡς, εἰ μὴ δι' Ἠγησίππον, οὐδ' ὡς, εἰ μὴ διὰ τὸ, καὶ τὸ, ἐσώθησαν ἂν οἱ Φωκεῖς, οὐχ οὕτω τότε ἀπήγγειλεν· ἀλλὰ πάντα ταῦτ' ὑπερβάς διαρρήδη ἦκειν ἔφη πεπεικῶς Φίλιππον, Φωκῆας σώζειν, τὴν Βοιωτίαν οἰκίζειν, ὑμῖν τὰ πράγματα οἰκειᾶ ποιεῖν, ταῦτα πεπραχέσθαι ⁶ δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν, ⁷ διὰ ταῦτα χρήματ' ἑαυτῶ τοὺς Θηβαίους ἐπικεκηρυχέναί.

¹ δ' ἂν αὐτοὶ

² τοῦτο τοίνυν

³ αὐτὸν ἤξειν

⁴ Deest ἢ.

⁵ ὡς

⁶ δυοῖν

⁷ καὶ διὰ

κέ. Ἡ ὁ, τι] Cum nonnullis, immo plurimis, Codd. vidi, ut Ven. Lind. Harl. Ital. Obsop. Aug. constanter insinuare ὡς ante ὅ, τι, scil. ἢ ὡς, ὅ, τι (Ask. quidem ὡς ὅτι pro ἢ ὅτι) arbitrabar hoc non temere aut inconsulto factum: et iudicabam protinus, aliquid latere, ἢ ὡς ἀσεβεῖς εἰσιν, ἢ ὡς *** Quid esset interea, quod latebat, hoc eruere desperabam, cum Codd. de ea re prorsus tacerunt. Ecce mihi praesto fuit ex insperato Ulpianus, eujus scholion adhibere lectorem meum admoneo: nam ad totius hujusce loci illustrationem multum conferet; praecipue autem eam medicinam adferet, quam memoravi. Ecce enim: Φωκῶν κατηγορεῖ, διότι—Πρόξενον—οὐ προσεδέξαντο, κατάλυσι τῶν πόλεων ὑποπετεύσαντες, ἐντεῦθεν πονηροὺς Φωκῆας ἐκάλεσαν ἀσεβεῖς ὅ, τι—τὰς μυστηριώδεις σπονδὰς οὐκ ἐδέξαντο—ἔθεν αὐτοὺς καὶ ἀσεβεῖς ἀνόμασεν. lege ergo in Textu,

ἢ ὡς ἀσεβεῖς εἰσιν, ἢ ὡς πονηροί, ἢ ὅ, τι ἂν δήποτε αὐτῶν κατηγορῆ. TAYLOR.

Ὡς τίς φησιν; Αἰσχίνης αὐτὸς] Est haec Subjectio. Quis hoc dicit? Aeschines ipse. οὐχ ὑπεδέξαντο v. 17. lege. S. οἱ Φωκεῖς. WOLF. Legitur in Cod. Vaticano, uti discimus ex marg. Exemplaris Altemps. ὡς που φησὶν Αἰσχίνης οὔτοςί. Plurimi item Codd. ὡς πού φησιν. Tum ista Wolfiana distinctione nihil opus erit. TAYLOR.

Ἄν] Inserui auctoritate Codd. Paris. Obsop. et Ask. ἴσ. ἂν οὕτως ὀρθῶς, sc. οὐ σωθῆσονται Φωκεῖς. Ita marg. Altemps. IDEM. Cujus annotationis sententiam haud percipio. REISK. At, si Wolfianum, in quo legitur ἐσώθησαν οἱ Φ. sine ἂν, cum textu Taylori contulisset V. D., umbras illico, ni fallor, facile discussisset.

Πεπραχέσθαι] Verba haec adducit Priscianus, col. 1185. ordine inverso, δυοῖν ἢ τρι-

κς'. Μὴ τοίνυν ἀπὸ τοῦ τοῦτον ἀπαγγεῖλαι ταῦτα ἐπέπρακτο ἢ Λακεδαιμονίοις, ἢ Φωκεῦσιν, ἀκούετε, μηδὲ ἀνέχεσθε, μηδὲ κατηγορεῖν ἑᾶτε Φωκῶν, ὡς πονηροί. οὐδὲ γὰρ Λακεδαιμονίους διὰ ¹ τὴν ἀρετὴν ποτε ἐσώσατε, οὐδὲ τοὺς καταράτους Εὐβοέας τουτουσί, οὐδὲ ἄλλους πολλούς· ἀλλ' ὅτι συμφέρον ἦν, σῶς εἶναι, τῇ πόλει, ὡσπερ Φωκῆας νυνί. καὶ τί, τῶν Φωκῶν, ἢ τῶν Λακεδαιμονίων, ἢ ὑμῶν, ἢ ἄλλου τινὸς ² ἀνθρώπου, μετὰ τοὺς παρὰ τούτου λόγους ἐξαμαρτόντος, οὐκ ἀπέβη τὰ πρὸς ὑμᾶς ὑπὸ τούτου τότε
 365 ῤηθέντα· τοῦτ' ἐρωτᾶτε. οὐ γὰρ ἔξει δεῖξαι. πέντε γὰρ γεγόνασιν ἡμέραι μόναι, ἐν αἷς οὗτος ἀπήγγειλε τὰ ψευδῆ· ὑμεῖς ἐπιστεύσατε· οἱ Φωκεῖς ἐπίθοντο· ἐνέδωκαν ἑαυτοὺς· ἀπώλοντο. ὅθεν, οἶμαι, καὶ δηλὸν ἐστι σαφῶς, ὅτι πᾶσα ³ ἀπάτη καὶ τέχνη συνεσκευάσθη τοῦ περὶ τοὺς Φωκῆας ὀλέθρου. ὃν μὲν γὰρ χρόνον οὐχ οἶός τ' ἦν ἐλθεῖν ὁ Φίλιππος ⁴ διὰ τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἦν ἐν παρασκευῇ, τοὺς Λακεδαιμονίους μετεπέμπετο, πάντα τὰ πράγματα ὑποσχόμενος πράξειν ⁵ ἐκείνοις, ἵνα μὴ δι' ὑμῶν αὐτοὺς ⁶ οἱ Φωκεῖς ὑποποιήσονται· ἐπειδὴ δὲ ἤκεν εἰς Πύλας, οἱ Λακεδαιμόνιοι δ'

¹ τὴν αὐτῶν ἀρετὴν² ἀνθρώπων³ ἡ ἀπάτη⁴ μετὰ⁵ ἐκείνοις ὑποσχόμενος πράξειν⁶ οἱ φωκεῖς αὐτοὺς

ἂν ἡμερῶν ταῦτα πεσπράξασθαι. TAYLOR.

κς'. Ὡς πονηροί] Ὡς πονηρῶν legendum.

Spectat enim præcedentem genitivum Φωκῶν. OBSOP. Ita MSS. Felic. et Man. Ita Exemplar D. Askew. TAYLOR.

Ἀρετῆν] Adde αὐτῶν ex Edit. Ald. et Lutec. et exemplaribus probatissimis Ven. Harl. Aug. IDEM.

Εὐβοέας τουτουσί] Eubæenses hos, vel istos. Demonstrative: licet istud, de quo Sermo tunc fit, non adsit. Qui Græcis est usus Pronominis οὗτος, de re aliqua omnibus bene nota. Sic §. νή. ἤρτο Σάτυρον τουτονί, Satyrum hunc interrogavit. Satyrus non tunc aderat: vide quæ sequuntur. Ita, §. ξέ. post med. Πυθολκία τουτονί, et §. ξς'. ante med. Φίλιππον τουτονί et passim in hac ipsa Oratione. Unde explicandus locus iste in Leptinea, p. 480. 8. Ed. Reisk. de Chabria: εἶλε δὲ τῶν νήσων τούτων τὰς πολλὰς: harum vel istarum insularum plenasque, scil: quas omnes novistis: de quibus Insulis vide Cl. Taylorum ad Mar-mor Sandvicense. Aliud agebam, cum vocem τούτων ibi delendam putavi, immemor exemplorum hujusce rei plarium, quæ

antea dederam ad Max. Tyrium, Dissert. XXIII. p. 694. Ed. Lond. A Græcis mutuati sunt Latini eundem morem loquendi in pronominie *Hic*. MARKLAND.

Ἐπίθοντο] Ἐπεῖθοντο Lambinus: forte propter §. κα. ad init. Sed opinio præter rem. Flagitat locus, ut intelligatur de iis rebus, quæ gestæ erant Athenis, et quas Phocenses resciverunt. Confer §. κ'. per totam: Ubi, inter alia dicitur, εἰκάς, ἢ τίθεμεν πυσέσθαι τοὺς Φωκῆας τὰ παρ' ὑμῶν. Sin aliam exspectet Lector meus fidejussorem, præstabo. Ecce enim Suidas: πυυθάνεσθαι—ἐπὶ τοῦ ἀκούειν—Δημοσθέντες ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας. Οὗτος ἀπήγγειλε τὰ ψευδῆ ὑμεῖς ἐπιστεύσατε· οἱ Φωκεῖς ἐπίθοντο. TAYLOR.

Πᾶσα ἀπάτη] F: πᾶσ' ἡ ἀπάτη, ut §. πθ'. ad init. τὴν ἀπάτην δλκν. MARKLAND.

Ὀλέθρου] Subaudi ἕνεκα. AUGER.

Τοὺς Λακεδαιμονίους μετεπέμπετο] Clam cum Phocensibus conjunctos fuisse Lacedæmonios tradit Diodorus. WOLF.

Ἰνά μὴ δι' ὑμῶν αὐτοὺς οἱ Φωκεῖς ὑποποιήσονται] Hoc est, οικειώσονται, sibi concilient. ὑποποιεῖμαι idem ferme est quod περιποιεῖμαι. Ex edit. HERVÆG.

αἰσθόμενοι τὴν ἔνεδραν ὑπεχώρησαν, τοῦτον αὖ προκαθή-
κεν ἔξαπατᾶν ὑμᾶς, ἵνα μὴ πάλιν ὑμῶν αἰσθόμενων, ὅτι
Θηβαίοις τὰ πράγματα πράττει, εἰς χρόνους, καὶ πόλεμον,
καὶ τριβὴν ἐμπέσῃ, τῶν μὲν Φωκέων ἀμυνομένων, ὑμῶν δὲ
βοηθούτων, ἀλλ' αἰκονιτὶ πάνθ' ὑφ' ἑαυτῶ ποιήσεται. ὅπερ
καὶ γέγονε. μὴ οὖν ὅτι καὶ Λακεδαιμονίους καὶ Φωκέας ἐξη-
πάτησε Φίλιππος, διὰ ταῦθ' ὧν ὑμᾶς οὗτος ἐξηπάτησε, μὴ
δότω δίκην. οὐ γὰρ δίκαιον.

κζ'. Ἄν τοίνυν ἀντὶ Φωκέων, καὶ Πυλῶν, καὶ τῶν ἄλ-
λων τῶν ἀπολωλότων, ¹ Χερῆρόνησος ὡς περίεστι τῇ πόλει
λέγῃ, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μὴ ἀποδέξῃσθε, ὧ ἄνδρες δικασ-
ταί, μὴδ' ὑπομείνητε, πρὸς οἷς ἐκ τῆς πρεσβείας ἠδίκη-
σθε, καὶ ἐκ τῆς ἀπολογίας ὄνειδος προσκατασκευασθῆναι
τῇ πόλει ὡς ἄρα ὑμεῖς τῶν ἰδίων τι κτημάτων ὑπεξαίρου-
μενοι, τὴν τῶν συμμάχων σωτηρίαν προήκασθε. οὐ γὰρ
ἐποιήσατε τοῦτο, ἀλλ' ἤδη τῆς εἰρήνης γεγонуίας, καὶ τῆς
Χερῆρόνησου σώας οὐσης, τέτταρας μῆνας ὅλους ἐσώζοντο οἱ 366
Φωκεῖς τοὺς ὑστερον ἢ δὲ τούτου ψευδολογία, μετὰ ταῦθ'
ὑστερον αὐτοὺς ἀπώλεσεν, ἔξαπατήσασα ὑμᾶς. εἶτα καὶ
νῦν ἐν μείζονι κινδύνῳ τὴν Χερῆρόνησον οὖσαν εὐρήσετε, ἢ
τότε. πότερον γὰρ εὐπωρότερον ἀν' δίκην ἔδωκε Φίλιππος
ἔξαμαρτῶν εἰς αὐτὴν, πρὶν τούτων τι τῆς πόλεως προλα-
βεῖν, ἢ νυνί; ἐγὼ μὲν οἶμαι τότε πολλῶ. τίς οὖν ἢ ταύτης

¹ Χερῆρόνησον

Μὴ οὖν ὅτι καὶ Λακεδαιμονίους] Non igitur
hic rancus ideo non pendet impostura in
perniciem vestram admissa, quod et Lace-
dæmoniis et Phocensibus Philippus impo-
suit. neque enim id æquum est. Ubi videre
est, duas negationes geminatas affirmare
interdum, ut apud Latinos quoque. Idem
alibi, [ῥ. νή.] κελεύσαντος δ' ἐκείνου λέγειν, καὶ
τι καὶ νεανεισταμένου τοιοῦτον ὡς οὐδὲν ὅ, τι οὐ
ποιήσει, εἰπέιν φασίν, ὅτι, &c. *Jubente au-*
tem illo dicere, atque hujusmodi aliquid ja-
ctabunde, juvenilique ferocia pollicente ni-
hil non se facturum. Hoc enim significat
νεανειεσθαι voce passiva prolatum. IDEM.

κζ'. Ἄν τοίνυν κ. τ. λ.] Vid. Hermog. de
Invent. pag. 151. Edit. Port. Verba quidem
non magnopere illustrat, neque enim
illustrari egent, sed vim Oratoris nostri
et artificium, eamque Figuram, in qua do-
minat maxime, satis dilucide ob oculos
ponit. TAYLOR.

- Ὑπεξαίρουμένοι] Eriperetis Wolfius: mi-

nus accurate; per levare occultamente dal
pericolo alcuna delle vostre cose, uti opti-
mus Interpres Etruscus. IDEM.

Τέτταρας μῆνας ὅλους] Attamen, ut recte
Contarenius, Var. Lect. Cap. 17. a die
XIX. Elaphebolionis, quo die Pacem
factam fuisse constat, si numerando per-
veniamus ad diem XXIII. Scirrhopho-
rionis, quo redigerentur Phocenses, non
amplius tribus mensibus reperietur cum
diebus quatuor. Vide, quæ dixi ad ῥ. κ'.
in init. IDEM.

Τούτων] Conjeceram τοῦτον, sed ab-
stinui, monitus a Scholiaste. Phocis,
sive Resp. Phocensium, constabat ex plu-
rimis Civitatibus: Αἱ τε πόλεις πολλαὶ καὶ
χαλεπαὶ λαβεῖν, αἱ τῶν Φωκέων, ut ait No-
ster in sequentibus, sc. ῥ. λθ'. ante med.
Nimirum numero erant XXII. Ad has
respicit Orator. τοῦτον habet marg. Ex-
emplaris Ask. IDEM.

Τίς οὖν ἢ ταύτης περιουσία] Id est, ut

περιουσία, τῶν φόβων ἀφηρημένων, καὶ τῶν κινδύνων ¹ τῶν τοῦ βουλευθέντος αὐτὴν ἀδικῆσαι;

κή. Ἔτι τοίνυν, καὶ τοιοῦτόν τι μέλλειν αὐτὸν ἀκούω λέγειν, ὅτι θαυμάζει, τί δήποτε Δημοσθένης μὲν αὐτοῦ κατηγορεῖ, Φωκέων δὲ οὐδεὶς. ὡς δὴ τοῦτ' ἔχει, ἐέλτιον προκαοῦσαι παρ' ἐμοῦ. Φωκέων τῶν ἐκπεπτακότων οἱ μὲν, οἵμαι, βέλτιστοι καὶ μετριώτατοι, φυγάδες γεγεννημένοι, καὶ τοιαῦτα πεπονθότες, ἡσυχίαν ἄγουσι, καὶ οὐδεὶς ἀν' αὐτῶν ἐθελήτειεν, ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφορῶν, ἰδίαν ἔχθραν ἀνελέσθαι· οἱ δὲ ²μηδοτιοῦν ἀνευ ἀργυρίου ποιήσοντες, τὸν δῶσοντα οὐκ ἔχουσιν ἑαυτοῖς. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἀν' ἔδωκα οὐδενὶ οὐδέν, ὥστε μοι παραστάντας ἐνταυτοῖ, ἑσῶν οἷα πεπονθασιν· ἢ γὰρ ἀλήθεια, καὶ τὰ πεπραγμένα ³ αὐτοῖς βοᾷ. ἀλλὰ μὴν, ⁴ὁ, τε δῆμος ὁ τῶν Φωκέων, οὕτω κακῶς καὶ ἐλεεινῶς διακείται, ὡς τε μὴ περὶ τοῦ κατηγορεῖν ἐκάστω τὰς Ἀθήνησιν εὐθύνας εἶναι τὸν λόγον, ἀλλ' ⁵οὐ δουλεύειν,

¹ [τῶν] τοῦ βουλευθέντος ἀν' αὐτὴν
³ αὐτοῖς αὐτὰ βοᾷ

⁴ ὁ γε

² ὁτιοῦν ἀν' ἀργυρίου ποιήσαντες
⁵ Deest οὐ.

opinor, πλεονέκτημα. Quare nunc est meliore conditione, quam prius? Sed fortasse rectius: Quare est utilitas ejus conservanda, cum sine periculo nobis eripi possit? WOLF. Absurde! ut potuit maxime. Aliter ac Wolfius, hunc locum, et vim vocis Περιουσία, illustrat Christoph. Rufus apud Gruter. Thes. Crit. Tom. II. Che salvezza adunque è quella di Cherroneso hora essendo tolte via le paure e' pericoli di chi la vuole offendere? Ita Hieron. Ferro. TAYLOR.

Τίς οὖν ἡ ταύτης περιουσία] Quid igitur prodest Cherronesum superesse, et esse incolumem, quum impune a Philippo diripi possit, cum primum illi commodum atque etiam visum fuerit? Quam varie τῆς περιουσίας vocabulum accipiatur, vide in Comment. Bud. Ex edit. HERVAG.

κή. Μὲν] Restitui, necessarium enim erat, ex Edit. Lutec. et MSS. Ven. Aug. Harl. TAYLOR.

Μηδοτιοῦν κ. τ. λ.] Plurimi MSS. arripunt, et in eo mire consentiant, οἱ δ' ὁτιοῦν ἀν' δι' ἀργύριον ποιήσοντες. Hanc lectionem, et fortasse præstantiorem, sequitur eruditus Interpres Etruscus: Quegli che ogni cosa per danari fanno. IDEM.

Ἐαυτοῖς] Αὐτοῖς melius cum Harl. et Regg. α. δ. IDEM.

Αὐτοῖς] Anne ita accipiendum est, quasi diceret Auctor noster: Veritas et res ipsa

pro illis clamant? An potius cum MSS. et cum Maximo Sophista, qui hunc locum laudat, emendabimus, καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτὰ βοᾷ? Ita enim Felic. Manut. Codd. Reg. e. Obsop. Ital. Cant. Harl. et. Ask. IDEM.

Ὁ, τε δῆμος] Ὁ γε δῆμος, uti expresse-runt Editi Felician. et Manut. MSi Obsop. Ital. marg. Ask. et admonuit Lambinus. IDEM.

Ὡστε μὴ περὶ κ. τ. λ.] Ita ut non sit unicuique cura de accusando &c. hic mihi sensus videtur eo loci vocis λόγον. AUGER.

Εὐθύνας] Exscribo Ulpianum, ut exponat, et enodet, si quis in ejus lectione erit me peritior et exercitior: sc. Ὡστε μὴ εἶναι ἐκάστων τῶν λόγων, εἴ τις Ἀθήνησιν εὐθύνας δίδωσι. οἱ δὲ ἐνόησαν ὡς ἐν σχήματι τὰς πτώσεις, γενικὴν ἀντὶ αἰτιατικῆς εὐληφότες, καὶ εὐθυνοῦν εἰπόντες. Nequeo sane hariolari, quid velit. συγκατηγορεῖν Lambinus; qui totam etiam hanc periodum ita confingit: Ὡστε μὴ περὶ τοῦ συγκατηγορεῖν ἐκάστω τὰς εὐθύνας (deleto Ἀθήνησιν) εἶναι τὸν λόγον, ἀλλὰ τοῦ δουλεύειν κ. τ. λ. Porro σε εἰς τὰς Ἀθήνησιν εὐθύνας Codd. α. δ. Sed locus, etiam his omnibus adjunctis, non satis est defsecatus. TAYLOR.

Ἄλλ' οὐ δουλεύειν] Forte, ἀλλὰ περὶ τοῦ μὴ δουλεύειν, καὶ τεθῆναι τῶ φόβου, pro τεθῆναι, quod tamen pendere potest ab

καὶ τεθνήσκει τῷ φόβῳ, καὶ τοὺς Θηβαίους, καὶ τοὺς Φίλιππου ξένους, ¹ οὓς ἀναγκάζονται τρέφειν, διωκισμένοι κατὰ κώμας, καὶ παρηρημένοι τὰ ὄπλα. μὴ δὴ ταῦτα λέγειν αὐτὸν ἔατε, ἀλλ' ὡς οὐκ ἀπολώλασι Φωκεῖς δεικνύναι, ἢ ὡς ³⁶⁷ οὐχ ὑπέσχετο σώσειν αὐτοὺς Φίλιππον. τοῦτο γὰρ εἰσι πρεσβείας εὐθύναι, τί πέπρακται; τί ἀπήγγειλας; εἰ μὲν ἀληθῆ, σώζου· εἰ δὲ ψευδῆ, δίκην δός. εἰ δὲ μὴ πάρεισι Φωκεῖς, τί τοῦτο; οὕτω γὰρ διέδηκας αὐτοὺς, οἶμαι, τὸ μέρος σὺ, ὡς τε μήτε τοῖς φίλοις βοηθεῖν, μήτε τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνεσθαι δύνασθαι.

κθ'. Καὶ μὴν, ὅτι χωρὶς τῆς ἄλλης αἰσχύνης καὶ ἀδοξίας, ἣν τὰ πεπραγμένα ἔχει, καὶ μεγάλοι κίνδυνοι περιεστᾶσιν ἐκ τούτων τὴν πόλιν, ῥάδιον δεῖξαι. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τῷ Φωκέων πολέμῳ, καὶ τῷ κυρίου εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἢ τε ἀπὸ Θηβαίων ἀδεία ὑπῆρχεν ὑμῖν, καὶ τὸ μηδέποτε ἂν ἐλθεῖν εἰς Πελοπόννησον, μηδ' εἰς Εὐβοίαν, μηδ' εἰς τὴν Ἀττικὴν ² Φίλιππον, μηδὲ Θηβαίους; ταύτην μέντοι τὴν ἀπὸ τοῦ τόπου καὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν ἀσφάλειαν ὑπάρχουσαν τῇ πόλει, ταῖς τούτων ἀπάταις καὶ ψευδολογίαις πεισθέντες, ³ προήκαθ' ὑμεῖς· καὶ τετειχισμένην ὄπλοις, καὶ πολέμῳ συνεχεῖ, καὶ πόλεσι μεγάλαις συμμαχῶν ⁴ ἀνδρῶν, καὶ χώρα πολλῇ, περι-

¹ [οὓς]

² μηδὲ Φίλιππον

³ προήκαθ'

⁴ * ἀνδρῶν, χώραν πολλὴν

ᾧστε. WOLF. Vid. Var. Lect.

Τεθνήσκει τῷ φόβῳ] Mori timore, i. e. timere quasi mortem, et construitur cum accusativo. Cujus extat exemplum in Philippica prima. [§. ἰε'.] AUGER.

Καὶ τοὺς Θηβαίους] Διὰ τοὺς Θηβαίους, Lambinus. Sed non est necesse. Proba est Constructio, τεθνήσκει τῷ φόβῳ τοὺς Θηβαίους, metu emori Thebanorum; quam erudite explicat, ut audio, Cl. Frid. Lud. Abresch. Animadv. ad Æschyl. Lib. I. Cap. 9. Ita Demosthenes, Philipp. I. §. ἰε'. post med. 'ΑΛΛ' εἰ μὲν ἐχθροὶ καταγελαῶσιν, οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνήσκει τῷ δέει τοὺς ποιούτους ἀποστόλους. Et pene similiter Polybius, l. 1. initio: καταπλαγεῖς γενόμενοι τὴν ἔφοδον. Atque hic adducendus est Priscianus, licet valde laceratus. Ita Ille: Demosthenes, καὶ περιὴν ἐν Βασιῶς (i. Θηβαίους) τεθνήσκει τῷ δέει τὸν Φίλιππον. lib. 13. col. 117ῶ. TAYLOR.

Τοῦτο γὰρ] Lambinus mavult, αὐται γὰρ

εἰσι πρεσβείας εὐθύναι, nulla, vel saltem, non maxima, necessitate. IDEM.

κθ'. Πραγμάτων] Rebus ipsis, Wolfius. Vult Auctor negotium, difficultatem, molestiam, quam Philippo exhibebant istae Pyllarum angustiae. Ea est creberrima notio vocis πραγμάτων. Ita modo, §. λα'. Ἡ τοῖς ἄλλοις ἀγαθῶν αἰτία, τοσοῦταν πραγμάτων, καὶ τληικαυτῆς παραχῆς ἡμῖν αἰτία γέγονε. Et rursus, §. νγ'. Οἷσις κακοῖς καὶ πράγμασι—συνεσχόμενοι, ἐωράκατε. Denique §. μγ'. a med. τὰ τῆς πόλεως πρᾶγματα, ἐν οἷς ἦν τότε. Add. De Cor. §. ή. §. ιδ'. ad init. IDEM.

Τετειχισμένη] Etsi ad ἀσφάλειαν duriuscule Participia τετειχισμένη καὶ ἀνασταθεῖσαν referuntur, tamen, cum χώρα πολλῇ sequatur, non ausim legere καὶ χώραν τετειχισμένην χώρα πολλῇ. WOLF.

Ibid. Videtur desiderari Vox πόλιν in hac sententia; nempe civitatem Phoenicium. Aliter nihil erit, ad quod referre possis τετειχισμένην. MARKLAND.

εἶδετε ἀνασταθεῖσαν. καὶ ματαία μὲν ἢ προτέρα βοήθεια
¹ εἰς Πύλας ὑμῖν γέγονεν, ἣν μετὰ πλείονων ἢ διακοσίων
 ταλάντων ² ἐποίησασθε, εἰὰν λογίσθητε τὰς ἰδίας δαπάνας
 τῶν στρατευσαμένων· μάταιαι δὲ καὶ αἱ κατὰ Θηβαίων
 ἐλπίδες.

368 λ'. Ὁ δὲ, πολλῶν ὄντων καὶ δεινῶν, ὧν οὗτος ὑπηρέτηκε
 Φιλίππῳ, πλείστην ὕβριν ὡς ἀληθῶς ἔχει κατὰ τῆς πό-
 λεως, καὶ κατὰ πάντων ὑμῶν, τοῦτ' ἀκούσατέ μου· ὅτι
 τοῖς Θηβαίοις ἐγνωκός ἐξαρχῆς τοῦ Φιλίππου πάνθ'
 ἄπερ ³ προήρητο ποιεῖν, οὗτος ἀπαγγείλας τάναντία, καὶ
 φανεροὺς ἐπιδείξας ὑμᾶς οὐχὶ βουλομένους, ὑμῖν μὲν τὴν
 ἔχθραν τὴν πρὸς Θηβαίους μείζω, Φιλίππῳ δὲ τὴν χάριν
 πεποίηκε. πῶς ἂν οὖν ὑβριστικώτερον ἀνδρωπος ⁴ ὑμῖν
 ἐχρήσατο; λέγε δὴ τὸ ψήφισμα λαβὼν τὸ τοῦ Διοφάντου,
 καὶ τὸ τοῦ Καλλισθένους, ἵν' εἰδῆτε, ὅτι, ὅτε μὲν τὰ δέ-
 οντα ἐποιεῖτε, θυσῶν καὶ ἐπαίνων ἠξιούσθε παρ' ὑμῖν αὐ-
 τοῖς, καὶ παρὰ τοῖς ⁵ ἄλλοις· ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τούτων παρε-
 κρούσθητε, παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν ⁶ μετεκομί-
 ζετε, καὶ τὰ Ἡράκλεια ἐντὸς τείχους θύειν ἐψηφίζεσθε,
 εἰρήνης οὔσης. ὃ καὶ θαυμάζω, εἰ τὸν μηδὲ τοὺς θεοὺς, καθ'
 ὃ πάτριον ἦν, τιμᾶσθαι ποιήσαντα, τοῦτου ἀτιμώρητον
 ἀφήσετε· λέγε τὸ ψήφισμα.

¹ ἢ εἰς² ἐποίησασθ' ὑμεῖς,
⁵ ἄλλοις ἔλλησιν.³ ἄπερ ἠρητο⁴ ὑμῖν ἀνδρωπος⁶ μετεκομίζεσθε

λ'. Προήρητο ποιεῖν] Proaieresis illa fuit
 belli Phocensis Confectio. WOLF.

Ibid. Legendum fortasse πάνθ', ἄπερ
 πεποίηκε, οὗτος κ. τ. λ. Ita MSS. Harl.
 et Bodl. TAYLOR.

Καὶ φανεροὺς ἐπιδείξας ὑμᾶς οὐχὶ βουλο-
 μένους] S. Φίλιππον τοῖς Θηβαίοις ἅπαντα
 ποιεῖν, vestra aversatione declarata, id est,
 cum aperte prae vobis tulissetis odium in
 Thebanos vestrum. WOLF.

Καλλισθένης] Callisthenis plebiscitum
 asservatur, verbis disertissimis, in Orat.
 De Corona, §. 16. a med. hujus Editionis.
 TAYLOR.

Μετεκομίζετε] Κατεκομίζετε Ven.
 Lind. Harl. Regii δ. ζ. Infra §. 18. post
 med. loco perquam simili: αὐτὸ ἐξέπληθη-
 χθε, καὶ παῖδας, καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν
 κατὰ κομίζεῖν ἐψηφίζεσθε, καὶ τὰ κρεί-
 ρια ἐπισκευάζειν, καὶ τὸν Πειραιᾶ τευχίζειν,
 καὶ τὰ Ἡράκλεια ἐν ἄστυ θύειν. Atque
 ita scribitur disertissimis verbis ipsius
 Decreti: κατακομίζεῖν τὰ ἐκ τῶν

ἀγρῶν πάντα τὴν ταχίστην. De Corona §.
 18. post med. IDEM.

Ἡράκλεια] Πολλῶν ὄντων κατὰ τὴν Ἀτ-
 τικὴν Ἡράκλειαν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ'
 Αἰσχίνου ἦτοι τῶν ἐν Μαραθῶνι, ἢ τῶν ἐν Κυ-
 νοσάργει μνημενεῖς. Ταῦτα γὰρ διὰ τιμῆς
 μάλιστα ἦγον Ἀθηναῖοι. Suid. ex Harpo-
 crat. Observat, non tamen pro sua solita
 felicitate, Kusterus, accipit apud Demos-
 sthenem in hac Oratione vocem Ἡράκλεια,
 non pro Templo, sed pro Festo Herculis.
 Proinde quasi non ita essent accipienda
 verba Lexicographi quoque. Ταῦτα, sc.
 τὰ ἱερά, vel ταῦτα, ut scribitur quoque,
 i. e. ἐφετάς. Vid. Vales. ad Harpocrat.
 Observo, Festa Atheniensia neutro ge-
 nere perpetuo efferrī. Vox igitur ταῦτα
 doctissimum Kusterum torquere non de-
 buit. IDEM.

Εἰ μηδὲ τὸν τοὺς θεοὺς] Lego, εἰ τὸν μηδὲ
 τοὺς θεοὺς. WOLF. Sed et ita excudeba-
 tur quoque a Felician. Manut. et Bene-
 nat. Ita Bodl. quoque. TAYLOR.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ταῦτα μὲν τότε ἄξια, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν πεπραγμένων εἰψηφίσασθε. λέγε δὴ τὰ μετὰ ταῦτα.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ταῦτα τότε εἰψηφίξεσθ' ὑμεῖς διὰ τούτους, οὐκ ἐπὶ ταύταις ταῖς ἐλπίσιν οὔτε καταρχὰς ποιησάμενοι τὴν εἰρήνην καὶ τὴν συμμαχίαν, οὔθ' ὕστερον ἐγγράψαι πεισθέντες ¹ αὐτὴν καὶ τοῖς ἐκγόνοις· ἀλλ' ὡς θαυμάσια ἡλίκᾳ πεισόμενοι διὰ τούτους ἀγαθὰ. καὶ μὴν καὶ μετὰ ταῦτα ὁσάκις πρὸς Πορθμῶν, ἢ πρὸς Μεγάροις ἀκούοντες δύναμιν Φιλίππου καὶ ξένους, ² ἐθоруβεῖσθε, πάντες ἐπίστασθε. οὐ τοίνυν εἰ μὴ πω τῆς Ἀττικῆς ἐπιβαίνει, δεῖ σκοπεῖν, οὐδὲ ῥαθυμεῖν, ἀλλ' εἰ διὰ τούτους ἐξουσία γέγονεν αὐτῶ τοῦθ' ὅταν βούληται ποιῆσαι, τοῦθ' ὄραν, καὶ πρὸς ἐκεῖνο τὸ δεινὸν βλέπειν, καὶ τὸν αἴτιον, καὶ τὸν παρασκευάσαντα τὴν ἐξουσίαν ταύτην 369 ἐκεῖνῳ, μισεῖν καὶ τιμωρεῖσθαι.

λα'. Οἶδα τοίνυν ὅτι τοὺς μὲν ὑπὲρ τῶν κατηγορημένων αὐτοῦ λόγους Αἰσχίνης φεύζεται· βουλόμενος δ' ὑμᾶς ὡς πορρωτάτω τῶν ³ πραγμάτων ἀπάγειν, διέξεισιν, ἡλίκᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθὰ ἐκ τῆς εἰρήνης γίνονται, καὶ τούναντίον ἐκ τοῦ πολέμου κακὰ, καὶ ὅλως ἐγκώμια εἰρήνης ἔρει, καὶ τοιαῦτα ἀπολογήσεται. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πάντα κατηγορήματα τούτου. εἰ γὰρ ἢ τοῖς ἄλλοις ἀγαθῶν αἰτία, τοσοῦτων πραγμάτων, καὶ τηλικαύτης ταραχῆς ἡμῖν αἰτία

¹ αὐτῆ·² ὡς ἐθоруβεῖσθε³ πεπραγμένων

ΨΗΦΙΣΜΑ] In marg. Benenati scribitur [sine auctoritate. Reisk.]: Ψήφισμα Διοφάντου, ὡς τὸ θῆσαι τοῖς Θεοῖς, ὑπὲρ τοῦ διαῆξαι Φιλίππον. IDEM.

ΨΗΦΙΣΜΑ] Ibidem [tacita auctoritate. Reisk.]: Ψήφισμα Καλλισθένης, ὡς τὸ σκευαγαγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν, δι' ἅπερ ἐποίησε Φίλιππος εἰς τοὺς Φωκίας. Rectius sane hoc adnotatum, quam illud prius. IDEM.

Αὐτῆ] F. αὐτῆ: deinde KAI TOIS EKΓΟΝΟΙΣ, literis majusculis. Vel εἰς αὐτῆν, ut ξ. ιζ'. in fin. His verbis, καὶ τοῖς ἐκγόνοις, saepe Æschinem pungit Demosthenes. MARKLAND.

Ἐθоруβεῖτε] Usus est verbo θоруβεῖν, id

est, tumultuari, pro in tumultu esse, et quasi tumultum decernere. id ferme quod lingua vernacula dicimus emoveri, aut etiam mutinari, quod verbum a mutiando, id est, mussando deductum est. Populus enim multa in hujusmodi consternatione summisimam dicere solet, quæ aperte non audent. Vide Annot. in Pand. Ex edit. HERVAG.

Καὶ τὸν αἴτιον] Scil. τούτων τῶν φόβων. AUGER.

λα'. Ἐπὲρ τῶν κατηγ.] Ὡς ὑπὲρ τῶν κατηγορημένων αὐτοῦ lege. WOLF. Alii enim incorrecte habent κατηγορουμένων. Et αὐτῶ porro, non αὐτοῦ, in Editis omnibus. TAYLOR. Vid. Var. Leet.

γέγονε, τί τις εἶναι τοῦτο φαίη, πλὴν ὅτι δῶρα λαβόντες οὗτοι, καλὸν πρᾶγμα φύσει, κακῶς διέθηκαν; τί δέ; οὐ τρίηρεις τριακόσιαι, καὶ σκεύη ταύταις, καὶ κτήμαθ' ὑμῖν περίεστι, καὶ περιέσται διὰ τὴν εἰρήνην; ἴσως ἂν εἴποι. πρὸς δὴ ταῦτα, ¹ ἐκεῖνο ὑμᾶς ὑπολαμβάνειν δεῖ, ὅτι καὶ τὰ Φιλίππου πράγματα ἐκ τῆς εἰρήνης γέγονεν εὐπορώτερα πολλῶ, καὶ κατασκευαῖς ὄπλων, καὶ χώραις, καὶ προσόδοις, αἱ γεγόνασιν ἐκείνῳ μεγάλαι· γεγόνασι δὲ καὶ ² ἡμῖν τινές· ἢ δέ γε τῶν πραγμάτων κατασκευὴ καὶ τῶν συμμάχων, δι' ἣν ἢ ³ αὐτοῖς ἢ τοῖς κρείττοσι τὰ ἀγάθα πάντες κέκτηνται, ἢ μὲν ἡμετέρα, πρᾶδεισα ὑπὸ τούτων, ἀπόλωλε, καὶ γέγονεν ἀσθενής, ἢ δ' ⁴ ἐκείνων φοβερά καὶ μείζων πολλῶ. οὐ δὴ δίκαιον, ἐκείνῳ μὲν ἀμφοτέρα ἠϋξῆσθαι διὰ τούτους, καὶ τὰ τῶν συμμάχων, καὶ τὰ τῶν προσόδων· ² ἡμῖν δέ, ⁵ ἂν δικαίως ἂν ὑπῆρχεν ἐκ τῆς εἰρήνης, ταῦτα ἀνθ' ὧν ἀπέδοντο οὗτοι λογίζεσθαι. οὐ γὰρ ταῦτ' ἀντ' ἐκείνων γέγονεν· οὐδὲ πολλοῦ δεῖ· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἦν ἂν ὁμοίως ² ἡμῖν, ἐκεῖνα δὲ τούτοις ἂν προσῆν, εἰ μὴ διὰ τούτους.

λβ'. Ὀλωσ δὲ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ δίκαιον δήπου φήσαι· ἂν εἶναι, μῆτ', εἰ πολλὰ καὶ δεινὰ τὰ συμβεβηκότα ἐστὶ τῇ πόλει, μηδενὸς δ' Αἰσχίνης αἴτιος τούτων, εἰς τοῦ-

¹ ἐκεῖνος² ἡμῖν³ αὐτοῖς⁴ ἐκείνου⁵ ἂν, καὶ δικαίως,

Κτήμαθ'] Rectius κτήμαθ', et tumentur complures: Codd. sc. α. β. δ. Obsop. Harl. Ask. cum Editis Felic. et Manut. Atque ita a Maximo laudatur locus, et restitui voluit Cl. D'Orvillius ad Chariton. Aphrodis. II. 7. TAYLOR.

Κατασκευαῖς] Sedulo lectori meo commendo varietatem Cod. Harleiani: ἔτι καὶ τὰ Φιλίππου πράγματα—γέγονεν εὐπορώτερα πολλῶ, καὶ κατασκευαῖς ὄπλων, καὶ χώραις, καὶ προσόδοις γεγόνασιν ἐκείνῳ μεγάλαι. IDEM.

Μεγάλαι] Post hanc vocem sequitur in Maximo Sophista. Τὰ δὲ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπέδoto, ὡς οὗτοι τὰ ἡμέτερα. Οὐ δὴ δίκαιον etc. deinceps, uti in v. 13. Intermedia desiderantur. IDEM.

Πραγμάτων] F. προσόδων, ex seqq. v. 14. MARKLAND.

Ἐκείνων] F. ἐκείνου, sc. Philippi. IDEM. Vid. Var. Lect.

ἠϋξῆσθαι] Vid. Var. Lect.

ἡμῖν δέ, ἂν δικαίως] Hic est ordo verborum: οὐ δίκαιον ταῦτα, ἂν ὑπῆρχεν ἂν ἡμῖν δικαίως ἐκ τῆς εἰρήνης, λογίζεσθαι ἀντὶ

τούτων, ἂ οὗτοι ἀπέδοντο. Τί δὲ ἀπέδοντο; τὴν τῶν πραγμάτων κατασκευὴν, καὶ τῶν συμμάχων. WOLF. Recte quidem hoc: sed perperam vertit, aut potius, quæ male verterat, mutare destitit. Istorum corruptelis astimari: Quanto felicior Ferrus: E' che le cose, lequali à noi debitamente venivano per la pace, voi contiate in luogo di quelle che costoro hanno venduto. TAYL. Δικαίως] Hic sumi potest pro ἀληθῶς vere. LUGER.

Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ] Neque multis verbis est opus. WOLF. Nequaquam. Verte: Longe abest. Uti nos solemus dicere: No. Not by a great deal. Interpres Italicus, quod non intellexit, dissimulavit, et in versione omisit. Vide Cl. Marklandum, supra, §. ια'. ante med. TAYLOR.

Εἰ μὴ διὰ τούτους] Εἰ μὴ οὗτοι ἐμπεδῶν ἐγένοντο. Isocrates in Panegyrico: καὶ γὰρ τούτους περιγενέσθαι τῆς βασιλείας δυνάμειος ὁμολογοῦσιν, εἰ μὴ ἡ δὲ διὰ Κῦρον. Τουτέστιν, εἰ μὴ ἂν ὁ Κύρος τῆς νίκης ἀπεσπέρησεν. WOLF. If it had not been for Cyrus. TAYLOR.

τον ἐλθεῖν τὴν ὄργην, μήτ', εἴτι τῶν δεόντων πέπρακται δι' ἄλλον τινὰ, τοῦτο σῶσαι τουτουί· ἀλλ' ὅσων οὗτος αἴτιος σκεψάμενοι, καὶ χάριν, ἂν ταύτης ἀξίος ᾦ, καὶ τὸναντίον ὄργην, ἂν τοιαῦτα φαίνηται πεποικηώς, ποιείσθε. πῶς οὖν εὐρήσετε ταῦτα δικαίως; εἰ μὴ πᾶνθ' ἅμα εἴατε ¹ ταράττειν αὐτὸν, τὰ τῶν στρατηγῶν ἀδικήματα, τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Φίλιππον, τὰ πρὸ τῆς εἰρήνης ἀγαθὰ, ἀλλ' ἕκαστον ἐφ' ἑαυτοῦ ² σκοπεῖτε. οἷον, ἦν ³ ἡμῖν πόλεμος πρὸς Φίλιππον. ἦν. ἐνταῦθ' ἐγκαλεῖ τις Αἰσχίνην; βούλεται τις τοῦτου κατηγορεῖν περὶ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πραχθέντων; οὐδὲ εἷς. οὐκοῦν περὶ τούτων γε ἀφεῖται, καὶ οὐδὲν αὐτὸν δεῖ λέγειν. περὶ γὰρ τῶν ἀμφισβητουμένων, καὶ τοὺς μάρτυρας παρέχεσθαι, καὶ τὰ τεκμήρια δεῖ λέγειν τὸν φεύγοντα, οὐ τὰ ὁμολογούμενα ἀπολογούμενον, ἐξαπατᾶν. ὅπως τοίνυν ⁴ τὰ περὶ τοῦ πολέμου μὴδὲν ἔρεις· οὐδεὶς γὰρ οὐδὲν αἰτιάται σε περὶ αὐτοῦ. μετὰ ταῦτα ⁵ δ' εἰρήνην τινες ἡμᾶς ἐπειδὴν ποιήσασθαι· ἐπεισθημεν· πρέσβεις ἐπέμψαμεν· ἤγαγον οὗτοι δεῦρο τοὺς ποιησομένους τὴν εἰρήνην. πάλιν ἐνταῦθα περὶ τούτων μέμφεται τις Αἰσχίνην; φησί τις εἰσηγήσασθαι τοῦτον ⁶ εἰρήνην, ἢ ἀδικεῖν, ὅτι δεῦρ' ἤγαγε τοὺς ποιησομένους; οὐδὲ εἷς. οὐκοῦν οὐδ' ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ποιήσασθαι τὴν πόλιν 371 εἰρηνήν, οὐδὲν αὐτῷ λεκτέον· οὐ γὰρ οὗτος αἴτιος. τί οὖν, ἄνθρωπε, λέγεις, εἴ τις ἔροιτό με, καὶ πόθεν ἀρχὴ κατηγορεῖν; ὅθεν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, βουλευομένων ὑμῶν, οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέου εἰρήνην, ἢ μὴ, — ἐδέδοκτο γὰρ ἤδη τοῦτο γε —, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν ⁷ τινά. τοῖς γὰρ τὰ δίκαια γράφουσιν ἀντειπῶν, τῷ μισθοῦ γράφοντι συνεῖπε, δῶρα λαβῶν· καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ τοὺς ὅρκους αἰρεθείς, ὧν μὲν ὑμεῖς

¹ ταράττειν αὐτὸν εἴατε² σκοπεῖτε³ ἡμῖν⁴ Deest τὰ.⁵ Deest δ'.⁶ * τὴν εἰρήνην⁷ τινά, τοῖς τὰ

λξ'. χάριν] Quære de phrasi, χάριν et ὄργην ποιείσθαι. MARKLAND.

Καὶ χάριν, ἂν ταύτης κ. τ. λ.] Ποιείσθαι χάριν τι, est animo benevolo accipere aliquid, et gratiam habere, cui opponitur, ποιείσθαι ὄργην τὸ πρᾶγμα. Ex edit. HERVAG.

Τοιαῦτα] F. τῶναντία. TAYLOR.

Ποιείσθε] Faciatis, in imperativo. AUG.

Φίλιππον] Ita distingue, ut opinor: ἦν ἡμῖν πόλεμος πρὸς Φίλιππον; Interrogative. MARKLAND.

Αὐτὸν ἀφεῖται] Vid. Var. Lect.

Μέμφεται τις Αἰσχίνην;] F. Αἰσχί- νη. WOLF. Ita Lambinus etiam. TAYLOR.

Ἄλλ' ὑπὲρ κ. τ. λ.] Ἄλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά, τοῖς τὰ δίκαια ετο: Ita distinguendum puto, et delendum γὰρ, quod constructioni officit. MARKLAND. Recte sane. Ita excuderunt Parisienses. Et in Harleiano pariter deest particula, ut oportuit. TAYLOR.

προσετάξατε, οὐδοτιοῦν ἐποίησε, τοὺς δ' ἐπὶ τοῦ πολέμου διασωθέντας ἀπώλεσε τῶν συμμαχῶν, καὶ ¹τῆλικαῦτα ἐφεύσατο, ἤλικα οὐδείς ἀνθρώπων ἄλλος πώποτε, οὔτε πρότερον, οὔτ' ὕστερον. τὸ μὲν γὰρ ἐξαρχῆς ἄχρι τοῦ λόγου τυχεῖν Φίλιππον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, Κτησιφῶν καὶ Ἀριστόδημος τὴν ἀρχὴν τὴν πρώτην ἔφερον τοῦ φενακισμοῦ· ἐπειδὴ δ' εἰς τὸ πρῶττειν ἤδη τὰ πρῶτα ²ἦκε, Φιλοκράτει καὶ τούτῳ παρέδωκαν. ³δεξάμενοι δ' οὔτοι, πάντ' ἀπώλεσαν. εἴτ' ἐπειδὴ δεῖ λόγον αὐτὸν καὶ δίκην ὑπέχειν τῶν πεπραγμένων, ἂν, οἶμαι. πανοῦργος οὗτος, καὶ θεοῖς ἐχθρὸς, καὶ γραμματεὺς, ὡς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης κρινόμενος ἀπολογήσεται, οὐχ ἵνα πλειόνων ἢ κατηγορεῖ ⁴τίς αὐτοῦ, δῶ λόγον· μακρὰ γὰρ καὶ τὸ γε· ἀλλ' ὄρα τοῦτ' ὅτι ἐν μὲν τοῖς ὑφ' ἑαυτοῦ πεπραγμένοις, ἀγαθὸν μὲν οὐδὲν ἐστίν, ἀπαντα δὲ ταδὶκῆματα, ἢ δ' ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἀπολογία, καὶ εἰ μὴδὲν ἄλλο, τούνομα γοῦν ἔχει φιλόφρωνων. ἦν δέ-

372 δοικα μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δέδοικα, μὴ λελήθαμεν ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι ἐπὶ πολλῶ ἄγοντες. τὸ γὰρ ἀσφαλὲς αὐτῆς, καὶ τὸ βέβαιον, οὔτοι προῦδοςαν, Φωκίας καὶ Πύλας· οὐ μὴν διὰ τοῦτόν γε ἐξαρχῆς ⁵ἐποίησάμεθα.

¹ τῆλικαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐφεύσατο

² ἦκον

³ ἐκδεξάμενοι

⁴ τις

⁵ ἐποίησάμεθα τὴν εἰρήνην.

Ἐπὶ τοῦ πολέμου] Ἐπὶ, in, ut ῥ. μέ. in fin. ἐπὶ τῆς εἰρήνης, in pace. ῥ. γγ. in fin. ἐπὶ τῆς ἀποδημίας. MARKLAND. Inutile ergo erit corrigere, cum Harl. Aug. et Paris. a. δ. ε. ἐν τῷ πολέμῳ. TAYL.

Τηλικαῦτα] Τηλικαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐφεύσατο Codd. Regg. β. δ. ζ. et Ven. Aug. Harl. Lind. tanta et talia mendacia, ut alibi observavit Wolfius. Malim quidem, si opus sit correctione, τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα, quæ sæpissime quidem conjunguntur: uti infra, ῥ. λή. ad init. τοσοῦτων καὶ τηλικούτων ἀδικημάτων αἴτιος. Et ῥ. λθ'. a med. ἐπὶ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἀγαθὰ. Ita infra ῥ. ζγ'. in fin. τούτων οὐδὲν, τοσοῦτων καὶ τηλικούτων ὄντων. et alibi passim. Sed et conjunguntur quoque τηλικαῦτα καὶ τοιαῦτα, ut, exempli causa, ῥ. ις'. ad init. IDEM.

Τὸ μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Pro τὸ Parisienses melius καί. IDEM.

Τὴν ἀρχὴν] Delendum est utique vel τὴν ἀρχὴν, vel τὴν πρώτην. Altera vox est enim alteri pro glossemate. Priorem inducunt Reg. δ. et Harl. IDEM.

Δεξάμενοι] Potius ἐκδεξάμενοι, uti præferunt Regg. a. δ. ε. Aug. et Harl.

IDEM.

Ἄν] Inutile hoc et otiosum. Natum est scil. ex fine verbi præcedentis. MSS. Felic. et Manut, ἂν οἶμαι ὁ πανοῦργος, et ὡς οἶμαι πανοῦργος. IDEM.

Καὶ εἰ] Qui accuratius scribunt, scriberent εἰ καὶ μὴδὲν ἄλλο. Et ita feliciter sane optimus Cod. Harleianus. Cum autem Lysias dixit, pag. 854. 8. Ed. Reisk. ὥστε ἄξιον ἡμῖν τὰς αὐτὰς ἐκείνους θυσίας ποιῆσθαι· καὶ εἰ μὴδὲν δι' ἄλλο, τῆς τύχης ἕνεκα κ. τ. λ. ea res est omnino diversa. IDEM.

Λελήθαμεν] Disputatur, utrum ita distinguere oporteret: ἦν [εἰρήνην scil.] — δέδοικα, μὴ λελήθαμεν, ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι ἐπὶ πολλῶ, ἄγοντες: an ita: ἦν — δέδοικα, μὴ λελήθαμεν, ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι, ἐπὶ πολλῶ ἄγοντες. Priorem distinctionem amplectitur Cl. Marklandus, posteriorem, uti ex Versione liquet, Hier. Wolfius. Quam pace viri amicissimi doctissimique amplector quoque. Pro nihilo est, quod habet Cod. Venetus, ἐπὶ πολλῶ κακῶ. IDEM.

Τούτων] F. Τούτους, ut v. 6. p. seq. MARKLAND.

λγ'. Ἄλλ' ἄτοπον μὲν ἔστιν ὃ μέλλω λέγειν, ἀληθῆς δὲ πάνυ. εἰ γὰρ τις ὡς ἀληθῶς χαίρει τῇ εἰρήνῃ, τοῖς στρατηγοῖς, ὧν κατηγοροῦσιν ἅπαντες, χάριν ¹ αὐτοῖς ἔχέτω. εἰ γὰρ ἐκεῖνοι, ὡς ὑμεῖς ἐβούλεσθε, ἐπολέμου, οὐδ' ὄνομα εἰρήνης ἂν ὑμεῖς ἠέσχεσθε. εἰρήνη μὲν οὖν δι' ἐκείνους, ἐπικίνδυνος δέ, καὶ σφαλερὰ, καὶ ἄπιστος, διὰ τούτους γέγονε δωροδοκήσαντας. εἴργετε οὖν, εἴργετε αὐτὸν τῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης λόγων, εἰς δὲ τοὺς ὑπὲρ τῶν πεπραγμένων ἐμβιβάζετε. οὐ γὰρ Αἰσχίνης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης κρίνεται, οὐ' ἀλλ' ἡ εἰρήνη, δι' Αἰσχίνην διαβεβλήται. σημεῖον δέ· εἰ γὰρ ἡ μὲν εἰρήνη ἐγεγόνει, μηδὲν δ' ὕστερον ἐξηπάτησθε ὑμεῖς, μηδ' ἀπολώλει τῶν συμμάχων μηδεὶς, τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη, ἔξω τοῦ ² ἀδόξως γεγενῆσθαι; καί τοι καὶ τούτου συναίτιος οὗτος συνειπὼν Φιλοκράτει· ἀλλὰ ἀνήκεστόν γε οὐδὲν ἂν ἦν γεγονός. νῦν δ', οἶμαι, πολλῶν ἄλλων ἔστι κακῶν αἴτιος οὗτος.

λδ'. Ὅτι μὲν τοίνυν αἰσχυρῶς καὶ κακῶς πάντα ταῦτα ὑπὸ τούτων ἀπόλωλε καὶ διέφθαρται, ³ οἶμαι πάντας ὑμᾶς εἰδέναι· ἐγὼ δὲ, ὧ ἄνδρες δικασταί, τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ συκοφαντίαν τινὰ τοῖς πράγμασι τούτοις προσάγειν, ἢ ὑμᾶς ἀξιοῦν, ὥστε, εἰ ταῦθ' ὑπ' ἀβελτηρίας, ἢ δι' εὐθειας, ἢ δι' ἄλλην ἀγνοίαν ἠντινοῦν ⁴ οὕτω πέπρακται, αὐτὸς τε ἀφίημι Αἰσχίνην, καὶ ὑμῖν ἀφεῖναι συμβουλεύω. καί τοι 373 τῶν σκίψεων τούτων οὐδεμία ἔστι πολιτικῆ, οὐδὲ δικαία. οὐδένα γὰρ τὰ κοινὰ πράττειν ὑμεῖς κελεύετε, οὐδ' ἀναγκάζετε, ἀλλ' ἐπειδὴν τις ἑαυτὸν πείσας δύνασθαι, προσέλθῃ, πρᾶγμα ποιοῦντες ⁵ ἀνθρώπων χρηστῶν καὶ φιλαν-

¹ αὐτῆς² ἀδοξον³ οἶμαι⁴ αὐτῶ⁵ [ἀνθρώπων]

λγ'. Ἄλλ'] Benenatus distinxit hoc pacto: ἄλλ' ἄτοπον μὲν ἔστι — ἀληθῆς δὲ πάνυ. periodum istam post ἄλλ' parenthesi includens. Vide, annon præstet. TAYL.

Αὐτοῖς] F. αὐτῆς, sc. εἰρήνης. Sic §. ν. μηδεμίαν τούτου Φιλίππου χάριν ἔχειν. Et ita §. ξβ. et in Midian. pag. 566. 17. Ed. Reisk. MARKLAND. Omnino recte. Et Wolfius alibi in ea mente est quoque. Αὐτοῖς saltem erat supervacaneum post τοῖς στρατηγοῖς in v. eodem: et eo credo animo deesse in Harleiano nostro. TAYLOR.

Αὐτοῖς] Cod. Lut. habet αὐτῆς, sc. τῆς

εἰρήνης ἕνεκα χάριν ἔχέτω. Ex edit. BROOK. [ἢ διαβεβλήται] Ita Parisienses, quod non neglexit Lambinus. TAYLOR.

καί τοι καί] Quæ sequuntur καίτοι καὶ τούτου — ad vocem Φιλοκράτει, juxta monitum Cl. Marklandi, inter cancellos parentheseos sunt circumscribenda. IDEM.

λδ'. [ὑπ' ἀβελτηρίας] Sic per η plerique scribunt, cum ἀβελτερία sit analogum. WOLF.

Οὕτω] Immo τούτω πείσονται uti optimi Reg: a. et Harl. Neque damno, quod Ven. Aug. et ζ. Regiorum habent, sc. αὐτῶ. TAYLOR.

θρώπων, εὐνοικῶς δέχεσθε, καὶ οὐ φθονεῶς· ἀλλὰ καὶ χειροτονεῖτε, καὶ τὰ ὑμέτερα αὐτῶν ἐγχειρίζετε. εἰ μὲν οὖν κατορθοῖ τις, ¹ τιμῆσεται, καὶ πλεόν ἔξει τῶν πολλῶν ² κατὰ τοῦτο· εἰ δ' ἀποτυγχάνη, σκήψεις καὶ προφάσεις ἔρει; ἀλλ' οὐ δίκαιον. οὐ γὰρ ἂν ἐξαρκέσειε τοῖς ἀπολωλόσι συμμαχοῖς, οὐδὲ τοῖς ³ παισίν, οὐδὲ ταῖς γυναιξίν, οὐδὲ τοῖς ἄλλοις, διὰ τὴν ἀβελτηρίαν τὴν ἐμὴν, ἵνα μὴ τὴν τούτου λέγω, τοιαῦτα πεπονθέναι· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. ἀλλ' ὅμως ὑμεῖς ἄφετε Αἰσχίνην τὰ δεινὰ ταῦτα καὶ ὑπερβάλλοντα, ἂν δὲ εὐθδεῖαν, ἢ δὲ ⁴ ἄλλην ἀγνοίαν ἠντιοῦν λευμασμένους φανῆ· ἂν μέντοι διὰ πονηρίαν, ἀργύριον λαβῶν, καὶ δῶρα, καὶ τοῦτ' ἐξελεγχθῆ σαφῶς ὑπ' αὐτῶν τῶν πεπραγμένων, μάλιστα μὲν, εἰ οἶόν τε, ἀποκτείνετε, εἰ δὲ μὴ, ζῶντα τοῖς ⁵ πολλοῖς παράδειγμα ποιήσατε.

λέ. Σκοπεῖτε δὴ τὸν ἔλεγχον τὸν ὑπὲρ τούτων, ὡς δίκαιος ἔσται μεθ' ὑμῶν. ἀνάγκη δὴ πού τοὺς ⁶ λόγους περὶ

¹ τιμηθήσεται

² κατὰ τοῦτο τῶν πολλῶν

³ παισίν αὐτῶν, οὐδὲ

⁴ ἄλλην τινὰ ἀγνοίαν

⁵ λοιποῖς

⁶ λόγους τούτους Αἰσχίνην τουτοῖ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, τοὺς περὶ

Τιμηθήσεται] Vel τιμηθήσεται, quod solennius arbitror, et magis usitatum. Tuentur Editt. Felician. Manut. et Parisiens. IDEM.

Ἐάν δ' ἀποτυγχάνη, σκήψεις καὶ προφάσεις ἔρει; ἀλλ' οὐ δίκαιον] Sin ei conatus non successerit, hæc atque illa causabitur? atqui id iniquum est, at id jure fieri non potest. ἀλλὰ posteriore loco cum interrogationem excipit, significat atqui et profecto. Idem Demosthenes alibi, εἴτα τοὺς δι' ὑμᾶς φεύγοντας, ἔασομεν ἀφαιρεθῆναι τὰ δοθέντα, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; ἀλλ' αἰσχρὸν ἂν εἴη, certe id turpe est. [π. Δεπτ. §. ιδ'.] Cic. pro lege Manil. "Quid vero tam inauditum, quam equitem Rom. triumphare? at eam quoque rem pop. Rom. non modo vidit, sed etiam studio omni visendam putavit." Interdum ἀλλὰ νῆ δια, pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, vel pro νῆ δι' ἀλλὰ dicitur, ut infra in hac eadem, ἀλλὰ νῆ δια ἐκ τούτων τῷ χρόνῳ τοὺς ὅρκους ἔλαβον, ἢ τᾶλλ' ἂ προσήκειν ἐποίησαν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ, at enim fortasse. Ex edit. HERVAG.

Πολλοῖς] Vid. Var. Lect.

λέ. Σκοπεῖτε — μεθ' ὑμῶν] Utrum scopēτε μεθ' ὑμῶν, an, ὡς ἔσται δίκαιος μεθ' ὑμῶν, τοῦτεστι βοηθούτων ὑμῶν, vestra opera, vobis adjuvantibus. WOLF.

Σκοπεῖτε δὴ] Nonne σκοπεῖτε δέ? JURIN.

μεθ' ὑμῶν] Refertur ad σκοπεῖτε. AUG. Ἑμῶν] Ἑμῶν habet Cod. Harl. Quam lectionem quoque agnoscit et interpretatur Scholiastes. Interpretatur quidem utramque, sed meliorem adhuc desidero interpretem. TAYLOR.

Ἀνάγκη δὴ πού τοὺς λόγους] Desiderari videtur aliqua ad supplendam orationem: Hæc in Editione Benenati reperies, etsi non suo loco posita. Sic itaque legi velim: ἀνάγκη δῆπου τοὺς λόγους τούτους τοὺς περὶ τῶν Φωκίων — καὶ τῆς Εὐβοίας, Αἰσχίνην τουτοῖ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν· εἴπωρ κ. τ. λ. Hæc autem si non admittas, necessarium videtur pro ἀκούσαντα et ἐπίψαντα rescribere ἀκούσαι et ἐλπίσαι. JURIN.

Ἀνάγκη κ. τ. λ.] Credo, Wolfum hic errore, non consilio, recessisse a lectione omnium Editorum, Manuscriptorumque: ἀνάγκη δῆπου τοὺς λόγους τούτους, Αἰσχίνην τουτοῖ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, τοὺς περὶ τῶν Φωκίων κ. τ. λ. Aliter cum Cl. Jurino legendum est, et vertendum: Necessè est igitur, hunc, si bona fide egerit, aut audivisse Philippum hæc verba facientem de Phocensibus, etc. aut speravisse hæc eum facturum. Sed sine dubio erravit pre incuria aut festinatione Wolfius. Non enim sciens prudensque tam insignem et notabilem varietatem transi-

τῶν Φωκέων, καὶ τῶν Θεσπιέων, καὶ τῆς Εὐβοίας, εἶπερ μὴ πεπρακῶς αὐτὸν, ἐκὼν ἐξηπάτα, δυοῖν θάτερον, ἢ διαρρήδην ἀκούσαντα ὑποσχομένου Φιλίππου, ὅτι πράξει¹ ταῦτα καὶ ποιήσει· ἢ, εἰ μὴ τοῦτο, γοητευθέντα, καὶ φενακισθέντα τῇ περὶ² τὰ ἄλλα φιλανθρωπία, καὶ ταῦτ' ἐλπίσαντα παρ' αὐτοῦ. οὐκ ἔνεστι τούτων οὐδὲ ἐν χωρὶς. ἐκ τοίνυν τούτων ἀμφοτέρων, μάλιστα πάντων ἀνθρώπων, μισεῖν αὐτῷ προσήκει Φιλίππον. διὰ τί; ὅτι τὸ μὲν ἐκείνου μέρος πάντ' αὐτῷ γέγονε τὰ δεινότατα καὶ τὰ αἰσχίστα· ὑμᾶς ἐξηπάτηκεν· ἀδοξεῖ³ δίκαιος ἀπολωλέναι κρίνεται. καὶ εἰ γέ τι τῶν προσηκόντων ἐγίνετο, ἐν εἰσαγγελίᾳ πάλαι ἂν ἦν· νῦν δὲ διὰ τὴν⁴ ἡμετέραν πρᾶοτητα καὶ εὐθδειαν, εὐθύνας δίδωσι, καὶ ταύτας ὀπνηϊκά βούλεται. ἔστιν οὖν ὅς τις ὑμῶν φωνὴν ἀκήκοεν Αἰσχίνου, κατηγοροῦντος Φιλίππου; τίς δ' ἐξελέγχοντα, ἢ λέγοντά τι τοῦτον ἐώρακεν; οὐδὲ εἷς. ἀλλ' ἅπαντες Ἀθηναῖοι πρότερον κατηγοροῦσι Φιλίππου, καὶ ὁ τυχὼν αἰεὶ· ὧν οὐδεὶς οὐδὲν ἰδίᾳ⁵ ἠδίκηται δῆπου. ἐγὼ δὲ ἐκείνους τοὺς λόγους ἐζήτηον παρὰ τούτου, εἴ περ μὴ πεπρακῶς ἑαυτὸν ἦν· ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἔμοι μὲν χρῆσασθε ὅ, τι βούλεσθε· ἐπίστευσα· ἐξηπατήθη· ἡμαρτον· ὁμολογῶ· τὸν δ' ἄνθρωπον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φυλάττεσθε, ἀπιστος, γόης, πονηρός. οὐχ ὄρατε οἷα πεπωοίηκεν ἐμέ; οἷα ἐξηπάτηκε; τούτων οὐδένα ἀκούω τῶν λόγων, οὐδ' ὑμεῖς. διὰ τί; ὅτι οὐ παρακρουσθεῖς, οὐδ' ἐξαπατηθεῖς, ἀλλὰ μισθώσας ἑαυτὸν, καὶ λαβῶν ἀργύριον, ταῦτ' εἶπε, καὶ προῦδωκεν ἐκείνῳ, καὶ γέγονε καλὸς κἀγαθὸς καὶ δίκαιος μισθωτὸς ἐκείνῳ, πρεσβευτῆς μέντοι καὶ πολίτης ὑμῖν, προδότης, καὶ τρεῖς οὐχ ἅπαξ ἀπολωλέναι δίκαιος.

¹ ταῦτα πράξει² τᾶλλα³ δίκαιος⁴ ἡμετέραν⁵ ἠδίκηται ἰδίᾳ

liret, et obmutesceret. TAYLOR.

Καὶ τῆς Εὐβοίας] Pro istis verbis reperit Lambinus καὶ τῶν Θεσπιέων. Nimirum opus est Thebanis, verum fortasse, non ut excluderentur Eubæenses. Vide supra ad §. iv. post med. IDEM.

Ἐκὼν ἐξηπάτα] F. A. ἐκὼν ἡμᾶς ἐξηπάτα. Sic in Leptinea: ἀλλ' οὐ δίκαιοι ἔσμεν ἀφαιρεθῆναι, εἰ τι ἐξηπατήθημεν. WOLF.

Δίκαιος ἀπολωλέναι] Lege, non δίκαιος. IDEM. Ita contra Codd. omnium, credo,

anctoritatem Wolfius. Nactus est tamen Lambinum et nescio quem in Bodliciano nostro consentientem. TAYLOR.

ἡμετέραν] Puto ἡμετέραν. JURIN.

Τίς δ' ἐξελέγχοντα — ἐώρακεν;] Ita fero Editi. Wolfius cum Aldo dederat τί δ'; ἐξελέγχοντα κ. τ. λ. Quo sensu, apparebit ex ejus versione. TAYLOR.

Τούτου] F. τοιοῦτου. MARKLAND.

Ἐζήτηον] F. ἐζήτηον ἄν. IDEM.

Προῦδωκεν] Subaudi ἑαυτὸν, scipsum tradidit. AUGER.

λς'. Οὐ τοίνυν ἐκ τούτων μόνων δῆλός ἐστ', ὅτι χρη-
 μάτων ἅπαντα εἶπεν ἐκεῖνα· ἀλλ' ἤκον ὡς ὑμᾶς ἔναγχος
 375 Θετταλοὶ, καὶ Φιλίππου πρέσβεις μετ' αὐτῶν, ἀξιούντες
 ὑμᾶς, Φίλιππον Ἀμφικτυόνα εἶναι ψηφίσασθαι. τῷ προσ-
 ἤκεν οὖν ἀντειπεῖν¹ τούτοις μάλιστα πάντων ἀνθρώπων;
 Αἰσχίνῃ τούτῳ. διὰ τί; ὅτι οἷς οὗτος ἀπήγγειλε πρὸς
 ὑμᾶς, τούτοις τὰ ἐναντία ἐποίησεν ἐκεῖνος. οὗτος μὲν γὰρ
 ἔφη Θεσπιάς, καὶ Πλαταιὰς αὐτὸν τειχεῖν, καὶ τοὺς μὲν
 Φωκέας οὐκ ἀπολεῖν, τὴν δὲ Θηβαίων ὕβριν ὑμῖν κατα-
 λύσειν· ὁ δὲ, τοὺς μὲν Θηβαίους μείζους ἢ προσῆκε πεποι-
 ηκε, τοὺς δὲ Φωκέας ἄρδην ἀπολώλεκε, καὶ τὰς μὲν Θε-
 σπιάς καὶ Πλαταιὰς οὐ τετείχικε, τὸν δὲ Ὀρχομένον καὶ
 τὴν Κορώνειαν προσεξηνδραπόδισται. πῶς ἂν ἐναντιώτερα
 πράγμαθ' ἑαυτοῖς τούτων γένοιτο; οὐ τοίνυν ἀντεῖπεν, οὐ-
 δὲ διῆρε τὸ στόμα, οὐδ' ἐφθέγγετο ἐναντίον οὐδέν. καὶ οὐχὶ
 τοῦτό πω δεινόν, τηλικούτον ὄν, ἀλλὰ καὶ συνεῖπε μόνος
 τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἀνθρώπων. καὶ τοι τοῦτό γε οὐδὲ
 Φιλοκράτης ἐτόλμησε ποιῆσαι, ὁ μιαιρὸς, ἀλλ' Αἰσχίνης
 οὐτοσί. καὶ Θουρυβούντων ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔφελόντων ἀκούειν
 αὐτοῦ, καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος, ἐνδεικνύμενος τοῖς
 πρέσβεσι, τοῖς παρὰ Φιλίππου παροῦσι, πολλοὺς ἔφη
 τοὺς Θουρυβούντας εἶναι, ὀλίγους δὲ τοὺς στρατευομένους

¹ τούτοις; μάλιστα πάντων ἀνθρώπων Αἰσχίνῃ

λς'. Δῆλος] Δῆλον Parisiensis: quibus
 ex ingenio suo, et solertia, qualis fuerit,
 adjecit Lambinus ea, quæ sequuntur: Οὐ
 τοίνυν ἐκ τούτων μόνων δῆλόν ἐστ' ὅτι χρημά-
 των ἅπαντα εἶπεν ἐκεῖνα, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλ-
 λων ἤκον etc. TAYLOR.

Ἰμῶν] Ἡμῶν Regg. Codd. a. δ. ζ. Quod
 perinde est. In Harl. deest. Sed recte
 dicitur, et notissima structura. Ita supra,
 §. ιγ', post med. ἵνα συνδιαλλάττωσιν αὐτῷ
 τοὺς Ἀλεῖς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους. IDEM.

Προσεξηνδραπόδισται] Lege. WOLF. Al-
 dus enim προεξ.—TAYLOR. Potius προσ-
 ηνδραπόδισται juxta vet. Cod. Ex edit.
 BROOK.

Τηλικούτον ὄν] Pro τηλικούτον ὄν m. Par.
 καίπερ ὄν δεινόν. Wolfio utrumque
 conjungendum videbatur: καὶ οὐχὶ τοῦτό
 πω δεινόν, καίπερ ὄν δεινόν, τηλικούτον
 ὄν. Ut margo Paris. ita Harl. quoque,
 ita Cod. Ang. quo in conferendo, idem

VOL. II.

Sim. Fabricio in mentem venit, quod
 Wolfio nostro. Demosthenes in Philipp.
 III. καὶ οὐχὶ τοῦτό πω δεινόν, καίπερ ὄν
 δεινόν. TAYLOR.

Ἰμῶν καὶ συνεῖπε μόνος] S. τῷ Φιλίππου
 Ἀμφικτυόνα εἶναι ψηφίσασθαι. Hinc re-
 cte colligunt, Orationem περὶ εἰρήνης non
 esse habitam a Demosthene. Quid vero,
 si Æschinis illa esset, siquidem is unus
 Thessalorum postulationi suffragatus
 est? Ut enim dictio non sit Æschineæ
 per omnia similis, tamen eosdem alias
 alio dicendi genere uti, quid vetat?
 Tametsi tres tantum eas, quæ illius no-
 mine exstant, orationes scripsisse fertur.
 WOLF.

Τοῖς πρέσβεσι, τοῖς παρὰ Φιλίππου] Lege.
 IDEM. Περὶ enim in nonnullis inscite.
 TAYLOR.

Στρατευομένους] F. στρατευσομένους.
 MARKLAND.

ὅταν δὲ. μέμνησθε γὰρ δήπου, αὐτὸς ὢν, οἶμαι, θαυμάσιος στρατιώτης, ὦ Ζεῦ.

λζ'. Ἐτι τοίνυν, εἰ μὲν μηδένα ἔχοντα ¹ μηδὲν εἴχομεν δεῖξαι τῶν πρέσβεων, μηδ' ἦν ὥστε ἰδεῖν ἅπαντας, βασιλῆους ² καὶ τοιαῦτα ὑπόλοιπον ἂν ἦν σκοπεῖν· εἰ δὲ Φιλοκράτης μὴ μόνου ὁμολόγει παρ' ὑμῖν ἐν τῷ δήμῳ πολλάκις, ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμῖν, ³ πυροπωλῶν, οἰκοδομῶν, βαδιεῖ- 376 σθαι φάσκων, καὶ μὴ χειροτονῆτε ὑμεῖς, ξυληγῶν, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος φανερώς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, οὐκ ἐνὶ δήπου τοῦτον εἰπεῖν ὡς οὐκ εἴληφε, τὸν αὐτὸν ὁμολογοῦντα καὶ δεικνύντα. ἔστιν οὖν οὕτω τις ἀνθρώπων ἀνόητος ἢ κακοδαίμων, ὥσθ' ἵνα λαμβάνῃ μὲν Φιλοκράτης, ἀδοξῆ δὲ αὐτὸς καὶ κινδυνεύῃ, ἔξόν αὐτῷ μετὰ τῶν μηδὲν ἡδίκηκότων ἐξετάζεσθαι, τούτοις μὲν πολεμεῖν, πρὸς δ' ἐκείνου ἐλθὼν κρίνεσθαι βούλεται; ἐγὼ μὲν οὐδένα ⁴ οἶμαι, ἀλλὰ πάντα ταῦτα, εἰ ἄν ὀρθῶς σκοπῆτε, εὐρήσετε μεγάλα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἑναργῆ σημεῖα, τοῦ χρήματα τοῦτον ἔχειν.

λη'. Ὁ τοίνυν ὕστατον μὲν γέγονεν, οὐδενὸς δ' ἔστιν ἔλαττον σημεῖον τοῦ πεπρακέναι τοῦτον ἑαυτὸν Φιλίππῳ, θεάσασθε. ἴστε δήπου πρῶην ὅτε εἰσήγγειλεν Ὑπερίδης Φιλοκράτην, ὅτι παρελθὼν ἐγὼ δυσχεραίνειν ἔφην ἐν τι

¹ μηδὲν ἔχοντα

² καὶ τὰ τοιαῦτα

³ πυροπωλῶν

⁴ οἶμαι

Δέρη] Ita locum distingui jubet Cl. Marklandus: ἔφη — ὅταν δὲ· μέμνησθε γὰρ δήπου· αὐτὸς ἂν κ. τ. λ. TAYLOR.

λζ'. Ἐτι τοίνυν κ. τ. λ.] Adnotator in Exemplari Altemps. non contentus his Negativis ingeminat talem constructionem: εἰ οὐκ εἴχομεν δεῖξαι μηδένα τῶν πρέσβεων ἔχοντα μηδέν. Sed non est necessarium. IDEM.

Ἐτι τοίνυν εἰ μὲν μηδένα ἔχοντα μηδὲν εἴχομεν δεῖξαι] Jam vero si probare non possemus. Idem alibi, ἔτι τοίνυν ἴσως ἐροῦσιν ὡς, Atque etiam, ut opinor, hoc dicturi sunt. Sic οὐ τοίνυν, neque vero. Idem in eadem, οὐ τοίνυν ἐκ τούτων μόνον δῆλός ἐστ' ὅτι χρημάτων, &c. Neque vero ex his tantum manifestum est, &c. Ex edit. HERVAG.

Μηδ' ἦν ὥστε ἰδεῖν ἅπαντας] S. τὸ πρᾶγμα οὕτω φανερόν. WOLF.

Μηδ' ἦν κ. τ. λ.] Neque esset ut viderint omnes. Sic Horatius grecorum exemplo: est ut viro vir latius ordinet arbusta.

AUGER.

Εἰ δὲ Φιλοκράτης] Philocrates factus dives a Philippo, ostentabat opes. Ex edit. BROOK.

Πυροπωλῶν] Emenda πυροπωλῶν, ut habent omnes præter Aldum: cujus in luto hærens Wolfius textum quoque nostrum inquinari fecit. Suid. v. Ἀντικαταλλαττόμενος, describens hunc locum, habet τυροπωλῶν. Sed hoc pariter esset τυροπωλῶν, si de caseis vendendis res ageretur, quo pacto Suidam isti interpretantur. TAYLOR.

Ξυληγῶν] Vid. Poll. VII. 29. Conjunge nostrum inferius, §. μδ'. a med. et §. σέ. a med. IDEM.

Οὐκ ἐνὶ δήπου etc.] Ad Philocratem hæc pertinent, quem cum cepisse munera contra Remp. consuet, eodem crimine et amicis ejus Æschinem teneri sit consentaneum. WOLF.

Βούλεται] Vid. Var. Lect.

¹ τῶν τῆς εἰσαγγελίας, εἰ μόνος Φιλοκράτης τοσούτων καὶ τηλικούτων ἀδικημάτων αἴτιος γέγονεν, οἱ δ' ἐννέα τῶν πρέσβειων μηδένος· καὶ οὐκ ἔφην τοῦθ' οὕτως ἔχειν. οὐδαμοῦ γὰρ ἂν φανῆναι καθ' ἑαυτὸν ἐκεῖνον, εἰ μὴ τοὺς συναγωνιζομένους τούτων τινὰς εἶχεν. ἴν' οὖν μήτε ἀφῶ, μήτ' αἰτιάσθωμαι μηδένα, ἔφην ἐγὼ, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τοὺς μὲν αἰτίους εὖρη, τοὺς δὲ μὴ μετεσχηκότας ἀφῆ, ἀνασταῖς ὁ βουλόμενος, καὶ παρελθὼν εἰς ὑμᾶς, ἀποφηνάσθω μὴ μετέχειν, μηδὲ ἀρέσκειν αὐτῷ τὰ ὑπὸ Φιλοκρά-
 377 τος πεπραγμένα· καὶ τὸν τοῦτο ποιήσαντα ἀφήμι ἔγωγε, ἔφην. ταῦτα ² καὶ μνημονεύετε, ὡς ἐγὼ οἶμαι. οὐ τοίνυν παρῆλθεν οὐδεὶς, οὐδ' ἔδειξεν ἑαυτὸν· καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἔστιν ἐκάστῳ ³ τις πρόφασις. ὁ μὲν, οὐχ ὑπεύθυνος ἦν· ὁ δ' οὐχὶ παρῆν ἴσως· τῷ δὲ, κηδεστῆς ἦν ἐκεῖ· τούτῳ δ' οὐδὲν τούτων, ἀλλ' οὕτω καθάπαξ πέπρακεν ἑαυτὸν, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῖς παρεληλυθόσι μεμισθάρηκε μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα δῆλός ἐστιν, εἰάνπερ ἐκφύγη νῦν, καθ' ὑμῶν ὑπάρξων ἐκεῖνω. ὡς τε ἵνα μηδὲν ἐναντίον μηδὲ ῥῆμα πρῶται Φιλίππῳ, οὐδ' ἀφιέντων ἀφήσιν, ἀλλ' ἀδοξεῖν, κρί-

¹ Deest τῶν.

² καὶ] γὰρ

³ τις, ὡς εἶπε, πρόφασις

λή. Οἱ δ' ἐννέα] Distinguo sic: οἱ δ' ἐννέα τῶν πρέσβειων, μηδένος. Novem autem legatorum (pro, legati) nullius, subaudi, rei essent auctores. Gallice, *neuf des Députés*. AUGER.

Οὐδαμοῦ γὰρ κ. τ. λ.] Nullam ejus fuisse auctoritatem. Ita interpretatur Wolfius. Percioche non mai egli à fur questo da per se solo si sarebbe scoperto, se non avesse havuti alcuni compagni. Ferrus. Nusquam enim ille per se solus visus fuisset, nisi aliquos ex his adjutores habuisset. Anonymus. Quod pene ridiculum est. Sensus est: Non ille palam et publice hac agere sustinuisset, nisi aliquid adjumenti socii ejus occulto subministrassent. TAYLOR.

Εἰ μὴ τοὺς συναγωνιζομένους] M. εἰ μὴ συναγωνιζομένους: nisi placeat invertere ordinem, εἰ μὴ τούτων τινὰς εἶχε τοὺς συναγωνιζομένους. WOLF.

Ποιήσαντα] Lege ποιήσοντα. TAYLOR.

Πρόφασις] Plenius, et quidem valde usitato genere loquendi, cuderunt Parisienses, ἔστιν ἐκάστῳ τις, ὡς εἶοικε, πρόφασις. Quibus consentiunt optima Exemplaria, Aug. et Harl. IDEM.

Τῷ δὲ, κηδεστῆς ἦν ἐκεῖ] Omnino legendum videtur ἐκεῖνος, nempe Philocrates. JURIN. F. ἐκεῖνος, Philocrates. MARKLAND. Ego etiam lego ἐκεῖνος, cum viris doctissimis, verum aliter intelligo. Scilicet, τῷ δὲ [Phrynoni] κηδεστῆς ἦν ἐκεῖνος [Philippus]. Consule Ulpianum ad h. locum, iterumque Demosthenem §. ζς'. ante med. et in fin. σχ. denique ad §. νθ'. ante med. et Suid. v. Φρύνων. TAYLOR.

Ἐκεῖνω. ὥστε ἵνα] Male distinguitur. Delenda est plena σιγημὴ post ἐκεῖνω, et ponenda minima. Nam ὥστε dependet ab οὕτω præcedenti; οὕτω πέπρακεν ἑαυτὸν— ὥστε— οὐδ' ἀφήσι. MARKLAND.

Μηδὲ ῥῆμα] Deesse arbitror ante, vel post, has voces: ἵνα μηδὲν ἐναντίον μηδὲ * * * μηδὲ ῥῆμα. TAYLOR.

Οὐδ' ἀφιέντων ἀφήσιν] S. τῶν κατηγορούντων αὐτὸν ἀφήσιν αὐτοὺς, τοῦτέστι, τὴν ἐκτελέθειαν ἀγειν εἶ. WOLF. Ludit in duplici significatione Verbi ἀφήμι: ut, neque si vos illum absolvetis, vos ille missos faciat. That, if you would even acquit him, he would not let you alone. Similiter in Middiana, pag. 580. 19. Ed. Reisk. οὗτος δὲ οὐδ' ἀφιέντα ἀφήσιν. MARKLAND.

νεσθαι, πάσχειν ὅτιοῦν αἰρεῖται παρ' ὑμῖν μᾶλλον, ἢ Φιλίππῳ τι ποιῆσαι μὴ πρὸς ἡδονήν. καὶ τοι, τίς ἢ κοινωμία; τίς ἢ πολλὴ πρόνοια ὑπὲρ Φιλοκράτους αὕτη; ¹ ὅς εἰ τὰ κάλλιστα, καὶ πάντα τὰ συμφέροντα ἐπεπρεσβεύκει, χρήματα δ' ὠμολόγει λαβεῖν ἐκ τῆς πρεσβείας, ² ὥσπερ ὠμολόγει, τοῦτό γε αὐτὸ φυγεῖν καὶ διευλαβηθῆναι τῷ παροῖκα πρεσβεύοντι προσῆκε, καὶ διαμαρτύρασθαι τὸ καθ' αὐτόν. οὐ τοίνυν πεποιήκε τοῦτ' Αἰσχίνης. ταῦτ' οὐ φανερά, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι; ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ καὶ λέγει, ὅτι χρήματα εἴληφεν Αἰσχίνης, καὶ πονηρός ἐστιν ἀργυρίου συνεχῶς, οὐ δὲ ἀβελτηρίαν, οὐδὲ δι' ἀγνοίαν, οὐδὲ ἀποτυγχάνων; καὶ τίς μου καταμαρτυρεῖ, φησὶ, δῶρα λαβεῖν; τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ λαμπρόν. τὰ πράγματ', Αἰσχίνη, ἀπερ πιστότατά ἐστιν ἀπάντων· καὶ οὐκ ἔνεστιν εἶπεῖν οὐδ' αἰτιάσασθαι, ὡς ἢ πεπεισμένα, ἢ χαριζόμενά τῳ ἐστὶ τοιαῦτα, ἀλλ' οἶά περ αὐτὰ προδοῦς καὶ διαφθεύρας σὺ πε- 378 ποίηκας, τοιαῦτα ἐξεταζόμενα φαίνεται. πρὸς δὲ ταῖς πράγμασιν, αὐτὸς αὐτίκα δὴ σὺ σαυτοῦ καταμαρτυρήσεις. ἀπόκριναι γὰρ δεῦρο ἀναστάς μοι· οὐ γὰρ δὴ δι' ἀπειρίαν γε, οὐ φήσεις ἔχειν ὅ, τι εἶποις. ὅς γὰρ ἀγῶνας καινοῦς,

¹ ὅν² (ὥσπερ ὠμολογεῖ * τοῦτό γ' αὐτός,)

Καὶ τοι τίς ἢ κοινωμία; τίς ἢ πολλὴ πρόνοια] *Verum quanam est ista causa communibus? quae tanta hujus providentia pro Philostrate. Accipitur enim pro verum, et pro sed kai toi, et servit διαπορήσει. Quod autem mox subdit, ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ καὶ λέγει; &c. Cicero pro Roscio ad verbum sic transtulit: "Nonne supercilia illa penitus rasa olere malitiam, et clamitare calliditatem videntur." Ex edit. HERVAG.*

Ἀποτυγχάνων] Absolute positum pro ἀποτυγχάνων τῶν ἐλαπίδων. *Ald. Ex edit. BROOK.*

Ἀπόκριναι κ. τ. λ.] Huo spectat fortasse Comina istud Suidæ: Ἀποκρίθης. Δημοσθένης. Ἀπόκριναι δεῦρο μοι παρελθόν. — ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης λέγει ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, ὡς περιέρχεται. Adde Harpocrat. τ. Ἀπόκρισις. Disertius aliquanto idem Suidas v. Δεῦρο. Certe spectat Hermogenes verbis disertissimis: Ἀπόκριναι γὰρ δεῦρο ἀναστάς μοι· οὐ γὰρ δὴ δι' ἀπειρίαν γε οὐ φήσεις ἔχειν, ὅ, τι εἶποις. pag. 179. Ed. Fr. Porri. ΤΑΥΤΟΡ.

Οὐ γὰρ δὴ δι' ἀπειρίαν γε οὐ φήσεις ἔχειν ὅ,

τι εἶποις] Ut ὁ ἄν, vel δυνατικός, vel ἀοριστολογικὸς sæpe abundat, ita sæpe etiam deest, præsertim ubi locus causam habet a præterito. quanquam hic quoque deest, cum de futuro dixerit. habet autem vim optativam. Neque enim te ut imperitum negabis habere, quod respondeas, quod dici poterat ὅ, τι ἔρεῖς, ὅ, τι enim φιλευτικὸν est. Vide Comment. Bud. Ex edit. HERVAG.

Ὅς γὰρ ἀγῶνας] Alludit ad accusationem Timarchi, quæ æque est ἀμάρτυρος, atque hæc Demosthenica. WOLF.

Ibid. Alludit ad multa: ad pristinam artem quæstumque Æschinis: ad novam et insolitam criminationem Timarchi, jam senis, et cui per anteactam vitam inusta non erat ea suspicio: ad rudimenta fortasse et tyrocinium Æschinis, qui nemini unquam ante hunc Timarchum, diem dixerat: ad accusandi denique licentiam, cum non ex testibus, sed vulgi rumoribus, et incerta fama, nitabatur. Nonnulla hic Scholiastes, qui est consulendus. Neque tamen vel eo magistro totam fabulam ediscas, aut hujus scommatibus leporum omnem plene exhauries. Non

ὡσπερ δράματα, καὶ τούτους ἀμαρτύρους, πρὸς διαμεμετρημένην τὴν ἡμέραν αἰρεῖς διώκων, δῆλον ὅτι πάνδεινος εἶ τις.

λθ'. Πολλῶν τοίνυν καὶ δεινῶν ὄντων τῶν πεπραγμένων Αἰσχίνῃ τούτῳ, καὶ πολλὴν κακίαν ἔχόντων, ὡς καὶ ὑμῖν, ¹ οἶμαι, δοκεῖν, οὐδὲν ἔστιν οὐ μέλλω λέγειν, ὡς ἐγὼ κρίνω, δεινότερον, οὐδ' ὅ, τι μᾶλλον δεδαυροδοκηκότε² αὐτὸν ἔπαυτοφώρῳ, καὶ πεπρακότεα πάντ' ἐξελέγξει. ἔπειδὴ γὰρ ² ἀπεστεύλατ' αὐθις αὐ³ τὸ τρίτον τοὺς πρέσβεις ὡς τὸν Φίλιππον, ἐπὶ ταῖς καλαῖς καὶ μεγάλας ἐλπίσι ταύταις αἷς οὗτος ὑπισχνεῖτο, ἔχειροτονήσατε καὶ τούτον, καὶ ἐμέ, καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πλείστους τοὺς αὐτούς. ἐγὼ μὲν δὴ παρελθὼν, ἐξωμοσάμην εὐθέως. καὶ θορυβούντων τινῶν, καὶ κελουόντων βαδίζειν, οὐκ ἂν ἔφην ἀπελθεῖν. οὗτος δ' ἔκεχειροτόνητο. ἐπειδὴ δὲ ἀνέστη μετὰ ταῦτα ἡ ἐκκλησία, συνελθόντες ἐβουλεύοντο οὗτοι, τίνα αὐτοῦ καταλείψουσιν. ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδήλου, σύλλογοι καὶ λόγοι παντοδαποὶ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐγίνοντο τότε. ἐφοβοῦντο δὴ μὴ σύγκλητος ἐκκλησία γένοιτο

¹ οἶμαι

² ἀπεστεύλατ'

³ τοῦ τρίτου

enim omnia, quæ ab Antiquis allatorie et vellicatim jaciuntur, Posteritati datum est, ut probe intelligerent. Vid. Æschin. π. παραπρεσβ. pag. 297. Ed. Reisk. Brodæum ad loc. Harpocrat. v. Διαμεμετρημένη. Maussacum, Victor. IX. Var. Lect. 20. alios. Voces istæ, ἀγῶνας κεινός, ὡσπερ δράματα, lucem fortasse aliquam consequentur ex iis, quæ dicturi sumus ad init. Æschineæ c. Ctesiphontem. TAYL. Πάνδεινος εἶ τις] * * * Nonnulla opinor deesse. MARKLAND.

λθ'. Ὡς καὶ ὑμῖν οἶμαι δοκεῖν] Lege, vel δοκεῖ, ut habet Felician. pro εἶναι. WOLF. Nam Aldus dedit εἶναι pro οἶμαι. Felician. quidem et Manut. δοκεῖ, uti Parisienses quoque, et Scholiastes, qui exponit per φαίνεται. Non male. Et tum obtineret punctuatio Textus nostri. Aliter et ea reformanda fuerit. Marg. Ask. cum Wolfio consentit. TAYLOR.

Ἐγὼ μὲν παρελθὼν ἐξωμοσάμην εὐθέως] Ἐξωμοσάσθαι cum jurejurando aliquid excusare, aut detrectare et recusare, de quo verbo satis alibi dictum est, ex cujus imitatione Cicero ejurare iniquum judicem dixit, ut annotatur in Pandect. Ex edit. HERVAG.

Τίνα αὐτοῦ καταλείψουσι] Quem ibi statum tertum deprehensuri essent. Τὸ αὐτοῦ, παρὰ τῷ Μακεδόνι, ἢ, ἐν τῇ Μακεδοσίᾳ, accepi, et pro καταλείψουσι legendum censui καταλήψονται. Sed agnosco erratum, et emendo, quemnam hic relicтури essent, qui se. Demostheni adversaretur. αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ, ἐνθάδε, ἢ ἐνταῦθα. WOLF.

Ἐγίνοντο τότε] Mallem distingui, — κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐγίνοντο. τότε ἐφοβοῦντο δὴ etc. MARKLAND.

Ἐφοβοῦντο δὴ μὴ] Auctores sunt Suidas, et interpretes hoc loco, apud Athenienses νόμιμον ἐκκλησίαν dictam esse τὴν κυρίαν καὶ ἀριστήμην τρις τοῦ μηνός, id est, legitimum concionem, quæ fixa stataque erat concio, et ter in mense habebatur. σύγκλητον autem, id est, convocatam sive indictam, τὴν ἐξαίφνης γενομένην διὰ τι κατεπέμψον, quæ repente nova quadam de causa fiebat. Sic etiam apud Romanos Senatus habebatur aut legitimus, aut indictus. Legitimus quidem, statis diebus. Tranquillus in Aug. "Sanxit," inquit, "ne plus quam bis in mense legitimus Senatus ageretur, scilicet Calendis et Idibus, &c." Edictus autem vel indictus erat, qui ob negotia inacidientia repente iudicabatur.

ἔξαίφνης· εἶτα ἀκούσαντες ὑμεῖς ἐμοῦ τάληθῆ, ¹ ψηφίσθησθέ τι τῶν δεόντων ὑπὲρ τῶν Φωκέων, καὶ τὰ πράγματα ἐκφύγοι τὸν Φίλιππον. εἰ γὰρ ἐψηφίσασθε μόνον, καὶ μι- 379
 κραὴν ὑπεφύνατε ἐλπίδα ἠντινοῦν αὐτοῖς, ἐσώθησαν ἄν. οὐ γὰρ εἴην, οὐκ εἴην, μὴ παρακρουσθέντων ὑμῶν, ² μεῖναι τι Φιλίππῳ. οὔτε γὰρ σίτος ἐνῆν ἐν τῇ χώρᾳ, ἀσπύρω δὲ διὰ τὸν πόλεμον γεγονυῖα, οὔθ' ἢ ³ σιτοπομπεῖα δυνατὴ, τριήρων οὐσῶν ὑμετέρων ἐκεῖ καὶ τῆς θαλάττης κρατουσῶν, αἱ τε πόλεις πολλαὶ καὶ χαλεπαὶ λαβεῖν αἱ τῶν Φωκέων, μὴ οὐ χρόνῳ καὶ πολιορκίᾳ. εἰ γὰρ ἐν ἡμέρᾳ πόλιν ἤρει, δύο καὶ εἰκοσὶν εἰσιν ἀριθμῶ. διὰ δὲ ταῦτα πάντα, ἵνα μηδὲν μετάρθησθε ὧν ἐξήπάτησθε, τοῦτον αὐτοῦ κατέλιπον. ἐξομώσασθαι μὲν δὴ μὴ μετ' αἰτίας τινός, δεινὸν ἦν, καὶ ὑποψία μεγάλη. τί λέγεις; ἐπὶ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἀγαθὰ οὐχὶ βαδίζεις ἀπαγγείλας, οὐδὲ πρεσβεύεις; ἔδει δὲ μένεν. πῶς οὖν; ἀρρώστειν προφασίζεται, καὶ λαβὼν Ἐξήκεστον

¹ ἐπιψηφίσασθε² μεῖναι ἔτι³ σιτοπομπία

Idem in Cæs. "Postquam Senatus idibus Martiis in Pompeii curiam edictus est, &c." Capitol. in Gord. "Non legitimo," inquit, "sed indicto Senatus die consul jam domi conventus, cum prætoribus, ædilibus, et tribunis in curiam venit." Ex Annotationibus Bud. in Pandect. Ex edit. HERVAG.

Σύγκλητος ἐκκλησία] Huc spectat Etym. M. 753. 15. Τῶν Ἐκκλησιῶν αἱ μὲν ἐξ ἔθους καὶ κατὰ μῆνα ἐγίνοντο, εἰ δὲ τι ἐξαίφνης κατεπεΐξεον, ὥστε γινέσθαι ἐκκλησίαν, αὕτη ἐκαλεῖτο Σύγκλητος Ἐκκλησία. Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. Huc Harpocrates et Suidas denique. Erant igitur Σύγκλητοι Ἐκκλησίαι Conciones extra ordinem datæ, proclamatae, ut vox sonat, ubi aliquid necopinatum acciderit. Ad stas enim et legitimas, utpote notas, et periodice recurrentes, non opus erat citare, aut monere: ut vocabulum hoc rite explicat Scholiastes noster, Attici Juris sæpe bene consultus. Πλείους Ἐκκλησίας (inquit Æschines π. παραπρεσβ. pag. 251. 6. ed. Reisk.) συγκληήτους ἠναγκάζεσθε ἐκκλησιάζειν μετὰ φόβου καὶ δουρίβου, ἢ τὰς τεταγμένας ἐκ τῶν νόμων. Apposite ad eam rem, quam velim. Ut sunt etiam verba hæc σχ. Aristoph. Acharn. v. 19. Κυρίας Ἐκκλησίας.] Ἐν ἡ ἐκίβουσαν τὰ ψηφίσματα. Εἰσὶ δὲ Νόμιμοι Ἐκκλησίαι αἱ λεγόμεναι πρὸς τὸν νόμον, Ἀθήσται, ἢ πρῶτη, καὶ ἡ δευτέρα, καὶ ἡ τριτὰς. (Illud fortasse

minus accurate) εἰσὶ δὲ καὶ Πρόκλητοι, ἐναγόμενοι κατὰ τινα ἐπιείγοντα πρῶγματα. αἱ μὲν οὖν νόμιμοι καὶ ἀξιωματικαὶ Ἐκκλησίαι Κυρίας λέγονται, ὡς ἔφαμεν· αἱ δὲ πρὸς τὰ κατεπεΐγοντα συναγόμεναι, σύγκλητοι. Adde Petit. LL. Attic. Lib. III. Tit. I. Ulpian. hic, et ad N. de Coron. §. xv. ad init. et eruditissimum longe virum, Valckenaerum Animadv. ad Ammon. I. 16. TAYLOR.

Καὶ μικρὰν ὑπεφύνατε ἐλπίδα ἠντινοῦν αὐτοῖς] Onisit Wolfius in vertendo. Resarciat ex Anonymo: et aliquam mediocrem spem eis pratulissetis. IDEM.

Μεῖναι τι] Scribendum forte ἔτι: pro τι. MARKLAND. Vid. Var. Lect.

Μὴ οὐ χρόνῳ] Ἄντι τοῦ, εἰ μὴ χρόνῳ. WOLF. Idem fere annotatur in marg. Altemps. TAYLOR.

Ἐξήκεστον] Mirum, ni servilem et peregrinam conditionem denotet, quod nomen ab Arde sumserit. Commune hoc et solenne apud Antiquos: Ubi PAUSILYPUS, SOTER, SOSTHENES, LYSIPONUS etc. convenientissima Medico nomenclatura, ut Reinesius scribit ad hunc lapidem XI. 2.

P. CHAR M.
SOSTHE
MEDIC.

IIIII VIR. AUG.
SIBI
ANCHAR.

τὸν ἰατρὸν ἀδελφὸς αὐτοῦ, καὶ προσελθὼν τῇ βουλῇ, ἐξω-
 μόσατο ἀρρῶστέϊν τουτονὶ, καὶ αὐτὸς ἐχειροτονήθη. ἐπειδὴ
 δὲ ¹ ἀπολώλεσαν οἱ Φωκεῖς, ὕστερον ἡμέραις πέντε ἢ ἕξ,
 καὶ τέλος εἶχε τὸ μίσθωμα, ὥσπερ ἂν ἄλλο τι τούτῳ, καὶ
 ὁ Δέρκυλλος ἐκ τῆς Χαλκίδος ἦκεν ἀναστρέψας, καὶ ἀπήγ-
 γειλεν ² ὑμῖν ἐκκλησιάζουσιν ἐν Πειραιεῖ, ὅτι Φωκεῖς ἀπο-
 λώλασι καὶ ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτα ἀκούσαντες,
 εἰκότως ³ καὶ ἐκείνοις συνήχθεσθε, καὶ αὐτοὶ ἐξεπέπληχθε,
 καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν κατακομίζειν ἐψη-
 φίζεσθε, καὶ τὰ φρούρια ἐπισκευάζειν, καὶ τὸν Πειραιᾶ
 τειχίζειν, καὶ τὰ Ἡράκλεια ἐν ἄστει θύειν. ἐπειδὴ ταῦτ
 ἦν, καὶ τοσαύτη ταραχὴ, καὶ τοσοῦτος θόρυβος περιεστή-
 380 κει τὴν πόλιν, τῆνικαῦτα ⁴ ὁ δεινὸς, καὶ σοφὸς οὔτος, καὶ
 εὐφρων, οὔτε βουλῆς οὔτε δήμου χειροτονήσαντος αὐτὸν,
 ἄχετο πρῆσβεύων ὡς τὸν ταῦτα πεποιηκότα, οὔτε τὴν
 ἀρρῶστίαν, ἐφ' ἣ τότε ἐξωμόσατο, ὑπολογισάμενος, οὐδ' ὅτι
 πρῆσβευτῆς ἄλλος ἤρητο ἀντ' αὐτοῦ, οὐδ' ὅτι τῶν τοιούτων
 ὁ νόμος θάνατον τὴν ζημίαν εἶναι κελεύει, οὐδ' ὅτι πάνδεινόν
 ἔστιν ἀπηγγελκότα, ὡς ἐπικεκῆρυκται χρήματα αὐτῷ ἐν
 Θήβαις, ἐπειδὴ Θηβαῖοι πρὸς τῷ τὴν Βοιωτίαν ἀπασαν
 ἔχειν, ⁵ καὶ τῆς Φωκείων χώρας ἐγκρατεῖς γεγονάσι, τῆνι-
 καῦτα εἰς μέσας τὰς Θήβας, καὶ τὸ τῶν Θηβαίων στρα-
 τώπεδον βαδίζειν. ἀλλ' οὕτως ἐκφρων ἦν, καὶ ⁶ ὅλως πρὸς

¹ ἀπολώλεσαν² ὑμῖν³ καὶ ἐκείνοις⁴ ὁ σοφὸς οὔτος, καὶ δεινὸς, καὶ⁵ καὶ τῆς τῶν⁶ ὅλως

Ex eadem nomenclatura est Medicus ille
 ex sepulcreto Domus Augustæ, Bianchin.
 p. 57.

M. LIVIUS
 BOETHUS
 MEDICUS DAT
 M. LIVIO SPERATO ET
 IOLE L.
 SUAE.

Potuissem adjungere, Excecidem quen-
 dam nunquam ab Aristophane adduci, nisi
 ut dilaceraretur ob peregrinitatem:

Εἰ δὲ δούλος ἐστι, καὶ κὰρ, ὥσπερ Ἐξηκε-
 στίδης,
 Φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανῶνται
 φεῖατορες.

Ex Anibas, v. 765. TAYLOR.
 Τειχίζειν] Potius credo ἐπιτεχίζειν,

cum Editt. Felic. et Manut. ut sit Refi-
 cere, non de novo Edificare. IDEM.

Θύειν] Tollenda est Distinctio plena
 post θύειν, et ponenda ὑποστιγμῆ. Adhuc
 enim pendet sententia, quæ incepta v. 2.
 Ἐπειδὴ δὲ ἀπολώλεσαν οἱ Φωκεῖς — καὶ ὁ
 Δέρκυλλος ἦκεν — καὶ ὑμεῖς ἐψηφίσεσθε τὰ
 Ἡράκλεια ἐν ἄστει θύειν ἐπειδὴ ταῦτ ἦν etc.
 MARKLAND.

Ἐπειδὴ] A Benenato editur: ἐπειδὴ
 τοιαύτη ἦν καὶ τοσαύτη ταραχὴ κ. τ. λ.
 TAYLOR.

Ἐκφρων ἦν] Vid. Var. Lect.

Ὄλως] Ὄλος πρὸς τῷ λήμματι lege, no-
 minandi casu. Etsi et ὄλως Adverbium
 ferri potest. WOLF. F. ὄλος — TOTUS
 in illis. Horat. MARKLAND. Wolfii et
 Marklandi Conjecturam tuetur Cod. Aug.
 ὄλος. TAYLOR.

τῶ¹ λήμματι καὶ τῶ δωροδοκίῳ, ὥστε πάντα τὰ ἄλλα ἀνελὼν καὶ παριδὼν ὄχρητο.

μ'. Καὶ τοιούτου τοῦ πράγματος ὄντος, ἔτι πολλῶ δεινότερά ἐστιν ἂ ἐκεῖσε ἐλθὼν διεπράξατο. ἀπάντων γὰρ ὑμῶν τουτωνί, καὶ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων οὕτω δεινὰ καὶ σχέτλια ἠγουμένων τοὺς ταλαιπώρους πάσχειν Φωκέας, ὥστε μήτε τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς Δεωρούς, μήτε τοὺς Δεσμοδέτας εἰς τὰ Πύθια πέμψαι, ἀλλ' ἀποστῆναι τῆς πατρίου Δεωρίας, οὗτος εἰς τὰ ἐπινίκια τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ πολέμου, ἂ Θηβαῖοι καὶ Φίλιππος ἔθουον, εἰστιᾶτο ἐλθὼν, καὶ σπονδῶν μετεῖχε καὶ εὐχῶν, ἃς ἐπὶ τοῖς τῶν συμμαχῶν τῶν² ἡμετέρων τείχεσι καὶ χώραις, καὶ ὄπλοις ἀπολωλόσιν ἠύχρητο ἐκεῖνος, καὶ συνεστεφανοῦτο, καὶ³ συνεπαιώνιζε Φιλίππῳ, καὶ φιλοτησίας προῦπινε. καὶ ταῦτ' οὐκ ἔνεστιν ἐμοὶ μὲν

¹ λήμματι, ὡσθ' ἀπαντα ταῦτα ἀνελὼν

² ἡμετέρων

³ συνεπαιώνιζε

μ'. Οὗτος εἰς τὰ ἐπινίκια] Lege οὗτος εἰς τὰ ἐπινίκια etc. Id est, hic solus epulatus est, sensu plano. Nam, ut scriptum est, nec bene hellenizat Oratio, nec bene procedit Sententia. PALMER.

Συνεπαιώνιζε] Si παρὰ τὸν καιῖνα fuit, malim συνεπαιώνιζε, per α. Etsi passim per ω scribi video. WOLF.

Φιλοτησίας προῦπινε] Familiariter propinavit, Wolfius: benevolentia poculo propinabat, Alius: Invitava a bere, Etruscus. Expectassem quidem propinasse Philip-pum, non Aeschinam. Sed nihil hic omnino de propinando, aut praebibendo. Negligere enim nos jubent praepositionem in ista compositione omnes, qui accuratius hanc rem tractant. Postulabit igitur a me Lector meus benevolus informari, quid ea locutione contineatur; postulabit quoque, ut mentem meam etiam exponam de lectione MStorum in hac re, quorum nonnulli, neque infimae auctoritatis, exhibent φιλοτησίας προῦπινε, ut MSS. Ald. Felic. Manut. Lind. et Regg. a. c. d. ζ. Et, quoniam eo proceditur, rogabit, quid statuam, de illa etiam locutione: Occurrit autem μγ'. ad init. ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προῦπινεν αὐτοῖς [Philippus], cum MSti, quasi vicem rependere vellent, ibi rursus ἐκπώματα—προῦπινεν. Est quaedam, inquam, inter haec duo loca quasi necessitudo: Ita ut mihi erit expeditius, et lectori fortasse neque ingratus, neque incommodius, si utrumque parietem eadem fidelia dealbarem. Nentro igitur in loco staro posse προῦπινεν con-

tendo, verum recte dici in altero φιλοτησίας προῦπινεν, in altero ἐκπώματα, licet diverso sensu et proprietate, ut jam sum dicturus. Προῦπινεν φιλοτησίας est simpliciter computare, vel, ut verbis ut Plautinis, Pseud. V. 1. 18. Propinare amicissimam amicitiam. Quod quoniam tractim fiebat, et per modum successionis, ubi alter poculis praerit et quasi provocaret, alter deinde exciperet, et per vices traderet, usurpabant vocem compositam προῦπινεν, et, quoniam Genio litabant, et Amicitiam, προῦπινεν φιλοτησίας. Ita Lucianus: Οὐ γὰρ ὅσον ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐστὶν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ φιλοτησίας προῦπινεν, καὶ ὄφων τῶν αὐτῶν ἀπτεσθαι. Pseudolog. §. 31. Et in Somnio rursus §. 12. Καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεχομίζετο, καὶ ὁ πῶτος συνεκροτεῖτο ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοτησίας προῦπινοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἐκάστῳ τῶν παρόντων κ. τ. λ. Προπεπακέναι δὲ παρὰ τὴν συνουσίαν πολλὰ μὲν ἀργυράματα τὸν προσωρημένον, πολλὰ δὲ χρυσάματα τῷ Πρωσία. Suid. v. Προπεπακότες. Fragmentum hoc Valesius Polybio tribuit. Utile erit adhibere verba Biseti ad Aristoph. Lysistr. 203. κλέψαι φιλοτησία] Οὕτω καλεῖται ἡ φιάλη ἡ διδομένη ἐν τοῖς πότοις. Ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις φιλοφρονούμενοι ἀλλήλους ἐπέδιδον αἶνον κύλικα, ἢ φιλοτησίαν ἐκάλουν ὡς Ὑπερίδης φησὶ, καὶ Ἀλεξίς, καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ Δ. τῆς ἸΑ. [v. 3.]

Νέκταρ ἐνοχέει τοὶ δὲ χρυσεῖς δεπάεσι Δειδχατ' ἀλλήλους.

381 οὕτω, τούτῳ δ' ἄλλως πως εἰπεῖν. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῆς ἔξω-
μοσίας ἐν τοῖς κοινοῖς τοῖς ὑμετέροισι γράμμασιν ἐν τῷ μη-
τρῷ ταῦτ' ἐστίν, ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται, καὶ ψή-
φισμα ἀντικρυς περὶ τούτου τοῦ ὀνόματος γέγραπται ὑπὲρ
δὲ ὧν ἐκεῖ διεπραξάτο, οἱ συμπρεσβεύοντες καὶ παρόντες,
καταμαρτυρήσουσιν, οἵπερ ἐμοὶ ταῦτα διηγῶντο. οὐ γὰρ
ἔγωγε αὐτοῖς συνεπρέσβευσα, ἀλλ' ἔξωμοσάμην. καὶ μοι
λέγε τὸ ψήφισμα, καὶ τὰ γράμματα, καὶ τοὺς μάρτυρας
κάλει.

ΨΗΦΙΣΜΑ. ΓΡΑΜΜΑΤΑ. ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

Τίνας οὖν εὐχὰς ὑπολαμβάνετε εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς τὸν

Καὶ αὐθις Ἐγγείτω τις τούτῳ φιλοτησίαν. Καὶ φιλοτησίας, τὰς δεξιώσεις διὰ τῆς φιλίας. Καὶ φιλοτησίαν προσπίνειν ἐστίν, ἥνικα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δωδέκης αὐτῷ φιλίης πιδὼν μέρος, τὸ λοιπὸν παράσχη τῷ φίλῳ, καὶ τὴν φιλίαν χαρισάμενος. Horum magnam partem, et præcipue extremam, Suidæ et Etymol. M. debet Bisetus. Quid ergo? An poculum Aureum Argenteumve, quoties se plusculum invitaret, pro munere offereretur? Num hujusmodi liberalitas hic prædicatur in Æschine? Ita quidem interpretantur hæc verba, καὶ τὴν φιλίαν χαρισάμενος. Credo, hanc olim fuisse Regum, Magnatumque munificentiam: ut Suidas testatur in v. Προπίνειν. Immo clarissimum Exemplum mox subiicitur in hac ipsissima Oratione, §. μγ'. Ubi Rex Philippus comiter et laute excipiens Thebanorum legatos, ἐν θυσίᾳ τινὶ καὶ δείπνῳ πίνων, καὶ φιλανθρωπεύμενος πρὸς αὐτοὺς ἄλλα τε δὴ πολλά, οἷον αἰχμάλωτα καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τελευτῶν, ἐκπώματα ἀργυρῶ καὶ χρυσῶ προὔτεινεν αὐτοῖς. Ταῦτα πάντα ἐκεῖνοι διεωθούντο—αὐτοὶ μὲν οὖν ὑπέσχεον αὐτῷ φίλοι—καὶ ἄνευ τῶν δώρων τούτων. Atque ita Ulpianus ad textum, in quo versamur: πολλάκις καὶ ταῦτα τὰ ποτήρια χαρίζεσθαι τὸν βασιλέα, οἷς προσπίνει, χρυσῶ ὄντα. Τούτο γὰρ ἐν τῷ προσπίνειν. Ita quidem, sed προσπίνειν ποτήρια, quod jam est illud diversum, atque aliud, quam προσπίνειν φιλοτησίας. Corrigere ergo fidenter ex auctoritate MStorum optimorum (sunt autem, præter Editiones Felician. et Manut. Codd. præstantes, Regg. a. β. δ. ε. η. Obs. Harl. Lind. Ital. Aug. Ask.) verba illa Demosthenis, §. μγ'. ἐκπώματα ἀργυρῶ καὶ χρυσῶ προὔπεινεν αὐτοῖς. Num hæsitās? num dubitas, neutiquam dici posse προὔτεινεν, sed utrobique προὔ-

πεινεν? Annon demum censes, recte a me distingui προσπίνειν φιλοτησίας, amice et familiariter comutare, et προσπίνειν ἐκπώματα, regio more, pocula aurea pretiosave dono donare? Inerat Alexandro M. ut refert Plutarchus in ejus vita, munificentia plane singularis, cum summa comitate conjuncta: cuius rei exemplum subiicit: Ὁ τῶν Παιῶνων ἡγούμενος, ἀποκτείνων πολέμιον ἄνδρα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιδειξάμενος αὐτῷ, τούτο, εἶπεν, ὃ βασιλεῦ, παρ' ἡμῶν ἐκπώματος χρυσοῦ τιμᾶται τὸ δῶρον ὃ δὲ Ἀλέξανδρος γελᾶσας, κενὸν γε, εἶπεν· ἐγὼ δὲ σοι μεστὸν ἀκράτου προσπίομαι. Similis error, προπίνειν, sc. loco τοῦ προσπίνειν, occupavit Libanium Declam. II. quem emaculavit doctissimus Gatakerus ad M. Antonin. XI. 13. dignus omnino, qui de hoc ritu propinandi consulatur: præcipue autem de hac largitione poculorum, in Adversar. Miscell. Posthum. V. 5. Adde Cl. Valesium ad Harpocr. v. Προπεπωκότες. Scio, esse apud Veteres nonnulla, quæ militare videntur contra meam sententiam, veluti illud Aristophanis, Acharn. v. 981.

Κεῖμάχθετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλου-
μεῖνο, Πίνε, κατάκεισο, λαβὲ τήδε φιλοτησίαν.

Cui subnectitur scholion: Φιλοτησίαν ἔλεγον τὴν φιλίαν τὴν δεδομένην ἐν τοῖς συμποσίοις. TAYLOR.

Ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται] S. οἰκέτης, ἢ δούλος. WOLF. Recte sane Wolfius. Οἰκέτης subintelligitur, pro quo Scholiolum Ulpiani perperam habet Οἶκος. Vid. Cl. D' Orvillium ad Chariton. Aphrodis. pag. 292. TAYLOR.

Περὶ τούτου τοῦ ὀνόματος] S. τοῦ Αἰσχί-
νου ἐξωμόσαντος τὴν πρεσβείαν. WOLF.

Φίλιππον, ὅτ' ἔσπενδεν, ἢ τοὺς Θηβαίους; ἄρ' οὐ κράτος πολέμου, καὶ νίκην ¹ αὐτοῖς καὶ τοῖς συμμάχοις δίδοναι, καὶ ² τάναντία τοῖς τῶν Φωκίων; οὐκοῦν ταῦτα συνήχετο οὗτος, καὶ κατηγάτο τῇ πατρίδι, ἀ νῦν εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτῶ δεῖ τρέψαι. οὐκοῦν ὥχετο μὲν παρὰ τὸν νόμον, ὃς θάνατον κελεύει τούτων τὴν ζημίαν εἶναι, ἐλθὼν δὲ ἐκεῖσε, ἐτέρων θανάτων ἄξια ποιῶν πέφανται· τὰ δ' ἔμπροσθεν πεπραγμένα, καὶ πεπρωσβευμένα ὑπὲρ τούτων, ἀποκτείνειεν αὐτὸν δικαίως.

μά. Σκοπεῖτε τοίνυν τί τίμημα ³ ἔσται, ὃ ⁴ ταύτην ἔξει τὴν ἀξίαν, ὥστε τοσούτων ἀδικημάτων ἀξίόχρεων φαίνεσθαι. πῶς γὰρ οὐκ αἰσχρὸν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δημοσίᾳ μὲν ἅπαντας ὑμᾶς καὶ ὅλον τὸν δῆμον, ἅπασιν τοῖς πεπραγμένοις ἐκ τῆς εἰρήνης ἐπιτιμῶν, καὶ μήτε τῶν ἐν Ἀμφικτυσίᾳ κοινωνεῖν ἐθέλειν, δυσκόλως τε ἔχειν καὶ ὑπόπτως πρὸς τὸν Φίλιππον, ὡς ἀσεβῶν καὶ δεινῶν ὄντων τῶν πεπραγμένων, καὶ οὔτε δικαίων, οὔθ' ὑμῖν συμφερόντων· εἰς δὲ τὸ δικαστήριον εἰσελθόντας τὰς ὑπὲρ τούτων εὐθύνας δικάσοντας, ⁵ καὶ τὸν ὄρκον ⁶ τὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως ὁμωμοκότας, τὸν ἀπάντων τῶν κακῶν αἴτιον, καὶ ὃν εἰλήφατε ἑπαυτοφάρῳ τοιαῦτα πεποιηκότα, τοῦτον ἀφεῖναι; καὶ τίς οὐ δικαίως ⁷ ὑμῖν ἐγκαλέσει τῶν ἄλλων πολιτῶν, μᾶλλον δὲ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων, ὁρῶν Φιλίππῳ μὲν ὑμᾶς ὀργιζομένους, ὃς ⁸ ἐκ πολέμου μὲν ποιοῦμενος τὴν εἰρήνην, παρὰ τῶν πωλούντων τὰς πράξεις ἑωνεῖτο, πράγμα πολλὴν συγγνώμην ἔχον διαπραττόμενος· τουτοῦ δὲ ἀφέντας, ὃς τὰ ὑμέτερα οὕτως αἰσχυρῶς ἀπέδοτε, τῶν νόμων τὰ ἔσχατα τάττοντων ἐπιτίμια, εἰάν τις ταῦτα ⁹ ποιῇ;

¹ αὐτοῖς ² τάναντία τούτων τοῖς ³ ἔσται τίμημα ⁴ τοιαύτην ⁵ [καὶ τὸν] ⁶ [τὸν] ⁷ ὑμῖν ἂν ἐγκαλέσειε ⁸ ἐκ τοῦ πολέμου [μὲν] ⁹ ποιῇ.

Αὐτοῖς] Rescribi jubet Cl. Marklandus ἀέ τοῖς, uti habet Benenatus. Mox cum eod. Editore, Feliciano pariter et Manutio, et Cod. Harleiano, καὶ τάναντία τούτων τοῖς τῶν Φ. TAYLOR.

Τούτων] Sc. τῶν ἔργων. Forte τούτω, sc. τῷ Αἰσχίνῳ. Sic enim solet leges ad reos accommodare. WOLF.

Τούτων] Scil. τῶν εἰρημίων παρὰ τὸν νόμον, vel πραγμάτων. MARKLAND. Vox hæc in Harleiano nostro desideratur.

TAYLOR.

Πεπρωσβευμένα ὑπὲρ τούτων] Τῶν εὐνοηγετημένων ἐν Φωκίᾳ, ἢ Φιλίππου καὶ Θηβαίων. WOLF.

μά. Δυσκόλως κ. τ. λ.] Ὀργίζεσθαι τῷ Φιλίππῳ, καὶ ὑφορᾶσθαι αὐτόν. Mox τὸν ἀπάντων τῶν κακῶν αἰτίων lege, non τῶν ἀπάντων. IDEM.

Τοιαῦτα] F. ταῦτα, sc. τὰ κακά. MARKLAND.

Ἐγκαλέσει] Vid. Var. Lect.

μβ'. Τάχα τοίνυν ἴσως καὶ τοιοῦτος ἤξει τις λόγος παρὰ τούτων, ὡς ἀρχὴ γενήσεται τῆς πρὸς Φίλιππον ἔχθρας, εἰ τῶν πρεσβευσάντων τὴν εἰρήνην καταψηφιεῖσθε. ἐγὼ δ', εἰ τοῦτ' ἐστὶν ἀληθές, οὐκ ἔχω σκοπούμενος εὐρεῖν, ὅ, τι τούτου μείζον κατηγορήσω. εἰ γὰρ ὁ τῆς εἰρήνης χρήματα ἀναλώσας ὡς τε τυχεῖν, οὗτος οὕτω νῦν γέγονε φοβερός καὶ μέγας, ὡς τε τῶν ὀρκῶν, καὶ τῶν δικαίων ἀμελήσαντας ὑμᾶς ἤδη τί Φιλίππῳ χαριεῖσθε σκοπεῖν, τί παθόντες ἂν οἱ τούτων αἰτιοί, τὴν προσήκουσαν δίκην ¹ δεδωκότες εἶεν; οὐ μὴν, ἀλλ' ὅτι καὶ φιλίας ἀρχὴ συμφερούσης ² ὑμῖν μᾶλλον ἐκ τῶν εἰκότων γενήσεται, καὶ τοῦτ' ³ οἶμαι δεῖξεν. εὖ γὰρ εἰδέναι χρὴ τοῦτ', ὅτι οὐ καταφρονεῖ Φιλίππος, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς πόλεως τῆς ὑμετέρας, οὐδ' ἀχρηστοτέρους νομίσας ὑμᾶς Θηβαίων, ἐκείνους εἴλετ' ³⁸³ ἀντ' ὑμῶν, ἀλλ' ὑπὸ τούτων ἐδιδάχθη, καὶ ταῦτ' ἤκουσεν, ἅπερ καὶ πρότερόν ποτ' εἶπον ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ δήμῳ, καὶ τούτων οὐδεὶς ἀντεῖπεν' ὡς ὁ μὲν δῆμός ἐστιν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνετώτατον, ὥσπερ ἐν Θαλάττῃ πνεῦμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν

¹ δεδωκότες ἂν εἶεν² ὑμῖν οὕτω μᾶλλον³ οἶμαι⁴ ἀσυνετώτατον

μβ'. Τάχα τοίνυν ἴσως] Σχ. non habet ἴσως. Sed vide Cl. Marklandum ad Lepitineam, pag. 462. 6. Ed. Reisk. TAYL.

Τῶν πρεσβευσάντων τὴν εἰρήνην] Verit Wollius, pacis interpretes. Potius, pacis auctores, vel, legatos ad pacem conficiendam missos. JURIN. Quegli, che hanno fatto la pace. FERRO. Ad hunc locum aludit verbis aliquantulum consentientibus Hermogenes de Invent. pag. 151. Ἄλλ' ἀναγκάσει Φίλιππος, ἐὰν τῶν πρεσβευσάντων τὴν εἰρήνην καταψηφίσησθε. Aut alios reperit Codices Rhetor ille, aut, quod nonnunquam fit, memoriter laudavit, de Figura et Sententia, quam de Verbis, sollicitior. TAYLOR.

Ἀσταθμητότατον] Explicant Harpocrates et Suidas, ad hunc locum respicientes. Eos etiam vide in v. Ἀσυνετώτατον. Nam ita scribendum arbitrator in linea sequenti, cum Lambino, cum MSS. Ald. Felic. et Manut. et optimo nostro Harleiano, non ἀσυνετώτατον, uti dedit Wollius, neque ἀσύνετον, ut Rogii Codd. a. δ. Verte autem, rem omnium inconstantissimam et maxime infidam. Sic Horatius habet *Vulgus infidum*. Oritur menda in libris Demosthenis, solito more. Cum enim anti-

quiores Glossographi ἀσυνετώτατον quandocumque per ἀσυνετώτατον exponerent, id quod fecit Harpocrates, arripuit scriba interpretamentum. Vel potuit similitudine vocabulorum esse deceptus. Sunt autem simillima. Interpretes interca securi, hic, res imprudentissima, ille, cosa pazissima. Uterque præter rem et veritatem. Nam mea lectio est unice approbata. Et confirmat Cl. Valesius ad Harpocrat. IDEM.

Πνεῦμα] F. κῦμα, vel βῆμα. Nam Ventus non magis inconstans est in mari, quam terra. MARKLAND. Omnino recte. κῦμα margo Benenati: atque insuper Editiones apprime bonæ Feliciani et Manutii. Simile est illud D. Iacobi, I. 6. Ὁ γὰρ διακινούμενος ἔοικε κλύδωνι Θαλάσσης, ἀεμιζομένη καὶ ῥιπιζομένη. Vide Cl. Wollium Cur. Philolog. ad Act. XVII. 13. Anne hunc locum Demosthenis respexit M. Antonius, cum Octavio juvene sermocinans, apud Appian. II. B. Civ. p. m. 271. Ὁ δὲ δῆμος ἐστὶν, ὥσπερ καὶ σὺ τῶν Ἑλληνικῶν ἀρτιδάκτος ἂν ἔμαθες, ἀσταθμητον, ὥσπερ ἐν θαλάσῃ κῦμα κινούμενον, ὃ μὲν ἤλαθεν, ὃ δ' ἀπῆλθεν? Verum utrum το

τύχοι κινούμενον, ὁ μὲν ἦλθεν, ὁ δ' ἀπῆλθε· μέλει δ' οὐ-
 δενὶ τῶν κοινῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέμνηται. δεῖ δέ τινας φίλους
 ὑπάρχειν τοὺς ἕκαστα πράζοντας ἐν ὑμῖν αὐτῶ, καὶ διοική-
 σοντας οἷον ἀν αὐτῶ δοκῆ· καὶ περ αὐτῶ τοῦτο κατα-
 σκευασθῆ, πᾶν ὅ, τι ἀν βούληται παρ' ὑμῖν, ῥαδίως δια-
 πράζεται. εἰ μὲν οὖν ἤκουσεν, οἶμαι, τοὺς τότε ταῦτα πρὸς
 αὐτὸν εἰπόντας, παραχρῆμα ὡς δεῦρ' ἐπανῆλθον, ἀποτε-
 τυμπανισμένους, ἐποίησεν ἀν ταυτὸ τῷ βασιλεῖ. τί δ' ἦν
 ὁ ἐκεῖνος ἐποίησεν; ἔξαπατηθεὶς ὑπὸ Τιμαγόρου, καὶ τετ-
 ταράκοντα τάλαντα, ὡς λέγεται, δεδωκώς αὐτῶ, ἐπειδὴ
 παρ' ὑμῖν ¹ ἐπύθετο αὐτὸν τεθνεῶτα, καὶ οὐδὲ ² τοῦ ζῆν
 ὄντα κύριον ἑαυτῶ βεβαιῶσαι, μή τι γ' ἀ ἐκεῖνῳ τότε ὑπέ-
 σχετο πράττειν, ἔγνω τὴν τιμὴν οὐχὶ τῷ κυρίῳ τῶν πρα-
 γμάτων δεδωκώς. καὶ γάρ τοι, πρῶτον μὲν Ἀμφίπολιν,
 πόλιν ³ ἡμετέραν δούλην κατέστησεν, ἣν τότε σύμμαχον
 αὐτοῦ καὶ φίλην ἔγραψεν· εἴτ' οὐδενὶ πώποτε ἔδωκε χρή-
 ματα ⁴ τοῦ λοιποῦ. ταυτὸ τοῖνον ⁵ τοῦτ' ἀν ἐποίησε Φί-
 λιππος, εἰ τινα τούτων εἶδε δίκην δίδοντα· καὶ νῦν, ἀν ἴδῃ,
 ποιήσει. ἐπειδὴν δὲ ἀκούσῃ λέγοντας, εὐδοκιμοῦντας ἐν
 ὑμῖν, ἑτέρους κρίνοντας, τί καὶ ⁶ ποιῆσαι ζητοῖ; πολλὰ ³⁸⁴
 ἀναλίσκειν, ἔξῃν ἐλάττω; καὶ πάντας θεραπεύειν ⁷ βου-

¹ ἐπύθετο αὐτὸν παρ' ὑμῖν

² τότε ἀν ἐποίησε ὁ Φίλ.

³ τοῦ τὸ ζῆν

⁴ ποιῆσαι; ζητοῖ πολλὰ

⁵ ἡμετέραν

⁶ τουλοικοῦ

⁷ βούλοιο

spexerit, necne, correctio nostra est ne-
 cessaria. Et retinerem sane articulum ὅ
 neque genus mutassem cum Appiano ὁ μὲν
 ἦλθεν—Ad civem enim refertur, τὸν δεῖνα
 ἐκ τοῦ δῆμον, non ad fluctum marinum. Sc.
 Alius accedit, alius abit: Nemini autem
 Remp. cura esse video, ut recte Interpres.
 Vide Lipsium I. Var. Lect. 3. conferen-
 tem hanc locum Demosthenis cum alio
 Ciceronis. TAYLOR.

Αὐτῶ] Vid. Var. Lect.

Ἰμῶν] Ἰμῶν est Hariolatio Lambini,
 sed incitior. IDEM.

Οὐδὲ τοῦ ζῆν ὄντα κύριον ἑαυτῶ βεβαιῶσαι]
 S. ἀπτό. Sed quid si οὐδὲ τὸ ζῆν, ut refe-
 ratur ad βεβαιῶσαι? WOLF. An τὸ ζῆν,
 vitium? Κύριον βεβαιῶσαι, ut κύριον ζημιῶσαι,
 contr. Aristocratem, pag. 630. 14. ed.
 Reisk. Vide tamen pag. 642. pen. ejusd.
 Orat. MARKLAND. Legendum opinor τοῦ
 τὸ ζῆν, ut sit sensus, κύριον ὄντα τοῦ βε-
 βαιῶσαι τὸ ζῆν (vitaie) ἑαυτῶ. JURIN.

καὶ γάρ τοι—φίλην ἔγραψεν] Male, opi-

nor, hæc vertit Wolfius. Vertendum: ita-
 que primum quidem Amphipolim, vestram
 urbem, imperio suo subjecerunt, quam tunc
 (Timagora nempe damnato) in sociarium
 et amicarium urbium catalogum retulit.
 Legendum vero ἡμετέραν pro ἡμετέ-
 ραν. JURIN.

Πόλιν] F. πάλιν ἡμετέραν δούλην κατέ-
 στησεν. WOLF. F. ἦν, πόλιν ἡμετέραν, δού-
 λην κατέστησε, τότε etc. Male Wolfius
 conjungit Ἀμφίπολιν πόλιν, et pejus vertit,
 ἡμετέραν δούλην κατέστησεν, vestro imperio
 denuo subjecit: et quæ sequuntur, quam
 hactenus sociam suam etc. MARKLAND.
 Quicquid sit in ista conjectura Wolfii,
 auctoritatem aliquam nacta est ex scriptis
 Codd. Ven. Ital. Lind. et Regg. a. B. qui
 omnes præferunt πάλιν. Sed Viri doctis-
 simi amicissimique Correctio est unice
 vera. TAYLOR. Deleo πόλιν ut inutile.
 AUGER.

Τούτ'] F. τότε ἀν etc. cui mox oppo-
 nitur νῦν. MARKLAND.

λήσεται, δύο ἢ τρεῖς ἔξόν; μαίνοιτο μὲν τ' ἄν. οὐδὲ γὰρ τὴν τῶν Θηβαίων πόλιν εἶλετο δημοσίᾳ ποιεῖν ὁ Φίλιππος εὖ· πολλοῦ γε καὶ δεῖ· ἀλλ' ὑπὸ τῶν πρέσβειων ἐπέισθη. ὃν δὲ τρόπον, φράσω πρὸς ὑμᾶς ἐγώ.

μγ'. Ἡλθον ¹ πρὸς αὐτὸν πρέσβεις ἐκ Θηβῶν, ὅτε περ καὶ παρ' ὑμῶν ἡμεῖς ἤμεν ἐκεῖ. τούτοις χρήματα ἐκεῖνος ἠβούλετο δοῦναι, καὶ πάνυ γε, ὡς ἔφασαν, πολλά· ² οὐκ ἐδέξαντο οὐδ' ³ ἔλαβον ταῦτα οἱ τῶν Θηβαίων πρέσβεις. μετὰ ταῦτα ἐν θυσίᾳ τινὶ ⁴ καὶ δείπνῳ πίνων, καὶ φιλανθρωπεύομενος πρὸς αὐτούς ὁ Φίλιππος, ἀλλὰ τε δὴ πολλὰ, οἷον αἰχμάλωτα καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τελευτῶν, ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ⁵ προὔτεινεν αὐτοῖς. ταῦτα πάντα ἐκεῖνοι διεωθῶντο, καὶ οὐδαμῇ προίεντο ἑαυτούς. τελευτῶν δὲ Φίλων, εἰς τῶν πρέσβειων, εἶπεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγον, ⁶ ὃν οὐχ ὑπὲρ Θηβαίων, ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἀξίον εἰρησθαι. ἔφη γάρ, τὸν Φίλιππον ὀρῶν μεγαλοψύχως καὶ φιλανθρώπως ἔχοντα πρὸς αὐτούς, ἠδεσθαι καὶ χαίρειν. αὐτοὶ μὲν οὖν ὑπαρχεῖν αὐτῷ φίλοι καὶ ξένοι καὶ ἄνευ τῶν δώρων τούτων· εἰς δὲ τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐν οἷς ἦν τότε, τὴν φιλανθρωπίαν αὐτὸν ἠξίουσαν ταύτην ⁷ προδέντα, ἀξίον τι καὶ ⁸ αὐτοῦ καὶ τῶν Θηβαίων πράξαι, καὶ ὅλην δὲ τὴν πόλιν οὕτω καὶ σφᾶς ὠμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ. καὶ γὰρ τοι σκέψασθε, τί τοῖς Θηβαίοις γέγονεν ἐκ τούτων, καὶ ⁹ τί συμβέβηκε, καὶ θεάσασθε ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀλη-

¹ πρὸς] ὡς² ὡς δ' οὐκ³ ἔλαβεν F. err. typ.⁴ [καὶ δείπνῳ]⁵ προὔσινεν⁶ Deest ἔν.⁷ προσδέντα⁸ αὐτοῦ⁹ τί ἡμῶν συμβέβηκε

Μαίνοιτο μὲντ' ἄν] *At furore id agitati esset, μὲντ' ἄν ex μέντοι et ἄν componitur, proat velatqui. Vide Comment. Bud. Ex edit. HERVAG.*

μγ'. Οὐκ ἐδέξαντο] F. α οὐκ ἐδέξαντο. MARKLAND.

Φιλανθρωπεύομενος πρὸς αὐτούς] *In comitatem benignitatemque compositus, id enim φιλανθρωπεύεσθαι vocant Graeci. Unde philanthropia non modo humanitatem, id est, morum clementiam ac benignitatem significat, sed etiam liberalitatem, καὶ φιλοδοξίαν: et φιλανθρώπειμα, pro benigne dato, ac liberali facinore, benignitatisque pleno. Sic Latini benigne facere dicunt. Cicero pro Plancio: "Docco gratiosum etiam tribubus Plancium, quod multis be-*

nigne fecerit, pro multis sponderit." *Ei edit. HERVAG.*

Προὔτεινεν] *Omnino προὔπινεν, ut nuper ostendimus. TAYLOR.*

Οὐδαμῇ προσίεντο ἑαυτούς] *Verte, neque se usquam prostituebant. Incautius hic Wolfius, et negligentius. IDEM.*

Ὅν οὐχ ὑπὲρ Θ.] *Delendum puto istud ὄν. JURIN. Id tamen minus necessarium. Licet in Harleiano deesse videam. TAYL.*

Προδέντα] *Male Edit. Ben. προσδέντα. Quod vidit et vindicavit Lambinus. Cf. §. κβ'. IDEM.*

Αὐτοῦ] *Scr. αὐτοῦ. MARKLAND. Et recte. Harl. ἑαυτοῦ. Id quod voluisse credo. Regg. α. δ. qui σαυτοῦ. TAYLOR. Καὶ τί συμβέβηκε] Wolfius, et quid vo-*

θείας, ἡλίκου ἐστὶ τὸ μὴ πωλεῖν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. πρῶτον μὲν τοῖνυν εἰρήνη γέγονεν αὐτοῖς πονοῦσι καὶ ταιλαιπωρουμένοις ἤδη τῷ πολέμῳ, καὶ ἡττωμένοις¹· εἶτα 385 τῶν ἐχθρῶν Φωκέων ἄρδην ὄλεθρος, καὶ ὄλων τῶν τειχῶν, καὶ τῶν πόλεων ἀναίρεσις. ἄρα καὶ μόνα ταῦτα; οὐ, μὰ Δί', ἀλλ' ἔτι πρὸς τούτοις, Ὀρχομενὸς, Κορώνεια, Κορσῖαι, τὸ Τιλωσσαῖον, τῆς τῶν Φωκέων χώρας ὅσην¹ ἐβούλοντο. τοῖς μὲν δὴ Θηβαίοις, ταῦτα ἐκ τῆς εἰρήνης γέγονεν, ἃν οὐδ' ἂν εὐξαιντο δήπου μείζονα· τοῖς δὲ πρέσβεσι τοῖς τῶν Θηβαίων τί; οὐδὲν, πλὴν τὸ τούτων αἰτίοις γεγενῆσθαι τῇ πατρίδι. τούτο δὲ καλὸν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ σεμνὸν εἰς ἀρετῆς λόγον καὶ δόξης, ἣν οὔτοι χρημάτων ἀπέδοντο.

μδ'. Ἀντιθῶμεν δὴ τί τῇ τῶν Ἀθηναίων πόλει γέγονεν ἐκ τῆς εἰρήνης, καὶ τί τοῖς πρέσβεσι τοῖς τῶν Ἀθηναίων, καὶ θεωρεῖτε εἰ παραπλήσια τῇ πόλει καὶ τούτοις αὐτοῖς. τῇ πόλει μὲν τοῖνυν, ἀφεστηκέναι μὲν ἀπάντων καὶ τῶν κτημάτων, καὶ τῶν συμμαχῶν, ὁμωμοκέναι δὲ Φιλίππῳ, ² καὶ τις ἄλλος ἢ ποτ' ἐπ' αὐτὰ βουλόμενος σώζειν, ὑμᾶς κωλύσειν, καὶ τὸν μὲν ὑμῖν βουλόμενον παραδοῦναι, ἐχθρὸν ³ ἡγήσασθαι καὶ πολέμιον, τὸν δὲ ἀπεστερηκότα, σύμμαχον καὶ φίλον. ταῦτα γὰρ ἐστὶν ἃ συνεῖπε μὲν Αἰσχίνης οὗτος, ἔγραψε δὲ ὁ τούτου συνεργὸς Φιλοκράτης. καὶ κρατοῦντος ἐμοῦ τὴν προτέραν ἡμέραν, καὶ πεπεικότος ὑμᾶς, τὸ τῶν συμμαχῶν δόγμα κυρῶσαι, καὶ καλέσαι τοὺς πρέσβεις τοὺς τοῦ Φιλίππου, ἐκρούσας οὗτος εἰς τὴν ὑστεραίαν, τὴν ⁴ τοῦ Φιλοκράτους γνώμην ⁵ ἐπεισεν ἐλέσθαι, ἐν ἣ καὶ ταῦτα καὶ

¹ ἐβούλοντο² καὶ ἄλλος τις³ ἡγήσασθαι⁴ Deest articulus.⁵ ἐπεισεν ὑμᾶς ἐλέσθαι

bis acciderit. Immo, et quid iis (Thebanis) evenerit. JURIN. Recte fortasse. Sed nonnulli Codd. Wolfii interpretationem confirmant. MS. enim Harl. cum Aug. et Edit. accuratioribus: τί τοῖς Θηβαίοις γέγονεν ἐκ τούτων, καὶ τί ὑμῖν συμβέβηκε. Quam lectionem neque laudo admodum, neque improbo. TAYLOR.

Τῆς τῶν Φωκέων χώρας] Ut excedebant Parisienses, et confirmant MSti, Lind. et Harl. IDEM.

Ὅσην] Rectius fortasse ἔσον, ut praeferrunt MSS. IDEM.

Ἀπέδοντο] L. οὐκ ἀπέδ. — quod patet ex comparatione sequenti. οὔτοι sunt legati Thebanorum. MARKLAND. Nī οὔτοι fortasse in Aeschinam et socios jaciatur. Quod est verisimile. TAYLOR.

μδ'. Ἠγήσασθαι] L. ἡγήσασθαι, ut κωλύσειν. MARKLAND. Recte. TAYLOR. Vid. Var. Lect.

Καλέσαι] F. καὶ μὴ καλέσαι. MARKLAND.

Ἐκρούσας οὗτος εἰς τὴν ὑστεραίαν] Re fraude in posterum diem dilata. Hoc malo, quam, Iste cavillationibus cludens,

386 πολλά ἄλλα ἔτι τούτων δεινότερά ¹ ἔστι γεγραμμένα. τῇ μὲν δὴ πόλει ταῦτα ἐκ τῆς εἰρήνης γέγονεν, ὧν οὐδ' εὐρεῖν αἰσχίω ῥαδίον· τοῖς δὲ πρέσβεσι τί, τοῖς ταῦτα πράττειν; τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πάνθ' ὅσα ἐώρακατε ὑμεῖς, οἰκίας, ξύλα, πυροὺς, ἀλλ' ἐν τῇ τῶν ἀπολωλότων συμμάχων ² χώρα, κτήματα καὶ γεωργίαι παμπληθεῖς, Φιλοκράτει μὲν τάλαντον ἔχουσαι πρόσodon, τούτῳ δ' Αἰσχίνῃ, τριάκοντα μυᾶς. καί τοι, πῶς εὐ δεινόν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ σχέτλιον, τὰς τῶν ὑμετέρων συμμάχων συμφορὰς προσόδους τοῖς πρέσβεσι τοῖς ὑμετέροις γεγενῆσθαι, καὶ τὴν αὐτὴν εἰρήνην τῇ μὲν ἐκπεμφθῆσθαι πόλει, τῶν μὲν συμμάχων ὀλεθρον, τῶν δὲ κτημάτων ἀπόστασιν, ἀντὶ δὲ δόξης, αἰσχύνῃν γεγενῆσθαι, τοῖς δὲ πρέσβεσι, τοῖς κατὰ τῆς πόλεως ταῦτα πράττειν, πρόσόδους, εὐπορίας, κτήματα, πλοῦτον, ἀντὶ τῶν ἐσχάτων ἀποριῶν, εἰργάσθαι; ἀλλὰ μὲν, ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς Ὀλυθίου μάρτυρας.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

μέ. Οὐ τοίνυν θαυμάσαιμ' ἂν, εἰ καὶ ³ τοιοῦτό τι τολμήσει λέγειν, ὡς οὐκ ἦν καλὴν, οὐδ' οἶαν ἠξίου ἐγὼ, τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι, κακῶς τῷ πολέμῳ τῶν στρατηγῶν κε-

¹ ἔνεστι² χώρα συμμάχων³ τοιοῦτόν

postidie persuasit. WOLF.

Πάνθ'] Distinguit Cl. Marklandus ita: τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ πάνθ' ὅσα ἐώρακατε. TAYLOR.

Ἄλλ' ἂ ἐν τῇ] Vid. Var. Lect.

Καὶ γεωργίαι παμπληθεῖς] Sub. ἐγένοντο. WOLF.

Ἀποριῶν] Proba est Lectio, neque temere sollicitanda. Bene, ut mihi videtur, addit Demosthenes, ἀντὶ τῶν ἐσχάτων ἀποριῶν, ad exprimendam istorum hominum subitam novamque fortunam. Ex summa rerum omnium inopia, et maxima egestate evaserunt beatissimi. Simile est istud Terentianum, initio Andriae:

Feci, e servo ut esses libertus mihi.

Simile etiam istud Lysiacum, de Caeo Eratosthenis, p. 7. J. Ed. R. οὔτε χερμάτων ἐνεκα ἐπραξα ταῦτα, ἵνα πλούσιος ἐκ πένητος γίνωμαι. Ita Olynth. III. [II.] οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν, οἱ δ' ἐξ ἀδόξων ἐντιμοί. Ita De rebus Cber-

sones. τούτων μὲν ἐκ πτωχῶν ἐνίοι ταχὺ πλούσιοι γέγονασι· καὶ ἐξ ἀνωμόων καὶ ἀδόξων, ἐνδοξοὶ καὶ γνάμοι· ὑμεῖς δὲ τοιαντίον ἐκ μὲν εὐδόξων ἀδοξοί, ἐκ δ' εὐπέτρων ἀποροι. Ita Philipp. III. ὅτι μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ καταταρχῆς ὁ φίλιππος ἐγένετο. Ita infra, §. πβ'. post med. ἐξ ὧν ἀντὶ καλῆς αἰσχρῶν συνέβη γενέσθαι τὴν εἰρήνην. Item §. νέ. a med. et §. μά. in fin. Ita Herodot. Erat. §2. Ἐποίησαν ἀντὶ εἰναι ἐνόσχιας, ἐνδοξοί. Emphasis hanc habere solent praecellentem. TAYLOR.

Τοὺς Ὀλυθίους μάρτυρας] Quid Olynthiis extorribus cum Phocensi agro? Puto legendum φωκίας. Etsi Aeschines meminit Olynthii cujusdam, quem Demosthenes corrumpere non potuerit, ut pro testimonio mentiretur. WOLF. Delendum opinor Ὀλυθίους. MARKLAND.

μέ. Ὡς οὐκ ἦν καλὴν] Lege. WOLF. Nam Editio Parisina una cum Ulpiano habet καλή. Minime recte. TAYLOR.

χορημέων. ἀν δὴ ταῦτα λέγει, πρὸς θεῶν ἐρωτήσατε αὐτὸν μεμνημένοι, πότερον ἐξ ἐτέρας τινὸς ὤχετο πρεσβεύων πόλεως, ἢ ταύτης ¹ τῆς αὐτῆς. εἰ μὲν γὰρ ἐξ ἐτέρας, ἢν ² κερρατικέαι τῷ πολέμῳ φήσει, καὶ χρηστὸς ἔχειν τοὺς στρατηγούς, εἰκότως χρήματα εἴληφεν· εἰ δ' ἐκ ταύτης αὐτῆς, τίνος ἕνεκα ἐφ' οἷς ἡ πέμψασα πόλις τῶν ³ αὐτῆς ἀπέστη, ἐπὶ τούτοις οὗτος δῶρα προσλαβὼν φαίνεται; τῶν γὰρ αὐτῶν ἔδει τὴν τε πέμψασαν πόλιν τυγχάνειν, ³⁸⁷ καὶ τοὺς ἐκ ταύτης πρέσβεις, εἴπερ τι τῶν δικαίων ⁴ ἐγίνετο. ἔτι τοίνυν κἀκεῖνο σκέψασθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι· πότερ' οἴεσθε, πλεόν Φωκέας Θηβαίων, ἢ Φίλιππον ὑμῶν κρατεῖν τῷ πολέμῳ; ἐγὼ μὲν γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι Φωκεῖς Θηβαίων. ⁵ εἶχον γὰρ Ὀρχομενὸν, καὶ Κορώνειαν, καὶ τὸ Τιλφωσσαῖον, καὶ τοὺς ἐν Νέωσι ἀπειλήφρασαν αὐτῶν, καὶ ἐβδομήκοντα καὶ διακοσίους ἀπεκτόνεσαν ἐπὶ τῷ Ἡδυλείῳ, καὶ τρόπαιον εἰστήκει, καὶ ἰπποκράτουν, καὶ κακῶν Ἰλιάς περιεστήκει Θηβαίους· ὑμῖν δὲ ⁶ τοιοῦτο μὲν οὐτ' ἦν, οὔτε γένοιτο τοῦ λοιποῦ. τοῦτο δ' ἦν τὸ δεινότατον τοῦ πρὸς Φίλιππον πολέμου· οὐκ ⁷ ἐδύνασθε κακῶς ἡνίκα ἐβούλεσθε

¹ Deest articulus.² κερρατικέαι τε τῷ³ ἐαυτῆς⁴ ἐγίνετο. τῶν δὲ, ἢ μὲν πόλις τῶν αὐτῆς ἀφέστηκεν, οὗτος δὲ χρήματα εἴληφεν. ἔτι⁵ εἶχον μὲν γὰρ⁶ τοιοῦτον μὲν οὐδὲν οὐτ' ἦν, μήτε γένοιτο⁷ ἠδύνασθε

τῆς αὐτῆς] F. del. τῆς, ut paulo post. MARKLAND. Vid. Var. Lect.

Χρήματα] F. χρῆματ' ἄν. MARKLAND.

Ἐγίνετο] Vid. Var. Lect.

Ἐν Νέωσι] Νέωνα Stephanus urbem Phocidis esse scribit, unde fiat patrium nomen, Νεώνιος. Sed hoc plurale est, sive οἱ Νεῶνες, sive τὰ Νέωνα, fortassis a nova emptione. Εἰς νέωτα, novo, aut altero anno. Unde Versus :

Ἄε' γεραγὸς εἰς νέωτα πλοῦσιος. WOLF.

Ibid. Harpocr. v. Νεῶσι: hanc locum citat: apud quem Androtio in plurali habet Νεῶνας: licet Herodotus, ut discimus ex cod. Harpocr. et Stephano Byzantino, in singulari, Νέωνα. MSU nostri Νεωσίνας, Ἐπεωσίνας, etc. non quod librarii duplicem scripturam Civitatis invenerant, ut male auguratur Valesius in Notis ad Harpocr. sed quod proclive fuerit, ex his vocibus καὶ τοὺς ἐν Νέωσι ἀπειλήφρασαν, oscitanti Scribæ tale monstrum procedere. Sed Valesii existimationi melius

esset consultum, si tota illa Annotatio deleteretur. Pessime enim cepit Auctoris nostri mentem in hac periodo, atque hic extra limites negotii sui divagatur, ut id palam omnibus faceret. Ejus tamen meritis hoc lubenter sum condonaturus. Locus Herodoti est VIII. 32. TAYLOR.

Τοὺς—αὐτῶν] Illos ipsorum, i. e. suos. AUGER.

Ἡδυλείῳ] In Cod. Augustano σχ. ὄρος Φωκίδος. Plura de eo consignantur ab Ulpiano et Harpocrate. TAYLOR.

Καὶ τρόπαιον εἰστήκει] Malim εἰστήκεισαν. JURIN. Dubito vehementer. Scriptum est Græcánico more. Infra §. πδ'. post med. ἐκρατοῦντο Θηβαῖοι, καὶ μάχη ἦτηντο, καὶ τρόπαιον ἀπ' αὐτῶν εἰστήκει. TAYLOR.

Κακῶν Ἰλιάς] Miror, cur Genethlio, antiquo scriptori in Demosthenem, displicerit hoc Proverbium: Ἥσι δὲ Γερέθλιος, ὅτι ἐνῆλλακται (ita lege) ἢ πτωσίσις. εἶδει γὰρ εἰπεῖν Ἰλιάδος κακὰ. Ulpianus. IDEM.

ποιεῖν ἐκεῖνον, τοῦ δὲ μὴ πᾶσχειν ἔτι αὐτοῖ, πᾶσαν ἀδειαν ἤγετε. τί ποτ' οὖν ἐκ τῆς αὐτῆς εἰρήνης, τοῖς μὲν Θηβαίοις, τοῖς τοσοῦτω κρατουμένοις τῷ πολέμῳ, καὶ τὰ ἑαυτῶν κομίσασθαι, καὶ τὰ τῶν ἐχθρῶν προσλαβεῖν ἐγγέγονε· τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ὑμῖν, καὶ ἅ τῷ πολέμῳ διεσώζετο, ταῦτ' ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἀπολωλεκένοι; ὅτι ¹ τὰ ἐκεῖνων μὲν οὐκ ἀπέδοντο οἱ πρέσβεις, τὰ δ' ὑμέτερα οὔτοι πεπρακασιν.

388 μς'. ² Ἀλλὰ, νῆ Δία, τοὺς συμμάχους ἀπειρηκένοι φῆσει τῷ πολέμῳ. ὅτι γὰρ ταῦτα οὕτω πέπρακται, καὶ ἐκ τῶν ἐπιλοίπων ἔτι μᾶλλον εἴσεσθε. ἔπειδὴ γὰρ ἡ μὲν εἰρήνη τέλος εἶχεν ³ αὐτὴ ἢ τοῦ Φιλοκράτους, ἢ συνεῖπεν οὗτος, οἱ δὲ πρέσβεις ἀπήρηκεσαν οἱ τοῦ Φιλίππου, λαβόντες τοὺς ὄρκους, — καὶ μέχρι τούτου γε οὐδὲν ἀνήκεστον ἦν τῶν πεπραγμένων, ἀλλ' αἰσχρὰ μὲν ἡ εἰρήνη καὶ ἀναξία τῆς πόλεως, ἀντὶ δὲ τούτων δὴ τὰ θαυμάσια ἀγαθὰ ⁴ ἡμῖν ἔμελλεν εἴσεσθαι —, ἡξίου ⁵ ὑμᾶς ἐγὼ, καὶ τούτοις ἔλεγον, πλεῖν τὴν ταχίστην ἐφ' Ἑλλησπόντου, καὶ μὴ προσέσθαι,

¹ τὰ μὲν ἐκεῖνων² [ἀλλὰ νῆ - - - πολέμῳ]³ αὕτη⁴ ὑμῖν ἔμελλεν⁵ ὑμᾶς

Τοσοῦτω] L. τοσοῦτον: ut vidi in quodam Exemplari olim correctum. Atque ita MSS. optimi, Aug. et Harl. IDEM.

Ἐγγέγονε] Non est, ut munitur Vox ea tali Praeposito. Simplicius multo et melius MSS. Ven. Lind. Aug. Harl. cum duobus Paris. a. et ζ. γέγονε. IDEM.

[ἅ τῷ πολέμῳ] F. ἅ ἐν τῷ πολέμῳ. δ. λβ'. post med. ἐπὶ τοῦ πολέμου διασαθέντας. MARKLAND.

μς'. Ἀλλὰ, νῆ Δία κ. τ. λ.] Aut hæc Objectione abundare, aut Refutatio ejus abesse videtur. Præstiterit enim, positam non fuisse, quam non eversam. Neque enim facile bellum est sine sociorum auxiliis. Ulpianus εἰρηνίαν esse putat, quæ κατ' ἀποτίωξιν refutatione indigna esse putetur. WOLF.

Ἀλλὰ, νῆ Δία — τῷ πολέμῳ] Hæc aliena esse arbitror, neque hujus loci. Ita connectendum et legendum existimo: ὅτι τὰ ἐκεῖνων μὲν οὐκ ἀπέδοντο οἱ πρέσβεις, τὰ δὲ ὑμέτερα οὔτοι πεπρακασιν. ὅτι γὰρ ταῦτα οὕτω πέπρακται, καὶ ἐκ τῶν etc. Πέπραται, inquam, non ἀπέπρακται. Nam causale γάρ, et narratio, quæ sequitur, clare evincunt, Demosthenem jam in eo esse, ut probet venditam fuisse rempublicam. MARKLAND. Mire æstuat Ulpianus in sordibus hujus κακοῦ κόμματος expurgan-

dis. Et simile aliquid ei contigisse video ad eam, quæ est De Corona. Annotarunt hic Librarii in suis Exemplaribus: δοκεῖ λείπειν ἐν ταῦθα πωλλά. Nemo autem ante præstantissimum Marklandum vidit, infaustissimum id Incisum [Ἀλλὰ, νῆ Δία — τῷ πολέμῳ.] potius esse eliminandum. Veruntamen, ut meam exponam de ea re sententiam, verò est omnino simillimum, et talem objectionem, (vel potius, talem defensionem Pacis male conciliate) sc. Socios belli diuturnitate fructos esse et defessos, factam fuisse ab Æschine, et a Demosthene alicubi animadversam: Qua tamen in parte Orationis, neque liquet, neque fortasse unquam liquebit. Per totam enim mirum in modum omnia sunt conturbata, ut in aditu Orationis admoueri, et ut, ea progrediente, planius apparebit. TAYLOR.

Ἀλλὰ νῆ Δία κ. τ. λ.] Hanc phrasim fere omnes delendam censent, utpote quæ sequentium cum præcedentibus nexum interturbet. Ego aliquem inde sensum erui posse arbitror levi mutatione phrasios sequentis, nempe: ὅτι δὴ γε ταῦτα - - - et paucis cætera commentando. Videatur mea hujusce loci interpretatio. AUGER.

Αὕτη] F. αὕτη, hæc. WOLF. MARKLAND.

μή δ' ¹ εἶσθαι κατασχεῖν Φίλιππον μηδὲν ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ τῶν ἐκεῖ τι χωρίων. ἤδειν γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι πάνθ' ὅσα ἀν' ἐκ πολέμου γιγνομένης εἰρήνης προεῖδη, ταῦτα τοῖς ² ἀμελήσασιν ἀπόλλυται. οὐδεὶς γὰρ πώποτε ὑπὲρ τῶν ὅλων πεισθεὶς εἰρήνην ἀγειν, ὑπὲρ τῶν ἐγκαταλειφθέντων ἐξαρχῆς ἠθέλησε πολεμεῖν· ἀλλὰ ταῦθ' οἱ προλαβόντες ἔχουσι. χωρὶς δὲ τούτων, δυοῖν χρησίμοι οὐ διαμαρτήσεσθαι τὴν πόλιν ἠγούμην, πλευσάντων ἡμῶν. ἢ γὰρ παρόντων, καὶ κατὰ τὸ ψήφισμα αὐτὸν ἐξορκωσάντων, ἃ μὲν εἰλήφει τῶν τῆς πόλεως, ἀποδώσειν, τῶν δὲ λοιπῶν ἀφέξεσθαι· ἢ μὴ ποιούντος ³ τούτου ταῦτα, ⁴ ἀπαγγέλλειν ἡμᾶς εὐθέως δεῦρο. ὡς τ' ἐν ἐκείνοις τοῖς πόρρω, καὶ ἐλάττοσι τὴν πλεονεξίαν, καὶ τὴν ἀπιστίαν ⁵ εἰδόντας ὑμᾶς, περὶ τῶνδε τῶν ἐγγύς καὶ ⁶ τῶν μειζόνων, λέγω δὴ Φωκῶν καὶ Πυλῶν, οὐ προήσεσθαι. μὴ προλαβόντος δ' ἐκείνου ταῦτα, μηδ' ὑμῶν ἐξαπατηθέντων, ἀπαντ' ἐν ἀσφαλεῖ τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἔσεσθαι, καὶ παρ' ἐκόντος ὑπάρξειν αὐτοῦ τὰ δίκαια. καὶ ταῦτ' εἰκότως οὕτως ⁷ ὑπελάμβανον ἔξειν. εἰ γὰρ ἦσαν, ὡς ἦσαν τότε, οἱ Φωκεῖς σῶσι, καὶ Πύλας εἶχον, ἐκείνος μὲν ἀν' ⁸ οὐδὲν ὑμῖν εἶχεν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, δι' ὃ τῶν δικαίων 389 ἀν' τι παρείδετε. οὔτε γὰρ κατὰ γῆν παρελθὼν, οὔτε ναυσὶ κρατήσας, εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦξειν ἐμελλεν, ὑμεῖς δ' ἐκείνῳ παραχρῆμα, εἰ μὴ τὰ δίκαια ποιούη, κλείσειν τὰ ἐμπόρια,

¹ εἶσαι² μελήσασιν³ τούτου] ἐκείνου⁴ ἀπαγγεῖν - ⁵ ἰδόντας⁶ Deest articulus.⁷ ὑπελάμβανον οὕτως⁸ οὐδὲν ἀν' εἶχεν ὑμῖν

ἔασθαι] F. εἶσαι. MARKLAND. Vid. Var. Lect.

Τι] Τὸ τὶ videtur παρελείπειν, cum μηδὲν antecedat. WOLF.

Ἐγκαταλειφθέντων] Τῶν προσιμένων, καὶ ἠμελημένων. Postea conjungo ἠθέλησε πολεμεῖν ἐξαρχῆς. IDEM. Ἐγκαταλειφθέντων maluit Lambinius. Næ ille aliquoties truculentus est Criticus, præter æquum modumque. TAYLOR.

Ἐξαρχῆς] Cohæret cum ἠθέλησε πολεμεῖν, et significat denuo, rursus. AUGER.

Ἐξαρχῆς] Quæro, an significet denuo, et conjungendum sit cum ἠθέλησε πολεμεῖν, denuo bellum gerere voluit. Ita sumendum videtur apud Æsch. σ. Παρατρ. p. 338. ult. Ed. R. καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἰσχύσαντες — atque iterum, denuo, viribus aucto, sc. populo, vel, statu populari. MARK-

LAND. Recte: et corrige Wolfii versionem ad normam Etruscæ: vorra per qualche rimanente di nuovo guerreggiare. TAYLOR.

Ἐχουσι] Hinc illud in sœderibus, ὁ ἔχων ἔχει τὰ. WOLF.

Ἀπαγγεῖν] F. ἀπαγγεῖν, ut ἀποδώσειν, ἀφέξεσθαι, προήσεσθαι, etc. MARKLAND. Recte. Ita quoque MSS. et marg. Benenati. TAYLOR.

Δικαίων] Non Jus, ut reddit Wolfius, aut Jura. Τὰ δίκαια sumuntur, ut τὰ δικαιώματα, nimirum Postulationes. Claims or pretences. Ea, quæ juste vobis concedi oportere existimatis. Vide De Coron. §. ε. ante med. et §. ζ'. ad fin. Mox melius fortasse cum Reg. α. παρίδετε, et v. pen. cum Ven. et Harl. ἐκείνου — τὰ ἐμπόρια. IDEM.

Κλείσειν] Sc. ἐμέλλετε, repetendum ex

καὶ χρημάτων ¹ γ' ἐν σπάνει, καὶ τῶν ἄλλων ἐν πολιορκίᾳ πάλιν αὐτὸν καταστήσειν. ὥστε ἐκεῖνος ὁ δουλεύων ἔσσεισθαι ² ἔμελλε τοῖς ἀπὸ τῆς εἰρήνης λυσιτελοῦσιν, οὐχ ὑμεῖς. καὶ ταῦθ' ὅτι οὐκ ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι νυνὶ πλάττομαι, καὶ προσποιοῦμαι, ἀλλὰ τότ' εὐθύς ἐγνώκειν καὶ προεωρώμην ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ τούτοις ἔλεγον, ἐκεῖθεν εἴσεσθε. ἐπειδὴ γὰρ ἐκκλησία μὲν οὐκ ἔτ' ἦν ὑπόλοιπος οὐδεμία, διὰ τὸ προκατακεχρῆσθαι, οὔτοι δ' οὐκ ἀπήσαν, ἀλλ' αὐτοῦ διέτριβον, γράφω ψήφισμα βουλευόν, τὴν βουλὴν ποιήσαντος τοῦ δήμου κυρίαν, ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, τὸν δὲ στρατηγὸν Πρόξενον κομίζειν αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἂν ὄντα Φίλιππον πυθάνηται, γράψας, ὡσπερ νῦν λέγω, τοῖς ῥήμασιν οὕτως ³ ἄντικρυς. καὶ μοι λέγε τοῦτο τὸ ψήφισμα λαβών.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

μζ'. Ἐνθένδε μὲν τοίνυν αὐτοὺς ἐξήγαγον οὕτως ἄκοντας, ὡς καθαρῶς οἷς μετὰ ταῦτα ἐπόιουν, εἴσεσθε. ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμεθα εἰς Ὀρεὸν, καὶ συνεμίξασμεν τῷ Προ-

1 τ'

2 ἔμελλεν ἔσσεισθαι

3 ἄντικρυς οὕτως

praecedenti ἔμελλεν. MARKLAND.

“Ὡστε ἐκεῖνος ὁ δουλεύων ἔσσεισθαι ἔμελλε] Proinde ille erat ipse commoda pacis capiturus, commodis pacis inseruiturus, hoc est, longe magis intererat ejus, pacem coire et componere, quam vestra. Est enim modus loquendi per participium cum articulo, ut idem περὶ Στεφάνου. καὶ τοι τίς ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν, οὐχ ὁ μὴ λέγων φρονεῖ; Et servire est addictum esse et nimium colere, ut etiam alibi dictum est. Unde τῷ ῥυθμῷ δουλεύειν, καιρῷ δουλεύειν, et scenae servire apud Ciceronem, &c. Ex edit. HERVAG.

Διὰ τὸ προκατακεχρῆσθαι] Id est, quod jam antea omnes concionum dies consumpti essent. id enim hoc loco προκαταχρῆσθαι significat. Utitur paulo aliter Isocrates in Panegyrico. IDEM.

Τὴν βουλὴν ποιήσαντος τοῦ δήμου κυρίαν] Alioqui Προβούλευμα τῆς Βουλῆς ad Concionem fuisset referendum. Sic enim scribit Aphthonii Interpres: “Ὅσα ἐν τῇ Βουλῇ ἔδοξε, ταῦτα ἐπὶ τὸν Δῆμον ἀνεφέρετο· καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων, τὰ ὑπὸ τοῦ Δήμου ψηφίζόμενα ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἐκυροῦτο. WOLF. Havendo dato il popolo la podestà al Senato; Italus

Interpres, paulo pressius, quam sunt Latina Wolfii. TAYLOR.

Γράφω ψήφισμα βουλευόν, τὴν βουλὴν ποιήσαντος] Cum essem tum Senator, id est, βουλευτής, rogationem tuli, cum populus rem Senatui permisisset, ut primo quoque tempore legati proficiscerentur. κέρειν enim ποιῆσαι, significat dare auctoritatem et potestatem. Dicitur etiam αὐτοκράτορα ποιῆσαι. Est enim αὐτοκράτωρ πρεσβευτής, legatus qui cum potestate mittitur. Idem in cadem, ὧν μέντοι νῦν αὐτοκράτωρ ἦν ἐγὼ κατὰ τὴν πρεσβείαν τοῦτον ἔσχε τὸν τρόπον ἡμῶν. Ex edit. HERVAG.

“Ὡσπερ] Lambinus ita corrigit: γράψας, οἷσπερ νῦν λέγω, τοῖς ῥήμασιν αὐτοῖς. Illud probo: hoc certe est minus necessarium. Οὕτως enim non semper ad comparisonem adhibetur: sed est quoddam quasi intensivum. Et ecce, ne nimis divagari videar, δ. μζ'. αὐτοὺς ἐξήγαγον οὕτως ἄκοντας, full sore against their will; ut dicerent nostrates. Ubi Versionem Wolfii reformabis. TAYLOR.

μζ'. Οὕτως ἄκοντας] Ἀντὶ τοῦ, πάνυ. Nisi forte ὄντως legendum sit, revera invitos. Quod annotatum est, ἀκούντας etiam legi,

ξένω, ἀμελήσαντες οὗτοι τοῦ πλεῖν, καὶ τὰ προστετα-
 γμένα πράττειν, ἐπορεύοντο κύκλω· καὶ πρὶν εἰς Μακεδο-
 νίαν ἔλθειν, τρεῖς καὶ εἴκοσιν ἡμέρας ἀνηλώσαμεν, τὰς δὲ
 ἄλλας ἀπάσας καθήμεθα ἐν Πέλλῃ, πρὶν Φίλιππον ἔλθειν, 390
 σὺν αἷς ἐπορεύθημεν, ὁμοῦ πεντήκονθ' ¹ ὄλαις. ἐν δὲ τούτῳ,
 Δορίσκον, Θράκην, τὰ ² ἐπὶ τειχῶν, ἱερὸν ὄρος, πάντα τὰ
 πρᾶγματα, ἐν εἰρήνῃ καὶ σπονδαῖς ἤρει, καὶ διωκεῖτο ³ ὁ
 Φίλιππος, πολλὰ λέγοντος ἐμοῦ καὶ θρυλλοῦντος αἰεὶ, τὸ
 μὲν πρῶτον, ὡς ἂν εἰς κοινὸν γνώμην ἀποφαινομένου, μετὰ
 ταῦτα δὲ, ὡς ἀγνοοῦντας διδάσκοντος, τελευτῶντος δὲ, ὡς ἂν
 πρὸς πεπρακότας ἑαυτοὺς καὶ ἀνοσιωτάτους ἀνθρώπους,
 οὐδὲν ὑποστελλομένου· ὁ δὲ τούτοις ἀντιλέγων φανερώς, καὶ
 ἀπάσιν ἐναντιούμενος οἷς ἔλεγον μὲν ἐγὼ, ἐψήφιστο δὲ ὑφ'
 ὑμῶν, οὗτος ἦν. εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἤρεσκε ταῦτα τοῖς ἄλλοις
 πρέσβεσιν, αὐτίκα εἴσεσθε. ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδὲν πω λέγω
 περὶ οὐδενός, οὐδ' αἰτιῶμαι, οὐδ' ἀναγκασθέντα αὐτῶν οὐ-
 δένα δεῖ δοκεῖν χρηστὸν εἶναι τήμερον, ἀλλὰ δι' ⁴ αὐτὸν, καὶ
 τῷ μὴ κεκοινωνηκέναι τῶν ἀδικημάτων. ὅτι μὲν γὰρ αἰ-
 σχρὰ, καὶ δεινὰ, καὶ οὐ προῖκα τὰ πεπραγμένα, πάντες
 ὑμεῖς ἐωράκατε· οἱ τινες δ' οἱ τούτων μετεσχηκότες αὐτὰ
 δηλώσει. ἀλλὰ, νῆ Δία, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ τοὺς ὄρκους
 ἔλαβον παρὰ τῶν συμμάχων, ἢ τᾶλλ' ἂ προσῆκεν ἐποίη-
 σαν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. ἀλλὰ τρεῖς μῆνας ὅλους ἀποδημή-
 σαντες, καὶ χιλίας δραχμαῖς λαβόντες ἐφίδιον παρ' ὑμῶν,
 ὅσα παρ' ⁵ οὐδεμιάς πόλεως, οὐθ' ὅτε ἐκεῖσε ἐπορεύοντο,
 οὐθ' ὅτ' ἐκεῖθεν δεῦρο, τοὺς ὄρκους ἔλαβον, ἀλλ' ἐν τῷ
 πανδοκείῳ τῷ πρὸ τοῦ Διοσκουρείου—εἴ τις ὑμῶν εἰς Φεράς

¹ ὄλας² ἐπὶ τῶν τειχῶν³ Deest articulus.⁴ αὐτὸν, καὶ τὸ μὴ⁵ οὐδεμιάς ἄλλης πόλεως

nullum habet sensum. WOLF.

Ἰόλαις] F. ὄλας. MARKLAND. Ita etiam Lambinus auguratus est, et vertit Wolfius. Sine litura denique ὄλας in Harleiano nostro, et Ital. TAYLOR.

Δορίσκον, Θράκην, τὰ ἐπὶ τειχῶν] Οὐδέ τις τὰ ἐπὶ τειχῶν. Ita legendum arbitratur Palmerius ad Scylacem, p. 280. Exercit. TAYLOR.

Τὰ ἐπὶ τειχῶν] Alias τοῦ Ἡραίου τείχους meminit, de quo et Stephanus in Ἡραίων. WOLF.

Ἰερὸν ὄρος] Vid. Strabon. Vales. ad Harpocr. v. Ἐργίσκη, Not. ad Æschin. p. 268. not. 61. Ed. R. TAYLOR.

Ὡς ἀγνοοῦντας] F. ὡς ἂν ἀγνοοῦντας, ut ante, et mox. MARKLAND.

Αὐτὸν] L. αὐτόν. IDEM.

Αἰσχρὰ δεινὰ] F. αἰσχρὰ καὶ δεινὰ. WOLF. Deerat enim in Impressorum aliquibus. TAYLOR.

Αὐτὰ δηλώσει] S. τὰ πρᾶγματα. WOLF. Πανδοκεῖον] Illustrat Brodæus IV. Miscell. 17. TAYLOR.

391

ἀφίκεται, οἶδεν ὃ λέγω—ἐνταῦθα ἐγίνοντο οἱ ὅρκοι, ὅτε δεῦρ' ἤδη τὸ στρατεύμα ἄγων ἐβάδιζε Φίλιππος, αἰσχυρῶς, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἀναξίως ὑμῶν. καὶ τοι τοῦθ' ὁ Φίλιππος ἀπάντων ἀν' ἐτιμήσατο πλείστου, τοῦτον τὸν τρόπον πραχθῆναι. τὴν τε γὰρ εἰρήνην οὐχὶ δυνηθέντων, ὡς ἐπεχείρησαν οὔτοι τὸ πρῶτον, πλὴν ¹ Ἀλέων καὶ Φωκέων γράψαι, ἀλλ' ἀναγκασθέντος ὑφ' ὑμῶν τοῦ Φιλοκράτους ταῦτα μὲν ἀπαλείψαι, γράψαι δ' ἀντικρυς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς Ἀθηναίων συμμάχους, οὐκ ἐβούλετο τοῦτον ὁμωμοκέαι τὸν ὅρκον οὐδένα τῶν αὐτοῦ συμμάχων· οὐ γὰρ αὐτῶ συστρατεύσειν ἐφ' ἃ νῦν ἔχει τῶν ὑμετέρων ² ἐμελλον, ἀλλ' ἔξειν πρόφασιν τοὺς ὅρκους· οὔτε μάρτυρας γενέσθαι τῶν ὑποσχέσεων, ἐφ' αἷς εὐρίσκετο τὴν εἰρήνην· οὐδὲ τοῦτο δειχθῆναι πᾶσιν, ὅτι οὐκ ἄρα ἢ πόλις ἢ τῶν Ἀθηναίων ἤττητο τῷ πολέμῳ, ἀλλὰ Φίλιππός ἐστιν ὁ τῆς εἰρήνης ἐπιθυμῶν, καὶ ὁ πολλὰ ὑπισχνούμενος τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς τε τυχεῖν τῆς εἰρήνης. ἵνα δὴ μὴ γένηται ταῦθ', ἃ λέγω, φανερά, διὰ ταῦτα ἔετο δεῖν ³ αὐτοὺς μηδαμῶσε βαδίζειν· οὔτοι δ' ἐχαρίζοντο πάντα, ἐνδεικνύμενοι καὶ

¹ Ἀλέων² ἤμελλον³ τούτους

τὴν τε γὰρ εἰρήνην οὐχὶ δυνηθέντων] S. τῶν πρέσβεων. Ὑποθετικῶς ea, quæ sequuntur, accipienda sunt, εἰ μὴ ἠδυνήθησαν etc. Quæ cum e conversione mea plana et perspicua esse confidam, nihil est, quod actum agam. WOLF. Apagæ Hypotheticam istam et odiosam Wolfii obscuritatem. Quanto præstantius ille, qui Italice vertit? Percioche non possendo egli, come costoro haveano innanzi tentato—scrivere la pace, ma essendo stato forzato da noi Filocrate, che cancellasse questo—non voleva che alcuno de' suoi confederati facesse questo giuramento. [Post] εἰρήνην, additur in MStorum nonnullis, καὶ τὴν συμμαχίαν. TAYLOR.

Οὐχὶ δυνηθέντων] Nempe τούτων, istis, scilicet Philocrate et ejus consortibus. AUGER.

Ἀθηναίους] Rectius credo, quod Lambinus submonuit, adstipulantibus etiam Codd. Harl. et Reg. a. Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἀθηναίων συμμάχοις. TAYLOR.

Ἔετο δεῖν αὐτοὺς] Uter? Philippus, an Æschines? WOLF. Philippus procul dubio. TAYLOR.

Μηδαμῶσε βαδίζειν] Che essi in niun luogo andassero, ut recte Ferrus. A loco,

in quo erant, nusquam pedes dimovere. Quod omne pessundat lectio Cod. Reg. a. οὐδαμῶς ἔετο δεῖν τούτους (ita enim etiam nonnulli) βαδίζειν. Sed in illo exemplari non sincere exaratur. Voluit certe Scriba id, quod reperitur in Lindenb. et Harl. διὰ ταῦτα οὐδαμῶσε ἔετο δεῖν τούτους βαδίζειν. Quod vulgatum lectionem tuetur, et eodem recidit. TAYLOR.

Οὔτοι δ' ἐχαρίζοντο πάντα ἐνδεικνύμενοι καὶ ὑπερβολακείοντες ἐκεῖνον] Id est, operam suam illi venditantes, et in adulationem effusi, sese illi commendare atque insinuare cupientes, et veluti lenocinantes omnibus obsequiis. Quibus verbis aut similibus respondens Æschin. ἐν τῷ κατὰ Κτησιφ. ita inquit, λέγων ὡς ἐγὼ τὴν γραφὴν οὐχ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐγραψάμην, ἀλλ' ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχθραν, sed operam Alexandro venditans propter odium, quo ipse Demosthenem prosequitur. Ergo ἐνδεικνύσθαι Græci dicunt, quod venditare se alicui Latini, hoc est, per assentationem operam suam ultro spondere, quasique venalem ostentare. Cicero ad Atticum, “Quomodo autem se venditant Cæsari?” Ex edit. HERVAG.

ὑπερκολακεύοντες ἐκεῖνον. καί τοι ταῦθ' ὅταν ἐξελέγχωνται πάντα, τοὺς χρόνους ἀνηλωκότες, τὰ ἐν Θράκῃ προέμενοι, μηδὲν ὧν ἐψηφίσασθε πεπονηκότες, μηδ' ὧν συμφέρον ἦν, τὰ ψευδῆ δεῦρ' ἀπηγγελκότες, πῶς ἔνεστι παρ' εὐφρονοῦσι δικασταῖς, καὶ βουλομένοις εὐορκεῖν, τούτοις σώζεσθαι; ἀλλὰ μὴν, ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λέγε πρῶτον μὲν τὸ ψήφισμα, ὡς ὀρκοῦν προσῆκεν ἡμῖν· εἶτα τὴν ἐπιστολὴν τὴν τοῦ Φιλίππου· εἶτα τὸ Φιλοκράτους ψήφισμα· εἶτα τὸ τοῦ δήμου.

ΨΗΦΙΣΜΑ. ΕΠΙΣΤΟΛΗ. ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

392

Καὶ μὴν, ὅτι τὸν Φίλιππον ἐν Ἑλλησπόντῳ κατελάβομεν ἂν, εἴ τις ἐπέιθετό μοι, καὶ τὰ προστεταγμένα ὑφ' ὑμῶν ἐποίει κατὰ τὰ ψηφίσματα, κάλει τοὺς ἐκεῖ παρόντας μάρτυρας.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

Λέγε δὴ καὶ τὴν ἑτέραν μαρτυρίαν, ἃ πρὸς Εὐκλείδην ὕστερον ἐλθόντα τουτουὶ ἀπεκρίνατο Φίλιππος.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

μή. Ὅτι τοίνυν οὐδ' ἀρνησίς ἐστιν αὐτοῖς, ¹ τοῦ μη ταῦθ' ὑπὲρ Φιλίππου ² πράττειν, ἀκούσατέ μου. ὅτε γὰρ τὴν προτέραν ἀπήραμεν πρεσβείαν, τὴν περὶ τῆς εἰρήνης, κήρυκα ὑμεῖς προαπεστείλατε, ὅς τις ³ ὑμῖν σπείσεται. τότε μὲν τοίνυν ὡς τάχιστα εἰς Ὠρεὸν ἦλθον, οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα, οὐδὲ ἐποίησαν χρόνον οὐδένα, Ἄλου δὲ πολιορκου-

¹ τὸ² πράττειν, τοῦτο ἀκούσατέ³ ἡμῖν

Ἄουαν ἐξελέγχονται πάντα] S. οἱ πρέσβεις. WOLF.

μή. Ἀπήραμεν] Ἀπῆραμεν Lind. ἀπῆραμεν Ask. et similiter Cod. Obsopaci, cui visum est addere hæc verba, haud dubie emendatius. Sed non teneo emendationem. Loquitur de toto grege Legatorum, Nos omnes. Et recte igitur modo v. 22. doctissimus Jurinus restituit ἡμῖν. Ἰστικ ἡμῖν, nobis legalis, σπείσεται. Jam autem unde, aut quo artificio, delapsus est Noster a prima persona, ἀπήραμεν, ad

tertiam in istis vocibus ἦλθον, ἀνέμειναν, ἐποίησαν, etc. utile erit consulere, quæ habet ad locum σχ. noster Ulpianus. TAYLOR.

Ὅς τις ἡμῖν σπείσεται] Non ὑμῖν, qui nobis inducias pacisceretur. AUGER.

Ἐποίησαν τὸν χρόνον] Ita dedit Benenatus. Forte restituendum ἐποίησαν το χρόνον. Quod in margine exaratum est, γε. ἀήλωσαν, ἦγον ἐτριψαν, utrumque pro Glossa habeo, uti habebat etiam Wolfius. TAYLOR.

μένου, διέπλευσαν ¹ ὡς τοῦτον, καὶ πάλιν ἐντεῦθεν πρὸς Παρμενίωνα, τὸν πολιορκοῦντα, ἐξελθόντες, ἀπῆραν διὰ τοῦ πολεμίου στρατεύματος εἰς Παγασάς, καὶ προϊόντες, ἀπῆντων ἐν Λαρίσση τῷ κήρυκι· τοσαύτη σπουδῇ καὶ προθυμία τότε ἐχώρουν· ἐπειδὴ δὲ εἰρήνη μὲν ἦν, ἅπαντα δὲ ἀσφάλεια ἶναι, καὶ πρῶσταγμα παρ' ὑμῶν σπεύδειν, τηνικαῦτα οὔτ' ἐπείγασθαι βαδίζουσιν, οὔτε πλεῖν αὐτοῖς ἐπήει. τί δὴ ποτε; ὅτι τότε μὲν τὸ τὴν εἰρήνην ὡς τάχιστα γενέσθαι, τοῦτ' ἦν ὑπὲρ Φιλίππου· νῦν δέ, τὸ ὡς πλεῖστον
 393 τὸν μεταξὺ χρόνον διατριβῆναι, πρὸ τοῦ τοὺς ὄρκους ἀπολαβεῖν. ἀλλὰ μὴν, ὅτι καὶ ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι καὶ ταύτην τὴν μαρτυρίαν.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

Ἔστιν οὖν ὅπως ἂν μᾶλλον ἄνθρωποι πάνθ' ὑπὲρ Φιλίππου πρᾶττοντες ἐξελεγχθεῖεν, ἢ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἥνικα μὲν σπεύδειν ὑπὲρ ὑμῶν ἔδει, καθήμενοι, ὅτε δ' ² οὐ βαδίζειν προσῆκε, πρὶν ἔλθειν τὸν κήρυκα, ἐπειγόμενοι;

μθ. Ὅν τοίνυν χρόνον ἤμεν ἐκεῖ, καὶ καθήμεθα ἐν Πέλλῃ, σκέψασθε τί πρᾶττειν ἕκαστος ἡμῶν προείλετο. ἐγὼ μὲν τοίνυν τοὺς αἰχμαλώτους ἀνασώζειν, καὶ ζητεῖν, καὶ παρ' ἐμαυτοῦ χρήματ' ἀναλίσκειν, καὶ Φιλίππου

¹ εἰς² οὐδὲ

Παγασάς] Πηγασάς Reg. Cod. ε. Forte πηγάς appellative, notavit alicubi Wolfius. Qua mente et consilio, sane nescio. TAYLOR.

Ἐπήει] Ab ἐπειμι, ἀντὶ τοῦ, ἐπῆλθε, ἢ, εἰς νοῦν ἦλθε. WOLF.

Ἡ τὴν αὐτὴν] Restitue, ἢ οἱ τὴν αὐτὴν ὁδὸν κ. τ. λ. Editt. Felician. et Manut. cum MSS. Harl. et Obsop. TAYLOR.

Οὐ] Quære, annon utilius esset οὐδὲ βαδίζειν Cadicum, Aug. Ven. Ital. et Regg. α. ζ. IDEM.

Πρὶν ἔλθειν τὸν κήρυκα] Wolfius, ante caduceatoris reditum. Potius, ante caduceatoris adventum. Nempe Athenis missus erat Caduceator, necdum legatos assecutus fuerat. JURIN. Recte. Ita Italus: prima che fosse venuto il trombeta. TAYLOR.

μθ. Καθήμεθα] Hic locus, credo, designatur a Polluce III. 13. [p. 389.] cum ait, apud Demosthenem reperiri καθήμεθα

pro ἐκαδήμεθα. IDEM.

Καὶ Φίλιππον ἀξιοῦν ἂν ἡμῖν ἐδίδου ξενίων τούτους λύσασθαι] Xenia Demosthenes appellat donā quæ a Philippo rege legatis Atheniensium donabantur. Lautia ea a Romanis vocabantur. Volens autem Philippus legatos Atheniensium corrumpere donis, xenia splendidissima eis mittebat. quod Demosthenes unus ipse legatorum cavere volens, orare cepit Philippum; ut iis xenii captivos Atheniensium redemptos legatis dono mitteret, unde καὶ Φίλιππον, inquit, ἀξιοῦν ἂν ἐδίδου ξενίων τούτους λύσασθαι. Propterea false, perversæque legationis Æschinem collegatum insimulans, xeniorum eum obtentu corruptum esse a Philippo donis ingentibus dicit. ξένια δ' ἦν ἡ πρεβόφασις. Xeniorum, inquit, prætexit a Philippo quasitus est. Hoc est autem, ut arbitror, quod Ulpianus significare his verbis voluit, Sed nec xenia

ἀξιούν, ὧν ἡμῖν ἐδίδου ξενίων, τούτους λύσασθαι· ¹ αὐτὸς δὲ, αὐτίκα ἀκούσεσθε, τί ποιῶν διετέλεσε. τί οὖν ἦν τοῦτο; τὸ κοινῇ τὸν Φίλιππον χρήμαθ' ἡμῖν δίδοναι. ἵνα γὰρ μηδὲ τοῦτο ἀγνοῆτε, ἐκεῖνος ἡμᾶς διεκωδώνισεν ² ἅπαντας, ἐκάστω τινὰ τρόπον προσπέμπων ἰδίᾳ, καὶ πολὺ γε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δίδους χρυσίον. ὡς δ' ἀπετύγχανεν οὔτε δήποτε, — οὐ γὰρ ἐμέ γε εἰπεῖν ἑμαυτὸν δεῖ, ἀλλὰ τὰ ἔργα καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτὰ δηλώσει —, τὰ κοινῇ δοθέντα ἅπαντας ἠγεῖτο ³ εὐθέως εὐήθως λήψασθαι. ἀσφάλειαν οὖν ἔσσεσθαι τοῖς ἰδίᾳ πεπρακόσιν ἑαυτούς, εἰ καὶ κατὰ μικρὸν τοῦ κοινῇ λαβεῖν πάντες μετάσχοιμεν. διὰ ταῦτ' ἐδίδοτο· ξένια δ' ἦν ⁴ ἡ πρόφασις. ἐπειδὴ δ' ἐκάλυσα ἐγὼ, πάλιν προσδιενείμαντο οὗτοι. τῷ Φιλίππῳ δ', ἐπειδὴ ταῦτ' εἰς τοὺς αἰχμαλώτους ἤξιον αὐτὸν ἀναλίσκεν ἐγὼ, οὔτε κατ-

¹ οὗτος · ² ἅπαντας τινὰ τρόπον, ἐκάστω πρ.

³ Deest εὐθέως. · ⁴ [ἦ]

producenda sunt ad munera qualitate, hoc est, munusculorum prætextu quaesito non sunt aucupanda munera, quæ sumptu onerare provinciales possint. Vide Annotat. in Pandect. ubi plura etiam de xenii et lautii, &c. Ex edit. HERVAG.

Αὐτὸς δὲ] Requirit Sensus, ut legatur οὗτος δὲ. Quod etiam reperitur in Benenati margine. JURIN. Recte. Et conservant plurimi. TAYLOR.

Αὐτίκα] Hic rursus, ut supra notavimus, non est *statim*, sed *postea*. AUGER.

Διεκωδώνισεν] Vide Harpocrationem. Codd. non moror, qui vocem hanc jactitant, διεκωδώνισεν, διεκωδώνιζεν. Scitius est, et felicius, quod locum desperationem nonnulli ex iis ita complent, sc. ἐκεῖνος ἡμᾶς διεκωδώνισεν ἅπαντας, τίνα τρόπον; ἐκάστω προσπέμπων ἰδίᾳ κ. τ. λ. Ita enim Cod. Lindenb. Cui accedit etiam Cant. Ita etiam voces constituunt Ven. et Harl. verum sine Interrogativa. TAYL.

Διεκωδώνισεν] Διακωδωνίζω proprie sumitur ab equis quos tintinnabulorum strepitu explorari mos erat, sive ab iis qui nolarum timitu excubias explorabant. AUGER.

Εὐθέως] Ferri potest. Sed speciem habet Variæ Lectionis τοῦ εὐήθως. Quod male redditur *temere*. Significat simpliciter, *faciliter*, sine scrupulo. MARKLAND. Recte in σχ. εὐήθως, ἀπλούστερον. Scholiolum illud, quod in Augustano exstat, minus intelligo. Εὐήθως, οὐ λέγει μωρῶς, ἀλλὰ κακούργως. Porro, istud εὐθέως in Edit. Parisiensi non exstat: neque in

Harleiano Codice. TAYLOR. In codice Aug. non est ἀλλὰ κακούργως, sed, ut debet, ἀλλ' ἀκακούργως. Interim sententiam scholii non probō. Significat utique hic loci μωρῶς. Philippus pro ea, qua erat, stultitia existimabat. REISK.

Τοῦ κοινῇ λ. π. μετάσχοιμεν] Huc, ut arbitrator, respexit Priscianus, col. 1142. cum ex Demosthene citat τῶν ξενίων εἰ μετάσχοιεν. TAYLOR.

Τῷ Φιλίππῳ δ' ἐπειδὴ ταῦτ' εἰς τοὺς αἰχμαλώτους ἤξιον, &c.] Postquam autem ego suadere cepi Philippo, ut ea qua sub xeniorum nomine ipse in istos largiebatur, in redimendis captivis consumeret, nec contra ille quippiam honeste dicere poterat, nec vero illud causari et respondere, At hic et ille jam habent, nec ullo jam pacto vitare eam impensam, tum demum spondit ille quidem, sed rem in Panathenaea rejecit, quo tempore se missurum ait. ὁ δὲ ξένια καὶ ὁ δὲ ξένια pro hic et ille dixit. Sic πρὸς Δεσπτινῶν. τῷ δὲ ξένια μεμψόμενος, καὶ τὸν δὲ ξένια ἐναξίον εἶναι φάσκων. Ex edit. HERVAG.

Οὔτε κατεῖπεν] Periodi duo sunt membra, οὔτε κατεῖπεν—οὔτε φυγεῖν τὸ ἀνάλωμα. Quod interpositum est, οὐδ' εἰπεῖν — καὶ ὁ δὲ ξένια, Tu priori substitues, quasi interpretamentum: ut recte in versione distinxit Wolfius: Neque opportunum illi fuit istos prodere, (aut dicere, illum vel illum accepisse) neque impensam fugere. Veram quid erat dicturus Philippus, si dixisset? Sequitur, ὅτι ἀλλ' etc. Ubi ὅτι perinde est, ac SCILICET: Formula Græca, ubi Persona mutatur, et Alius loqui in-

394 εἰπεῖν τούτων εἶχε καλῶς, οὐδ' εἰπεῖν, ὅτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ
 δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, οὔτε φυγεῖν τὸ ἀνάλωμα. ὠμολόγησε μὲν
 δὴ, διεκρούσατο δὲ, εἰς τὰ Παναθηναῖα φήσας ἀποπέμψειν.
 λεγε δὴ τὴν μαρτυρίαν τὴν Ἀπολλοφάνους, εἶτα τὴν τῶν
 ἄλλων τῶν ¹ παρόντων.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

ν'. Φέρε δὴ καὶ ὅσους αὐτὸς ἐλυσάμην τῶν αἰχμαλώτων,
 εἶπω πρὸς ὑμᾶς. ἐν ὅσῳ γὰρ, οὐχὶ παρόντος πῶ τοῦ Φι-
 λίππου, διετρίβωμεν ἐν Πέλλῃ, ἐνιοὶ τῶν ἐαλωκότων, ὅσοι
 περ ἦσαν ἐξηγγυημένοι, ἀπιστοῦντες, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μὴ
 δυνήσεσθαι μετὰ ταῦτα πεῖσαι τὸν Φίλιππον, ἑαυτοὺς
 ἔφασαν βούλεσθαι λύσασθαι, καὶ μηδεμίαν τούτου Φι-
 λίπῳ ² χάριν ἔχειν καὶ ἐδανείζοντο, ὁ μὲν, τρεῖς μνᾶς, ὁ
 δὲ, πέντε, ὁ δὲ, ὅπως συνέβαινεν ἐκάστῳ τὰ λύτρα. ἐπειδὴ
 τοίνυν ὠμολόγησεν ὁ Φίλιππος τοὺς λοιποὺς λύσασθαι,
 συγκαλέσας ἐγὼ τούτους, οἷς αὐτὸς ἔχρησα ³ τὰ ἀργύρια,
 καὶ τὰ πεπραγμένα ὑπομνήσας, ἵνα μὴ δοκοῖεν ἕλαττον
 ἔχειν ἐπειχθέντες, μὴδ' ἐκ τῶν ἰδίων λελυτρωῖσθαι πένητες
 ἀνδρωποὶ, τῶν ἄλλων ὑπὸ τοῦ Φιλίππου πρσοδοκωμένων
 ἀφεθήσεσθαι, ἔδωκα δωρεὰν τὰ λύτρα. καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ
 λέγω, λέγε καὶ ταύτας τὰς μαρτυρίας.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

να'. Ὅσα μὲν τοίνυν ἀφῆκα χρήματα, καὶ δωρεὰν ἔδωκα
 τοῖς ἀτυχήσασιν τῶν πολιτῶν, ταῦτ' ἔστιν. ὅταν δὲ οὗτος
 λέγῃ αὐτίκα δὴ πρὸς ὑμᾶς, τί δὴ ποτε, ὡς φῆς, ὦ Δημό-

¹ παρόντων. λέγε.² χάριν ἔχειν Φιλίπῳ³ τὰργύριον

telligitur. Deinde, ἀλλὰ est quasi Ne-
 gantis. IMMO jam consumta sunt: In
 hunc et illum contuli. Vid. §. ος'. ad fin.
 ἀλλ' ὅλης κ. τ. λ. Ita in minutis istis par-
 ticulis volui et industrius videri et utilis
 esse. TAYLOR.

Κατεπιεῖν τούτων] Intelligo, non, dicere
 contra legatos, sed, dicere contra ea quæ
 dixeram. AUGER.

Ἐμολόγησε κ. τ. λ.] Priorem horum
 partem omisit Wolfius in versione. Re-
 scribendum, assensus est igitur, sed elusit.

JURIN.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ] ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ. MARKL.

ν'. Ὅσοι περ ἦσαν ἐξηγγυημένοι] Qui spon-
 sores dederant. WOLF.

Λύσασθαι] Λύσεσθαι. MARKLAND.
 Ita Harleianus noster. TAYLOR.

Οἷς αὐτὸς ἔχρησα τὸ ἀργύριον] Lege, παρὰ
 τὸ χρέω, τὸ χρήματα δίδωμι, ἀνευ τόκων
 ἀποληψόμενος. Nam τὸ δανείζειν usuram
 complectitur. WOLF. Illud propter sæces
 Aldinas aliorumque, ubi ἐχρήσατο ἀργύριον
 sive ἀργύρια. TAYLOR.

σθενες, ἀπὸ τοῦ συνειπεῖν ἐμέ Φιλοκράτει, γνούς οὐδὲν ἡμᾶς¹ ὑγιᾶς πράττοντας, τὴν μετὰ ταῦτα πρεσβείαν τὴν ἐπὶ τοὺς ὄρκους συνεπρέσβευσας πάλιν, καὶ οὐκ ἐξωμόσω; 395 ταῦτα μέμνησθε, ὅτι τούτοις ὠμολογήκειν ἤξουν, οὐς ἐλυσάμην, καὶ κομειῖν τὰ λύτρα, καὶ σώσειν εἰς δύναμιν. δεινὸν οὖν ἦν ψεύσασθαι, καὶ προέσθαι δυστυχοῦντας ἀνθρώπους πολίτας· ἰδίᾳ δ' ἐξομοσάμενον οὐ πάνυ καλὸν οὐδ' ἀσφαλές ἦν ἐκεῖσε πλανᾶσθαι. ἐπεὶ εἰ μὴ διὰ τὸ τούτους βούλεσθαι σώσαι, ἐξώλης ἀπολοίμην καὶ προώλης, εἰ καὶ προσλαβῶν γ' ἂν ἀργύριον πάνυ πολὺ, μετὰ τούτων ἐπρέσβευσα. σημεῖον δέ. ἐπὶ γὰρ τὴν τρίτην πρεσβείαν δις με χειροτονησάντων ὑμῶν, δις ἐξωμοσάμην, καὶ παρὰ ταύτην ἀποδημίαν πάντα τὰναντία ἐπραττον τούτοις. ὦν μὲν τοίνυν αὐτοκράτωρ ἦν ἐγὼ κατὰ τὴν πρεσβείαν, τοῦτον ἔσχε τὸν τρόπον ὑμῖν· ἀ δ' οὔτοι πλείους ὄντες ἐνίκων, ἀπάντ' ἀπόλωλε. καὶ τοι καὶ τᾶλλα ἂν² πάντα, ἀκολούθως τούτοις ἐπέπρακτο, εἴ τις ἐπέιδετό μοι. οὐ γὰρ ἔγωγε οὕτως ἀθλιος, οὐδ' ἀφρων ἦν, ὥστε χρήματα μὲν δίδοναι, λαμβάνοντας ὀρῶν ἐτέρους, ὑπὲρ τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας· ἀ δ' ἄνευ μὲν δαπάνης οἶά τε ἦν πραχθῆναι, πολλῶ δὲ μείζονας εἶχεν³ ὠφελείας πάσῃ τῇ πόλει, ταῦτ' οὐκ⁴ ἐβουλόμην γίγνεσθαι. καὶ σφόδρα γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. ἀλλ', οἶμαι, περιῆσαν οὔτοί μου.

νβ'. Φέρε δὴ, τί τούτῳ πέπρακται παρὰ ταῦτα, καὶ τί τῷ Φιλοκράτει, θεάσασθε· παράλληλα γὰρ ἔσται φανε-

¹ Deest ὑγιᾶς.

² πάντα ἀκολούθως ἂν

³ ὠφελείας εἶχε

⁴ ἡβουλόμην

νά. Δεινὸν οὖν ἦν] Scr. δεινὸν οὖν ἂν ἦν, fuisset. MARKLAND.

ἰδίᾳ] Sic ordina: πλαναῶσθαι ἐκεῖσε ἰδίᾳ ἐξομοσάμενον (S. τὴν πρεσβείαν) οὐ πάνυ καλὸν, οὐδ' ἀσφαλές ἦν. Et post [v. 18.] ὥστε χρήματα δίδοναι ὑπὲρ τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας, ἢ ἂν ἐτέρους λαμβάνοντας. Et [v. 3. p. seq.] ἐπεχείρησαν, ab ἐπιχειρέω. WOLF.

Οὐ πάνυ] Satis cum Aug. Cod. ἰδίᾳ δ' ἐξομοσάμενον οὗτ' αὐ καλὸν, οὐδ' ἀσφαλές κ. τ. λ. TAYLOR.

Παρὰ ταύτην κ. τ. λ.] Lege cum Aug. et Harl. παρ' αὐτὴν τὴν ἀποδημίαν. Hic etiam in Ald. Benenat. et Lind. IDEM.

Περιῆσαν οὔτοί μου] F. περιῆσαν ἂν. Loquitur ex opinione sua. Frustra, inquit, opinor, suscepissem hanc tertiam legationem: nam isti, utpote plures, περιῆσαν ἂν μου, superiores me fuissent. MARKLAND.

Ἄλλ' οἶμαι περιῆσαν οὔτοί μου] At credo isti prastantiores se, quam ipse me prae bui. at isti credo in ea re me superaverunt. Ita enim et Latinis Credo alicubi ironicon est, sicut Graecis οἶμαι. Cicero de natura Deorum, de latronibus et sacrilegis loquens, "Credo aut hos mortis timor terret, aut hos religionis." Ex edit. HERVAG.

νβ'. Παράλληλα] Ἐντιτιθέμενα ἀλλήλοις, καὶ συγκρινόμενα. Schol. Cod. Augustauī.

ρώτερα. πρῶτον μὲν τοίνυν Φωκεῖς ἐκσπόνδους καὶ ¹ Ἀλεις ἀπέφηναν, καὶ Κερσοβλέπτην, ² καὶ παρὰ τὸ ψήφισμα, καὶ τὰ πρὸς ὑμᾶς εἰρημένα· εἶτα τὸ ψήφισμα ἐπεχειρήσαν κινεῖν, καὶ μεταίρειν, ἐφ' ᾧ πρεσβεύοντες ἤκομεν· εἶτα Καρ-
 396 διανούς Φιλίππου συμμαχούς ³ ἀνέγραψαν, καὶ τὴν μὲν γρα-
 φεῖσαν ἐπιστολὴν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς ὑμᾶς ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν, αὐτοὶ δ' οὐδοτιοῦν ὑγιᾶς γράψαντες, ⁴ ἀπέπεμψαν· εἶθ' ὁ γενναῖος οὗτος, ἐμὲ μὲν τὸν δῆμον ἔφη τὸν ὑμέτερον καταλύσειν ἐπηγγέλθαι Φιλίππῳ, ὅτι ταῦτ' ἐπέωληττον, οὐ μόνον αἰσχροῖ νομίζων, ἀλλὰ καὶ δεδιώς, μὴ συμπαρα-
 πόλωμαι διὰ τούτους, αὐτὸς δὲ ἰδίᾳ πάντα τὸν χρόνον ἐν-
 τυγχάνων οὐδοτιοῦν ἐπαύσατο Φιλίππῳ. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, Δέρκυλλος δ' αὐτὸν ἐν Φεραῖς τὴν νύκτα ἐφύ-
 λαττεν, οὐκ ἐγὼ, τὸν παῖδα ἔχων τὸν ἐμὸν τουτονί, καὶ λαβὼν ἐξίόντα ἐκ τῆς Φιλίππου σκηνῆς, ἐμοὶ τὸν παῖδα ἐκέλευσεν ⁵ ἐπαγγέλλειν, καὶ αὐτὸν μεμνήσθαι. καὶ τὸ τελευταῖον ὁ βδελυρὸς ⁶ οὗτος καὶ ἀναιδής, νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀπίόντων ἡμῶν, ἀπελείφθη παρὰ Φιλίππῳ. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ λέγω, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἐγὼ συγγραψά-
 μενος, καὶ καταστήσας ἑμαυτὸν ὑπεύθυνον, μαρτυρήσω· εἶτα τῶν ἄλλων πρέσβεων ἕκαστον καλῶ, καὶ δυοῖν θάτε-
 ρον, ἢ μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνησθαι ἀναγκάσω. εἰ δ' ἐξομνύω-
 σιν, ἐπιιορκούντας ἐξελέγξω παρ' ὑμῶν φανερώς.

¹ ἀλεῖς² Deest καί.³ ἐνέγραψαν⁴ ἐπεμψαν⁵ ἀπαγγέλλειν⁶ οὗτος

TAYLOR.

¹ Ἀλεις] Ἰαλίς. Circumflecti debuit, ut pariter fieret cum ζ. *ιγ'*. post med. Ubi de accentu isto dixi. IDEM.

² Ἀπέπεμψαν] Vid. Var. Lect.

Διὰ τούτους] Μετὰ τούτων. Ita Lambinus sua sola auctoritate, id est, nulla; legere voluit. TAYLOR.

⁵ Ἐπαγγέλλειν] Legendum ἀπαγγέλλειν. Ita Ald. Manut. Bodl. Felic. Harl. Aug. etc. Vide supra ad Arg. post. in fin. IDEM.

⁶ Ἀπελείφθη παρὰ Φιλίππῳ] Lege. WOLF. Περὶ enim nonnulli admodum insincere. TAYLOR.

Συγγραψάμενος] Hæc intelligenda sunt de testimonio, quod Actor ipse, magno suo periculo, perhibet in sua causa. Ὁ

κατὰ συγγραφὴν μαρτυρῶν, inquit Ulpianus ad locum, ἑαυτὸν ὑπεύθυνον κατηγορεῖα καθίστησιν. Et rursus: ὁ μαρτυρίαν συγγραψάμενος ἐδίδου ἑαυτὸν ὑπεύθυνον τῷ καταμαρτυρηθέντι. Bene est, et addit: ἐπεὶ ἀποπεν ἦν τὴν αὐτὸν κατηγορεῖν καὶ μαρτυρεῖν, ἔδωκεν ὑμῶν μεθόδους, προσθεῖς, καὶ εἰπὼν, καὶ συγγραψάμενος. Eiusmodi Testimonium videtur in scripta referri, et obsignari (ideoque fieri dicitur κατὰ συγγραφὴν) ut adversarius, quando-cunque vellet, litem falsi testimonii intendere posset adversario: et idcirco bene addit Scholiastes noster—ὑπεύθυνον καὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον. Singularis hæc Jurisprudentiæ Atticæ Formula non adeo silenti pede præteriri debuit ab iis, qui Jurisprudentiam Atticam illustrare volue-

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

νγ'. Οίοις μὲν τοίνυν κακοῖς καὶ πράγμασι κατὰ τὴν ἀποδημίαν ἀπασαν ¹συνεσχόμην, ἐωράκατε. τί γὰρ αὐτοὺς οἴεσθε ἐκεῖ ²ποιεῖν, ἐγγὺς ³ὄντας τοῦ δίδόντος, ὅθ' ὑμῶν ὀρώντων τῶν καὶ τιμῆσαι κυρίων ὄντων καὶ τουναντίον κολάσαι, τοιαῦτα ποιοῦσι; συλλογίσασθαι δὴ βούλομαι τὰ κατηγορημένα ἀπαρχῆς, ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμην ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποικηκώς. ἐπέδειξα οὐδὲν ἀληθές ἀπηγγελκότα, ἀλλὰ φενακίσαντα ὑμᾶς, μάρτυσι τοῖς γε- 397 γενημένοις αὐτοῖς, οὐ λόγοις χρώμενος· ἐπέδειξα αἴτιον γεννημένου τοῦ μὴ θέλειν ὑμᾶς ἀκούειν ἐμοῦ τὰ ληθῆ, ταῖς ὑποσχέσεσι, καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τούτου ⁴καταληφθέντας τότε, πάντα τὰναντία συμβουλεύσαντα, ἢ ἔδει, καὶ τῇ μὲν τῶν συμμάχων ἀντειπὼντα εἰρήνη, τῇ δὲ Φιλοκράτους συναγορεύσαντα· τοὺς χρόνους κατατρίψαντα, ἵνα μὴ εἰ βούλησθε, δύναισθε ἐξελεθεῖν εἰς Φωκέας· καὶ ἄλλα ἐπὶ τῆς ἀποδημίας πολλὰ καὶ δεινὰ εἰργασμένον· προδεδωκότα ⁵πάντα· πεπρακότα· δῶρα ἔχοντα· οὐδὲν ἔλλελοιπότα μοχθηρίας. οὐκοῦν ταῦτα ὑπεσχόμην ἐν ἀρχῇ, ⁶ταῦτα ἐπέδειξα.

νδ'. Ὅρατε τοίνυν τὰ μετὰ ταῦτα· ἀπλοῦς γὰρ ἐστὶν ὁ μέλλων λόγος οὗτος ἰσὺς πρὸς ὑμᾶς ἤδη. ὁμωμόκατε ψηφιεῖσθαι κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ δήμου, καὶ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων· φαίνεται δ' οὗτος πάντα τὰναντία τοῖς νόμοις, τοῖς ψηφίσμασι, τοῖς δικαίοις, πεπρεσβευκώς. οὐκοῦν ἐαλωκέναι προσήκει, παρά γε νοῦν ἔχουσι δικασταῖς. εἰ γὰρ ἄλλο μὴδὲν ἠδίκηι, δύο τῶν πεπραγμένων ἔσθ' ⁷ἱκανὰ αὐτὸν ἀποκτεῖναι. οὐ γὰρ μόνον Φωκέας, ἀλλὰ καὶ Θράκην προδεδωκε Φιλίππῳ. καὶ τοὶ δύο χρησιμωτέρους τόπους τῆς οἰκουμένης οὐδ' ἂν εἰς ἐπι-

¹ συνεσχόμην² ποιεῖν ἐκεῖ³ ὄντος⁴ προκαταληφθέντας⁵ πάντα καὶ πεπρακότα,⁶ ταῦτα *καὶ ἐπέδειξα⁷ ἱκανά ἐστὶν

runt. IDEM.

νγ'. Οἴεις] Apparet, legatos aspere Demostheni respondisse. WOLF.

Τοιαῦτα ποιοῦσι] Wolfius, ista designent: Potius, ita faciant. JURIN.

Ἴνα — δείξω πεποικηκώς] Elegans Grecismus, φαίνομαι πεποικηκώς, etsi δείξω

ἐμαυτὸν πεποικηκώς crebrius est. Latine dicendum esset, ἐμαυτὸν πεποικηκέναι. Multa enim Græcorum verba feruntur in Nominativum, aut Accusativum Participii, ubi Latini Accusativum cum Infinitivo ponunt. WOLF.

Καταληφθέντας] Vid. Var. Lect.

δείξαι τῇ πόλει, κατὰ μὲν γῆν, Πυλῶν, ἐκ Θαλάττης δὲ, τοῦ Ἑλλησπόντου· ἂ συναμφότερα οὗτοι πεπρακάσιν αἰσχυρῶς, καὶ καθ' ὑμῶν ἐγκεχειρίκασιν Φιλίππῳ. τοῦτο τοίνυν αὐτὸ ἀνευ τῶν ἄλλων, ἡλίκον ἐστὶν ἀδίκημα, τὸ Θράκην καὶ τὰ τείχη προσέσθαι; ¹ μυρία δ' ἂν εἶη λέγειν, καὶ ὅσοι ² διὰ ταῦτα ἀπολώλασι παρ' ὑμῖν, οἱ δὲ, ὅτι χρήματα πάμπολλα ὠφλήκασιν, οὐ χαλεπὸν δεῖξαι. Ἐργόφιλος, Κηφισόδοτος, Τιμόμαχος, ³ τὸ παλαιὸν ποτε, Ἐργοκλῆς, Διονύσιος, ἄλλοι, οὓς ὀλίγου δέω σύμπαντας εἰπεῖν, ἐλάττω τὴν πόλιν βεβλαφέναι τούτου. ἀλλ' ἔτι γὰρ τότε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐκ λογισμοῦ τὰ δεινὰ ἐφυλάττεσθε ὑμεῖς, καὶ προεωρᾶσθε· νῦν δ' ὅ, τι ἂν μὴ καθ' ἡμέραν ὑμᾶς ἐνοχλήῃ, καὶ παρὸν λυπῇ, παρορᾶτε. εἶτα τὴν ἄλλως ἐνταῦθα ψηφίσεσθε, ἀποδοῦναι ⁴ μὲν καὶ Κερσοβλέπτῃ τὸν Φίλιππον τοὺς ὄρκους, μὴ μετέχειν δὲ τῶν ἐν Ἀμφικτυόσιν, ἐπανορθώσασθαι δὲ τὴν εἰρήνην. καὶ τοι τούτων οὐδενὸς ἂν τῶν ψηφισμάτων ἔδει, εἰ πλεῖν οὗτος ἤθελε, καὶ τὰ προσήκοντα ποιεῖν· νῦν δ' ἂ μὲν ἦν πλεύσασιν σῶσαι, βαδίζειν κελεύων, ἀπολώλεκεν, ἂ δ' εἰποῦσι τάληθῆ, ψευδόμενος.

νέ. Ἀγανακτήσει τοίνυν αὐτίκα δὴ μάλα, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, εἰ μόνος τῶν ἐν τῷ δήμῳ λεγόντων, λόγων εὐθύνας ὑφέξει. ἐγὼ δ', ὅτι μὲν πάντες ἂν ⁵ εἰκότως ὦν λέγουσι δίκην ὑπέχοιεν, εἴπερ ἐπ' ἀργυρίῳ τί λέγοιεν, παραλείψω·

¹ *μυρία ἂν ² δὲ χρήματα ³ τοπαλαῖον ⁴ μὲν] δὲ ⁵ εἰκότως ἂν

νθ. Μυρία] Non bene conveniunt, μυρία ἂν εἶη λέγειν—ὅσοι κ. τ. λ. Tum supervacanea sunt illa in fine periodi, οὐ χαλεπὸν δεῖξαι. Neque interea bene opponuntur, καὶ ὅσοι — οἱ δὲ — ubi Cod. Lind. ὡς δὲ χρήματα — Quod Harl. habet, pro nihilo est, εἰ δὲ χρήματα κ. τ. λ. Locus certe præfractus et mendosus. TAYLOR.

Μυρία—καὶ ὅσοι] Est constructio inusitata, sed intelligitur quid velit orator. AUGER.

Ἐργοκλῆς] Vid. Cl. Valesium ad Harpogr. in hac voce. TAYLOR.

Εἶτα τὴν ἄλλως ἐνταῦθα ψηφίσεσθε] Effectus negligentiae et cessationis hic describitur. WOLF.

Ἀποδοῦναι μὲν] Vid. Var. Lect.

Βαδίζειν] Ire pedibus. Caeterum in hac phrasi ea repetere quae subaudiuntur, non difficile est. AUGER.

Κελεύων] Κωλύων nonnullis placere vi-

deo; et meo exemplari, nescio a qua manu, adhaesit. Sed certe præter rem, ut præter membranas. Opponentur voces πλεύσασιν et βαδίζειν. Quae potuissent conservari, si navibus essent profecti, ea omnia perdidit, dum effecit, ut pedibus iter facerent. Nihil certius. Vide, quod ad historiam attinet hujus rei, §. μς'. ante med. et demum §. μζ'. ad init. Opponentur saepe hæc duæ locutiones. Ita §. μη'. a med. τῆνικαῦτα οὐτ' ἐπειγέσθαι βαδίζουσιν, οὔτε πλεῖν αὐτοῖς ἐπέη. Atque ita bis laudat hunc locum Hermogenes de Invent. Tom. IV. p. 180. 181. TAYLOR.

Ἀπολώλεκεν] Lege, ut Regii a. d. ἀπολώλεκεν οὗτος. Æschines sc. Ita Hermogenes loco nuper laudato: νῦν δ' ἂ μὲν πλεύσασιν ἦν σῶσαι, βαδίζειν κελεύων, ἀπολώλεκεν οὗτος· ἂ δ' εἰποῦσι τάληθῆ, ψευδόμενος. IDEM.

ἀλλ' ἐκεῖνο λέγω. εἰ μὲν Αἰσχίνης ἰδιώτης ὢν ἀπελήρησέ τι καὶ διήμαρτε, μὴ σφόδρα ἀκριβολογήσῃσθε, ἀλλ' εἴσατε, συγγνώμην ἔχετε· εἰ δὲ πρεσβευτῆς ὢν, ἐπὶ χρήμασιν ἐξέπιτηδες ἐξηπάτηκεν ὑμᾶς, μὴ ἀφῆτε, μὴ δ' ἀνάσχησθε, ὡς οὐ δεῖ δίκην ὢν εἶπεν ὑποσχεῖν. τίνος γὰρ ἄλλου δεῖ δίκην παρὰ πρέσβων, ἢ λόγων λαμβάνειν; εἰσὶ γὰρ οἱ πρέσβεις, οὐ τρήρων, οὐδὲ τόπων, οὐδὲ ὀπωλιτῶν, οὐδ' ¹ ἀκροπόλεως κύριοι. οὐδεὶς γὰρ πρέσβεσι ταῦτα ἐγχειρίζει, ἀλλὰ λόγων καὶ χρόνων. τοὺς μὲν οὖν χρόνους, εἰ μὲν μὴ προαιεῖλε τῆς πόλεως, οὐκ ἀδικεῖ, εἰ δ' ἀνειλεν, ἠδίκηκε· 399 τοὺς δὲ λόγους, εἰ μὲν ἀληθεῖς ἀπήγγελλεν, ἢ συμφέροντας, ἀποφευγέτω, εἰ δὲ καὶ ψευδεῖς, καὶ μισθοῦ, καὶ ἀσυμφόρους, ἀλισκέσθω. οὐδὲν γὰρ ἔσθ' ὅ, τι μείζον ἂν ὑμᾶς ἀδικήσεί τις, ἢ ψευδῆ λέγων. οἷς γὰρ ἔστιν ἐν λόγοις ἢ πολιτεία, πῶς, ἂν οὗτοι μὴ ἀληθεῖς ὦσιν, ἀσφαλῶς ἐστὶ πολιτεύεσθαι; εἰ δὲ δὴ καὶ πρὸς ἅ τοις ἐχθροῖς συμφέροι, δῶρά τις λαμβάνων λέγη, πῶς οὐχὶ καὶ ² κινδυνεύσετε; οὐδέ γε τοὺς χρόνους ἴσον ἔστ' ἀδίκημα ὀλιγαρχίας, ἢ τυράννου παρελέσθαι, καὶ ὑμῶν· οὐδ' ὀλίγου γε δεῖ. ἐν ἐκείναις γὰρ, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις, πάντα ἐξ ἐπιτάγματος ὀξέως γίνεται· ὑμῖν δὲ, πρῶτον μὲν περὶ πάντων, τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι καὶ προβουλευθῆσαι δεῖ· καὶ τοῦθ', ὅταν ἢ κήρυξι καὶ πρεσβείαις προσγεγραμμένον, οὐκ αἰεὶ εἴτ' ἐκκλησίαν ποιῆ-

¹ ἀκροπόλεων² κινδυνεύεται

νέ. Ἰδιώτης ὢν] Vertit Wolfius, ut hominum imperitus. At si animum advertisset, opponi inter se verba ἰδιώτης et πρεσβευτῆς, transtulisset, privatus cum esset, vel, cum nullo publico munere fungeretur. JURIN.

Ἀκριβολογήσῃσθε] Ἀκριβολογήσασθε Lambin. ἀκριβῶς λογήσῃσθε, vel λογίσασθε plurimi Codd. Quod rectius fortasse in Aug. et Ital. rationem habet Scholii et Interpretationis. TAYLOR.

Μηδ' ἀνάσχησθε, ὡς] F. addendum: μηδὲ ἀνάσχησθε λέγοντος, ὡς — WOLF. Legendum puto: μηδ' ἀνάσχησθε λεγόντος, ὡς οὐ δεῖ. JURIN. Ita Lambinus restituit quoque. TAYLOR.

Κύριοι] Distinguendum — οὐδ' ἀκροπόλεως κύριοι· οὐδεὶς γὰρ πρέσβεσι ταῦτα ἐγχειρίζει· ἀλλὰ λόγων καὶ χρόνων. MARKLAND.

Μὴ ἀληθῶς.] Gr. εἰ μὴ Marg. Allemps. Sed recte se habent vulgata. Ἄν, id est

ἐὰν; ut solet dici. TAYLOR.

Πρὸς] Adverbialiter, praterea, insuper. AUGER.

Οὐδέ γε τοὺς χρόνους κ. τ. λ.] Neque vero par est delictum in Oligarchia, aut regno, rerum gerendarum occasiones evimere, et in vestra civitate quæ Democratia regitur. neque prope hoc crimen ab illo abest, neque parum inter hoc et illud interest. ubi negatio quidem vim suam servat, quæ in illo superiore ornatus tantum causa ponitur atque idiomatis. Ex edit. HERVAG.

Ἰμῶν] Forte παρ' ἡμῶν δὲ — WOLF.

Ὅταν ἢ — προσγεγραμμένον] S. τῷ νόμῳ, ut opinor. Videtur esse clausula de Senatu habendo de Caduceatoribus et Legatis. IDEM.

Προσγεγραμμένον] F. Προγεγραμμένον, præscriptum. MARKLAND. Lege τοῦθ', ὅταν ἢ κήρυξι καὶ πρεσβείαις προσγεγραμμένον. Vid. Vales. ad Harpocrat. v. Κυ-

σαι, καὶ ταύτην, ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκη· εἶτα κρατῆσαι, καὶ περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας, τῶν ἢ δι' ἀγνοίαν, ἢ διὰ μοχθηρίαν ἀντιλεγόντων· ἐφ' ἅπασιν δὲ τούτοις, ἐπειδὴν καὶ δεδογμένον ἦ, καὶ συμφέρον ἤδη φαίνεται, χρόνον δεῖ δοθῆναι τῇ τῶν πολλῶν ἀδυναμία, ἐν ᾗ καὶ ποριοῦνται ταῦθ', ὧν ἂν δέωνται, ὅπως ἂν τὰ δοξάζοντα καὶ δυνηθῶσι ποιῆσαι. ὁ δὲ τοὺς χρόνους τούτους¹ ἀναιρῶν, τῆς οἴας παρ' ἡμῖν ἐστὶ πολιτείας, οὐ χρόνους ἀνήρηκεν οὗτος, οὐ' ἀλλὰ τὰ πράγματα ἀπλῶς ἀφήρηται.

νς'. Ἔστι τοίνυν τις πρόχειρος λόγος πᾶσι τοῖς ἔξωπατῶν ὑμᾶς βουλομένοις· οἱ ταραττοντες τὴν πόλιν, οἱ διακωλύοντες Φιλίππον εὖ ποιῆσαι τὴν πόλιν. πρὸς οὓς ἐγὼ λόγον μὲν οὐδένα ἐρῶ, τὰς δὲ ἐπιστολάς ὑμῖν ἀναγνώσομαι τὰς τοῦ Φιλίππου, καὶ τοὺς καιροὺς, ἐφ' ὧν ἕκαστα ἐξηπάτησθε, ὑπομνήσω· ἵνα εἰδῆθ', ὅτι τὸ ψυχρὸν τοῦτο

¹ ἀναιρῶν τῆς οἴας παρ' ἡμῖν ἐστὶ, πολιτείας

ρία Ἐκκλησία, qui etiam confirmat emendationem istam auctoritate Ulpiani. Ad etiam celeberrimum Hemsterhus. ad Lucian. Necoymant. §. 19. Πρόγραμμα, inquit Scholiastes, est τὸ προτιθέμενον τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε βουλεύσασθαι, ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ, πρέσβευσεν ἰκόντων, μαθεῖν, ὅ, τι λέγουσιν. Hanc necessariam lectionem reperit in suis Codicibus optimus Budaeus, qui ita locum vertit: "Apud vos autem rem ipsam Curiae immotescere moris est, deque ea re SC. fieri, idque tum demum, cum aut de mittendis legatis vestris, aut audiendis aliorum, concionis edicta proscripta sunt, non semper. Deinde concione advocata, id quod tum solenne est fieri, cum praescriptis legum congruit e re nata, oratoribus videndum est, ut, cum consilia sane utilia commodaque Reip. in medium attulerint, dicendi quoque facultate iis praevalent, qui e diametro in medium ulteriores pugnantia, vel imprudentia ipsi lapsi, vel ducti improbitate, tueantur." [Προβουλεύειν enim dicebatur curia Athenis, quando ante comitia populi, ea res consulendo censendoque in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat, cuius erat scilicet summa potestas, ut Romae. De hoc vero dictum nobis etiam est περὶ στεφάνου. Ex edit. HERVAG.]: Προγεγραμμένον excusum denique a Parisiensibus sine litura, nihil contra nitentibus membranis. Ita quoque Harleianus noster. TAYLOR.

"Ὅταν ἦ κ. τ. λ.] Quando tabula fixa sit fe-

cialibus et legatis. i. e. quando consultantur facialibus et legatis. κήρυξι, non praconibus, sed facialibus, i. e. legatis ad res repetendas missis. AUGER.

"Ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκη] De stalis Concionibus loquitur. Nam supra facta est Mentio etiam συγκαλήτου Ἐκκλησίας. Nota τὸ καθήκη, ἀντὶ τοῦ, προσήκη. Hinc Stoicorum καθήκον. WOLF.

Ἄναιρῶν τοὺς χρόνους Demostheni ἀντὶ τοῦ ἐκκερῶν, hoc est, tempus eximere, et occasiones rerum gerendarum auferre, et hoc loco, et alibi dicitur. Ex edit. HERVAG.

Ἄναιρῶν τοὺς χρόνους τούτους ἀναιρῶν — οὐ χρόνους ἀνήρηκεν etc.] Similis omnino Locutio Marci Evangelistae, IX. 37. καὶ ὅς ἐάν ἐμὲ δέξηται, οὐκ ἐμὲ δέχεται, ἀλλὰ τὸν ἀποστείλαντά με. MARKLAND.

Οἴας] Οἴα Lambini est conjectura. Ita Cant. Ita Ital. Quid si, τῆς οἴας περ. ἢ μῶν πολιτείας? TAYLOR.

νς'. Οἱ ταραττοντες τὴν πόλιν] Μιμητικῶς. WOLF. Wolfius non recte cepit. Haec non sunt verba ipsius Demosthenis, sed Adversarium, ab eo μιμητικῶς vel τεχνικῶς prolata. Ut in Midiana, pag. 564. 8. ed. Reisk. Ἡμεῖς οἱ λειτουργοῦντες, Ἡμεῖς οἱ προσισφάροντες ὑμῖν, Ἡμεῖς οἱ πλούσιοι. MARKLAND.

Οἱ ταραττοντες] Est ipsa oratio eorum qui populum decipere volunt. AUGER.

Ἰν' εἰδῆθ', ὅτι τὸ ψυχρὸν τοῦτο ὄνομα, τὸ ἄχρι κέρου, παρεκλήθη· ἐκεῖνος φεακίζων

ὄνομα, τὸ ἄχρι κόρου, παρελήλυθ' ἐκεῖνος φενακίζων ὑμᾶς.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

νζ'. Οὕτω τοίνυν αἰσχροῖ, καὶ πολλὰ, καὶ πάντα καθ' ὑμῶν πεπρεσβευκῶς, περιμῶν λέγει, τί δ' ἂν εἴποι τις περὶ Δημοσθένους, ὃς τῶν συμπρέσβειων κατηγορεῖ; νῆ Δία, εἴτε βούλομαί γε, εἴτε μή· παρ' ὅλην μὲν τὴν ἀποδημίαν ὑπὸ σοῦ τοιαῦτα ἐπιβεβουλευμένος, ¹ δυοῖν δὲ αἰρέσεων οὐσῶν μοι νυνὶ, ἢ τοιοῦτων ὄντων τῶν πεπραγμένων, δοκεῖν κοινωνεῖν ὑμῖν, ἢ κατηγορεῖν, ἐγὼ δ' οὐδὲ συμπεπρεσβευκέναι φημί σοι, πρεσβεύειν μέντοι, σὲ μὲν πολλὰ καὶ δεινὰ, ἑμαυτὸν δ' ὑπὲρ τούτων τὰ βέλτιστα. ἀλλὰ Φιλοκράτης σοι συμπεπρέσβευκε, καὶ κείνῳ σὺ καὶ Φρύνων. ὑμεῖς γὰρ ταῦτα ἐπράττετε, καὶ ταῦτα ἅπασιν ὑμῖν ἤρσκε. ποῦ δ'

¹ δυεῖν δ' αἰρέσεως οὔσης μοι

ὑμᾶς] *Ut intelligatis Æschinem in impostura vobis factitanda, etiam verbum illud, quod frigide et scurriliter dici solet, ad satietatem usque, exuperasse. Sic enim interpretandum arbitror, τὸ ψυχρὸν hoc loco. Unde ψυχρόλογοι dicuntur, qui ineptis et futilibus, et absurdis verbis uti solent. Et ψυχρολογεῖν verbum, frigida verba ineptaque et scurrilia fundere. Sic Cicero in Brut. "Quare tibicen dixerit discipulo sane fringenti ad populum, mihi cane et Musis," fringenti dixit, οὐκ εὐδοκίμοῦντι, ἀποτυγχάνοντι, ψυχρῶς ἔχοντι. Idem Demosth. [§. οζ'.] περὶ Στεφάνου. καὶ μου, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, μηδεμίαν ψυχρότητα καταγῶ μηδεὶς, nullus ita hoc quod dicturus sum excipiat ut frigidum et absurdum. Ex edit. HERVAG. Interpres Etruscus. Accioche veggiate, che questa promessa fredda, la quale hoggi ci è venuta a noia, egli no ce l' ha osservata, ingannandoci. TAYLOR.*

τὸ ψυχρὸν] *Qu. τῶ ψυχρῶ τούτῳ ὀνόματι, τῶ ἄχρι κόρου, παρελήλυθ' etc. Ista, ἄχρι κόρου, videntur esse verba Philippi ex Epistolis ejus desumpta, in quibus promiserat, se satisfacturum esse Atheniensibus ἄχρι κόρου, usque ad satietatem. Ἐκεῖνος est Philippus. MARKL.*

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ, ut excudebat Benenatus, atque ut promisit Demosthenes. pag. 279. v. 13. Ita denique Codd. Aug et Ital. TAYLOR.

νζ'. Καὶ πολλὰ] *Quid hoc? καὶ πολλὰ, καὶ πάντα. Necessè est, ut sit aliquid hujusmodi: οὕτω τοίνυν αἰσχροῖ, καὶ δεινὰ, πάν-*

τα καθ' ὑμῶν πεπρεσβευκῶς. IDEM.

Τί δ' ἂν εἴποι τις περὶ Δημοσθένους] *Quid autem de Demosthene dicere quisquam digne poterit, qui legationis socium accusare non veretur? prorsus quidem ipse, seu velim, seu nolim, quippe per totam illam legationem insidiis hujuscemodi a te petitus. vel sic, Accuso ego vero sive velim, sive nolim, qui in ea legatione perpetuis a te insidiis petitus sim. est enim anthypophoris accommodata hæc vox νῆ Δία, ita ut responsioni congruat, ut περὶ Στεφάνου etiam dictum est. addita quoque γὰρ particula, ἀνθυποφορικὸν est, ut at et at enim Latine, et interrogationibus convenit, ut in eadem hac Oratione, [§. οθ'. in fin.] νῆ Δί' οἱ νείι γὰρ ἡμῶν δι' ἐκεῖνον ἔσονται ἀγῶνα βελτίους· οὐκ εὖν καὶ διὰ τόνδε οἱ πολιτεύόμενοι, δι' ἂν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει. At enim juvenes nostri ob illud judicium, illamque animadversionem, ad frugem morum meliorem redigentur. atqui et ab hoc quoque magistratus emendabuntur, quorum sub manu reipublica summa periclitatur. Ex edit. HERVAG.*

Παρ' ὅλην μὲν τὴν] *Videtur deesse γὰρ post μὲν. MARKLAND.*

Ἐγὼ δ'] *F. ἔγωγ' IDEM. Pungit Wolfius post κατηγορεῖν. Deinde procedit: Ἐγὼ δ' οὐδὲ κ. τ. λ. TAYLOR.*

Ταῦτα ἐπράττετε] *An ταῦτα, eadem? Infra §. εζ'. in init. MARKLAND. Ἵμεῖς γὰρ ταῦτα ἐπράττετε, καὶ ταῦτα ἅπασιν ὑμῖν ἤρσκε. Cod. Ital. TAYLOR.*

Καὶ ταῦτα ἅπασιν ὑμῖν ἤρσκε] *Lego.*

άλλες; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; ταῦτα γὰρ τραγωδεῖ
 περιϊών· ὡσπερ οὐχὶ τοὺς ἀδικούντας τούτων ὄντας προδό-
 τας, ἀλλὰ τοὺς τὰ δίκαια ποιοῦντας. ἐγὼ δ' οἶδ' ὅτι πάντες
 οἱ πρυτάνεις θύουσιν ἐκάστοτε κοινῇ, καὶ συνδειπνοῦσιν
 ἀλλήλοις, καὶ συσπένδουσι, καὶ οὐ διὰ τοῦτο οἱ χρηστοὶ
 τοὺς πονηροὺς μιμῶνται, ἀλλ' ἐὰν ἀδικούντα λάβωσί τινα
 1 αὐτῶν, τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δηλοῦσι. καὶ ἡ 2 βουλή τὰ
 αὐτὰ ταῦτα εἰσιτήρια ἔδυσε, συνεισιτιάθη· σπονδῶν, ἱερῶν
 3 ἐκοινώνησαν οἱ στρατηγοὶ, σχεδὸν, ὡς εἶπεῖν, αἱ ἀρχαὶ
 πᾶσαι. ἀρ' οὖν διὰ ταῦτα τοῖς ἀδικοῦσιν 1 αὐτῶν ἔδωκαν
 ἀδειαν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Λέων Τιμαγόρου κατηγορεῖ,
 401 συμπεπρεσβευκῶς τέτταρα ἔτη· Εὐβουλος Θάρρῆκος, καὶ
 Σμικύδου, συσσειτηκῶς· Κόνων ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος, Ἀδει-
 μάντου συστρατηγήσας. πότεροι οὖν τοὺς ἄλας, καὶ τὰς
 σπονδὰς παρέβαινον, Αἰσχίη; οἱ προδιδόντες, 4 καὶ παρα-
 πρεσβεύοντες, καὶ οἱ δωροδοκοῦντες, ἢ οἱ κατηγοροῦντες; οἱ

1 αὐτῶν

2 βουλή δὲ τὰ αὐτὰ ταῦτα. εἰσιτ.

3 ἐκοινώνησεν. οἱ

4 καὶ οἱ παραπρ.

WOLF. Legebatur enim insulse : καὶ
 ταῦτα ἄπασιν ἡμῖν ταῦτα ἤρσκε. TAY-
 LOR.

[Εἰσιτήρια] Locum hunc confer cum iis,
 quæ habet Suidas. Εἰσιτήρια, ἡμέρα ἑορ-
 τῆς, ἐν ἣ οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντες προϊᾶσιν,
 οὕτως ἐκαλεῖτο. Ταύτην δὲ τὴν ἡμέραν πρῶ-
 την τοῦ ἔτους Ἀθηναῖοι νεομικασί. Δημο-
 σθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας· Ἡ
 βουλή τὰ εἰσιτήρια ἔθυσεν. Συνεισιτιάθησαν
 δὲ καὶ τῶν ἐκοινώνησαν οἱ στρατηγοὶ, καὶ σχε-
 δὸν εἶπεῖν αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι. Emendandus
 est ex textu Demosthenis. Nescio, unde
 arripuerit hanc glossam Suidas, certe non
 verbis mendosiorē, quam re et doctrina
 insinceram. Quanto rectius alii, ut Ul-
 pianus ad Midianam, interpretantur de
 Sacris, quæ Senatus facit, religione anti-
 qua, antequam consilium caperetur, et
 cæptum esset agi. Vid. doctissimum
 Valesium ad Harpocrat. pag. 343. et in
 Excerptis Peiresc. pag. 90. Photii Lexic.
 MS. Casaubon. ad Theophrast. Charact.
 p. 153. H. Steph. Thes. L. Gr. Tom. I.
 col. 1138. et Petikum denique ad LL.
 Attic. pag. 275. IDEM.

[Ταῦτα εἰσιτήρια] Ταῦτα delerem ut in-
 utile, nisi significent, hæc quæ hodie vigent.
 Per τὰ εἰσιτήρια alii intelligunt, dies festi,
 primus anni dies in quo omnes magistra-

tus apparebant; alii, sacra quædam anti-
 qua, quæ Senatus faciebat, antequam con-
 silium caperetur et cæptum esset agi.
 AUGER.

[Συσσειτηκῶς] Συσσειτηκίτα pro sodali
 dixit, vel contubernali. Utrum enim
 significat, ut apud Platonem in Sympos.
 καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτί-
 δαιαν ἔγενετο, καὶ συνεσιτούμεν ἐκεῖ. παρὰ τὸ
 συσσιτεῖν, in contubernio esse, sodalitate
 uti, et συσσίτιον, sodalitas. Ex edit.
 HERVAG.

[Συσσειτηκῶς] [Ut Ald.] Σιτεῦν est
 saginare, ut σιτευτὸς μόσχος. Α σιτεῖν
 vero fit συσσιτεῖν, unde Συσσίτια. Quare
 cum Feliciano lego συσσειτηκῶς.
 WOLF.

[Συσσειτηκῶς] Id est συμπετυτανεύσας.
 Nam, ut dixit supra, οἱ πρυτάνεις θύουσιν
 ἐκάστοτε κοινῇ, καὶ συνδειπνοῦσιν ἀλλήλοις.
 PALMER.

[Συσσειτηκῶς] Est Lectio omnium fere
 Codd. a Συσσιτεῖω. Nam Σιτεῦω, alia plane
 res est. TAYLOR.

[Οἱ δωροδοκοῦντες.] Delendum οἱ. MARK-
 LAND. E contra Aldus ingeminavit articu-
 lum, οἱ προδιδόντες, καὶ οἱ παραπρεσβεύοντες,
 καὶ οἱ δωροδοκοῦντες. TAYLOR. Paulus
 nempe medium articulum omisit. unde
 nata est illa dubitatio. REISK.

ἀδικούντες δηλονότι τὰς ὅλης γε τῆς πατριδος σπονδάς, ὡσπερ σὺ, καὶ οὐ μόνον τὰς ἰδίας.

νῆ. Ἴνα τοίνυν εἰδῆτε, ὅτι οὐ μόνον τῶν δημοσία ¹ ποτὲ ἐληλυθότων ὡς Φίλιππον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδία, καὶ πάντων, οὗτοι φαυλότατοι καὶ πονηρότατοι γεγόνασιν, μικρὸν ἀκούσατέ μου ἔξω τί τῆς πρεσβείας ταυτησί. ἐπειδὴ γὰρ εἶλεν Ὀλυμπιον Φίλιππος, Ὀλύμπια ἐποίησιν εἰς δὲ τὴν θυσίαν ταύτην καὶ τὴν πανήγυριν, πάντας τοὺς τεχνίτας συνήγαγεν. ἐστιῶν δ' αὐτοὺς, καὶ στεφανῶν τοὺς νενικηκότας, ἤρετο Σάτυρον τουτονί, τὸν κωμικὸν ὑποκριτὴν, τί δὴ μόνος οὐδὲν ἐπαγγέλλεται; ἢ τίνα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν, ² ἢ πρὸς αὐτὸν ἀηδίαν ἐνεωρακῶς εἴη; εἰπεῖν ³ δὲ φασὶ τὸν Σάτυρον, ὅτι, ἂν μὲν οἱ ἄλλοι δέονται, οὐδενὸς ὦν ἐν χρεῖα τυγχάνει· ἀ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγεῖλαιτο ἠδέως, ῥᾶστα μὲν ἐστὶ Φιλίππῳ δοῦναι, καὶ χαρίσασθαι πάντων, δε-

¹ πόποτε² ἢ τίνα πρὸς³ δὴ

Δηλονότι] Punge leviter post istam vocem. Et rem ita concipias mecum. Scil. Πότεροι παραβαίνουσι; — οἱ ἀδικούντες δηλονότι. Et quid παραβαίνουσι? nimirum τὰς ὅλης γε κ. τ. λ. TAYLOR.

νῆ. [Ἐστιῶν κ. τ. λ.] Pulcherrima sane Historia et digna, quæ Demosthenis oratione posteritati consecraretur. Attigit etiam Libanius Declam. XIV. Ἀκούομεν δὲ αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ποιῆσαι τι παραπλήσιον. ἀφεῖναι γὰρ αὐτὰς Σατύρῳ τῷ τῆς Κωμικῆς ὑποκριτῆ. Geminam plane adjungo ex Scriptore incerto apud Suidam, v. Ἐπαγγέλλει. Ὁ δὲ Βασιλεὺς φιλοφρόνως δέχεται αὐτὸν, καὶ μελεῖει θαρρεῖν, καὶ εἴ τι θέλει ἐπαγγέλλειν (id erat αἰτεῖσθαι, aliquid postulare, ut hic) ὁ δὲ δέεται ὑπὲρ Μενάτου τοῦ Πεσαάτου, ὃς ἦν λ. ἔτη ἐν σκότῳ καθειρηγμένος. Ad Harpocr. et Suid. v. "Οτι ξένους κ. τ. λ. Apud hunc in v. Φακίαν, legitur ex arcana historia, quod sequitur: Ὁ δὲ περὶ Σατύρου φησὶν ὁ Δημοσθένης ἕνεκα τῶν Ἀπολλοφάνους θυγατέρων, τούτο εἰς Φακίαν τιπὲς ἀναφέρει. Καὶ φασιν, ὅτι λαβὼν αὐτὰς εἰς Ἀθήνας ἤγαγε, καὶ ἐξέδωκε. Postremo adjungam Hermogenem in aureo libello περὶ μεθόδου δεινότητος: Cap. Περὶ Ἀντιθέτου. Τούτο δὲ τὸ ἀντίθετον ὁ Δημοσθένης ἐποίησε κακότηδες, τὸ μὲν πρᾶγμα ἀληθὲς λαμβάνον, τὸ δὲ ἀντικείμενον, ψευδὲς ἔν. ὡς ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας εἰσαγείναι συμπόσιον Φιλίππου, καὶ τῶν Ὀλύμπια νενικηκότων, καὶ διάλογον Σατύρου τοῦ κωμικοῦ ὑπο-

κριτοῦ. οὗτω δὲ ψυχαγωγεῖ τοὺς ἀκούοντας, ὥστε οἴεσθαι ἐν συμπόσιῳ εἶναι. Εἶτα ἀντιτίθησι συμπόσιον ἕτερον ὡς γενόμενον Αἰσχίῳ, ψευδόμενος, μηδέποτε γενόμενον. ἵνα ἐψυχαγωγημένοι διὰ τῶν κριτότερον λόγων οἱ δικασταὶ πιστεῦσιν καὶ τοῖς ἐπιφερομένοις, ὡς ἡμαίως ἀληθεῖς. Quod cum historiolum hanc plurimi attigerunt, alii de humanitate Philippi solliciti, alii artificium admirati Demosthenis, ideo tamen præ cæteris Hermogenem adductum esse volui, ut lectionem illam v. 7. Ὀλύμπια simul stabili-ret. Philippus sc. ob partam victoriam lætandus, et res Olynthi prospere gestas, convivio excepit, ut narrat iste Scriptor, eos, qui nuper Olympia vicerunt. Et percommode sane accidit, ut Olympia celebrarentur eodem anno, quo Philippus Olynthum obsidione cepit, sc. Olymp. CVIII. 1. Minus igitur necessaria est, elegantissima licet, conjectura viri nunquam salis laudandi, qui pro Ὀλύμπια, Ὀλύθυια, ludos ob captam Olynthum, reponit. IDEM.

Στεφανῶν] Locum hunc adducit et explicat Harpocr. in v. Στεφανῶν τοὺς νενικ. IDEM.

Ἐπαγγέλλεται] Harpocr. v. Ἐπαγγελία consularum, item Ulpianus ad hanc vocem, et quæ Ego produxi ad initium Orationis. Cod. Aug. scholion conservavit, sc. Ἐπαγγέλλεται] αἰτεῖ. IDEM.

Ἐνεωρακῶς] Simplicius et rectius, ἰωρακῶς, ut plurimi. IDEM.

δοικέναι δὲ, μὴ διαμάρτη. κελεύσαντος δ' ἐκείνου λέγειν, καί τι καὶ νεανειυσταμένου τοιοῦτον, ὡς οὐδὲν ὅ, τι οὐ ποιήσει, εἰπεῖν αὐτόν φασιν, ὅτι ἦν αὐτῷ Ἀπολλοφάνης ὁ Πυδναῖος, ξένος, καὶ φίλος· ἐπειδὴ δὲ δολοφονηθεὶς ἐτελεύτησεν ἐκεῖνος, φοβηθέντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, ὑπεξέθεντο τὰς θυγατέρας, παιδία οὖσας, εἰς Ὀλυμπον. αὗται νῦν, ἔφη, τῆς 402 πόλεως ἀλούσης, αἰχμάλωτοι γεγόνασι, καὶ εἰσὶ παρὰ σοί, ἡλικίαν ἔχουσαι γάμου. ταύτας αἰτῶ σε, καὶ δέομαι, δός μοι. βούλομαι δὲ σε ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν, οἴαν μοι δώσεις δωρεάν, ἐὰν ἄρα ¹ δῶς. ἀφ' ἧς ἐγὼ κερδανῶ μὲν οὐδὲν προῖκα δὲ προσθεῖς, ἐκδώσω, καὶ οὐ περιόψομαι παθούσας οὐδὲν ἀνάξιον, οὐδ' ἡμῶν, οὔτε τοῦ πατρός. ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ, τοσοῦτον κρότον καὶ ἔπαινον καὶ ² θόρυβον παρὰ πάντων γενέσθαι, ὥστε τὸν Φίλιππον μαθεῖν τι, καὶ δοῦναι. καί τοι τῶν ἀποκτεινάντων ἦν Ἀλέξανδρον τὸν ἀδελφὸν ⁴ τοῦ Φιλίππου οὗτος ὁ Ἀπολλοφάνης.

νθ'. Ἐξετάσωμεν δὴ πρὸς τὸ τοῦ Σατύρου ³ τούτου συμπόσιον, ἕτερον συμπόσιον, τὸ τούτων, ἐν Μακεδονίᾳ γενόμενον· καὶ θεάσασθε εἰ παραπλήσιον τούτῳ, καὶ ὅμοιον. κληθέντες γὰρ οὗτοι πρὸς Ξενόφρονα, τὸν υἱὸν ⁴ τοῦ Φαιδίμου, τοῦ τῶν τριάκοντα, ὥχοντο, ἐγὼ δ' οὐκ ἔπορεύθην. ἐπειδὴ δὲ ἤκουον εἰς τὸ πίνειν, εἰσάγει τινὰ Ὀλυμπίαν γυ-

¹ δῶς· — οὐδὲν, ἐὰν λάβω, προῖκα ² θόρυβον καὶ ἔπαινον ³ τοῦτο ⁴ τὸν

Καί τι καὶ νεανειυσταμένου τοιοῦτον, ὡς οὐδὲν ὅ, τι οὐ πῶσσει] *Atque adeo juvenili jactantia pollicente. ubi καὶ geminatur, quod saepe fit Attico more. Et in eadem paulo inferiori, [§. νθ'. ante med.] ὡς δὲ προσθεῖς τὸ πρᾶγμα, καὶ διεθερμαίνοντο, κατακλίνεσθαι [τὴν ἀνθρωπον,] καί τι καὶ ἄδην ἐκέλευον, ut autem res jam procedere capit, et illi incallescere, accumbere jubent mulierem, atque adeo canere. Et edit. HERVAG. V. not. §. κς'. fin.*

Οὐδὲν] *Subaudi ἐστί. AUGER.*

Ἀφ' ἧς] *Corrupte posterior vox in Ald. Totum comma, si Lambini conjecturam, et plurimorum Codd. additamentum admiseris, ita plenius erit concipiendum: sc. — δωρεάν, ἐὰν ἄρα δῶς· τοιαύτης, ἀφ' ἧς ἐγὼ κερδανῶ μὲν οὐδὲν, ἐὰν λάβω· προῖκα δὲ κ. τ. λ. Vid. Var. Lect. In nonnullis ἐὰν λάβω pro ἐὰν ἄρα δῶς. TAYLOR.*

Ὡς δὲ ἀκοῦσαι] *Pro ὡς δὲ ἤκουσαν οἱ παρόντες. Deinde, ad γενέσθαι subauditur φασί, quod est superius. AUGER.*

Ἀλέξανδρον] *Plures erant eo nomine. Ἔτερος Ἀλέξανδρος καὶ αὐτὸς Μακεδόνων βασιλεὺς, ἀδελφὸς Φιλίππου πρεσβύτερος, περὶ οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Παραπρесеβείας φησί, καί τοι τῶν ἀποκτεινάντων Ἀλέξανδρον ἦν τὸν ἀδελφὸν τοῦ Φιλίππου οὗτος Ἀπολλοφάνης. Harpocrat. v. Ἀλέξανδρος. TAYLOR.*

νθ'. Φαιδίμου] *Xenopho in recensione XXX. Tyrannorum, Φαιδρίαν, non Φαίδιμον ponit. PALMER.*

Ibid. Dixi in vita Lysiae. Notabile est, quod conservarentur haec verba a Polluce VIII. 1. Κληθέντες γὰρ οὗτοι πρὸς Ξενόφρονα, τὸν υἱὸν τοῦ Φαιδίμου. TAYLOR.

Ἐπειδὴ δὲ ἤκουον κ. τ. λ.] *Locum hunc confert cum simili Ciceronis in Verrinis*

ναίκα, εὐπρεπῆ μὲν, ἐλευθέραν δὲ καὶ σώφρονα, ὡς τὸ τέλος ἐδήλωσε. ταύτην, τὸ μὲν πρῶτον, οὕτωςι πίνειν ἡνάγκαζον ἡσυχῆ, καὶ τρώγειν οὗτοι, μοι δοκεῖν, ὡς διηγεῖτο Ἰατροκλῆς ἐμοὶ τῆ ὑστεραία· ὡς δὲ προῆει τὸ πρᾶγμα, καὶ διεθερμαίνοντο, κατακλίνεσθαι, καὶ τι καὶ ἀδειν ἐκέλευον. ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου, καὶ οὔτε ἐβελούσης, οὔτε ἐπισταμένης, ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν, οὕτωςι καὶ ὁ Φρύων, καὶ οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι, τῶν θεοῖς ¹ ἐχθρῶν τε, καὶ ἀλιτηρίων Ὀλυμπίων αἰχμάλωτον οὔσαν, τρυφᾶν. καὶ, κάλει παῖδα, καὶ ἰμάντα ² τίς φερέτω. ἦκεν οἰκέτης ἔχων βρυτήρα. καὶ πεπωκότων, οἶμαι, καὶ μικρῶν ὄντων τῶν παροξυνόντων, εἰπούσης τι, καὶ ³ δακρυσάσης ἐκείνης, περιρῥήζας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης, ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλὰς. ἔξω δ' αὐτῆς οὔσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ ⁴ πρᾶγματος ἢ γυνή,

¹ ἐχθρῶν, τῶν ἀλιτηρίων

² τις

³ δακρυσάσης

⁴ πρᾶγματος

Victorius XIV. Var. Lect. 14. Non pœnitebit elegantem istum Criticum consulere. IDEM.

Οὕτωςι πίνειν] Lege. [Nam Ald. οὕτωςι.] Et infra v. 11. καὶ μικρῶν ὄντων, ut referatur ad Phrynonem et Æschinem. Sin placet μικρῶν, significat ebrios facile concitari. WOLF.

Οὐδὲν] Indifferenter, nullo consilio, sine dolo, ὡς ἔτυχεν. Vid. Not. ad Midianam, 553. 13. Ed. Reisk. H. Steph. Conformité du lang. Franc. avec le Grec. p. 86. D. Chrysostom. ad Ioan. IV. 6. TAYLOR.

Μοι δοκεῖν] Otiosum mihi videtur et delendum. AUGER.

Ἀδημονούσης] Consule Ulpianum ad loc. item Maussaci not. ad Harpocrat. p. 16. TAYLOR.

Πεπωκότων] Et cum isti, puto, bibissent, et cum leves causa ipsos excitarent. AUGER.

Μικρῶν] Μικρῶν cum Wolfio, quod jam vidimus, habent etiam marg. Benenati, et Bodl. Videamus Interpretem Etruscum: E quantunque fosse leggieri la cagione che gli moveva ad ira, nondimeno perche eglino haveano bevuto, poscia che ella hebbe detto non so che, e che hebbe pianto — Hoc cum secundis curis Wolfii atque ejus interpretatione consentit. Et credo ad sensum Auctoris pertinere. Interea, si bene se habeat illa versio Italica, leves illa causa, quæ stomachum movebant temulentis illis et petulantibus, erant, quod Mulier infelix præ impatientia aliquid in-

consulto dixerit, et suam fortunam sit conquesta. Fuerint igitur quæ effutiverit hujusmodi, qualia comminisceretur Ulpianus: "Hæccine ab Atheniensibus perpetior! Immo cum Scythis dego, non cum legatis istius Urbis, quæ humanitatis laude semper florebat." Hinc illæ Iræ. Pergo. Immo non dixit solummodo, sed illacrymavit. Quid? an illud quoque bilem moverit? An Lacrymæ? Expectaret Lector: Dixit aliquid, quod animos hominum percudit, quod offensionem ferre videbatur. Anne hoc εἰπούσης τι καὶ δακρυσάσης ἐκείνης, ut in uno exemplari Reg. η. scribitur? TAYLOR.

Περιρῥήζας] Locum hunc citat σχ. Aristoph. Acharn. 319. IDEM.

Πολλὰς] Πληγὰς sc. Ellipsis est singularis, sed non infrequens. Hinc pendet Jocularè istud Phrynes scorti non incelebris: Μαστιγίου δὲ τινος μειρακιουομένου πρὸς αὐτὴν, καὶ φημένον πολλὰς συμπεπλήχθαι, καὶ ὑπόκειντο ἐσουβράπασεν ἐπερωτήσαντος δὲ τὴν αἰτίαν, ὀργίζομαι σοι, εἶπεν, ὅτι πολλὰς ἔχεις. Athen. l. 13. p. m. 289. Cæterum de hoc loco vide Suid. v. Φοινικίδα. et T. Magist. v. Ξαίνο: ubi dedit, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, immemor orationis, ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλὰς. IDEM.

Ἐξω δ' αὐτῆς οὔσα] Pro mente alienata dixit, et velut ἐαυτῆς ἐξισταμένη. Quod autem sequitur καὶ τὴν τράπεζαν ἀνατρέπει, καὶ εἰ μὴ ἐκείνος ἀφείλετο, ἀπάλετ' ἂν παροινουμένη, &c. id est, Hujus super mensam et vinum petulantia. id enim παρήμεσθαι

ἀναπηδήσασα, προσπίπτει πρὸς τὰ γόνατα τῷ Ἰατροκλεῖ, καὶ τὴν τράπεζαν ἀνατρέπει· καὶ, εἰ μὴ ἐκεῖνος ¹ἀφείλετο, ἀπώλετ' ἂν παροινουμένη. καὶ γὰρ ἡ παροινία τοῦ καθάρματος τουτουί, δεινὴ. καὶ περὶ ταύτης τῆς ἀνθρώπου, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ λόγος ἦν ἐν τοῖς μυρίοις, καὶ Δίοφαντος ἐν ὑμῖν ἀπήγγειλεν, ἃ νῦν μαρτυρεῖν αὐτὸν ἀναγκάσω, καὶ κατὰ Θετταλίαν πολὺς λόγος, καὶ πανταχοῦ. καὶ τοιαῦτα συνειδῶς ἑαυτῷ πεπραγμένα ὁ ἀκάθαρτος οὗτος, τολμήσει βλέπειν εἰς ὑμᾶς; καὶ τὸν βεβιωμένον αὐτῷ βίον αὐτίκα δὴ μάλα ἔρει λαμπρᾷ τῇ φωνῇ; ἐφ' οἷς ἔγωγε ἀποπνίγομαι. οὐκ ἴσασιν οὗτοι, τὸ μὲν ἐξαρχῆς τὰς βίβλους ἀναγινώσκοντά σε τῇ μητρὶ τελούσῃ; καὶ παῖδα ὄντα ἐν θιάσοις καὶ μεθύουσιν ἀνθρώποις καλινδούμενον; μετὰ ταῦτα δὲ ταῖς ἀρχαῖς ὑπογραμματούοντα, καὶ ²δυοῖν, ἢ τριῶν δραχμῶν πονηρὸν ὄντα; τὰ τελευταῖα δὲ, ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον; ποῖον οὖν ἔρεῖς βίον; ὃν οὐ βεβίωκας; ἔπει ὄγε βεβιωμένος σοι, ³τοιούτος φαίνεται. ἀλλὰ δὴ τὰ τῆς ⁴ἐξουσίας· οὗτος ἄλλον ἔκρινε παρ' ὑμῖν ἐπὶ πορνείᾳ. ἀλλὰ μήπω ταῦτα· ἀλλὰ τὰς μαρτυρίας μοι λέγε πρῶτον ταυτασί.

ξ'. Τοσούτων τοίνυν καὶ τοιούτων ὄντων, ὦ ἄνδρες δικα-

¹ ἀφείλετο αὐτὴν, καὶ ἀπώλετ'

² δυεῖν

³ τοιούτος ὧν φαίνεται

⁴ ἐξουσίας!

vocant Græci, quod nos bacchari et debacchari, hoc est, per vinum et petulantiam injuria et probro afficere. Ex edit. HERVAG.

¹ ἀφείλετο] Plenius in membranis: εἰ μὴ ἐκεῖνος ἀφείλετο αὐτὴν, καὶ ἀπώλετ' ἂν παροινουμένη. TAYLOR.

αὐτῷ βίον] Lego αὐτῷ. MARKLAND.

Θιάσοις] Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Θιάσος ἐστὶ τὸ ἀθροϊζόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ Θεῶν. Harpocrat. in v. TAYLOR.

Βεβίωκας;] Melius sine Interrogatione. Nam redditivum est. Ποῖον; ὃν οὐ βεβίωκας scil. Nam βεβιωμένος τοιούτος ὧν φαίνεται. Sic enim et illud corrigendum, ex Parisiensibus et Augustano. IDEM.

Τῆς ἐξουσίας] Post hanc vocem pono notam Interrogationis: ἀλλὰ δὴ τὰ τῆς

ἐξουσίας; sc. ἐρεῖς. Eam igitur vitam referes, in qua tam licenter grassatus es? Hic exemplum statim subditurus erat Demosthenes, Timarchi historiam. Sed subito abruptit, et in alium magis opportunum locum rejicit. οὗτος ἄλλοις ἔκρινε παρ' ὑμῖν ἐπὶ πορνείᾳ — ἀλλὰ μήπω ταῦτα. ἀλλὰ τὰς κ. τ. λ. MARKLAND. Recte hæc omnia: et improbanda omnino Wolfii Conversio. Liqueat enim, eum locum hunc non intellexisse. Ἐξουσία hic non significat auctoritatem, aut jus, sed injuriam potius et audaciam ad omne nefas paratissimam. Ita exeunte hac Oratione: εἰ ἐπὶ τῆς αὐτῆς, ἥσπερ νῦν, ἐξουσίας καὶ ἀσελγείας μενεῖ. Et §. οσ. ad fin. γέλως — αἰσχύνῃ, εἰ μὴ τὴν ἀγαν ταύτην ἐξουσίαν στήσαστε νῦν ἱερεῖς. TAYLOR.

σταί, ὧν ἀδικῶν ὑμᾶς ἐξελέλεγχται, ἐν οἷς τί κακὸν οὐκ ἔνι; δωροδόκος, κόλαξ, ταῖς ἀραῖς ἔνοχος, ψεύστης, τῶν φίλων προδότης, πάντα ἔνεστι τὰ ¹ λεγόμενα, πρὸς ἓν οὐδοτιοῦν τούτων ἀπολογήσεται, οὐδ' ἔξει δικαίαν οὐδ' ἀπλήν εἰπεῖν ἀπολογία ἢ οὐδεμίαν· ἀ δ' ἐγὼ πέπυσμαι μέλλειν αὐτὸν λέγειν, ἔστι μὲν ἐγγυτάτω μανίας. οὐ μὴν ἀλλ' ἴσως τῷ μηδὲν ἔχοντι δίκαιον ἄλλο εἰπεῖν ἀνάγκη πάντα μηχανᾶσθαι. ἀκούω γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς ἄρα ἐγὼ, πάντων ὧν κατηγορῶ, κοινωνὸς γέγονα, καὶ συνήρῃσκε ταῦτά μοι, καὶ συνέπραττον αὐτῷ, ἔπειτα ἐξαίφνης μεταβέβλημαι καὶ κατηγορῶ. ἔστι δὲ ὑπὲρ μὲν τῶν πεπραγμένων, οὔτε δικαία, οὔτε προσήκουσα ἢ τοιαύτη ἀπολογία, ἐμοῦ μὲν τοι ² τίς κατηγορία· ἐγὼ μὲν γὰρ, εἰ ταῦτα πεποιήκα, φαῦλος εἰμὶ ἄνθρωπος, τὰ δὲ πράγματα οὐδὲν βελτίω διὰ τοῦτο, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ· οὐ μὴν ἀλλ' ἐγωγε ³ οἶμαι μοι προσήκειν ἀμφοτέρα ὑμῖν ἐπιδείξαι, καὶ ὅτι ψεύσεται, ταῦτα ἐὰν λέγη, καὶ τὴν δικαίαν ἢ τις ἔστιν ἀπολογία ⁴ φεύζεται. ἢ μὲν τοίνυν δικαία καὶ ἀπλή, ἢ ὡς οὐπέπρακται τὰ κατηγορημένα, δεῖξαι, ἢ ὡς πεπραγμένα συμφέρει τῇ πόλει· τούτων δ' οὐδέτερον δύναται ἂν οὗτος ποιῆσαι. οὔτε γὰρ ὡς συμφέρει δὴ πού Φωκίας ἀπολωλέναι, καὶ Πύλας Φίλιππου ἔχειν, καὶ Θηβαίους ἰσχύειν, καὶ ἐν Εὐβοίᾳ στρατιώτας εἶναι, καὶ Μεγάρους ἐπιβουλεύειν, καὶ ἀνάμοτον εἶναι τὴν εἰρήνην, λέγειν αὐτῷ ⁵ ἔνεστιν, οἷς τότε τάναντία ἀπήγ-

1 δεινότατα

2 τίς

3 οἶμαι

4, [φεύζεται.]

5 ἔνεστι λέγειν αὐτῷ

ξ'. Λεγόμενα] Wolfius vertit lectionem, non a se receptam, sed quæ reperitur in membranis vetustis, Regg. sc. β. δ. Harl. Obsop. Ital. Ask. et Eeditis sanioribus, τὰ δεινότατα. IDEM.

Πρὸς ἓν οὐδ' ὅτιοῦν τούτων ἀπολογήσεται] Negatio, ut alibi παρέλκει, ita contra hoc loco desideratur, dici enim plenius poterat, πρὸς οὐδὲν οὐδ' ὅτιοῦν. ut apud eundem alibi, περὶ ὧν οὐδένα κίνδυνον ὄντιοῦν οὐχ ὑπέμειναν οἱ πρόγονοι. Quarum rerum gratia nullum non certamen majores nostri susceperunt. Sic etiam apud Ciceronem desiderari negatio videtur interdum, ut in Pandectas annotatum est. Ex edit. HERVAG.

ταῦτα] F. τα ὑ τὰ, eadem. MARKL.

Πεπραγμένων] Subaudi τούτων. AUGER. Ἐμοῦ μὲντοι τίς κατηγορία] Lambinus,

argumento non intellecto, locum inquinat, legendo, ἐμοῦ μὲντοι τίς κατηγορεῖ; Licet ea lectio et scholia quoque occupavit. Sensus est: Sit verum in me crimen: illi tamen in eo nullum est presidium. Hoc est certissimum. TAYLOR. Videtur Lamb. eam lectionem tantum commemorare, non commendare voluisse. REISK.

Τὰ πράγματα] Subaudi τούτου. AUGER. Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ] Rescribendum videtur οὐδὲν· πολλοῦ γε δεῖ. Vel οὐ· πολλοῦ γε δεῖ. JURIN.

Οὐ μὴν ἀλλ' ἐγωγε] Enimvero, ut vero. Quanquam enim negationis speciem præfert οὐ μὴν ἀλλὰ, tamen affirmationis vim habet. Idem alibi, οὐ μὴν ἀλλ' ἐλπίζω ἐπιδείξειν ἐπιπαράγγιον τὴν δίκην οὔσαν. Ex edit. HERVAG.

405 γειλε πρὸς ὑμᾶς, ὡς συμφέροντα καὶ γενησόμενα· οὔτε ὡς οὐ πέπρακται ταῦτα, δυνήσεται πείσαι τοὺς αὐτοὺς ἑωρακότας ὑμᾶς καὶ εὖ εἰδότας. οὐκοῦν ὡς οὐ κεκοινώνηκα τούτοις μηδενός, λοιπὸν μοι δεῖξαι.

Ξά. Βούλεσθε οὖν ὑμῖν, πάντα ¹ τὰ ἄλλα ἀφείς, ἀ παρ' ὑμῖν ἀντεῖπον, ἀ ἐν τῇ ἀποδημίᾳ προσέκρουον, ὡς ἅπαντα τὸν χρόνον ἠναντίωμαι, αὐτοὺς παρασχωμαὶ μάρτυρας τουτουσί, ὡς πάντα τὰναντία ἐμοὶ, καὶ τούτοις πέπρακται, καὶ χρήματα οὔτοι μὲν ἔχουσιν ἐφ' ὑμῖν, ἐγὼ δ' οὐκ ἠθέλησα λαβεῖν; θεάσασθε δὴ. τίνα τῶν ἐν τῇ πόλει φῆσαιτ' ἂν ἐδελυρώτατον εἶναι, καὶ πλείστης ὀλιγωρίας καὶ ἀναιδείας μεστόν; οὐδεὶς οὐδ' ἂν ἀμαρτῶν ὑμῶν ἄλλον εὖ οἶδ' ὅτι ² φήσειεν, ἢ Φιλοκράτην. τίνα δὲ φθέγγεσθαι μέγιστον ἀπάντων, καὶ σαφέστατ' ἂν εἰπεῖν ὅ, τι ³ βούλοιτο τῇ φωνῇ; Αἰσχίνην οἶδ' ὅτι τουτονί. τίνα δ' οὔτοι μὲν ἀτολμον καὶ δειλὸν πρὸς τοὺς ὄχλους ⁴ φασίν, ἐγὼ δ' εὐλαβῆ; ἐμέ. οὐδὲν γὰρ πάποτ' οὔτ' ἠνώχλησα, οὔτε μὴ βουλομένους ὑμᾶς βεβίασμαι. οὐκοῦν ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις, ὅσακις λόγος γέγονε περὶ τούτων, καὶ κατηγοροῦντος ἀκούετέ μου, καὶ ἐλέγχοντος αἰεὶ ⁵ τούτους, καὶ λέγοντος ἀντικρυσ, ὅτι χρήματα εἰλήφασι, καὶ πάντα πεπρακάσι ⁶ τὰ πρά-

¹ τὰλλα

² φήσειεν ἂν, ἢ τουτουσί

³ βούλοιτο, λαμπρᾶ τῇ

⁴ φασίν εἶναι, ἐγὼ

⁶ τὰ πράγματα πεπρακάσι

Καὶ γενησόμενα] *Iterum hallucinatur Lambinus, qui legit ὡς συμφέροντα γενησόμενα, deleta conjunctione: in rem vestram futura. Sensus est: Hac renunciavit Aeschines, ut quae essent et utilia, et quae certissime erant eventura. TAYLOR.* Dubium est, utrum delect, an solummodo commemorare a libris nescio quibus καὶ abesse. Sæpe fecit nimia brevitatis, cui Lamb. in adornando indice suo studuit, ut nunc ignoremus, quid ad ipso profectum, quid e libris petitum sit, et e quibus. REISK.

Τούτοις] Τούτων οὐδενός Harl. οὐδενός etiam Reg. δ. Fortasse Vulgata recte se habet. *Cum iis [legatis sc.] in nulla re communicari. TAYLOR.*

Ξά. Ὑμῖν πάντα] Ὑμῖν refertur ad παράσχωμαι. AUGER.

Ἐφ' ὑμῖν] Forte, ἐφ' ὑμᾶς. Τουτέστιν, ἐπὶ τῇ βλάβῃ ὑμῶν. Ἐφ' ὑμῖν vero significat ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ὑμῶν. WOLF. Ὑμᾶς. MARKLAND.

Τῇ φωνῇ]. Lege λαμπρᾶ τῇ φωνῇ.

Quod deerat in aliquibus: sed non oportuit. Restituerunt optimi Harl. et Aug. cum Edit. Lutec. Modo §. νθ'. post med. — καὶ τὸν ἐσειωμένον αὐτῶ ἐἶον αὐτίκα δὴ μάλα ἐρεῖ λαμπρᾶ τῇ φωνῇ. (Ubi Hermodogenes invenerat in suis Codd. μακρᾶ τῇ φωνῇ.) Nimirum ex multis locis hic est unus, in quibus Demosthenes dicit, voce dulci et clara fuisse Aeschinē: Verbis utor Ciceronis in Oratore §. 18. Sic in sequentibus, §. ξθ'. ante med. μηδὲ γε εἰ καλὸν καὶ μέγα οὔτος φθέγγεται, μηδ' εἰ φαῦλον ἐγώ. Vid. Orationem hanc exeuntem, §. ζε'. §. ζς'. §. λθ'. post med. §. εη'. a med. Iis, quae ex Cicerone attulimus, adde Ulpianum in σχ. ad Auctorem nostrum, §. ζε'. a med. ἔστι γὰρ εὐφρονάτατος Αἰσχίνης, ὡς αὐτὸς μαρτυρεῖ πολλάνκις ὁ Δημοσθένης. Similia pene habet Plin. II. Epist. 3. TAYLOR.

Καὶ δειλὸν πρὸς τοὺς ὄρκους] F. ὄχλους. ut e Plutarcho apparet. WOLF. Ὀρκους habuit Aldus, credo, solus. TAYLOR.

γματα τῆς πόλεως. καὶ τούτων οὐδεὶς πώποτ' ἀκούων ταῦτα, ἀντεῖπεν, οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα, ¹ οὐδ' ἔδειξεν ἑαυτόν. τί ποτ' οὖν ἐστὶ τὸ αἴτιον, ὅτι οἱ βδελυρώτατοι πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ μέγιστον φθεγγόμενοι, τοῦ καὶ ἀτολμοτάτου πάντων ἐμοῦ, ² καὶ οὐδενὸς μείζον φθεγγομένου, τοσοῦτον ἠττῶνται; ὅτι τἀληθὲς ἰσχυρόν ἐστι, καὶ τούναντίον ³ ἀσθενές. τὸ συνειδέναι πεπρακόσιν ἑαυτοῖς τὰ ⁴ πράγματα, τοῦτο παραιρεῖται τὴν θρασύτητα τὴν τούτων· τοῦτο ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν· ἐμφράττει τὸ στόμα· ἀγχεί· σιωπᾶν ποιεῖ. τὸ τοίνυν τελευταῖον, ἴστε δήπου πρῶην ἐν Πειραιεῖ, ὅτ' αὐτὸν οὐκ εἶατε πρῆσθαι, βωῶντα ὡς εἰσαγγελεῖ με, καὶ γράφεται, καὶ ἰού ἰού. καίτοι ταῦτα μὲν ἐστὶ μακρῶν καὶ πολλῶν ἀγῶνων καὶ λόγων ἀρχή, ἐκεῖνα δὲ ἀπλᾶ, καὶ δὴ ἢ τρία ἴσως ῥήματα, ἀ καὶ ἐχθρὸς ἑωνημένος ἀνθρώπος εἰπεῖν δυνηθεῖν· ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα πάνθεινόν ἐστιν. οὐτοσὶ κατηγορεῖ ταῦτα ἐμοῦ, ὧν αὐτὸς κοινωνὸς γέγονε, καὶ χρήματα εἰληφέναι φησὶν ἐμὲ, αὐτὸς εἰληφῶς, ⁵ ἢ μετεληφῶς. τούτων μὲν τοίνυν ⁶ οὐδὲν εἶπεν, οὐδ' ἐφθέγγετο, οὐδ' ἤκουσεν ὑμῶν οὐδεὶς· ἄλλα δὲ ἠπειλεί. διὰ τί; ὅτι ταῦτα μὲν αὐτῷ συνήδει πεπραγμένα, καὶ δοῦλος ἦν τῶν ῥημάτων τούτων. οὐκ οὐκ προσήει πρὸς ταῦτ' ἢ διάνοια, ἀλλ' ἀνεδύετο. ⁷ ἐπέλαμπε γὰρ αὐτοῖς τὸ συνειδέναι· λοι-

¹ *ἀλλ' οὐδ' ἔδειξεν ἑαυτόν;

² καὶ οὐδὲν οὐδενός

³ ἀσθενές sine puncto.

⁴ πράγματα.

⁵ [ἢ μετεληφῶς]

⁶ οὐδὲν οὐτ' εἶπεν, οὐτ' ἐφθέγγετο

⁷ ἐπέλαμβάνετο γὰρ αὐτῆς τὸ

οὐδ' ἔδειξε.] Quid hoc? Harl. Cod. habet ἀλλ' ἔδειξεν ἑαυτόν. Se ipsum, ut soror, suo indicio prodidit. Non negligenda sane lectio. IDEM.

Τὸ συνειδέναι.] F. τὸ γὰρ συνειδέναι. MARKLAND. Deceptus a vulgari inter-pungendi ratione, quæ hæc est — ἀσθενές. τὸ συνειδέναι — πράγματα, τοῦτο — REISK. Καίτοι ταῦτα.] F. καὶ τὰ τοιαῦθ' ἂ μὲν etc. MARKLAND.

Μακρῶν.] F. τραγικῶν pro μακρῶν. Suspicio, insignem aliquam depravationem his verbis subesse. IDEM. Vana erat istæ suspicio. REISK.

Ἄ καὶ ἐχθρὸς ἑωνημένος ἀνθρώπος εἰπεῖν δυνηθεῖν.] Observandum hoc loco, cum μετὰ σφοδρῶ τίνου scribitur καὶ, hoc est, cum significat atque adeo, vel etiam, tunc et optativo et indicativo jungi. Sic Aristophanes, καὶ προσκαταδείν γ' ὥστ' ὁμοσαι τριβόλεν. Idem Demosthen. in ea-

dem, [Ζγ'. post med.] ταῦτα κατηγορεῖ, ταῦτα μέμνησθε, ἐπεὶ δικαίαν εἰρήνην καὶ ἴσιν, καὶ μηδὲν σπεπρακότας ἀνθρώπους μηδὲ φευσαμένους ὑστερον, καὶ ἐπὶ νόου καὶ στεφανῶν ἐκέλευον. Hæc sunt quæ accuso, quæ vos in memoriam vestram revocate. nam pacem æquam, justamque ego laudarem, ejusque auctores probos viros atque integros corona donandos censuissem. Cum autem significat καὶ ἐὰν, quod si, vel sin, vel etsi, subjunctivum poscit. Idem in eadem, [ς. ξι. fin.] καὶ ἀναγκασθῆ που συνταχεῖν, ἀπεσιδήσεν εὐθὺς, μή τις αὐτὸν ἰδη λαλοῦντα ἐμοί. καὶ εἰ vero indicativo jungitur, ut in eadem, καὶ εἰ ταῦτα πάντα ὑπέρχεν, ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, &c. et si in eo omnia hæc essent. Et edit. HERVAG.

Ταῦτα ἐμοῦ.] F. ταῦτα, ex ς. ξδ'. ad init. et ς. ξε'. ad init. MARKLAND.

Ἐπέλαμπε γὰρ αὐτοῖς.] F. αὐτῶ. Nam de solo nunc Æschine loquitur. Felician.

δορεῖσθαι δὲ ἄλλα ἄττα οὐδεὶς ἐκώλυεν αὐτὸν, οὐδὲ βλασφημεῖν.

ξβ'. Ὁ τοίνυν μέγιστον ἀπάντων, καὶ οὐ λόγος ἀλλ' ἔργον ἦδη. βουλομένου γὰρ ἐμοῦ τὰ δίκαια, ὥσπερ ἐπρέσβευσα δις, οὕτω καὶ λόγον ὑμῖν δοῦναι δις, προσελθὼν Αἰσχίνης οὐτοσὶ τοῖς λογισταῖς, ἔχων μάρτυρας πολλοὺς, ἀπηγόρευε μὴ καλεῖν ἐμὲ εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς δεδωκότα εὐθύνας, καὶ οὐκ ὄντα ὑπεύθυνον. καὶ τὸ πρᾶγμα ἦν ὑπεργέλοιον. τί οὖν
407 ἦν τοῦτο; τῆς προτέρας ἐκείνης πρεσβείας, ἧς οὐδεὶς κατηγόρει, δοὺς λόγον, ¹ οὐκ ἐβούλετο αὐθις εἰσιέναι περὶ ταύτης, ἧς νῦν εἰσέρχεται, ἐν ἧ' πάντα ² τὰ ἀδικήματα ἐνῆν. ἐκ δὲ τοῦ δις ἐμὲ εἰσελθεῖν, ἀνάγκη περιῖστατο καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι. διὰ ταῦτα οὐκ εἶα καλεῖν. καὶ τοι τοῦτο τὸ ἔργον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀμφοτέρ' ὑμῖν ἐπιδείκνυσι σαφῶς, καὶ κατεγνωκότα ἑαυτοῦ τοῦτον, ὡς τε μηδενὶ ³ νῦν ὑμῶν εὐσεβῶς ἔχειν ἀποψηφίσασθαι αὐτοῦ· καὶ μηδὲν ἀληθὲς ἐροῦντα περὶ ἐμοῦ. εἰ γὰρ εἶχε, τότε ἂν καὶ λέγων, καὶ κατηγορῶν ἐξητάζετο· οὐ, μὰ Δία, οὐκ ἀπηγόρευε καλεῖν. ὡς τοίνυν ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

ξγ'. Ἀλλὰ μὴν, εἴαν γέ τι ἕξω τῆς πρεσβείας βλασ-

¹ οὐκ ἔτ' ἐβούλετο αὐθις περὶ ταύτης εἰσιέναι

² τὰ δίκαια

³ Deest νῦν.

ἐπελαμβάνετο γὰρ αὐτοῖς. WOLF. F. αὐτῆ. sc. διανοία, vel αὐτῆς. MARKLAND. Ἐπελαμβάνετο plurimi præter Felician. Immo omnes, arbitrator. Et in totidem fere αὐτῆς. Ἐπελαμβάνετο γὰρ αὐτῆς τὸ συνειδέναί. Percioche la facea tirare in dietro la coscienza. Italus. TAYLOR.

Ἄττα] Ita Parisienses cum spiritu leni. Credo, tum adspirandum esse, cum significat ὅσα; quam significationem produxit Harpocr. ex hac oratione. Confer §. ογ'. in fin. §. πδ'. post med. Vid. Suid. Etym. M. 167. 35. IDEM.

Οὐδεὶς] An οὐδέν? MARKLAND. Ita scribitur in marg. Benenati. TAYLOR.

ξβ'. Βουλομένου γὰρ ἐμοῦ τὰ δίκαια] F. addendum ποιούντος. Ni sit ἑλλειπτικόν, κατὰ τὰ δίκαια. WOLF. Alibi Idem: βουλομένου γὰρ ἐμοῦ τὰ δίκαια ποιεῖν, καὶ,

ὥσπερ κ. τ. λ. TAYLOR. Distingue: βουλομένου γὰρ ἐμοῦ, τὰ δίκαια, ὥσπερ ἐπρέσβευσα etc. Sic τὸ παλαιόν, §. νδ'. u med. MARKLAND.

Ἀνάγκη περιῖστατο καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι] Subintelligitur τὸ δικαστήριον. Et εἰσιέναι περὶ γραφῆς, est postulandi et causam dicere. εἰσιέναι autem τὸν Δία significat ὑποκρίνεσθαι, subire personam Jovis, et Jovem agere, ut idem in eadem, ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς ἐξαιρετόν ἐστιν, ὥσπερ γέρας τι τοῖς τριταγωνισταῖς, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. Ex edit. HERVAG.

Εὐσεβῶς] Vide supra §. κδ'. ad init. et Priscian. col. 1190. l. 21. TAYLOR.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ] Deleo, quia hic non prod-eunt testes, sed interea dum prodeant, orator aliqua dicit abs re non aliena. AUGER.

φημῆ περὶ ἐμοῦ, κατὰ πολλὰ οὐκ ἂν εἰκότως ἀκούοιτε αὐτοῦ· οὐ γὰρ ἐγὼ κρίνομαι τήμερον, οὐδ' ἐγχεῖ μετὰ ταῦθ' ὕδωρ οὐδεὶς ἐμοί. τί οὖν ἔστι ταῦτα, πλὴν δικαίων λόγων ἀπορία; τίς γὰρ ἂν κατηγορεῖν ἔλοιτο κρίνόμενος, ἔχων ὅ, τι ἀπολογησεται; ἔτι τοίνυν κἀκεῖνο σκοπεῖτε, ὧ ἄνδρες δικασταί. εἰ ἐκρινόμην μὲν ἐγὼ, κατηγορεῖ δὲ Αἰσχίνης οὐτοσί, Φίλιππος δ' ἦν ὁ κρίνων, εἶτα ἐγὼ μηδὲν ἔχων εἰπεῖν ὡς οὐκ ἀδικῶ, κακῶς ἔλεγον τουτοῖ, καὶ προπηλακίζειν ἐπεχειροῦν· οὐκ ἂν οἴεσθε καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀγανακτῆσαι τὸν Φίλιππον, εἰ παρ' ἐκείνῳ τοὺς ἐκείνου¹ τίς εὐεργέτας κακῶς² λέγει; μὴ τοίνυν ὑμεῖς χεῖρους γένησθε Φιλίππου, ἀλλ' ὑπὲρ ὧν ἀγωνίζεται, περὶ τούτων³ ἀναγκάζετε ἀπολογεῖσθαι. λέγε μοι τὴν μαρτυρίαν.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

403

ξδ'. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ μηδὲν ἐμαυτῷ συνειδέναι δεινόν, καὶ⁴ λόγον δίδοναι, καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν νόμων ὑπέχειν ὧμην δεῖν· οὐτοσί δὲ τὰναντία. πῶς οὖν ταῦτ' ἐμοὶ καὶ τούτῳ⁵ ταῦτα πέπρακται; ἢ πῶς ἔνεστι τούτῳ ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγειν, ἂ μὴδ' ἠτιᾶτο πρότερον πώποτε; οὐδαμῶς δήπου. ἀλλ' ὅμως ἐρεῖ, καὶ νῆ Δί' εἰκότως γε. ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι, καὶ κρίσεις γίνονται, οὐδεὶς πώποθ' ὁμολογῶν ἀδικεῖν, ἐάλω· ἀλλ' ἀναισχυνοῦσιν, ἀρνοῦνται, ψεύδονται, προφάσεις πλάττουν-

¹ τις² λέγοι³ ἀναγκάζετε αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι⁴ λόγον ἤθελον δίδοναι⁵ Deest ταῦτα.

ξδ'. [Ἀπολογησεται] Ἀπολογησεται. MARKLAND.

[Ἀναγκάζετε] Restitue ἀναγκάζετε αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι, cum Benenato, Codd. Harl. et Aug. TAYLOR.

Λέγε μοι τὴν μαρτυρίαν] Cujusnam rei testimonium? Hæc aut loco suo mota videntur, aut aliquid forte ante ea ex-cidit. Nisi hæc μαρτυρία referenda sit ad modo citatos (p. 289. v. antepen.) μάρτυρας. Quod tamen non puto. MARKLAND.

ξδ'. [Ἐμοὶ καὶ τούτῳ ταῦτα] F. πάντα. Ac potius abundat, quia ταῦτα antecedit. WOLF. Vid. Var. Lect.

Οὐδεὶς πώποθ' κ. τ. λ.] Ambigue di-

etam. Vult, neminem unquam, qui condemnatus fuerit, fassum esse crimen. Rationem reddit Æschines in Timarch. p. 113. 7. ed. Reisk. quia, οἱ μὲν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἄλόντες, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, παραχρῆμα τῷ θανάτῳ ζημιοῦνται· οἱ δὲ λαθόντες, καὶ ἔξαυτοὶ γενόμενοι, κείνεται ἐν τοῖς δικαστηρίοις. MARKLAND. Recte. Constructio est, οὐδεὶς πώποθ' ἐάλω, ὁμολογῶν ἀδικεῖν. Nuno mai per confessare il suo errore è stato condannato. Ferrus. Aliter Wolfius: οὐδεὶς πώποθ' ὁμολογῶν ἀδικεῖν, ἐάλω. Neminem unquam, qui crimen fateretur, esse condemnatum. Hæc inter se distant plurimum. Vid. Llection. Lysiac. Cap. XI. p. 713. TAYLOR.

ται, πάντα ποιούσιν, ὑπὲρ τοῦ μὴ δοῦναι δίκην. ὦν οὐδενὶ δεῖ παρακρουσθῆναι τήμερον ὑμᾶς, ἀλλ' ἀφ' ὧν ἴστε αὐτοὶ, τὰ πράγματα κρίναι, μὴ τοῖς ἑμοῖς λόγοις, μηδὲ τοῖς τούτου προσέχειν, μηδέ γε τοῖς μάρτυσιν, οὓς οὗτος ἐτοίμους ἔξει μαρτυρεῖν ὅτιοῦν, Φιλίππῳ χορηγῶν χρώμενος· ὄψεσθε δ' ὡς ἐτοίμως αὐτῷ μαρτυρήσουσι. μηδέ γε εἰ καλὸν καὶ μέγα οὗτος φθέγγεται, μηδ' εἰ φαῦλον ἐγώ. οὐ γὰρ ῥητόρων, οὐδὲ λόγων κρίσιν ὑμᾶς τήμερον, εἴπερ εὖ φρονεῖτε, προσήκει ποιεῖν· ἀλλ' ὑπὲρ πραγμάτων αἰσχυρῶς καὶ δεινῶς ἀπολωλότων, τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τοὺς αἰτίους ἀπάσασθαι, τὰ πεπραγμένα ἅ ἅπαντες ἐπίστασθε¹ ἐξετάσαντες. τίνα οὖν ἐστὶ ταῦτα; ἅ ὑμεῖς ἴστε, καὶ οὐ παρ' ἡμῶν ὑμᾶς ἀκοῦσαι δεῖ. εἰ μὲν γὰρ ἅπαντα, ὅσα² ὑπέσχεθ' ὑμῖν, ἐκ τῆς εἰρήνης γέγονε, καὶ τοσαύτης ἀνανδρίας καὶ κακίας ὁμολογεῖτε³ ὑμεῖς εἶναι μεστοὶ, ὡς τε μήτε ἐν τῇ χώρᾳ τῶν πολεμίων ὄντων, μήτε ἐκ θαλάττης πολιορκούμενοι, μήτε ἐν
 409 ἄλλῳ μηδενὶ δεινῷ τῆς πόλεως οὐσης, ἀλλὰ καὶ σῆτον εὐωνον ὠνούμενοι, καὶ⁴ τὰ ἄλλα οὐδὲν χειρὸν πράττοντες ἢ νῦν, προειδότες καὶ προακηκούτες παρὰ τούτων, καὶ τοὺς συμμάχους ἀπολουμένους, καὶ Θηβαίους ἰσχυροὺς γενησομένους, καὶ τὰ ἐπὶ Θράκης Φίλιππον ληψόμενον, καὶ τὰ ἐν Εὐβοίᾳ κατασκευασθῆσόμενα ὀρμητήρια ἐφ' ὑμᾶς, καὶ πάντα ἅ πέπρακται γενησόμενα· εἶτα τὴν εἰρήνην ἐποιήσασθε ἀγαπητῶς, ἀποψηφίσασθε Αἰσχίνου, καὶ μὴ πρὸς τοσαύτοις αἰσχυροῖς, καὶ ἐπιορκίαν προσκτήσησθε. οὐδὲν γὰρ ὑμᾶς ἀδικεῖ, ἀλλ' ἐγὼ μαίνομαι, καὶ τετύφωμαι, νῦν κατηγορῶν αὐτοῦ. εἰ δ' ἅπαντα τᾶναντία τούτων, καὶ πολλὰ, καὶ φιλάνθρωπα εἰπόντες, Φίλιππον φιλεῖν τὴν πόλιν, Φωκέας σώσειν, Θηβαίους παύσειν τῆς ὑβρεως, ἔτι πρὸς τούτοις μεί-

¹ ἐξετάσαντας² ὑπέσχετο³ ὑμεῖς ὁμολογεῖτε⁴ τᾶλλα

Οὗς οὗτος κ. τ. λ.] Omnia hæc post μάρτυσιν, usque ad μαρτυρήσουσι, v. 6. parenthesis sunt includenda, juxta monitum Cl. Marklandi. Jam ita instituetur Oratio; sc. μὴ τοῖς ἑμοῖς λόγοις, — μηδὲ τοῖς τούτου — μηδὲ τοῖς μάρτυσιν — μηδέ γε εἰ καλόν, cætera. Ad quam normam reformabis Versionem. IDEM.

Εἰ καλὸν μέγα] Forte, εἰ καὶ μέγα. Vel, εἰ καλὸν καὶ μέγα. WOLF. Deerat enim

καὶ apud Ald. TAYLOR.

φθέγγεται] Vid. Var. Lect.

"Α ὑμεῖς ἴστε] Modo dixerat, ἅ ἅπαντες ἐπίστασθε. MARKLAND.

Γενησομένους] Melius cum historia concordabit Cod. August. γεγεννημένους. itemque Harl. ex secundis curis. TAYLOR.

Τετύφωμαί] Vid. Not. περὶ Στεφ. ζ. ε. in fin.

ζονα ἢ κατ' Ἀμφίπολιον εὖ ποιήσῃν ὑμᾶς, ἀν' τύχη τῆς εἰρήνης, Εὐβοίαν, Ὠρωπὸν ἀποδώσειν· εἰ ταῦτ' εἰπόντες καὶ ὑποσχόμενοι, πάντα ἐξήπατήκασι, καὶ πεφενακίασιν, καὶ ¹ μόνον οὐ τὴν Ἀττικὴν ὑμῶν ² παρήρηνται, καταψηφίσασθε, καὶ μὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις οἷς ὕβρισθε, — οὐ γὰρ ἔγωγ' οἶδ' ὅ, τι χρὴ λέγειν ἄλλο —, καὶ ὑπὲρ ὧν οὗτοι δεδωροδοκῆκασιν, ὑμεῖς τὴν ἀρὰν καὶ τὴν ἐπιτορκίαν οἴκαδε ἀπενέγκησθε.

ξέ. Ἐτι τοίνυν καὶ κείνο σκοπεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τίνος ἕνεκα ἐγὼ μηδὲν ἡδίκηκότων τούτων κατηγορεῖν ἀνπροσειλόμην. οὐ γὰρ εὐρήσετε. ἠδὲ πολλοὺς ἐχθροὺς ³ ἔχειν; οὐδ' αὖ ἀσφαλές. ἀλλ' ὑπῆρχέ μοι πρὸς τούτων ἀπέχθειά τις; οὐδεμία. τί οὖν; ἐφοβοῦ περὶ σεαυτοῦ, καὶ διὰ δειλίαν, ταύτην ἠγήσω ⁴ σωτηρίαν; καὶ γὰρ ταῦτα ἀκήκοα αὐτὸν λέγειν· καί τοι, μηδενὸς ⁵ ὄντος, Αἰσχίνῃ, δεινοῦ, μηδὲ ἀδικήματος ὡς σὺ φῆς. εἰ γὰρ αὖ ταῦτ' ἐρεῖ, σκοπεῖτε, ὦ ἄνδρες δικασταί, εἰ ἐφ' οἷς ὁ μηδοτιοῦν ἀδικῶν ἐφοβούμην ἐγὼ, μὴ διὰ τούτους ἀπόλωμαι, τί τούτους προσήκει παθεῖν, τοὺς αὐτοὺς ἡδίκηκότας; ἀλλ' οὐ διὰ ταῦτα, ἀλλὰ διὰ τί σου κατηγορῶ; συκοφαντῶν ἢ Δία, ἵνα ἀργύριον λάβω παρὰ ⁶ σοῦ. καὶ πότερον κρεῖττον ἦν μοι, παρὰ Φιλίππου λαβεῖν τοῦ δίδόντος πολὺ, καὶ μηδενὸς τούτων ἔλαττον, καὶ φίλον καὶ κείνον ἔχειν καὶ τούτους, — ἦσαν γὰρ ἀν', ἦσαν φίλοι ⁷ μοι τῶν αὐτῶν κεκοινωνηκότι, οὐδὲ γὰρ νῦν ἐχθρὰν πατρικὴν ἔχουσι πρὸς ἐμέ, ἀλλ' ὅτι τῶν πεπραγμένων οὐ μετέσχικα —, ἢ παρὰ τούτων ἀφ' ὧν εἰλήφασιν, μεταίτεῖν, καὶ κείνῳ τε ἐχθρὸν εἶναι καὶ τούτοις; καὶ τοὺς μὲν αἰχμα-

¹ μόνου ² περιήρηται ³ ἔχειν; οὐ· οὐδ' ⁴ σωτηρίαν. (καὶ --- λέγειν). ⁵ ὄντος ⁶ σοῦ; ⁷ μοι φίλοι

Παρήρηται.] Ita exhibuit Wolfius solus, neque lectorem admonuit, se ab omnibus exemplaribus, tam literis euis, quam manu exaratis, discessisse. Nam in omnibus, quae consului, legitur περιήρηται. TAYLOR. Sed et ejus exemplum nimis secure, et saepe secus, quam criticum decebat, secutus ipse Taylor. REISK.

καὶ ὑπὲρ ὧν] Et propter quae, ὧν refertur ad ἄλλους. AUGER.

ξέ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἀκήκοα αὐτὸν λέγειν] Ἀκήκοα ἐτέρων, ὅτι Αἰσχίνης ταῦτα λέγει. Alias, si de ipso Aeschine intelligeretur, dicendum esset, ἀκήκοα αὐτοῦ

ταῦτα λέγοντος. WOLF.

Εἰ ἐφ' οἷς] Εἰ ἐφ' οἷς οὔτοι ἡδίκηκασι. LAMBINUS. Nulla omnino necessitate. TAYLOR.

Ἄλλ' οὐ διὰ ταῦτα κ. τ. λ.] i. e. Verum esto, ut non propter hac te accusem: ob quid igitur te accuso? dices, per calumniam etc. MARKLAND.

Πότερον] F. πότερ' ἄν. IDEM.

καὶ μηδενὸς] Et nihilominus istis, i. e. non minus quam isti (nempe, legati sontes) dare poterant. Credo ironice dictum, pro, multe plus quam isti dare poterant. AUGER.

λώτους ἐκ τῶν ἰδίων τοσούτων χρημάτων λύσασθαι, μικρὰ δ' ἀξιοῦν παρὰ τούτων αἰσχυρῶς μετ' ἔχθρας λαμβάνειν; οὐκ ἔστι ταῦτα. ἀλλ' ἀπήγγειλα μὲν τάληθῆ, καὶ ἀπεσχόμην τοῦ λαβεῖν, τοῦ δικαίου, καὶ τῆς ἀληθείας ἔνεκα, καὶ τοῦ λοιποῦ βίου, νομίζων, ὡσπερ ἄλλοι τινές, παρ' ὑμῖν, καὶ αὐτὸς, ὦν ἐπιεικῆς,¹ τιμηθῆσεσθαι, καὶ οὐκ ἀνταλλακτέον εἶναί μοι τὴν πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίαν, οὐδενὸς κέρδους. μισῶ δὲ τούτους, ὅτι μοχθηροὺς καὶ θεοῖς ἐχθροὺς εἶδον ἐν τῇ πρεσβείᾳ, καὶ ἀπεστέρημαι καὶ τῶν ἰδίων φιλοτιμιῶν, διὰ τὴν τούτων δωροδοκίαν πρὸς ὅλην δυσχερῶς ὑμῶν τὴν πρεσβείαν ἐσχηκότων. κατηγορῶ δὲ νυνὶ, καὶ ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἤκω, τὸ μέλλον προορώμενος, καὶ βουλόμενος ἀγῶνι καὶ δικαστηρίῳ μοι διωρίσθαι παρ' ὑμῖν, ὅτι τὰναντία ἐμοὶ καὶ τούτοις πέπρακται. καὶ δέδοικα, δέδοικα, — εἰρήσεται γὰρ, ὧ ἄνδρες δικασταί,² πάντα ἂ φρονῶ πρὸς ὑμᾶς —, μὴ τότε μὲν τούτοις συνεπισπάσθησθέ με τὸν μηδοτιοῦν ἀδικοῦντα, νῦν δὲ ἀναπεπτωκότες ἦτε. παντάπασι γὰρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐκλεῦσθαί μοι δοκεῖτε, καὶ παθεῖν ἀναμένειν τὰ δεινὰ ἑτέρους δὲ πάσχοντας ὀρῶντες οὐ³ φυλάττεσθε, οὐδὲ φροντίζετε τῆς πόλεως πάλαι κατὰ πολλοὺς καὶ δεινοὺς τρόπους⁴ ἀδικουμένης. οὐκ οἴεσθε δεινὸν εἶναι καὶ ὑπερφυές; καὶ γὰρ εἴ τι σιωπᾶν ἐγνώκειν, νῦν λέγειν ἐξάγομαι. ἴστε δῆπου Πυθοκλέα τουτονί, τὸν

¹ τιμηθῆσεσθαι, καὶ πλέον ἔξειν τῶν πολλῶν κατὰ τοῦτο, καὶ οὐκ

² ἄπανθ'

³ φυλάττεσθαι, οὐδὲ φροντίζειν

⁴ ἀδικουμένης,

Ἵσπερ ἄλλοι τινές,] Ita distinguendum cum commate post istam vocem. Quod rursus delendum, post δωροδοκίαν. v. 11. id monent Cl. Marklando. Verte autem locum hunc posteriore: Istos autem odi, quod improbos esse et sacriligos in legatione animadverti, et quod etiam privato meo honore sum spoliatus, cum vos propter istorum corruptelas toti legationi succenseretis. TAYLOR.

Τιμηθῆσεσθαι] In Codd. Reg. et Harl. nostro, post hæc verba scribitur: καὶ πλείον ἐξειν τῶν πολλῶν κατὰ τοῦτο. IDEM.

Μὴ τότε] Sensus videtur poscere, μή ποτε. JURIN.

Ἐκλεῦσθαι κ. τ. λ.] Laudat αὐτολέξει Hermogenes, pag. 250. iterumque 252. TAYLOR.

Φυλάττεσθε κ. τ. λ.] Totus iste locus, ex MSS. sic legendus: ἑτέρους δὲ πάσχοντας ὀρῶντες οὐ φυλάττεσθαι, οὐδὲ φροντίζειν τῆς πόλεως πάλαι δὲ κατὰ τοὺς πολλοὺς καὶ δεινοὺς τρόπους διαφθειρομένης. OBSOPEUS. Vid. Var. Lect.

Ἀδικουμένης] F. ἠδικουμένης. MARKL. Οὐκ οἴεσθε] Verti: tanetsi Resp. multis jamdiu et miris modis lædatur, neque id esse grave et immane putatis, conjuncta hac clausula cum superiore periodo. Sed videtur ea pertinere potius ad illa, quæ sequuntur, et novam inchoare periodum. Annon grave et ac pene incredibile videtur esse vobis? Scil. id, quod de Pythocle dicturus sum. WOLF. Recte. Et Textum cum versione representavi juxta saniorum mentem Wolfii, aliter ac distinguitur in Edit. Luteciana. TAYLOR.

Πυθοδώρου. τούτω πάνυ φιλανθρωπῶς ἐκεχρήμην ἐγώ. καὶ ἀηδὲς ἐμοὶ καὶ τούτω γέγονεν εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην οὐδέν. οὗτος ἐκτρέπεται με νῦν ἀπαντῶν, ἀφ' οὗ πρὸς Φίλιππον ἀφίκται. καὶ ἀναγκασθῆ¹ ποῦ συντυχεῖν, ἀπεπῆδησεν εὐθέως, μὴ τις αὐτὸν ἴδῃ λαλοῦντα ἐμοί· μετὰ δὲ Αἰσχίνου περιέρχεται τὴν ἀγορὰν κύκλῳ, καὶ βουλευέται, καὶ σκοπεῖ. οὐκοῦν δεινὸν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ σχέτλιον, τοῖς μὲν τὰ Φιλίππου πράγματα ἡρημένοις θεραπεύειν, οὕτως ἀκριβῆ τὴν παρ' ἐκείνου πρὸς ἑκάτερα αἰσθήσιν ὑπάρχειν, ὥστε ἕκαστον² ὡσπερανεὶ παρεστηκότος αὐτοῦ, μηδ' ὦν ἂν ἐνθάδε πρᾶξῃ, μηδὲν ἡγεῖσθαι λήσειν,³ ἀλλὰ φίλους τε νομίζειν οὐς ἂν ἐκείνῳ δοκῆ, καὶ μὴ φίλους ὡσαύτως· τοῖς δὲ πρὸς ὑμᾶς ζῶσι, καὶ τῆς παρ' ὑμῶν τιμῆς γλιχομένοις, καὶ μὴ προδεδωκόσι ταύτην, τοσαύτην κωφότητα καὶ⁴ τοσοῦτο σκότος παρ' ὑμῶν ἀπαντῶν, ὥστε τοῖς⁵ ἀληθιρίοις τούτοις ἐξίσου νῦν ἐμὲ ἀγωνίζεσθαι, καὶ ταῦτα παρ' ὑμῖν, τοῖς ἀπαντα εἰδόσι.

ξς'. Βούλεσθε οὖν εἰδέναι καὶ ἀκοῦσαι τὸ τούτων αἴτιον; ἐγὼ δὴ φράσω, ἀξιῶ δὲ⁶ μηδὲν ἀχθεσθαι μοι λέγοντι τὰ ληθῆ. ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἐν, οἶμαι, σῶμα ἔχων καὶ ψυχὴν μίαν, παντὶ θυμῷ καὶ φιλεῖ τοὺς ἑαυτὸν εὖ ποιοῦντας, καὶ μισεῖ τοὺς τἀναντία· ὑμῶν δὲ ἕκαστος⁷ πρῶτον μὲν, οὔτε τὸν εὖ ποιοῦντα τὴν πόλιν, αὐτὸν εὖ ποιεῖν ἡγεῖται, οὔτε τὸν⁸ κακῶς, ἀλλ' ἕτερά ἐστιν ἐκάστῳ προὔργιαίτερα, ὑφ' ὧν παρ' ἀγασθε πολλάκις, ἔλεος, φθόνος, ὀργή,⁹ χαρίσασθαι τῷ δεηθέντι, ἀλλὰ μυρία. ἂν γὰρ ἀπαντὰ τις ἐκφύγῃ τᾶλλα, τοὺς γε οὐδένα βουλομένους εἶναι τοιοῦτον, οὐ διαφεύζεται.

¹ ποῦ ² ὡσπερ ἂν εἰ ³ ἀλλὰ καὶ φίλους νομίζειν ⁴ τοσοῦτον ⁵ ἀληθιρίοις
⁶ μηδέν ⁷ [πρῶτον μὲν,] ⁸ κακῶς, κακῶς· ἀλλ' ⁹ χαρίσασθαι τῷ

φιλανθρωπῶς] F. τούτω πάνυ φίλῳ πρῶτον ἐκεχρήμην ἐγώ. WOLF.

Οὗτος ἐκτρέπεται με νῦν ἀπαντῶν] Cum accusativo dixit ἐκτρέπεσθαι, pro decedere via, non tamen honoris causa, ut cum alicui occurrere nolumus. Caesar, Quibus ita interdicitum est, iis omnes decedunt, aditum sermonemque defugiunt, τούτους πάντες ἐξετέραπταν. Aristophanes, ἀλλ' ἐξετέραπταντο, καὶ ἐδάκον, ἔρᾳν με, id est, oculis alio aversis transmittabant me, paululum via decedentes. Ex edit. HERVAG.

οὐκοῦν] F. οὐκοῦν, nonne igitur, in-

terrogationis nota post εἰδοσι posita, v. 17. MARKLAND.

ξς'. Μηδὲν] F. μηδέν· neminem. Sic in Leptin. pag. 479. 7. Ed. Reisk. Sed et μηδέν ibid. pag. 488. 7. et in Mid. pag. 533. 3. Nil igitur muto. IDEM.

Πρῶτον μὲν] Videtur postulare ἔπειτα δ' ἕτερα — sed oratores spernunt aliquando severas grammaticæ leges. AUGER.

Χαρίσασθαι] F. τὸ χαρίσασθαι. MARKLAND.

οὐδένα βουλομένους] Apposite ad hæc

ἡ δ' ἐφ' ἐκάστου τούτων ἀμαρτία, κατὰ μικρὸν ὑπορρέουσα, ἀθρόως τῇ πόλει βλάβη ¹ γίνεται. ὦν μὴδὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πᾶθῃτε τήμερον, μὴδ' ² ἀνῆτε τοῦτον, ὃς ὑμᾶς τηλικαῦτα ἠδίκηκε. καὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς τίς ἔσται λόγος περὶ ὑμῶν, εἰ τοῦτον ἀφήσετε; Ἀθήνηθεν ἐπρέσβευσάν τινες ὡς Φιλίππων τουτονὶ, Φιλοκράτης, Λισχίνης, Φρύνων, Δημοσθένης. τί οὖν; ὁ μὲν, πρὸς τῷ μὴδὲν ἐκ τῆς πρεσβείας λαβεῖν, τοὺς αἰχμαλώτους ἐκ τῶν ἰδίων ἐλύσατο· ὁ δὲ, ὦν τὰ τῆς πόλεως πράγματα χρημάτων ἀπέδοτο, τούτων πέρνας ἠγόραζε καὶ ἰχθύς περιῶν. καὶ ὁ μὲν, τὸν υἱὸν ἔπεμψε Φιλίππῳ πρὶν εἰς ἄνδρας ἐγγράψαι, ὁ μισρὸς Φρύνων· ὁ δ' οὐδὲν ἀνάξιον οὔτε τῆς πόλεως, οὔτε αὐτοῦ διεπράξατο. καὶ ὁ μὲν, χορηγῶν καὶ τριηραρχῶν ἔτι καὶ ταῦτ' ἤετο δεῖν ἐθελουτῆς ἀναλίσκειν, λυεσθαι τοὺς αἰχμαλώτους, μὴδένα **413** ἐν συμφορᾷ τῶν πολιτῶν δι' ἐνδειαν περιορᾶν· ὁ δὲ, τοσοῦτου δεῖ τῶν ³ ὑπαρχόντων τινὰ αἰχμαλώτου σῶσαι, ὡςθ' ὅλον τόπον, καὶ πλείους ἢ μυρίου μὲν ὀπλίτας, ὁμοῦ δὲ ⁴ πλείους ἢ χιλίους ἰππέας τῶν ὑπαρχόντων συμμαχῶν, ὅπως αἰχμαλώτοι γένωνται Φιλίππῳ, συμπαρασκευάσε. τί οὖν

¹ γίνεται βλάβη² ἀφῆτε³ [ὑπαρχόντων] τινὰ αἰχμαλώτων⁴ Desunt v. πλείους ἢ.

verba leve scholium, quod sequitur, exaratur in marg. Altemp. scil. Οὐ γὰρ οἱ κακοὶ δικασταί, τῶν ἀγαθῶν τῷ φθόνῳ, καὶ οἱ ἀγαθοὶ, τῶν κακῶν τῷ μίσει, ἀποφερίζονται· οὔτε κακὸς ἀγαθόν, οὔτ' ἀγαθὸς κακὸν δικαστὴν διαφεύξεται. Sed neque hoc rem attingit, neque quod produxit Ulpianus. Quid autem statuendum sit de hujus loci, vel sententia, vel sinceritate; de auctoris mente, vel scripturae veritate, id judicent alii. Id interea scio: bene conjungi cum superioribus ea, quae sequuntur, si totum hoc comma [ἀν γὰρ—διαφεύξεται] faceretur. TAYLOR.

Ἀθρόως] Opponitur τῷ κατὰ μικρὸν, ideoque non optime redditur a Wolfio. Potius, *Uno ictu*. Bene distinxit Hieron. Ferrus: *à poco à poco — à un traito*. Πάντων δ' ἀθρόως, καὶ ὑφ' ἑνα καιρὸν — κολασθέντων. Philo de Providentia apud Euseb. Præpar. Evang. lib. 8. TAYLOR.

Ἀνῆτε] Vid. Var. Lect.

Πρὸς τῷ] Cum libris omnibus. Operarum fuisse vitium arbitrari, cum Wolfius emisit πρὸς τὸ — μὴδὲν — TAYLOR.

Ἀπέδοτο] Philocrates nempe. Ἐκ τούτης δὲ καὶ διὰ τύχην Φιλοκράτης λαβὼν χρυσίον παρὰ Φιλίππῳ, πόνας καὶ ἰχθύς ἠγόραζε, καὶ Λασθένης καὶ Εὐθυκράτης ἀπώλεσαν Ὀλυμπόν, τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις εὐδαιμονίαν. Plutarch. de Fortuna, init. Adde, quæ dicemus infra ad §. cē. a med. v. Λασθ. IDEM.

Οὔτε αὐτοῦ] Usitatus οὐδ' αὐτοῦ. MARKLAND. Et ita edidit Reiske.

Τριηραρχῶν] Distinguas: χορηγῶν καὶ τριηραρχῶν, ἔτι καὶ ταῦτ' ἤετο δεῖν, ἐθελουτῆς κ. τ. λ. MARKLAND. Sic distinctum est in ed. Parisina, sed secus in Wolfiana. REISK.

Τῶν ὑπαρχόντων] F. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων. MARKLAND.

Ὅμοῦ] Male Wolfius interpretatur simul. Ὅμοῦ in computo est *prope, pene*, etc. ut pluribus declaravi ad Orat. c. Aristogit. pag. 785. 23. ed. Reisk. Certe istud πλείους ἢ, quod sequitur, et quod meæ Crisi non mediocriter offlcit, natum est ex linea superiori, et abesse et potest, et debet. Deest in Lind. et Harl. *milites amplius decies mille, et pene mille equites*. TAYL.

μετὰ ταῦτα; Ἀθηναῖοι λαβόντες· ἤδεσαν μὲν γὰρ πάλαι· τί¹ δέ; τοὺς μὲν χρήματα εἰληφότες, καὶ δῶρα, καὶ κατασχύναντας ἑαυτοὺς, τὴν πόλιν, τοὺς ἑαυτῶν παῖδας, ἀφίεσαν, καὶ νοῦν ἔχειν ἠγοῦντο, καὶ τὴν πόλιν εὐθηνεῖσθαι. τὸν δὲ κατηγοροῦντα τί; ἐμβεβροντῆσθαι, τὴν πόλιν ἀγνοεῖν, οὐκ ἔχειν ὅποι τὰ ἑαυτοῦ² ῥίπτοι. καὶ τίς, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ἰδὼν τὸ παράδειγμα, δίκαιον αὐτὸν παρασχεῖν ἐδελήσει; τίς προῖκα πρεσβεύειν; εἰ μήτε λαβεῖν, μήτε τῶν εἰληφότεων ἀξιοπιστότερον παρ' ὑμῖν εἶναι δοκεῖν ὑπάρξει; ὥστε οὐ μόνον κρίνετε τούτους τήμερον, οὐ ἀλλὰ καὶ νόμον³ τούτοις τίθεσθε εἰς ἅπαντα τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, πότερον χρημάτων αἰσχυρῶς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν πρεσβεύειν ἅπαντας προσήκει, ἢ προῖκα ὑπὲρ ὑμῶν τὰ βέλτιστα ἀδωροδοκῆτως. ἀλλὰ μὴν περὶ μὲν τῶν ἄλλων, οὐδενὸς προσδεῖσθε μάρτυρος· ὡς δὲ τὸν υἱὸν ἔπεμψεν ὁ Φρύνων, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

Τοῦτον μὲν τοίνυν οὐκ ἔκρινεν Αἰσχύνης, ὅτι τὸν αὐτοῦ παῖδα ἐπ' αἰσχύνη πρὸς Φίλιππον ἔπεμψεν· εἰ δέ τις ὦν ἐφ' ἡλικίας, τὴν ἰδέαν ἐτέρου βελτίων, μὴ προειδόμενος τὴν ἐξ ἐκείνης τῆς ὕψεως ὑποψίαν, ἰταμώτερον τῷ μετὰ ταῦτα ἐχρήσατο βίῳ, τοῦτον ὡς πεπορνευμένον κέκρικε.

414

ξξ'. Φέρε δὴ περὶ τῆς ἐστίασεως καὶ τοῦ ψηφίσματος εἶπω. μικροῦ γε, ἀ μάλιστά⁵ με δεῖ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν,

¹ δαί;² ῥίπτει³ Deest τούτοις.⁴ ἡλικίας ἐτέρου βελτίων τὴν ἰδέαν⁵ μ' ἔδει

Λαβόντες] Verte: quid igitur secutum est? Athenienses, cum ii essent adducti (olim enim senserant) etc. MARKLAND.

Ἀθηναῖοι λαβόντες] Athenienses accipientes sontem, i. e. cum is apud ipsos adductus esset reus. AUGER.

Τί δέ;] Est interrogatio alicujus qui gestit scire quid factum sit. Totus hic locus est vivida duorum colloquii assimilatio. IDEM.

Εὐθηνεῖσθαι] Vid. Var. Lect.

Ῥίπτοι] Herum Wolfius ab omnibus tacitus discedit, qui ῥίπτει habent, ῥίπτει, et ῥίπτῃ. Qui ῥίπτοι nullus. TAYLOR.

Εἰ μήτε λαβεῖν κ. τ. λ.] Si contingat

ut non accipere non videatur apud vos fide dignius iis etiam qui accipiunt, i. e. si non accipiens non videatur apud vos fide dignior iis etiam qui accipiunt. AUGER.

Τούτοις] Τούτους. MARKLAND.

Τούτων] Scribe τούτου, hujus rei. IDEM.

ΜΑΡΤΥΡΕΣ] Hic, ut paulo superius deleo, quia nondum testes prodeant, sed antequam prodeant nonnulla dicit Orator. AUGER.

Ἐκρινεν] Ἐκρινεν hoc loco est κατηγορησεν, accusavit, reum detulit, ut alibi etiam in eo significato reperitur. PALMER. Nos uberrime ad Lycurgum, §. 2. TAYLOR.

ξξ'. Μικροῦ γε] Verba sic ordino: μικροῦ

παρῆλθον. τῆς πρώτης ἐκείνης πρεσβείας, γράφων τὸ προ-
βούλευμα ἐγὼ, καὶ πάλιν ἐν τῷ δήμῳ, ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν
αἷς ¹ ἐμέλλετε βουλευέσθαι περὶ τῆς εἰρήνης, οὐδενὸς οὔτε
λόγου πω παρὰ τούτων, οὔτ' ἀδικήματος ὄντος φανεροῦ,
τὸν νόμον ἔθος ποιῶν, καὶ ἐπῆνεσα τούτους, καὶ εἰς τὸ πρυ-
τανεῖον ἐκάλεσα· καὶ, νῆ Δί', ἐγῶγε καὶ τοὺς παρὰ τοῦ
Φιλίππου πρέσβεις ἐξένισα, καὶ πάνυ γε, ὧ ἄνδρες Ἀθη-
ναῖοι, λαμπρῶς. ἐπειδὴ γὰρ ἐύρων αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ τοῖς
τοιούτοις ἐκεῖ σεμνυνομένους, ὡς εὐδαίμονας καὶ λαμπροὺς,
εὐδὺς ἠγούμην ἐν τούτοις πρῶτος αὐτὸς περιεῖναι δεῖν αὐ-
τῶν, καὶ μεγαλοψυχότερος φαίνεσθαι. ταῦτα δὴ παρέξεται
νῦν οὗτος, λέγων, ὡς αὐτὸς ἐπῆνεσεν ἡμᾶς, καὶ αὐ-

¹ ἠμέλλετε

παρῆλθον τῆς πρώτης πρεσβείας (S. ταῦτα),
ἀ μὲ μάλιστα εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς. Et pro-
stea v. 1. p. seq. ἐγὼ γράφω τὸ προβούλευμα
(S. ἐν τῇ βουλῇ) καὶ πάλιν σοιῶν τὸν νόμον
ἔθος, καὶ ἐπῆνεσα τούτους ἐν τῷ δήμῳ,
οὐδενὸς οὔτε λόγου, οὔτε ἀδικήματος, παρὰ τού-
των ὄντος φανεροῦ ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν αἷς etc.
καὶ εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐκάλεσα. Pro μικροῦ
γε malim μικροῦ γὰρ. Hujus loci prima
Conversio mea sic habet: Age igitur,
jam de convivio et decreto dicam. Prope-
modum sane, quæ potissimum ad vos dica-
enda sunt, praterissem. Primæ illius
legationis S. C. ego cum scriberem, et rur-
sus apud populum in iis concionibus, qui-
bus deliberaturi eratis de pace, cum nullum
isti etiamnum verbum fecissent, neque de
iure eorum facinore constaret, consuetudinis
jure usus et laudavi istos, et in curiam in-
vitavi. Qua, cui visum fuerit, utatur.
Est enim locus hic non ita planus, ut non
aliis aliter interpretandum esse videatur.
Sed hac Editione, hanc, quam posui,
distinctionem sum secutus: quod ἐν τῷ
δήμῳ ταῖς ἐκκλησίαις neque ἐξηγητικῶς, ne-
que, si τὸ καὶ adderetur, conjungi commo-
de videntur. Sic igitur verto: Nam
parum absuit, quin ea primæ legationis
acta, quæ me in primis vobis referre oportet,
praterirem. Ego, cum S. C. scriberem, ac
rursus apud populum (cum quidem iis
concionibus, in quibus de pace deliberaturi
eratis, nihil dum neque de rationibus isto-
rum, neque de injuriis, constaret) consue-
tudinis jure usus eos et laudavi, et in curiam
invitavi. WOLF. F. μικροῦ γὰρ. Et
ita legisse videtur Wolfius. Deinde, v.
ult. pro με δὲ fortasse μ' ἔδει. MARK-

VOL. II.

LAND. Μικροῦ γὰρ Ven. Et με ἔδει, vel
μ' ἔδει plurimi. TAYLOR.

Τῆς πρώτης] F. ad. ἐπανελθούσης, reversa
prima illa legatione. AUGER.

Παρῆλθον] Satius est cum MStis, παρ-
ῆλθεν. Immo necessarium arbitror. TAYL.

Λόγου] Rationibus Wolfius. Ægre fer-
rem. Cum nullus adhuc neque sermo de iis
increbuit, neque facinus constaret: Vel,
cum Etrusco, non essendo anchora nota ni-
una parola, ne ingiuria de costoro. Quod
præstat. Utuncque id sit, hæc verba par-
enthesi sunt includenda. IDEM.

Τὸν νόμον ἔθος ποιῶν] Ex lege consue-
tudinem faciens. Videtur ὕπαλλαξ, τὸ
ἔθος νόμον ποιῶν. Nisi forte aliter le-
gendus sit hic locus. WOLF. F. τὸ
ἐννομον, morem legitimum. MARK-
LAND. Variant MSti τὸ κοινὸν νό-
μιμον ἔθος ποιῶν, plurimi: id quod
Obsopæo arrisit. Suspicio autem, vel
κοινόν, vel νόμιμον glossam esse. Quod
confirmatur ab optimis exemplaribus
Harl. et Aug. in quibus exaratur τὸ
κοινὸν ἔθος ποιῶν. TAYLOR. Consuetu-
dinem pro lege accipiens. Hic transfero
καὶ et lego: καὶ τὸν νόμον ἔθος ποιῶν ἐπῆ-
νεσα. AUGER.

Μεγαλοψυχότερος] Ἐπὶ τοῦ, μεγαλοπρε-
πέστερος. Sic supra, in Satyri fabula, §.
νῆ. ἢ τινα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν ἐνεωρακῶς
εἶη, ἀντι τοῦ, μικροπρέπειαν. Unde Cicero:
Nihil, inquit, est animi tam angusti, tam-
que parvi, quam amare pecuniam. WOLF.

Ὡς αὐτὸς] Inducit Æschinem directæ
loquentem. Αὐτὸς, ipse, nempe Demo-
sthenes. Ὡς vacat, ut sæpius alias.
AUGER.

τὸς εἰστίᾳ τοὺς πρέσβεις· τὸ πότε, οὐ¹ διορίζων. ἔστι δὲ ταῦτα πρὸ τοῦ τὴν πόλιν ἠδικῆσθαι τι, καὶ φανεροὺς τούτους πεπρακότας² αὐτοὺς γενέσθαι· ὅτε ἄρτι μὲν ἦκον οἱ πρέσβεις³ τὸ πρῶτον, ἀκοῦσαι δὲ ἔδει τὸν δῆμον τί λέγουσιν, οὐδέπω δὲ οὐδ' οὗτος συνερῶν δῆλος ἦν τῷ Φιλοκράτει, οὐτ' ἐκεῖνος τοιαῦτα γράψων. ἂν δὴ ταῦτα λέγη, μέμνησθε τοὺς χρόνους, ὅτι τῶν ἀδικημάτων εἰσὶ πρότεροι. μετὰ ταῦτα δὲ, οὐδὲν ἐμοὶ πρὸς τούτους οἰκεῖον, οὐδὲ κοινὸν γέγονε. λέγε τὴν μαρτυρίαν.

ΜΑΡΤΥΡΙΑ.

ξή. Ἴσως τοίνυν ἀδελφὸς αὐτῷ συνερεῖ Φιλοχάρης, καὶ Ἀφόβητος· πρὸς οὓς ἀμφοτέρους ὑμῖν πολλὰ καὶ δίκαιά⁴ 415 ἔστιν εἰπεῖν. ἀνάγκη δὲ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μετὰ παρρησίας διαλεχθῆναι, μηδὲν⁴ ὑποσσελλόμενον. ἡμεῖς, Ἀφόβητε, καὶ σὺ, Φιλοχάρης,⁵ ἴσμεν σὲ μὲν τὰς ἀλαβαστροθήκας γράφοντα, καὶ τὰ τύμπανα, τούτους δὲ⁶ γραμματέας καὶ τοὺς τυχόντας ἀνθρώπους—καὶ οὐδεμιᾶς κακίας

¹ προσδιορίζων² ἐαυτοῦς
⁵ [ἴσμεν]³ τοπρῶτον⁶ ὑπογραμματέας⁴ ὑποκρινόμενον

"Ἐστι δὲ ταῦτα] Adde vel subaudi πεπραγμένα, hæc autem facta sunt. i. e. latum est decretum. IDEM.

ξή. [ὑποκρινόμενον] Fortassis allusit ad Æschinīs Histrionicam. Alioqui dicere solet, μηδὲν ὑποσσελλόμενον. WOLF. Editio autem Wolfiana ὑποσσελλόμενον habet. Vid. Var. Lect.

[ἴσμεν] Quid si ἡμεῖς? Ut referatur ad ἡξιώσαμεν, et sit Prolepsis. Alioqui Constructio parum consentanea est, φερέμακον δεομένη σοφῶν. Elsi autem veterem conversionem haud muto, malim tamen sic interpretari (quod quidem ad verborum proprietatem attinet): Nos, Aphobete, vos, et Tu, Philochares, Te quidem, cum alabastrothecas et tympana pingeres, Istos autem (Aphobetum et Æschinem, ut exponit Ulpianus) notarios et vulgares homines (quæ ut ab omni improbitate remota sunt, sic neque imperii dignitatem merentur) legationibus, imperiis, maximis honoribus, ornavimus. WOLF.

[Ἀλαβαστροθήκας] Ἀλαβαστροθήκας Lambinus. Atque ita hanc vocem citat Suidas: Ἀλαβαστροθήκας, τὰς θήκας τῶν ἀλαβάστων, Δημοσθένης λέγει. Ita etiam

legi voluit Maussæus ad Harpocrat. Vide Not. p. 22. ubi de hoc genere vasici disserit. Licet Suidæ Ἀλαβαστρον non sit ignotum, uti liquet ex proximo articulo istius Lexicographi. Utroque modo apud antiquos scribitur, verum Ἀττικώτερον est sine ρῶ. Vid. doctissimum Alberti ad Hesych. v. Ἀλαβάστος. De Alabastrothecis vide Ulpianum ad h. l. Illustriss. Spanheimium ad Callimach. Hymn. in Lavar. Pallad. v. 13. TAYLOR. Et sic, sine ρ, bis exhibet Harpocrat. v. ἀλαβαστροθήκαι h. l. laudans. REISK.

[Τούτους] Scil. fratres tuos, Æschinem et Aphobetum. MARKLAND.

[Γραμματέας] Nulla auctoritate, nullis rationibus, discedit ab omnibus ubique exemplaribus Wolfius noster. Restitue ex iis dictum satis cum amaritudine, ὑπογραμματέας. Miror sane ridiculam hanc Wolfii licentiam. TAYLOR.

[Καὶ οὐδεμιᾶς] Punge cum accuratissimo Marklando: τούτους—τυχόντας ἀνθρώπους· καὶ οὐδεμιᾶς κακίας ταῦτα, ἀλλ' οὐδὲ στρατηγίας γε ἄξια· προσβείων—ἡξιώσαμεν. IDEM.

ταῦτα, ἀλλ' ¹ οὐδὲ στρατηγίας γε ἄξια—πρεσβειῶν, στρατηγιῶν, τῶν μεγίστων τιμῶν ἤξιῶσαμεν. εἰ τούνυ μηδὲν ὑμῶν ἠδίκηει μηδεὶς, οὐχ ἡμεῖς χάριν ὑμῖν οὐδενός, ἀλλ' ὑμεῖς ἡμῖν δικαίως ἂν ἔχοιτε τούτων. πολλοὺς γὰρ ὑμῶν μᾶλλον ἀξίους τιμαῖσθαι παρέντες ἡμεῖς ὑμᾶς ἐσεμνύομεν. εἰ δὲ δὴ καὶ ἐν αὐτοῖς οἷς ἐτιμαῖσθε, ἠδίκηκέ τις ὑμῶν, καὶ ταῦτα τοιαῦτα, πόσω μᾶλλον ἂν μισοῖσθε δικαίως, ἢ σώζοισθε; ἐγὼ μὲν οἶμαι πολλῶ. βιάσονται τούνυ ἴσως, μεγαλόφωνοι καὶ ἀναιδεῖς ὄντες, καὶ τὸ, συγγνώμη ἀδελφῶ βοηθεῖν, προσειληφότες. ὑμεῖς δὲ μὴ ἠττᾶσθε, ἐκεῖνο ἐνθυμούμενοι, ὅτι τούτοις μὲν, τούτου προγῆκει φροντίζεῖν ὑμῖν δὲ, τῶν νόμων, καὶ ὅλης τῆς πόλεως, καὶ παρὰ πάντα, τῶν ὄρκων, οὓς αὐτοὶ κάθησθε ὁμωμοκόγες. καὶ γὰρ ² εἰ τινων δεδέηται τούτων ἰσώζειν, πότερ', ἂν μηδὲν ἀδικῶν φαίνηται τὴν πόλιν, ἢ καὶ ἀδικῶν, σκοπωεῖτε. εἰ μὲν ³ γὰρ μὴ ἀδικῶν, καὶ γὰρ φημί δεῖν· εἰ δ' ὅλως καὶ ὅτι οὖν, ἐπιорκεῖν δεδέηται. ⁴ οὐ γὰρ εἰ κρύβδην ἐστὶν ἢ ψῆφος, λήσει τοὺς θεοὺς· ἀλλὰ ⁵ καὶ τοῦτο, καὶ πάντων ἀρίστα ὁ τιθεὶς τὸν νόμον εἶδε, ⁶ τὸ κρύβδην ψηφίζεσθαι. διὰ τί; ὅτι τούτων μὲν οὐδεὶς εἴσεται τὸν ἑαυτῷ κεχαρισμένον ὑμῶν· οἱ 416 θεοὶ δὲ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον, τὸν μὴ τὰ δίκαια ψηφι-

¹ οὐδέ γε στρατηγίας ² εἰ τινων ³ γὰρ ἂν *μηδὲν ἀδικῶν ⁴ οὐδέ γὰρ, ⁵ Deest καί. ⁶ τοῦ

Εἰ δὲ δὴ καὶ ἐν] Hermogenes de Ideis Oratt. Tom. II. bis hunc locum laudat: εἰ δὲ δὴ καὶ ἐν αὐτοῖς, οἷς ἐτιμαῖσθε, ἠδίκηκέ τις ὑμῶν, καὶ ταῦτα τοιαῦτα, πόσω μᾶλλον μισοῖσθε ἂν διὰ ταῦτα δικαίως, ἢ σώζοισθε; εἰτά ἐστὶν ὁ ἀπόλυτος μερισμὸς, οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἐπίκρισις ἂν οἶον ἐγὼ μὲν οἶμαι πολλῶ. Pag. 353. Rursus 358. εἰ δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς, οἷς ἐτιμαῖσθε, ἠδίκηκέ τις ὑμῶν, πόσω μᾶλλον μισοῖσθε ἂν, ἢ σώζοισθε δικαίως; εἰτα ἢ ἐνδίασις μετ' ἐπίκρισεως· ἐγὼ μὲν οἶμαι πολλῶ. IDEM.

Τοιαῦτα] F. καὶ ταῦτα τὰ τοιαῦτα, praesertim in talibus et tantis rebus. MARKL.

Πόσω] Potius πᾶς οὐ μᾶλλον ἂν μισοῖσθε δικαίως, ἢ σώζοισθε; Ita marg. Benenati; atque emendatissima exemplaria, Harl. et Aug. TAYLOR.

Καὶ τὸ] Et illud jactantes, nempe, est venia fratri opitulari. Subaudi ἐστὶ ad συγγνώμην. AUGER.

Συγγνώμην ἀδελφῶ βοηθεῖν] S. εἶναι.

Videtur παροϊμιῶδες εἶναι. WOLF. Lege συγγνώμη, uti habet margo Benenati, licet solus. Effatum illud, et quod Terentius vocat honestam orationem, (non enim, ut Wolfius, est Adagium aliquod) sæpius proferentes: Ignoscendum est, si quis fratri opitulari nitatur. TAYLOR.

Καὶ γὰρ] Et enim si isti rogarunt vestrum aliquos. AUGER.

Εἶδε] F. διεῖλε, ut c. Aristocrat. p. 637. 13. Ed. Reisk. Vel εἶπε, ut hac Orat. §. γ'. in fin. ὁ μέντοι τὸν νόμον τιθεὶς — ἀπλῶς εἶπε etc. MARKLAND.

Ὅτι τούτων μὲν κ. τ. λ.] Quia nemo reus sciturus est, quis vestrum sibi gratiam contulerit. ubi etiam αὐτῶ dicere poterat, hoc est, quis vestrum ipsi suffragio suo indulserit. ἑαυτῶ enim χαρίζεσθαι cum dico, hoc intelligi volo, ipsum animo suo obsequi. atque ita composita pronomina pro simplicibus, et simplicia pro compositis accipiuntur. Ex edit. HERVAG.

Οἱ θεοὶ δὲ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον] Post deos, τὸ δαιμόνιον, ut majus numen dixit.

σάμενον. παρ' ὧν κρεῖττόν ἐστιν ἐκάστῳ τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας τοῖς παισὶ καὶ ἑαυτῶ, τὰ δίκαια γνόντα καὶ τὰ προσήκοντα, περιποιήσασθαι, ἢ τὴν ἀφανῆ καὶ ἄδηλον χάριν ¹τούτοις καταδέσθαι, καὶ ἀφεῖναι τοῦτον, ὃς αὐτὸς ἑαυτοῦ καταμεμαρτύρηκε.

ξδ'. Τίνα γὰρ, Αἰσχίνη, μάρτυρα μείζω παράσχωμαι τοῦ πολλά καὶ δεινὰ πεπρεσβεῦσθαί σοι, ἢ σε κατὰ σεαυτοῦ; ὃς γὰρ ὠήθης χρῆναι τὸν φανερόν τι ποιῆσαι βουληθέντα τῶν σοὶ πεπρεσβευμένων, τηλικαύτη καὶ τοιαύτη συμφορὰ περιβαλεῖν, δῆλον ὅτι δεινὸν ἂν τι παθεῖν σαυτὸν ἤλπιζες, εἰ πύθοινθ' οὔτοι τὰ πεπραγμένα σοι. τοῦτο τοίνυν, ἂν περ ὑμεῖς εὐφρονῆτε, καθ' αὐτοῦ συμβήσεται τούτῳ πεπρᾶχθαι, οὐ μόνον κατὰ τοῦθ', ὅτι παμμέγεθες σημεῖόν ἐστι τῶν πεπρεσβευμένων· ἀλλ' ὅτι καὶ ²κατηγορῶν, ἐκείνους τοὺς λόγους εἶπεν, οἱ κατ' αὐτοῦ νῦν ὑπάρξουσιν. ἂ γὰρ ὠρίσω σὺ δίκαια, ὅτε Τίμαρχον ἔκρινες, ³ταῦτα δήπου ταῦτα καὶ κατὰ σοῦ προσήκει τοῖς ἄλλοις ἰσχύειν. ⁴ἔλεγε τοίνυν τότε πρὸς τοὺς δικαστὰς, ὅτι Ἀπολογήσεται δὲ Δημοσθένης ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ κατηγορήσει τῶν ἐμοὶ πε-

¹ τούτοις χάριν

² κατηγορῶν *ἐκείνου,

³ ταῦτα δήπου ταῦτα

⁴ ἔλεγε

Cum enim τὸ δαιμόνιον καὶ τὸ θεῖον dicebant, deum supremum, divinitatemque mundi moderatricem intelligebant. Sed et philosophi deos cum dicebant, numina vulgi opinione consecrata significabant, Dei vero appellatione unum intelligi, supremumque numen dignum esse censebant, cujus imperio et potestate omnia administrarentur, id cum Macrobius docuit, tum vero Plato in epistolis. Plura Bud. in Comment. IDEM.

Ἡ τὴν ἀφανῆ καὶ ἄδηλον χάριν τούτοις καταδέσθαι] Id est, quam ab istis occultam et incertam gratiam inire, a reo scilicet absoluto, et ab ejus amicis, qui ignorabant damnantes et absolventes. passiva voce usus est verbo κατατίθημι, quo Lucianus quoque pro *rependere gratiam*, et *paria facere* sæpe utitur. Idem Demosthenes alibi, *εὐόμενος εἰς τὴν ἀνθρώπων χάριν καταθέσθαι*, existimans a muliere gratiam se initurum, hoc est, *καταχαριεῖσθαι*. Latine collocare gratiam dicitur. IDEM.

ξδ'. Τίνα] F. τίνα γὰρ ἂν, Αἰσχίνη, κ. τ. λ. propter παράσχωμαι. MARKLAND.

Πεπρεσβεῦσθαί σοι] Pnto παρὰ σε.

πεπρεσβεῦσθαί σοι. Alioquin ineptum esset τὸ πολλά. JURIN. Similiter etiam infra ζ. σγ'. ad ini. erratum esse arbitror: ἄνθρωπος πολλά καὶ δεινὰ πεπρεσβεύσας. Interea tamen minus necessaria conjectura illa Lambini, v. 8. φανερόν τι ποιῆσαι — τῶν σοὶ πεπρεσβευμένων, ubi commendavit *παραπεπρεσβευμένων* (voluit dicere *παραπεπρεσβευμένων*), atque etiam, quæ mihi olim placebat, v. 13. *παμμέγεθες σημεῖον τῶν παραπεπρεσβευμένων*. Licet hoc potius mutari debuit, quam illud. TAYLOR.

Ταῦτα δήπου ταῦτα] Αὐτὰ δήπου ταῦτα. WOLF. Ταῦτα δήπου ταῦτα Cod. Aug. Cæteri omnes, tam cusi, quam manu exarati, (a qua lectione tacitus abire non debuit Wolfius in sua Impressione) ταῦτα δήπου ταῦτα cum emphasi et quadam vehementia. TAYLOR.

Τοῖς ἄλλοις] F. παρὰ τοῖς ἄλλοις. MARKLAND.

Δὲ Δημοσθ.] Exsulare debere videtur istud δέ. JURIN. Deest quidem in Reg. a. Sed non recte. Vide præstantissimum D'Orvillium ad Chariton. Aphrodis. VII. 1. fin. Verba enim ita non sunt

πρεσβευμένων· εἶτα ἀν ὑμᾶς ἀπαγάγη τῷ λόγῳ, νεανιεύσεται, καὶ περιϊὼν ἐρεῖ, πῶς; τί; τοὺς δικαστὰς ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, ὡχόμεν τὸ πρᾶγμα αὐτῶν ὑφελόμενος. μὴ σύ γε· ἀλλ' ὑπὲρ ὧν ἀγωνίζῃ, ὑπὲρ τούτων ἀπολογοῦ —. τότε δὲ, ἠνίκα ἐκείνον ἔκρινες, ἐξῆν σοι κατηγορεῖν καὶ λέγειν ὅ, τι ἐβούλου. ἀλλὰ μὴν, καὶ ἐπὶ τοῖς δικασταῖς ἔλεγες, οὐδένα μάρτυρα ἔχων, ἐφ' οἷς ἔκρινες τὸν ἄνθρωπον, παρασχέσθαι,

Φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἢν τινα πολλοὶ
Λαοὶ ¹ φημίζωσι. ² Θεός νυ τίς ἐστὶ καὶ αὐτή.

οὐκοῦν, Αἰσχίνη, καὶ σὲ πάντες οὔτοι χρήματα ἐκ τῆς πρεσβείας ³ φασὶν εἰληφέναι· ὥστε καὶ κατὰ σοῦ δῆπουθεν

Φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἢν τινα πολλοὶ
Λαοὶ ⁴ φημίζωσιν.

ὅσω γὰρ αὖ σε πλείους ἢ ἐκείνον αἰτιῶνται, θεώρησον ὡς

¹ φημίζωσι

² Θεός νυ τίς ἐστὶ

³ φασὶν ἐκ τῆς πρεσβείας

⁴ φημίζωσι. Θεός νυ τίς ἐστὶ καὶ αὐτή. Ἔσω

accipienda: ἔλεγε τότε, ὅτι ἀπολογήσεται Δημοσθένης — *Tum dixit, quod Demosthenes defensionem parabit, vel, Demosthenem defensurum esse. Verum hoc potius pacto: scil. ἔλεγε τότε, ὅτι* — (*Tum hac oratione usus est, NEMPE*) “*Ἀπολογήσεται δὲ Δημοσθένης* — *Ea nempe voluit putari ipsissima verba Æschinis, et sunt: quæ, juxta distinctionem Italici Interpretis, continuantur usque ad vocem ἀπολογοῦ.*” v. 5. p. seq. TAYLOR.

τῷ λόγῳ] *Futilis Versio, a causa abduzerit. Quæ si mens Demosthenis fuisset, scripsisset procul dubio eadem syntaxi, qua statim scribit, τοὺς δικαστὰς ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως. Recte Anonymus Interpres: si vos orando seduxerit.* TAYLOR.

Πῶς; τί;] *Est dialogus inter Demosthenem et ipsius amicos. Quomodo res peracta est? quid egisti? Deinde responsio Demosthenis. AUGER.*

Μὴ σύ γε] *Wolfius, nequaquam vero. Potius, Tu ne ita feceris. JURIN. Est Demosthenis orationem convertentis ad Æschinem. AUGER.*

Ἐπὲρ — ὑπὲρ] *Melius utroque in loco περὶ cum MSS. TAYLOR.*

τὸν ἄνθρωπον παρασχέσθαι] *Dubia est Distinctio, utrum ἔκρινες τὸν ἄνθρωπον, an, παρασχέσθαι τὸν ἄνθρωπον. Sed quia Æ-*

schines *Fama nititur, loco Testium, legendum videtur: ἐφ' οἷς ἔκρινες τὸν ἄνθρωπον, τὴν φήμην παρασχέσθαι. Ut enim in Orat. Æschinis (aliter enim dixisse, quam scripsisse, probabile est) hæc verba ipsa non sint, sententia tamen est eadem. Quare vertere malim: Atqui et apud judices dicebas, Te, qui nullo teste crimen homini objectum probare posses, Famam testem producere. WOLF. Et meo quidem judicio emendatius: quia Æschines loco testium famæ innixus est. BROOK. Male Wolfius: Quin et ad judices dicebas, Te, qui nullum actionis tue testem haberes, ipsum hominem exhibere. Transferendum potius: Quin et apud judices, cum earum rerum, quarum hominem accusabas, testem omnino nullum posses exhibere, dicebas. JURIN.*

τὸν ἄνθρωπον, παρασχέσθαι] *Aliter distinxit Wolfius, sed non bene. MARLAND. Recte etiam Ulpianus: οὐδένα μάρτυρα διπλάμενος παρασχέσθαι ἐπὶ τούτοις, ἐφ' οἷς τίμαρχον ἔκρινες. TAYLOR.*

φημίζωσι] *Codd. MSti, et Impressi, pariter ut in Orat. Æschinea, περὶ παρασχημίζωσι vel φημίζωσι. Ita fere variatur in illa altera c. Timarch. Atque etiam eadem est inconstantia scribendi in MStis Hesiodi. IDEM.*

ἔχει. τὸν μὲν Τίμαρχον, οὐδ' οἱ πρόσχωροι πάντες ἐγίνωσκον· ὑμᾶς δὲ τοὺς πρέσβεις, οὐδεὶς Ἑλλήνων, οὐδὲ Βαρβάρων ἔσθ' ὅς τις οὐ φησὶ χρήματα ἐκ τῆς πρεσβείας εἰληφέναι. ὥστ' ¹ εἴπερ ἀληθῆς ἢ φήμη, καὶ καθ' ὑμῶν ἐστὶν ἢ παρὰ τῶν πολλῶν. ἦν ὅτι πιστὴν εἶναι δεῖ, καὶ ² θεὸς νυ τίς ἐστὶ καὶ αὐτὴ, καὶ ὅτι σοφὸς ἦν ὁ ποιητὴς ὁ ταῦτα ποιήσας, σὺ δὴ ὠρίσας αὐτός.

ὁ. Ἔτι τοίνυν ἱαμβεῖα δῆπου συλλέξας ἐπέβαινον· οἶον,

Ὅς τις δ' ὁμιλῶν ἤδεται κακοῖς ἀνῆρ,
 Οὐ πῶποτ' ἠρώτησα· γιννώσκων, ὅτι
 Τοιοῦτός ³ ἐστὶν οἷς περ ἤδεται ζυνών.

εἶτα τὸν εἰς ⁴ τοὺς ὄρνις εἰσιόντα, καὶ μετὰ Πιτταλάκου περιϊόντα, καὶ τοιαῦτ' εἰπὼν, ἀγνοεῖτ', ἔφη, ποῖόν τινα ἠγεῖσθαι δεῖ; οὐκοῦν, Αἰσχίνη, καὶ κατὰ σοῦ τὰ ἱαμβεῖα ταῦθ' ἀρμόσει νῦν ἐμοί· καὶ ἐγὼ λέγω πρὸς τούτους, ὀρθῶς καὶ προσηκόντως ἔρῳ. ὅστις δ' ὁμιλῶν ἤδεται, καὶ ⁵ ταῦτα πρεσβεύων Φιλοκράτει, οὐ πῶποτ' ἠρώτησα, γινώσκων, ὅτι ἀργύριον εἴληφεν οὗτος, ὥσπερ Φιλοκράτης ὁ ὁμολογῶν. λογογράφους τοίνυν καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους, καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, αὐτὸς ἐξελεγχθήσεται τούτοις 418 ὡν ἔνοχος. ταῦτα μὲν γὰρ τὰ ἱαμβεῖα ἐκ Φοίνικὸς ἐστὶν Εὐριπίδου. τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα, οὐδεπώποτε, οὔτε Θεόδωρος, οὔτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίνατο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων

¹ εἴπερ ἐστὶν ἀληθῆς

⁴ τὰς

² θεὸς νύ τίς ἐστι

³ ἐστὶν ἕκαστος οἷς περ

⁵ ταῦτα

Ἄληθης] Restitue verbum cum Ulpiano et plurimis membranibus: ὥστ' εἴπερ ἐστὶν ἀληθῆς ἢ φήμη. IDEM.

Ὁ ποιητής] Abest ab uno exemplari. Cur non ab omnibus? Age consule auricularas, et judica: Σοφὸς ἦν ὁ ταῦτα ποιήσας. Et, Σοφὸς ἦν ὁ ποιητὴς, ὁ ταῦτα ποιήσας. Existimavit sedulus glossographus, lectorem latere potuisse notionem τοῦ ποιεῖν, i. e. versus facere: adeoque exadversum his verbis ὁ ποιήσας, admonuit, idem id esse, ac si scripsisset Auctor ὁ ποιητὴς. IDEM.

ὁ. Τοιοῦτός] Malim Τοιοῦτός ἐσθ' οἷοσπερ, ut et in Timarchea notavi. WOLF. Ita MARKLAND.

εἶτα τὸν τοῦς] Lego, εἶτα τὸν ὡς τοῦς ὄρνις, aut potius, ὄρνεις. WOLF. Vid. Var. Lect.

Ὅρνις] Dicitur pro ὄρνιθας. Hic, gallos gallinaceos. Ludus erat quidam Athenis in quo galli gallinacei pugnantes inter se committebantur. AUGER.

Τὰ τρίτα λέγων] Egrege explicat eruditissimus Valesius, dum commentatur ad pag. 197. Notarum Maussaci. Similiter H. Stephanus Thes. L. Gr. Tom. I. col. 104. qui etiam anticipavit solertem illam conjecturam Valesii in hoc loco Plutarchi de Rep. bene gerenda, scil. "Ατοσων γάρ ἐστι, τὸν ἐν τραγωδίᾳ πρωταγωνιστὴν Θεόδωρον ἢ Πάλλον ὄντα μισθωτῶν τῶν τρίτων (non τρία) λέγοντι πολλάκις ἐπεσθαι καὶ προσδιαλέγεσθαι ταπεινῶς, ἀν ἐκείνος ἔχη τὸ διάδημα καὶ τὸ σκήπτρον. Adjungere liceat Ulpianum ad Orat. de Pace, prout optime emendatur a Lambino: Οἱ ἀρχαῖοι ὑποκριτὰς ἐκάλουσαν τοὺς

διετέλεσεν, ἀλλὰ Μόλων ἠγωνίζετο, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν Ἀντιγόνην δὲ Σοφοκλέους, πολλάκις μὲν Θεόδωρος, πολλάκις δὲ Ἀριστόδημος ὑποκείται, ἐν ἣ πεποιημένα ἰαμβεῖα καλῶς καὶ συμφερόντως ὑμῖν πολλάκις οὗτος εἰρηκῶς, καὶ ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος, παρέλιπεν. ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι ἐν ¹ πᾶσι τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς, ἐξαίρετόν ἐστιν, ὥσπερ γέρας ² τί, τοῖς τριταγωνισταῖς, τὸ, τοὺς τυράννους, καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσεῖναι. ταῦτα τοῖνυν ἐν τῷ δράματι τούτῳ σκέψασθε, ὁ Κρέων Αἰσχίνης οἷα λέγων πεποιήται τῷ ποιητῇ· ἀ οὔτε πρὸς ³ αὐτὸν οὗτος ὑπὲρ τῆς πρεσβείας διελέχθη, οὔτε πρὸς τοὺς δικαστὰς εἶπε. λέγε.

ΙΑΜΒΕΙΑ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΕΞ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
 Ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῆ.
 Ἐμοὶ γὰρ, ὅς τις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν,
 Μὴ τῶν ἀρίστων ἀπτεται βουλευμάτων,
 Ἄλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει,
 Κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ.
 Καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
 Φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
 Ἐγὼ γὰρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὄρων αἰεὶ,
 Οὐτ' ἂν σιωπήσαιμι, τὴν ἄτην ὄρων
 Στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας·

419

¹ ἅπασι

² τι

³ αὐτὸν

νῦν κωμικοὺς καὶ τραγικοὺς λεγομένους· οὗτοι δὲ ἦσαν τρεῖς, ὁ μὲν πρωταγωνιστής, ὁ δὲ δευτεραγωνιστής, ὁ δὲ τριταγωνιστής. Et tamen, licet Tertianus ille Actor infimæ erat conditionis, Æschines noster, qui istas partes egit, Creontem in Tragedia fingitur representasse. Id enucleabit Scriptor vetustissimus, ὁ τὰς θεατρικὰς ἱστορίας συγγράψας, ab Ulpiano in hoc loco conservatus: διὰ τοῦτο τοῖς τριταγωνισταῖς τὰς ὑποκρίσεις τῶν δυναστευόντων παρέχεται, ἐπεὶ δὲ ἦττόν ἐστι παθητικὰ τὰ ὑπέρογκα. Ita corrigerem, non, uti edi solet, ἦττόν ἐστι παθητικὰ καὶ ὑπέρογκα. Nam Longinus: Ἐγκώμιζα, καὶ τὰ Πομπικὰ καὶ Ἐπιδεικτικὰ τὸν μὲν ὄγκον καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἄσπαντος περιέχει, πάθους

δὲ χηρεύει κατὰ τὸ πλεῖστον. ζ. 8. TAYLOR.

Τοὺς τυράννους — εἰσεῖναι] Si recte habet εἰσεῖναι, transitivum hic videri potest, εἰσεῖναι τοῖς τυράννοις, intrare tyrannos, i. e. intrando agere, vel, exhibere tyrannos, ut saltare Cyclopa, pro, saltando exhibere Cyclopa, apud Horatium. Sin neutrum sit εἰσεῖναι, hoc modo supplenda erit Constructio: ἐξαίρετόν ἐστιν — τὸ [αὐτοὺς ὄντας] τοὺς τυράννους, καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσεῖναι. Quod verius. MARKL.

Οἷα λέγων] Qualia dicens inductus est a Poeta. AUGER.

Ἀμήχανον κ. τ. λ.] Vers. 175 seq. ed. Brunck.

Οὐδαμοῦ] Nullius, nempe, pretii. AVG.

Οὐτ' ἂν φίλου ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
 Θείμην ἐμαυτῶ, τοῦτο γινώσκων, ὅτι
 Ἥδ' ἔστιν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἐπι
 Πλέοντες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.

οά. Τούτων οὐδὲν ¹ Αἰσχίνης εἶπε πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ πρεσβείᾳ, ἀλλ' ἀντὶ μὲν τῆς πόλεως, τὴν Φιλίππου ξενίαν, καὶ φιλίαν, ² πολλῶ μείζονα ἠγήσατο αὐτῶ, καὶ λυσιτελεστέραν, ἐρῶσθαι πολλὰ φράσας τῶ σοφῶ Σοφοκλεῖ. τὴν δὲ ἄτην ὀρῶν στείχουσαν ὁμοῦ, τὴν ἐπὶ Φωκίας ³ στρατείαν, οὐ προεῖπεν, οὐδὲ προεξήγγειλεν, ἀλλὰ τούναντίον, συνέκρυψε, καὶ συνέπραξε, καὶ τοὺς βουλομένους εἰπεῖν διεκώλυσεν, οὐκ ἀναμνησθεῖς ὅτι ἥδ' ἔστιν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἐπι τελοῦσα μὲν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ καθαίρουσα, καὶ καρπουμένη τὰς τῶν χρωμένων οἰκίας, ἐξέδρεψε τοσοῦτους τουτουσί· διδάσκων δ' ὁ πατὴρ γράμματα, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, πρὸς τῶ τοῦ Ἡρώος τοῦ ἱατροῦ, ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη· ὑπογραμματεύοντες δὲ οὗτοι, καὶ ὑπηρετοῦντες ἀπάσαις ταῖς ἀρχαῖς, ἀργύριον εἰλήφεσαν, καὶ τὸ τελευταῖον, ὑφ' ὑμῶν γραμματεῖς χειροτονηθέντες, δὴ ἔτη διετράφησαν ἐν τῇ Θόλῳ· πρεσβεῦν δ'

¹ Αἰσχίνης οὐδὲν² πολλῶ καὶ μείζονα³ στρατιᾶν

οά. Ἐρῶσθαι] *Valedicens Sophocli. Divagatur Wolfius et nugatur Scholiastes. TAYLOR.*

Ὅμοῦ] *F. στείχουσαν ὁμοῦ τῆ — στρατείας, vel στείχουσαν χθονί, τὴν — στρατείαν — MARKLAND.*

Τὴν ἐπὶ Φ. στρατείαν] *Potest accipi κατ' ἐπεξήγησιν. Sed quid si ὁμοῦ τῆ ἐπὶ Φωκίας στρατεία? WOLF. Ita etiam legi voluit Vir celeberrimus in Animadvers. ad Chariton. pag. 540. TAYLOR.*

Ἐπι τελοῦσα] *Nonnulli conjunctim ἐπιτελοῦσα. Quos bene refutat Ulpianus. IDEM.*

Οἰκίας] *F. οὐσίας. Nisi sit, quale istud Lucæ XX. 47. οἱ κατεσθίονσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν. MARKLAND.*

Ἡρώος] *Ἡρῶ Codd. Regg. a. d. et, emendatiores cæteris, Harl. et Aug. Arridere forte potest quibusdam Lectio Obsop. et Ask. πρὸς τὸ Ἡρῶν τοῦ ἱατροῦ. Contra tamen explicat σχ. cui conjungas Meurs. Athen. Attic. III. 1. TAYLOR.*

Ἱατροῦ] *Subaudi ἰερωῦ, funo. Quis sit Heros ille medicus ignoratur, nominatur*

Calamites in oratione pro Ctesiphonte. AUGER.

Ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη] *Ut poterat quidem, sed tamen in hac urbe vivebat. ἀλλ' οὖν, ἀντὶ τοῦ, ὅμως dixit, vel ἀλλ' ὅμως potius. ac si diceret, ὅπως μὲν ἠδύνατο, ὅπως δ' οὖν ἐν ταύτῃ ἔζη. Cicero at certe eodem modo usus est, sed in-terpositis aliis verbis inter at et certe, ut adderet gratiam, ut pro Marcello: "Itaque illam tuam præclarissimam vocem invitus audivi, satis te diu vel naturæ vixisse, vel gloriæ. satis, si ita vis, fortasse naturæ, addo etiam, si placet, gloriæ. at id quod maximum est, patriæ certe parum." προστιθεῖν δ' ἂν εἰ οὕτω δοκεῖ σοι καὶ εὐδοξία. τῆ δὲ πατρίδι τὸ μέγιστον, ὀλίγον γε, vel, ὅμως μέντοι ὁ δὴ μέγιστον, τῆ πατρίδι γε ὀλίγον. Dicitur et ἀλλ' ὅμως, et ὅμως δ' οὖν. Idem Demosthenes in eadem, ὅμως δ' οὖν ἔτι καὶ τότε ἀκούσατε. Ex edit. HERVAG.*

Θόλῳ] *Laudat Harpocr. ex Orat. w. Παραπρεσβ. Et occurrit etiam infra, §. πῆ. fin. De hac voce, fere nihil habeo,*

ἀπέσταλτο νῦν οὗτος ἐκ ¹ ταύτης. τούτων οὐδὲν ἐσκέψασθε, οὔθ' ὅπως ² ὀρθῇ πλεύσεται, προσείδετο, ἀλλ' ἀνέτρεψε, καὶ κατέδυσσε. καὶ τὸ κατ' αὐτὸν, ὅπως ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ἔσται, παρεσκεύασεν. εἴτ' οὐ σὺ σοφιστὴς καὶ πονηρός γε; οὐ σὺ λογογράφος, καὶ θεοῖς ἐχθρός; ὃς, ἀ μὲν πολλάκις ἠγωνίσω καὶ ἀκριβῶς ἐξηγίστασο, ὑπερέβης· ἀ δὲ οὐδεπώποτε ἐν τῷ βίῳ ὑπεκρίνω, ταῦτα ζητήσας ἐπὶ τῶ τῶν πολιτῶν βλάβῃαι τινὰ, εἰς μέσον ἤνεγκας;

οβ'. Φέρε δὴ καὶ περὶ τοῦ Σόλωνος ὃν εἶπε λόγον, σκέψασθε. ἔφη γὰρ τὸν Σόλωνα ἀνακειῖσθαι τῆς τῶν τότε δημογορούντων σωφροσύνης παράδειγμα, εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον, ἐπιπλήττων ³ τί καὶ λοιδορούμενος τῇ τοῦ Τιμάρχου προπετεία. καί τοι τὸν μὲν ἀνδριάντα τοῦτον οὕτω πεντήκοντα ἔτη φασὶν ἀνακειῖσθαι Σαλαμίνοι· ἀπὸ Σόλωνος δὲ, ὁμοῦ διακόσιά ἐστὼ ἔτη καὶ τεττα-

¹ ταύτης αὐτῆς.² ὀρθῇ πλεύσεται³ τί

quod adjiciam exquisitæ doctrinæ H. Stephani Thes. Gr. L. T. I. col. 1573. qui omnia, quæ ad hanc vocem spectant, congegissit ex Lexicis antiquis, ex Servio et Ulpiano nostro, aliisque Scriptoribus. Videtur Camera fuisse fornicata, ea fere figura, qua effigiebantur in sæculis sequentibus Ædes Capitulares in Ecclesiis et Monasteriis. Apud antiquos hic congregabantur, alebantur, et fortasse erudiebantur quoque, Ædium Sacrarum ministri famulique. Et, ut apparet, unumquodque Templum suam Tholon habebat, in qua Pueruli literis operam darent. Ἐν δὲ τῇ Θόλῳ τοῦ Πτόλου Ἀπόλλωνος μαθὼν τις ἡμῶν ἐνέγραψεν, Ἀχιλλεὺς καλός. Ita in schedis meis annotatum reperi ex Auctore, cujus nomen elapsum est: sive Synesius fuerit, ut arbitrari fuisse, sive quispian alius. De Tholo plurima etiam collegit diligentissimus I. Meursius Ceramicæ Cap. 7. ut alios præteream. TAYLOR.

Ἄρθῳ] Ταύτης ἔστι.

Πλέοντες ὀρθῆς habet Poeta. WOLF. F. ἐπ' ὀρθῆς. Vid. supra v. 3. p. præc. MARKLAND. Ὄρθῃ in recto casu exciderunt Parisienses. TAYLOR.

Εἴτ' οὐ σὺ κ. τ. λ.] Ita distinguendum: εἴτ' οὐ σὺ σοφιστὴς; καὶ πονηρός γε. οὐ σὺ λογογράφος; καὶ θεοῖς ἐχθρός. Nonne Tu igitur literator es? Immo et improbus quidem. Nonne Tu scriptor Orationum? et quidem Diis invisus: qui — Verba, καὶ πο-

ηρός γε, et, καὶ θεοῖς ἐχθρός, sunt responsa ipsius Demosthenis. MARKLAND. Vulgo enim hæc omnia velut una continua interrogatio, sine interjecta responsione esserunt. REISK.

οβ'. Εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον] Ἀντὶ τοῦ, εἶσω τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐσθῆτος. Sic Plato in Theæteto: ἀναβάλλεσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένον ἐπὶ δεξιᾷ ἐλευθέρως. Et Athenæus l. 1. Ἐμελε τοῖς παλαιῶς, καὶ τοῦ κοσμίου ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, καὶ τοὺς μὴ τοῦτο πειοῦντας ἐσκωπτεν. WOLF. Conjunge Vales. ad Excerpt. Polyb. pag. 34. Recte autem mihi videor distinxisse: εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα, ἀναβεβλημένον: Quasi diceret: Stat Solo paludatus, vel tunicatus, manum intra vestem habens. Hoc neglexit in versione Wolfius, quia non intellexit. Eo habitu erat Solo. Adjuvat iste locus Plutarchi in Phocione T. IV. pag. 179. οὐδὲ ἐκτός ἔχοντα τὴν χεῖρα τῆς περιβολῆς ἔτε τύχον περιβεβλημένος. Et ex his locis inter se collatis lucis aliquantulum fœnerabitur Suidas: Ἀναβάλλεσθαι τὸ ἰμάτιον οἱ Ἀττικοὶ, οὐ Περιβάλλεσθαι λέγουσιν. TAYLOR.

Ἀπὸ Σόλωνος] Utrum a nato, an mortuo, an florente? In quo genere loquendi sæpe haud injuria majorum Scriptorum diligentiam requiras. WOLF. Recte. Meursius non animadvertit hanc inconstantiam veterum Scriptorum: adeoque retro computando ad Olymp. XLVI. 3. (quo tempore Solo Rempublicam istam

ράκοντα, εἰς τὸν ¹ νυνὶ χρόνον. ὥσθ' ὁ δημιουργὸς, ὁ τοῦτο πλάσας τὸ σχῆμα, οὐ μόνον οὐκ αὐτὸς ἦν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ἀλλ' οὐδ' ὁ πάππος αὐτοῦ. τοῦτο μὲν τοίνυν εἶπε τοῖς δικασταῖς, καὶ ἐμιμήσατο· ὁ δὲ τοῦ σχήματος ἦν τούτου πολλῶ τῇ πόλει λυσιτελέστερον, τὸ τὴν ψυχὴν ² τοῦ Σόλωνος ἰδεῖν, καὶ τὴν διάνοιαν, ταύτην οὐκ ἐμιμήσατο, ἀλλὰ πᾶν τούναντίον. ἐκεῖνος μὲν γε, ἀφεστηκυῖας Σαλαμῖνος Ἀθηναίων, καὶ θάνατον ³ τὴν ζημίαν ψηφισαμένων, ἂν τις εἶπη κομίζεσθαι, τὸν ἴδιον κίνδυνον ὑποθεῖς, ἐλεγεία ποιήσας ἤδε, καὶ τὴν μὲν χώραν ἔσωσε τῇ πόλει, τὴν δ' ὑπάρχουσαν αἰσχύνην ἀπήλλαξεν· οὗτος δὲ, ἦν ⁴ ὁ Βασιλεὺς καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες ὑμετέραν ἔγνωσαν, Ἀμφίπολις, ταύτην ἐξέδωκε, καὶ ἀπέδοτο, καὶ τῶ ταῦτα γράφοντι συνεῖπε Φιλοκράτει. ⁵ ἄξιόν γε. οὐ γὰρ ἦν Σόλωνος αὐτῶ ⁴²¹ μεμνήσθαι. καὶ οὐ μόνον ἐνταῦθα ταῦτ' ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ κείσε ἐλθὼν, οὐδὲ τούνομα ἐφθέγγετο τῆς χώρας, ὑπὲρ ἧς ἐπρέσβευε. καὶ ταῦτα αὐτὸς ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς. μέμνησθε γὰρ δήπου λέγοντ' αὐτὸν, ὅτι ⁶ περὶ Ἀμφιπόλεως εἶχον μὲν καὶ γὰρ λέγειν· ἵνα δ' ἐγγένηται Δημοσθένει περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, παρελίπων. ἐγὼ δὲ παρελθὼν, οὐδὲν ἔφην ⁷ τούτων ἂν ἐβούλετο εἰπεῖν πρὸς Φίλιππον, ἐμοὶ παραλιπεῖν· θᾶπτον γὰρ ἂν τοῦ αἵματος, ἢ λόγου μεταδοῦναί τι· ἀλλ', οἶμαι, ⁸ τὸν χρέματ' εἰληφότα, οὐκ ἦν ἀντιλέγειν πρὸς Φίλιππον, τὸν ὑπὲρ τούτου δεδωκότα, ὅπως ἐκεῖ-

¹ νυνὶ παρόντα χρόνον ² τὴν ³ [τὴν] ⁴ Deest articulus. ⁵ ἄξιόν γε (οὐ γάρ;)
 ⁶ περὶ δ' Ἀμφ. ⁷ τούτων ⁸ χρέματ' εἰληφότι

latis legibus ordinavit) deprehendit annos excurrisse CCLII. Ad quem fere computum Auctoris nostri textum conformari voluit. Vide ejus Solonem cap. extremo. Sed melius cum Wolfio cogites, Demosthenem rem liberius suppuitasse, et more rotundiore; Anni sc. sunt CCXL. præterpropter. Atque ea est vis τοῦ ἐμοῦ, ut alibi annotavimus, sc. ad Aristogit. I. pag. 785. 23. Ed. Reisk. TAYLOR. Corsinii Fast. Att. III. 101. A morte Solonis anni 214. σ. ἔτη καὶ μ. 240. σ. καὶ ν. Meurs. potius σ. καὶ ι. vel x. vel potius id. quod librarii oscitantia mox in μ. abiit. Hæc Corsinius l. c. TAYLOR in schedis.

καὶ τὴν διάνοιαν ταύτην] Ita distinguas.

MARKLAND.

Σαλαμῖνος] F. Σαλαμῖνος, καὶ Ἀθηναίων θάνατος, etc. IDEM.

Οὐ γὰρ] Distingue: ἄξιόν γε (οὐ γάρ;) ἦν Σόλωνος etc. Sic contra Androt. pag. 616. 16. Ed. Reisk. ὁμοίον γε (οὐ γάρ;) τοῦτο etc. Distingui quoque potest: ἄξιόν γε (οὐ γάρ ἦν;) Σόλωνος etc. Respondet nostrati locutioni: Was it not? Contra Aristocr. pag. 673. 19. ed. Reisk. καλὰ γε (οὐ γάρ;) ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, etc. ubi vide Cl. Taylorum, qui et ibi hujus loci meminuit. Vid. et De Coron. §. μγ'. ad init. IDEM.

Οὐδὲν ἔφην τούτων] Malim τοῦτον. WOLF.

Οὐκ ἦν] F. οὐ χρῆν. MARKLAND.

νῆν μὴ ἀποδῶ. λέγε δὴ μοι λαβὼν καὶ τὰ τοῦ Σόλωνος ἐλεγεία ταυτί· ἴν' εἰδῆτε, ὅτι καὶ ὁ Σόλων ἐμίσει τοὺς, οἷος οὗτος, ἀνθρώπους. σὺ λέγειν εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα, Αἰσχίην, δεῖ, οὐ· ἀλλὰ πρῆσβεύειν εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα. σὺ δ' ἐκεῖ προτείνεις, καὶ ὑποσχῶν, καὶ καταισχύνεις τούτους, ἐνθάδε σεμνολογῆ; καὶ λογάρια δύστηνα μελετήσας καὶ φωνασκήσας, οὐκ οἶε δίκην δάσειν τηλικούτων καὶ τοσούτων ² ἀδικημάτων; καὶ πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, περινοστῆς, καὶ ἐμοῖ ³ λοιδορῆ. λέγε σύ.

¹ Deest articulus.² ἀδικημάτων, ἂν³ λοιδορῆ;

Ἐμίσει κ. τ. λ.] Id est, ἐμίσει τοὺς ἀνθρώπους [οἱ ἦσαν τοιοῦτοι] οἷος οὗτος [ἔστι]. Ita Æschines π. Παραπρῆσβ. pag. 316. 11. ed. Reisk. τρισμαυγίους κιναιδούς, οἷος περὶ σὺ. IDEM.

Οὐ λέγειν κ. τ. λ.] Tangit hunc locum Eustathius ad Iliad. Γ. 216. Χερῶν κινήσει — ἦν Δημοσθένης μὲν ἐποιοῖτο, Αἰσχίης δὲ ἀπέστργεν, ὁ καὶ ἀκούσας ἐν Δημοσθένους χρεῖναι τοὺς ῥήτορας πρῆσβεύοντας εἶσω τὰς χεῖρας ἔχειν, οὐ μὲν ἐξ ἀνάγκης δημηγοροῦντας. Et Hermogenes quoque pag. 165. Edit. Porti. TAYLOR.

Κὰν πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, περινοστῆς] Id est, oberres, obambules, ex patieris per urbem. Hoc enim περὶ significat in compositione in quibusdam verbis. Synes. Theophilo, de vagis sacerdotibus compendia sua sacerdotiorum commutatione sectantibus: καρπύονται δὲ τὰς τιμὰς, ἐκεῖ περινοστῶντες ὅπου δεδαλωτέρων. Porro autem πιλίδιον hoc loco apud Demosthenem, τὴν ἐπιτηδευτὴν κόμην intelligo, id est, adulterinum comam, quem Latini uno verbo galericulum appellant, Tranquillus etiam capillamentum. dicitur Græce quoque φενάκη, a quo φενакисμός, et verbum φενакίζειν, pro impostura et imponere, quo Demosthenes identidem uti solet. Et edit. HERVAG.

Πιλίδιον] “ Quod Græci πῖλον, πιλίον, πιλίδιον dicunt, hoc Latini pileum et pileolum vocant. Pollux: οὐ μόνον δὲ πιλίδιον, ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος σῆλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ παρὰ τοῖς ποσίν. Demosth. περὶ Παραπρῆσβ. καὶ πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν, περινοστῆς. Budæus in Pandectis hanc Demosthenis locum exponens, τὴν ἐπιτηδευτὴν κόμην intelligit, quæ φενάκη etiam πρόσθετος ἐπερίδεται κόμην dicitur. A quo ut invitus dissentiam, facit primum Interpres, deinde Aristophanes in Comœdia, quæ Ἀχαρνῆς in-

scribitur:

Ἐπιτιθεῖ, ἐπειδὴ περὶ ἐχαίρω μοι ταδί, καὶ κείνά μοι δὲς τάκλιουθα τῶν ῥακῶν, τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.

Ex his vocibus, ἀκίλουθα τῶν ῥακῶν, ut πιλίδιον petasum exponas, necesse est: id quod etiam Glossographus agnoscit. Plato Πολιτ. γ. Ἐὰν δὲ τις αὐτῷ μακρὰν διαίταν προστάτη, πιλιδιά τε περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεῖς. An ulla ægrotationis generi conveniat adulterina coma, cuius perspicuum esse potest.” Hæc BRODÆUS Miscell. I. 12. Confer et quæ Junius item II. Animadv. 6. Quicquid demum sit, sive, ut isti volunt, Demosthenes noster adversario suo mollicie notam his verbis insurere voluit, sive veræ sint hariolationes, quas Ulpianus produxit, liceat certe lectori ob oculos ponere, quæ Plutarchus in vit. Solon. pag. 180. T. I. Ed. Bryan. Ἐλεγεία δὲ κρύφα συνδεις, [Solo] καὶ μελετήσας, ὥστε λέγειν ἀπὸ στόματος, ἐξεπῆδυσεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἄφρον πιλίον περιτιθέμενος. ὄχλου δὲ πολλοῦ συνδραμόντος, ἀναβάς ἐπὶ τὸν τοῦ κήρυκος λίθον, ἐν αὐτῷ διεῖ- ἤλθε τὴν ἐλεγείαν, ἧς ἔστιν ἀρχή,

Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἡμερτῆς Σαλαμῖνος, Κόσμον ἐπέων ὠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

An ad hanc historiam Demosthenes hic alludat, viderit Annotator, qui id asseruit ad Plutarchum. Interea tamen habet lector meus ex hac narratione Plutarchi, quod displicere non possit. TAYLOR.

Πιλίδιον λαβὼν] Pileolum accipiens. Misesere se torquent commentatores ut hæc verba explicent, neque ulla mihi ardidet eorum explicatio. Ego supposui, forte gratuito, πιλίδιον esse gestamen capitis cum actor versus in scena recitaret, et ad hanc mentem huncce locum verti. AUGER.

ΕΛΕΓΕΙΑ ΣΟΛΩΝΟΣ.

Ἡμετέρα δὲ πόλις, κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
Αἴσαν, καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων.

ΕΛΕΓΕΙΑ ΣΟΛΩΝΟΣ] Solonis Poeticen sive usum in versibus pangendis prædicant præter alios Æschines c. Ctesiph. pag. 500. 1. ed. Reisk. qui eum vocat ἄνδρα περὶ ποίησιν καὶ φιλοσοφίαν διατετριφῶτα, et Plato in Timæo: δοκεῖν οἱ τὰ τ' ἄλλα σοφάτατον γεγονέναι Σόλωνα, καὶ κατὰ τὴν ποίησιν αὐτῶν ποικῶν πάντων ἐλευθεριώτατον. De e multi, inquam, scripsere, et nonnulli quædam citaverunt. Vid. Plutarch. in vita Solonis — Compar. Solon. et Poplicol. — de amore Divitiar. — Præcept. bene gerendæ Reip. — Sept. Sapient. Conviv. — Orat. Amator. — de Tranq. Anim. — de Perfectu in virtute etc. Adjiciunt maxime Philo Judæus, Clemens Alexandrinus, Aristoteles, Stobæus, Phrynichus, Laertius, Pausanias, Athenæus, Aristides, Gellius, Tertullianus, Eustathius, aliique. Ex Recentioribus Canter. V. Nov. Lect. 9. H. Steph. IV. Schediasm. 20, 21. Allat. de patr. Homeri, c. 5. Stanleius in vita Solonis, etc. In iis, quæ conservata sunt, elegantiam sane et nitorem, floremque illum Poeticum, quem sentimus, describit nemo, lector meus non maximum deprehendet: verum simplicitatem quandam, quæ primævos mores et ætatem redolet. Ejus lascivissimos versus memorat Apuleius in Apologia, et Plutarchus in vita. Et restant sane apud antiquorum nonnullos, quos modo adduxi, quædam ejus comædialis et petulantia. Honestus sane fragmentum, et elegantius paulo ad nos duravit, I. Stobæo Serm. IX. id procurante: in quo varii humani generis quæstus, artificia, et rationes, quibus homo ab homine distinguitur, lepide depinguntur. Et quoniam Stobæi Chartæ, doctæ sane et laboriosæ, in hac nostra ætate, atque hac Sapientia, non assidue teruntur, aut saltem non ea assiduitate teruntur, quam merentur, depromam pauca, atque lectorem donabo nem in illo Humanæ Vitæ Speculo Soloniano:

Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον
ἀλάται

Ἐν κροῖν, χεῖρῶν εἰκαδὲ κερδὸς ἄγειν,
Ἴχθυόεντ' ἀνεμόνσι φερέμενος ἀργαλείοισι,
Φειδωλῶν ψυχῆ· οὐδὲ μὲν Σήμερος.

Ἄλλος γὰρ τέμνων πολυδένδρον εἰς ἑναυτὸν
λατρεῖ, τοῖσι καρπῶν ἄφρα μέλει.

Ἄλλος Ἀθηνῶν τε καὶ Ἡφαίστου πολυ-
πέχην

Ἔργαλα εἰν χεῖροῖν ξυλλέγεται βίον.

Ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσῶν πάρα δῶρα δι-
δαχθεῖς,

Ἡμερτῆς σοφίης μέτρων ἐπιστάμενος.

Ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων,

Ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,

Ὅτι συνομαρτήσασσι θεοῖ· τὰ δὲ μόστιμα πάν-
τως

Οὐ τι τις οἰανὸς ῥύσεται, οὔθ' ἱερά.

Ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
Ἰητροί, καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεισσι τέλος.

Πολλάκι δ' εἰς ὄλιγας ἰδύνας μέγα γίγνεται
ἄλγος,

Κἂν τις λύσαιο ἤπια φάρμακα δούς.

Τὸν δὲ κακαῖς νόσοισι κυκώμενον ἀργαλείας
τε

Ἀφάμενος χεῖροῖν ἀψα τίθησ' ὄνηϊ.

Mendas, quibus obsiti sunt hi Elegi, tollere non vacat: ad alia festino. TAYLOR. Basilius de legendis Græcis citat tres versus Solonis, quos pariter laudat Plutarchus de sentiendo virtutis profectu, et in Solone. Exstant hodie inter Gnomas Theognidis versu 316. Verum in poesi non multum ablundant Solo et Theognis. See Plutarch. Prosaica of Theognis p. 9. ed. Gr. TAYLOR in schedis.

Ἡμετέρα] Poemation hoc esse ἀκέφαλον, annotatur in Altemp. Et continuo representatur hoc Distichon:

Ἴσμεν εἰς Σαλαμίνα μαχησόμενοι περὶ νήσου,
Ἡμερτῆς χαλεπὸν αἰσχρὸς ἀπασσόμενοι.

Qui hæc allevit margini Exemplaris Altempisiani, errorem magnum erravit. Arbitror enim, neque sine auctoritate, duo fuisse insignia et pervalgiora Poemata Solonis, elegiacis versibus concinnata; quorum unum hoc aut simile initium habere potuit: scil.

Ἴσμεν εἰς Σαλαμίνα μαχησόμενοι περὶ νήσου,
Ἡμερτῆς χαλεπὸν αἰσχρὸς ἀπασσόμενοι.

Alterum vero et diversum est id Fragmentum, quod beneficio Demosthenis hodie legimus. Hæc admonuit Ulpianus. Verum cum ille Annotator Altempisianus, et Scholiastes noster, Ulpianus, hæc scripserunt, quid hoc mali et infortunii in priore disticho, ubi Vox initialis et sensui et metro repugnat:

Ἴσμεν εἰς Σαλαμίνα — ?

Legere itaque:

Ἴσμεν εἰς Σαλαμίνα μαχησόμενοι περὶ νήσου.

Γοίῃ γὰρ μεγάθυμος, ἐπίσκοπος, ὀβριμοπάτρη,
 Παλλὰς Ἀθηναίη, χεῖρας ὑπερθευ ἔχει.
 Αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίησιν
 Ἄστοι βούλονται, χρήμασι πειθόμενοι,
 Δήμου δ' ἡγεμόνων ἀδίκος νόος, οἷσιν ἐτοῖμον
 Ὑβριος ἐκ μεγάλης, ἄλγεα πολλὰ παθεῖν.
 Οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παρούσας
 Εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.
¹ Χρήματα δ' ἰμεύρουσιν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπαῶσθαι,
 Πλουτοῦσι δ' ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενοι,

¹ [Χρήματα - - - πεπαῶσθαι.]

ἴομεν, Eamus, Proficiscamur, id quod expectare fas erat ab homine, qui carmen προτροπτικὸν canebat. Atque ita recte exaratur in Laertio. TAYLOR.

Τοῖς γὰρ μεγάθυμος] Sed bello Persico nihil profecit Minerva, si oraculo quod in Polymnia [c. 141.] refert Herodotus, credimus :

Οὐ δύναται Παλλὰς Δί' Ὀλύμπιον ἐξιλάσασθαι,
 Λισσομένη πολλοῖσι λόγοις καὶ μήτιδι πυκνῇ.

Ne tamen illa suam urbem prorsus destituisse videatur,

Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύσπα Ζεὺς
 Μῦνον ἀπόρρητον τελέθειν, τὸ σὲ τέκνα τ' ὀνήσει. WOLF.

Χεῖρας ὑπερθευ ἔχει] Festivissimus omnium et lepidissimus, qui scripsit, Poeta hos versus Solonis ita deridendus propinavit, Equit. 1168.

Κλ. Ἐγὼ δ' ἔτνος γε πείσινον, εὐχραν καὶ καλόν.
 Ἐτόρυνε δ' αὖθ' ἡ Παλλὰς, ἡ Πυλαιμάχος.

Αλ. ὦ δῆμ' ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκόπεϊ,
 Καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν, ζωμού πλέαν.

Δη. Οἶε γὰρ οἰκέισθ' ἂν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
 Εἰ μὴ φανερῶς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν;

Κλ. Τουτὶ τέμαχος σοι δᾶκεν ἡ Φοβετιστράτη.

Αλ. Ἦδ' Ὀμβριμοπάτρα γ' ἐφθὼν ἐν ζωμῷ κείας.

Ubi recte σχ. τὴν χύτραν] Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. Hæc animadvertit, Senatus Criticorum Princeps, ὁ μέγας Hemsterhusius

ad Lucian. Timon. Tom. I. pag. 119. Edit. Nov. TAYLOR.

Χρήμασι πειθόμενοι] Δαωροδοκούντες. WOLF.

Οἷσιν ἐτοῖμον] S. ἐστὶ παθεῖν ἄλγη πολλὰ ἐξ ὕβριος μεγάλης, sive ob petulantiam suam insignem; sive magnos cruciatus perferunt ab insolentia tyrannorum et crudelitate. IDEM.

Κατέχειν κόρον] Continere aut reprimere satietatem, [Ovid. 2. de art. aman. v. 437.]

Luxuriant animi rebus plerumque secundis :

Nec facile est æqua commoda mente pati. IDEM.

Οὐδὲ παρούσας — ἡσυχίῃ] In conviviis elati voluptate modestiæ obliviscuntur: indulgent genio usque ad ebrietatem et insaniam. ἐν ἡσυχίῃ, ἡσύχως, μεθ' ἡσυχίας. IDEM.

Χρήματα] Hoc distichon videtur laudari, verbis diversis, a Plutarcho, in vit. Solon. p. 174. T. 1.

Χρήματα δ' ἰμεύρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπαῶσθαι
 Οὐκ ἐθέλω πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.

Sed non est hujus loci. Pertinet enim ad poema bene longum, cujus partem modo laudavimus ex Stobæo. Deerat prior Versus in Wolfio: restituit autem Benenatus. TAYLOR.

Πλουτοῦσι] F. πλουτῆσαι. MARKLAND. Ἐργμασι] Ἐργμα, cum adspiratione, est περιφραγμα, κάλυμμα, παρὰ τὸ ἔρκω, unde ἔρκος ἐτ εἰρητή. Ἐργμα, cum tenui, ἔργον, ut apud Hesiodum,

ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἀρισται.

Utraque Scriptura locum habere potest :

Οὐδ' ἱερῶν κτεάνων, οὔτε ¹τί δημοσίων

1 τ1

τὰ γὰρ ἄδικα ἔργα ἔργματὰ ἔστι. Sententia est, injustis lucris eos ditari. Hesiodus:

Κακὰ κέρδεα ἴσα ἀτησιν. WOLF.

Οὐδ' ἱερῶν] Hic occurrunt duo Pentametri nullo Hexametro interveniente; et v. ult. p. 312. eadem conditione vicissim duo Hexametri. Aliter credo, quam Lex et Ratio Elegiarum postulavit, saltem apud Antiquos. Fortasse ea res movit Editores, ut avellerent in his locis et discernerent hos Elegos Solonis, quasi defectum indicarent: vel fortasse putarunt tria hæc esse Solonis fragmenta, ex diversis locis sumta, et hic quasi consarcinata. Ea est, inquam, Facies Editionum omnium. An ita se res habeat, necne, ignoro. Illud saltem teneo, neutiquam posse fieri, ut multa in istis lacunis, si tamen lacunæ sint, deessent: adeo bene cohereret et consequuntur, quæ hodie habemus. Hoc in Poetica versione, qualem Wolfii subjecimus, non adeo facile apparet. Apponemus igitur Etruscam, quæ nec pura puta est Poetica, verum utquæ inter Prosam et Poeticam ambulat:

*La Città nostra mai per fato iniqua
Non perirà, ne per voler di Giove.
Che quella che dal forte padre è nata
Pallade saggia, la difende, e regge.
Ma i cittadini, ch' all' oro sono intenti,
E la de gli ottimati ingiusta mente,
I quai sono a far mille ingiurie pronti,
Onde poscia patisce il popol tutto,
Corromper vogliono la lor gran cittade,
Perche nel ben non sanno temperarsi,
Ne celebrar l' allegre feste in pace,
Ne s' astengon dal sacro, o dal profano,
* Pur ch' adempian la lor ingorda voglia.
Ne servan la giustitia amica a Dio.
La qual tacendo, il presente, e'l passato
Vede, e tarda, ma al fin viene à punire.
Onde incurabil piaga la cittade
Assale tutta, onde ella poscia presto.*

*Sotto 'l giogo servile il collo pune;
E discordia civile, e guerra desta
Che dorme, laqual molti giovin spegne.
Perche la patria, è da' nimici offesa,
Ch' offendant quei che dianzi erano amici.
Hor questi mali tra'l popolo sono.
Altri miseri vanno a terra strana
Venduti, in brutti, e duri lacci avvolti.
* Così il mal tutti va a trovare a casa.
E se la prima porta no'l riceve,
Egli in cima dell' alto tetto sale,
Talche ritruova ogniun, se bene e' fusse
Ne' piu secreti penetrati ascoso.
Hor queste cose me le detta il genio
Per gli Atheniesi. Che le triste leggi
Di molti mali alla città son causa.
E le buone ogni cosa eguale, e piana
E ben composto fanno; e le medeme
Spesso avvolgan la fune al collo a' tristi:
E l' aspro molle fanno, e l' insolenza
Lievan, e fanno ancor cessar l' ingiuria,
E i fior seccar del mal, ch' ogni hora
nasce:
E modrano i giuditii duri, e l' opre
Superbe humili fanno, e la civile
Discordia fan coll' ira ultiera vana,
E da lor' ogni bene human deriva.*

Versus hos Solonis plurimi Latinitate poetica donarunt: Wolfius noster, Philippus Melanchtho, cujus Versio ad finem I. Stobæi editur, pag. 632. Anonymus quidam, qui quinque has Orationes convertit, ediditque Venet. apud Hieron. Scotum 1545. Verum, ut credo, (namque in eo vertitur hæc Annotatio) licentiam istam in Elegiacis componendis, quam modo annotavi, non facile admiserunt Veteres. In plurimis sane, quæ reliquerunt, religio erat Hexametro Pentametro suum subijcere et conjugare, ut per totam Elegiam pariter fieret. Recentiorum arbitror esse commentum, quos tamen ipsos in ea re parcos fuisse deprehendimus: sed quædam ex eo genere Saxi et Marmoribus adhærescunt.

ΕΚ ΓΕΝΕΗΣ ΠΕΡΙΒΩΤΟΝ ΑΠ' ΑΝΟΥΠΑΤΩΝ ΚΑΙ ΥΠΑΡΧΩΝ
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ ΚΑΘΑΡΗΣΙΝ ΑΟΙΔΙΜΟΝ ΕΥΝΟΜΙΗΣΙΝ
ΠΡΩΦΡΟΝΕΩΣ ΜΕΓΑΡΗΣ ΛΕΙΜΝΗΣΤΟΙΣ ΕΠΙ ΕΡΓΟΙΣ
ΕΙΚΟΝΙ ΔΑΙΝΕΗΙ ΣΤΗΣΑΝ ΑΓΑΣΣΑΜΕΝΟΙ
ΠΑΝΤΗ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΙΟ ΚΛΕΟΣ ΠΑΝΤΗ ΔΕ ΤΕ ΘΑΥΜΑ
ΠΑΝΤΗ Δ' ΕΥΝΟΜΙΗΣ ΕΥΧΟΣ ΑΠΕΙΡΕΣΙΟΝ
ΤΙΕΟΣ ΕΥΡΙΟΙΟ ΤΟΝ ΑΛΚΑΘΕΟΥ ΝΑΕΤΗΡΕΣ
ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤ' ΛΥΔΩΩΝ ΑΜΦΙ ΔΙΚΗΣ ΤΕΜΕΝΕΙ.

Megaris.

Ex Schedis anecdotis Vernonii. Num hæc Inscriptio ab aliis edatur, necne, nescio sane, neque vacat consulere: et præterea omnes Auctores, qui in ea materia versantur, ad manus præsto non

sunt. Sed pergo. Alia porro, cum simili licentia, et pariter inemendata, exstat in Reinesio, Inscript. XV. ult. Attamen, si fides sit habenda exemplaribus Plutarchi, antiquis etiam placebat hæc Inconstantia:

ΤΟΝΔΕ ΠΟΘ' ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΙΚΑΣ ΚΡΑΤΕΙ ΕΡΓΩΙ ΑΡΗΟΣ
ΠΕΡΣΑΣ ΕΞΕΛΑΣΑΝΤΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΛΛΑΔΙ ΚΟΙΝΟΝ
ΙΔΡΥΣΑΝΤΟ ΔΙΟΣ ΒΩΜΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ.

Ita dedit Plutarch. in Aristid.

Q uod tamen alibi, scil. de Herodot. malignit. emendatius hoc pacto:

ΤΟΝΔΕ ΠΟΘ' ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΙΚΗΣ ΚΡΑΤΕΙ ΕΡΓΟΝ ΑΡΗΟΣ
ΕΥΤΟΛΜΩΙ ΨΥΧΗΣ ΛΗΜΑΤΙ ΠΕΙΘΟΜΕΝΟΙ
ΠΕΡΣΑΣ ΕΞΕΛΑΣΑΝΤΕΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΛΛΑΔΙ ΚΟΙΝΟΝ
ΙΔΡΥΣΑΝΤΟ ΔΙΟΣ ΒΩΜΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ.

Et quidem ea Consuetudo, binis Hexametris subdendi unum Pentametrum, (quale metrum excidimus modo ex inemendatis Plutarchi membranis) præ cæteris omnibus placuisse videtur iis Scriptoribus, qui senectutem Poetices viderunt. Gotfridus Viterbiensis, qui sæculo XIII^{to}.

floruit, eo tenore, per opus bene longum, Chronicorum scil. librum, partim ligata, partim soluta oratione scriptum, perpetuo est usus. Et eodem consilio, nam casu factum esse non existimo, exaravit quidam in marmore Epigramma, quod sequitur:

ΕΚ ΔΕΚΑ ΠΕΝΤ' ΑΝΔΡΩΝ ΦΟΙΒΟΥ ΤΕ ΦΑΝΗΦΟΡΟΣ ΙΡΕΥΣ
ΚΡΗΣΚΗΝΣ, ΗΓΓΑΘΕΟΣ ΤΕ ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ΕΝΣΟΦΟΙ ΑΝΔΡΕΣ,
ΟΣ ΜΕΝ ΑΠ' ΑΝΤΟΛΗΣ, ΟΣ Δ' ΑΡ' ΑΦ' ΕΣΠΕΡΙΗΣ
ΟΡΓΙΑ ΣΥΝΠΡΕΣΑΝΤΕ ΘΕΑΙ ΠΑΜΜΗΤΟΡΙ ΡΕΙΗΙ
ΚΡΙΒΟΛΟΥ ΤΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΒΟΛΟΙΟ ΦΕΡΙΣΤΗΣ
ΗΜΑΣΙ ΜΥΣΤΗΠΟΛΟΙΣ ΒΩΜΟΝ ΥΠΕΡΤΙΘΕΣΑΝ. Reines. I. 41.

Ex omnibus exemplis, ubi legibus Elegiacis hujusmodi facta est Violentia, nullum habemus insignis, aut luculentius, quam suavissimum istud Epicedion, quod Athenis hodie exstans descripserunt plurimi, incorrecte, uti existimavi, omnes. Sed errores, qui sunt (sunt autem non pauci) non Exscriptoribus, sed Quadratoriis esse adscribendos, docuit me Vir do-

ctissimus et amicissimus D. Anton. Askew; qui mendarum memor, quæ isti saxo imputare solebant, maxima cura et sollicitudine descripsit. En exemplum antiquum Incuriæ et Negligentiæ! En pulcherrimum poemation, non sæpius describendo, sed semel exarando, misere et lacrymabiliter contaminatum!

Η ΠΟΤΕ ΚΥΔΙΩΣΑ ΞΑΝΘΑΙΣ ΕΠΙ ΚΡΑΤΟΣ ΕΘΙΡΑΙΣ
ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΟΒΑΕΦΑΡΟΙΣ ΟΜΜΑΣΙ ΛΑΜΠΟΜΕΝΗ
ΧΙΩΝΕΟΙΣ ΤΕ ΠΡΕΠΟΥΣΑ ΠΡΟΣΩΠΟΙΣ ΗΔΕ ΠΑΡΕΙΑΙΣ
ΚΑΙ ΓΑΥΚΕΡΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΟΠΑ ΛΙΡΙΘΕΣΣΑΝ ΙΕΙΣΑ
ΧΙΛΕΣΙ ΠΟΡΦΥΡΕΟΙΣ ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΕΟΝ ΔΙ ΟΔΟΝΤΩΝ
ΠΑΝΤΟΙΗΝ ΤΕ ΑΡΕΤΗΝ ΠΕΡΙΚΛΑΛΛΕΙ ΣΩΜΑΤΙ ΘΕΙΣΑ
ΗΝ ΤΕΚΕΝ ΕΥΤΥΧΙΔΗ ΣΘΕΝΑΡΩ ΚΙΑΙΚΙΑ ΧΑΡΙΤ
ΕΙΚΟΣΗΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΤΡΥΦΕΡΑ ΤΗΔ ΕΝ ΧΘΟΝΙ ΚΕ
ΕΡΜΕΡΩΣ ΔΕ ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΙΟ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟ
ΜΝΗΜ ΑΛΟΧΩ ΦΙΛΗΗ ΘΗΚΑΤΟ ΚΟΥΡΙΑΔΗ.

Coronidem huic Annotationi satis prolixæ jam sum impositurus. Idem Vir præstantissimus, quem modo memoravi, cui

tantum debent Græcæ literæ, secum etiam ex iis regionibus adsportari fecit Marmor, novi sane et insoliti argumenti

Φειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῆ ἄλλοθεν ἄλλος,
Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ δίκης Θέμεθλα.

Ἡ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα, πρὸ τ' ἔοντα,
Τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ¹ ἀποτισαμένη.

Ταῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἀφυκτον,
Εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην.

Ἡ στάσιν ἔμφυλον, πόλεμόν τ' εὐδοντ' ἐπεγείρει,
Ὅς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἠλικίην.

Ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστῳ
Τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικούσι φίλους.

Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακὰ τῶν δὲ πениχρῶν,
Ἴκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπήν

Πραθέντες, δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες.

¹ ἀποτισομένη

pariter et Græcismi: et quod Nemo ex nostra Familia non ad originem suam corrigere et revocare festinaret, ni admoneretur, autographum istud, ita inemen-

datum, aut saltem obscurum, hisce ipsis literis domi apud eundem hodie conservari. Age, Lector, explica.

ΣΟΙ ΠΛΑΚΑ ΝΗ *** ΑΝΗΚΕ ΚΟΡΗ ΔΙΟΣ ΥΔΑΤΟΕΣΣΑ
ΠΗΓΗ ΝΥΜΦΑΩΝ ΟΡΦΙΤΕ ΝΑΜΑ ΦΙΛΟΝ
ΕΝΘΑ ΠΑΛΑΙ ΒΑΣΙΛΗΕΣ ΑΠΟ ΠΤΟΛΕΜΟΙΟ ΚΑΜΟΝΤΕΣ
ΕΝΧΕΑ ΚΑΙ ΚΟΡΥΝΑΣ ΚΑΘΕΞΑΝ ΙΠΠΟΛΟΦΟΥΣ
ΕΞ ΟΥ ΔΗ ΔΟΡΥΚΝΑΜΑ ΤΕΟΣ ΛΑΧΕΝ ΟΥΝΟΜΑ ΧΩΡΟΣ
ΧΩΡΟΣ ΕΛΛΗΡΗ ΤΕΡΠΟΜΕΝΟΣ ΛΙΒΑΔΙ
ΠΑΝΤΑ ΔΕ ΣΟΙ ΝΥΝ ΤΑΥΤΑ ΔΙΕΡΓΑΤΙΝΑΙΣ ΠΑΛΑΜΑΙΣΙΝ
ΤΡΙΣΣΟΝ ΥΠΟΛΑΥΚΑΒΑΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ ΤΕΛΕΩ.

TAYLOR.

κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῆ] Μετὰ τὴν ἀρπαγὴν ἀρπάζουσι καὶ κλέπτουσι. WOLF.

Θέμεθλα] F. Θέμεθλα, τὰ Θεμέλια. Nisi forte Θέμελον ἀντὶ Θεμοῦ ponatur. Non observant augustas justitiæ sanctiones. IDEM. Vid Var. Lect.

Ἡ σιγῶσα σύνοιδε] Hinc dii dicuntur habere laeas pedes, et ferreas manus. Val. Max. Lento gradu ad vindictam sui procedit ira divina: et tarditatem, supplicii gravitate, compensat. WOLF.

Τῷ δὲ --- ἀποτισαμένη] Ἔρχεται καὶ ἀποτίεται. Similis est huic ille versus: Ὁφὲ Θεῶν ἀλέουσι μύλοι· ἀλέουσι δὲ λεπτά.

IDEM.

Ἀποτισαμένη] F. ἀποτισομένη. MARKLAND.

Ταῦτ' ἤδη] F. ταύτη δὲ, hoc pacto igitur. IDEM.

Ἦλυθε] S. ἡ πόλις, WOLF.

Ἐπεγείρει] Utrum ἡ Δίκη, an ἡ Πόλις? IDEM.

Ἐρατὴν ἠλικίην] Pericles τὴν ἦβην τὸ ἕαζ τῆς πόλεως appellavit. IDEM.

Ἐκ γὰρ δυσμενέων κ. τ. λ.] Sic intelligo hos duos versus: ab hostibus enim externis urbs vexatur, in societatisque quae amicos injuria afficiunt. AUGER.

Τρύχεται] Ἄστῳ πολυήρατον τρύχεται ταχέως ἐκ δυσμενέων, τοῖς ἀδικούσι τοὺς φίλους ἐν συνόδοις. Id est: Urbs eorum, qui cives suos in congressibus et commerciis afficiunt injuriis, opportuna et obnoxia est hostium insultui. WOLF.

Ἴκνοῦνται πολλοὶ] Est legendum. IDEM. Alii enim πολλὴν. TAYLOR. Qui nullos nominat. REISK.

Πραθέντες] Videtur in Pentametro, quod deest, etiam divitibus penam esse minatus. Quare ausus ego sum distichou addere:

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστῳ·
 Αὐλαιοὶ δέ τ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
 Ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκος ὑπέρθορον, εὔρε δὲ ¹ πάντων,
 Εἴ ² γε τίς ἢ φεύγων ἐν μυχῶ, ἢ θαλάμῳ.
 Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίου με κελεύει,
 Ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει·
 Εὐνομία δ' εὐκοσμία, καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
 Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας,
 Τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
 Αὐαίνει δ' ἀτῆς ἀνθεα φυόμενα,
 Εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
 Πραυίνει, παύει δ' ἔργα διχαστασίης,
 Παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον. ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
 Πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια, καὶ πιτυτά.

423

ογ'. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, οἷα Σόλων λέγει, καὶ περὶ τῶν θεῶν, οὓς φησι τὴν πόλιν σώζειν. ἐγὼ δ' αἰεὶ μὲν ἀληθῆ τὸν λόγον ³ εἶναι τοῦτον ἠγοῦμαι καὶ βούλομαι, ὡς ἄρα οἱ θεοὶ σώξουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν· τρόπον δέ ⁴ τινα ἠγοῦμαι καὶ βούλομαι, καὶ τὰ νῦν συμβεβηκότα πάντα ἐπὶ ταῖς εὐθύναις ταυταισί, δαιμονίας τινὸς εὐνοίας ἔνδειγμα τῇ πόλει γεγενῆσθαι. σκοπεῖτε γάρ.

¹ πάντως² γέ τις³ εἶναι ἀληθῆ τὸν λόγον⁴ τινα εἶμαι καὶ τὰ νῦν

Nec sunt expertes cladis, quos ampla beat res,

Et sua divitibus parva luenda venit.

WOLF.

Lege Αὐλαιοὶ δ' ἔτ' ἔχειν] Ἐτι κωλύειν οὐ δύνανται. IDEM.

Ἵψηλὸν κ. τ. λ.] S. τὸ δημόσιον κακόν. Potest hoc ad divites referri, quorum sunt altae aedes. IDEM.

Εὔρε δὲ πάντων] F. πάντως, ut supra. MARKLAND. Vid. Var. Lect.

Εἴη γέ τις φεύγων] Vid. Var. Lect.

Ἐν μυχῶ] PRO eis μυχόν, ἢ θάλαμον. Attica Enallage Prepositionum ἐν et eis. WOLF.

Τραχέα λειαίνει] Utrum ἦθη, an τὰ ἀτυχήματα? IDEM.

Αὐαίνει κ. τ. λ.] Venustissima et significantissima metaphora. Noxae flores nascentes aequitas arefacit. IDEM.

Παύει δ' ἀργαλέης] Lege. IDEM. Nescio, quid sibi velit annotatio Wolfii,

VOL. II.

cum sic legatur in omnibus editionibus. ἀργαλέης, dat Ald. Tayl. REISK.

Ἄρτια] Ἀπηρητισμένα, τέλεια, περὶ περὶ σμμένα. WOLF.

ογ'. καὶ βούλομαι] Haec duo verba videntur e scholio huc irrepisse. IDEM.

Bene Wolfius. Desunt etiam in Codd. β. δ. η. et Lindenb. Porro autem ista ἠγοῦμαι καὶ in v. preced. aequae sunt importuna. Corrige ergo: αἰεὶ μὲν ἀληθῆ τὸν λόγον εἶναι τοῦτον βούλομαι,

ὡς — τρόπον δέ τινα ἠγοῦμαι καὶ τὰ νῦν συμβεβηκότα κ. τ. λ. Vel si prius istud ἠγοῦμαι cuidam adblandiatur, et retinendum videatur in v. preced. ἠγοῦμαι καὶ βούλομαι tunc restitutes cum Reg. δ. et Aug. in v. seq. τρέπον δέ τινα οἶμαι καὶ τὰ νῦν συμβεβηκότα κ. τ. λ.

Meminerit Lector, prius καὶ εὐλομαι desesse in Exemplaribus Ven. Aug. et Harl. atque etiam vocem εἶναι in omnibus.

TAYLOR.

25

ἄνθρωπος πολλά καὶ δεινὰ πρεσβεύσας, καὶ χώρας ἐκδεδωκώς, ἐν αἷς τοὺς θεοὺς ὑφ' ὑμῶν καὶ τῶν συμμαχῶν τιμᾶσθαι προσήκειν, ἠτίμωσεν ὑπακούσαντά τινα αὐτοῦ¹ κατηγοροῦν. διὰ τί; ἵνα μήτε ἐλέου, μήτε συγγνώμης, ἐφ' οἷς αὐτὸς ἠδίκησε, τύχη. ἀλλὰ καὶ κατηγορῶν ἐκείνου, κακῶς λέγειν προείλετο ἐμέ· καὶ πάλιν ἐν τῷ δήμῳ γραφᾶς ἀποίσειν, καὶ τοιαῦτα ἠπεῖλει. διὰ τί; ἵνα ὡς μετὰ πλείστης συγγνώμης παρ' ὑμῶν, ὁ τὰ τούτου πονηρεύματα ἀκριβέστατα εἰδὼς ἐγὼ, καὶ παρηκολουθηκώς ἅπασι, κατηγορῶ. ἀλλὰ καὶ διακρούμενος² πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, εἰς τοιοῦτον ὑπήκται καιρὸν, ἐν ᾧ τῶν ἐπιόντων ἔνεκα, εἰ μηδενὸς ἄλλου, οὐχ οἷόν τε, οὐδ' ἀσφαλές ὑμῖν, δεδωροδοκηκότα τοῦτον ἀθῶον εἶσαι.³ αἰεὶ μὲν γάρ, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προσήκει μισεῖν, καὶ κολάζειν τοὺς προδότας, καὶ 424 δωροδόκους· μάλιστα δὲ νῦν ἐπὶ καιροῦ τοῦτο γένοιτ' ἂν, καὶ πάντας ὠφελήσειεν ἀνδρώπους κοινῇ. νόσημα γάρ, ὧ

¹ *κατηγορῶν² ἅπαντα³ αἰεὶ

πρεσβεύσας] *Lege παραπρεσβεύσας.* Nam πολλά πρεσβεύειν in nulla criminatio- nis parte esse arbitror. IDEM.

Ἐπακούσαντα] Τὸ ὑπακούσαντα videtur significare, Timarchum a populo delectum accusatorem Æschinis paruisse. Quod, ut verum non sit, quid vetat, a Demosthene, causæ ut serviret, confictum esse? WOLF. Vide infra §. πα'. a med. MARKLAND. Ita se habet Italica versio: *ha privato del suo honore un suo accusatore accusato poi da lui, e comparso in giudicio: Anonymus quendam ejus accusatorem ex animi sententia infamia notavit.* TAYLOR. Vid. Var. Lect.

Ἐπακούσαντα] *Obedientem, nempe, publico commodo, nullo privato odio adductum.* AUGER.

Καὶ πάλιν κ. τ. λ.] *Supra βοῶντα ἐν Πειραιεὶ ὡς εἰσαγγελεῖ με, καὶ γράφεται, καὶ ἰού, ἰού.* Verba sic ordino: ἠπεῖλει ἐν τῷ δήμῳ (ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ) ἀποίσειν γραφᾶς (S. πρὸς τὸν Ἄρχοντα, καὶ τοὺς Θεσμοθέτας, κατ' ἐμοῦ) καὶ τοιαῦτα (S. ἠπεῖλει). WOLF. Punge igitur post δήμῳ, ut sit κατηγορῶν ἐκείνου, καὶ πάλιν ἐν τῷ δήμῳ, γραφᾶς ἀποίσειν — ἠπεῖλει. et in curia, et in concione. Infra §. πγ'. ad init. Πῶς τούτων ἕκαστος ἐπρώτευσεν; ἐν τῷ δήμῳ. ἐν δὲ τοῖς δικαστηρίοις, οὐδείς πω κ. τ. λ. TAYLOR.

Ἐμῶν] *Potius ὑμῶν, ut marg. Benenati, et Cod. Aug. IDEM.*

Ἀκριβέστατα] *Malim ἀκριβέστατον.*

JURIN.

Καὶ παρηκολουθηκώς ἅπασι κατηγορῶ] *Ut qui omnium arbiter fuerim et spectator, ut comes legationis. Sic in epistola ad Athenienses cum exularet, ἴσα τυγχάνα δι' ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρηκολουθηκέναι τοῖς πράγμασι εἰδὼς.* Ex edit. HERVAG.

Παρηκολουθηκώς ἅπασι] *Frigide Wolfius interpretari videtur, omnia comperta habeo. Neque multo felicius cæteri. H. Stephanus, Thes. L. G. Tom. I. col. 282. exquisitius de eo, qui rerum cognitionem studiosè persecutus est, ita ut eam sit consecutus. Ita De Coron. §. γγ'. in fin. παρηκολουθηκός ταῖς πράγμασι ἐξαρχῆς, καὶ συλλελογισμένον ὄξδῶς.* Vide, quæ protulit Vir ille doctissimus; et quam pulcre consonat locus ille D. Lucæ (ab illo non præteritus) I. 3. Ἐδοξε καὶ μοι παρηκολουθηκός τινος ἂν ὦθεν πᾶσιν ἀκριβῶς —. Neque tamen interpretibus id vitio verti, quasi mentem Auctoris non omnino attigerint, sed quod vim et emphasis non adeo dilucide expresserint. TAYLOR.

Διακρούμενος] *Ἐπὶ τοῦ, διακρούσμενος εἰσελθεῖν εἰς τὸ δικαστήριον.* WOLF.

τῶν ἐπιόντων] *τῶν μελλόντων καὶ προσδοκαμένων κινδύνων καὶ συμφωρῶν.* IDEM.

Νόσημα] *Jam quid audentius illo pulcherrimo ac longissimo excessu? Νόσημα γὰρ — Plin. IX. Epist. 26. TAYLOR. Aristides T. p. 274. sic e memoria recitat νόσημα δεινὸν καὶ χαλεπὸν, καὶ φυλακῆς πολ-*

ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἐμπέπτωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ χαλεπὸν, καὶ πολλῆς τινὸς εὐτυχίας, καὶ ¹ τῆς παρ' ὑμῶν ἐπιμελείας δέομενον. οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι γνωριμώτατοι, καὶ προεστάναι τῶν κοινῶν ἀξιούμενοι, τὴν αὐτῶν προδίδόντες ἐλευθερίαν, οἱ δυστυχεῖς, αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππου ξενίαν, καὶ ἑταιρίαν, καὶ ² φιλίαν, καὶ τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι· οἱ δὲ λοιποὶ, καὶ τὰ κύρια

¹ Deest articulus.

² φιλίαν, καὶ ξενίαν, καὶ ἑταιρίαν, καὶ τὰ τοιαῦθ'

λῆς, καὶ τῆς παρ' ὑμῶν ἐπιμελείας δέομενον. Citat h. l. quoque Hermogenes cap. περὶ ἀκμῆς. REISK.

Δεινὸν] Deerat in Aldo, neque excudit Wolfius. Restitui e cæteris. TAYLOR.

Εὐτυχίας] Arridere potest εὐλαβείας. Ut modo de eadem re scribitur, §. οδ'. in fin. Ταῦτα, ἢ τὴν Δήμητρα — εὐλαβείας οὐ μικρὰς δεῖται. Sed Hermogenes περὶ ἀκμῆς, ubi hunc locum laudat, diserte habet εὐτυχίας. Dionysius interea Halicarn. qui pariter citat, de admir. vii dicendi in Demosth. §. 14. habet συντυχίας. Stet igitur vulgata lectio: *ad Remp. servandam opus est cum fortunæ auxilio, tum providentia vestra.* Ita Etruscus: *d' una divina gratia, e della vostra diligenza ha di bisogno.* IDEM.

Ἐπάγονται κ. τ. λ.] 2 Pet. I. 1. ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπόλειαν. Mox τὰ τοιαῦθ' v. ult. MARKLAND. Uti habent Parisenses, et Suidas. TAYLOR.

Φιλίππου] Forte Φιλίππου ξενίαν — ὑποκοριζόμενοι. Τουτέστιν, ἀπὸ προδοσίας ξενίαν εὐφημώτερος ὀνομάζοντες. WOLF. Φιλίππου Editi omnes cum Harleiano: In paucissimis MSS. Φιλίππου: quod tamen debuit legi. TAYLOR.

Καὶ τοιαῦθ' ὑποκοριζόμενοι] Id est, honestis appellationibus rem sceleratam et rudendam velantes, et prætexentes. est enim ὑποκοριζεσθαι rem odiosam specioso nomine appellare, aut minus invidioso, hoc est, εὐφώμως ὀνομάζοντες. Sic Virgil. [Æn. IV. 172.] Conjugium vocat, hoc prætextit nomine culpam, τοῦτο τὸ ὑποκοριζεσθαι τῇ ἀμαρτίᾳ προβαλλόμενος. Ex edit. HERVAG.

Ἐπιμελείας] —] Ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο τῇ λέξει, ἐπὶ τοῦ, εὐφημοῦντες, καὶ τὸ αἰσχρὸν εὐφώμως ὀνομάζοντες. Λέγει γὰρ ἐν τῷ περὶ Παραπρесеβείας· Αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππου ξενίαν, καὶ ἑταιρίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποκοριζόμενοι. Suidas. ὑποκρινόμενοι Harl. Sed perperam. Nemo ex Interpretibus hæc probe intellexit. Quam serviunt servitutum illiberalem, blando nomine dissimulant: vocant enim amicitiam cum Philippo initam. Ea

est vis τοῦ ὑποκοριζεσθαι, atque ea mens hujus commatis. TAYLOR.

Τὰ κύρια] Οἱ τὸ κύριον, καὶ τὴν ἐξουσίαν ἔχοντες, οἱ ἀρχοντες, οἱ ἐν τέλει. Intelligo hæc de variis appellationibus Magistratum in aliis atque aliis Civitatibus. WOLF. Wolfius: *Magistratus singularum urbium.* Potius: *ii, quicumque sint, penes quos est summa potestas in singulis urbibus:* sc. Populus in Democratia, in Aristocratia Nobiles JURIN. Recte omnino et feliciter Vir, dum viveret, mihi amicissimus. Τὸ Κύριον non significat Magistratus, sive τοὺς ἐν τέλει, sed, quod Nos emphatice in Lingua Anglicana, *The Constitution.* Eo modo intelligendū, distinguit Scriptor noster in hoc loco, inter τοὺς γνωριμωτάτους, τοὺς προεστάναι τῶν κοινῶν ἀξιούμενους, eos, qui Remp. administrant, et, τὰ κύρια — ἐν ἐκάστη τῶν πόλεων, sive Remp. ipsam. Dilucida hæc omnia et distincta. Verum interea, quinam sint illi λοιποὶ, paulo ante, eod. v. ult. qui tam odiose se his rebus admiscunt, et conturbant omnia, quæ enarravimus? Et, quomodo ope tam bellam versionem nobis proucidit Wolfius? Sc. ii, in quos collata est Remp. auctoritas, — cæteri autem, et magistratus singularum urbium. Non potuit optare, non ausus est, ut, qui Græce nec scivere, existimarent, Oratorum principem tam futilia, tam inania, tam insulsa blaterasse. Quid ergo? Pro οἱ λοιποὶ, omnino restitutas οἱ πολλοὶ. Ex iis enim constituta erat Resp. Atheniensis. Et benigne sane nobiscum actum est, quod hæc mea Divinatio presidium quoddam nacta esse videretur ab Auctore nostro, exeunte hæc Oratione, sc. §. 43. ubi legimus ἡμῖν τοῖς πολλοῖς, καὶ πάντων κυρείοις. Parem omnino huic præmanibus locum habemus §. οε'. a med. ubi Lasthenes et Euthyocrates erant οἱ προεστηκότες, οἱ ὑπὲρ ἄλλων λέγοντες, et sequitur deinde, οἱ δὲ πολλοὶ — οὐχ ὅπως ἀργίζοντο. Similiter in Oratione De Corona §. ιδ'. post med. Αἱ μὲν πόλεις ἐνόσουν, τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν διαδοικούντων — τῶν δὲ

ἄττα ποτ' ἔστιν ἐν ἐκάστῃ τῶν πόλεων, οὓς ἔδει τούτους κολάζειν, καὶ παραχρῆμα ἀποκτινύναι, τοσοῦτον ἀπέχουσι τοῦ τοιοῦτόν τι ποιεῖν, ὥστε ¹ καὶ θαυμάζουσι, καὶ ζηλοῦσι, καὶ βούλοισ' ἂν αὐτὸς ἕκαστος τοιοῦτος εἶναι.

οδ'. Καί τοι τουτὶ τὸ πρᾶγμα, καὶ τὰ τοιαῦτα ζηλώματα, Θετταλῶν μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μέχρι μὲν ἐχθῆς καὶ πρῶν, τὴν ἡγεμονίαν, καὶ τὸ κοινὸν ἀξίωμα ἀπολώλεκε, νῦν δ' ἤδη καὶ τὴν ἐλευθερίαν παραιρεῖται. τὰς γὰρ ἀκροπόλεις αὐτῶν ἐνίων Μακεδόνες φρουροῦσιν. εἰς Πελοπόννησον δὲ εἰσελθόν, τὰς ἐν ² Ἡλίδι σφαγὰς πεποίηκε, καὶ ³ τοσαύτης παρανομίας, καὶ μανίας ἐπέπλησε τοὺς ταιπῶρους ἐκείνους, ὥσθ', ἵνα ἀλλήλων ἀρχωσι, καὶ Φιλίππῳ χαρίζονται, ⁴ τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν, καὶ πολίτας μισοφονεῖν. καὶ οὐδ' ἐνταῦθ' ἔστηκεν, ἀλλ' εἰς Ἀρκαδίαν εἰσελθόν, πάντ' ἄνω καὶ κάτω τάκει πειποίηκε. καὶ νῦν Ἀρκάδων πολλοὶ, προσῆκον αὐτοῖς ἐπ' ἐλευθερίᾳ μέγιστον φρονεῖν, ὁμοίως ὑμῖν, — μόνοι ⁵ γὰρ ἀπάντων ὑμεῖς αὐτό-

¹ Deest καί.² Ἡλίδι³ τοσαύτης μανίας καὶ παρανομίας⁴ Deest articulus.⁵ γὰρ τῶν ἀπάντων

ἰδιωτῶν καὶ πολλῶν κ. τ. λ. Iterum [in ead. §.] Συμβέβηκε τοῖς μὲν πλήθεσι — τὴν ἐλευθερίαν ἀπολαλεκεῖναι, τοῖς δὲ προσεστηκόσι κ. τ. λ. Ita Noster Philippic. II. §. δ. in fin. φυλακτικῶν — τοῖς πλήθεσι: πρὸς τοὺς τυράντους. Ita Æschines c. Ctesiph. λέγει γὰρ που παιδεύων τὰ πλήθη, καὶ συμβουλεύων ταῖς πόλεσι τοὺς πονηροὺς τῶν δημαγωγῶν μὴ προσδέχεσθαι, pag. 525. 14. ed. Reisk. Et antea p. 454. 9. ed. Reisk. εἰ τινες προσέχοιεν τῷ πλήθει τῶ ὑμετέρῳ. Scriptores enim antiqui indifferenter eam Remp. designant, sive per τοὺς πολλοὺς, sive per τὸ πλῆθος. Ita Lysias c. Agorat. αἰσθόμενοι ἐν τοῦ τρόπου τούτου τὸ ὑμέτερον πλῆθος καταλυθόμενον, pag. 454. 7. Add. 411. 412. 447. 451. 599. etc. ed. Reisk. Etiam Latini Scriptores, (ut id obiter admoneam) præsertim si Atticissant, ita rem describere solent. Non idem ipsis, qui summas imperii tenerent, expedire, et Multitudini. Corn. Nep. in Miltiade §. 3. Loquitur enim ibi Histias de Tyrannat, quos in unaquaque civitate constituerat Darius (in quo numero et ipse fuit) et de iis Civitatibus, quæ populari forma uterentur Remp. administrandi. Aliud porro et insigne exemplum habemus in eodem Auctore. Accidit, ut Athenis duæ essent Factiones, qua-

rum una Populi causam agebat, altera Optimatum. In hac erat Phocio. In quem, ait Cornelius noster, tantum fuit odium Multitudinis, ut nemo ausus sit eum sepelire. Quid? Cave, ut vocem istam Multitudinis de majore, sed de altera, parte interpreteris. Ut redeam jam ad Demosthenem, quis non fatebitur, istas sordes fuisse a me feliciter expurgatas? Οἱ προσεστάναι τῶν κοινῶν ἀξιούμενοι — et deinde, οἱ πολλοὶ, id est, τὸ πλῆθος, sive τὸ κῦρος. Verum, quia unaquæque Civitas non eadem forma utatur imperii, subjicit: καὶ τὰ κύρια ἄττα ποτ' ἔστιν ἐν ἐκάστῃ τῶν πόλεων. Harpocratico vocem ἄττα illustrans ait sumtam esse in hac Oratione Demosthenis pro ἔσα. Potius pro οἶα, si hic sit locus. Nam et occurrit §. πδ'. post med. Modo melius ἐκάστῃ τῶν πόλεων, (sine præpositione) uti habet MS. Reg. d. TAYLOR. πλῆθος spoken of a few. Lysias or. funebr. v. Demosth. or. 2. c. Aristogiton. initio. Magnus multitudini timor injectus. Corn. Nep. Alcib. c. 3. TAYLOR. in schedis.

οδ'. Μέχρι μὲν ἐχθῆς καὶ πρῶν] 'Ἐπ' ὀλίγον χρόνον. WOLF.

Μανίας] Vid. Var. Lect.

Αὐτῶν] Corrige αὐτῶν. MARKLAND.

'Υμεῖς] S. οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Ἀρκάδες. Sui-

425 χθονές ἔστε, κἀκείνοι —, Φίλιππον θαυμάζουσι, καὶ χαλκοῦν ἰστᾶσι, καὶ στεφανοῦσι, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀν εἰς Πελοπόννησον ἦ, δέχεσθαι ταῖς πόλεσιν εἰσὶν ἐψηφισμένοι. ταῦτά δὲ ταῦτα Ἀργεῖοι. ταῦτα, ¹ νῆ τὴν Δήμητρα, εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν, εὐλαβείας οὐ μικρᾶς δεῖται· ὡς βαδίζον γε κύκλω, καὶ δεῦρο εἰσελήλυθεν, ὡ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ νόσημα τοῦτο. ἕως οὖν ² ἔστὲ ἐν ἀσφαλεῖ, φυλάξασθε, καὶ τοὺς πρώτους εἰσαγαγόντας ἀτιμώσατε· εἰ δὲ μὴ, ³ σκοπεῖτε ὅπως μὴ τηνικαῦτα εὐ λέγεσθαι δόξη τὰ νῦν εἰρημένα, ὅτε οὐδ' ὅ, τι χρῆ ποιεῖν ἔχετε.

οέ. Οὐχ ὄρατε ὡς ἑναργές, ὡ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ σαφές παράδειγμα οἱ ταλαίπυροι γεγόνασιν Ὀλύμπιοι; οἱ παρ' οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ ⁴ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπολώλασιν οἱ δαίλαιοι. ἔχοιτε δ' ἀν ἐξετάσαι καθαρῶς, ἐκ τῶν συμβεβηκότων αὐτοῖς. ἐκεῖνοι γάρ, ἠνίκα μὲν τετρακοσίους ἰππέας ἐκέκτηντο μόνον, καὶ σύμπαντες οὐδὲν ἦσαν ⁵ πλείους πεντακισχιλίων τὸν ἀριθμὸν, οὕτω Καλκιδέων πάντων εἰς ἐν συνακισμένων, Λακεδαιμονίων ἐπ' αὐτοὺς ἐλθόντων, καὶ πεζῆ, καὶ ναυτικῆ ⁶ πολλῆ δυνάμει, — ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι γῆς καὶ θαλάττης ἦρχον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, Λακεδαιμόνιοι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους —, ἀλλ' ὅμως τηλικαύτης ἐπ' αὐτοὺς ἐλθούσης δυνάμεως, οὔτε τὴν πόλιν, οὔτε φρούριον οὐδὲν ἀπώλεσαν, ἀλλὰ καὶ μάχας πολλὰς ἐκράτησαν, καὶ τρεῖς τῶν πολεμάρχων ἀπέκτειναν, καὶ τὸ τελευταῖον, ὅπως ἠβούλοντο, οὕτω τὸν πόλεμον κατέθεντο. ἐπειδὴ δὲ δωροδοκεῖν ἤρξαντό τινες, καὶ δι' ἀβελτηρίαν οἱ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ διὰ δυστυχίαν, τούτους πιστοτέρους ἠγήσαντο τῶν ὑπὲρ ⁷ αὐτῶν λεγόντων, καὶ Λασθένης μὲν

¹ μὰ² ἔστ'³ σκοπεῖσθ'⁴ Deest articulus.⁵ πλείους τῶν πεντ.⁷ αὐτῶν⁶ πολλῆ πεζῆ καὶ ναυτικῆ

das addit Αἰγινητάς καὶ Θεβαίους (sic enim lego, non Ἀθηναῖοι) et eam asserit causam, quod vel terram ante ignavam excoluerint, vel non aliunde advenerint. WOLF. Bene. Diximus ad pag. 489. 10. ed. Reisk. TAYLOR.

Ταῖς πόλεσι] F. ἐν ταῖς πόλεσι. MARKLAND.

Ἀργεῖοι] Sabaudi, vel potius adde, ἐποίησαν. Deinde ταῦτα cum circumflexo est repetitio ad vim augendam orationis.

Auger.

Εἰσελήλυθεν] Mallem hanc vocem participii formam gessisse, et τῶ, βαδίζον ex quo respondisse: utraque voce absolute sumta, ut solent Attici. TAYLOR. Tanti non est querere, utrum εἰσερχόμενον, an εἰσεληλυθὸς voluerit. nam tota illa annotatione carere poteramus. REISK.

οέ. Αὐτῶν] Αὐτῶν. MARKLAND.

Λασθένης] Plutarch. de Garrulitate: Εὐθυκράτης μὲν οὖν ἤρπεε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ

ἤρριψε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας δοθεῖσι ξύλοις, Εὐθυ- 426
κράτης δὲ βούς ἔτρεφε πολλὰς, τιμὴν οὐδενὶ δούς, ἕτερος δὲ
τις ἤκειν ἔχων πρόβατα, ἄλλος δὲ τις ἵππους, οἱ δὲ πολλοὶ,
καὶ καθ' ὧν ταῦτα ἐγίνετο, οὐχ ὅπως ὠργίζοντο, ἢ κολά-
ζειν ἠξίουσαν τοὺς ταῦτα ποιοῦντας, ἀλλ' ἀπέβλεπον, ἐζή-
λουν, ἐτίμων, ἀνδρας ἠγοῦντο· ¹ ἐπειδὴ ταῦθ' οὕτω προή-
γετο, καὶ τὸ δωροδοκεῖν ἐκράτησε, χιλίους μὲν ἱππέας κε-
κτημένοι, πλείους δὲ ὄντες ἢ μύριοι, πάντας δὲ τοὺς περι-
χώρους ἔχοντες συμμάχους, μυρίοις δὲ ξένοις, καὶ τριήρεσι
πεντήκοντα ὑμῶν βοηθησάντων αὐτοῖς, καὶ ἔτι τῶν πολι-
τῶν τετρακισχιλίοις, οὐδὲν αὐτοὺς τούτων ἠδυνήθη σῶσαι,
ἀλλὰ πρὶν μὲν ἐξελεθεῖν ἐνιαυτὸν τοῦ πολέμου, τὰς πόλεις
ἀπάσας ἀπολωλέκεσαν τὰς ἐν τῇ Χαλκιδικῇ οἱ προδιδόντες,
καὶ Φίλιππος οὐκ ἔτ' εἶχεν ὑπακούειν τοῖς προδιδούσιν, οὐδ'
εἶχεν ὁ, τι πρῶτον λάβῃ, πεντακοσίου δ' ἱππέας προδο-
θέντας ὑπ' αὐτῶν τῶν ἡγεμόνων ἔλαβεν αὐτοῖς ὅπλοις ὁ
Φίλιππος, ὅσους οὐδεὶς πώποτε ἄλλος ἀνθρώπων, καὶ οὔτε
τὸν ἥλιον ἠσχύνοντο οἱ ταῦτα ποιοῦντες, οὔτε τὴν γῆν, πα-
τρίδα οὔσαν, ἐφ' ἧς ἔστασαν, οὔτε ἱερά, οὔτε τάφους, οὔτε
τὴν μετὰ ταῦτα γενησομένην αἰσχύνην ἐπὶ τοῖς τοιοῦτοις ἔρ-

¹ ἐπειδὴ δὲ ταῦθ'

Μακεδονίας ξύλοις, ὡς φησι Δημοσθένης· Φι-
λοκράτης δὲ χρυσίον πολὺ λαβὼν, πόρνας καὶ
ἰχθύς ἠγόραζεν, Εὐφρόβῳ δὲ καὶ Φιλάργῳ τοῖς
Ἐρετριαν προδοῦσι, χάριαν ὁ βασιλεὺς ἔδωκε.
TAYLOR.

Δοθεῖσι] Hæreo de hac voce, non so-
lummodo, quod apud Plutarchum non ap-
pareat, sed quod oliosa est, vel potius
importuna. Dedit curiosus aliquis Anno-
tator, qui Lectorem admonere voluit, La-
sthenem largitione Philippi esse corrup-
tum, cum potuit aliquis citra culpam do-
mum suam extruere, vel reficere ex li-
gnis, vel materia Macedonica: et idcirco
observat, eam non solum a Macedonia esse
asportatam, verum etiam dono datam. Eam
cautelam a Demosthene non atique ex-
spectabant ejus Auditores. Ergo vocem
elimino. IDEM.

Τιμὴν οὐδενὶ δούς] Id est, gratis acceptos,
dono datos a Macedonibus. MARKLAND.

Ἐπειδὴ ταῦθ' οὕτω] Forte addendum
ἐπειδὴ δὲ, vel γοῦν, vel τοίνυν, ταῦθ' οὕτω
— propter profixitatem periodi. WOLF.
Immo cum Aug. Cod. ἐπεὶ δὲ κ. τ. λ.
TAYLOR.

Κεκτημένοι] Observes ἀνακολουθίαν hu-
jus sententiæ, χιλίους ἱππέας κενκτημέ-
νοι, πλείους δὲ ὄντες, ἢ μύριοι — οὐδὲν
αὐτοὺς τούτων ἠδυνήθη σῶσαι. Vis et Spi-
ritus Oratoris Grammaticam prostravit.
TAYLOR.

Οἱ προδιδόντες] F. Glossa. MARKLAND.
Id quoque credo. Hoc non potuit a
Demosthene proficisci, scilicet τὰς πόλεις
ἀπολωλέκεσαν — οἱ προδιδόντες, καὶ
Φίλιππος οὐκ ἔτ' εἶχεν ὑπακούειν τοῖς
προδιδούσιν. Et glossam esse puto isto-
rum verborum οἱ ταῦτα ποιοῦντες, quæ
occurrunt infra v. antepen. Neque me
magnopere afficit, quod hæc duo adeo
locis essent disjuncta. Solet hoc fieri.
TAYLOR.

Οὐκ ἔτ' εἶχεν] Vid. Var. Lect.

Ὁ Φίλιππος] Iterum glossam sapit.
Ecce enim in una periodo: Φίλιππος
οὐκ ἔτ' εἶχεν — πεντακοσίου δ' ἱππέας —
ἔλαβεν αὐτοῖς ὅπλοις ὁ Φίλιππος. An
potuit inhonestius scribi? An ab omni,
non dicam elegantia, verum a castitate
sermonis alienius? TAYLOR.

Ἐφ' ἧς ἔστησαν] Leg. WOLF.

γοις. οὕτως ἔκφρονας, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ παραπλήγας τὸ δωροδοκεῖν ποιεῖ. ὑμᾶς οὖν, ὑμᾶς εὖ φρονεῖν δεῖ, τοὺς πολλοὺς, καὶ μὴ ἐπιτρέπειν τὰ τοιαῦτα· ἀλλὰ κολάζειν δημοσίᾳ. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὑπερφυῆς εἴη, εἰ κατὰ μὲν τῶν Ὀλυμπίους προδόντων, πολλὰ καὶ δεινὰ ἐψηφίσασθε, τοὺς δὲ παρ' ὑμῖν αὐτοῖς ἀδικούντας, μὴ κολάζοντες φαίνοισθε. λέγε οὖν τὸ ¹ ψήφισμα τὸ περὶ τῶν Ὀλυμπίων.

427

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ταῦτα ὑμεῖς, ὧ ἄνδρες δικασταί, ὀρθῶς καὶ καλῶς πᾶσιν Ἑλληνσί τε καὶ βαρβάροις δοκεῖτε ἐψηφίσθαι, κατ' ἀνδρῶν προδοτῶν, καὶ θεοῖς ἐχθρῶν. ἐπειδὴ τοῖνον τὸ δωροδοκεῖν, πρότερον τοῦ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἐστὶ, καὶ δι' ἐκεῖνο καὶ τάδε πράττουσί τινες, ὃν ἂν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δωροδοκοῦντα ἴδητε, τοῦτον καὶ προδότην εἶναι νομίζετε. εἰ δὲ ὁ μὲν καιροὺς, ὁ δὲ πράγματα, ὁ δὲ στρατιώτας προδίδωσιν, ² ὧν ἂν ἕκαστος αὐτῶν, οἶμαι, κύριος γίγνηται, ταῦτα διαφθερίζει. μισεῖν δὲ ὁμοίως τοὺς τοιοῦτους ἅπαντας προσήκει.

ος'. Ἔστι δ' ὑμῖν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, περὶ τούτων μόνοις πάντων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, οἰκείους χρῆσθαι παραδείγμασι, καὶ τοὺς προγόνους, οὓς ἐπαινεῖτε δικαίως, ἔργῳ μιμεῖσθαι. καὶ γὰρ εἰ μὴ τὰς μάχας, μηδὲ τὰς στρα-

¹ ψήφισμά μοι τὸ

² ὧν μὲν ἂν ἕκαστος, οἶμαι, κύριος γένηται

[Ἐψηφίσασθε] Scribe ψηφίσαισθε. MARKLAND.

Εἰ δὲ κ. τ. λ.] Legendum arbitror: Εἰ δὲ ὁ μὲν καιροὺς, ὁ δὲ πράγματα, ὁ δὲ στρατιώτας προδίδωσιν, καὶ ὧν ἂν ἕκαστος αὐτῶν, οἶμαι, κύριος γίγνηται, ταῦτα διαφθερίζει. μισεῖν δὲ ὁμοίως τοὺς τοιοῦτους ἅπαντας προσήκει. Et sic necum verte: Quod si hic opportunitates, ille negotia, tertius milites prodit, et, ut uno verbo complectur, cuiuscunque res aliqua fuerint commissa, eas utique perdat, omnes denum istiusmodi pari odio digni esse censeantur. Hic tacitus discedit Wolfius ab omnibus exemplaribus, ubi ἕκαστος ὑμῶν universe. TAYLOR. Cur tamen propagat errores Taylor. cur recoquit? ipse videns et arguens. REISK.

ος'. Εἰ μὴ τὰς μάχας —] S. μιμεῖσθαι συμβαίνει καιρῶς, ἀλλ' εἰ ἄγετε ἰσχυρίαν

etc. Hunc locum videtur imitatus Cicero I. de Ofic. ubi de imitatione parentum agit. Si, inquit, non poterit sive causas defensitare, sive populum concionibus tenere, sive bella gerere, illa tamen praestabit, quae erunt in ipsius potestate, justitiam, liberalitatem, fidem, modestiam, temperantiam, quo minus ab eo id, quod desit, requiratur. WOLF.

Εἰ μὴ τὰς μάχας — συμβαίνει καιρῶς] So. καιρῶς [τῷ μιμεῖσθαι] τὰς μάχας etc. Quod infinitivum subintelligendum est ex τῷ μιμεῖσθε ad finem sententiae, si haec integra sint. MARKLAND. Acute haec, ut omnia, Vir ingeniosissimus. Verum locum haud integrum ita restituit MSti: καὶ γὰρ εἰ μὴ τὰς μάχας — ἐν τοῖς νῦν συμβαίνει μιμεῖσθαι καιροῖς. Ita disco ex marg. Benen. et Altemps. Ita etiam Codd. Aug. Ven. Harl. Ital. TAYL.

τείας, μηδὲ τοὺς κινδύνους, ἐν οἷς ἦσαν ἐκεῖνοι ¹ λαμπροὶ, συμβαίνει καιρὸς, ἀλλ' ἄγετε ἡσυχίαν ὑμεῖς ἐν τῷ παρόντι, ἀλλὰ τό γε εὖ φρονεῖν αὐτῶν μιμεῖσθε· τούτου γὰρ πανταχοῦ χρεῖα. καὶ οὐδὲν ἔστι πραγματωδέστερον, οὐδ' ὀχληρότερον τὸ καλῶς φρονεῖν τοῦ κακῶς. ἀλλ' ἐν τῷ ἴσῳ χρόνῳ νυνὶ καθήμενος ὑμῶν ἕκαστος, ἀν μὲν ἂν χρῆ γιγνώσκῃ περὶ τῶν πραγμάτων καὶ ψηφίζεται, βελτίω τὰ κοινὰ ποιήσει τῇ πόλει, καὶ ἀξία τῶν προγόνων πράξει· ἀν δ' ἂν μὴ δεῖ, ² φαυλότερα καὶ ἀνάξια τῶν προγόνων ποιήσει. τί οὖν ἐκεῖνοι περὶ τούτων ἐφρόνου; ταυτὶ λαβὼν ἀνάγνωθι, γραμματεῦ. δεῖ γὰρ ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἔργοις ῥαθυμεῖτε, ὣν θάνατον ³ κατεγνώκασιν οἱ πρόγονοι. λέγε ταῦτα.

⁴ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΚΛΟΓΗΣ.

428

⁵ Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν γραμμάτων λεγόντων,

¹ λαμπροί, ἐν τοῖς νῦν συμβαίνει μιμεῖσθαι καιροῖς, ἀλλ' ἄγεθ' ² φαυλότερα τε καὶ ³ κατεγνώκασιν ὑμῶν οἱ ⁴ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΚΛΟΓΗΣ] Στήλη

Ἐν τῷ ἴσῳ χρόνῳ] Quicquid statuatur de hoc Textu, dubio sane, atque, ut videtur, inficeto, nemo integræ mentis absolverit mirabilem istam conversionem, pari spatio temporis. Sed locus sine dubio est contaminatus. Nonnihil proficimus, sublata voce χρόνῳ. Vos nunc in deliberationibus, æqualem partem Reip. sustinentes, ac illi militantes. Pene videor tenere mentem Auctoris. IDEM.

Ψηφίζεται] Recte. Malo editur a Parisiensibus ψηφίζεται. IDEM.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΚΛΟΓΗΣ] Qui sit delectus iste, me ignorare fateor. WOLF. An ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΚΛΟΓΗ? MARKLAND. Lege omnino ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΚ ΣΤΗΛΗΣ, ut annotatum est in margine Benenati. Leges, Plebiscita, Fœdera, omnia denique eujuscunque generis Monumenta, fuisse apud Antiquos columnis lapideis, æreis, ligneisque exarata, nemo est, qui ignorat. LEGES. Ἀνάγνωθι, inquit Lysias, Orat. I. 31. 11. ed. Reisk. p. 17. ed. Tayl. δέ μοι καὶ τούτων τὸν νόμον ἐκ τῆς στήλης τῆς ἐξ Ἀγείου πάγου. Ita Demosth. c. Neær. p. 1370. 25. Τούτων τὸν νόμον γράψαντες ἐν στήλῃ λιθίνῃ ἐστήσαν ἐν τῷ ἱερῷ — καὶ αὕτη ἡ στήλη ἔτι καὶ νῦν ἔστηκεν. Adde. p. 1381. 10. ed. Reisk. Ita Andocid. Orat. I. p. 12. Edit. Steph. Ὁ δὲ νόμος τί κελεύει, ὅς ἐν τῇ

στήλῃ ἔμπροσθέν ἐστι τοῦ βουλευτηρίου; Atque hinc loco Lysia deploratissimo, sc. Orat. c. Nicomachum p. 852. ult. ed. Reisk. p. 478. ed. Tayl. si memineris, mi Lector, aut ea res te ceperit, Lux olim plenissima a me affusa. FœDERA porro. Ita in Epistola Philippi, §. 8. in init. Ἐγὼ δὲ τούτους οὔτε τῶν περὶ τῆς εἰρήνης συνθηκῶν οἶδα μετασχόντας ὑμῖν, οὐτ' ἐν ταῖς στήλαις ἀναγεγραμμένους. Deinde Æschines c. Ctesiph. p. 460. 3. ed. Reisk. Ἐξείναι τῷ βουλομένῳ τῶν Ἑλλήνων ἐν τρισὶ μηνσὶν εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγεγράφθαι μετ' Ἀθηναίων, καὶ μετέχειν τῶν ὀρκῶν καὶ τῶν συνθηκῶν. Harpocratio denique v. Ἀττικῶς γράμμασι. Θεόπομπος, ἐσκενωρῆσθαι λέγει τὰς πρὸς τὸν Βάρβαρον συνθηκὰς, ἃς οὐ τοῖς Ἀττικῶς γράμμασιν ἐστήλητι εὔσθαι, ἀλλὰ τοῖς τῶν Ἴωνων. Postremo Obæeratorum nomina, maxime autem PROSCRIPTORUM (Relegatos vocat Jurisprudentia nostra) cippis et saxis frequenter, cum titulo et causa condemnationis, inscribi solebant. Isocrates in Orat. de Bigis. Εἰς τοσοῦτον ὕβρεως ἤλθοι, ὥστ' ἐπεισαν ὑμᾶς ἐλαύνειν αὐτὸν ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ στήλην ἀναγράψειν. Diodorus Siculus, l. 16. Ὁ δὲ Φιλίππος ἐπαρθεὶς τῇ νίκῃ, τὰς τῶν Ἀμφικτυόνων ἀποφάσεις ἐκ τῶν στήλῶν ἐξέκοψε, καὶ τὰ περὶ τῶν καταδίκων

"Αρθμιον τὸν Πυθῶνακτος τὸν Ζελεΐτην, ἐχθρὸν εἶναι καὶ πολέμιον τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῶν συμμάχων, αὐτὸν καὶ γένος ἅπαν. διὰ τί; ὅτι τὸν ¹ χρυσὸν ἐκ τῶν Βαρβαρῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἤγαγεν. οὐκοῦν ἐστίν, ὡς εἰπεν, ἐκ τούτων ἰδεῖν, ὅτι οἱ πρόγονοι μὲν ὑμῶν, ὅπως μηδὲ ἄλλος ἀνθρώπων μηδεὶς ἐπὶ χρήμασι μηδὲν ἐργάσεται κακὸν τὴν Ἑλλάδα, ἐφρόντιζον· ὑμεῖς δὲ οὐδὲ τὴν πόλιν αὐτὴν ὅπως μηδεὶς τῶν πολιτῶν ἀδικήσῃ, προορᾷσθε. ἢ Δί',

¹ χρυσὸν, τὸν ἐκ

γράμματα. Undo factum est, ut σπηλι-
τεύεσθαι idem esset, ac Proscribi: εἰλό-
γοι σπηλιτευτικοὶ apud Antiquos pro
Invectivis passim haberentur. Cujusmo-
di sunt Gregorii Nazianzeni Orationes
duae adv. Julianum: Istius posterior his
verbis clauditur: Ἀὐτῆ σοι παρ' ἡμῶν
στήλη τῶν Ἡρακλείων σπηλιῶν ἐψηλοτέρα
τε καὶ περιφανέστερα — ἦν καὶ ὁ μέλλων
ὑποκλήφεται χρέος, εὖ οἶδα, σέ τε καὶ
τὰ σά σπηλιτεύουσαν, καὶ τοὺς λοι-
ποὺς πάντας παιδεύουσαν, μή τινα τοιαύ-
την κατὰ Θεοῦ τολμῶν ἐπανάστασιν, ἵνα μὴ

τὰ ὅμοια δράσαντες, τῶν ἴσων καὶ ἀπιτίχων-
σιν. Omnino Lycurg. c. Leocratem p.
234. 235. Plato. περιούτερος ἄσπερ εἰ ἐν
ταῖς στήλαις. At quid in his moramur?
Hoc in Arthmio esse factum, et haec ipsa
verba, quae hic memorat Noster, esse in
ejus cippo insculpta, abunde docemur.
Orator noster in Philipp. III. [§. 5.] Οὐ
λόγους ἐμαυτοῦ λέγων, ἀλλὰ γράμμασιν
τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων δεικνύων, ἃ
ἐκείνοι κατέθετο, εἰς στήλην χαλκῆν
γράψαντες — τί οὖν λέγει τὰ γράμμα-
τα;

ΑΡΘΜΙΟΣ, φησιν, Ο ΠΥΘΩΝΑΚΤΟΣ

Ο ΖΕΛΕΙΤΗΣ

ΑΤΙΜΟΣ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΙΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ

ΑΥΤΟΣ ΚΑΙ ΓΕΝΟΣ.

Εἴθ' ἡ αἰτία προσγέγραπται, δι' ἣν τοῦτ' ἐγένετο,

ΟΤΙ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΝ ΤΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΜΗΔΩΝ ΕΙΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ

ἤγαγεν.

Sed hoc unico testimonio contentus non
ero. Addere liceat Aristidem: Θεμι-
στοκλῆς μὲν Ἀρθμίον (Ita Aristidis ubi-
que exemplaria, Tu corriges mecum)

ἐστηλίτευσεν, ὅτι τὸν ἐκ Μήδων etc.
Iterum. Τοῦ δ' αὐτοῦ φρονήματος ἐστὶ
καὶ ἡ στήλη, ἣν ἔστρεγον τοῦτων ἐστήσαν,
λέγουσαν τάδε:

ΑΡΙΘΜΙΟΝ ΤΟΝ ΠΥΘΩΝΑΚΤΟΣ ΤΟΝ ΖΕΛΕΙΤΗΝ

ΑΤΙΜΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΓΕΝΟΣ

ΟΤΙ ΤΟΝ ΕΚ ΜΗΔΩΝ ΧΡΥΣΟΝ ΕΙΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ

ἤγαγεν.

Vid. Aristid. Tom. II. pag. 218. 303.
Edit. postrem. Coronidis loco adjician-
tur haec ex Nonno, qui Historica Ἰστο-
ρήματα Gregorii Nazianzeni collegit,
et illustravit. Στήλη δὲ ἐστὶν ἡ λίθος ἡ
χαλκῆς, ἐν ἐπιμάνκει τετραγώνῳ σχήματι,
ἐν ἣ ἐγγράφωται ἡ τοῦ σπηλιτευομένου
ἕβρις. Οἷον Ἀθηναῖοι τὸν Ζελεΐτην Ἀρθμι-
ον, τὸν διαφθείροντα τοὺς Ἕλληνας χρέμασιν,
ἐπὶ τῷ μᾶλλον ὑπακούσσει τῷ Πέρσῃ, ἐν

στήλῃ ἀνεγράφη, ἀτιμάσαντες καὶ αὐτῆ.
καὶ ἅπαν τὸ γένος αὐτοῦ, ἐξεύσαν δεδακότες
ἐν τοῖς γράμμασιν τῷ βουλομένῳ αὐτὸν ἀπο-
κτεῖναι, ἐγγράφαντες καὶ τὴν αἰτίαν ἐν αὐτῇ
τῇ στήλῃ, ἥτις ἦν αὐτῷ τῷ Ἀρθμίῳ φῶρος·
ὅτι, φησὶ, τὸν χρυσὸν τὸν ἐκ τῶν Μήδων εἰς
Πελοπόννησον ἤγαγεν. Εἰδικαὶ δὲ χροῖ. ἵ.
πολλάκις καὶ εὐεργετῶν αἱ εὐεργεσίαι ἐν ταῖς
στήλαις ἀνεγράφησαν, ὡπερ ἡ τῆς Ἀθήνας,
τοῦ ἀρχεγόντος Βασπέρου, ἀνεγράφη ἐν Ἀθήναις.

ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔστηκεν; ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησί, καὶ πολλὴν εὐρυχωρίαν ἔχούσης, παρὰ τὴν χαλκῆν τὴν μεγάλην Ἀθηναῶν ἐν δεξιᾷ ἔστηκεν ἦν, ἀριστεῖον ἢ πόλις τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου, ¹ δόντων Ἑλλήνων τὰ χρήματα ταῦτα, ἀνέθηκε. τότε μὲν τοίνυν οὕτω σεμνὸν ἦν τὸ δίκαιον, καὶ τὸ κολάζειν τοὺς τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας ἐντιμον, ὥστε τῆς αὐτῆς ἡξιοῦτο στάσεως τό, τε ἀριστεῖον τῆς θεοῦ, καὶ αἱ κατὰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἀδικούντων τιμωραίαι· νῦν δέ, ² γέλωσ, ἄδεια, αἰσχύνη, εἰ μὴ τὴν ἄγαν ταύτην ἐξουσίαν σχήσετε νῦν ὑμεῖς.

οἷ'. Νομίζω τοίνυν ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ καθ' ἓν τι μόνον τοὺς προγόνους μιμουμένους ὀρθῶς ἀν ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πάντα, ὅσα ἔπραττον ἐφεξῆς. ἐκεῖνοι τοίνυν, ὡς ἅπαντες εὖ οἶδ' ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἀκηκόατε, Καλλίαν τὸν Ἰππουῖκου, ³ τὸν ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλομένην εἰρήνην πρεσβεύσαντα, ἵππου μὲν δρόμον ἡμέρας περὶ μὴ καταβαίνειν ἐπὶ ⁴ τὴν θάλατταν βασιλέα, 429 ἐντὸς δὲ Χελιδονέων καὶ Κυανέων, πλοῖω μακρῷ μὴ πλεῖν,

¹ δόντων τῶν ἑλλήνων² γέλωσ, *ὅση ἄδεια αἰσχύνη, εἰ μὴ, τὴν ἄγαν ἐξουσίαν ταύτην³ Deest articulus.⁴ [τὴν]

Plura de Arthmio præstabunt Plutarch. in Themistocle Vol. 1. p. 253. Harpocrat. v. Ἀτιμος, Dinarchus, Æschines, Vales. ad Harpocrat. pag. 26. aliique. TAYLOR.

'ΑΛΛ' ὅλης] Videtur deesse μηδαμῶς in subjectione, ante ἀλλ' ὅλης: aut τὸ ἀλλὰ pro immo vero ponitur. WOLF. Ellipsis est Negativæ οὐχὶ ante ἀλλ'. Unde explicatur par omnino locus D. Pauli, 1. Cor. X. 19, 20. Τί οὖν φημι; ὅτι εἰδωλὸν τι ἐστίν, ἢ ὅτι εἰδωλόθυτόν τι ἐστίν; Respondet ipse [οὐχί:] 'ΑΛΛ' [φημί] ὅτι ἂ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίους θύει, καὶ οὐ θεῶν. Confer loca. MARKLAND. Suppletur Negativa in marg. Morel. οὐ μὰ Δία. TAYLOR.

'Εν δεξιᾷ] Ἐκ δεξιᾶς in MSS. fere cunctis. Atque ita laudat Hermog. de formis Orat. Tom. I. pag. 272. IDEM.

Τὸ δίκαιον καὶ τὸ κολάζειν] Lege. WOLF.

Τὸ ἀριστεῖον τῆς θεοῦ] Simile est istud σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου apud Evang. sc. Matth. XII. 39. et alibi. Nam hæc Statua Deæ erat ipsissimum ἀριστεῖον. TAYLOR.

'Αριστεῖον τῆς θεοῦ] Præmium fortitudinis Divæ. i. e. Statua Divæ quæ erat

præmium, monumentum fortitudinis. AUGER.

Νῦν δέ, γέλωσ, ἄδεια] S. τὸ τοιαῦτα ἀδικεῖν. Quod vero sequitur, αἰσχύνη, videtur ad sequentia pertinere, εἰ μὴ ὑμεῖς σχήσετε νῦν τὴν ἄγαν ταύτην ἐξουσίαν, αἰσχύνη ἐστὶ. WOLF. Disputo, quæ hic scripsit Wolfius. Totum enim (non vocem αἰσχύνη solam) pertinere video ad sequentia. Sed tum quid erit ἄδεια? Nimirum ex loco suo exturbatur, quem occupavit. Vox alia et similis ἄγαν. Lege itaque: νῦν δέ γέλωσ, αἰσχύνη, εἰ μὴ τὴν ἄδειαν ταύτην καὶ ἐξουσίαν σχήσετε νῦν ὑμεῖς. TAYLOR. Lego νῦν δέ γέλωσ καὶ ἄδεια (ἐστὶ) αἰσχύνη opprobrium quo quis se donis corrumpi sinit. AUGER.

οἷ'. Ὡς ἅπαντες] Εὖ οἶδ', ὡς (ὅτι) ἅπαντες τὸν λόγον τοῦτον ἀκηκόατε. WOLF.

[ἵππου κ. τ. λ.] Dixi ad Lycurg. §. 17. de hoc fœdere. TAYLOR.

Βασιλέα] Lege τὸν βασιλέα, ut §. μβ'. post med. et ubique. Nam Rex Persarum ὁ βασιλεὺς Græcis appellabatur. MARKLAND.

Χελιδονέων] Stephanus Χελιδονίας πέτρας appellat per ἰ. Κυάνσαι, Συμπλεγάδες, Συν-

ὅτι δῶρα λαβεῖν ἔδοξε πρεσβέυσας, μικροῦ μὲν ἀπέκτειναν, ἐν δὲ ταῖς εὐθύταις πεντήκοντα ἐπράξαντο ¹τάλαντα. καὶ τοι καλλίω ταύτης εἰρήνην, οὔτε πρότερον, οὔθ' ὕστερον, οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν ἔχοι πεποιτημένην τὴν πόλιν. ἀλλ' οὐ τοῦτο ἐσκόπου. τούτου μὲν γὰρ ἠγοῦντο τὴν ἑαυτῶν ἀρετὴν, καὶ τὴν τῆς πόλεως δόξαν, αἰτίαν εἶναι τοῦ δὲ προῖκα, ἢ μὴ, τὸν τρόπον τοῦ πρεσβευτοῦ. τοῦτον οὖν δίκαιον ἠξίουσιν παρέχασθαι καὶ ἀδωροδοκῆτον, τὸν προσιόντα τοῖς κοινοῖς. ἐκεῖνοι μὲν οὖν οὕτως ἐχθρὸν ἠγοῦντο τὸ δωροδοκεῖν, καὶ ἀλυσιτελὲς τῇ πόλει, ὥστε μὴτ' ἐπὶ πράξεως μηδεμιάς, μήτε ἐπ' ἀνδρὸς ἑᾶν γίνεσθαι. ὑμεῖς δὲ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν αὐτὴν εἰρήνην ἐωρακότες, τὰ μὲν τῶν συμμάχων τῶν ὑμετέρων τείχη καθηρηκυῖαν, τὰς δὲ τῶν πρέσβων οἰκίας οἰκοδομοῦσαν, καὶ τὰ μὲν τῆς πόλεως κτήματα ἀφηρημένην, τούτοις δ' ἂ μὴδὲ ὄναρ ἠλπισαν πῶποτε, κτησαμένην, οὐκ αὐτοὶ τούτους ἀπεκτείνετε, ἀλλὰ κατηγόρου προσδεῖσθε, καὶ λόγῳ κρίνετε, ὡς ἔργῳ ²τὰ ἀδικήματα πάντες ὀρώσιν. οὐ τοίνυν τὰ παλαιὰ ἂν τις ἔχοι μόνον εἰπεῖν, καὶ διὰ τούτων τῶν παραδειγμάτων ὑμᾶς ἐπὶ τιμωρίαν παρακαλέσαι, ἀλλ' ἐφ' ὑμῶν τούτων τῶν ἔτι ζώντων ἀνθρώπων πολλοὶ δίκην δεδώκασιν· ὡς ἐγὼ τοὺς μὲν ἄλλους παραλείψω, τῶν δ' ἐκ πρεσβείας, ἢ πολὺ ταύτης ἐλάττω κακὰ τὴν πόλιν εἰργασται, θανάτῳ ζημιωθέντων, ἐνὸς ἢ ³δυσὶν ἐπιμνησθήσομαι. καὶ μοι λέγε τουτὶ τὸ ψήφισμα ⁴λαβών.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Κατὰ τουτὶ τὸ ψήφισμα, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν πρέσβων ἐκείνων ὑμεῖς θάνατον κατεγνώκατε· ὡς εἰς ἣν Ἐπικράτης,

¹ τάλαντα ἐπράξαντο.² τὰ δίκήματα³ δυσὶν⁴ λαβών. λέγε.

δρομάδες vel ex Homeri Scholiaste notae sunt. WOLF.

Ὅτι δῶρα λαβεῖν] At in Cimonis vita Plutarchus contra asserit; et Calliam, de quo hic sermo, dicit multum honoris et reverentiae adeptum fuisse ex hac legatione apud Athenienses. Cui credendum? Utrique, ut credo. Callias accusatus vitae periculum adiit; et crimine δωροδοκίας absolutus multum honoris adeptus

est. PALMER.

Τοῦτον οὖν δίκαιον] S. τὸν τρόπον κατὰ τὴν ἀρετὴν παρέχασθαι δίκαιον, τὸν προσιόντα τοῖς κοινοῖς. WOLF. Τοῦτον, sc. τὸν τρόπον. Vage interpretatur Wolfius. MARKLAND.

Ἐπ' ἀνδρὸς ἑᾶν γίνεσθαι] Lege. WOLF. Aldus enim ἔσ. ΤΑΥΛΟΡ.

Ἡ πολὺ ταύτης] Lege, ut sit articulus postpositivus, cum aspiratione. WOLF.

Ἐπικράτης] Infra, §. οθ'. ad init. dicit,

ἀνὴρ, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, σπυδαῖος, καὶ πολλὰ χρήσιμος τῇ πόλει, καὶ τῶν ἐκ Πειραιῶς καταγαγόντων τὸν δῆμον, καὶ ἄλλως δημοτικός. ἀλλ' ὅμως οὐδὲν αὐτὸν ὠφέλησε τούτων. δικαίως. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμισείᾳ χρηστὸν εἶναι δεῖ, τὸν τὰ τηλικαῦτα διοικεῖν ἀξιοῦντα, οὐδὲ τὸ πιστευθῆναι ¹ προσλαβόντα παρ' ὑμῶν, εἰς τὸ μείζω δύνασθαι κακουργεῖν καταχρησθαι· ἀλλ' ἀπλῶς μηδὲν ὑμᾶς ἀδικεῖν ἐκόντα.

οἴη. Εἰ τοίνυν ² τί τούτων ἀπρακτὸν ἐστὶ τούτοις, ἐφ' οἷς ἐκείνων θάνατος κατέγνωσται, ἐμὲ ἀποκτείνετε ἤδη. σκοπεῖτε γάρ. ἐπειδὴ παρὰ τὰ γράμματα ἔφησιν ἐπρεσβευσαν ἐκεῖνοι· ³ καὶ τὸ ψήφισμα. καὶ τοῦτ' ἐστὶ τῶν ἐγκλημάτων τὸ πρῶτον. οὔτοι δὲ οὐ παρὰ τὰ γράμματα; οὐ τὸ μὲν ψήφισμα Ἀθηναίους, καὶ τοῖς Ἀθηναίων συμμάχοις εἶναι κελεύει τὴν εἰρήνην· οὔτοι δὲ Φωκέας ἐκσπόνδους ἀπέφηναν; οὐ τὸ μὲν ψήφισμα τοὺς ἄρχοντας ὀρκοῦν τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν· οὔτοι δὲ οὗς ὁ Φίλιππος αὐτοῖς προσέπεμψε, τούτους ⁴ ὤρκωσαν; οὐ τὸ μὲν ψήφισμα οὐδαμῶς μόνους ἐντυγχάνειν Φιλίππῳ· οὔτοι δ' οὐδὲν ἐπαύσαντο ἰδίᾳ χρηματίζοντες; ⁵ καὶ ἠλέγχθησαν ἅπαντες αὐτῶν ἐν τῇ βουλῇ οὐ τάληθ' ἀπαγγέλλοντες. οὔτοι

¹ προσλαβόντα² τι³ [καὶ τὸ ψήφισμα,]⁴ ὤρκωσαν⁵ καὶ

hunc Epicratem ἐπεσεῖν, easilio multatum fuisse, vel, urbe pellī, Wolfio vertente. Dubito, an ibi recte. Vid. init. Androt. ubi ἐπεσεῖν vertit honore dejicere. Latine dici posset excidere. Sub quo comprehenditur vel Mors, vel Exsilium, vel Mulcta. MARKLAND. Harpocr. et Suid, v. Ἐπικράτης, ad hunc locum digitum intendunt. Male ergo Cod. Paris. δ. Εὐδικράτης: Quo pacto etiam habet infra, §. εδ'. ad init. De hoc Epicrate multa Maussacus ad glossam Harpocratonis, et Valesius ad Annotata Maussaci. Alius porro erat Epicrates, Æschinis affinis, ut observarunt iidem Lexicographi, εὐ ἐπάνουον Κυρηναίων, ὡς Δημ. ἐν τῷ κατ' Ἀσχίνου. Vid. §. π'. in fin. TAYLOR.

Χρήσιμος] F. πολλὰ χρήσιμος γενόμενος τῇ πόλει. WOLF.

Καὶ τῶν ἐκ Πειραιῶς καταγαγόντων τὸν δῆμον (S. εἰς) καὶ ἄλλως δημοτικός] Lege. WOLF. Ald. valde insincere τὸν et ἄλλος. TAYLOR.

Ἐφ' ἡμισείᾳ] Malim ἐξ ἡμισείας, ut Aristot. ὅτι εἰ Λακκαδαμόνι ἐξ ἡμισείας

δυστυχεῖσι γυναικοκρατούμενοι. WOLF. γρ. ἡμισεία et ἡμισεία. Quod si hoc postremum obliuiscat, annotavit alibi Wolfius intelligendum esse μερίδι. TAYLOR.

Καταχρησθαι] S. τῷ πιστευθῆναι. WOLF. οἴη. "Απρακτὸν ἐστὶ τούτοις] Lege. IDEM. Quidam enim ei τίνων τι τούτων ἀπρακτὸν ἐστὶ τούτων. Optime hæc verba ordinantur in nonnullis exemplaribus: εἰ τίνων τι τούτοις ἀπρακτὸν ἐστὶ τούτων, ἐφ' οἷς κ. τ. λ. Lind. Ven. Obsop. TAYLOR.

Ὄρκου — ὤρκωσαν] Ergo τὸ ὀρκοῦν et ἐρκίζειν idem valent: nisi, ut existimo, legendum sit ὤρκωσαν. WOLF. Quænam est hæc petulantia, et prurigo emendandi! Quare exterminanda est ὤρκωσαν, ab ἐρκίζω, vox ab omnibus confirmata Codd. quæ æque valet jusjurandum deferre, ac ὤρκωσαν, quæ profecta est ab ἐρκίζω. Noster De Corona §. β. ἢ οὐκ ἂν ὤρκίζομεν αὐτόν. TAYLOR.

Καὶ ἠλέγχθησαν ἅπαντες] Lege. WOLF. Aldus enim ἠλέχθησαν. Restituerunt et alii. TAYLOR.

δέ γε καὶ ἐν τῷ δήμῳ· καὶ ὑπό του; — τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ λαμπρὸν — ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων. οἷς γὰρ ἀπήγγειλαν οὔτοι, πάντα δήπου γέγονε τάναντία. οὐδὲ ἐπιστέλλοντες¹ φησι² τὰ ἀληθῆ. οὐκοῦν οὐδ' οὔτοι. καὶ καταψευδόμενοι τῶν συμμάχων καὶ δῶρα λαμβάνοντες. ἀντὶ μὲν τοίνυν τοῦ καταψεύδεσθαι, παντελῶς ἀπολωλεκότες· πολλῶ δὲ δήπου τοῦτο τοῦ καταψεύσασθαι δεινότερον· ἀλλὰ μὴν, ὑπὲρ γε τοῦ δῶρα εἰληφέναι, εἰ μὲν ἤρνούντο, ἐξελέγχειν τὸ λοιπὸν αὖν ἦν, ἔπειδὴ δὲ ὁμολογοῦσιν, ἀπάγειν δὴ πῶς προσῆκε.

οθ'. Τί οὖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τούτων οὕτως ἐχόντων, ὑμεῖς ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ὄντες, οἱ δὲ καὶ τινες αὐτῶν ἔτι ζῶντες, ὑπομενεῖτε τὸν μὲν εὐεργέτην τοῦ δήμου, καὶ² τῶν ἐκ Πειραιῶς, Ἐπικράτην, ἐκπεσεῖν καὶ κολασθῆναι, καὶ πάλιν πρῶην³ Θρασύβουλον ἐκείνον, τὸν Θρασυβούλου τοῦ δημοτικῷ υἱὸν,⁴ καὶ ἀπὸ Φυλῆς καταγαγόντος τὸν δῆμον, τάλαντα δέκα ὠφληκέαι, καὶ⁵ τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος,⁶ καὶ τῶν τὰ μέγιστα ἀγαθὰ ὑμᾶς⁷ ἐργασαμένων, οὓς νόμῳ διὰ τὰς εὐεργεσίας, αἷς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς, ἐν ἅπασιν τοῖς ἱεροῖς, ἐπὶ ταῖς θυσίαις, σπονδῶν,

¹ τάληθῆ² τὸν
⁵ τὸν³ Θρασύβουλον, *ἐκείνου τοῦ Θρασυβούλου⁶ [καὶ]⁴ καὶ τοῦ ἀπὸ⁷ ἐργασαμένων ὑμᾶς

οὐδ' οὔτοι] Ita f. distinguendum: οὐδ' οὔτοι; cum Interrogatione. Sensus est: Οὐδ' οὔτοι, sc. ἠλέγχθησαν οὐ τάληθῆ ἀπαγγέλλοντες, οὐδὲ ἐπιστέλλοντες τὰ ἀληθῆ. MARKLAND.

Ἐπειδὴ δὲ ὁμολογοῦσιν, ἀπάγειν δήπου προσῆκε] Cum vero fateantur, nimirum ad supplicium par est ut rapiantur. Id enim ἀπάγειν significat, ut κατ' Ἀριστοκράτ. etiam, ἀπάγειν ἔξεστιν εἰς τὸ δεσμοτήριον dixit. Ex edit. HERVAG.

οθ'. Οἱ δὲ καὶ τινες αὐτῶν ἔτι ζῶντες] Ὑμεῖς τινες, ἀντὶ τοῦ, ἡμῶν τινες αὐτῶν. S. τῶν παρόντων. WOLF.

Καὶ τῶν ἐκ Πειραιῶς] Iterum lege. S. ἕνα. IDEM. i. e. καὶ ἕνα τῶν ἐκ Πειραιῶς. Ut §. πδ'. ante med. τῶν ἀπιστούντων φιλάσσω, pro ἕνα τῶν etc. Et supra, §. οζ'. in fin. MARKLAND. Melius hoc multo, quam quod legitur in Benenato, aliisque Editis, sc. τῶν ἐκ Πειραιῶς. TAYLOR. Correctio hæc est, quæ nemini non facile occurrit. nolim tamen ideo probare. REISK.

Ἐκπεσεῖν] Excidisse, nempe, de vita.

AUGER.

Καὶ τὸν ἀπὸ Φυλῆς] Καὶ τοῦ ἀπὸ Φυλῆς. Etsi malim abesse articulum. WOLF. Necessarium sane articulum, τοῦ ἀπὸ φυλῆς, prout legitur in MSS. præfocavit Wolfius. Mala τὸν Ald. Felician. et Harl. TAYLOR.

Τάλαντα δέκα ὠφληκέαι] Id est, decem talentis damnari. Idem, ἄφλε τὴν δαίταν, ab arbitris damnatus est. Et rursus alibi, καὶ δίκην ἐξούλης ὠφληκῶς ταύτην, οὐκ αὐτὸς ὠφληκέαι φησίν, ἀλλ' ἐμέ, atque in hac controversia de vi damnatus, non se damnatum, sed me esse contendit. damnati enim dicuntur οἱ ὠφληκότες et οἱ ὄφλοντες. Ex edit. HERVAG.

Καὶ τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου] Si hoc ad Thrasymbulum non refertur, cujus mihi genealogia nota non est, subintelligendum est, aut omissum, τινὰς. Ulpianus Proxenum intelligit. WOLF.

Καὶ τῶν τὰ] F. delendum καὶ. Vel legendum τῶν καὶ τὰ etc. MARKLAND. Recte deest καὶ in Cod. δ. TAYLOR.

καὶ κρατῆρων κοινωνοὺς πεποιήσθε, καὶ ἄδετε καὶ τιμᾶτε ἐξίστου τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς θεοῖς, τούτους μὲν πάντας τὴν ἐκ τῶν νόμων δίκην ὑπεσχηκένοι, καὶ μήτε συγγνώμην, μήτε ἔλεον, μήτε παιδία κλάοντα, ὀμάνυμα τῶν εὐεργετῶν, μήτ' ἄλλο μηδὲν αὐτοὺς ὠφεληκένοι· τὸν δὲ Ἀτρομήτου τοῦ γραμματιστοῦ, καὶ Γλαυκοθέας, τῆς τοὺς Διάσους συναγούσης, ἐφ' οἷς ἑτέρα τέθνηκεν ἰέρεια, τοῦτον ὑμεῖς ¹ λαβόντες, τὸν τῶν τοιούτων, τὸν οὐδὲ καθ' ἐν χρήσιμον τῇ πόλει, οὐκ αὐτὸν, οὐ πατέρα, οὐκ ἄλλον οὐδένα τῶν τούτου, ² ἀφήσετε; ποῖος γὰρ ἵππος, ποῖα τρίηρης, ποῖα στρατεία, ποῖα χο- 432 ρηγία, τίς χορὸς, τίς λειτουργία, τίς εἰσφορὰ, τίς εὐνοια, ποῖος κίνδυνος, τί ³ τούτων ἀπάντων, ἐν ⁴ παντὶ χρόνῳ γέγονε παρὰ τούτων τῇ πόλει; καίτοι, καὶ εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν, ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, τὸ, δικαίως, καὶ προῖκα πεπρεσβευκένοι, ἀπολωλέναι δὴ που προσῆκεν ⁵ αὐτῶ· εἰ δὲ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα, οὐ τιμωρήσεσθε; οὐκ ἀναμνησθήσεσθε, ὧν οὗτος κατηγορῶν ἔλεγε Τιμάρχου; ὡς οὐδὲν ἔστιν ὄφελος πόλεως, ἢ τις μὴ νεῦρα ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας ἔχει, οὐδὲ πολιτείας, ἐν ἣ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μείζον ἰσχύουσιν. οὐδὲ ἔλεεῖν ὑμᾶς οὔτε τὴν μητέρα ⁶ δεῖν τὴν Τιμάρχου, γραῦν γυναῖκα, οὔτε τὰ παιδία, οὔτε ἄλλον οὐδένα, ἀλλ' ἐκεῖνο ὄραν, ὅτι εἰ πρόησεσθε τὰ τῶν νόμων, καὶ τὰ τῆς πολιτείας, οὐχ εὐρήσετε τοὺς ὑμᾶς αὐτοὺς ἐλεήσοντας. ἀλλ' ὁ μὲν ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἠτίμωται, ὅτι τοῦτον εἶδεν ἀδικοῦντα· τούτῳ δ' ἀθῶν δώσετε εἶναι; διὰ τί; εἰ γὰρ παρὰ τῶν εἰς ἑαυτοὺς ἐξαμαρτανόντων τηλικαύ-

¹ λαβόντες ἀφήσετε, τὸν² Deest ἀφήσετε.³ τῶν⁴ παντὶ τῷ χρόνῳ⁵ αὐτὸν⁶ δεῖ

Καὶ κρατῆρων] Κρατῆρες fortasse additi sunt, quod unicuique Deo sui peculiare crateres fuerunt. WOLF.

Ἰέρεια] Quædam hic non inutilia habet Scholiastes. Meminerit autem lector meus, hæc et ejusmodi omnia, quæ ad Æschini genus et familiam pertinent, quemadmodum et ea, quæ ad Demosthenis pariter, studiosè a me in vita Auctorum recenseri. TAYLOR.

Χορηγός] Lege χορός. Alioqui χορηγία et χορηγός inanis erit nugatio. WOLF. Vid. Var. Lect.

Αὐτῶ] Rectius αὐτόν. Ita optimi Reg.

a. Aug. Harl. TAYLOR.

Ἐκεῖνα] L. ἐκεῖνο. Vide, quæ præcedunt. MARKLAND.

Οὐδὲ ἔλεεῖν κ. τ. λ.] Hæc cum non sint in Æschini oratione, satis apparet, eum, ut et cæteros oratores, aliter dixisse, aliter scripsisse; ipsoque eventu edoctos et detraxisse et addidisse et mutasse complura. Nisi forte et hoc sit Demosthenicæ licentiæ mendacium. WOLF.

Οὐδὲ ἔλεεῖν] F. οὐ δὴ — non igitur. Ut §. la. in fin. οὐ δὴ δίκαιον. MARKLAND.

την ἡξίωσε δίκην Αἰσχίνης λαβεῖν, παρὰ τῶν εἰς τὰ τῆς πόλεως τηλικαῦτα ἡμαρτηκότων, ὧν εἰς οὗτος ὧν ἐξελέγχεται, πηλίκην ὑμᾶς προσήκει λαβεῖν, τοὺς ὁμωμοκότας καὶ δικάζοντας; νῆ Δί'. οἱ νέοι γὰρ ¹ ὑμῶν δι' ἐκεῖνον ἔσονται ² τὸν ἀγῶνα βελτίους; οὐκοῦν καὶ ³ διὰ τόνδε οἱ πολιτευόμενοι, δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει. προσήκει δὲ καὶ τούτων φροντίζειν.

433 π'. Ἴνα τοίνυν εἰδῆτε, ὅτι καὶ τοῦτον ἀπάλεσε τὸν Τιμαρχον, οὐ, μὰ Δία, οὐχὶ τῶν ὑμετέρων παίδων, ὅπως ἔσονται σάφρονες, προορῶν, — εἰσὶ γὰρ, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ νῦν σάφρονες, μὴ γὰρ οὕτω γένοιτο κακῶς τῇ πόλει, ὥστε Ἀφοβήτου καὶ Αἰσχίνου σωφρονιστῶν δεηθῆναι τοὺς νεωτέρους —, ἀλλ' ὅτι βουλευῶν ἔγραψεν, ἂν τις ὡς Φίλιππον ὅπλα ἀγῶν ἀλῶ, ἢ σκευὴ τριηρικὰ, θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν. σημεῖον δέ. πόσον γὰρ ἐδημηγόρει χρόνον Τιμαρχος; πολὺν. οὐκοῦν τοῦτον ἦν Αἰσχίνης ἀπαντα ἐν τῇ πόλει, καὶ ⁴ οὐδὲ πώποτε ἠγανάκτησεν, οὐδὲ δεινὸν ἠγήσατο εἶναι τὸ πρᾶγμα, εἰ ὁ τοιοῦτος λέγει, ἕως εἰς Μακεδονίαν ἐλθῶν, ἑαυτὸν ⁵ ἐμίσθωσε. λέγε δή μοι τὸ ψήφισμα λαβῶν αὐτὸ τὸ τοῦ ⁶ Τιμάρχου.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ὁ μὲν τοίνυν ὑπὲρ ὑμῶν γράψας, μὴ ἀγειν ἐν τῷ πολέμῳ

¹ ἡμῶν² τὸν ἀγῶνα ἔσονται βελτίους.³ διὰ τοῦτόν γε οἱ⁴ οὐδέποτε⁵ ἐμίσθωσε Φίλιππῳ.⁶ Τιμάρχου. λέγε.

Ἰμῶν] Ἰμῶν legit marg. Edit. Paris. Ven. Harl. Ital. cum Edit. Felician. (ἡμῶν Harl.) solita et nota syntaxi. Ἐστασίαζε μὲν αὐτῶ τὰ Θετταλῶν, infra §. πθ'. post med. et alibi passim. Atque ita hic interpretatur Wolfius. TAYLOR.

Διὰ τόνδε] Vertendum, propter hoc, judicium nemp, non, propter hunc, sc. Æschinem, ut Wolfius. Opponuntur enim δι' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα, et διὰ τόνδε. JURIN. Omnino recte Vir doctissimus. Animadverti velim hic, in Edit. Morel. legi διὰ τῶνδε, atque in Codd. Regiis, α. β. ε. διὰ τούτων γε. Atqui id inde enatum, quia Scriba, aut malus Corrector, existimabat, intercessisse aliquid inter τῶνδε et δι' ἄν, quod sequitur. Quod tamen verum non est: quia δι' ἄν pertinet

ad τοὺς πολιτευομένους. Et recte alicubi Wolfius: Malim, διὰ τόνδε, sc. ἀγῶνα τῆς παραπρεσβείας. Διὰ τοῦτόν γε Aug. Harleianus autem, ut editur. TAYLOR.

π'. Σημεῖον δέ] Hujus rei argumentum est. Nam σημεῖον δέ cum dicunt, hoc significant, hujus rei quam dico signum est et argumentum, et sine verbi substantivi aut alius adjectione dicitur. Simile est ἀπόδειξις δέ, et τεκμήριον δέ. Ex edit. HERVAG.

Πόσον γὰρ ἐδημηγόρει χρόνον Τιμαρχος;] Quanto igitur tempore concionari licuit Timarcho? multo. At omni eo tempore Æschines in urbe fuit, nec unquam conquestum est, quod Timarchus publice concionaretur. δημηγορεῖν et λέγειν pro eodem dixi, h. e. oratorie loqui, concionari. IDEM.

πρὸς Φίλιππον ὄπλα, εἰ δὲ μὴ, θανάτῳ ζημιούσθαι, ἀπόλωλε, καὶ ὑβρισταί· ὁ δὲ καὶ τὰ τῶν ὑμετέρων συμμάχων ὄπλα ἐκείνῳ παραδοὺς οὕτως, κατηγορεῖ, καὶ περὶ πορνείας ἔλεγεν, ὡς γῆ καὶ θεοὶ, δυοῖν μὲν κηδεσταῖν παρεστηκότων, οὓς ἰδόντες ἂν ὑμεῖς ἀνακράγοιτε, Νικίου τε τοῦ βδελυροῦ, ὃς ἑαυτὸν ἐμίσησεν ¹ εἰς Αἴγυπτον Χαβρία, καὶ τοῦ καταράτου ² Κηρυβιάωνος, ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἀνευ τοῦ ³ προσωπείου κωμάζει. καὶ τί ταῦτα; ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸν ὄρων Ἀφόβητον. ἀλλὰ δῆτα ἄνω ποταμῶν ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ πάντες ὅσοι οἱ περὶ πορνείας ἐρρῦήσαν λόγοι.

πά. Καὶ μὴν εἰς ⁴ ὄσιν ἀτιμίαν τὴν πόλιν ὑμῶν ἢ τούτου πονηρία, καὶ ψευδολογία καταστήσασα ἔχει, πάντα

¹ εἰς Αἴγυπτον ἐμίσησεν

² Κηρυβιάωνος

³ προσώπου

⁴ ὄσιν αἰσχύνῃ καὶ ἀτιμίαν τὴν πόλιν ἡμῶν ἢ τούτων πονηρία

Εἰ δὲ μὴ, θανάτῳ ζημιούσθαι] Hoc loco εἰ δὲ μὴ significat εἰ δὲ μὴ πειθαρχήσει, quod si non pareat. sin minus enim et alioqui significat. IDEM.

Κατηγορεῖ] Recte, ut exemplaria optima, propter sequens ἔλεγον. Mala fide nobiscum egit Wollius, qui κατηγορεῖ legit, in praesenti tempore, et pariter interpretatur. TAYLOR.

Οὓς ἰδόντες ἂν] Quia alii illius causae iudices fuerunt, quotannis mutari soliti. Istos ergo affines in hoc iudicio non affuisse, τὸ δυνατικὸν μέρος, ἰδόντες ἂν, ταυτέστιν, εἰ ἴδατε, arguit. WOLF.

Κηρυβιάωνος] Ad hanc vocem ita annotavit I. Meursius, I. Attic. Lect. 4. "Τὸ καταράτου Κυρηβιάωνος. Ita rescribo. Hodie editur τοῦ καταράτου Κηρυβιάωνος. Nam Κυρηβιάωνος scripsisse Demosthenem certum ex Suid. in Ἐπικράτης, et Harpocr. in Κηρυβιάων. Quibus addo Athen. l. 6. Κυρηβιάων δ' ἐπεκαλεῖτο Ἐπικράτης, ὁ Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος κηδεστής, ὡς φησι Δημοσθένης, ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας. Idem mendum apud Ulpianum in eadem Orat. καὶ τοῦ καταράτου Κηρυβιάωνος] Τὸ μὲν ὄνομα, Ἐπικράτης, τὸ δὲ Κηρυβιάωνος, Ἀττικῶς. λέγει δὲ τὸ κάθαρχμα, καὶ εὐτελές. Κηρύβια γὰρ τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ σίτου λέγουσι. Rescribe Κυρηβιάωνος et Κυρήβια. Scio ego, κηρύβια scribi apud nonnullos Grammaticos Graecos, sed tamen apud poliores κηρήβια. Corruptus quoque Alexis in Pancratiaste, apud Athen. l. c. et Themist. in Orat. Πῶς τῷ φιλοσόφῳ λεκτέον." Hactenus Vir doctissimus. TAYLOR.

Ἄνευ τοῦ προσωπείου] Consule Ulpianum ad loc. Harpocr. v. Πομπείας,

caeteros. Annotavit hic σχοστis, in antiquis libris reperiri πρόσωπον, non προσωπεῖον. Vide quantum auctoritatis tribuit Cod. Augustano, qui ex istis veterinissis describi videtur, cum retineat προσωπου! IDEM.

Καὶ τί ταῦτα; ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸν] Ἀποδιώξις καὶ Ἀποσιώπησις, quasi pro indignatione flagitia Aphobeti commemorare non possit. WOLF.

Καὶ τί ταῦτα?] Et quid haec? i. e. haec sunt levia, ecce aliquid majas. AUGER.

Ἄλλὰ τὸν ἀδελφὸν ὄρων Ἀφόβητον] Referenda haec sunt et coniungenda cum superioribus: περὶ πορνείας ἔλεγεν, δυοῖν μὲν κηδεσταῖν παρεστηκότων—ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸν ὄρων Ἀφόβητον, cum indignatione. Accusavit, inquit, Ἐσχίνου Timarchum impudicitiae coram duobus suis affinibus, Nicia et Cerybione, multo impurioribus. Sed hoc parum est. Accusavit eum etiam coram suo fratre Aphobeto. Amare! MARKLAND.

Ὅσοι οἱ] Vid. Var. Lect.

πά. Καταστήσασα ἔχει] Ἄντι τοῦ, κατέστησεν, ut φλυαρεῖς ἔχων, πλεονασμῷ Ἀττικῶ. WOLF. Non admodum est simile, quod produxit Wollius. Propius illud Lucretii l. 1068.

Sed vanus stolidis haec omnia finxerit error,
Amplexi quod habent perverse prima viai.

Huius locutioni ortum debere Neoterico-rum verbum, quod dicunt, auxiliare, HABERE, notavit H. Stephanus Conformité du lang. Franc. avec le Grec. TAYLOR.

τὰ ἄλλα ἀφείς, ¹ ὃ πάντες ὑμεῖς ἴστε, ἐρῶ. πρότερον μὲν
 431 γὰρ, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τί παρ' ὑμῖν ἐψήφισται, τοῦτο
 ἐπετήρουν οἱ ἄλλοι πάντες Ἕλληνες· νῦν δὲ δὴ περιερχόμεθα
 ἡμεῖς, τί δέδοικται τοῖς ἄλλοις σκοποῦντες, καὶ ὠτακου-
 στοῦντες, τί τὰ τῶν Ἀρκάδων; τί τὰ τῶν Ἀμφικτυόνων;
 ποῖ πάρεσι Φίλιππος; ζῆ, ἢ τέθνηκεν; οὐ ² τοιαῦτα ποιοῦ-
 μεν; ἐγὼ δὲ οὐ δέδοικα, εἰ Φίλιππος ζῆ· ἀλλ' εἰ τῆς πό-
 λεως τέθνηκε τὸ τοὺς ἀδικοῦντας μισεῖν, καὶ τιμαρεῖσθαι.
 οὐδὲ φοβεῖ με Φίλιππος, ἀν τὰ παρ' ³ ὑμῶν ὑγιαίνει, ἀλλ'
 εἰ παρ' ὑμῖν ἀδεια γενήσεται τοῖς παρ' ἐκείνου μισθαρνεῖν
 βουλομένοις, καὶ συνεροῦσί τινες τούτοις τῶν ὑφ' ὑμῶν πεπι-
 στευμένων, καὶ πᾶντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ἀρνούμενοι μὴ
 πρᾶττειν ὑπὲρ Φιλίππου, νῦν ἀναβήσονται· ταῦτα φοβεῖ
 με. τί γὰρ δὴ ποτε, Εὐβουλε, Ἡγησίλεω μὲν κρινομένω, ὃς
 ἀνεψιός ἐστί σοι, καὶ Θρασυβούλῳ πρώτῳ, τῷ Νικηράτῳ
 Δείῳ, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ψήφου οὐδ' ὑπακοῦσαι καλούμε-
 νος ἠδέλησας, ⁴ εἰς τε τὸ τίμημα ἀναβάς, ὑπὲρ μὲν ἐκείνων

1 2

2 ταῦτα

3 ὑμῖν

4 εἰς δὲ

“Ὁ πάντες ὑμεῖς ἴστε] Nove hoc, ut ca-
 tera omnia dissimularet, id solum, quod
 omnes norant, proferre vellet. Lege cum
 MStis δ. et Aug. πᾶντα τὰ ἄλλα ἀφείς, ἢ
 πάντες ὑμεῖς ἴστε — omissis iis, quæ vos
 bene nostis. Parisienses neque δ, neque ἄ.
 IDEM.

Τοιαῦτα] Ταῦτα potius, ut habent
 Reg. δ. et Aug. IDEM.

Ἐγὼ δὲ] Locum hunc aliquanto pleni-
 us laudat Hermogenes περὶ δευμύτητος.
 sc. Ἐγὼ δὲ οὐ τοῦτο δέδοικα, εἰ Φίλιππος
 ζῆ, ἢ τέθνηκεν, ἀλλ' εἰ — T. II. p. 334.
 IDEM.

Παρ' ὑμῶν] F. ὑμῖν. Et vicissim mo-
 do, παρ' ὑμῶν ἀδεια γενήσεται. Vid. ζ.
 ζζ. a med. MARKLAND. Vid. Var. Lect.

Νῦν ἀναβήσονται] Nunc ascendit, nempe
 Æschini et ejus similibus auxiliaturi.
 AUGER.

Ἡγησίλεω] Incorrecte. Ratione ac-
 centus formam habet Genitivi, ratione
 autem τοῦ ἴῳτα subscripti, Dativi quidem.
 Ulpianus cum margine Benenati, accurati-
 us Ἡγησίλεω κρινομένου. Quod si
 recte sit, quid statuemus de Θρασυβούλῳ,
 τῷ — Δείῳ? An hæc etiam in eundem
 casum vertentur? Mihi quidem videtur,
 propter constructionem totius commatis.
 TAYLOR.

Θείῳ] S. σοῦ, sive patruo, sive avunculo
 VOL. II.

tuo. Πάτρως γὰρ, ὁ πατρὸς πατρός, μήτρως δὲ, ὁ
 πρὸς μητρὸς θεῖος. Quæ, incognita genea-
 logia, discerni per se non possunt. Sed
 quid hæc nostra? Neque enim heredita-
 talem illorum cernemus. WOLF. Punge
 igitur post Νικηράτου. Θρασυβούλῳ τῷ
 Νικηράτου, θεῖῳ sc. σοῦ, et pariter distingue
 in versione, ut distinxerat quidem Wolfi-
 us, dum nos Editioni Luteiciæ adhesim-
 us. Ita tamen, si viri doctissimi Genea-
 logia se recte habeat. Ulpianus quidem
 in ea est sententia; et utrosque, Hegesi-
 laum et Thrasymbulum, modo vocat Nos-
 ter Eubuli cognatos et necessarios.
 TAYLOR.

Ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ψήφου] Cum, ut
 conjicio, teneaturne reus, pronunciat. ἢ
 δευτέρα ψήφος, cum lis æstimatur, et
 maleta dicitur. WOLF. Recte conjicis.
 Confirmo in proximis. TAYLOR.

Εἰς τε τὸ τίμημα] Lege, εἰς τε τότε
 βῆμα, sensu manifesto. Et ita habet
 Editio Benenati in margine adscriptum.
 PALMER. Habet quidem τὸ βῆμα ex
 Cod. β. adscriptum, quo pacto et marg.
 Altemps. et Bodl. sed nullo commodo.
 Wolfius hæc vidit et vertit recte. Sed
 nemo melius hæc explanabit, quam Æ-
 schines in ea, quæ est c. Ctesiphontem,
 p. 586. ed. Reisk. Εἰς τρία μέρη διαιρεῖται
 ἢ ἡμέρα — ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον
 2 U

οὐδ' ὅτι οὖν ἔλεγε, ἐδέου δὲ τῶν δικαστῶν συγγνώμην ἔχειν σοι· εἶτα ὑπὲρ μὲν συγγενῶν καὶ ἀναγκαίων ἀνδρώπων οὐκ ἀναβαίνεις, ὑπὲρ Αἰσχίνου δὲ ἀναβήσῃ; ὅς, ἠνίκα ἔκριεν Ἀριστοφῶν Φιλόνηκον, καὶ δι' ἐκείνου τῶν σοι πεπραγμένων κατηγορεῖ, συγκατηγορεῖ μετ' ἐκείνου σοῦ, καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σῶν εἰς ἐξητάζετο· ἐπειδὴ δὲ σὺ μὲν τουτουσί¹ δεξάμενος, καὶ φήσας καταβαίνειν εἰς Πειραιᾶ δεῖν ἤδη, καὶ χρήματα εἰσφέρειν, καὶ τὰ θεωρικὰ στρατιωτικὰ ποιεῖν, ἢ χειροτονεῖν, ἃ συνεῖπε μὲν οὗτος, ἔγραψε δὲ ὁ βδελυρὸς Φιλοκράτης, ἐξ ὧν ἀντὶ καλῆς αἰσχροῦ συνέβη γενέσθαι τὴν εἰρήνην, οὗτοι δ' ἐπειδὴ τοῖς μετὰ ταῦτα ἀδικήμασι πάντα 435

¹ δεδιξάμενος

Ἰδὲ τῶν κατηγορῶν — τὸ δὲ δεύτερον — τῶν τὴν γραφὴν φεύγοντι — Ἐπειδὴν δὲ τῆ πρώτῃ φήσῃ μὴ λυθῆναι τὸ παράνομον, ἤδη τὸ τρίτον ἴδωμεν ἐγγεῖται τῆ τιμῆσει καὶ τῶ μεγέθει τῆς ὀργῆς τῆς ὑμετέρας. ὅστις μὲν οὖν ἐν τῇ τιμῆσει τὴν ψῆφον αἰτεῖ, τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν παραιτεῖται· ὅστις δὲ ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τὴν ψῆφον αἰτεῖ, νόμον αἰτεῖ κ. τ. λ. TAYLOR.

Συγγνώμην ἔχειν σοι] Queat dicere Eubulus, eo se hæc facere, quod habent religioni, nocentem et nefarium impiumque defendere. Causam autem aliam esse Æschinim, quem Demosthenes innocentem in judicium capitis accesserit, et eloquentiam a natura ad salutem hominum, et ad conservationem datam, ad boni viri pestem perniciosamque convertat. WOLF.

Ἀναγκαῖον] Nota, ἀναγκαῖος hic, ut et Latinis, dici Necessary. Sic et Isocrates τὴν συγγένειαν, ἀνάγκην vocat his verbis: μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῶ γενεῖ παροσκήκοντας. ἠγεῖτο γὰρ πρὸς ἑταιρίαν πολλῶν κρείττων φύσιν νόμου, καὶ τρόπον γένους, καὶ παροσκήκων ἀνάγκης. IDEM.

Ὅς — συγκατηγορεῖ] Sic alienare studeat Eubulum ab Æschine. IDEM.

Συγκατηγορεῖ μετ' ἐκείνου σοῦ] Explicatio marginalis præcedentis sententiæ. MARKLAND. Quanquam hæc Oratio istiusmodi glossis et quisquillis ultra modum sit referta, hic tamen rem ita se habere, multum dubito. Videor enim videre ita sententiam progredientem: Cum Aristopho Philonicum in judicium adduxit, et per illum tua quoque, Eubule, crimina attigit, iste Æschines una cum Aristophonte te accusabat, et inter inimicos tuos numerabatur. Cur igitur istum Æschinem nunc adjunas? cur defendis?

TAYLOR.

Τουτουσί δεξάμενος] Ποτέρος; τοὺς δικαστὰς, ἢ τοὺς περὶ τὸν Αἰσχίνου; adhibitis judicibus, aut populo? Vel ἀποδεξάμενος τουτουσί, suffragatus Æschini et Philocrati, vel approbatis istis? Ego hæc verba, quæ non satis intelligi, notavi asterisco. Pro μὲν τουτουσί, Versio mea declarat, me aut alicubi notatum legisse, aut legi oportere suspicatum esse, σὺ μετὰ τούτους λεξάμενος. Sed nihilo magis hoc placet. WOLF. Cum his ultimis dictis pene consentit Etruscus Interpres: Ma poi che tu dopo che costoro hebbero finito, parlarti, e dicesti — Licet δεξάμενος cum ista interpretatione stare possit. διὰ δεξάμενος, διδαξάμενος, etc. alii. Sed neque Excipere, neque Dicere, neque Docere, quiddam valent. Corrige periculum nostro δεδιξάμενος. Oratio Eubuli erat comminatoria. Dixit enim, aut extrema esse subeunda, sc. descendendum in Piræeum, et theatralium pecuniam in Militarem convertendam (quod nisi in summo discrimine Reip. fieri non solebat) aut statuenda esse ea, quæ Philocrates suadebat, τουτουσί δεδιξάμενος, hos nempe, qui adstant, digito monstratos, Cives Athenienses, hos, inquam, perterrefaciens. Et præterea δεδιξάμενος est Lectio Codd. omnium, qui aut ævitate valent, aut sinceritate scribendi, Ital. Ven. Harl. et Aug. Et in hoc postremo additur scholiolon, sc. Δεδιξάμενος] εἰς δεῖος καταστήσας. Illud habe. TAYLOR.

Τουτουσί] Αἰσχίνου καὶ Φιλοκράτη· ἢ τοὺς περὶ τὸν Αἰσχίνου. Ex edit. BROOK.

Οὗτοι δ' ἐπειδὴ] M. οὗτοι δὲ ἐπειδὴ, ut sit repetitio ἐν τῇ ἀποδοσει propter prolixitatem τῆς προτάσεως. WOLF. Deleri suadeo istud ἐπειδὴ. Et deest quidem

ἀπολωλέασι, τηνικαῦτα διήλλαξαι; καὶ ἐν μὲν τῷ δήμῳ¹ κατηγορῶν Φιλίππου, καὶ κατὰ τῶν παίδων ὤμνυες, ἢ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον, ἀν² βούλησθε νῦν δε βοηθήσεις τούτῳ; πῶς οὖν ἀπολείται, ὅταν τοὺς παρ' ἐκείνου δωροδοκοῦντας σὺ σώζης; τί γὰρ δήποτε, ³ Μυροκλέα μὲν ἔκρινας, εἰ παρὰ τῶν τὰ μέταλλα ἐωνημένων εἴκοσιν ἐξέλεξε δραχμὰς παρ' ἐκάστου, καὶ Κηφισοφῶντα γραφὴν ἱερῶν χρημάτων ἐδίωκες, εἰ τρισὶν ὑστερον ἡμέραις ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν ἑπτὰ μνᾶς· τοὺς δὲ ἔχοντας, ὁμολογοῦντας, ἐξελεγχομένους ἐπαυτοφάρῳ ἐπὶ τῷ τῶν συμμαχῶν ὀλέθρῳ ταῦτα πεπωνηκότας, τούτους οὐ κρίνεις, ἀλλὰ καὶ σώζειν κελεύεις;

πβ'. Καὶ μὴν, ὅτι ταῦτα μὲν ἔστι φοβερά, καὶ προνοίας καὶ φυλακῆς πολλῆς δεόμενα· ἐφ' οἷς δὲ ἐκείνους σὺ ⁴ ἔκρινας, γέλως, ἐκεῖθεν ὄψεσθε. ἦσαν ἐν Ἡλίδι κλέπτοντες τὰ κοινὰ τινες; καὶ μάλα εἰκός γε. ἔστιν οὖν ὅς τις μετέσχεν αὐτόθι νῦν τούτων τοῦ καταλῦσαι τὸν δῆμον; οὐδὲ εἷς. τί δέ; ἦσαν, ὅτε ἦν Ὀλυνθος, τοιοῦτοί τινες ἄλλοι; ἐγὼ μὲν οἶμαι. ἄρ' οὖν διὰ τούτους ἀπώλετο Ὀλυνθος; οὐ. ⁵ τί οὖν;

¹ κατηγορῶ Φιλίππου² βούλησθε³ Μυροκλέα⁴ ἔκρινας⁵ τί δ' ἐν Μεγάρῳ

in binis Regg. δ. ε. in Lind. et Aug. Cohærent hæc cum prioribus, v. 6. ἐπειδὴ δὲ σὺ μὲν — οὗτοι δ' — Wolfius locum non intellexit. TAYLOR.

Φιλίππου] Recte, si obtineat κατηγορῶν. Sed quæ mens tum fuerit tot legendum Φιλίππου? Mirum, ni sinceriora sint, quæ habent MSS. Ald. et Felician. ἐν μὲν τῷ δήμῳ κατηγορῶ Φιλίππου, Divis insectabaris. IDEM.

Ἀπολωλέναι φ.] F. ἀπολωλέναι ἀν Φιλίππου, fore, ut pereat. Ut, ἀν ἐαλακέναι, §. πζ'. post med. MARKLAND.

Τί γὰρ δήποτε Μυροκλέα μὲν ἔκρινας, εἰ παρὰ τῶν τὰ μέταλλα ἐωνημένων εἴκοσιν ἐξέλεξε δραχμὰς παρ' ἐκάστου] Vel hic aliquid subaudiendum, vel ei ἀντί τοῦ ὅτι ponitur et διότι. Idem in eadem, [§. πδ'. post med.] καὶ τοὺς Ἀκαδάς ἡμῖν ἀπήγγειλον, ὡς ἔχαιρον εἰ προσέχει τοῖς πράγμασιν ἦδη ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις. Et rursus in eadem, οὐ γὰρ Αἰσχίνης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης κρίνεται, οὐ. ἀλλ' ἢ εἰρήνη δι' Αἰσχίνην διαβέβληται. σημειῶν δέ. εἰ γὰρ, &c. Ejus autem quod dico argumentum est quod sequitur. Simile est τεκμήριον δὲ, quod pro eodem ponitur. Ex edit. HERVAG.

Μυροκλέα] Alii non per υ, sed per ι scribunt, Μοιροκλέα. Sed parum refert, sive παρὰ τὸ τοῦ μύρου, sive τὸ τῆς μείρας κλέος, appellatus fuerit. WOLF.

Παρ' ἐκάστου] Ἑλληνικώτερον erit, si priorem vocem eliminaveris: παρὰ τῶν — ἐωνημένων — ἐκάστου. TAYLOR.

Γραφὴν ἱερῶν χρημάτων] Fortassis pecuniæ sacræ quæstor aliquid inde mutuatus fuit. WOLF.

Ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν] Utrum τὴν ἱερὰν, an τὴν τῶν τραπέζιτῶν? Num et sacram pecuniam sænore occuparunt? IDEM.

Πεπωνηκότας] F. πεπερακώτας. MARKLAND.

πβ'. ἦσαν] Lambinus, nulla cogente necessitate: τί δέ; οὐκ ἦσαν ἐν Ὀλύμφῳ, ὅτε ἦν Ὀλυνθος, τοιοῦτοί τινες ἄλλοι; TAYLOR.

Τοιοῦτοί τινες ἄλλοι.] Pro quo alias ἔτεροι. Quod non semper conduplicationem præcedentis numeri significare, alibi notatum est. WOLF.

Τί οὖν.] F. τί; ἐν Μεγάρῳ, ut ἐν Ἡλίδι, v. 15. et ἐν τοῖς Μεγάρῳ, v. 8. p. seq. Nam τί οὖν non convenit huic loco. MARKLAND. Vid. Var. Lect.

Μεγάρους οὐκ οἶεσθ' εἶναι τινὰ κλέπτῃν, καὶ παρεκλέγοντα τὰ κοινά; ἀνάγκη καὶ πέφηνε. τίς οὖν αἴτιος αὐτόθι νῦν τούτων τῶν συμβεβηκότων πραγμάτων; οὐδὲ εἷς. ἀλλὰ ποῖοι, καὶ τίνες εἰσὶν οἱ τὰ τηλικαῦτα, καὶ ¹ τοιαῦτα ἀδικούντες; οἱ νομίζοντες ² αὐτοὺς ἀξιοχρεῶς εἶναι, τοῦ Φιλίππου ξένοι, καὶ φίλοι προσαγορευέσθαι, οἱ στρατηγιῶν τε, καὶ ³ προστασίας ἀξιούμενοι, οἱ μείζους τῶν πολλῶν οἰόμενοι δεῖν εἶναι. οὐ Περίλαος ἐκρίνετο ἔναγχος ἐν ⁴ τοῖς Μεγάρους ἐν τοῖς τριακοσίοις, ὅτι πρὸς Φίλιππον ἀφίκετο, 436 καὶ παρελθὼν Πτοιόδωρος αὐτὸν ἐξητήσατο, καὶ πλούτῳ, καὶ γένει, καὶ δόξῃ πρῶτος ⁵ ἂν Μεγαρέων, καὶ πάλιν ὡς Φίλιππον ⁶ ἐξέπεμψε; καὶ μετὰ ταῦτα, ὁ μὲν ἤκεν, ἄγων τοὺς ξένους, ὁ δ' ἔνδον ⁷ ἐτύρευε τοιαῦτα. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔσθ' ὅ, τι τῶν πάντων μᾶλλον ⁸ εὐλαβεῖσθαι δεῖ, ἢ τὸ, μείζω τινὰ τῶν πολλῶν ἔαν γίνεσθαι. μή μοι σωζέσθω, μηδ' ἀπολλύσθω μηδεὶς, ὃν ἔαν ὁ δεῖνα βούληται, ἀλλ' ὃν ἂν τὰ πεπραγμένα σώζῃ, καὶ τούναντίον, τούτῳ τῆς προσηκούσης ψήφου παρ' ὑμῶν ὑπαρχέτω τυγχάνειν. τοῦτο γὰρ ἔστι δημοτικόν.

πγ'. Ἐτι τοίνυν, πολλοὶ παρ' ὑμῖν ἐπὶ καιρῶν γεγόνασιν ἰσχυροὶ, Καλλίστρατος ἐκεῖνος, αὖτις Ἀριστοφῶν, Διόφαν-

¹ τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτ'

² αὐτοὺς

³ προστασίῳν

⁴ Deest articulus.

⁵ Deest ἂν.

⁶ ἐξέπεμψε,

⁷ ἐτύρευε. τοιαῦτα.

⁸ εὐλαβεῖσθαι δεῖ μᾶλλον

Τίς οὖν αἴτιος αὐτόθι νῦν τούτων, τῶν συμβεβηκότων πραγμάτων] Sic puto legendum, ut tούτων referatur ad κλέπτας: Τίς τούτων αἴτιος τῶν νῦν αὐτόθι συμβεβηκότων πραγμάτων; WOLF. Recte. Quis igitur eorum? In marg. Altemps. ad hunc fere modum: ἀνάγκη, καὶ πέφηνε τίς αἴτιος αὐτόθι νῦν τούτων. TAYLOR.

¹ Ἀλλὰ ποῖοι κ. τ. λ.] Incuriosius hæc edidit Benenatus: ἀλλὰ ποῖοι, καὶ τίνες εἰσὶν οἱ τὰ τοιαῦτα τηλικαῦτα, καὶ τοιαῦτα ἀδικούντες; IDEM.

Πτοιόδωρος] "Πτυόδωρος Harpocr. Edit. Maussac. Πτοιόδωρος Edit. Ald. Πτοιόδωρος recte apud Suidam. Hic est, quem memorat Thucyd. l. 4. et Plutarch. Dionc." Hæc Meurs. IV. Attic. Lect. 2. IDEM.

² Ὡν] Non admodum necessaria Vox. Ita tamen tacitus Wolfius, omnibus in vitis exemplaribus. Quod non oportuit fieri. IDEM.

⁶ Ἐξέπεμψε] Κατεσκεύαζε Cod. C. Mira sane varietas. Sed neque varia est

lectio, neque huic loco convenit. Quid ergo? Sane Glossa est insolitæ vocis, quæ proxime sequitur, ἐτύρευε. Ecce enim: τυρεύων, κατασκευάζων. καὶ τυρεύσαντες, κατασκευάσαντες, Suid. Ita Ulpianus quoque: Ἐτύρευε] κατεσκεύαζε, ἐμπαχάτω. Cæterum notatu dignum est, quod legitur in Polluce VI. 32. Εἰ δὲ καὶ Δημοσθένης φησὶν, ὁ δὲ ἔνδον ἐτύρευεν, ἀλλ' οὐκ ἔγωγε ἀποδέχομαι τὸ τυρεύειν. IDEM.

Μή μοι κ. τ. λ.] Vid. Var. Lect.

Τούναντίον, τούτῳ] Τῷ Ἀίσχινῳ. Thesin enim transfert ad Hypothesin. WOLF. Wolfius sequitur suam distinctionem Textus, quam et Ego representavi. Quæ si præstare videbitur, hic erit Sensus: Neminem alicuius Gratia vel eripiat, vel pessundet. Unusquisque autem vel ex rebus gestis servetur, vel, si ita res tulerit, condemnatur, uti hicce Æschines. Vide, quæ diximus ad Æschin. c. Timarchum, pag. 45. Not. 66. ed. Reisk. TAYLOR.

τος, τούτων ἕτεροι πρότερον. ἀλλὰ ποῦ τούτων ἕκαστος ἐπρώτευσεν; ἐν τῷ δήμῳ. ἐν δὲ τοῖς δικαστηρίοις, οὐδεὶς πω μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας ὑμῶν, οὐδὲ τῶν νόμων, οὐδὲ τῶν ὀρκῶν κρείττων γέγονε. μὴ τοίνυν μηδὲ νῦν τοῦτον ἐάσητε. ὅτι γὰρ ταῦτα φυλάττοισθε ἂν εἰκότως μᾶλλον ὑμεῖς, ἢ τούτοις πιστεύοιτε, τῶν θεῶν ὑμῖν μαντεῖαν ἀναγνώσομαι, οἱ περ ἀεὶ σώζουσι τὴν πόλιν πολλῶ τῶν προεσθηκότων μᾶλλον. λέγε τὰς μαντείας.

ΜΑΝΤΕΙΑΙ.

Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν θεῶν, οἷα ὑμῖν προλέγουσιν; εἰ μὲν τοίνυν πολεμούντων ὑμῶν ταῦτ' ἀνηγήκασι, τοὺς στρατηγοὺς λέγουσι φυλάττεσθαι· πολέμου γὰρ εἰσιν ἡγεμόνες οἱ στρατηγοί· εἰ δὲ πεποιμημένων εἰρήνην, τοὺς ἐπὶ τῆς πολιτείας ἐφεσθηκότας. οὔτοι γὰρ ἡγοῦνται, τούτοις
 437 πειθήσθε ὑμεῖς, ὑπὸ τούτων δέος ἐστὶ μὴ παρακρουσθῆτε. καὶ τὴν πόλιν δεῖν συνέχειν φησὶν ἢ μαντεία, ὅπως ἂν μίαν γνώμην ἔχωσιν ἅπαντες, καὶ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ἡδονὴν ποιῶσι. πρότερον οὖν οἶσαθ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν τοσαῦτα κακὰ εἰργασμένον, σωθέντα, ἢ δίκην δόντα, ¹ ἡδονὴν Φιλίππῳ ποιῆσαι; ἐγὼ μὲν οἶμαι σωθέντα. φησὶ δέ γε ἢ μαντεία, ² ἀεὶ δεῖν, ὅπως ἂν μὴ χαίρωσιν οἱ ἐχθροί, ποιεῖν. ἅπασι ³ τοίνυν μιᾷ γνώμῃ παρακελεύεται κολάζειν τοὺς ὑψηρηκότας τι τοῖς ἐχθροῖς, ὁ Ζεὺς, ἢ Διώνη, πάντες οἱ θεοί.

¹ ἡδονὴν ἂν Φιλίππῳ² [ἀεὶ]³ τοίνυν ὑμῖν μιᾷ

πγ'. τοῦτον] Refero ad Eubulum. AUG. τῶν θεῶν] F. τὰς τῶν θεῶν ὑμῖν μαντείας ἀναγνώσομαι, ex sequentibus. MARKL. Πολλῶ --- μᾶλλον] Multo magis. AUGER.

Ἠγοῦνται] Videtur deesse εἰρήνης, vel τότε. MARKLAND.

Πότερον] F. πότερ' ἂν οὖν, ut lingua postulat. IDEM.

Διώνη] Δωδώνη reponit Gul. Canter. VIII. Nov. Lect. 12. idque confirmat auctoritate Dinarchi. Hominem vide. TAYLOR. Reperi hoc in margine Lessing. REISK. Canter. sic: "Datum fuit Atheniensibus quondam a Dodonæo Jove oraculum, quo jubebantur inter cætera suos principes cavere, civitatemque ita consti-

tuere, ut una sententia cuncti uterentur, nec hostibus lætandi occasionem præbere. Hoc oraculum Demosthenes quidem de Falsa legat. de Æschine interpretatur. Dinarchus autem in Demosthenem de ipso Demosthene, qui pecuniam ab Harpalo inter alios acceperit. Sed in utroque vocabulum unum corruptum legitur, in priore loci, in posteriore oraculi. Demosthenes enim post factam oraculi mentionem, hæc subjungit, ἅπασι κ. τ. λ. at hic Δωδώνη pro Διώνη reponendum est. Dinarchus vero recitaturus oraculum ait, λέγε τὴν μαρτυρίαν πρῶτον. at hic μαντεῖαν scribendum fuerat. Et illum quidem locum ita corrigendum esse docet apertissime Dinarchus, qui prodiisse dicit hoc oraculum ἐκ

ἔξωθεν οἱ ἐπιβουλεύοντες, ἔνδοθεν δὲ οἱ συμπράττοντες. οὐκοῦν τῶν ἐπιβουλεύόντων μὲν ἔργον, τὸ δίδουσι· τῶν συμπραττόντων ¹ δὲ, λαμβάνειν, καὶ τοὺς εἰληφότας ἐκσώζειν.

πδ'. Ἐτι τοίνυν καὶ ἀπ' ἀνθρωπίνου λογισμοῦ ² τοῦτο ἴδοι τις, ὅτι πάντων ἐχθρότατον καὶ ³ φοβερώτατον τὸ, τὸν προεστηκότα εἶναι οἰκειῶν γίνεσθαι τοῖς μὴ τῶν αὐτῶν ἐπιθυμοῦσι τῷ δήμῳ. τίσι γὰρ τῶν πραγμάτων ἐγκρατῆς γέγονε Φίλιππος ἀπάντων, καὶ τίσι τὰ μέγιστα κατείργασται τῶν πεπραγμένων, σκέψασθε. τῷ παρὰ τῶν πωλούντων τὰς πράξεις ἄνεϊσθαι, τῷ τοὺς προεστηκότας ἐν ταῖς πόλεσι διαφθείρειν, καὶ ⁴ ἐπαίρειν τούτους. ταῦτα τοίνυν ἐφ' ὑμῖν ἐστὶν ἀμφοτέρα, εἰὰν βούλησθε, ἀχρεῖα ποιῆσαι τήμερον, εἰὰν τῶν μὲν, μὴ ἐδέλητε ⁵ ἀκούειν, τοῖς τοιοῦτοις συνηγορούντων, ἀλλ' ἐπιδείξητε ἀκύρους ὄντας ὑμῶν· νῦν γὰρ φασιν εἶναι κύριοι· τὸν δὲ πεπρακότα ἑαυτὸν κολάσητε, καὶ ⁶ τοῦτον ἅπαντες ἴδωσι. παντὶ μὲν γὰρ εἰκότως ἀνὸρ γισθεῖν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ⁷ τοιαῦτα πεποιηκότι, καὶ ⁸ προδεδωκότι συμμάχους, καὶ φίλους, καὶ καιροῦς, μεθ' ⁹ ὧν καλῶς, ἢ κακῶς ἐκάστοις ἔχει τὰ πάντα· οὐ μὴν οὐδενὶ μᾶλλον οὐδὲ δικαιοτέρον ἢ τούτῳ. ὃς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπιστούντων εἶναι Φιλίππῳ, καὶ μόνος καὶ πρῶτος ἰδὼν, ὅτι κοινὸς ἐχθρὸς ⁹ ἐκεινός ἐστιν ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων, ἠὲτομόλησε, καὶ προῦδωκε, καὶ γέγονεν ἐξαίφνης ὑπὲρ Φιλίππου, πῶς οὐ πολλάκις ἔσθ' ¹⁰ οὗτος ἀξίος ἀπολωλέ-

¹ δὲ τὸ λαμβάνειν

⁴ ἐπαίρειν. *τούτοις.

⁸ ὧν ἢ καλῶς

² τοῦτ' ἂν ἴδοι τις

⁵ ἀκούειν, τῶν τοῖς

⁹ ἐκεινός ἐστιν ἐχθρὸς

³ φοβερώτατον ἐστὶ τὸ

⁶ τοῦτό *γ' ἅπαντες

⁷ τὰ τοιαῦτα

¹⁰ οὗτος ἀξίος ἐστὶν

Δωδάνης παρὰ τοῦ Διὸς τοῦ Δωδωναίου. hunc autem ita restituendum fuisse, cum Demosthenes hoc loco, tum Dinarchus ipse prioribus ac posterioribus verbis indicii satis dederat.²⁹

Ἐξωθεν] Lambinus: ἐχθροὶ δὲ, ἐξωθεν μὲν, οἱ ἐπίθ. κ. τ. λ. Ingeniosus satis et feliciter. Prima ista vox, quam restituit, latebat in precedenti. Omnes hortatur ad puniendos eos, qui in re aliqua hostes Reip. adjuverunt. Hostes autem quinam sunt? Illi scil. qui etc. TAYLOR. 2. Cor. VII. 5.

ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι. MARKLAND.

πδ'. Ἀπ' ἀνθρωπ. Usitatus credo ἐπ' ἀνθρωπίνου λογισμοῦ. TAYLOR.

τὸν προεστηκότα] Scil. τοῦ δήμου. MARKLAND.

Ἐν ταῖς πόλεσι] In liberis civitatibus et autonόμιαις, quæ aἰ πόλεις frequenter appellantur. MARKLAND. Istud confirmavi pluribus in notis ad Æsch. c. Ctesiph. pag. 392. ed. Reisk. TAYLOR.

καὶ τοῦτον ἅπαντες] τὸν Αἰσχίνῃ. S. κολασμένον. Vel, καὶ τοῦτ' ἅπαντες. [Et, in alio loco] Vel, καὶ τοῦτον ἅπαντες κελασμένον ἴδωσι. WOLF. F. καὶ τοῦτ' ἂν ἅπαντες. MARKLAND. Puto καὶ τοῦτο. JURIN. Vid. Var. Lect.

δικαιοτέρον] Addit Exemplar Altemps. ὀργισθεῖν τε. Sed commode subintelligi potest. Idcirco nihil moveo. Verum cum istud οὐδὲ in melioribus desit, legendum arbitror (deleto etiam μᾶλλον) οὐ μὴν οὐδενὶ δικαιοτέρον, ἢ τούτῳ. TAYLOR.

και; ἀλλὰ μὴν, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, αὐτὸς οὐχ αἶός τε ἀντιπεῖν ἔσται. τίς γὰρ ἔστιν ὁ τὸν Ἰσχανδρον προσάγων ὑμῖν τοκαταρχάς, ὃν παρὰ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φίλων τῇ πόλει δεῦρο ἤκειν ἔφη; τίς ὁ συσκευάζεσθαι τὴν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον Φίλιππον βῶν, ὑμᾶς δὲ καθευδεῖν; τίς ὁ τοὺς καλοὺς, καὶ μακροὺς, ¹ καὶ πολλοὺς λόγους ἐκείνους δημηγορῶν, καὶ τὸ Μιλτιάδου καὶ Θεμιστοκλέους ψήφισμα ἀναγινώσκων, καὶ τὸν ἐν τῷ τῆς Ἀγραύλου τῶν ἐφήβων ὄρκον; οὐχ οὗτος; τίς ὁ πείσας ὑμᾶς ² μόνον οὐκ ἐπὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλατταν πρεσβείας πέμπειν, ὡς ἐπιβουλευομένης μὲν ὑπὸ Φιλίππου τῆς Ἑλλάδος, ὑμῖν δὲ προσῆκον προσεῖν ταῦτα, καὶ μὴ προῖεσθαι τὰ τῶν Ἑλλήνων; οὐχ ὁ μὲν γράφων τὸ ψήφισμα Εὐβουλος ἦν, ὁ δὲ πρεσβεύων εἰς Πελοπόννησον, Αἰσχίνης οὗτος; ἔλθων δὲ ἐκείσε ἄττα ³ μὲν ποτε διελέχθη καὶ ἐδημηγόρησεν, αὐτὸς ἂν εἰδείη· ἂ δ' ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, ⁴ ὑμεῖς οἶδ' ὅτι μέμησθε πάντες. Βάσβαρόν τε γὰρ πολλάκις καὶ ἀλάστορα τὸν Φίλιππον ἀποκαλῶν, ἐδημηγόρει, καὶ τοὺς Ἀρκαδάς ὑμῖν ἀπήγγειλεν ὡς ἔχαιρον, εἰ προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη, καὶ ἐγειρεται ἢ τῶν Ἀθηναίων πόλις. ὁ δὲ πάντων μάλιστα ἀγανακτῆσαι ἔφη· συντυχεῖν γὰρ ἀπιῶν Ἀτρεστίδα παρὰ Φιλίππου πορευομένῳ,

¹ [καὶ πολλοὺς]² μονοῦκ³ μὲν τότε⁴ ὑμεῖς εὖ οἶδ'

Φίλων] Utrum τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ φίλων. An ὃν — φίλον — δεῦρο ἤκειν? Nam et ita scribitur. Atque ita exhibent Editi omnes, improbante Lambino. φίλων quidem Interpretes, ille Venetus innominatus, et alter, qui hanc Orationem Italice vertit. Et ita exaratur in optimo Augustano, et in Harleiano. Bonus Wolfius, dum sequitur eam lectionem in textu, alteram sequitur in versione. Sed ita solens est. Suo more id facit. Neque ei exprobranti similis dico, sed ut lectorem meum admonerem, licet non semel de eare a me admonitum. Idem est Ischander, de quo nonnulla superius ad ζ. ε'. IDEM.

Τίς ὁ συσκευάζεσθαι τὴν Ἑλλάδα] Id est, insidiis petere, imminere per insidias et captare. Idem πρὸς Ζηνόθεμιν: ἀδίκημα τοιουτοῦ μετ' ἐκείνου συνεσκευάσατο. pro molior enim et capto, et insidiis aggredior, et negotium captiosum, insidiosumque adorno, dicitur passiva tantum voce. Nam συσκευάζειν activa voce est colligere in fasci-

culum, vel in unam sarcinam connectere, ut idem supra in eadem, διότι ταῦτα πάντα εἰς ἐν ψήφισμα οὕτω συνεσκευάσαν. Ex edit. HERVAG.

Συσκευάζεσθαι] Marklandus vertit: quis captare Græciam et Peloponnesum Philippum clamitabat, vos autem dormire? Fortasse Wolfii Interpretatio non est admodum improbanda. Euphemismus est insignis et notabilis in γ. συσκευάζεσθαι: non solum vasa colligere atque projectionem parare, verum etiam vasa aliena; i. e. prædari et diripere. Usi sunt in hoc sensu, ut ante me observatum est, LXX. Interpretes, sc. Exod. III. 22. καὶ ἐπιθήσετε, καὶ συσκευάσετε τοὺς Αἰγυπτίους. Ubi alii σκυλεύσατε. Quod poterat fuisse scholion, aut glossema vocabuli paulo insolentioris. Verum illa prior τοῦ συσκευάζεσθαι notio potius est Demosthenica: ut in init. Chersonesitana: Εἰ μὲν ἰσχυρίαν φίλων ἄγει — μὴτε συσκευάζετε πᾶσι πάντας ἀνδράσιν; ἐφ' ὑμᾶς. H. Steph. Th. Gr. L. T. III. col. 849. TAYLOR.

καὶ μετ' αὐτοῦ γυναῖκα καὶ παιδάρια ὡς τριάκοντα βαδί-
 ζειν, αὐτὸς δὲ θαυμασας, ἐρέσθαι τινὰ τῶν ὀδοιπόρων, τίς
¹ ὁ ἀνθρώπος ἐστὶ, καὶ τίς ¹ ὁ ὄχλος ὁ μετ' αὐτοῦ. ἐπειδὴ
 δὲ ἀκοῦσαι, ὅτι Ἀτρεστίδας παρὰ Φιλίππου τῶν Ὀλυμ-
 πείων αἰχμάλωτα δωρεὰν ταῦτα ἔχων ἀπέρχεται, δεινὸν
 αὐτῷ τι δοῦναι, καὶ δακρύσαι, καὶ ὀδύρασθαι τὴν Ἑλλάδα,
 ὡς κακῶς διάκειται, ² ἢ τοιαῦτα πάδη περιορᾷ γινόμενα,
 καὶ συνεβούλευσεν ὑμῖν, πέμπειν τινὰς εἰς Ἀρκαδίαν, οἱ
 τινες κατηγορήσουσι τῶν τὰ Φιλίππου πραττόντων. ἀκούειν
 γὰρ ἔφη τῶν φίλων, ὡς εἰάν ἐπιστροφὴν ἢ πόλις ποιήσῃται,
 καὶ πρέσβεις πέμψῃ, δίκην ἐκεῖνοι δώσουσι.

πέ. Ταῦτα μὲν τοίνυν τότε καὶ μάλα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 καλὰ, καὶ τῆς πόλεως ἄξια ἐδημηγόρει· ἐπειδὴ δὲ ἀφίκετο
 εἰς Μακεδονίαν, καὶ τὸν ἐχθρὸν εἶδε τὸν ἑαυτοῦ, καὶ τῶν
 Ἑλλήνων, ³ τὸν Φίλιππον, ἄρά γε ὅμοια, ἢ παραπλήσια
 τούτοις; πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ἀλλὰ μήτε τῶν προγόνων με-
 μνησθαι, μήτε τρόπαια λέγειν, μήτε βροθεῖν μηδεὶ, τῶν τε
 κελευόντων μετὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τῆς πρὸς Φίλιππον εἰ-
 ρήνης βουλευέσθαι, θαυμάζειν ⁴ ἔφη, εἰ περὶ τῶν ὑμετέρων
 ἰδίων ἄλλον τινὰ δεῖ πεισθῆναι, εἰναί τε τὸν Φίλιππον αὐ-
 τὸν, Ἡράκλειος, Ἑλληνικώτατον ἀνθρώπων, δεινότατον λέ-
 γειν, φιλαθηναϊότατον, οὕτω δὲ ἀτόπους τινὰς ἐν τῇ πόλει
 καὶ δυσχερεῖς ἀνθρώπους εἶναι, ὥστε οὐκ αἰσχύνεσθαι λοι-
 πορουμένους αὐτῷ, καὶ βάρβαρον αὐτὸν ἀποκαλοῦντας.

440

πς'. Ἔστιν οὖν ὅπως ἂν ταῦτ' ἐκεῖνα προειρηκῶς, ὁ αὐτὸς
 ἀνὴρ, μὴ διαφθαρεῖς, ἐτόλμησεν εἰπεῖν; ⁵ τίς δὲ ἐστίν, ὅς τις
 ἂν τὸν Ἀτρεστίδαν τότε μισήσας, διὰ τοὺς τῶν Ὀλυμπίων
 παῖδας καὶ τὰ γυναῖκα, ταῦτ' ἀφιλοκράτει νῦν πράττειν

¹ Deest articulus.² εἰ³ Deest articulus.⁴ Deest ἔφη.⁵ τί δέ; ἔστιν

Ἄκοῦσαι] Ἀκούσαι lege, cum acuto, ut sit tertia persona ἀορ. ἄ. ευκατικῆς. WOLF.

Αἰχμάλωτα δωρεὰν ταῦτα] S. σώματα, ἢ ἀνδράποδα, aut pro τούτους αἰχμαλώτους. IDEM.

πέ. Κελευόντων] F. κελευόντων κοινῆ, ut §. πς'. ante med. et alibi. MARKLAND.

Ἐφη] Ex penu et liberalitate Wolfiana. Nam in Editt. quæ præivere, ignoratur. Atque idem intelligo de MStis. TAYLOR.

πς'. Ταῦτ' ἐκεῖνα] F. τότ' ἐκεῖνα. Et mox v. antepen. τίς δ' ἐστίν ὅστις ἂν videtur rectius legi, quam τί δέ; ἔστιν ὅστις ἂν —? Quis vero est, qui, cum Atrestidam ob Olympiorum puerulos et mulierculas tum odisset, nunc Philocratis adjutor esse vellet etc. WOLF.

τίς δέ ἐστιν] F. τί δέ; ἔστιν ὅστις —? Ut §. πβ'. ad init. MARKLAND. Vid. Var. Lect.

ὑπέμεινεν, ὃς γυναῖκας ἐλευθέρως τῶν Ὀλυθίων ἤγαγε
 δεῦρο ἐφ' ὕβρει· καὶ οὕτως ἐπὶ τῷ βδελυρῶς βεβιακέναι γι-
 γνώσκεται, ὡς τε μηδὲν ἐμὲ αἰσχρὸν εἰπεῖν νυνὶ περὶ αὐτοῦ
 δεῖν, μηδὲ δυσχερῆς, ἀλλὰ τοσοῦτον εἰπώντος μόνον, ὅτι Φι-
 λοκράτης γυναῖκας ἤγαγε, πάντας ὑμᾶς εἰδέναί. καὶ τοὺς
 περιεστηκότας τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ ἔλεειν, εὐ οἶδ' ὅτι, τὰς
 ἀτυχεῖς καὶ ταλαιπώρους ἀνθρώπους· ἃς οὐκ ἠλέησεν Λι-
 σχίνης, οὐδὲ ἐδάκρυσεν ἐπὶ ταύταις τὴν Ἑλλάδα, εἰ παρὰ
 τοῖς συμμαχοῖς ὑπὸ τῶν πρέσβων ὑβρίζονται, ἀλλὰ ὑπὲρ
 αὐτοῦ κλαίσει, τοῦ τὰ τοιαῦτα πεπρωσβευκότος, καὶ τὰ
 παιδία ἴσως παρὰζῆει καὶ ἀναβιβᾶται. ὑμεῖς δὲ ἐνθυμείσθε,
 ᾧ ἀνδρες δικασταί, πρὸς μὲν τὰ τούτου παιδία, ὅτι πολλῶν
 συμμαχῶν ὑμετέρων καὶ φίλων παῖδες ἀλῶνται, καὶ πτω-
 χοὶ περιέρχονται, δεινὰ πεπονθότες διὰ τοῦτον· οὗς ἔλεειν
 πολλῶ μᾶλλον ὑμῖν ἄξιον, ἢ ¹ τοὺς τοσαῦτα ἡδικηκότας,
 καὶ προδότου πατρός, καὶ ὅτι τοὺς ὑμετέρους παῖδας οὔτοι,
 καὶ τοῖς ² ἐκγόνοις προσγράψαντες τὴν εἰρήνην, καὶ τῶν ἐλ-
 πίδων ἀπεστερήκασι. πρὸς δὲ τὰ αὐτοῦ τούτου δάκρυα,
 ὅτι νῦν ἔχετε ἀνδρωπον, ὃς εἰς Ἀρκαδίαν ³ ἐκέλευεν ἐπὶ

¹ τοὺς τοῦ τοιαῦτα ἡδικηκότος

² ἐκγόνοις, προσγράψαντες τὴν εἰρήνην,
³ ἐκέλευεν

Μετὰ ταῦτα] Non satis placet. Sed nihil occurrit melius. Abesse mallet et hoc. Παρέλκειν certe videtur. WOLF. τὰ μετὰ ταῦτα, consequentia. MARKLAND.

Πεπρωσβευκότος] Distingue: πεπρωσβευκότος. Καὶ τὰ etc. IDEM. Aliter distinguit Benenatus: sc. pungit ad ὑβρίζονται in linea superiori: — ὑβρίζονται. Ἀλλὰ ὑπὲρ αὐτοῦ κ. τ. λ. Verum neutra Distinctio satis placet. Totum enim, quod hic sequitur, ita cohæret cum ἐδάκρυσεν in v. 8. ut in novum paragraphum divelli et distrahi nequeat. TAYLOR.

Ἀναβιβᾶται] Ἀντὶ τοῦ, ἀναβιβάζεται, in judicium et in locum editum scandere faciet, ut sint conspicui coronæ populari, hoc est, παραστήσει. Ex edit. HERVAG.

Ἀναβιβᾶται] M. ἀναβιβάζονται. WOLF. Ut in margine Benenati, et MSS. Ald. TAYLOR.

Ἐμῖν ἄξιον] Πρέπον. F. ὑμῶν. WOLF. Verius nempe, ne ἄξιον cum dativo ὑμῖν minus bene conveniret. REISK.

Ἠδικηκότας] Ἡ τοὺς τοῦ τοσαῦτα ἡδικηκότος καὶ προδότου πατρός. S. παῖδας.

WOLF. ἡδικηκότος. MARKLAND. JURIN. Ita Paris. Felic. Obsop.— γρ. ἢ τοὺς τὰ τοιαῦτα ἡδικηκότος, καὶ προδότου πατρός παῖδας, ὃς οὔτοι καὶ τοῖς ἑγγίνοις etc. Marg. Altemps. et similiter Aug. ἢ τοὺς τοῦ τοσαῦτα Ven. Lind. Harl. ἢ τοῦ τοσαῦτα Benenatus cum Ital. Bene hæc omnia vertit Etruscus, cum Wolfius pessime. De' quali è molto piu convenevole, che voi habiate compassione, che di questi, che sono figliuoli di padre, il quale ha fatte tante ingiurie, e traditore: E che egli in i vostri figliuoli delle speranze, che poteano havere, havendo scritto la pace anco per i pesteri, hanno privato. TAYLOR.

Καὶ οὔτοι] Repete ἐνθυμείσθε. AUGER. Τὴν εἰρήνην] Scr. καὶ τοῖς ἐκγόνοις προσγράψαντες τὴν εἰρήνην, vel, πρὸς τὴν εἰρήνην. Vid. §. 13. in fin. Interpretaris autem, qui verba ista, [quæ literis majusculis etiam describi poterant] ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΚΓΟΝΟΙΣ paci addiderunt. MARKL. Vide supra, §. x'. post med. TAYLOR. Vid. Var. Lect.

Ὅτι νῦν] Repete adhuc ἐνθυμείσθε. AUGER.

τούς ὑπὲρ Φιλίππου πράττοντας πέμπειν τούς κατηγοροῦντας.

πζ'. Νῦν τοίνυν ὑμᾶς οὐκ εἰς Πελοπόννησον δεῖ πρεσβεΐαν 411 πέμπειν, οὐδ' ὁδὸν μακρὰν βαδίσαι, οὐδὲ ἐφόδια ἀναλίσκειν, ἀλλὰ ἄχρι τοῦ ἑήματος ἐνταυθοῖ ¹ προσελθόντα ἕκαστον ὑμῶν, τὴν ὀσίαν καὶ δικαίαν ² ταύτην ψῆφον ὑπὲρ τῆς πατρίδος θέσθαι κατ' ἀνδρὸς, ὅς, ὡ γῆ καὶ θεοὶ, ἐκεῖνα ἂ διεξῆλθον ἐν ἀρχῇ δεδημηγορηκῶς, τὸν Μααραθῶνα, τὴν Σαλαμίνα, τὰς μάχας, τὰ τρόπαια, ἐξαίφνης, ὡς ἐπέβη Μακεδονίας, πάντα τὰναντία τούτοις ἔλεγε, μὴ προγόνων μεμνήσθαι, μὴ τρόπαια λέγειν, μὴ βοηθεῖν μηδενί, μὴ κοινῇ μετὰ τῶν Ἑλλήνων βουλευέσθαι, ³ μόνον οὐ καθελεῖν τὰ τείχη. καὶ τοι τούτων αἰσχίους λόγοι οὐδένες πώποτε ἐν τῷ ⁴ παντὶ γεγόνασι χρόνῳ παρ' ὑμῖν. τίς γάρ ἐστιν Ἑλλήνων ἢ Βαρβάρων ⁵ οὕτω σκαιὸς, ἢ ἀνήκοος, ἢ σφόδρα μισῶν τὴν πόλιν τὴν ἡμετέραν, ὅς τις, εἴ τις ἔροιτο, εἰπέ μοι, τῆς νῦν οὔσης Ἑλλάδος ταυτησὶ καὶ οἰκουμένης, ἔσθ' ὅτι ταύτην ἂν τὴν προσηγορίαν εἶχεν, ἢ ὠκειῖτο ὑπὸ τῶν νῦν ἐχόντων Ἑλλήνων, εἴ μὴ τὰς ἀρετὰς ὑπὲρ αὐτῶν ἐκεῖνας οἱ Μααραθῶνι καὶ Σαλαμίνι παρέσχοντο ἡμέτεροι πρόγονοι; οὐδ' ἂν εἰς εὐ οἶδ' ὅτι φήσειεν· ἀλλὰ πάντα ⁷ ταῦθ' ὑπὸ τῶν Βαρβάρων ἂν ἐαλωκέναι. εἴθ' οὐς μηδὲ τῶν ἐχθρῶν μηδεὶς ἂν τούτων τῶν ἐγκωμίων καὶ τῶν ἐπαινῶν ἀποστερήσειε, τούτων Αἰσχίνης ὑμᾶς οὐκ ἔῃ μεμνήσθαι, τοὺς ἐξ ἐκεῖνων, ἵνα αὐτὸς ἀργύριον λάβῃ; καὶ μὴν τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, οὐ μέτεστι τοῖς τεθνεῶσιν· οἱ δὲ ἐπὶ τοῖς καλῶς πραχθεῖσιν ἐπαινοὶ, τῶν οὕτω τετελευτηκότων ἴδιον κτῆμά εἰσιν. οὐδὲ γὰρ ὁ φθόνος αὐτοῖς ἔτι τμηκαῦτα ἐναντιοῦται. 442

¹ παρελθόντα

² Deest ταύτην.

³ μονοῦ

⁴ παντὶ τῷ χρόνῳ γεγόνασι

⁵ οὕτω σφόδρα σκαιὸς, καὶ ἀνήκοος

⁶ ὅ, τι

⁷ ταῦτα πάντα

πζ'. Ἄλλ' ἄχρι τοῦ βήματος] S. τοῦ Ἄρχοντος. Etsi non satis mihi constat de consuetudine ferendi suffragia; quæ non una eademque in omnibus judiciis fuisse videtur. WOLF.

Διεξῆλθον] Distingue: ἐκεῖνα, ἂ διεξῆλθον, ἐν ἀρχῇ δ. MARKLAND. Corrige ergo Wolfii versionem, hoc pacto: Qui cum

illas, quas recensui, conciones initio habuerit—Ita distinguit Hieron. Ferrus in versione Italica. TAYLOR.

Ἄλλ' ἄχρι] Scribendum ὅ, τι. Vid. ad §. πς'. ad init. MARKLAND. Et recte vertit Wolfius: Ejus Græciæ estne ulla pars, quæ --? TAYLOR.

Λάβῃ] Interrogative λάβῃ; MARKL.

ἂν ἀποστερῶν ἐκεῖνους οὗτος, αὐτὸς ἂν τῆς ἐπιτιμίας
¹δικαίως νῦν στερηθείη, καὶ ταύτην ὑπὲρ τῶν προγόνων
 ὑμεῖς δίκην ²λάβητε παρ' αὐτοῦ.

ῥή. Τοιούτοις μὲν τοὶ λόγοις, ὧ κακὴ κεφαλῇ, σὺ τὰ
 τῶν προγόνων ἔργα συλήσας, καὶ ³διασύρας τῷ λόγῳ,
 πάντα τὰ πράγματα ἀπώλεσας. εἶτα γεωργεῖς ἐκ τού-
 των, καὶ σεμνὸς γέγονας. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο, πρὸ μὲν τοῦ
 πάντα τὰ κακὰ εἰργάσθαι τὴν πόλιν, ὠμολόγει γεγραμ-
 ματευκέσαι, καὶ χάριν ὑμῖν ἔχειν τοῦ χειροτονηθῆναι, καὶ
 μέτριον παρεῖχεν ἑαυτὸν· ἐπειδὴ δὲ μύρια εἰργασται κακὰ,
 τὰς ὄφρῦς ἀνέσπακε, καὶ, ὁ γεγραμματουκῶς Δισχίνης,
 εἶποι τις, ἐχθρὸς ⁴εὐθέως, καὶ κακῶς φησὶν ἀκηκοέναι, καὶ
 διὰ τῆς ἀγοραῖς πορεύεται, θοιμάτιον καθεὶς ἄχρι τῶν σφυ-
 ρῶν, ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, τὰς γνώθους φυσῶν, τῶν Φι-
 λίππου ξένων καὶ φίλων εἰς οὗτος ὑμῖν ἤδη, τῶν ἀπαλλα-

¹ δικαίως ἂν νῦν² λάβοιτε³ *διασύρας καὶ συλήσας⁴ εὐθέως ἐχθρὸς

¹Ἀποστερῶν — στερηθείη] Scholiastes, si
 ejus verba recte intelligam, acutam ponit
 harum vocum distinctionem, huic quidem
 loco satis convenientem, dubito autem, an
 a Veteribus religiose observatam. Juxta
 ejus sententiam Ἀποστερεῖσθαι erit Ca-
 vere, Στερεῖσθαι, Amittere. In illo sensu
 Defraudamur, in hoc Spoliamur. Qui prae
 nobis otio abundant, viderint, an haec rite
 discriminentur. Ego sane dubito. Conso-
 nat quidem hoc: Οὕτω γὰρ ἂν τις οὐ πλού-
 τον, οὐ δόξαν, οὐ σεφίαν ἀγαπήσειε παραγενο-
 μένῃ, δεδωκὸς στερεῖσθαι. Plutarchi. in
 Solone. Iterumque: Οἷς οὐδ' ἀπώλαυσις
 ἐργάζεται τοῦ ποθουμένου παρόντος, τοῦ μέλ-
 λοντος ὠδίνας αἰεὶ, καὶ τρέμους, καὶ ἀγῶνας, εἰ
 στερεῖσονται, παρέχοντος αὐτοῖς. Ibid.
 Ita scripsit Demosthenes, aut scripsisse
 videtur: τῆς χάριτος ἀποστερεῖσθαι, gratia
 et popularitate defraudari, non earum re-
 rum computem fieri. Sed et scripsit quoque
 Idem τῆς ἡγεμονίας ἀποστερεῖσθαι, de civili
 imperio deturbari. Ita scribunt et alii quo-
 que. TAYLOR.

ῥή. Λόγοις] F: ἔργοις, cui mox opponitur
 λόγῳ. Vid. Æschin. adv. Ctesiph. p. 639.
 9. ed. Reisk. MARKLAND. Fortasse me-
 cum. Τοιούτοις μέντοι λόγοις, tali oratione,
 (nempe, μὴ προγόνων μεμνήσθαι, μὴ τρέ-
 πια λέγειν, quae verba Æschinis saepe per-
 stringit, in aditu scilicet hujus Orationis, §.
 ζ'. ad fin. rursus §. πέ. et rursus denique
 §. πζ'. ante med.) τοιούτοις, inquam λόγοις
 σὺ τὰ τῶν προγόνων ἔργα συλήσας καὶ δια-
 σύρας, πάντα τὰ πράγματα ἀπώλεσας.

Nam illud τῷ λόγῳ post διασύρας est infi-
 cetum, et pene expiandum. TAYLOR.

Γέγονας;] Ita distingue. MARKLAND.

Μύρια εἰργασται κακὰ] Lege, [non εἰργα-
 σθαι cum Aldo] et paulo ante [v. 7.] καὶ
 γὰρ αὐτὸ τοῦτο, F. addendum εἰπεῖν δεῖ, nisi
 τὸ τοῦτο redundet. Referrī quidem potest
 ad ὠμολόγει. WOLF.

Ἄχρι τῶν σφυρῶν] Vid. Victor. XI. Var.
 Lect. 11. TAYLOR.

Ἰσα βαίνων Πυθοκλεῖ] Hunc supra Æ-
 schinī amicum esse dixit. Qui, cum forte
 procerus homo esset, Æschines pusillus
 homuncio, atque μακροβαίνων prae indigna-
 tione esse studuit. WOLF. Vid. Harpoer.
 Suidam. Adducit Kusterus locum similem
 ex Athenæo, lib. 5. Ubi videbis Casau-
 bonum. Constat quidem, parva fuisse sta-
 tura Æschinē, si ulla fides habenda sit
 Ulpiano, dum interpretatur ista verba in
 Orat. De Corona, §. ρ'. τὸν καλὸν ἀνδριάντα,
 καὶ τριτογενεστὴν ἀκρῶν ἐξέθρεψέ σε. Ceter-
 um quis fuerit iste Pythocles, nescimus
 hodie et nescibitur. Hoc tantum scio,
 Valesium fatiliter conjectasse, hunc esse
 Pythoclem, adolescentem ex Secta Epi-
 curea, cujus meminere Plutarchus et
 Laertius. Quid, mi homo? In qua Olym-
 piade acta erat haec causa Athenis, ea ipsa
 in lucem editus est EPICURUS ipse, qui
 sectam et scholam condidit. Verba ea
 adagia, Ἰσα βαίνειν, illustrarunt plurimi:
 omnium fortasse felicissime Homo erudi-
 tissimus, D. Langbænius ad Longini Ca-
 put ultimum. TAYLOR.

γῆναι τοῦ δήμου βουλομένων, καὶ κλύδωνα καὶ μανίαν τὰ καθεστηκότα πράγματα ἡγουμένων, ὁ τέως ¹ ἔτι προσκυ-
νῶν τὴν Θόλον.

πθ'. Βούλομαι τοίνυν ὑμῖν ἐπὶ κεφαλαίων ² ἐπελθεῖν, ὃν τρόπον ὑμᾶς κατεπολιτεύσατο Φίλιππος, προσλαβὼν τούτους τοὺς θεοὺς ἐχθρούς· πάνυ δὲ ἄξιον ἐξετάσαι καὶ θεάσασθαι τὴν ἀπάτην ὅλην. τὸ μὲν γὰρ ἀπ' ἀρχῆς, τῆς εἰρήνης ἐπιθυμῶν, διαφορουμένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων, ὥστε ἀνόητον ἐκείνους ἀπάντων εἶναι τῶν ἀγαθῶν, τοὺς τὰ φιλάνθρωπα λέγοντας ἐκείνους ἀπέστειλεν ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸν Νεοπτόλεμον, τὸν Ἀριστόδημον, τὸν Κτησιφῶντα· ἐπειδὴ δὲ ἤλθομεν ὡς ³ αὐτὸν ἡμεῖς οἱ πρέσβεις, ἐμισθώσατο μὲν τοῦτον ⁴ εὐθέως, ὅπως συνερεῖ καὶ συναγωνιεῖται τῷ μιαιῷ Φιλοκράτει, καὶ τῶν τὰ δίκαια βουλομένων ἡμῶν ⁴ πράττειν περιέσται. συνέγραψε δὲ ἐπιστολὴν ὡς ὑμᾶς, ἣ μάλιστα ἀν' ὧτε τῆς εἰρήνης τυχεῖν. ἦν δὲ οὐδὲν μᾶλλον μέγα αὐτῷ καθ' ὑμῶν οὐδ' οὕτω πράττειν, εἰ μὴ Φωκίας ἀπολή· τοῦτο δὲ οὐκ ἦν εὐπορον. συνήκτο γὰρ αὐτῷ τὰ πράγματα, ὥσπερ ἐκ τύχης, εἰς καιρὸν τοιοῦτον, ὥστε ἢ μηδὲν, ὢν ἐβούλετο εἶναι

¹ [ἔτι]² ἔπανελθεῖν³ εὐθέως τοῦτον⁴ πράττειν ἡμῶν

Προσκυνῶν τὴν Θόλον] Significat, illi optatissimum fuisse scriptiois illud vile munus. Curia quaedam Atheniensis Tholus dicta fuit. WOLF. Dixi supra, ad §. αά. a med. Unde liquebit, nihil hic sani protulisse Wolfium. Ad phrasin istam, προσκυνῶν τὴν Θόλον, quod attinet, notavit doctissimus Tiber. Hemsterhusius, conferri eam merito posse cum his verbis Lucianeis, in Timone, §. 23. Ὁ δὲ ἐμπεσιῶν ἀθρόος ἐς ἐμὲ ἀπειρίκαλος καὶ παχυδέμενος ἀνθρώπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικὸς, καὶ εἰ παρὶν ἄλλος μαστίξειε τις, ὅθιον ἐφιστᾶς τὸ οὖς, καὶ τὸν μύλωνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον, προσκυνῶν — Recte ergo τέως ἔτι, qui pondum deposuit eos mores et vite rationem. Wolfius vertit, quasi approbasset lectionem quamplurimorum Codd. πρώην προσκυνῶν τὴν Θόλον. Hoc explicabit mentem ejus, qui contulit Italicum Codicem: "τὴν Θόλον quidam legendum putant" [nam Θόλον edi videbat] "et pro hoc alii ὑπερώην." Hoc erat istud πρώην, de quo modo dixi. TAYLOR.

πθ'. Ἐπελθεῖν] Malim ἐπεξελεθεῖν. Quod longe praestat. Licet Codd. ut puta Ven.

Reg. a. et Aug. habeant ἐπανελθεῖν. IDEM.

Διαφορουμένης] F. διαφθειρομένης. WOLF. Inutiliter sane et inauspicato: licet eam lectionem quoque commendat Cod. Harl. cum Regg. β. et c. Vid. D'Orville. ad Chariton. Aphroditi. III. 5. ΤΑΥΤ.

Ἐπὶ τῶν ληστῶν] Prima Philippica [§. 3.] monuit, ὅτι ληστεύειν ἀνάγκη, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῦ πολέμου χρῆσθαι τὴν σωφροσύνην. WOLF.

Ὡστε ἀνόητον etc.] Ὡστε οὐχ οἷόν τ' εἶναι ὄνασθαι καὶ ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν. Vid. II. (I.) Olynth. IDEM.

Ἦν δὲ οὐδὲν μᾶλλον μέγα] F. ἦν δ' οὐδὲν δὲ μᾶλλον οὐδὲν μέγα. WOLF. F. οὐδὲν ἄλλο μέγα, ut §. ζ'. μηδὲν ἄλλο δίκαιον. MARKLAND. Vid. Var. Lect.

Ἦν ἐβούλετο εἶναι] Otiosum sane istud εἶναι, ne dicam molestum— ἂν ἐβούλετο εἶναι, διασπράξασθαι, ἢ ἀνάγκην εἶναι. Credo ergo, ortum esse ex ea vicinia: Nam nunquam alibi sic loquitur. Infra v. 18. p. seq. διαπράξατο, ἂν ἡβουλήθη: et sic satis. Rursus v. penult. πένθ', ὅσα βούλομαι, διαπράξομαι. Et §. ζ'. ad fin. πάντα, ὅσα ἂν

διαπράξασθαι, ἢ ἀνάγκην εἶναι ψεύσασθαι, ¹ ἐπισηκῆται, καὶ μάρτυρας τῆς αὐτοῦ κακίας ² πάντας Ἑλληνας καὶ Βαρβάρους ποιήσασθαι. εἰ μὲν γὰρ προσδέξαιτο Φωκίας συμμαχούς, καὶ μεθ' ὑμῶν τοὺς ὅρκους αὐτοῖς ἀποδοίη, τοὺς πρὸς Θετταλοὺς καὶ Θηβαίους ὅρκους παραβαίνειν εὐδὺς ἀναγκαῖον ἦν, ὧν τοῖς μὲν, τὴν Βοιωτίαν συνεχξαίρησειν ὁμωμόκει, τοῖς δὲ, τὴν Πυλαίαν συγκαταστήσειν· εἰ δὲ μὴ προσδέχοιτο, ὡς περ οὐ προσίετο, οὐκ εἴσειν ὑμᾶς παρελθεῖν ³ αὐτὸν ἠγεῖτο, ἀλλὰ βοηθήσειν εἰς Πύλας. ὅπερ, εἰ μὴ παρεκρούσθητε, ἐποιήσατε ἄν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, οὐκ ἐνεῖναι παρελθεῖν ἐλογίζετο. καὶ ταῦτα οὐ παρ' ἄλλων αὐτὸν ἔδει πυθέσθαι, ἀλλ' αὐτὸς ὑπῆρχε μάρτυς ἑαυτῶ τοῦ πράγματος. ὅτε γὰρ τὸ πρῶτον ἐκράτησε ⁴ Φωκίας ὁ Φίλιππος, καὶ διέφθειρε τοὺς ξένους αὐτῶν, καὶ τὸν ἠγούμενον, καὶ στρατηγοῦντα Ὀνόμαρχον, τότε τῶν ὄντων ἀνδρῶπων ἀπάντων οὐδενὸς οὔτε Ἑλληνοσ, οὔτε Βαρβάρου βοηθήσαντος ⁵ Φωκεῦσι, πλὴν ὑμῶν, οὐχ ὅπως παρήλθεν, 444 ἢ διεπράξατο ὧν ἠβουλήθη τι παρελθῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσελθεῖν ἐγγὺς ἠδυνήθη. ἠδεῖ δὲ σαφῶς, οἶμαι, τοῦτο, ὅτι νῦν, ἠνίκα ⁶ ἐστασίαζε μὲν αὐτῶ τὰ Θετταλῶν, καὶ Φεραῖοι πρῶτον οὐ συνηκολούθουν, ἐκρατοῦντο δὲ Θηβαῖοι, καὶ μάχη ἤττηντο, καὶ τρόπαιον ἀπ' αὐτῶν εἰστήκει, οὐκ ἐνεστι παρελθεῖν, εἰ βοηθήσεθ' ὑμεῖς· οὐδὲ, ἂν ⁷ ἐπιχειρῆ τοῖς ὅπλοις, δυνήσεται, εἰ μὴ τις τέχνη προσγενήσεται. πῶς οὖν μῆτε ψεύσομαι φανερώς, μῆτε ἐπισηκῆν δόξας, πάνθ' ὅσα βούλομαι, διαπράξομαι; πῶς; οὕτως. ⁸ εἰν Ἀθηναίων

¹ καὶ ἐπισηκῆται ² πάντας ³ αὐτὸν παρελθεῖν ⁴ Φωκίας ἐκράτησεν [ὁ Φίλιππος],
⁵ Φωκεῦσι βοηθήσαντος ⁶ ἐστασίαζετο μὲν αὐτῶ τὰ τῶν Θετταλῶν
⁷ ἐπιχειρῆ, τοῖς ὅπλοις ⁸ γ' αἰρήσειν δυνήσεται ⁸ ἂν

βούλωνται, νομίσαντες ὑπάρχειν. Et §. 4. a. ad fin. πάντα, ὅσα ἐβουλήθη, διαπέπρακται. Ita §. μβ'. a med. πάν, ὅ, τι ἂν βούλωνται, παρ' ὑμῶν ῥαδίως διαπράξεται. Et sic in locis sexcentis. Inutile enim erat et insolitum, adjicere τὸ εἶναι. TAYLOR.

Συγκαταστήσειν] M. συναποκαταστήσειν. Erepta enim erat eis Pylæa sive Amphictyonica dignitas a Phocensibus. WOLF.

[Ὁ Φίλιππος.] Vid. Var. Lect.

[Ἐκρατοῦντο δὲ Θηβαῖοι.] Ἐνικᾶντο καὶ ἠττάντο ἐπὶ Φωκίαν. WOLF.

Καὶ τρόπαιον ἀπ' αὐτῶ] F. ἀπ' αὐτῶν. S. τῶν Θηβαίων. Sin de Philippo, nam et is semel a Phocensibus proligatus est, lego ἐπ' αὐτῶ. Verba sic ordino: ἠδεῖ δὲ σαφῶς, οἶμαι, τοῦτο, ὅτι νῦν οὐκ ἐνεστι παρελθεῖν (S. εἰσω Πυλᾶν), ἠνίκα ἐστασίαζε. WOLF. Quid hoc somnii! ἀπ' αὐτῶ nullus est, qui legit, aut impressus, aut manu exaratus. TAYLOR.

[Ἐπιχειρῆ] Marg. Altemp. et Aug. γρ. οὐδ' ἂν ἐπιχειρῆ — χαιρήσειν. Suspicio ali- quid hujusmodi. οὐδ', ἂν ἐπιχειρῆ τοῖς ὅπλοις, δυνήσεται χωρὶς εἶναι. IDEM.

τινάς εὐρω τοὺς Ἀθηναίους ἕξαπατήσοντας. ταύτης γὰρ οὐκ ἔτ' ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ. ἐντεῦθεν οἱ μὲν παρ' ἐκείνου πρέσβεις προύλεγον ὑμῖν, ὅτι Φωκέας οὐ προσδέχεται Φίλιππος συμμαχούς· οὔτοι δὲ ἐκδεχόμενοι, τοιαῦτα ἐδημηγόρου, ὡς φανερώς μὲν οὐχὶ καλῶς ἔχει τῷ Φιλίππῳ προσδέξασθαι τοὺς Φωκέας συμμαχούς, διὰ τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Θετταλοὺς, εἰὰν δὲ γένηται τῶν πραγμάτων κύριος, καὶ τῆς εἰρήνης τύχη, ἅπερ ἂν συνθέσθαι νῦν ἀξιώσασαιμεν αὐτὸν, ταῦτα ποιήσει τότε.

ζ'. Τὴν μὲν τοίνυν εἰρήνην, ταύταις ταῖς ἐλπίσι καὶ ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς ¹ἐπαγωγαῖς, ²εὔροντο παρ' ὑμῶν ἄνευ Φωκέων. τὴν δὲ βοήθειαν ἔδει μετὰ ταῦτα κωλύσαι, τὴν εἰς ³ταῖς Πύλας, ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁμόσε ἐφώρμου, ἵν', εἰ πορεύοιτο Φίλιππος, κωλύοιτε ὑμεῖς. πῶς οὖν; τίς τέχνη πάλιν αὐτὴ γενήσεται περὶ ταύτης; τοὺς χρόνους ὑμῶν ἀφελῆσθαι, καὶ ἐπιστῆσαι τὰ πράγματα ἀγαγόντας ἄφνω, ἵνα, μηδ' ἂν βούλησθε, ⁴δυνή- 445 σεσθε ἐξελθεῖν. οὐκοῦν ταῦτ' οὔτοι πράξαντες φαίνονται. ἐγὼ δ', ὡς περ ἀκηκόατε ἤδη πολλάκις, οὐχὶ δυνήσεως προαπελθεῖν, ἀλλὰ καὶ μισθωσάμενος πλοῖον ⁵κατεκωλύθη ἐκπλεῦσαι. ἀλλὰ καὶ πιστεῦσαι Φωκέας ἔδει Φιλίππῳ, καὶ ἐκόντας ἑαυτοὺς ἐνδοῦναι, ἵνα μηδεὶς χρόνος ἐγγένηται τοῖς πράγμασι, μηδ' ἐναντίον ἔλθῃ ψήφισμα παρ' ὑμῶν μηδέ. οὐκοῦν, ὡς μὲν οἱ Φωκεῖς σωθήσονται, παρὰ τῶν Ἀθηναίων πρέσβεων ἀπαγγελθήσεται· ὡς τε καὶ εἰ τις ἐμοὶ διαπιστεῖ, τούτοις πιστεύσας, ἑαυτὸν ἐγχειριεῖ. τοὺς δὲ Ἀθηναίους αὐτοὺς μεταπεμψόμεθ' ἡμεῖς, ἵνα

¹ ἐπαγωγαῖς² εὔρετο³ Deest articulus.⁴ δυνήσεσθε⁵ κατακωλυεῖς

ζ'. Εὔροντο] F. εὔρον παρ' ὑμῶν τὸ ἄνευ Φωκέων. WOLF. Illud flocci non facio. Lege omnino cum optimo Aug. εὔρετο παρ' ὑμῶν ἄνευ Φωκέων, Philippus scil. TAYLOR.

Ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁμόσε ἐφώρμου] Id est, in statione erant imminentes in occasionem, et transitum υποτεμύμεναι. Est enim ἐφορμεῖν etiam, navibus insidere, et obsidere portum. Ex edit. HERVAG.

Τοὺς χρόνους] F. addendum ἔδει τοὺς χρόνους, ut et post, v. 21. πιστεῦσαι Φωκέας εἶναι. WOLF.

Καὶ ἐπιστῆσαι] Et continere res eo tandem adducentes ut --- AUGER.

Ἀγαγόντας ἄφνω] F. ἀγαγόντος ἄφνω (sc. Φιλίππου τὴν δύναμιν ἐπὶ Φωκέας). Praecedit enim ei πορεύοιτο Φίλιππος. WOLF. Et huic negotio proficere homines, qui subito res eo deducerent, ut etc. MARKLAND.

Δυνήσεσθε] Δυνήσθητε. IDEM.

Ὡστε καὶ εἰ τις ἐμοὶ διαπιστεῖ] Verba Philippi sunt μιμητικῶς. Et v. 2. p. seq. ἀπαγγελοῦσι παρ' ἡμῶν, sc. ἐμοῦ τοῦ Φιλίππου καὶ τῶν συμμαχῶν. Et v. 3. μηδ' ἂν ὁ, τιῶν γ'. WOLF.

πάντα ὅσα ἂν βούλωνται, νομίσαντες ὑπάρχειν σφίσι, μηδὲν ἐναντίον ψηφίσονται· οὗτοι δὲ τοιαῦτα ἀπαγγελοῦσι παρ' ἡμῶν καὶ ὑποσχέσονται, ἐξ ὧν μηδ' ἂν ὀτιοῦν ἦ, κινηθῆσονται.

ζα'. Τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τοιαύταις τέχναις, ὑπὸ τούτων τῶν κάκιστα ἀπολουμένων ἀνθρώπων, πάντα τὰ πράγματα ἀπώλετο. καὶ γὰρ τοι παραχρῆμα, ἀντὶ μὲν τοῦ,¹ Θεσπιάς οἰκίζομένης ἰδεῖν, Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν ἠκούσατε ² ἠνδραποδισμένης· ἀντὶ δὲ τοῦ, τὰς Θήβας ταπεινάς γενέσθαι, καὶ περιαιρεθῆναι τὴν ὕβριν καὶ τὸ φρόνημα αὐτῶν, τὰ τῶν συμμάχων τῶν ὑμετέρων Φαιακῶν τείχη κατεσκάπτετο, Θηβαῖοι δὲ ἦσαν οἱ κατασκάπτοντες, οἱ διοικισθέντες ὑπ' Αἰσχίνου τῷ λόγῳ· ἀντὶ δὲ τοῦ, τὴν Εὐβοίαν ἀντ' Ἀμφιπόλεως ³ ὑμῖν παραδοθῆναι, ὀρηγήρια ἐφ' ⁴ ὑμᾶς ἐν Εὐβοίᾳ Φίλιππος προσκατασκευάζεται, καὶ ⁵ Γεραστῶ καὶ Μεγάροις ἐπιβουλεύων διατελεῖ· ἀντὶ δὲ τοῦ, τὸν Ὀρωπὸν ὑμῖν ἀποδοθῆναι, περὶ Δρύμου, καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας, μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα, ὃ,

¹ Θεσπιάς καὶ Πλαταιάς ἰδεῖν οἰκίζομένης
³ ἡμῖν ⁴ ἡμᾶς

² ἠνδραποδισμένης
⁵ Γεραιστῶ

[ὑπάρχειν] F. ὑπάρξειν. MARKLAND. Recte. Consentit marg. Benenati. TAYLOR.

[ἡμῶν] Ita Wolfius edidit juxta marg. Parisiensem. Benenatus enim dedit ἡμῶν. Nec ille solus, sed Impressi omnes, et MSti. Erat, ubi Wolfio ardebat ἡμῖν. Quod miror, cum in ultima ejus annotatione arripuit id, quod res ipsa fuit. IDEM.

ζα'. Τῶν κάκιστα ἀπολουμένων] Non perditissimos proprie significat, sed pessime perituros. Denunciat enim eis exitium. WOLF.

[Θεσπιάς] In vetusto plura erant addita, nec ab re, ut opinor, ad hunc modum: ἀντὶ μὲν τοῦ Θεσπιάς καὶ Πλαταιάς οἰκίζομένης. OBSOP. Confer omnino §. ἡ. a med. et §. ιε'. TAYLOR. Et vid. Var. Lect.

[διοικισθέντες] Hunc locum bene illustrat Ulpianus, et vertit Wolfius. Et Italus quoque: *i quali per le parole d' Eschine havevano à essere dishabitati*. Promisit Æschines, Philippum Thebanis omne robur ademturum. Quod eliceret, armis e manibus eripiendis, castellis atque urbibus diruendis, ipsis denique per pagos

et vicis distribuendis. Simile aliquid occurrit superius de Phocensibus, §. κη. post med. διοικισμένοι κατὰ κόμας, καὶ περιηρημένοι τὰ ὄπλα. IDEM.

[ἡμῖν — ἡμᾶς] Nulla auctoritate, nulla necessitate addo, recedit Wolfius ab omnibus, qui ἡμῖν — ἡμᾶς. IDEM.

[Γεραστῶ] Stephanus Γεραιστῆς per ai habet, non Γεραστός. Plinius Gerestum Eubææ promontorium esse scribit ad Atticam vergens. WOLF. Γεραιστῶ. MARKLAND. Ita notavit doctissimus etiam Valesius ad Harpocrat. v. Δρυμός. Ita scribi solet: a Strabone sc. ab Homero, Odys. Γ. 177. cujus Scholiastes portum esse Eubææ docet. Γεραιστῶ denique cum marg. Benenati Cod. Italicus. TAYLOR.

[Δρύμου — Πανάκτῳ] Panactum Atticæ castellum esse tradit Stephanus: cui fortasse Δρυμός, cujus non meminit, vicina fuit. WOLF. Conjunge Suidam. Δρυμός ἐν τῷ περὶ Παραπρεςβείας Δημοσθένους. Πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς. TAYLOR.

[μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα] Wolfius: *armis dimicamus*. Rectius: *cum armis eimus*. Necdum enim bellum redintegratum cum

τέως ἦσαν Φωκεῖς σῶοι, ¹ οὐδέ ποτε ἐποιήσαμεν ἀντί δὲ τοῦ, τὰ πάτρια ἐν τῷ ἱερῷ κατασταθῆναι, καὶ τὰ χρήματα εἰσπραχθῆναι τῷ θεῷ, οἱ μὲν ὄντες Ἀμφικτυόνες φεύγουσι καὶ ἐξελήλανται, καὶ ἀνάστατος αὐτῶν ἡ χώρα γέγονεν, οἱ δ' οὐδὲ πώποτε ἐν τῷ ² πρόσθεν γεγονότες, Μακεδόνες βάρβαροι, νῦν Ἀμφικτυόνες εἶναι βιάζονται, εἰάν τις περὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων μνησθῆ, κατακρημνίζεται, ἡ πόλις δὲ, τὴν προμαντείαν ἀφήρηται, καὶ γέγονε τὰ πρᾶγματα πάντα, ὥσπερ ἀίνιγμα τῇ πόλει ὁ μὲν, οὐδὲν εἴφυσται, καὶ πάντα ὅσα ³ ἐβουλήθη διαπέπρακται, ὑμεῖς δὲ, ἅπερ εὐζχαιοθε ἀν' ἐλπίσαντες, τάναντία τούτων ἐωράκατε γιγνόμενα. καὶ, δοκεῖτε μὲν εἰρήνην ἄγειν, πεπόνθατε δὲ δεινότερα, ἢ πολεμοῦντες, οὗτοι δὲ χρήματα ἔχουσιν ἐπὶ τούτοις, καὶ μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, δίκην οὐ δεδώκασιιν.

ζβ'. Ὅτι δὲ ταῦθ' ἀπλῶς δεδωροδόκηνται, καὶ τιμὴν ἔχουσιν ἀπάντων τούτων οὗτοι, πολλαχόθεν μὲν ἔγωγ' οἶμαι δῆλον ὑμῖν εἶναι πάλαι, καὶ δέδοικα, μὴ τούναντίον οὐ βούλομαι ποιήσω, σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύμαι πειρώμενος ⁴ διοχλῶ πάλαι τοῦτο αὐτοὺς ὑμᾶς εἰδότας ὅμως δ' οὐν ἔτι καὶ τόδε ⁵ ἀκούσατε. ἔστιν ὄντινα ὑμεῖς, ὡ ἄνδρες δικασταί, τῶν πρέσβειων, ὧν ἔπεμψε Φίλιππος, χαλκοῦν στήσαιτ' ἀν' ἐν ἀγορᾷ; τί δέ; δοίητ' ἀν' ἐν Ἰπρυτανεῖῳ σίτησιν, ἢ ἄλλην τινὰ δωρεάν, αἷς τιμᾶτε τοὺς εὐεργέτας; ἐγὼ ⁴⁴⁷ μὲν οὐκ οἶμαι. διὰ τί; οὔτε γὰρ ὑμεῖς γε ἀχάριστοί ἐστε, οὔτε ἀδικοὶ ἀνδρωποῖ, οὔτε κακοί· ⁷ ἀλλ' ὅτι πάνθ' ὑπὲρ

¹ οὐδὲ πώποτε
⁴ διοχλῶ

² πρόσθεν χρόνῳ γενόμενοι, μακεδόνες καὶ βάρβαροι
⁵ ἀκούσατέ μου. ἔστιν ὄντιν' ἀν' ὑμεῖς

³ ἐβουλήθη
⁷ ἀλλ'.

Philipppo, sed infida pax erat. JURIN.

Τέως] Τέως — ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας· Ἀντί δὲ τοῦ τὸν Ἰπρυτανεῖον ὑμῖν παραδοθῆναι, περὶ τοῦ Δρύμου καὶ τῆς περὶ Πανάκτην χώρας μεθ' ὅπλων ἐξέσχεσθε, ὃ, τέως ἦσαν σῶοι Φωκεῖς, οὐδέποτε ἐποιήσαμεν. Suidas. Benenatus dedit τέως ἕως ἦσαν κ. τ. λ. Corrige autem hic οὐδέποτε ὡς ποτε ἐποιήσαμεν. Ita Lind. Ven. et Aug. TAYLOR.

Κατασταθῆναι] M. ἀποκατασταθῆναι. WOLF.

Πέσθεν] Excidit χρόνῳ, quod habent plurimi: qui legunt etiam ἐν τῷ πρόσθεν

χρόνῳ γενόμενοι. TAYLOR. Vid. Var. Lect.

Περὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων] Quae direpta a Phocensibus renumeranda erat a Thebanis, qui Phocidias pleraque loca occupabant. WOLF.

Ἐπὶ τούτοις] Neglexit Wolfius in vertendo. E costoro per tali cose, hanno guadagnato. Italus. TAYLOR.

ζβ'. Πέσσω καὶ σφόδρα ἀκριβῶς] WOLF. Sensus videtur postulare, ut legamus: εἰ σφόδρα ἀκριβῶς. JURIN.

Ἐν] Restituit Lambinus cum Wolfio. TAYLOR.

Φιλίππου καὶ οὐδοτιοῦν ὑπὲρ ὑμῶν ¹ ἔπραξαν, εἴποιτε ἂν καὶ ἀληθῆ καὶ δίκαια. εἶτα οἴεσθε ² ὑμεῖς μὲν οὕτω γινώσκειν, τὸν δὲ Φίλιππον οὐχ οὕτως; ἀλλὰ τούτοις διδόναι τσαύτας καὶ τηλικαύτας δωρεάς, διότι ὑπὲρ ὑμῶν δικαίως καὶ ³ καλῶς ἐπρέσβευσαν; οὐκ ἔστι ταῦτα. τὸν γὰρ Ἡγήσιππον ὄρατε, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ πρέσβεις ὅπως ἐδέξατο, τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, ἀλλὰ Ξενοκλειδὴν τουτονὶ τὸν ποιητὴν ἐξεκήρυσεν, ὅτι αὐτοὺς ὑπεδέξατο, πολίτας ὄντας. τοῖς μὲν γὰρ ὑπὲρ ὑμῶν λέγουσι δικαίως ὅσα ἂν φρονῶσι, τοῦτον τὸν τρόπον προσφέρεται· τοῖς δὲ πεπρακόσιν ἑαυτοὺς, ὡς τούτοις. ταῦτ' οὖν μαρτύρων; ⁴ ταῦτ' οὖν ἐλέγχων τινῶν ἔτι δεῖται μειζόνων; ταῦτ' ἀφαιρήσεταιί τις ὑμῶν;

Ζγ'. Εἴπωε τοίνυν μοί τις ἄρτι προσελθὼν πρὸ τοῦ δικαστηρίου πρᾶγμα καινότατον πάντων· Χάρηςτος ⁵ κατηγορεῖν παρεσκευάσθαι, καὶ διὰ τούτου τοῦ τρόπου, καὶ διὰ τούτων τῶν λόγων, ἐξαπατήσῃν ὑμᾶς ἐλπίζειν. ἐγὼ δ' ὅτι μὲν πάντα τρόπον κρινόμενος Χάρης, εὐρεθήσεται πιστῶς

¹ ἔπραξαν· εἴποιτ' ἂν καὶ ἀληθῆ καὶ δίκαι' ἂν εἴποιτε.

² ὑμᾶς

³ καλῶς καὶ δικαίως ὑπὲρ ὑμῶν ⁴ ταῦτ' ἐλέγχων ἔτι ⁵ κατηγορεῖν αὐτὸν παρεσκευάσθαι

Ἰμῆς] L. ὑμᾶς. εἶτα οἴεσθε ὑμᾶς μὲν οὕτω — τὸν δὲ Φίλιππον οὐχ οὕτως; Illud habe. IDEM.

Ἐδέξατο, τὰ μὲν ἄλλα etc.] Lego et distingo — πρέσβεις ὅπως ἐδέξατο. καὶ τὰ μὲν ἄλλα — Sic §. v^o. a med. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ. Δέκυλλος δ' αὐτὸν etc. Et ita in Leptin. p. 467. 12. et in Midian. p. 552. 15. et p. 558. 1. ed. Reisk. MARKLAND.

Ἐξεκήρυσεν] Διὰ κηρύγματος ἐκέλευσεν ἀποσχέσθαι τῆς Μακεδονίας. WOLF.

Ὡς τούτοις] S. τῶ Φιλοκράτει καὶ Αἰσχίνῃ προσφέρεται. IDEM.

Ζγ'. Παρεσκευάσθαι] Αὐτὸν παρεσκευάσθαι, restitutus cum optimis exemplaribus, et scriptis, et prelo cussis. TAYLOR. Addit idem etiam Weim. Abest ab Aldina et Wolfiana. REISK.

Χάρης] Chares ille Imp. uti ex Ulpiano liquet, et ex Æschinis obtreccatione, ex inimicitiiis, quas cum Phocione gessit, et ex multis aliis locis constare posse arbitror, Demosthenis, ejusque causæ partiumque erat patronus. Nihilominus adeo adversa usus est fortuna, ut defendi non potuisset etiam ab amicissimo. Ecce unum infelicitatis exemplum e multis.

Οἱ ῥήτορες ἠγανάσαντο τὸν Χάρητα στρατηγὸν ἀποσταλῆναι. καὶ πλεῖστας ἐκείνος οὐδὲν ἄξιον τῆς δυνάμεως ἔπραττεν, οὐδὲ αἱ πόλεις ἐδέχοντο τὸν στόλον, ἀλλ' ὑποπτος ὢν πᾶσιν ἔσπλανᾶτο χρηματίζοντας ἀπὸ τῶν συμμάχων, καὶ καταφροσύνοντας ὑπὸ τῶν πολεμίων. Plutarch. in Phocione. Reliquum igitur erat Oratori nostro extenuare, quod refutare non potuit. Idque omnino hic facturus esset, si id permisisset Descriptorem male manus. Id autem quo modo, aut qua ratione? Nempe in Charete bonum animum, et Reip. studiosum fuisse asserit: res improspere gestas dissimulare non potest: verum omnem eam culpam in eos rejicit, qui pretio corrupti Reip. male consulebant. Honesta sano Oratio, et digna, quam proferret homo, cum Charetis, tum Reip. amantissimus. Lege ergo, et distingue mecum: ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν πάντα τρόπον κρινόμενος Χάρης εὐρεθήσεται πιστῶς καὶ εὐνοικῶς, ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνους, πράττων ὑπὲρ ὑμῶν, διὰ δὲ τοὺς ἐπὶ χρήμασι λυμαινομένους, τοῖς πειρήμασι πολλῶν ὑστερῶν, τοῦτο πάντα (vel σφόδρα cum plurimis) διύσχυρίζομαι. Sic verto: Ego autem, si accusetur Chares, inventum iri eum fideliter et benevole modis omnibus pro

καὶ εὐνοϊκῶς, ὅσον ἦν ἐπ' ἐκεῖνω, πράττων ὑπὲρ ὑμῶν, διὰ δὲ τοὺς ἐπὶ χρήμασι λυμαίνομένους τοῖς πράγμασι, πολλῶν ὑστερῶν, οὐ πᾶνυ διίσχυρίζομαι, ἀλλ' ὑπερβολὴν ποιήσομαι· ἔστω γὰρ, πάντα τάληθῆ λέξεν περὶ αὐτοῦ τουτονί· καὶ οὕτω τοίνυν κομιδῆ γέλωσ ἐστὶ κατηγορεῖν ἐκεῖνου τουτονί. ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πραχθέντων· τούτων γὰρ εἰσιν οἱ στρατηγοὶ ὑπεύθυνοι· οὐδὲ τοῦ ποιήσασθαι τὴν πόλιν εἰρήνην. ἀλλ' ἄχρι τούτου πάντα ἀφίημι. τί οὖν λέγω, καὶ πόθεν ἄρχομαι κατηγορεῖν; τοῦ, ποιουμένης τῆς πόλεως εἰρήνην, Φιλοκράτει συνεπιεῖν, ἀλλὰ μὴ τοῖς τὰ βέλτιστα γράφουσι· καὶ τοῦ, δῶρα εἰληφέναι τοῦ, μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς ὑστέρας πρεσβείας τοὺς χρόνους κατατρίψαι, καὶ μηδὲν ὡν προσετάξατε ὑμεῖς, ποιῆσαι τοῦ, φενακίσαι τὴν πόλιν, καὶ παραστήσαντα ἐλπίδας, ὡς ὅσα βουλόμεθα ἡμεῖς, Φίλιππος πράξει, πάντα ἀποωλεκενῆναι· τοῦ, μετὰ ταῦτα ἐτέρων προλεγόντων φυλάττεσθαι τὸν τοσαῦτα ἠδίκηκότα, τούτων ἐκεῖνω συνηγορεῖν. ταῦτα κατηγορῶ. ταῦτα μέμνησθε. ¹ ἐπεὶ δικαίαν εἰρήνην καὶ ² ἴσην, καὶ μηδὲν πεπρακότας ἀνδράποους μηδὲ ψευσαμένους ὑστερον, καὶ ἐπῆνον, καὶ στεφανοῦν ἐκέλευον. στρατηγὸς δ' εἴτις ἠδίκηκεν ὑμᾶς, οὐχὶ κοινωεῖ ταῖς νῦν εὐθύναις. ποῖος γὰρ στρατηγὸς ³ Ἄλον, τίς δὲ Φωκίαις ἀπολώλεκε; τίς δὲ Δορίσκον; τίς δὲ Κερσοβλέωτην; τίς δὲ ἱερὸν ὄρος; τίς δὲ Πυλαίς; τίς δὲ πεποίηκεν ἄχρι τῆς Ἀττικῆς ὁδὸν διὰ συμμαχῶν καὶ φίλων εἶναι Φιλίππῳ; τίς δὲ ⁴ Κορώνειαν, τίς Ὀρχομενὸν, τίς Εὐβοίαν ἀλλοτρίαν; τίς Μέγαρᾶ

¹ ἐπεὶ [εἰ] ² ἴσην [ἰσῶρον,] ³ Ἄλον ⁴ Κορώνειαν; τίς δ' Ὀρχομενόν; τίς δ' Εὐβοίαν

vobis, quantum in eo fuerit, egisse, id constanter asseverare audeo: quod si rebus gestis et successu, a multis fuerit superatus, deberi id omne malorum hominum consilium, qui largitionibus corrupti Remp. labefactarunt. TAYLOR.

Ἄλλ' ὑπερβολὴν ποιήσομαι] Sed id omne adversario largimur. Facessat istud nimium Wolfii. IDEM.

Καὶ τοῦ δῶρα] Omnino ablegandum istud καὶ, quod totam sententiam enervat. MARKLAND.

Μετὰ ταῦτα] Ante voces μετὰ ταῦτα Maximus Sophista, dum hoc comma laudat, insinuavit vocem ἐξαπατήσαι. For-

tasse igitur: τοῦ δῶρα εἰληφέναι· τοῦ ἐξαπατήσαι μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς ὑστέρας πρεσβείας· τοῦ χρόνου κατατρίψαι, καὶ μηδὲν κ. τ. λ. TAYLOR.

ἴσην] Huret Sententia. Quid enim? Anne εἰρήνην ἐπῆνον καὶ στεφανοῦν ἐκέλευον? Nimirum hic nonnihil deest, ἐπεὶ δικαίαν εἰρήνην καὶ ἴσην ***, καὶ μηδὲν etc. Scribitur: ἐπεὶ εἰ δικαίαν εἰρήνην καὶ ἴσιν ἰσῶρον. IDEM.

Καὶ στεφανοῦν] Fortius: καὶ ἐπῆνον, καὶ στεφανοῦν ἐκέλευον. MARKLAND.

Ἄλλοτρίαν] Subaudi πεποίηκεν, sicut ad Κορώνειαν et Ὀρχομενόν, et ἀλλοτρίαν et πεποίηκεν. AUGER.

πρώην ὀλίγου; τίς Θηβαίους ἰσχυρούς; τούτων γὰρ οὐδέν, τοσοῦτων καὶ τηλικούτων ὄντων, διὰ τοὺς στρατηγούς ἀπώλετο, οὐδ' ἐν τῇ εἰρήνῃ ¹ συγχωρηθὲν, πεισθέντων ἡμῶν, ἔχει Φίλιππος, ἀλλὰ διὰ τούτους ἀπόλωλε, καὶ τὴν τούτων δωροδοκίαν.

449 ζδ'. Ἄν τοίνυν ταῦτα μὲν φεύγη, πλανᾷ δὲ, καὶ πάντα μάλλον λέγη, ἐκείνως αὐτὸν δέχεσθε· οὐ στρατηγῶν δικάζομεν. οὐ περὶ τούτων κρίνη. μὴ λέγε εἴ τις αἰτίος ἐστὶ καὶ ἄλλος τοῦ ² τῶν Φωκέων ὀλέθρου, ἀλλ' ὡς οὐ σὺ ³ συναίτιος εἶ, δεῖξον. τί οὖν, εἴ τι Δημοσθένης ἠδίκηει, νῦν λέγεις, ἀλλ' οὐχ ὅτε τὰς εὐθύνας ἐδίδου, κατηγορεῖς; δι' αὐτὸ γὰρ εἶ τούτο ἀπολωλέναι δίκαιος. μὴ λέγε, ὡς ⁴ καλὸν εἰρήνη, μηδὲ συμφέρον· οὐδεὶς γὰρ αἰτιᾶταιί σε τοῦ ποιήσασθαι τὴν πόλιν εἰρήνην· ἀλλ' ὡς οὐκ αἰσχροῖ, καὶ ⁵ ἐπονειδίστα, καὶ πολλὰ ὕστερον ἐξηπατήμεθα, καὶ πάντα ἀπώλετο, ταῦτα λέγε. τούτων γὰρ ἀπάντων ⁶ ἡμῶν αἰτίος σὺ δέδειξαι.

¹ συγχωρηθὲν *οὐδὲν πεισθέντων
⁴ καλὸν ἢ εἰρήνη, μηδὲ ὡς συμφέρον

² Deest articulus.
⁵ ἐπονειδίστος;

³ αἰτίος
⁶ ἡμῶν ἀπάντων

Οὐδ' ἐν τῇ εἰρήνῃ] *Leges*. WOLF. Hic cogitur Demosthenes repugnantia sibi dicere. Voluit id nimirum inculcare: Non hæc accidisse ob Imperatorum male res gestas in Bello, sed aliorum corruptelam in Pace. Sed anne hoc dixit? aut aliquid huic simile? *Leges* itaque et emenda: Τούτων γὰρ οὐδέν, τοσοῦτων καὶ τηλικούτων ὄντων, διὰ τοὺς στρατηγούς ἀπώλετο, ἀλλ' ἐν τῇ εἰρήνῃ συγχωρηθὲν, πεισθέντων ἡμῶν, ἔχει Φίλιππος, καὶ διὰ τούτους ἀπόλωλε. Istud ἀλλὰ, postquam suo loco exciderit, has turbas dedit. TAYLOR.

ζδ'. Ἄν τοίνυν ταῦτα μὲν φεύγη] Wolfius: quod si hæc fugerit. Potius: quod si hæc illi defendenda sint. JURIN.

δέχεσθε] Ἔποδὲ δέχεσθαι. LAMBIN.
Αἰτίος — συναίτιος] Nisi fallor, mutandæ sunt sedes harum vocum, et legendum: εἴ τις συναίτιος ἐστὶ — ἀλλ' ὡς οὐ σὺ αἰτίος. MARKLAND. Hoc postremum adjuvatur a MSS. Obsop. et Aug. TAYLOR.

Εἴ τι Δημοσθένης ἠδίκηει] Non necesse est, Charetem loco Demosthenis ponere. Nam et ipsum Demosthenem Æschines recriminaturum se esse, est minitatus. WOLF.

Δι' αὐτὸ — τούτο ἀπολωλέναι δίκαιος] Ob id ipsum, scil. quod Demosthenem nunc potius accuset, quam olim in rationibus reddendis? Vix crediderim. Neque facile ju-

dicarim, eam rem fuisse adeo capitale. Sed recte hæc conjunges cum iis, quæ v. 9. dicuntur de excidio Phocensium. Inducas igitur ea verba [τί οὖν, εἴ τι Δ. — κατηγορεῖς;] Simile aliquid deprehendit Cl. Marklandus, §. μς'. ad init. Ubi totum pariter Comma locum alienum occupaverit, atque omnem omnino, non solum gratiam, verum sensum ab Auctore nostro excusserit. Et profecto, quatum per totam hanc Orationem vel grassata fuerit imperitorum Licentia, vel labem addiderit aliorum Socordia, vel si qua potior sit Causa, Lector meus infinitis fere in locis a me docetur. Si quærat interea, ubi referre possit istud comma, quod eliminavimus, infra fortasse, v. 1. p. seq. commodior erit locus. Τί οὖν, εἴ τι Δημοσθένης ἠδίκηει, νῦν λέγεις, ἀλλ' οὐχ ὅτε τὰς εὐθύνας ἐδίδου, κατηγορεῖς; καὶ τί δὴ μέχρι τῶν τὰ τοιαῦτα πεποιηκότα ἑσπαινεῖς; Nam πεποιηκότα omnes, Regii scil. Ven. Ital. Obsop. Aug. et Harl. TAYLOR.

Ἀπολωλέναι εἴ δίκαιος] Ἀντὶ τοῦ, δίκαιός ἐστιν ἀπολωλέναι σε, Latino more. WOLF.

Ταῦτα λέγε τούτων γὰρ ἀπάντων ἡμῶν αἰτίος σὺ δέδειξαι· καὶ τί δὲ — πεποιηκότα ἑσπαινεῖς. ἂν οὕτω —] Et dic, quare hactenus eum, qui talia fecit, laudus. si sic etc. MARKLAND.

¹ καὶ τί δὴ μέχρι ² νυνὶ τὸν τὰ τοιαῦτα ³ πεπονηκότα ἐπαινεῖς; ἀν' οὕτω φυλάττειτε αὐτὸν, οὐχ' ἔξει ⁴ τί λέγειν, ἀλλὰ γηνάλλως ἐνταῦθα ἐπαρεῖ τὴν φωνήν, καὶ πεφωνασκηκῶς ἔσται.

Ζέ'. Καίτοι καὶ περὶ τῆς φωνῆς ἴσως εἰπεῖν ἀνάγκη· πάνυ γὰρ μέγα καὶ ἐπὶ ταύτῃ φρονεῖν αὐτὸν ἀκούω, ὡς καθυποκρινόμενον ὑμᾶς. ἐμοὶ δὲ δοκεῖτε ἀτοπώτατον ἀπάντων ἀν' ποιῆσαι, εἰ, ὅτε μὲν τὰ Θυέστου καὶ τῶν ἐπὶ Τροίᾳ κακὰ ἠγωνίζετο, ἔξεβάλλετε αὐτὸν, καὶ ἔξεσურίτετε ἐκ τῶν θεάτρων, καὶ ⁵ μόνον οὐ κατελεύετε οὕτως, ὥστε τελευτῶντα, τοῦ τριταγωνιστεῖν ἀποστῆναι· ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐν τοῖς κοινοῖς, καὶ ⁶ τοῖς μεγίστοις τῆς πόλεως πράγμασι μυρία εἰργασται κακὰ, τῆνικαῦτα ὡς καλὸν φθεγγομένῳ προσέχοιτε. μηδαμῶς. μηδὲν ἀβέλτερον ⁷ ὑμεῖς πάθῃτε, ἀλλὰ λογίζεσθε, ὅτι δεῖ, κήρυκα μὲν ἀν' δοκιμάζετε, εἰ εὐφωνος, σκοπεῖν· πρεσβευτὴν δὲ, καὶ τῶν κοινῶν ἀξιούντά τι πράττειν, δίκαιον καὶ φρόνημα ἔχοντα, ὑπὲρ μὲν ὑμῶν μέγα, πρὸς δὲ ὑμᾶς ἴσον. ὡσπερ ἐγὼ Φίλιππον μὲν οὐκ ἐθαύμασα, τοὺς δὲ αἰχμα- 450 λώτους θαυμάσας ἔσωσα, οὐδὲν δὲ ὑπεστειλάμην· οὗτος δ'

¹ καί·² νυν³ πεπονηκότα⁴ τί λέγει⁵ μόνου⁶ Deest articulus.⁷ ὑμεῖς ἀβέλτερον

Καὶ τί δὴ μέχρι νυνὶ etc.] Verba perspicua sunt, sed quorsum pertinent, me fateor non intelligere. Sive enim ad Demosthenem, sive ad Macedonem referantur, non video, quam belle conveniant. WOLF.

Καί· τί δὴ κ. τ. λ.] Etiam hoc, Athenienses, ad Æschinē dicite: quid vero &c. AUGER.

Ζέ'. Ὡς καθυποκρινόμενον ὑμᾶς] Hoc est, hystriónica actione vos captivum, et ita demulsurum, ut damnari a vobis non possit, ἀντὶ τοῦ, ὑποκριτικῆ φωνῆ κατακλήσοντα καὶ καταγοητεύσοντα. Ex edit. HERVAG.

Καθυποκρινόμενον] Impotenter Wolfius, debellaturus. Sed quibus armis, quibusve machinis, non dixit. At id dixit Demosthenes interea: nimirum Theatralibus, Hystrionicis. Recte Italus: come che cou essu a guisa di hystrione essercitandola inganni voi. Raro ab artificio Adversarii recedit Noster, quæstum et professionem, non sane liberalissimam, semper exagitant. TAYLOR.

Κατελεύετε] Lege et distingue: μόνον οὐ κατελεύετε, οὕτως, ὥστε τελευτῶντα καὶ τοῦ τριταγωνιστεῖν ἀποστῆναι. MARKLAND.

Πρεσβευτὴν δὲ — δίκαιον, καὶ φρόνημα ἔχοντα] Antecedit, εἰ εὐφωνος, σκοπεῖν. Hic igitur requirebatur: εἰ δίκαιος, καὶ φρόνημα ἔχων. Aut igitur est ἀνακόλουθον, aut addendum, εἶναι χρὴ δίκαιον, καὶ φρόνημα ἔχειν. WOLF. Precedentia postulant: εἰ δίκαιος, καὶ φρόνημα ἔχων ὑπὲρ etc. MARKLAND.

Ibid. Aliter hæ rugæ complanantur in marg. Paris. (Ita Ital. etiam, Obsop. et Editio Feliceiani.) Ubi γρ. κήρυκα — εὐφωνον σκοπεῖν. Aliter denique Cod. MS. δ. qui pro ἔχοντα, habet ἔχειν. Quod fortasse est res ipsissima — δεῖ, κήρυκα μὲν ἀν' δοκιμάζετε, εἰ εὐφωνος, σκοπεῖν· πρεσβευτὴν δὲ, καὶ τῶν κοινῶν ἀξιούντά τι πράττειν, δίκαιον (i. e. δεῖ) καὶ φρόνημα ἔχειν. TAYLOR.

Θαυμάσας] F. Ἀθηναίους — cui respondet ὑμῶν in altero membro sententiæ Vid. Æsch. pag. 274. ed. Reisk. Nisi de-

ἐκείνου μὲν προῦκυλινδεῖτο, καὶ τοὺς παιᾶνας ἦδεν, ὑμῶν δὲ ὑπερέωρα.

ζς'. Ἐτι τοίνυν, ὅταν μὲν ἴδητε δεινότητα, ἢ εὐφωμίαν, ¹ ἢ τὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ἀγαθῶν ἐπὶ χρηστοῦ καὶ φιλοτίμου γεγενημένου ἀνθρώπου, συγχαίρειν καὶ συνασκεῖν ἅπαντας δεῖ· κοινὸν γὰρ ὑμῖν ἅπασι τοῖς ἄλλοις τοῦτο τὸ ἀγαθὸν γίνεται· ὅταν δ' ἐπὶ δωροδόκου, καὶ πονηροῦ, καὶ παντὸς ἥττονος λήμματος, ἀποκλείειν, καὶ πικρῶς, καὶ ἐναντίως ἀκούειν, ὡς πονηρία δυνάμεως δόξαν ² εὐραμένη παρ' ὑμῶν, ἐπὶ τὴν πόλιν ἐστίν. ὁρᾶτε δ' ἀφ' ὧν οὗτος εὐδοκιμεῖ, πηλίκαι τῇ πόλει περιέστηκε πράγματα. αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι δυνάμεις, ἐπιεικῶς εἰσὶν αὐτάρκεις· ἢ δὲ τοῦ λέγειν, ἂν τὰ παρ' ὑμῶν τῶν ἀκούοντων ἀντιστῆ, διακόπτεται. οὕτως οὖν ἀκούετε τούτου, ὡς πονηροῦ, καὶ δωροδόκου, καὶ οὐδοτιοῦν ἐροῦντος ἀληθές.

ζζ'. Ὅτι δ' οὐ μόνον κατὰ τὰ ἄλλα, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς αὐτὸν τὸν Φίλιππον πράγματα, πανταχοῦ συμφέρει τουτοῦ ἐαλωκέναι, θεάσασθε. εἴτε γὰρ ἤξει ποτὲ εἰς ἀνάγκην τῶν δικαίων τι ποιεῖν τῇ πόλει, τὸν τρόπον μεταθήσεται· νῦν μὲν γὰρ προήρηται, τοὺς πολλοὺς ἐξαπατῶν, ὀλίγους θεραπεύειν, ἂν δὲ τούτους ἀπολωλότας πύθεται, ὑμῖν τοῖς πολλοῖς, καὶ πάντων κυρίοις, τὰ λοιπὰ ποιεῖν βουλήσεται· εἴτ' ἐπὶ τῆς αὐτῆς, ἥσπερ νῦν, ἐξουσίας καὶ ἀσελγείας μενεῖ, τοὺς ὀτιοῦν ἂν ἐκεῖνῳ ποιήσοντας ἀνηρηκότες ἐκ τῆς πόλεως ἔσεισθε, ἂν τούτους ἀνέλητε. εἰ γὰρ οἴομενοι δίκην ὑφέξειν, τοιαῦτα ἔπραξαν, τούτους, εἰάν

¹ ἢ τι

² εὐραμένη

lendum sit θαυμάσας, ortum ex ἰθαύματα, quod modo in eodem versa præcedit. MARKLAND. Recte proculdubio. ἰθαύματα membranæ plurimæ, quod nihil aliud est, quam Vox per errorem describentium repetita, ut feliciter coniecit Vir summus, et quem suo maximo merito maximi semper feci. TAYLOR.

[ὑπεστειλάν] Wolfius: neque dissimulavi quicquam. Potius: neque egi quicquam animo abjecto. JURIN.

ζς'. [Ὅταν μὲν ἴδητε δεινότητα] Isocrates in Panathenaico paulo aliter: non facultates ipsas laudandas, sed usum carum respectandum esse. WOLF.

[Συνασκεῖν] F. συναπασκεῖν. Æsch. π.

Παραπρεσβ. p. 304. 2. ed. Reisk. δύνανιν ἀνθρώπων ἀπίσταν ἐπασκῆσαι. MARKL. Πονηρία] M. πονηρίας δυνάμεις, improbitatis dotes. AUGER.

Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι δυνάμεις] Similis Sententia exstat in Epitaphio, sed tractata copiosius. WOLF.

[Ἐπιεικῶς] Hic significat, satis, plerumque. AUGER.

ζζ'. Πανταχοῦ] Πανταχῶς melius, quod reperitur in Lind. et Obsop. TAYLOR.

Εἴτ'] Ita recte Lambinus, qui legerat in Benenato εἴτ'. IDEM.

Τούτους] Opinor τοῦτον, sc. Æschinem. MARKLAND.

Εἰ γὰρ οἴομενοι] F. οἱ γάρ. Sed et illud

τὰ παρ' ὑμῶν αὐτοῖς ¹ ἀφεθῆ, τί οἴεσθε ποιήσῃν; ποῖον 151
 Εὐθυκράτην; ποῖον Λασθένην; τίν' οὐχ ὑπερβαλεῖσθαι
 προδότην; τίνα δ' οὐ πάντων τῶν ἄλλων χεῖρω πολίτην
 ὑπάρξῃν; ὄρῳντα τοῖς μὲν ἅπαντα πεπρακόσι, χρήματα,
 δόξαν, ἀφορμὴν, τὴν Φιλίππου ξενίαν περιούσαν· τοῖς δὲ
 δικαίους τε παρέχουσιν ἑαυτοὺς, καὶ προσανηλωκόσι χρή-
 ματα, πράγματα, ἀπεχθείας, ² φθόνους περιόντα παρ'
 ἐνίων; μηδαμῶς. οὔτε γὰρ πρὸς δόξαν, οὔτε πρὸς εὐσέ-
 βειαν, οὔτε πρὸς ἀσφάλειαν, οὔτε πρὸς ἄλλο οὐδὲν ὑμῖν
 συμφέρει, τοῦτον ἀφεῖναι· ἀλλὰ τιμωρησαμένους παρὰ-
 δεῖγμα ποιῆσαι πᾶσι καὶ τοῖς πολίταις, καὶ τοῖς ἄλλοις
 Ἕλλησιν.

¹ ἀφεθῆ αὐτοῖς² φθόνον

bene habet. WOLF. Non bene solummodo. οἱ γὰρ similiter Ven. et Ital. Verum hoc non bene se habet. TAYLOR.

Ποῖον Εὐθυκράτην] Vertendum: qualem Euthycratem? qualem Lasthenem? quem proditorem non audaciorem futurum? JURIN.

Πεπρακόσι] Sic ordina: ὄρῳντα περιούσαν (Zeugma est, et respondet ultimo nomini ξενίαν) τοῖς πεπρακόσιν ἅπαντα. Quid? περιόντα χρήματα, δόξαν, τὴν Φιλίππου ξενίαν, ἀφορμὴν, τουτέστιν, ἀσφάλειαν. WOLF.

Ἀφορμὴν] Est velat appositio, amicitiam Philippi quæ est magnorum ipsis causa commodorum. AUGER.

Τοῖς δὲ δικαίους] Ὅρῳντα, περιόντα παρ' ἐνίων τοῖς etc. τίνα; πράγματα, ἀπεχθείας,

φθόνους. WOLF.

Τιμωρησαμένους] F. τιμωρησαμένοις. S. ὑμῖν συμφέρει. IDEM.

Τιμωρησαμένους] Id est, ἀλλὰ (συμφέρει ἡμῖν ἡμᾶς) τιμωρησαμένους (τοῦτον) ποιῆσαι παράδειγμα etc. Sic Æschines π. Παραπρεσβ. p. 280. 5. ed. Reisk. οὐδ' ἐπιτρέψῃν τινὶ — προκαταλαβόντα τὰ Φιλίππου ἅπα etc. hoc est, τινὶ, (αὐτὸν) προκαταλαβόντα etc. pro τινὶ προκαταλαβόντι. Initio hujusce Orationis: δεήσομαι δὲ πάντων ὑμῶν — [ὑμᾶς] ἐνθυμουμένους etc. C. Aristocr. p. 665. ult. ed. Reisk. ἀρ' οὖν — πρέσπον ὑμῶν — τοιαύτην φυλακὴν ἐψήφισμένους φαίνεσθαι etc. i. e. ὑμᾶς ἐψήφισμένους φαίνεσθαι: ut nihil mutarem sine Codd. cum utrovis modo scribere liceat. MARKLAND.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Ο

Π Ρ Ο Σ Λ Ε Π Τ Ι Ν Η Ν

Λ Ο Γ Ο Σ .

DEMOSTHENIS

ORATIONEM LEPTINEAM

PROLEGOMENA.

— EST Leptinea hujus [Demosthenis] ex genere quietiore, tota in docendo magis quam in permovendo auditore occupata, nec eam vim et granditatem habens verborum ac sententiarum, quam in Philippicis aliisque nonnullis admiramur; unde fere Demosthenicus character constitui solet.^a Illic lenia, summissa, enucleata omnia, æquabili quodam tenore. Sed enim hoc vel summum est oratoricæ facultatis, nosse, quomodo pro varietate rerum ad dicendum propositarum stilus variandus sit, ne, ubi vehementem et incitatum res poseat, summisso, neve contra elato utaris. Quam artem nemo unquam melius calluit Oratore nostro, quem quis recte hac una de causa ceteris omnibus, quos et suppar et posterior ætas protulit, anteponendum putet. Ita ille in nonnullis Orationibus, quas in caussulis privatorum scripsit, pressus est et tenuis, ita in Philippicis copiosus, gravis et grandiloquus, vix ut in utrisque eandem manum agnoscas.^b Sed his duobus generibus interjectum tertium est Orationum earum, quibus ab eo leges aut populiscita impugnantur, præ ceteris illud jam ab antiquis magistris commendatum.^c Excellit in eo imprimis nobilis illa de Corona, quanquam grandiori generi propior. Secundum quam, haud scio, an Leptinea nostra proxima ponenda sit. Certe quæ sunt ex eadem classe Orationes, contra Androtionem, Aristocratem, Timocratem, Aristogitonem, harum quatuor nulla est, quæ nostræ anteferri debeat, una Androtiana, quæ cum ea de loco contendere possit.

Non ego omnia, quæ in ea placent, huc congeram, præmouebo tamen, quibus maxime rebus præstantia illius cernatur: in quo non tam meis utar, quam veterum judiciis. Ac primum quidem ipsum genus dicendi tantam habet subtilitatem, vix ut majorem usquam,

^a Res nota ex Longino, imprimisque Hermogene, et Auctore libelli de Elocutione. Characterem vocarunt Græci μέγες vel δεινότητα.

^b Idem passim monuerunt nonnulli veterum, nemo diligentius quam Dionysius

Halic. de vi dicendi in Demosth. p. 974. seqq. T. VI. Reisk. edit.

^c Theo Progymn. p. 5. Basil. edit. Οἱ κάλλιστοι τῶν δημοσίων λόγων εἰσὶν, ἐν οἷς περὶ νόμου τι ἢ ψευδίσματα; ἀμφισβητεῖται, λέγων δὲ τὸν τε περὶ Στεφάνου κ. τ. λ.

præterquam in Lysia, qui totus subtilis est, invenias. Cujus virtutis qui vim et difficultatem cognovit, neque nescit, quanti eam veteres æstimarint, magnum sane putabit Ciceronis testimonium, nominatim hanc Orationem ab hac parte laudantis.^d Sed illa virtus non nisi ab eo animadverti potest, qui tritas notando proprio cujusque generis sono aures affert: at veritatem et pulcritudinem, et nobilitatem sententiarum etiam indoctor sentiat oportet. Oriuntur autem hæc ex communi fonte eorum, quæ in eloquentia maxime eminent, animo erecto, liberali, et ea, quæ vulgus ampla ducit, contemnente: id quod imprimis ex iis locis intelligitur, ubi Orator sanctitatem fidei atque honorem Reipubl. ceteris rationibus omnibus anteponendam esse docet. Hujus vero doctrinæ omnia hic plena sunt, ad eamque, quidquid profertur, revolvitur. Quapropter non mirum est, quod Orationem eximie placuisse legimus Panætio, Stoico, scilicet quem ad honestatem ex præceptis disciplinæ suæ omnia retulisse, illam in omni actione, etiam repugnante utilitate, sequendam putasse constat.^e

Jam vero quanta vis et gravitas inest argumentis, quibus a Demosthene adversaria ratio refellitur! Commotum te sentires, si judices non secundum hunc decrevissent, præsertim quum gravitatem illam ubique magna in refellendo lenitate temperarit. Id quod mirabuntur fortasse ii, qui audierunt, rem rari apud hunc exempli esse. Sed Oratorem, qui nihil indecorum, nihil alienum a tempore moliri consuevit, alia nunc fortasse ad moderationem et lenitatem flectere potuerunt,^f et vero debuit adversarii ipsius persona, et eorum, qui ad ejus causam defendendam delecti essent, ætas atque auctoritas.^g Ipse quidem Leptines quis fuerit, nescimus:^h veri tamen persimile puto, hominem in civitate potentem et

^d Orat. ad M. Brut. c. 31. *Multæ sunt Demosthenis totæ Orationes subtiles, ut contra Leptinem: nullæ totæ graves, ut quædam Philippicæ: multæ variæ, ut contra Æschinam, falsæ legationis; ut contra eundem, pro causa Ctesiphontis.* De subtilitate orationis, quam Græci dicunt λέξι λιτήν, ισχυρήν, ἀφελῶ, videndus a tirone impr. Cicero Orat. c. 23. seqq. vel Ernest. Init. rhetor. §. 397. qui sua omnia a Cicerone sumsit. Fuerunt olim, qui in ea sola Atticum characterem ponerent. Tantū res videbatur.

^e Plutarch. in Demosth. §. ιγ'. Παναίτιος, ὁ φιλόσοφος, καὶ τῶν λόγων αὐτοῦ φησὶν οὕτω γεγράφθαι τοὺς πλείστους, ὡς μόνον τοῦ καλοῦ δι' αὐτὸ ἀίρετοῦ ὄντος, τὸν περὶ τοῦ στεφάνου, τὸν κατὰ Ἀριστοκράτους, τὸν ὑπὲρ τῶν ἀπελειῶν, τοὺς Φιλιππιούς· ἐν οἷς πᾶσιν οὐ πρὸς τὸ ἕδιστον ἢ ῥᾶστον ἢ λυσιτελέστατον ἄγει τοὺς πολίτας, ἀλλὰ πολλαχῶς τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν σωτηρίαν οἰεταὶ δεῖν ἐν δευτέρῃ

τάξει τοῦ καλοῦ ποιεῖσθαι καὶ τοῦ πρέποντος.

^f Verbi causa, quod Leptines reus non erat. Hoc quid sit, postea explicabo.

^g De Syndicis loquor, de quorum munere plura paullo mox, et in Commentar. ad §. λβ'. seqq. Simul magnitudinem causæ arguunt tales tamque clari viri a Populo ad id munus delecti.

^h An is sit Λεπτίνης ὁ ἐκ Κοίλης quem commemorat Demosth. in Androt. p. 611. ed. R. aut ille, quem inimicum Æschini inducit hunc auctorem mentiens Epist. 5. extr., nemo dixerit, nisi qui sit divinus. Videri autem potest idem esse, cujus dictum quoddam refert Aristot. Rhet. III. 10. med. Quod pertinere conjicio ad tempora, pugnam Leucetricam insecuta. Sed quod ille fortasse primus dixerat, Athenas et Lacedæmonem ocellos Græciæ esse, id deinde sæpe ad alios transiit, unde nunc in vulgaribus libellis

gratosum fuisse, ut ejus dignitati parere, eumque humane et placide tractare, Demostheni etiam necesse videri potuerit. Itaque sicubi in hominem invehitur, molli brachio facit; nusquam, nisi me memoria fallit, acerbis aut contumeliosis verbis. Quidquid enim nobis asperius dictum videbitur, de eo ita judicandum est, longe aliter Græcis auditoribus visum esse, Atticis præsertim, qui, pro prisca sua simplicitate et licentia morum, summos cives in foro acerrimis sese conviciis proscindentes audire assuevissent.ⁱ Quod autem a talibus pura est Oratio, tanto est aptior nostri sæculi moribus et ingeniis, tantoque plus hæc commendatio ejus apud studiosos eloquentiæ valere debet. Atque ego neminem fore arbitror, qui non diligenter cognita venustate et festivitate illius, excussisque etiam iis artibus, quæ primum ad spectum fugiunt, multum se hac una lectione non modo ad judicandum, sed ad scribendum quoque adjutum sentiat.^k Unum addam, in quod præterea lectoris animum intendi velim, ubertatem et copiam rerum, qua Demosthenes hoc argumentum suum dilatavit, in intimos quasi recessus materiæ descendendo, nihil tamen, quod vel alienum esset, vel e longinquo petitum, Sophistica arte inculcando, omnibus vero, quæ rem clarissima luce circumfundere, et judices in quam vellet partem movere possent, occupandis et in usum suum convertendis: ita, ut mirum sit, quid de iisdem rebus Phormio attulerit, si ista omnia Demostheni reliquit dicenda, quum hic nemini post se dicturo quidquam reliquisset videatur.

legitur. Ceterum ex modo, quo Dio Chrysost. T. I. p. 635. meminit Leptinis nostri, non efficitur, hominem suo tempore obscurum aut ignobilem fuisse. Verba Dionis infra dabimus.

ⁱ Sic §. κβ'. nihil grave se dicere ait, quum dicit, leges Solonis a Leptine aut non lectas, aut certe non intellectas videri. Locus aliquid ridiculi habet, si eum e nostra verecundia et modestia judices. Omnino Orator versus finem exardescit aliquantum, non tamen eam, quam dixi, moderationem deponit.

^k Pertinent huc verba Dionysii Halic. Epist. ad Amm. §. δ'. Ὁ πρὸς τῶν ἀτελειῶν λόγος, χαριστάτος ἀπάντων τῶν λόγων καὶ γραφικώτατος. In quibus duæ virtutes hujus Orat. laudantur. Alteram, χάριν τῆς λέξεως, nemo, opinor, ignorat. De altera, quæ designatur voce γραφικώτατος, Dionysius alias non loquitur. Sed aliunde nota est λέξις γραφική, quo spectat imprimis *lavitas verborum et bene vincula oratio*. Scriptor de Elocutione §. 193. Γραφικὴ δὲ λέξις ἡ εὐανάγνωστος· αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ συνηρημένη καὶ οἷον ἡσφαλισμένη τοῖς συνδέσμοις κ. τ. λ. Ex illo judicio Dionysii et loco Plutarchi antea

laudato fluxit fabula Pauwii, viri eleganter literis tincti, in libro, quem inscripsit *Recherches philosophiques sur les Grecs* P. III. p. 23. ita narrantis: *On disoit de Demosthene, qu' il ne fut éloquent que trois fois en sa vie. Lepidissime! Sed ænigmatis explicandi caussa hæc addit non minus nova, etsi ex iisdem fontibus hausta, quos dixi: Le philosophe Panætius prétendoit qu' il n' y a de l' éloquence que dans trois harangues de Demosthene, dans celle pour la couronne, celle contre Aristocrate, et celle contre Leptine, que Denys d' Halicarnasse regardoit comme son chef d' œuvre; mais l' opinion la plus générale a accordé cette prérogative à la harangue pour la couronne. Immo hæc Ciceronis (v. Orat. c. 38.) et aliorum opinio fuit eadem Dionysii. Nam est apud eum ita de comp. verb. T. V. p. 204. Λόγος ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ἐν ἑγὼ κράτιστον ἀποφαίνομαι πάντων λόγων. Sed addere licet, τῶν δικανικῶν, ex ipso de Thucyd. judic. T. VI. p. 949. Testes quidem istarum fabularum non citavit Pauwius; cave tamen credas, alios fuisse, quam illos. Videlicet hoc est, vetera novo modo narrare.*

Est enim hæc Oratio ex genere *δευτερολογιῶν*, et is, quem modo nominavi, Phormio priore loco verba fecerat.¹ Illi generi, re ipsa jubente, summa brevis proposita erat, et nonnunquam, si quis rem a decessore suo ab omni parte illustratam putaret, nudo epilogo defungebatur. Cujusmodi aliquot Oratiunculæ apud Lysiam exstant.^m Quanquam in gravioribus causis etiam satis longæ Orationes secundo et tertio loco afferebantur, qualis Nostri est contra Androtionem, et hæc Leptinea. At in talibus vix potuit fieri, quin sæpe eadem, quæ *πρωταγωνιστῆς*ⁿ dixisset, repeterentur, mutatis tantum verbis, ordine argumentorum, aliis id genus. Cujus rei culpa aliqua, si hæc culpa dicenda est, ne hanc quidem Orationem caruisse, ex Hermogene intelligi licet.^o Quid? quod in ea, quantum rarius, et multo crebrius in aliis hujus auctoris, eadem subinde diversis in locis sententiæ resumuntur: id quod miretur aliquis, qua ratione aures Atheniensium tulerint tam fastidiosæ. Sed ego sic omnino statuo, aliter oratione affici legentem, aliter audientem. Nimirum alterum, cui vacat prima cum mediis, media cum extremis conferre, omniaque secum composite revolvere, talis res suboffendere potest; alterum, qui incitate cursum præeuntis sequitur, non potest; sed latet eum, aut, si minus latet, etiam juvat.

¹ Quater ille a Nostro commemoratur in Orat. §. γ'. δ'. κ'. λδ'.

^m Vid. *Lysiae Orationes XVIII. XXI. XXVII. XXVIII. XXIX.* ex ordine Taylori. Conf. Hermog. *περὶ τῶν στάσεων* c. 5. p. 30. et *περὶ μεθόδου δεινῶν*. c. 27. p. 554. ed. Laurent. cum Gregor. Cor. Comment. p. 944. Ulpian. ad Orat. nostræ init.

ⁿ Scilicet nomina, *πρωταγωνιστής, δευτεραγωνιστής, τριταγωνιστής*, usu a scena ducto, dicuntur de oratoribus seu caussidicis, qui se in eadem causa dicendo excipiunt et adjuvant. Simili translatione Latini quoque interdum utuntur, quum dicunt *actores primarum, secundarum, tertiarum partium*.

^o *Περὶ μεθ. δειν.* c. 24. p. 551. ubi ostenditur, quibus modis Orator ab aliis ante se dicta proferre possit sine offensione: Ἐν τῇ δικανικῇ ἰδέᾳ καὶ ἡ τῆς τάξεως μεταβολὴ χῶραν ἔχει, ὥστερ Δημοσθένης ἐποίησεν ἐν τῷ περὶ τῆς ἀτελείας. Φορμίανος γὰρ προκατηγόρησαντος τοῦ νόμου, καὶ χρησαμένου τοῖς κεφαλαίοις τῆς διαίρεσεως, τῷ δικαίῳ, τῷ συμφέροντι, τῷ καλῷ, τῷ τῆς ἀξίας, ἀνεστρέψῃ τὴν τάξιν μεταβαλόν. Πῶς δὲ τοῦτο ἐποίησεν, ἐν τοῖς περὶ τοῦ λόγου διεξήλωμεν. Hinc obiter discimus, Rhetorem proprium quiddam in hanc Orationem, fortasse commentarium rhetoricum, scripsisse. Sed ad illa verba, ἐν τῇ δικανικῇ ἰδέᾳ, ita Gregor. Cor. in Explicatione Hermog. p. 938. Ἀπορῆσαι μοι περὶ

τερον ἔπεισι, πῶς προδόμενος ὁ τεχνικός δίδασκῃ, ὅτι ἐν τῷ δικανικῷ ἀλλάσσεται καὶ ἡ τάξις, παράδειγμα ἦγαγε τὸν περὶ ἀτελείας λόγον· εὐδην γὰρ, ὅτι ὑπὸ τὴν πραγματικὴν οὗτος ἀνάγεται· ἡ δὲ πραγματικὴ τοῖς τοῦ συμβουλευτικοῦ κεφαλαίοις τέμνεται, καὶ ὑπὸ τὸ συμβουλευτικὸν εἶδος ἀνάγεται μὴ τῶν ἄλλων στάσεων δικανικῶν οὐσῶν. Ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ σκοποῦ λέγεται δικανικός· ἐπεὶ γὰρ σκοπὸν ἔχει κατηγορεῖσθαι τοῦ νόμου τοῦ ὑπὸ Λεπτινίου τεθέντος, ἡ δὲ κατηγορία μέρος ἐστὶ τοῦ δικανικοῦ, διὰ τοῦτο λέγεται καὶ δικανικός ὁ λόγος, εἰ καὶ ἡ κατηγορία τοῖς τοῦ συμβουλευτικοῦ κεφαλαίοις κατασκευάζεται· ὁ δὲ Φορμίανος ῥήτως ἦν, καὶ κατηγορήσει καὶ οὗτος τοῦ νόμου τοῦ Λεπτινίου, συνηγορῶν τῷ Ἀφεσίανῳ, υἱῷ Βαθίππου, τοῦ προκατηγόρησαντος τοῦ νόμου, καὶ πρὸ τοῦ τέλους τῆς δίκης ἀποθανόντος. Κατηγόρησε δὲ καὶ Κτησίππος, υἱὸς Χαθρίου, ᾧ συνηγόρει Δημοσθένης. Ἡ δὲ ζήτησις ἐστὶ πραγματικὴ ἐγγραφος. Ὁ μὲν οὖν Φορμίανος πρῶτον τῷ δικαίῳ ἐχρήσατο· ὁ δὲ Δημοσθένης τῷ τῆς ἀξίας, εἶτα τῷ καλῷ, εἶτα τοῖς λοιποῖς κ. τ. λ. Locum hunc transscripsi propter illa, quæ habet de genere Orationis nostræ. Hæc autem eo pertinent, quod veteres magistri singulas Orationes in aliquod horum trium generum, deliberativum, judicialis et epidictici, includere solebant. Quam id plerumque temere et parum utiliter factum sit, constat, etiam ex hoc loco. Nihil ergo ista questio ad nos.

Quin apud auditores, quales Athenis fere essent, in foro atque in judiciis, id est, homines mire inter se ingenio, moribus et peritia rerum dispares, sæpe adco opus esse potuit, gravissima momenta rationum animis et memoriæ impensius inculcare, et hoc pacto negligentium quoque ac reluctantium assensum extorquere. Qui pro concione ibi voluisset Thucydidius esse, næ illi intempestivum studium magno stetisset.^p Verum, ut dixi, hic haud facile ulla sententia iteratur, quam non alio atque alio colore inductam novitatis quædam species commendet. Sed hæc et his similia quilibet sine ulla doctrina invenire legendo et existimare poterit: nos agamus id, quod proprium est Grammatici, ut lectori viam aperiamus ad causam, in qua Oratio habita est, cognoscendam.

Is, quem Noster in ea adversarium habet, Leptines legem tulerat Athenis, ut quas immunitates honoris causa adhuc bene meritis civibus concedi usitatum esset, eæ pariter omnibus, qui eas accepissent, adimerentur, et plane tollerentur in reliquum tempus. Jam quum in illa Republ. cuique liceret, perlatae ac publice fixæ legis latorem reum agere, modo ut id intra eum annum fieret, quo rogatio esset promulgata; accusavit ita illum Bathippus quidam, subscriptoribus duobus.^q Subscriptionis enim mos, quem constat Romæ fuisse, idem in Attico foro viguit. Sed Bathippo mortuo ante, quam ea causa in iudicium deducta esset, quum reliqui, (incertum, sponte an consilio Leptinis) ab accusatione destitissent, alii duo postea aliquanto, certe anno illo elapso, exorti sunt, qui legis tanquam vitiosæ et perniciosæ abrogationem commoverent. Illi duo fuerunt Aphepsio, filius Bathippi, et Ctesippus, Chabriæ, clari imperatoris.^r Et huic quidem id negotium proprium fuisse propter immunitatem patri datam, satis declarat is Orationis locus, qui est de laudibus Chabriæ: de Aphepsione nihil tale, neque hic, neque alibi, proditur. Sed omnino hujus hominis non magis, quam Bathippi, ulla memoria exstat; alterum tanto novimus melius.^s

^p Conf. Ciceronis Brat. c. 83. et Orat. c. 9. At octies Thucydidem ipse Demosthenes descriperat, si vera narravit Lucian. adv. Indoct. T. III. p. 102. Conf. Agathiæ Hist. II. p. 48. Venet. Nimirum in magnis scriptoribus aliud legit homo ingeniosus, illorum similis, aliud serva natio imitatorum. Id docent rara in Demosthene vestigia imitationis Thucydidiæ.

^q Vid. Orat. §. λζ. et Argum. græc. Sed nusquam illorum duorum nomina leguntur.

^r Sane ex Demosthene de his duobus tantum constat. Auctor tamen brevioris Argumenti, a nobis omissi, quem Libanium ferunt, sic scribit: Φερμαίων, καὶ Κτή-

σιππος, ὁ Χαβείου παῖς, καὶ τινὰς μὲθ' αὐτῶν, οἷς συνήγορος Δημοσθένης γίνεται. At homini hujus familiæ parum fidei habuerim.

^s Vid. §. ιζ'.

^t Præcipue ex Plutareb. Phoc. p. 744. E. et ex Athenæo IV. p. 165., apud quem Diphili, Timoclis, et Menandri versus de Ctesippo proferuntur. Postremi poetæ fragmentum est ex fabula, Ὀξυγῆ, quam omnium primam docuit Olymp. 114, 4. ut est apud Euseb. in Chron. Conf. Corsini Fastrorum Att. T. IV. p. 54. seq. Fragmentum intulit in Menandrea sua Clericus p. 136. Perditissimus nebulo fuit iste filius herois, et omni generi luxuriæ et nequitia dedi-

Major autem natus, Aphepsio, *συνήγορον* habuit Phormionem, Oratorem: minor, Ctesippus, Demosthenem, qui causam receperat vel propter Rempubl., vel mercede, qui tum mos erat, vel vinculo nescio quo cum illo conjunctus.^y In quo id mirabile accidit, quod in tam longa Oratione ne semel quidem clientis nomen legimus: sicubi nominandus erat, Chabriæ filius vocatur.^w Sed ejus rei, quæ propter causam hodie prorsus ignotam fieri potuit, si modo ulla de causa, et non fortuito potius facta est, ejus, inquam, rei rationes operose exquirere velle, alienum duco et prope ineptum.^x Sufficit tenere, quod ex Ulpiano et aliunde cognoscimus, Ctesippi nomen homini fuisse.^y Et quidquid est, ab ipso auctore, Demo-

tissimus. Eo denique processit improbitatis, ut, quum bona sua omnia prodegitset, etiam lapides divenderet de monumento, quod patri Populus Athen. impensa 1000 drachmarum exstruxerat. Inde nomen ejus apud Comicos, etsi tum modestus et minime maledicos, in proverbium cessit, et quodammodo commune factum est asotorum. Neque vero Phocio, hominis corrigendi cura propter amorem patris suscepta, quidquam videtur valuisse ad ejus pervicaciam expugnandam. Sed hæc omnia, mea quidem sententia, post tempus hujus Orationis acciderunt, cujus tempore, plane non dubito, quin Ctesippus prima adhuc retate fuerit, et ambigui ingenii. Huc et alia me deducunt, et anni poetarum, quos citavi. Ceterum ipsum quoque patrem, Chabriam, nomine *ἀσελγείας* notavit Theopomp. in Philippicis, teste Athen. XII. p. 532. B., quod, ut alia ejusdem Theopompi, in libellum suum transtulit Cornelias Nepos.

^u Itaque propter ordinem retatis, in foro Attico observatum, et ipsi Aphepsioni et actori ejus debebatur prior locus dicendi, *ἡ πρωτολογία*. Vid. Argum. nostræ Orat. et Androtianæ, et conf. Hottom. ad Cic. Divin. in Cæcil. c. 15. De Phormione, dubito, an ullus præter Nostrium vetus auctor mentionem habeat. Et quis miretur, in tanta turba Oratorum, quam illa ætas tulit, plurium, neque tum obscurorum, nomina vel obscurata esse, vel prorsus intercidisse? præsertim si qui nihil scripto mandassent. At hoc posterius an ad Phormionem et hanc ejus Orationem pertineat, ambigere licet propter Hermogenem, tali modo loquentem l. c., ut ipsa illi præ manu fuisse videatur.

^v Id vinculum olim nonnulli putarunt, amorem matris Ctesippi fuisse. Rem narrat Plutarch. in Vita Demosth. §. 116. Τὸν κατὰ Ἀριστοτέλους αὐτὸς ἠγάπησεν,

καὶ τὸν περὶ τῶν ἀτελειῶν, διὰ τὸν Χαβρίου παῖδα, Κτησίωπον, ὡς φησὶν αὐτὸς ὡς δ' ἐνοιὶ λέγουσι, τὴν μητέρα τοῦ νεανίσκου μινάμενος· οὐ μὲν ἐγχεῖται ταύτην, ἀλλὰ Σαμίη τινὶ κ. τ. λ. Conf. Ulpian ad Orat. §. 15'. At nihil hujus rei habet Dinarchus Or. contra Demosth. p. 74., ubi orationes a Nostro dicit mercede conscriptas esse ὑπὲρ Κτησίωπου καὶ Φορμίωνος καὶ ἑτέρων πολλῶν. Quem locum huc potissimum refero, nihil moratus Reiskii animadversionem, tametsi non negarim, forsitan in aliis quoque causis, quas ignoramus, Ctesippo eidem Demosthenem se *συνήγορον* præbuisse. Quid autem? Nihilne causæ fuit Dinarcho, cur duos istos ex tot aliis nominarit? Immo putem fuisse. Certe Phormionis, qui Pasionis fuit libertus, et diversus haud dubie ab eo, qui in Or. ὑπὲρ δανείου compellatur, Phormionis igitur illius patrocinium dedecori fuisse Nostro, patet ex Plut. l. c., et probabile nobis sit ex ipsa Orat. pro Phormione p. 958. et duabus seqq. in Stephanum.

^w Vid. §. 4. 15'.

^x Apud Athen. IV. p. 166. B. est suspicio, juvenis nomen ab Oratore celatum de industria esse ob ejus publicam ex moribus infamiam. Non id equidem arroganter rejicio, sed admodum dubitare me fateor propter ea, quæ paullo ante de temporibus scripsi. Penitus suspicionem rejicit Ulpian. ad Orat. §. 4. Qui quam ipse affert rationem, ea satisfacere fortasse vibebitur iis, qui rem forte fieri potuisse negarint. Nam et alibi legimus pueros et adolescentes, nullodum suo merito claros, vulgo non suis, sed patrum nominibus appellatos.

^y Iis, quos testes dedi in antecedentibus notis, accedit Aristid. Declam. Lept. §. 107. Etsi ibi *καλλίσπω* est in Cod. Marc. Recte vidit Morellius, quid librariorum ante oculos fuerit.

sthene, habitam Orationem esse, non a filio Chabriæ, sicut alteram a Phormione, non ab Aphepsione, id ex iis, quæ hactenus passim diximus, planissime apparet.²

Sed ante omnia breviter docendum, quo tempore actio a duobus illis instituta, et hæc Oratio habita sit. Qua de re partim apud ipsum, partim alibi indicia sunt ejusmodi, ut de ipso quoque anno liqueat. Ac primum quidem ex eo loco, ubi Lacedæmoniorum et Thebanorum meminit,³ facile intelligitur, Athenienses tum hostili publice in hos animo, cum illis autem junctos amicitia fuisse, sive ea vera fuerit, sive temporis causa simulata. Quippe ibi manifesto studio res et instituta Lacedæmoniorum excusantur, omnique modo quasi colorantur, quum Thebani, tanquam Populus omnis humanitatis expers et improbitate infamis, notentur acerbissime. Quo modo Populi judicia prodi, non Oratoris, quis dubitet? Itaque si trium illarum civitatum, de principatu inter se certantium, vel civiles, vel bellicas res et harum tempora attenderis, utrumque judicium reperias optime ad id temporis congruere, quod Leutricam pugnam proximo intervallo secutum est.^b Quoniam enim per hos

² Animadvertere id operæ putavi propter Androtianam, Timocrateam, Aristocrateam, alias in privatis causis a Nostro scriptas, quas constat in suggestum attulisse eos, quibus scriptæ essent. In tali genere cavendum, ne temere ea, quæ sunt aliorum et diversorum hominum, ad Demosthenem, ejusque res ac vitam referamus. Nonnunquam id a viris doctis factum vidimus.

^a Vid. §. 27. Conf. §. 26.

^b Summatim hic a studiosis repetenda sunt, quæ hunc tractum temporis notabilem fecerunt. Primum est prælium, apud Leutricam factum Olymp. 102, 2. Ea prima causa fuit odii Atheniensium in Thebanos, inflammati deinde horum superbia et imperandi libidine. Vid. Demosth. de Cor. §. 7. Mox Megalopolis in Arcadia conditur, et Messenii, auctoribus Thebanis, in Peloponnesum redeunt Olymp. 102, 3. Jam Thebani, tum bellum in Thessalia gerentes, deserui cepti sunt a sociis, gravate ferentibus illorum dominationem: Athenienses autem contra Thebanos cum Lacedæmoniis societatem et fœdus faciunt, quo imprimis imperium maris recuperant Olymp. 102, 4. Dein Olymp. 103, 2. Thebani, auxilium Persarum expetentes ad potentiam suam augendam, ad Artaxerxem legatos mittunt, Pelopidam et Ismeniam. Olymp. 103, 3. occupatur a Thebanis Oropus, oppidum in confinio Atticæ et Bœoticiæ situm. Olymp. 104, 2. pugna fit ad Mantineam, qua penitus concidunt Spartani vires,

nec ipsi tamen multum juvantur Thebani, præsertim orbatu consiliorum suorum omnium principibus, Pelopida et Epaminonda. Ex adversa fortuna utriusque populi jam vires colligit Resp. Attica, validior etiam novis copiis navalibus, receptaque multitudine sociorum, tributâ pendentium. Ac sane Resp. ad pristinam magnitudinem rediisset, magnorum quorundam civium adjuta consiliis, si non duos insidiatores peræque infestos aluisset, morum publicam pravitatem, et Philippum Macedonem. Hic, regno Olymp. 104, 4. occupato, primum artes suas callide tegere, amicitiam quoque cum Atheniensibus pangere. Olymp. 105, 2. Idem tamen paullo post amicis Pydnam et Potidæam eripit Olymp. 105, 3., aliaque mox in Græcorum libertatem machinatur, quæ non sunt hujus loci. Interea socii, novo jngo Atheniensium nimium pressi, Chii, Rhodii, Coi et Byzantii, bellum movent, (τὸν πόλεμον συμμαχικόν,) quod grave imprimis existit vectigalibus Reipubl. Ducitur illud per tres fere annos, neque pax insecuta Ol. 106, 1. opes statim reddidit. Hinc proximis annis querelæ de afflicta conditione rerum Atticarum. Et tantum quod profligatum bellum sociale erat, quum aliud exarsit, quod sacrum vocant, omni Græciæ funestissimum. Quanquam ejus calamitates Attica minus sensit. Sub hujus belli initia Demosthenem ad Rempubl. accessisse, a Dionysio et aliis memoria præditum est. Sed hactenus hæc.

annos Lacedæmonii, gravissima clade afflicti, Atticæ civitati æmuli potentiae desierant esse, Thebani contra, ad summum imperium celeriter gradum facientes, omni Græciæ impotentem dominatum minabantur; horum odium et metus, ipsa vicinitate Thebarum auctus, Athenienses callidos rerumque peritos facile eo perduxit, ut ad illorum amicitiam se applicarent, cum iisque societatem conjungerent. At hæc nimirum nimis vaga sunt. Neque etiam magis certa ratio iniri potest ex iis, quæ Orator de publica inopia Athenarum et exhausto ærario queritur.^c Opportune alia sunt in promptu, quæ nos ad illud, quod quærimus, propius ducant. Nam res memorantur Olympiadis 105, Pydna videlicet et Potidæa, a Philippo occupatæ, et interitus Chabriæ, qui in primum annum belli socialis incidit.^d Tum alia proximæ Olympiadis succurrunt, Dionysius, filius, e regno expulsus a Dione, et Leuco, tyrannus Bospori, ut quum maxime opibus florens atque imperio.^e Atqui hunc principem Olymp. 106, 3. mortem obiisse, apud Diodorum perspicue traditum est. Jam in cumulum accedit locus Dionysii Halicarnassei,^f hanc de immunitatibus Orationem testantis habitam esse

^c Orat. §. 4. κδ'. a ined. Continuo tamen hæc faciunt, ut versari tibi videaris in tempore belli socialis vel proxime insecuto. Sic vero mireris Oratorem, si de classibus (περὶ συμμοριῶν) oravit Olymp. 106, 3., quæ Dionysii Halic. sententia est, qua tandem ratione ibi p. 136. Atticæ opes ceteris civitatibus prope omnibus æquiparare potuerit. Sed ita sæpe Oratores temporis causa de Republ. sua elatius dicunt, quam pro vera conditione rerum. Quanquam ne illud quidem omnino falso dictum videtur. Illo autem tempore quam summam quotannis in Rep. Attica reditus publici confecerint, neque ex Oratoribus, nec, quod sciam aliunde liquet.^g Certe locus in Philipp. IV., ubi vectigalia civitatis summam 180 talentum non superare dicuntur, ad superiora tempora pertinet, si qua omnino fides est Orationi illi, quam Orationem Valekenæerius, plane me probante, suspectam habet in Not. ad Orat. suam de Philippo Maced. p. 251. Multo potius fidem habendam putem auctori inter Plutarchea de Vitii X. Orr. T. II. p. 342. E., qui narrat, reditus a Lycurgo auctos esse ad 1200 talentum, quum prius fuissent 60. Nam conjecturæ Meursii de Fort. Att. c. 7. non multum tribuo. Id vero mihi non dubium est, Lycurgi, qui Orator per 12 annos ærario præfuit, administrationem hanc temporari assignandam esse Oratione nostra posteriori, ita ut bona vota Demosthenis eventum suum potissimum per hunc virum habuisse

videantur.^h De ejus cura vectigalium, Reipubl. fructuosissima, vide quamvis diverse narrata apud Plutarch. l. c. p. 841. B. et 852. B. coll. Taylori Pref. ad Lycurgi Orat. et Wesseling. ad Diod. Sic. XVI. 88.

^d Vid. §. ιε'. et ιζ'. et ibi Comment.

^e Vid. §. λζ'. et ζ'. seqq. Ibi in Commentario legantur, quæ de hoc Leucone cognita habemus. "Ἀρχοντα eum Demosthenes appellat, non τύραννον, quippe hominem gratiosum, et eum, cujus in Rempubl. merita extollere studet, gratiore Atticis auribus, et liberæ conditionis nomine commendans. Ita sæpius faciunt Oratores.

^f Locum, quo et superius utebamur, nunc totum damus ex Epist. ad Ammoneum §. 8. ad init. Tom. I. Οὗτος ἐγεννήθη μὲν ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἐκατοστῆς Ὀλυμπιάδος· ἀρχοντας δὲ Τιμοκράτους, εἰς ἔτος ἦν ἐμβεβηκώς ἑπτακαίδεκατον δημοσίους τε λόγους ἤρχατο γράφειν ἐπὶ Καλλιστράτου ἀρχontos, εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἔχων ἔτος. Καὶ ἔστιν αὐτοῦ πρῶτος τῶν ἐν διαστηρίῳ κατασκευασθέντων ἀγῶνων ὁ κατὰ Ἀνδροτίανος, ὃν γέγραφε Διοδώρῳ, τῷ κείναντι τὸ ψήφισμα παρανόμων καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρέον ἕτερος ἐπὶ Καλλιστράτου ἀρχontos, ὁ περὶ τῶν ἀτελειῶν, ὃν αὐτὸς διέθετο χαριέστατος ἀπάντων τῶν λόγων καὶ γραφικώτατος. Postremus in hoc loco numerus tum aliis vitiatum videtur, tum Tayloro ad Or. in Androt. p. 659. Omnes pro anno XXV. rescribi jubent XXVII., advocato etiam Gellio XV. 28. Itaque simul precedens

Callistrato Archonte, h. e. Olymp. 106, 2. ab U. C. 399. a. Chr. 355. Adeo nihil dubitationis relictum videas, quin actionis tempus atque ipsum etiam annum teneamus.⁵

Atque hac eadem opera hoc quoque liqueret, quo anno lex esset a Leptine lata, si, quam pridem ea tum obtinisset, quum hac Oratione impugnaretur, a nostro aut alio scriptore proditum exstaret. Verum nulla adest talis significatio, id quod conjecturae locum aperit. At Athenis cuique idem jus fuit, legem perlatam et brevissimo intervallo, et decem vel viginti annis post, ad novum iudicium devocare. Fuit utique id liberum cuique facere, quocumque tempore vellet. In hac autem lege, quam non paucis damni plurimum dedisse necesse est, numne credibile fit, rem ab illis post mortem primi accusatoris esse dilatam, aut sequiter actam? Etiam hoc amplius. In tota Oratione nullus locus est, qui nos cogat ademptionem immunitatum e Leptinis lege jam tum perfectam, aut quenquam praemio suo jam tum spoliatum putare. Immo nonnullis in locis Demosthenes ita loquitur, ut solemus, quum imminetis, nondum factae, rei malis proponendis homines ab ea facienda avertimus; nec usquam, quod solet in hoc genere, legis incommoda ullo argumento, ab experientia ducto, demonstrat. His igitur de causis veri mihi videtur simile, legem Elpine Archonte, h. e. Olymp. 106, 1. latam esse, statimque insequenti anno hac actione petitam.^b

Ipsam argumentum et capita legis ex nullo veterum, praeterquam ex hoc Nostro, cognita habemus; etsi ne ipse quidem totam sententiam ejus uno tenore retulit. Opus est ergo coagmentari ea,

numerus XVII. corrigendus erat. Fallunt viri optimi. Ex computatione Dionysii Demosthenes natus est Olymp. 99, 4. Demophilo Arch. Ergo quum extremo anno, non ineunte, in lucem editus sit, idem Timoerate Arch. (Olymp. 104, 1.) dici debebat agere annum XVII, et Callistrato Arch. (Olymp. 106, 2.) *complese* annum XXV., id est, agere a. XXVI. Interest nimirum aliquid inter verba, *ἦν ἐμβεβηκώς ἔτος*, et *ἔτος ἔχων*, quod posterior idem est, ac *γεγονώς*. Attamen Dionysii ipsa sententia de natali anno Oratoris vera non est, quamvis eam et Plutarchus sequatur in Vit. Demosthr. et hodie doctorum plerique omnes. Ostruderunt id S. Petitus de Legibus Atticis p. 267. et Corsin. Fast. Att. T. II. p. 139., et nos idem agemus alibi tollendis variis in ea re dubitationibus. Interim cum illis sequimur scriptorem de Vit. X. Orr. qui natalis anni Archontem Dexitheum prodit, summum magistratum Olymp. 98, 4. a. Chr. 385. Proinde

Demosthenes quum Leptineam Or. habebat, annum agebat XXX.

^a Rursum rationem, h. e. ipsum Dionysium Halicarnasense, sequitur Anonymus, quem vocant, in *Ὀλυμπιάδων ἀναγραφῆ* p. 326. Ab ea longius abit Photius in loco, quem exscripsi in Comment. §. 4. Nihil tamen ibi corrigendum, nisi forsitan *πέντε καὶ εἴκοσι γεγονότα ἔτη*, vel ne hoc quidem. Erroris causa manifesta est ex iis, quae modo de computatione Dionysii monui.

^b Pro Elpine plerique male scribunt Elpiniceum. Ipsa opinio mea de anno latae legis non est nova, ut nunc video Petitum tractans LL. AA. p. 381. Sed is non habet, quo eam confirmet, nisi verba Argum. graeci, *μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἐπέστη κατηγορὸς Ἀφεσίαν, υἱὸς Βαθίωπου κ. τ. λ.* Quodsi quis illa, *μετὰ τὸν ἐνιαυτὸν*, aliter accipi non posse putat, omninoque Anonymo isti aliquid in hoc auctoritatis tribuit, certam rem esse sibi persuadecat. Ego probabillem opinionem attulisse satis habeo.

quæ pluribus in locis sparsa leguntur, tanquam verba Leptinis. Unde efficitur, si modo ab Oratore nihil omissum est, conceptam legem fuisse hisce verbis:¹

Λεπτίνης εἶπεν· ὅπως ἂν οἱ πλουσιώτατοι λειτουργῶσι, μηδένα ἀτελῆ εἶναι, μήτε τῶν πολιτῶν, μήτε τῶν ἰσοτελῶν, μήτε τῶν ξένων, ἀπλῶς μηδένα, πλὴν τῶν ἀφ' Ἄρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος· μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι τῷ Δήμῳ αἰτηθέντι τὴν ἀτέλειαν δοῦναι. Ὅς δ' ἂν αἰτήσῃ, ἄτιμος ἔστω, καὶ ἡ οὐσία αὐτοῦ δημοσία, ἔστωσαν δὲ καὶ ἐνδείξεις καὶ ἀπαγωγαί· εἰάν δὲ ἀλφῶ, ἔνοχος ἔστω τῷ νόμῳ, ὃς κεῖται, εἰάν τις ὀφείλων ἄρχῃ τῷ δημοσίῳ.

Patet, per hanc legem immunitate fraudari, quoscunque ea unquam Populus Athen. donasset, excepto nemine præter posteros Harmodii et Aristogitonis. His duobus enim honores sui integri a Leptine relinquuntur, prudenti illud consilio. Ita celebrata et sancta etiam tum erat tyrannidarum illorum memoria apud bonum quemque et patriæ amantem, ut verendum esset, si quis vel ipsos, vel aliquem ex posteris eorum, ullo genere injuriæ afficere voluisset, ne eum omnes malum hominem, ne dicam proditorem libertatis, judicarent. Meruerant autem illi plurima et amplissima præmia, statuas æneas, honoratiorem in publicis consessibus locum, victum Prytanei, immunitatem, alia, partim novo exemplo, ex quibus pleraque etiam posteris propria manebant.^k Sed ceteros omnes, ut dixi, lex Leptinea alligat, plane rigideque vetans, immunem esse quempiam μήτε τῶν πολιτῶν, μήτε τῶν ἰσοτελῶν, μήτε τῶν ξένων. Quibus vocabulis tribus comprehenduntur, quotquot liberos incolas habuit regio Attica. Primum πολῖται sunt illi, qui, vere et optima conditione cives, omnibus juribus et commodis Reipubl. fruebantur. Vulgo iidem vocantur ἀστοί. Contra ξένοι vel ii sunt, quos proprie dixerunt, peregrini, Athenis commorantes aliquamdiu, vel qui alias nominantur μέτοικοι, Latine hodie vertunt *inquilinos* seu *municipes*, utrumque minus congruenter, ut fit in his rebus. At quæri potest de voce ξένος, utro sensu in lege dicatur. De quo vix nostrum esset judicare, si Leptines, quod in Oratione innuitur, ex ambiguo fallaciam quæsisset. Verum non nimis tamen dubitem, quin vocem præcipue ad μετοίκους referri voluerit.¹ Fuerunt autem μέτοικοι

¹ Vid. §. 4. §. κζ'. λγ'. Ex iisdem locis, non ex alio fonte, sua hausit auctor Argum. græci, sed minus fideliter in nonnullis; ita, ut ex eo legem augeri nolum. Sic nihil est in Oratore de Archontibus lege solutis; etsi hoc non est improbabile. Alia passim habet Aristides in Declamatione, quæ Morellius ad legem referenda putat, velut §. 23. Sed ne hoc quidem ausim.

² Statuæ H. et A. in foro positæ ad

sera tempora manserunt. Nam quum ablatae essent a Xerxe, instauratae postea sunt Olymp. 75, 4. Vid. Meursii Pisistr. c. 14. et Corsini Fast. Att. T. III. p. 171.

¹ Haud scio an nulli antea hoc observatum sit, simplici nomine ξένων vocari μετοίκους. Scripsi id autem Aristophanis auctoritate Equitt. v. 347., ubi est κατὰ ξένου μετοίκου, et ipsius Demosthenis ejus locum notavi in Comment. §. ζ'.

illi vel ipsi, vel illorum progenies, qui, relicto patrio solo, in Atticam migraverant, non ad tempus illi quidem, sed ita, ut fide publica domicilium ibi ac sedem fortunarum constituerent; fuitque hæc turba utilissima Civitati. Nam exercebat præcipue præter ceteros opificia, artes et mercaturam, sequebatur militiam, imprimis navalem, Reipubl. quotannis pendebat decem, vel, quod probabilius est, duodecim drachmas *μετοικίου* nomine, et quasdam præterea operas præstabat.^m Atque erant in hoc numero, quem constat sæpe magnum fuisse, familiæ ditissimæ et honestissimæ: nihil tamen secius illi plane exclusi erant a Republ. administranda, atque adeo civium, quorum quisque, ut in libero Populo, videbatur sibi rex esse, indignis vexationibus obnoxii. Media inter hos utrosque et eximia conditione fuerunt *ισοτελείς*. Nec raro *μέτοικοι*, qui genere, opibus, bona fama eminent, vel facto aliquo gratiam apud Populum iniissent, *ισοτελείας* honore dignabantur.^o Id præmium solvebat eos operis omnibus, quas in *μετοικία* præstiterant, neque jam *μετοίκιον* pendebant, at tanto plus tributi, utpote hac in re prope æquati civibus optima lege; ut honorem illi suum magno pretio emisse videantur. Tametsi nihil causæ reperio, cur iis ipsa vi hujus præmii suffragium impertitum esse, aut omnino ad curam Reipubl. accedere licuisse neges, si modo a magistratibus et similibus honoribus discesseris.^p

At distinguuntur alibi ab Atticis diserte *ξένοι* et *μέτοικοι*, ut a Xenoph. Hellen. V. 1. 12. Nimirum alia potestas nominis *ξένου* latior est, alia angustior. Hanc *ξένου* sequitur usus loquendi: illa et locis, quos indicavi, confirmatur et ratione. Res quodammodo illustrari potest collato Latino nomine *peregrini*. Et hactenus non male Diodorus Sic. XIII. 97. videri debet scripsisse, *τοὺς μετοίκους καὶ τῶν ἄλλων ξένων τοὺς βουλομένους συναγαγίσασθαι*. Etiam *ξενίας* γραφή in jure Attico potissimum ad *μετοίκους* pertinet. Similiter *μέτοικοι* duplicis generis sunt, alii, quos dixerunt proprie, alii *ισοτελείς μέτοικοι*. Nam sic plene dicuntur *peregrini*, qui Populi beneficio ornati sunt *ισοτελείς*. De qua continuo exponam.

^m Drachmas 12 posui tum aliis de caussis, tum propter notam auctoritatem Isæi, quæ difficilior corrumpi potuit, quam loci Ammonii et Hesychii. Quod propter Valckenaerium monebam. Et idem, Ammonium explicans, non meminerat fortasse loci Xenoph. de Vectig. II. 2., unde clare apparet, et terra et mari *μετοίκους* stipendia fecisse. Sed sananda sunt Xenophontis verba Wesselingii ad Petitum LL. AA. p. 654. emendatione, *μέγας μὲν γὰρ ὁ κίνδυνος αὐτῶν*, pro eo, quod vulgatur, *ἀπάν*. Alia nunc omitto

de conditione *μετοίκων*, etiam locum Demosth. in Androt. p. 612. ed. R. a nemine notatum, notabilem tamen. Ceterum de operis eorum, ex quibus *σκαφηφόροι* vocantur et rel., nota sunt omnia.

ⁿ In recensu incolarum Atticæ, quem Demetrius Phalereus egit, inventi sunt *μέτοικοι* 10 000, cives 21 000, servi 400 000. Ctesicles in illustri loco Athenæi VI. p. 272. C. Ergo non mirum est, Xenophontem eos majore cura dignos censuisse l. c. Cephalus, vir bonus et locuples, idem quem Plato in sermone de Republica induxit, Athenis vixit *μέτοικος*, ejusque filius, Lysias, *ισοτελής*. Vid. Lysia Orat. XII. et Plut. Vit. X. Oratt. p. 836. A.

^o Fuit, quum omnes simul *μέτοικοι* civitate donarentur, quod Olymp. 94, 3. factum narrat Diod. Sic. l. c. Idem antea fecerat Clisthenes, qui *μετὰ τὴν τῶν τυράννων ἐκβολὴν πολλοὺς ἐφυλέτευσεν ξένους καὶ δούλους μετοίκους*. Aristot. Polit. III. 1. p. 141. Conring. Sed ibi, nisi quod gravius vitium subest, cum Lambino scribendum censeo, inserta copula, *δούλους καὶ μετοίκους*.

^p Immo rem ita fuisse docerem, si alienis proposito tractandis lectorem ducere vellem. Miror enim, cur Valckenaerius cum reliquis, qui hæc tractarunt, plane

Fuit harum trium classium, Civitati munera quædam præbere, idque privato sumtu, quas Attici λειτουργίας^q vocabant, de quarum ratione postea pluribus exponemus. Nunc unum illud explicandæ legi animadverti debet, vacationem horum munerum nonnunquam Populiscito vel lege datam esse iis, qui nimium se eo onere premi, aut beneficii in Populum collati pretium meruisse viderentur. Hæc ferme illa est *immunitas*, ἀτέλεια, in qua defendenda Orator laborat.^r Minimum id vulgo habitum inter præmia solennia,^s quæ Athenis ex vetere consuetudine et sapienti consilio constituta erant. Etenim ampliora et illustriora erant εἰκῶν, προεδρία, σίτησις, στέφανος. Sed hæc omnia, dici vix potest, quam rara fuerint prioribus ætatibus, quum Populus, de sua libertate et majestate tuenda unice sollicitus, et nimium suspiciosus, omnem gloriam rerum publice gestarum sibi vindicaret, civibus, qui res gesserant, maligne detraheret.^t Itaque statuæ honor, quantum accepimus, ante ty-

neglexerit Ammonii sui verba, hausta e perito auctore, in v. ἰσοτελής. Πάντα ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἀρχεῖν. Ne τὸ δικάζειν quidem Grammaticus excepit. Quam vere, nescio. Nec tamen id nescio, ex hac classe ab ipsis civibus διατητᾶς sumtos esse, qualem Theodotum ἰσοτελῆ apud Demosthenem legimus in Phorm. p. 912. ed. R. Ceterum conf. ad hæc Pollux III. 56. et VIII. 155. Harpocrat. vv. μετοίκιον, προστάτης, ἰσοτελής. Petit. LI. AA. p. 246. seqq. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 112. Ruhnk. ad Timæum p. 110. Zeunii Not. ad Xenoph. l. c. Quanquam post hæc omnia vis et ratio ἰσοτελείας non satis clara est, partim veterum ipsorum culpa. At prorsus diversam eam fuisse ab ἀτελεία, apertum est. Confudit has res Potterus Archæol. gr. lib. I. c. 10., qui plura ibi falsa docet, aut e Petito suo trahit.

^q Vocabulum interdum Latinis literis scriptum servavi, exemplo Latinorum, qui nomina, *Archon, strategus, ephēbus*, etc. servarunt; alias dixi *munera solennia*, et contra *extraordinaria*. Nam duplex eorum genus fuit, ut postea videbimus.

^r Etiam ἀτελείας duo imprimis genera sunt, alterum, de quo nunc diximus, quod vacationem dabat a choragia, gymnasiarchia et ἐστιασίαι; alterum, ad quod pertinebant immunitates portorii, reliquorumque vectigalium, aliæ. Bene hæc et similia docent Intpp. ad Pollucem VIII. 140. et Vandal. Dissertatt. Antiqq. et Marmor. illustr. p. 781. Unum tamen ab his omissum est, ἀτέλεια ἱερῶν, quam Noster tangit §. κζ', brevius, quam velles in re, quam nullus veterum nobis exposuit. Conjectura ergo quum uten-

dum sit, nisi me mea fallit, Oratoris sententiam presse sequens, pertinuit *immunitas sacrorum* eo, quod cives debuerunt victimas et alias res, fortasse pecuniam quoque erogare in templa, sacrificia et alia ejusdem generis: ac de his ipsis, vel parte eorum, accipiam etiam τὰ γέγρα, Æschini memorata in loco insigni Orat. in Ctesiph. §. 9. Confirmatur hoc quodammodo ab Aristotele, qui de magnificentia loquens in Ethica Nicom. IV. 5. sumtus in templa, anathemata et sacrificia conjungit cum choragia, trierarchia et ἐστιασίαι. Sed alterum illorum generum, quæ superius posui, vel utrumque Græci dicunt, quum simpliciter dicunt ἀτέλειαν. Et hinc quoque intelliges ἀτέλειαν ἀπάντων apud Atticos. Nam nihil ad nos Herodotian. II. 4. Itaque si vectigalium immunitas continetur nomine ἀτελείας, vere Leptines illa ratione potuit uti, quam Noster carpit, ne dicam calumniatur §. η'. Jam ex iis, quæ disputavi, varie explicari debent immunitates, quas legimus seu civitati a civitate, seu privato concessas, ut in Inscriptt. ap. Chandlerum p. 20. Herodot. I. 54. Xenoph. Hellen. I. 2. 7. Psephism. Byzant. in Demosth. Or. de Cor. §. κζ'. ubi ἀλειτούργητοι dicuntur, qui Atticis sunt ἀτελείς. Adde Diodorum Sic. XI. 43. Nondum enim video, cur ἀτελείς docto interpreti ibi scriptum videatur pro ἰσοτελείς: nisi forte in animo habuit locum Xenoph. de Vectig. IV. 12.

^s Colligere id mihi recte videor ex iis, quæ Orator habet §. κζ'. Apud alios rem non meminisse me legere.

^t Conf. scriptores, quos laudavi in Commentar. §. ις'. ante med. et §. κδ'. Sed illi rem paullo aliter interpretantur. His addat tiro Nepotem suum Miltiad. c. 6.

rannicidas nemini contigit præter Solonem,^u neque eo proximis temporibus dignati sunt Miltiades, Themistocles, alii, quamvis maxima fama meritorum inter suos conspicui. Æque raro προεδρία, id est, honoratior locus sedendi in ecclesia, theatri, aliisque popularibus consessibus, illa ætate dabatur: nam ad hunc quoque honorem decreto Populi opus erat.^v Verum Periclis sæculo, si Comico credimus, invasit omnes vanæ gloriolæ amor, et alios præcedendi primamque sedem occupandi cupiditas, præmia autem obsolescere cœperunt; quum, quæ antea essent summis meritis negata, sæpe indignissimus quisque auferret. Dein Populi impotens levitas amplissima quæque, et ipsam civitatem,^w effudit in primum quemque, civem, peregrinum, Græcum, Barbarum; qua de re Oratores passim graviter conqueruntur.^x Tum imprimis frequentata σίτησις, seu σίτησις ἐν Πρυτανείῳ, id est, victus quotidianus in Prytaneo, quæ res nemini ignota est per historiam Socratis; et coronæ, non insignia regiæ dignitatis apud veteres quidem, sed ornamenta ejusmodi, quibus Civitates vel se invicem, vel cives suos afficerent.^y Plura autem ex his ea lege dari solebant, ut ad filios et posteros tanquam hereditatis jure cederent.^z Certe immunitatis dandæ, quod donum pervulgatius a bello Peloponnesiaco factum videtur, vix fuit alia conditio. Itaque quum plures nunc superstites essent posteri eorum, qui immunitatem olim meruissent, plures deinceps eam facili Populo consequerentur; nonnulli etiam, in his improbi homines, nulloque suo merito noti, dolo et fraude usurparent,^a publice vero summa esset inopia: Leptines videri potuit e Republ. facere, quod pravam consuetudinem lege ferenda aboleret.

^u Vid. Meursium de Ceram. gem. c. 16.

^v De jure προεδρίας conf. Casaub. ad Theophrast. Charact. 5. et Heinsius ad Pollucem VIII. 133.

^w Quantum pretium olim, florente disciplina, Athenienses juri civitatis suæ statuerint, notum est in vulgus, et docent exempla negati vel potentibus regibus, qualia libelli Antiquitatum suggerunt. Sed eximendum iis exemplis est illud, quod Potterus aliique inde a Sigonio repetunt, de Menone, Pharsalio, et Perdicca, Macedonum rege, tractum ex Demosth. de Rep. ordin. Qui ambo enim hoc in loco sola immunitate ornati esse dicuntur, eisdem Orator alio loco, ubi illa eadem et iisdem verbis recurrunt, sola civitate ornatos dicit, nec ibi de immunitate ne γὰρ quidem. Quod utrum ad exempla fidei oratoriæ referamus, quæ passim leguntur? an ipsum dicamus, meliora edoctum, in altera Oratione se revocasse? Mihi neutro inclinatus animus. Nam si quid video, Oratio, quæ inscribitur περὶ συντάξεως, seu de Republ. ordinanda; De-

mosthenis non est, sed ex aliis ejus, maxime Olynth. III. et Aristocratea ab aliquo Declamatore consutis pannis confecta. Ceterum plures posteriore tractu temporum immunitatem habuerunt principes, ut præter Leuconem Dionysius cum filiis, Sitalces, rex Thracum, Evagoras, Cyprius, alii; ac plures item privati, alibi habitantes. Conf. Cic. pro Corn. Balbo c. 12.

^x Ut Demosth. in Aristocrat. p. 687. sq. ed. R. Sed vide, quam huic ipsi, qui alios accusat talium decretorum auctores, dicam impingat Dinarchus in Orat. contra eum habita p. 33. seq.

^y Vid. Petitum LL. AA. p. 377. Quanquam, perlectis Æschinis et Nostri contrariis Oratt. de Corona, illum auctorem parum desiderabis.

^z Imprimis σίτησις, interdum et προεδρία. Eadem ratio fuit προξενίας et εὐεργεσίας, de quibus v. Comment. §. 18. et 20.

^a Vid. §. 20. Et alios ejusdem notæ homines fortasse addidit Leptines aut Syndici.

Sed age, quo melius statim totius causæ constitutio pateat, inseramus huic loco argumentum Orationis. In quo sic versabimur, ut primum eas rationes, quas Leptines ipse, vel ii, qui ejus partes sequerentur, videantur attulisse, deinde adversarias Oratoris nostri brevi in conspectu ponamus. Non omnia enim persequemur, sed libabimus res summas, quæ maxime causam faciunt, nec plane eo ordine, quo apud Demosthenem leguntur, sed sæpe ad arbitrium nostrum mutato. Ceterum operæ pretium faciet, qui, quo loco quæque ab illo prolata sint, diligenter spectarit, qua in re artis plurimum reperiet. Sed jam prodeat (nam obliqua narratione non utemur, perspicuitatis causa) prodeat, inquam, ipsum celebre par, contra positis argumentis certans. Primum Leptines :

“ Videntur brevi tempore defuturi esse, qui liturgiis fungantur, quandoquidem nimis multi, immunitate ornati, ab hac functione et cura se subtrahunt.”

“ Jam munera fere ad inopes reciderunt, ditissimo quoque ea defugiente. Quare lege opus est, quæ inopi multitudini onus levet, divites cogat opes suas in usum Reipubl. conferre.”

“ Neque enim decet privatos ex immunitatibus divitias quærere, quum Respubl. in summa difficultate numaria sit.”

“ Sunt inter eos, quibus Populus hoc præmium impertiit, multi parum eo digni, sive quod illud omnino præter meritum acceperunt, sive quod acceptum vita et moribus dedecorant.”

“ Quod quoniam sæpe nobis extortum est fraude malisque artibus, quo res certius caveatur in posterum, ita sanciri legem oportet, ut sibi ipse Populus in perpetuum interdicat immunitatum dationem, ac pœnæ proponantur, si qui petat.”

“ Ignotum est hoc præmii genus Lacedæmoniis et Thebanis, nec apud hos tamen non boni viri exstiterunt, deque patria præclare merentes. Neque opus omnino hac invitatione ad bene de Respubl. merendum esse, maximo est argumento, quod ne ipse quidem Populus Athen. ejus olim usum habuit. Immo tum, quum Respubl. maxime florebat civium studiis, præmia erant tenuissima.”

“ Cetera, quæ apud nos usitata sunt, statuas, victum Prytanei, alia, integra et intacta reliqui rogatione mea, unum et minus illis sustuli, immunitatem : ne quis mercedem virtuti a me detractam calumniatur.”

“ Denique liturgiæ illæ, quarum immunitas esse solet, spectant quodammodo ad sacra. Sacris autem muneribus quenquam vacare, nefas est.”

Plura ex his sane speciosa sunt et apta ad persuadendum. Sed Demosthenes opponit ea, quæ vel nuda, omnique oratorio ornato detracto, hodie legentem sollicitare possint, ornata autem *Populum*

nullius rei præter laudem avarum plane in contrariam sententiam deflectere debuerint. Sunt enim hæc fere:

“Turpe est fidem violare, præsertim publice datam, et in ea Republ., qua illustrior nulla unquam fuit exemplis liberalitatis et cujusque generosæ virtutis, quæ Civitas gloriæ causa nullo tempore nec sumtibus pepercit, neque ad atrocissima pericula expavit. Violamus autem fidem gravissime, si revocamus præmia, quæ olim dedimus, Populiscitis sanximus, insculpenda columnis curavimus. Itaque si vel maxime immunitas sublata Reipubl. opes augetet, tamen ne sic quidem Leptinis lex tenenda esset. Omni enim compendio majus detrimentum infligit ea nomini Attico, notasque infamiæ inurit nobis, tam singulis, quam universis. Ac monumenta illa, quibus fides nostra inscripta est, si auctoritas iis integra manebit, monumenta nobis erunt præclari moris publici: sin autem — eadem illiberalitatem, invidiam et improbitatem nostram apud omnes homines testabuntur.”

“Sed leve compendium est, quod tanta fraude commutare sustinemus. Multo sunt pauciores, quam Leptines putat, quos, præmio illo adhuc usos, in posterum ad munera obeunda adigere liceat. Ditissimus quisque enim trierarchia et tributis bellicis faciendis distinetur: at hi de vetere more solennibus muneribus vacant. Inopes vero inopiam suam habent ultimum et acerrimum telum, quo se a nova lege defendant. Sic relictis nobis sunt mediæ sortis homines, qui numero pauci sunt. Atque omnino qui ex civibus immunitate fruuntur, ii sunt vix quinque vel sex; et ex inquilinis, ad summum decem.^b Sed sumite, ex utraque classe confici posse triginta. Quid lucri erit? aut quantum levamenti tantulus numerus multitudini præstare poterit? præsertim quum illos ne in singulos quidem annos lucremur, sed universe.”

“Respubl. nihilo fit opulentior immunitatibus tollendis. Non enim ærarium attinent impensæ, quæ in solennia munera fieri solent. Quid? quod, si qui ex immunitate sibi divitias pararunt, ea res etiam in commodum cedit Reipubl., quoniam, quidquid lucri fecerunt, ad rei bellicæ necessitates conferre queunt. Adeo ex hoc dono Respubl. nihil damni contrahit, ut ipsa inde magnum fructum percipere videri debeat.”

“At multi sunt indigni. Audio. Sed primum dignus aliquis sit dono nostro, an minus, nunc sero quæritur; quærendum id fuit tum, quum quisque donabatur. Nam prudentis est, nihil omnino dare, quod olim pœnitere possit; inconsiderati ac maligni, ea, quæ semel dederit, sine magna causa repetere. Deinde ipsum hoc, an

^b Dubites, an hæc computatio a Demosthene bona fide facta sit, maxime de civibus. Nam si ipsam Orationem sequamur in iis, quæ de immunibus civibus habet, horum major numerus colligetur. At esset mirum tamen, in tali re fallere velle Populum.

quis dignus præmio sit, publice secus judicandum, quam privatim in communi vita solet. Si quis enim Civitati sua opera utilitatem vel salutem attulit, sit ille ignobilis, sit cetera vitiosus, tamen publice ipsi honor et remuneratio debetur. Facto hominis merces redditur, non vitæ, non moribus. Præterea per se injustum est, propter malos quosdam aut indignos, quibuscum judicio experiri licet, præmia omnibus auferre, et iis quoque, quos omni ex parte dignissimos esse nemo negarit. Tales autem inter eos, qui immunitate a Leptine fraudantur, plures sunt, seu olim de Republ. præclare meriti, seu etiam nunc merentes. Nam quod nonnulli ex numero illorum jam non vivunt, nihil id nostram fidem mutare potest. Vivunt eorum liberi aut posterii, quibus quæ a nobis injuria imponitur, ea non ad hos minus, quam ad ipsos parentes, pervenire putanda est. Ita ista lege injuria afficiuntur viri summa gloria meritum clari, a quibus restitutum et auctum insigniter hoc imperium est: in his Conon, haud minor ipso Themistocle, et Chabrias, tot tropæorum de hostibus nostris auctor, dux felicissimus, et alienæ vitæ in periculis providus, idem suæ prodigus gloriose. Tum etiam non desunt, quibus nuper demum immunitas cœpit fructuosa fieri, quando donum, patribus olim honoris ergo datum, sorte mutata, ad vitam tolerandam factum est necessarium. Denique est, qui vivit adhuc, et prope videt ea, quæ agimus, Leuco, Bospori rex, cujus in Rempubl. nostram maxima merita exstant et augentur in dies. Quid, si ille, quum fractam a nobis fidem audierit, ipse suam quoque liberam putabit? Quid, si immunitatem, si alia, quorum usus nobis necessarius est, revocabit?"

"Populus hujus doni tribuendi jus sibi interdicere nullo pacto potest, nisi forte simul alia omnia, quorum potestatem habet, sibi erepta vult. Nam per eandem speciem, qua Leptines ad illud utitur, nulla Reipubl. pars est, quæ non Populo prima quaque die eripi possit cum summo detrimento libertatis."

"Nihil efficitur exemplis aliarum Civitatum, nedum talium, quarum instituta a libertate abhorrent. Nec plus valet ipsorum majorum nostrorum consuetudo. Nam quum eos satis constet adversus suorum merita non ingratos fuisse, si alia, ac nos, si etiam minora dederunt, fecerunt illi ex ea, quæ tum erat, institutorum et morum ratione; neque omnino verum est, nihil illos nisi parva dedisse. Unum eorum hoc est dignum imitatione nostra, quod honorem nullum revocarunt, quem semel dederant."

"Quod Leptines præmium immunitatis tenue dicit esse, vere dicit. Perexiguum quiddam est immunitas; sed propter hanc ipsam causam revocanda non est. Præterea quod obvertit, cetera præmia a se relinqui, unum tolli: primum nihil id juvat eos, qui forte hoc uno affecti sunt. Deinde non minus laborabit fides

publica, si unum genus tollatur, quam si omnia. Denique Reipubl. id ipsum expedit, alia aliis præmia proposita esse, ut virtutibus et beneficiis civium minus splendidis, qualia vel optatissima nobis esse debent, sua merces ne desit.”

“Captiosum atque Sophista dignum est argumentum, quo liturgiæ solennes cum muneribus sacris confunduntur. Nam harum rerum diversam esse rationem, palam est: immo ex universo tenore legis ad liquidum confessumque perducitur, Leptinem hoc proferre, non quia id verum putet, sed ad tempus, et ut nomine religionis prætexendo iudicium fallat.”

His quidem, quæ ita a me collocata sunt, ut facilius cum rationibus adversarii, quibus quidque respondet, comparari possint, his igitur Demosthenes plura et ad persuadendum potentia momenta interponit, ex jure Attico fere petita, ut hæc:

“Vitiosa est Leptinea lex primum ideo, quod auctor in ea roganda legum novarum ad Populum ferendarum formulas legitimas et præscriptum jus migravit:”

“Secundo, quod vel manifesto repugnat receptis legibus, vel certe sententiæ earum et consilio. Hujusmodi v. c. sunt, quæ sanciantur de pœna irroganda ei, qui sibi præmium petat.”

“Etiam ex alia parte lex vitiosa est in hoc, quod Harmodii et Aristogitonis progeniem excipit. Oportet enim legem, præsertim latam in libera Civitate, æqua conditione de omni cive statuere, nec secus vetera aut præterita, atque nova aut futura judicare. Et quis hanc Reipublicæ nostræ fortunam adeo stabilem propriamque præstet futuram, ut nunquam quisquam eadem sibi deponere queat, quæ duobus illis olim data sunt?”

“Sed nimirum habebat factio adversaria, cur talem legem ferret. Exercet ea simultates cum pluribus ex numero immunium, hisque præmia sua ereptum ibat. At turpe est, ut privatas injurias persequere, auctoritate publica abuti, et inimico tuo lege eripere, quod accusatione et iudicio conflato eripere non audeas.”

“Syndici, quos Populus delegit legi Leptineæ defensores, partim suspecti sunt, partim rejiciendi propterea, quod idem ministerium illi jam ante in aliis caussis fecerunt.”

“Antiquanda igitur lex Leptinis, et in ejus locum substituenda talis, quæ tum receptis legibus non repugnet, tum bonæ famæ Civitatis nostræ consulat, tum incommodis, si qua ex immunitatibus orta sunt, medeatur^c etc.”

Satis diximus de argumento Orationis et statu causæ: itaque

^c Demosthenicæ legis, quæ Leptineæ opponitur, nec verba tenemus, nec totam sententiam. Petitus quidem in LL. AA. p. 382. hæc verba posuit, quæ in Argumento Græco Anonymi leguntur. Τὰς

δωρεάς, ὅσας ὁ Δῆμος ἔδωκε, κυρίας εἶναι κ. τ. λ. At auctor indicat ipse, verba legis a se non dari. Quippe sic præfatur: τί γὰρ ὁ Δημοσθένους ἐκούλεται νόμος;

videmur nobis eos quoque adjuvasse, qui forte a Græcæ linguæ cognitione imparitiores ad hanc lectionem accesserint. Patet jam, quo in orbe rerum et sententiarum versetur Oratio: in quo multum adjuvamenti est ad melius intelligendum. Attamen ut ea a nobis, qui legimus, quoad ejus fieri possit, eodem modo intelligatur, quo intellecta quondam est ab iis, qui Oratorem coram audierunt: imprimis cognoscenda est ratio, quæ Athenis obtinuit, publicorum munerum curandarum, nec non legum ad Populum ferendarum abrogandarumque. Quibus de rebus, nondum ab omni parte aliorum cura illustratis, longa esset disputatio nostra, si eas propter jus Atticum tractarem: nunc satis erit persequi ea, quæ hujus scriptionis institutum poscere videbitur.^d

Jam primum illud constat, libertatem suam, tantopere jactatam celebratamque, olim civem Atticum, ut Romanum, et ut quisque in simillima Republ. vixerit, haud parvo redemptam habuisse. Nam uti is, qui civitate Attica fruebatur, summi erat consilii publici particeps, atque summorum honorum aditum patentem habebat, æquato omnium jure et potestate imperandi; ita eundem præter ipsius publicæ curæ molestias multa et magna negotia, impensæ et ministeria onerabant, in commune facienda. In quo genere sunt, ut alia præteream, minus cum hoc loco conjuncta, αἱ λειτουργίαι ἐγκύκλιοι, quarum crebra hic mentio fit apud Oratorem nostrum. Latine non incommode interpreteris *munera solennia, stata, ordinaria*.^e Hæc enim in urbe nullo tempore intermittebantur, curatione per tribus eunte in orbem. Cujusmodi sunt χορηγία, γυμνασιαρχία, ἐστίαισις. Et belli tempore duo accedebant nova, εἰσφορὰ et τριηραρχία.^f Sed ad horum duorum posterius, quod sumtus erat

^d Tractarunt priorem partem de muneribus Sigonius in libro de Republ. Athen. IV. 4. et Petitus LL. AA. III. 4. p. 349. seqq., alique plures: et difficillimum locum de trierarchia, etiam G. Budæus de Asse et partibus ejus lib. V. p. m. 531. seqq. Scheffer. de Milit. nav. II. 4. et Turrellius in Notis ad Demosth. Or. de Corona gallice a se versam in Œuvres de M. Turreil, Paris, 1721. 8. T. IV. p. 501. seqq. Qui, quæ virtus est Galorum pæne propria, dilucide, multoque, quam Petitus et alii, aptius ad communem intelligentiam de ea re scripsit. Sed nos passim ea asseremus, quæ ostendant, libros istos lectos a nobis esse, non exscriptos.

^e Ulpian. ad Orat. §. κζ'. λέϊτον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ δημόσιον, ὅθεν λειτουργεῖν τὸ εἰς τὸ δημόσιον ἐργάζεσθαι ἔλεγον. Ad hoc conf. Herodot. VII. 197. Etymol. M. Ammon. et Mærid. in v. λειτουργὸς vel λειτουργεῖν, et ibi Valeken. et Pierson.

Scilicet voces sunt sola forma diversæ, utpote a λαός et λέως ductæ, λάϊτος, λείτος, λείτος, λῆϊτος, λῆϊτος, ῥοῦλαρις, publicus. E postrema formatum λειτουργεῖν recte Piersonus veteribus Atticis vindicat, simul in Plutarchi Romulo p. 34. B. scite reponens, λῆϊτον γὰρ τὸ δημόσιον. Altera et generalis notio, qua λειτουργία dicitur de quacunq; opera publicis usibus præstata, minus frequentatur apud Atticos. Brevem historiam verbi, Theologo præter ceteros legendam, dedit Casaub. Exercitt. in Baron. Annal. p. 470. seqq. Ceterum quod Latine verti *munera*, cogitandum est de Romanorum muneribus ædificiis et aliis ejusmodi. Minime vero λειτουργίαι miscendæ sunt cum ἀρχαῖς h. *magistralibus*, quod a nonnullis factum vidi. Temere id collegerunt ex Demosth. de Cor. §. 78.

^f Demosth. ipse §. ζ'. post med. οἱ κατ' ἑαυτὸν τὰς ἐγκυκλίους λειτουργίας (conf. §. κζ'. ad fin.) λειτουργοῦντες ἡμῖν,

plurimi, non fere nisi opulentissimus quisque adigebatur, ceteri perpetua ejus muneris immunitate fruebantur: itemque vicissim, quod damno levando esset, trierarchis licebat immunibus esse a priori genere statarum functionum. *Εἰςφορά* autem erat omnium, nisi qui in nota testataque inopia vitam degerent.^ε Jam explicate dicendum de singulis.

Ac primum nomen *χορηγοῦ* et inde ducta, solenni Atticis sensu, propria sunt de eo, qui a tribu sua editus sumtum præbebat choris instruendis et adornandis.^h Res in speciem levis est, at magna, si eam ex institutis Græcorum spectes. Notum est enim, Athenienses, quibus nulla unquam gens gratius feliciusque virilem gravitatem cum ludorum juvenilium hilaritate conjunxit, per omne florentis Reipubl. tempus scenæ spectaculis et magnificentiæ fuisse deditos, ac tantas in hæc impensas fecisse, quæ sæpe etiam ærarium et privatorum facultates exhaurirent.ⁱ Sed res, ex primis ætatibus populi ducta, servata eo constantius et studiosius est, quod partem religionum continere putabatur. Fuerunt autem chori varii generis. Agebantur alii in theatro, conjuncte cum fabulis scenicis, quo in genere frequenter legitur *χορηγεῖν τραγωδοῖς* vel *κωμωδοῖς*.^k Alii ad ejusmodi spectacula pertinebant, et ad eos dies festos, in quibus fabulæ non darentur, quum choris certaretur *ἀνδροκοῖς*, *παιδικοῖς*, *πυρρίχιστων*, reliquis.^l Jam vero in his omnibus eum,

χορηγοῖ, καὶ γυμνασῖαρχοὶ καὶ ἐστιάτορες. Idem adv. *Bæot.* I. p. 996. ed. R. *Οἰκόν Μαντίθεον Μαντίου Θεοσίμου εἰσούσι με, ἂν χορηγὸν ἢ γυμνασῖαρχον ἢ ἐστιάτορα ἢ ἄλλο τι τῶν ἄλλων φέρωσι.* (Scil. εἰ φυλάται seu ἡ φυλή. Nam tribuum erat, eos, qui munera præberent, nominare sive edere, quod est *φέγειν*, *ἐνεργεῖν*. Conf. Comment. ad *ῥ. κζ'*. ad fin.) Xenoph. *Œconom.* II. 6. "Ἐτι δὲ καὶ τὴν πόλιν αἰσθάνομαι τὰ μὲν ἦδη σοι προστάττουσαν μεγάλα τελεῖν, ἰσποτροφίας τε καὶ χορηγίας καὶ γυμνασῖαρχίας καὶ προστατείας· ἂν δὲ δὴ πόλεμος γένηται, οἷδ' ὅτι καὶ τριπραρχίας μισθοῦς καὶ εἰςφορὰς τοσαύτας σοι προστάξουσιν, ὅσας σὺ οὐ βραδίως ὑποείσεις· ὅπου δ' ἂν ἐνδεῶς δόξης τι τούτων ποιεῖν, οἷδ' ὅτι σὲ τιμωρήσονται· Ἀθηναῖοι οὐδὲν ἤττον ἢ εἰ τὰ αὐτῶν λάβουεν κλέπτοντα. Aristot. *Ethic. Nicom.* IV. 5. "Ἔστι δὲ τῶν δαπανημάτων, οἷα λέγομεν τὰ τίμια· οἷον τὰ περὶ τοῦ θεοῦ ἀναθήματα καὶ κατασκευαὶ καὶ θυσίαι· ἁμῶν δὲ καὶ ὅσα περὶ πάντων δαιμόνιον καὶ ὅσα πρὸς τὸ κοινὸν εὐφιλοτιμητὰ ἔστιν, οἷον εἰ που χορηγεῖν οἰοῦνται δεῖν λαμπρῶς, ἢ τριπραρχεῖν, ἢ καὶ ἐστιάειν τὴν πόλιν. Idem philosophus, vel potius ignotus scriptor, in *Œconom.* II. p. 502. C. de Hippiae tyranni temporibus: "Ὅσοι τριπραρχεῖν, ἢ φυλαρχεῖν, ἢ χορηγεῖν, ἢ τινα εἰς ἑτέραν λειτουργίαν τοιαύτην ἡμέτερον δασιανῶν, τίμημα

τάξας μέτριον κ. τ. λ. Ubi sine dubio verbum *φυλαρχεῖν* imprimis ad *ἐστίαν* pertinet.

^ε Vid. Orat. *ῥ. ἡ*.

^h Usitatissima hæc notio est verborum, *χορηγός, χορηγία, χορηγεῖν*, in Atticis. Apud alias gentes sumebantur potius de eo, qui choream ducit. Vid. Athen. XIV. p. 633. B. et Pollucem IX. 41. Hic notes simul, verba illa, proprie unum excellentius genus notantia, dici etiam de reliquis duobus stasis maneribus. Conf. notam *σκεψόμεθα* δὴ κ. τ. λ. ad *ῥ. ζ'*. Similiter ipsum *λειτουργεῖν* nunc de solis ministeriis pacis ponitur, nunc ita, ut bellica complectatur. Hoc imprimis notandum.

ⁱ Vid. Xenoph. de Mag. equit. off. c. 1. extr. Demosth. Philipp. I. *ῥ. 50*. Plutarch. *Bellone an pace* c. f. Ath. p. 349. A. alios.

^k Dicuntur in hac locutione actores pro fabulis, plane ut in illa celebri, *Διονυσίαις, τραγωδοῖς καινοῖς*, de qua multa notavit Hemsterhus. ad Lucian. *T. I. p. 166*.

^l Huc pertinet munus in pompis sacris, et munus *ἀρχιθεωρίας*, cujus mentionem habent Lysias Orat. XXI. p. 700. Andocid. de Myster. p. 65. Aristot. *Ethic. Nicom.* IV. 4. et auctt. ap. Vandal. *Disertatt. laudl. VI. 4*. Valcken. ad Ammon. p. 94. et Ernest. ad Xenoph. *M. S. III.*

qui partes choragi receperat, primo loco oportebat deligere, quos producere in scenam vellet, et eos per artificem, quem *χοροδιδάσκαλον* vocabant, erudiendos et exercendos curare in iis artibus, in quibus sibi certatio esset futura, tum chorum vestibus ac coronis ad solennitatem ludorum aptis ornare, et omne choragium, id est instrumenta, quæcunque seu fabulæ docendæ seu alii spectaculo necessaria essent, privato sumtu præbere. Nihil enim dubitandum, quin ejusdem, qui choris scenicis sumtum suggereret, commissio totius ludi esset. Nam omnino chorum, tanquam fabulæ primariam partem, et eam, unde antiquitus omnis ratio scenæ effloruit, ita Græci usurpare consueverunt, ut verbi vis ad universam fabulam spectet. Sed satis de choragia.^m

Alterum, *γυμνασιαρχία*, pertinet ad ludos gymnicos, in quibus juvenus exercebatur, et similiter publice in Panathenæis, Hephæsteis, Prometheis et aliis solennibus commissiones fiebant. Præerant his *γυμνασιάρχου*, eodem fere, quo choragi, modo a tribubus delecti in certum tempus, modo longius illud, modo brevius, nonnunquam in unum mensem. Mandata iis erat gymnasii alicujus aut ephebei cura summa et potestas, ipsique exercere se volentibus oleum, pulverem palæstricum, atque alia, quæ usus posceret, suppeditabant, omninoque ludos apparabant.ⁿ Tertium munus, paullo rarius a veteribus commemoratum, ejus est, qui *ἑστιάτωρ* appellatur. Talem oportebat in sacris festorumque dierum lætitia tribulibus suis epulum dare; quod in illa vilitate rerum venalium, quam Athenis fuisse scimus, nisi forte mensa lautitiis opipare exstruenda erat, haud magnæ impensæ esse potuit. Id munus qui faceret, ex sua tribu sorte ducebatur, nisi si quis sponte se facturum ostendisset.^o Jam quærere libeat, quæ fuerit ratio sumtus, in unam-

3. 12. Fabulæ autem, sive tragicæ, sive comicæ, sive satyricæ, tribus tantum festis Bacchicis dabantur, Dionysiis urbanis magnificentissime, et illo tempore plures quam alias, interdum ad sedecim. De qua tota re vid. egregiam Diss. Bartholemii in Mem. de l'Ac. d. Inscr. et d. B. L. T. XXXIX. Itaque ubi commemorantur choragi in Panathenæis utrisque, in Thargeliis, in aliis solennibus, ibi de altero genere chororum, non de scenico, cogitandum est.

^m Accuratior tractatio rei hujus loci non est. Nihil igitur dixi de certatione choragorum, nihil de *ἀντιχορηγοῖς* (h. e. iis, a quibus certamen fiebat, cuique pro tribu sua) quod verbum rari usus legitimus apud Andocid. in Alcib. p. 121. et Nostrum in Midiam §. 17. ante med. §. 18. a med. nihil denique de præmiis, quorum honor ad ipsas tribus pertinebat, de tripodibus, a victore cum magna cærimonia consecratis

etc. Tamen conferre operæ pretium erit Aristoph. Ran. v. 94. ejusque Schol. ad v. 406. Antiphont. Orat. ult. *περὶ τοῦ χορευτοῦ*, Demosth. Midiam passim cum Argum. gr., adv. Phænipp. p. 1045. ed. R. Isæi Or. de Dicæog. hered. p. 113. De Apollod. hered. p. 187. et ex recentioribus, præter libros notos, Vandal. l. c. p. 675. seqq.

ⁿ De discrimine *γυμνασιάρχου* et *γυμναστοῦ* nota est admonitio Perizonii ad Ælian. V. H. II. 6. Ad reliqua conf. Schol. ad Orat. §. 4. in fin. Vandal. p. 584. seqq. et Corsin. Fast. Att. II. p. 133. Ex conjectura oleo adjeci pulverem, de cujus genere vide loca, quæ designat Casaub. ad Theophr. Char. 5.

^o Conf. Pollux III. 67. Harpocrat. v. *ἑστιάτωρ*. Salmas. Observatt. ad Jus Att. et Rom. p. 72. Hinc *ἑστιάων τὴν φυλὴν*, apud Demosth. in Midiam §. 44. et alibi.

quamque harum rerum necessario faciendi. Sed equidem nihil usquam legi relatum, nisi hoc, choragi fuisse munus sumtuosissimum, præsertim in tragœdia et Dionysiis magnis, sumtuosius etiam in certamine tibicinum, quam in aliis.^p Et narrat nescio quis apud Lysiam, triginta minas se choragum tragœdis, comœdis sedecim, Prometheus porro gymnasiarchum duodecim, rursus choro pyrri-chistarum Panathenæis magnis octo, parvis in eodem certamine septem, et cyclio choro tres impendisse.^q Ex quo intelligitur, tantum uni tragico muneri potuisse impendi, quantum quatuor aliis honeste sufficeret.

Pergamus ad alterum genus munerum, temporarium et extraordinarium, *εισφορὰν* et *τμηναρχίαν*. Quorum nominum prius significat pecuniam ad necessitates belli conferendam, unde præcipue stipendium militi persolveretur.^r Collationis hujus descriptio fiebat ex censu, varie pro usu rerum ac temporum. Strategorum cura erat, hoc et alterum munus bellicum ordinare, ad eaque vocare cives, ac lites et caussas forte de iis ortas judicare.^s Qua in re non raro hæc fraus versata est, ut qui cuiquam incommodare vellet, eum suffragiis suis in numerum ditissimorum aut superiorem classem adscriberet. Id quod ex Cleonis comminatione quadam apud Aristophanem apparet.^t Mox, Oratorum nostrorum sæculo, hoc omne onus legimus solis mille ac ducentis civibus impositum, tali ordine.^u Singulæ tribus (decem autem tribus erant Athenis) cen-

^p Demosth. in Midiam l. c. *Τραγηδοῖς κεχρησθῆναι ποτε οὗτος; ἔγω δ' αἰληταῖς ἀνδράσι· καὶ ὅτι τοῦτο τὸ ἀνάλασμα ἐκείνης τῆς ἀσπίδος πολλὴ πλεῖν ἔστιν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ δῆπου.* Miram est, quid intenderit pretium posterioris certaminis. Possunt fuisse rei aliæ caussæ, quas ignoramus. Unam conjecerim fuisse hanc, quod, quum fabulis agendis cives gratuitam operam darent, ad illud peregrini artifices conducendi essent. Et omnino apud veteres parva mercede contenti non erant tales artifices.

^q Lysias Orat. XXI. princ. Locus est classicus ac varii usus. Quare posthac eum apponemus *αὐτολεξεί*.

^r Solennia hic sunt *εισφέρειν χεῖματα*, *εισφέρειν εἰς τὸν πόλεμον*, *εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως*, *εισφορὰς εἰσφέρειν*, et de hominibus, qui id munus faciunt, *εἰσφέροντες*. Vide, ut unum ex numero antiquiorum citem, Lysia Orat. XII. p. 396. ibique Markl.

^s Vjd. Orat. adv. Phænipp. passim, et adv. Bæot. I. p. 996. ed. R. ubi Mantitheus, actor, ita ait: *Τίνα εἰ στρατηγὸν τρέπον ἔγγράφουσιν, ἢ εἰς συμμορίαν ἔγγράφουσιν; ἢ ἔαν τμηναρχὸν καθιστᾶντι; ἢ ἂν στρατεία τις ᾖ, τὸ ὄλον ἔσται, πότερος ἔσθ' ἢ*

ὁ κατελεγμένος; Formulæ hujus, *εἰς συμμορίαν ἔγγράφειν*, gemina illa est apud Aristophanem, *εἰς τοὺς πλουσίους ἔγγράφειν*, versibus mox ponendis. Omnino potestas Strategorum nota est, etiam hoc, quod illis idem jus fuit, ac Prytanibus, in urbe conciones et ecclesias habendi.

^t Equitt. v. 923.

Δόσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην, ἰποῦμενος ταῖς εἰσφοραῖς; ἔγω γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους σπεύσω σ' ὄσως ἂν ἔγγραφῆς.

^u Unus nobis hic sequendus est Ulpianus in his verbis (primam enim partem Scholii omitto, alienæ manus laciniam, et minus antiquam, ut opinor) ad Demosth. Or. Olynth. A. ad fin. *Δέκα οὖσαν φυλῶν καὶ ἑκάστης προβαλλομένης ἀπὸ ἑκατὸν εἴκοσι, συνέβη τοὺς πάντας εἶναι λειτουργοὺς χιλίους διακοσίους. Ἐμέριζεν οὖν αὐτοῖς ἀπὸ ἑξακκοσίου ἀνδρῶν, ἃ ἔστιν. ἀπὸ δεκά συμμορίων· πάλιν δὲ ἑκατὸν τῶν δέκα μερίδων τοῦτων ἕτεροι εἰς δύο, ἃ ἔστιν. εἰς τριακοσίους μὲν ἀνδρας, κατὰ πάντες δὲ συμμορίας. Οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τριακίσιοι οἱ πάντες πλοῦστοι, οἱ πᾶντοι· οἵτινες προεβέβησαν τῶν ἄλλων τε καὶ εἶχον αὐτοὺς ὑπακούοντας εἰς πάντα, ὅστε συμβαίνειν εἰς δύο μερίδας εἶναι:*

tenos vicenos, qui ditissimi essent, de suo corpore prodebant. Hi omnes in partes binas dispertiti efficiebant viginti classes, *συμμορίας*, sexagenorum capitum singulas, et in singulis tribubus binas. Ita collecti mille ducenti rursus in duas partes dividebantur, sexcentorum hominum utramque; easque rursus in binas, ut essent quatuor, unaquæque trecentorum. Isti vero trecenti, divitiis ceteram turbam anteeuntes, principes erant in conferendo, et urgente bello pecuniam representabant, quam deinde minus iniquo tempore a tenuioribus redigerent: quare eos dicto audientes habebant in rebus omnibus.^v Ex quo factum erat, ut omnes in duas partes divisi essent: siquidem qui ab utraque erant parte, quodammodo trecentis ditissimis, qui utrinque erant, adhærebant. Ceterum istæ classes habebant singulæ suos principes, *ἡγεμόνας συμμοριῶν*, itemque curatores, *ἐπιμελητὰς συμμοριῶν*.^w Horum alteri, copia divitiarum ceteris omnibus præstantes, videntur *συμμορίτας* suos ad muneris partes vocasse, et, si quis inter illos minus valeret, ejus ipsi partes sustinuisse: curatores autem in classibus eodem ministerio videntur functi esse, quo aliud notum genus curatorum in tribubus, *ἐπιμεληταὶ τῶν φυλῶν*, videlicet ut classes ad conventus convocarent, atque ad eas de communibus rebus referrent.

Hæc tota descriptio civium talis, qualem nunc retuli, quo tempore primum in *εἰσφοραῖς* sit inducta, nullus Oratorum nos docet. At vero Philochori fragmentum servatum est ex Attidæ,^x quod

τοὺς πάντας εἶγε οἱ τῶν ἐκατέρωθεν ἦσαν ὡςπὲρ ἠνωμένοι τοῖς ἐκατέρωθεν τριακοσίοις, τοῖς πλουσιωτέροις. Εἶχε δὲ ἐκάστη μερὶς τῶν τεσσάρων ἴδιον στρατηγὸν καὶ ἴδιον ῥήτορα· ὅμως δὲ πάλιν τῶν δευτέρων καὶ οἱ ῥήτορες καὶ οἱ στρατηγοὶ ὑπέϊκον τοῖς προτέροις. Quod h. l. est *προτελεῖν* vel *προεισφέρειν* τῶν ἄλλων, id habes etiam in *Midiana* §. 43. adv. *Phænipp.* p. 1046. ed. R. adv. *Polycl.* p. 1208. ed. R. Et inde *προεισφοραῖ*. Plane autem sentio cum *Vales.* ad *Harpocrat.* p. 73., ultima ista de *Strategis* et *Oratoribus* utrorumque falsa esse, et excuspta ex verbis auctoris male intellectis. De toto Scholio intelligi non vult *Valesius*.

^v Horum trecentorum in *Republ. Demosthenes Olynth. A.* §. 9., ubi *Scholion* illud legitur, clare meminit: *πρότερον μὲν γὰρ, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! εἰσφέρετε κατὰ συμμορίας· νυνὶ δὲ πολιτεύεσθε κατὰ συμμορίας.* *ῥήτωρ ἡγεμῶν ἐκατέρων, καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτοις, καὶ οἱ βοηθησόμενοι οἱ τριακοσίοι· οἱ δὲ ἄλλοι προγενέμησθε, οἱ μὲν ὡς τούτους, οἱ δὲ ὡς ἐκείνους.* Quæ ad verbum repetuntur ab auctore *Orat. περὶ συντάξεως* §. 7. Meminit eorundem etiam *Isæus*, qui relate paullo antecedit *Notstrum*, atque ille primus, ni fallor, in

Orat. de Philoctem. hered. p. 154. Ubi quod est ἐν τοῖς τριακοσίοις εἰσφέρειν, ab eodem alibi dicitur ἐν πρώτοις, de *Apollod. hered.* p. 187. *Lysias*, quamvis sæpe de omni genere munerum loquatur, nusquam nec trecentorum, nec *symmoriarum* mentionem intulit.

^w Vid. *Harpocr.* v. *ἡγεμῶν συμμορίας*, et *Pollux III.* 53. Decem annos eum locum tenuit *Demosthenes*, quem vid. de *Cor.* §. λ'. ante med. et §. 47'. ad fin. in *Mid.* §. 44. in *Aphob. II.* p. 836. ed. R. alibi. *Rarius* alterum vocabulum occurrat, *ἐπιμελητῆς συμμορίας*, ut in *Everg.* et *Mnesib.* p. 1145. ed. R. et in sola *trierarchia*.

^x Apud *Harpocr.* et alios in v. *συμμορία*. Petitus et ejus assectæ hoc fragmentum ad solam *trierarchiam* trahunt, neque omnino quidquam de *symmoriis* dicunt in *εἰσφοραῖς*, velut in illis talis descriptio nulla fuerit. Inde plura turbata sunt in hac disputatione. Ego accuratius distinctis locis, quæ alterius utrius generis *symmoriarum* mentionem habent, non dubitavi, quia ratio, initio usitata in *εἰσφοραῖς*, serius demum migravit in *trierarchiam*. Putes etiam, rem deinde obsolevisse in *εἰσφοραῖς*, quum *Orator* di-

docet simpliciter, Populum in symmorias divisum esse Nausinico Arch. Olymp. 100, 3. Quæ res licet illum unum auctorem habeat, tantumque universe prodita sit, et eo modo, quo Grammatici abuti solent, id est, non disertis verbis auctoris, sed per compendium; veri tamen per est simile, Philochori narrationem ad εἰσφορὰς pertinere, præsertim quum in iis novum ordinem quendam illo Archonte inductum ipse Orator noster non obscure significet.^y Adde præterea, quod ante Olymp. 100, 3. apud nullum veterum, qui supersunt, ne nomen quidem symmoriæ in neutro genere bellici muneris occurrit.^z Ceterum vehementer cives pressit hoc onus. Nam quodam tempore reperimus eos quintam partem annuorum reddituum contulisse; quin etiam, si quis plures domos fundosve possidebat, eum probabile est totidem nominibus in classem esse adscriptum.^a

Sequitur trierarchia, onus olim molestius et sumtuosius ceteris omnibus, etiam hodie, quanquam sine sumtu, molestissimum, si quis rationem ejus penitus cognoscere cupiat. Quippe quæ passim veteres de ea dixerunt, diligenter in unum conducta cæcam faciunt molem rerum, cui lucis aliquid afferre difficillimum est. Nam quum aliam aliis temporibus trierarchiæ rationem fuisse, totumque ordinem identidem immutatum esse constet, harum immutationum vel nulla, vel tenuissima nobis in libris veterum vestigia relicta sunt. In his autem rebus nemo ignorat, quam parum sciatur, nisi quis tempora sciat, et ad annum suum quodque redegerit. Quod ni fiat, ne id quidem bene explicari poterit, quid sit trierarchus. Nihil enim nos juvat, si quis cum vulgo narrat, civem esse, qui navem bellicam, armamenta navalia, remiges, alia ejus generis præbuerit. Nos igitur disputationem nostram ita instituemus, ut primum paucis quæramus de antiquiore ætate, tum ordine enarremus, quæ nostri Oratoris sæculo mutata esse videantur.

Jam quadringentos olim ad functionem trierarchiæ esse delectos, apud unum Xenophontem legimus.^b Sed nihil hic de ratione deli-

cat in Olynth. A. §. S'. Πρώτερον εἰσφέρειτε κατὰ συμμερίας· νυνὶ δὲ κ. τ. λ. Oratio autem hæc habita est Olymp. 107, 4.

^y In Androt. p. 606. ed. R. Ubi in transcurso attinguntur εἰσφορὰι αἱ ἀπὸ Νausinίκου. Quas propter Philochori locum potius intellexerim esse collationes Nausinico Arch. institutas, quam Nausinicum quæstorem quendam, ut apud Reisk. est in Ind. Demosth. histor. Conf. Taylorum in Not. §. 15. et Corsini F. A. T. III. p. 301.

^z Unus locus est, qui huic sententiæ ob stare videatur, apud Isæum. Vid. notam r p. 378.

^a Propter posterius vid. Orat. adv. Polycl. p. 1208. ed. R. Prius illud factum est certe circ. Olymp. 103., teste Orat. I. in Aphob. p. 815. ed. R., ejus loci causa Oratiouem eam laudat Harpocr. l. c. Discimus inde, et ex II. in Aphob. p. 836., collatas tum Demosthenis nomine a tutoribus ejus esse de minis vicenis quinis drachmas quingenas, quæ est, ut dixi, quinta pars. Apponitur, non plus dedisse Timotheum Cononis, et ditissimos. Orationes illæ omnium primæ fuerunt Nostro, habitæ Olymp. 104, 1. Utile erit in his rebus, quoad poterit, ubique auctoritatum tempora annotare.

^b De Republ. Athen. III. 4. Τριήραγ-

gendi, nihil, quantæ illis curæ classis fuerit. Itaque advocandi sunt supparis ætatis testes, Aristophanes et Thucydides.^c Quorum fide hoc ponere certum licet, belli Peloponnesiaci tempore trierarchos naves accepisse de publico ædificatas, nihilque aliud ab ipsis exactum esse, nisi ut naves remigio et armamentis instruerent, tuerenturque. Ne victum quidem aut stipendium classiariis dare videtur trierarchus debuisse: si quis hæc vel etiam alia plura ex privato addebat, liberalitas ea erat, non munus lege impositum. Verum hic quoque interdum factum est, ut cives cogentur plus, quam præscriptum et imperatum esset, impendere. Scilicet Stratego, qui malevoli essent in aliquem, navem ei attribuere solebant vitiosam et mutilatam, quæ quamprimum refici, ac tantum non de integro fabricari deberet. Omnino putes, jam tum trierarchiam magni sumtus fuisse.^d

Demosthenis autem ætate res plures commutationes habuit, variis legibus alio atque alio modo comparata.^e Imprimis sæpe numerus hominum uni navi attributorum variavit, pro eo ut temporis difficultas ferebat, quum pauciores in dies fierent, qui opibus valerent, et tantos sumtus tolerare possent. Primum bini tantum una navi adornanda occupabantur, quo modo rem apud Oratorem reperimus constitutam Olymp. 104, 1. et 4.^f Neque tamen intra hunc numerum substitit, sed nonnunquam advocati ad unam navem sunt terni, quini, seni, deni, etiam quinideni.^g Coibant tales so-

χοι καθίστανται τετρακόσιοι ἐκάστου ἐνιαυτοῦ, καὶ τούτων τοῖς βουλομένοις διαδικάζαι ὅσα ἔτη.

^c Alter in Equit. v. 913. ibique Schol. et Ran. v. 1096. Thucyd. VI. 31. Conf. Isocrat. adv. Callim. p. 565. A. Ad idem tempus, aut antiquius etiam, spectant fortasse, quæ Pollux VIII. 108. et Hesych. v. ναύκλαροι habent de naucrariis. Ibi vid. Intpp. Sed de hac tota re parum habemus explorati.

^d Is certe, qui munera magnificentissime a se obita jactat apud Lysiam l. c., septem annis narrat sex talenta a se in hoc munere effusa.

^e Demosth. de Cor. §. λά. Καίτοι κατὰ τοὺς πρωτέρους νόμους κ. τ. λ. Ita is et alibi loquitur de pluribus legibus propter rem trierarchicam latis. Nulla harum superest.

^f Orat. in Midiam §. 43. Καὶ γὰρ κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς ἐπηρεάρχουν, εὐθὺς ἐκ παιδῶν ἐξελεθῶν, ὅτε σύνδου ἦμεν οἱ τριήραρχοι. Atqui Demosthenes in album civium relatus est Olymp. 103, 3. anno ætatis XIX. Ergo illud, εὐθὺς ἐκ παιδῶν ἐξελεθῶν, pertinet ad Olymp. 103. exeuntem, vel incuntem 104. Prætulit autem Olymp. 104, 1. propter ea, quæ narrantur in

Or. II. adv. Aphob. p. 841. ed. R. De altero numero conf. Orat. adv. Polyblem p. 1218. et ad hunc locum Petit. LL. AA. p. 359.

^g Ulpian. ad Orat. Mid. §. 43. Πολλὰ περὶ τὰς τριηραρχίας ἐγένοντο μεταβολαὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀναλάματος. Καὶ ὅτε μὲν σύνδου ἦσαν ὅτε δὲ, σύντρεις· καὶ ὅτε δέ, καὶ δέκα τριήραρχοι· ὅτε δὲ χίλιοι. Ὁ γοῦν Δημοσθένης ὕστερον δυοῖν τριήραν ἓνα τριήραρχον ἐποίησε. Καὶ ὅτε μὲν ἡ πόλις τὴν κατασκευὴν καὶ τοὺς ναύτας ἐδίδου, καὶ μόνον τὴν ναῦν ὁ τριήραρχος παρείχε· ὅτε δὲ σύμπαντα οἴκοθεν οἱ τριήραρχοι παρείχον. De trinis etiam sequens Scholion loquitur, cetera ineptum: Τὴν τριήρην ἐπλήρουν ἡ σύντρεις, ἡ ὄσοι δήποτε. In prioribus Petitus rejicit verba, ὅτε δὲ χίλιοι, omnino me probante, saltem in illo contextu. At quod idem in iis, quæ proxime præcedunt, emendat, ὅτε δ' ἐκκαίδεκα, illud non imiter. Plura hic spectantia vetus scriptor scire potuit, quorum auctores hodie deficiunt. Ceterum cum Ulpiani auctoritate conjunxi verba Hyperidis ap. Harpocr. v. συμμορία. Nam ibi quoque de conjecturis Petiti, pessimi conjectoris, consentio cum Wesseling. Temerarium est, in dubiis et incertis testimonia refingere. Id

cietates permixti opulentiores cum minus opulentis, ea conditione, ut omnes æqualiter conferrent, ne nimium premerentur ii, qui singuli per se parandæ navi impares essent, aut videri vellent. Omnino videtur trierarchia ab opulentioribus sæpius ad suum compendium ordinata esse, et eo quidem tempore, in quo nunc versamur, prope liberum cuique arbitrium permissum, in quam portionem impensæ venire vellet. Itaque factum est aliquando, ut plane viderentur defore, qui munus ex ordine obirent. Id quod colligi puto posse ex eo, quod Olymp. 105, 3. existisse primum traduntur voluntarii trierarchi.^b Sed horum quæ ratio fuerit ac descriptio, non traditur, immo ne id quidem constat, an forte illi operam suam duntaxat ad unius belli Euboici necessitatem obtulerint.

Utut est, proximo statim intervallo mutatio placuit. Constituti sunt ad trierarchiam, quod jam prius in *εισφοραῖς* factum erat, mille ac ducenti cives ex numero eorum, qui domos, fundos, alia quæ moveri non possent, numosque, seu fenore seu apud mensam publicam occupatos, possidebant.ⁱ Id corpus autem non puto omnino ex iisdem compositum fuisse, qui essent in classibus *εισφερόντων*: videntur potius ex iis, quibus modicæ divitiæ essent, plures in solis *εισφοραῖς* contulisse, vacasse contra a trierarchia.^k Constitutæ igitur ad hanc quoque viginti symmoriæ, sexagenorum hominum singulæ, ex quibus etiam plures, quam ante, unius navis caussa jungebantur; dubium tamen an manente illo delecto ordine trecentorum.^l Atque hæc ratio trierarchiæ faciendæ vocata est *συντέλεια*, id est *contributio*, et *συντελεῖς*, ex quibus societates istæ fiebant.^m Cujus rationis, etsi quasi prætereundo, ita tamen Orator

qui facit, ipse quasi regulam, qua utendum est, incurvat.

^b Tribus verbis rem, tanquam notam auditoribus, tangit Demosth. de Cor. §. 28. Nobis adeo de tempore dubitare liceret, absque Diodoro Siculo si essemus XVI. 7. Conf. A. Schotti Vit. Demosth. ad Olymp. 105, 3.

ⁱ Haud scio, an constitutio facta sit νόμο τῷ τοῦ Περιάνδρου, καθ' ὃν αἱ συμμερίαι συνετάχθησαν, cujus obiter his verbis meminit Noster adv. Everg. et Mnesib. p. 1145. ed. R. Sed desero conjecturam, dum cogito, plures leges de trierarchia affuisse. Id vero non video, quare nonnulli Periandri legem, non aliunde notam, ad illam descriptionem symmoriarum, quam Nausinio Archi. factam vidimus, referre, vel ipsum Periandrum descriptionis illius auctorem facere voluerint. Scilicet putarunt, symmorias pertinere ad solam trierarchiam. Quod, nisi me omnia fallunt, falsissimum est.

^k Non videor mihi abuti verbis Orat. nostræ §. 4. Οὐκοῦν οἱ μὲν ἐλάττω κερτη-

μένοι τοῦ τριηραρχίας ἄξια ἔχειν, ἐν ταῖς εἰσφοραῖς συντελοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον· οἱ δ' ἐφικνούμενοι τοῦ τριηραρχεῖν, εἰς ἀμφοτέρω ὑμῖν ὑπάρξουσιν χρίσσιμοι, καὶ τριηραρχεῖν καὶ εἰσφέρειν.

^l Dubitatio mea tum alias causas habet, tum hanc, quod in Orat. περὶ συμμεριῶν nihil legitur de trecentis. Quamquam silentiū hujus vim haud magnam puto, quam nihil in eo insit, unde illos non fuisse intelligatur. At meminit trecentorum Oratio in Phænippum. Meminit sane; nasquam tamen certum indicium habet, utro de munere agatur, de trierarchia, an de *εισφοραῖς*. Legimus quidem ibi in Argum. Græco hæc: Ἦν σύνταγμα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τριακοσίων ἀνδρῶν κατὰ τὸν πλοῦτον ἐξαιρεγμένον, οἷς ἀνεκείντο τῶν λειτουργιῶν αἱ μείζονες h. e. *liturgia extraordinaria*. Sed quis nos doceat, de quo tempore hic scriptor loquatur, quam Orationis ipsius tempus incertum sit?

^m Etymol. M. et eodem fere modo Harpocr. γ. συντελεῖς. Οἱ τριηραρχοῦντες νεῦς

in hoc libroⁿ mentionem facit, ut eam Olymp. 106, 2. plane receptam putari oporteat. Quod quidem eo facere licebit confidentius, quia in alia Oratione, quam insequenti anno de ordinandis symmoriis habuit, ejusdem contributionis in trierarchia receptæ et viginti symmoriarum nominatim meminit.^o Accedit etiam Oratio Midiana, in qua tale est indicium rei, ut ea haud multo ante, quam ista causa ageretur, instituta videri debeat.^p Pertinet vero causa Midiana ad Olymp. 106, 4.^q Jam annum si quæras, quo contributio trierarchica fieri cœperit, nihil diserte de eo relatum invenias; tamen quum id institutum primis annis Olympiadis 106. valuisse, ea, quæ modo scripsi, luculenter monstrent, Oratio autem adversus Polyclem fidem faciat, Olymp. 104, 4. id nondum in usu fuisse: relinquatur una Olymp. 105., in qua initia latere videantur. Atque huic computationi forsitan etiam aliunde probabilitas addi possit.^r

μιάς ἅμα ἐπεμελοῦντο, συντελεῖς ἐλέγοντο. Τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται. Quodsi Antiphontis auctoritas, quam Harpocr. addit, loco suo posita est, pertinuit ea ad aliud genus *συντελείας*. Idque ipsa inscriptio Orationis probabile facit.

ⁿ Vid. §. ζ'. in fin.

^o Animadvertenda ibi imprimis sunt hæc §. ε'. Οἶμαι δεῖν ποιῆσαι συμμορίας εἰκοσιν, ὡς περ νῦν εἰσίν, ἐξήκοντα σώματα ἔχουσαν ἐκάστην. Quod Orationem refero ad Olymp. 106, 3., in eo sequor Dionysium Halic. Ep. ad Ammæum §. 4., ubi primam illam ponit publicarum Oratt., et habitat Diotimo Arch.

^p Orat. in Mid. §. 43. Οὔτος (ὁ Μειδίας) γενοῦς ἔτη πενήκοντα ἴσως ἢ μικρὸν ἐλάττω οὐδὲν ἐμαυτοῦ πλείους λειτουργίας ἑμαυτοῦ λειτούργηκεν, ὅς δύο καὶ τριάκοντα ἔτη γέγονα. Καθ' ἡμᾶς μὲν κατ' ἐμῆς τοὺς χρόνους ἐτεινέρας χροῦν, εὐδὴς ἐκ παιδῶν ἐξελάσαν, ὅτε σύγδος ἤμεν οἱ τριήραρχοι, καὶ τὰ ἀναλώματα πάντα ἐκ τῶν ἰδίων οἰκῶν, καὶ τὰς ναῦς ἐπληροῦμεν αὐτοί· οὗτος δέ, ὅτε μὲν κατὰ ταύτην τὴν ἡλικίαν ἦν, καθ' ἣν ἐγὼ νῦν, οὐδέπω λειτουργεῖν ἤρχετο, τὴν αὐτὰ δὲ τοῦ πράγματος ἤσπται, ὅτε πρῶτον μὲν διακοσίους καὶ χιλίους πεποιήκατε συντελεῖς ἡμεῖς.

^q Sic scribendo, effugimus necessitatem quærendi de anno Orationis, sive scriptæ modo, sive etiam habitæ. Namque id ipsum dubitatur, an habitæ sit; et merito. Causa autem assignari debet Olymp. 106, 4., si Demosthenes recte locutus est, quum dixit l. c., annum ætatis se agere XXXIII. At Dionys. Halic. Ep. ad Ammæum l. c. Orationem refert scriptam esse Callimacho Arch. Olymp. 107, 4. Quæ diversitas nihil nos moveret propter illud, quod supra de calculis

Dionysii dixi in nota f. p. 360., nisi Orator ibi res gestas commemoraret, quas demum post Olymp. 106. gestas historia ponit. Sed hoc in loco nihil interest nosse, quo anno scripta sit Oratio: id interest, quo anno ejus causa sit ponenda. Scilicet hæc duo diversa sunt non parum.

^r Tentavit hoc facere ex Orat. adv. Evergum et Mnesibulum Petitus p. 366. Isti tamen argumento non confiderem, nisi alia essent et majora. Sed locus est apud Isæum de Apollod. hered. p. 181., qui locus acutiori lectori nostram rationem nonnihil turbare possit videri. Ὁ μὲν γὰρ πατρὸς αὐτοῦ τὰς τε ἄλλας ἀπάσας λειτουργίας λειτούργηκε, καὶ τριηραρχῶν τὸν πάντα χρόνον διετέλεσεν· οὐκ ἐκ συμμορίας τὴν ναῦν ποιησάμενος, ὡς περ οἱ νῦν, ἀλλ' ἐκ τῶν αὐτοῦ δαπανῶν· οὐδὲ δεύτερος αὐτὸς ἂν, ἀλλὰ καταμίνας· οὐδὲ δύο ἔτη διαλιπῶν, ἀλλὰ συνεχῶς κ. τ. λ. Ita h. l. symmoriarum ordo memoratur, tanquam nuper institutus. Isæi autem ætas paulo superior est, quippe quem Demosthenis magistrum fuisse tradunt. Universe aliquis respondeat, et illius Orationis, et aliarum plurimarum ejusdem auctoris, dubia et incerta tempora esse. Sed melior responsio parata est ex hoc, quod plura fidem faciunt, Isæum adhuc primis annis Philippi regnantis, id est Olymp. 105., non modo superstitem fuisse, sed et causis scribendis operam dedisse. Vid. Ionesii Not. ad Isæum anglice translatum p. 162. seq. Alter locus ex Demosth. adv. Bæotum in mentem recurrit, ante prolatus ille in nota s. p. 373., qui et ipse offensione non caret. Nam si quis premat particulam disjunctivam ἢ, aut, facile inde extricet, tum temporis nihiludum symmoriis commune fu-

Hac igitur ratione ac descriptione pro fundamento usus est Demosthenes in novis consiliis, quæ in ea Oratione, quam vulgo *περι συμμοριῶν* inscribunt, proposuit tum, quum Artaxerxes Ochus expeditionem in Athenienses facturus dicebatur. Quando enim Populus ad istum rumorem tumultuari cœperat, quasque ducem quærere, qui instructo exercitu Persis ultro obviam procederet, Orator temerarium id esse videns, nec tamen aperte dissuadere aut damnare ausus, prius censuit de bellico apparatu cogitandum, et quoniam modo copię suppetere propulsando tanto bello possent.⁸ Itaque de classe et trierarchia quærît potissimum. Sed nihil fere aliud agit, nisi ut rationem, quam descripsimus, corrigat, turbatam restituat, restitutam novo modo ordinet. Nam quum nimis multi ex illis mille ac ducentis excusationes obeundi muneris haberent,⁴ postulare cœpit, ut legerentur omnino duo millia. Ex his, demta multitudine excusandorum, vix plures quam pristinum numerum mille ac ducentorum superfore, at certum illum, paratumque. Eos porro describendos esse in viginti symmorias, sexagenorum capitum singulas, hasque rursus in quinas decurias, unamquamque duodenorum. In eas decurias pro modo census ita cives referendos esse, ut ditissimo cuique tenuissimi subjungerentur. Ab his centum decuriis comparari facile posse classem trecentarum triremium, si ternas singulæ decuriæ darent, singulæ symmorïæ quinasdenas. Sed reliqua melius apud ipsum auctorem legi poterunt.¹¹

Quæ vero ibi leguntur omnia, non eo disputata sunt modo, quo solet id, quod in formulam legis redigi debet. Neque latam legem in illam sententiam reperiri arbitror. Immo res trierarchica paullo post Olymp. 106. rursus cœpta est perturbari.¹² Imprimis invalescit, legibusque adeo firmatur consuetudo, ut sedeni ad unam navem conferant, sine ullo discrimine census, et ut omnes cives ab anno ætatis vicesimo quinto in quadragesimum ad partes veniant, decimam sextam sumtuum præbendo.¹³ Qua ratione *συμπλείας*

isse cum trierarchia. Atqui licet nec hujus Orationis annum exploratum habeamus, tamen probabile est, eum incidere in Olymp. 108. Vid. Dionys. Hal. de Dinarcho T. V. p. 665. bene correctum a Corsino F. A. T. IV. p. 50. Quid ergo? Aut illo anno symmoriarum descriptio prorsus a trierarchis neglecta est, aut, aliter accepto loco, vis particulæ minus est premenda. Omnino hoc præceptum teneamus in historia, ut testimonia scriptorum obscuriora ex iis, quæ clara et perspicua sunt, explicemus.

⁸ Conf. Dionys. Halic. Art. rhet. §. 7. et 10.

⁴ Variæ fuerunt illæ. Partem profert Orator §. 4. Quare non est mirum, si

vulgaris usus loquendi pro mille ducentis olim usurpavit mille. Quod ex deperditis Orationibus notavit Harpocr. v. *χιλίαι διακόσται*.

¹¹ Orat. *περὶ συμμοριῶν* §. 4. sqq. Potiora ex ea excerpit G. Budæus l. c. p. 532. seqq.

¹² Juvabit comparare Demosth. Philipp. I. §. 18. sqq. cum eo loco, quem mox laudabo ex Orat. de Cor. Nempe Philippica illa habita est Olymp. 107.

¹³ Loco classico uti cœpimus ex Oratione de Corona, et nunc quidem lege seu catalogo §. 1. Quæ verba utinam ab omni parte clara essent. Nunc laboramus maxime in his, *ἐκ τῶν ἐν τοῖς λόχοις συμπλείας*, in quibus vellem minus muti

nihil iniquius fuit, nihil publice incommodius. Primum pauper jure queri poterat, sese ditissimis exæquari, velut ii, quibus hodie a principibus tributum in capita æqualiter imperatur. Tum divites simul illud detrectare, quod pro habitu opum sustinere debuissent, sæpeque adeo hanc tantulam partem impendere gravari, et onus variis artibus omnino a se in tenuiores transferre.^x Ita res, divitibus utilissima, inutilis Civitati exstitit et perniciosa. Etenim si quod subito bellum ineundum aut periculum propulsandum erat, vel prorsus deficiebant, qui naves instruerent, vel classis male ac post tempus comparata exhibat; unde factum, ut Respubl. occasiones gerendarum rerum prætermittere deberet, et detrimenta acciperet. Adeo laborare pessimo publico rem navalem, Demosthenes non amplius ferendum ratus, novam descriptionem excogitavit, per quam contributio sedenorum sublata, itemque nomen *συντελῶν*, quo se trierarchi adhuc vocabant, usurpari desitum est. Factum id est lege, quam, licet acriter obnisis divitibus et principibus symmōriarum, pertulit tamen ille Olymp., ut videtur, 109, 3.^y Ea ex lege, qui divites adhuc exiguum decimæ sextæ partis sumtum, aut ne hunc quidem, toleraverant, non raro singuli coacti sunt unam navem soli, vel etiam plus una instruere.^z Namque ad censum nunc perducta res, ætatis nulla ratio habita. Videlicet opibus civium tanquam in unum collatis, decem cuique triremi talenta assignabantur, ita, ut qui decem talentis census esset, eum solum oporteret triremem suam apparare; qui viginti talentis, duas; quibus vero major erat census, eorum nemini, quantumvis opulento, plus quam tres triremes et una scapha imperaretur. Contra illorum, quorum minor census erat decem talentis, modo bini, modo terni, modo plures in unum corpus jungebantur, usque dum decem talentum summa confieret ex pecunia, quam quisque pro rata portione numeraret. At vero quam multi ex hac lege ad trierarchiam vocari potuerunt? Tacet Demosthenes, ut est omnino paullo brevior, ubi de hoc merito suo loquitur, in iis præsertim, quæ ad declarandum novum ordinem pertinent. Sed Hyperides

essent Intpp. Neque iis difficultas tollitur, quæ habet auctor Miscell. Defens. ad Jus. Att. et Rom. p. 135. seq. Nihil tamen illa res ad nos et nostrum institutum. Magis attinet, legis illius, a Demosthene abrogatæ, tempus scire. Sed ne hoc quidem, nisi conjecturis incertis, assequi licet. Vid. Petikum p. 360.

^x Vid. Orat. de Cor. §. λ'. seqq. et in Midiam §. 43.

^y Dubitanter locutus sum. Nam qui Archon a Demosthene §. λ'. ponitur, Polyces, nullus apparet in fastis. Pessimè illum Meursius de Archont. IV.

14. eundem habuit ac Philoclem, qui magistratum gessit Olymp. 114, 3. quo anno mortuus est Orator. Istius rationem refellens Petitus p. 362. Polyclem pseudonymum Archontem facit Olymp. 110, 2. rationibus non plane futilibus. Corsinum tamen potius sequor, qui pseudonymum Arch. ponit Olymp. 109, 3. anno, quo verus Archon fuit Sosigenes. Vid. Corsini F. A. T. I. p. 351. T. IV. p. 36.

^z Hac pertinent verba Scholii ad Orat. in Midiam, supra prolata: 'Ο γοῦν Δημοσθένης ἕσπερον δυοῖν τριῶν ἓνα τεύχεσσι γὰρ ἐσπίνασε.

apud Harpocratonem et Pollux^a testantur, ab Oratore nostro trecentos lege lata ad trierarchiam vocatos. Sæpe multumque dubitavi, quænam ista esset lex, eademne nostræ, an alia. Nihil enim in eo loco Demosthenis, quo nunc utimur, de trecentis. Ne quem tamen hoc postea fallat, uti me diu fefellit: primum nihil legimus in eo loco, quod adversetur Hyperidis auctoritati: immo divites isti, quos gravatos dicit lege sua, quod defunctis antea exiguo sumtu in posterum onus pro censu subeundum esset, isti, inquam, facile pro trecentis illis haberi possunt. Deinde quum nusquam ullius legis, præter illam a se de re trierarchica latæ, meminerit, nostri loci ea est ratio, ut, si quam alias tulisset, id non videatur sane silentio transiturus fuisse. Ita sponte eo nos conjectura fert, ut Hyperidem de ipsa hac lege, Olymp. 109, 3. lata, non de alia loqui dicamus.^b De illa autem *παρὰ νόμων* accusatus Demosthenes est a Patrocle quodam.^c Verum is causa cecidit, narrante auctore in eadem Oratione de corona, quam Olymp. 112, 3. habitam constat, ubi tota legis commemoratio talis est, qualem quisque intelligat non nisi de recepta et valente esse potuisse. Jam ab hoc inde tempore quid factum sit de trierarchia, nos fugit, destitutos omnibus testimoniis auctorum.

Non minus autem variatum est in parte impensarum, quam trierarchi ferre debebant. Primo tempore quum quadringenti essent, vidimus triremes publico sumtu ædificatas, illos nihil addidisse de suo, præter *πληρώματα* et *σκεύη*. Tum vero illorum quisque fere navem præfectus conscendebat, et militiam ipse sequebatur. Post-hac quando duo vel tres ad unius navis societatem coibant, sumtum inter se ita partiebantur, ut nihil Republ. erogasse videatur.^d Mox mille ducenti successere, ex quo societas quæque solam navem præbebat ædificatam, publice addebantur armamenta, nautæ et *σκεύη τριηραρχικά*: quas res, exacto munere, quisque vel ei, qui successurus erat, vel Reipubl. reddere debebat.^e Sed trierarchi

^a Harpocr. v. *συμμορία*, et Pollux VIII. 100. Ibi quid sibi Kuhnii velit, non in omnibus assequor.

^b Addi ad hæc potest Dinarchus Orat. in Demosth. p. 33., adversario probri loco objiciens legem, quam nemo dubitet eandem esse, qua ipse de Cor. gloriatur. *Εἰσὶ τινες, ἰνὸν ἡ δικαστηρίῳ τῶν ἐν τοῖς τριακοσίοις γεγεννημένων, ὅδ' οὗτος ἐπίθει τὸν περὶ τριηραρχῶν νόμον. Οὐ φράσσετε τοῖς πλησίον, ὅτι τρία τάλαντα λαβὼν μετέγραφε καὶ μετεσκευάζε τὸν νόμον καθ' ἑκάστην ἑκκλησίαν;* Vix Dinarchus sic meminisset *trecentorum*, nisi lex ad illos onus transtulisset.

^c Etiam Æschinem, perpetuum suum in Republ. adversarium, narrat Demosth. *ibid.* §. 44. subornatum fuisse a principi-

bus symmoriarum, ut legem dissolveret. Fortasse ergo is in subscriptoribus Patroclis fuit. Nam de eadem lege ibi Demosthenem intelligendum arbitror.

^d Vid. Orat. in Midiam §. 43. et ibi Schol. et paullo ante eundem Schol. §. 23. ad fin.

^e Vid. *ibid.* §. 43. et Orat. in Everg. et Mnesib. passim. Interdum factum est, ut ultra præscriptum conferrent, qui studium suum in Rempubl. vellent ostentare, ut Apollodorus se fecisse narrat apud Demosth. de Cor. trierarch. p. 1229. ed. R. *Τὰ σκεύη, ἕσα δὲ παρέχειν τὴν πόλιν τοῖς τριηραρχοῖς, ἐγὼ μὲν ἐκ τῶν ἰδίων ἀνήλωσα, καὶ τῶν δημοσίων ἔλαβον οὐδὲν· οὗτοι δ' ὑμετέροις κίχρηται, καὶ τῶν σφετέρων οὐδὲν εἰς ταῦτα προείνται.* Omni-

vocabulum antiquam et propriam potestatem, qua præfectum triremis signarat, jam tum exuisse putandum est. Nam qui contribuerant, sæpe domi residebant, alio quopiam ad navem amandato. Scilicet in morem venerat locatio trierarchiæ, haudquaquam utilis Civitati res. Unus *συντελῶν*, otiosus forte aut aliqua de causa expeditionem quæstui habiturus, pecuniam a sociis exigebat, eaque collecta solus militabat. Ita vero de iis, quæ male facta aut curata in munere essent, non redemptori erat ratio reddenda, sed illis, qui locaverant.^f

Ex his, quæ disputavi, facilis est existimatio, quam onerosa munera fuerint, quantumque tum periculi habuerit, divitem esse. Et postulabat Civitas quasi jure suo, uti facultates quisque suas in publica commoda et ornamenta profunderet, non laborans illa, quin quis choragiis aut trierarchiis ad egestatum redigeretur.^g Itaque apud Oratores legimus accidisse non raro, ut qui opibus valeret, opes, quacunque arte posset, dissimularet. Contra non deerant florente Republ., qui, popularis auræ captandæ, quam opum, cupidiores, munera libenter reciperent, et vel multo plus insumendo, vel sæpius repetendo, quam opus esset, suum in cives studium jactarent.^h Neque vero occasiones omnes enumeravimus,

nō insignis materia fuit laudis et gratiæ apud multitudinem, si quis munera liberaliter et magnifice fecerat; contra magnum probrum, si quis ea defugerat, aut fecerat sordide. Vid. Lysiæ Or. VII. p. 285. XVIII. p. 603. Isæi Or. de Dicæog. hered. p. 109. de Philoctem. hered. p. 154. Demosth. in Cherson. §. ιγ'. et passim alibi.

^f Vid. Or. Mid. l. c. et §. 23. cum Schol. et Or. adv. Polycl. seu *περὶ τοῦ ἐπιτηρηαρχήματος* p. 1223. ed. R. de Cor. trierarch. l. c. etc. Talento fere locabatur trierarchia in annum. Unde magnitudo muneris cognosci potest.

^g Vid. Xenoph. de Rep. Athen. I. 13. Sape igitur cives querebantur in judiciis, se bona sua *καταλειπουργῆσαι, καταχορηγῆσαι* et rel. Conf. facelos versus Antiphanis ap. Athen. III. p. 103. F. Sed ne quæras, a quo censu aliquis in numerum *πάν λειτουργούντων* receptus sit, et quinam sint in Orat. §. ζ'. *οὐ ἐλάττω τῶν κινῶν κεκτημένοι*: unus huc spectat locus ex Orat. I. in Aphob. p. 833. ed. R. Unde saltem hoc intelligitur, non temere quenquam, cujus census non excederet summam 2 talentum, ad munera encycelia seu solennia adigi potuisse. De hisce muneribus solis ibi capienda vox, *λειτουργεῖν*.

^h Nam nemo nisi annis alternis ad liturgiam adigi poterat, *ἐν νόμων πάλαι κυρίων*. Vid. Orat. §. δ'. et Isæi locum, appositum

in nota r. p. 378. Notabile hic imprimis est exemplum ejus, qui a Lysia defenditur in *ἀπολογία δωροδοκίας* Orat. XXI. Is paucis annis enormem summam variis muneribus obeundis impenderat, tantam, ut ne quartam quidem partem legibus se debuisset dicat. Verba, unde jam ante profecimus, ipsa huc transcribam, additis rationibus pecuniæ nostræ. Ἐγὼ γὰρ, inquit, *ἔδοκίμασθην μὲν ἐπὶ Θεοπίμπου ἀρχοντος, καταστάς δὲ χορηγὸς τραγῳδοῦς, ἀνήλωσα τριακοντα μνᾶς*. (637 imperial. 12 gr. convent.) *καὶ τρίτῳ μὲν Ἰσθαγόριος νικησῶν ἀνδρικῶν χορῶν, διςχιλίας δραχμᾶς*. (425 imp.) *ἐπὶ δὲ Γλαυκίππου ἀρχοντος, εἰς πυρρῆξιστάς Παναθηναίους τοῖς μεγάλαις ἑκτακοσίαις*. (170 imp.) *ἔτι δ' ἀνδράσι χορηγῶν εἰς Διονύσια ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀρχοντος ἐνίκησα, καὶ ἀνήλωσα σὺν τῇ τοῦ τρίποδος ἀναθέσει πεντακισχιλίας δραχμᾶς*. (1062 imp. 12 gr.) *καὶ ἐπὶ Διοκλέους Παναθηναίους τοῖς μικροῖς κυκλίῳ χορῶν τριακοσίας*. (63 imp. 18 gr.) *τὸν δὲ μεταξὺ χρόνον ἐπιτηράρχων ἑπτὰ ἔτη, καὶ ἐξ τάλαντα ἀνήλωσα*. (7650 imp.) *καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος, καὶ καθ' ἡμέραν ὑπὲρ ἡμῶν κινδυνεύων καὶ ἀποδημῶν, ὅμως εἰσφορὰν, τὴν μὲν τριάκοντα μνᾶς, (637 imp. 12 gr.) τὴν δὲ τετρακισχιλίας δραχμᾶς (850 imp.) εἰσηνώχα. Ἐπειδὴ δὲ κατέπευσα ἐπὶ Ἀλεξίου ἀρχοντος, εὐθύς ἐγμνασιάρχων εἰς Προμήθεια, καὶ ἐνίκων, ἀναλώσας δώδεκα μνᾶς. (255 imp.) καὶ ὕστερον κατέστην χορηγὸς παιδικῶν χορῶν, καὶ ἀνήλωσα πλέον ἢ πεντηκαίδεκα μνᾶς*. (518 imp. 18 gr.) *ἐπὶ δὲ Εὐλείδου ἄρ-*

ubi numi in Rempubl. erogandi erant. Nam, ne alias memorem, factum est interdum difficilibus temporibus, ut, Senatu concionem habente de inopia ærarii, voluntaria collatio fieret, quum boni cives certatim modo pecuniam, modo naves, modo alia, quæ usui fore putarent, pollicerentur.ⁱ In his dubitatio superest, utrum ad solos cives, et quidem habitatores Atticæ, an ad alios quoque homines iste liturgiarum orbis pertinuerit. Paucis defungar. Nam prius illud de civibus plane compertum habendum puto ex loco quodam Antiphontis,^k etiam eos, qui alibi habitarent quam in Attica, quoad cives essent, ad solennia illa munera perinde esse adactos, ac si domicilium Athenis haberent. Quod nisi ita fuisset, sane, quicumque vellet, peregrinando potuisset effugere. Deinde illud quoque, quin et *μετοίκους* et *ισοτελέσι* suæ munerum partes fuerint, nullo modo dubium esse potest propter ipsam legem Leptinis, et alia indicia, per Orationem uostram sparsa.^l Quanquam a nemine, quod sciam, disertius proditur, quo modo utraque classis hominum in eo negotio versata sit, et qua tandem re illorum functiones discreparint a civium. Illud traditum vidi a Grammatico quodam, unis Lenæis *μετοίκους* choragia functos esse, nec minus actores ex corpore peregrinorum in illa solennitate scenam adiisse,^m quod alias, nominatim Dionysiis urbanis, non licuisse scimus. Sed hæc sufficiant in rebus, de quibus non omnia, quæ exquirere libeat, certa auctoritate veterum explorari possunt.ⁿ

χοιντες και μεροδους χορηγών Κηφισοδότω, ἐνίκων, και ἀνήλωσα σύν τῇ τῆς σκευῆς ἀναδέσει ἑκκαίδεκα μνᾶς, (340 imp.) και Παναθηναίους τοῖς μικροῖς ἐχορήγουν πωρρήχισταῖς ἀγνεύοις, και ἀνήλωσα ἑσπᾶ μνᾶς. (148 imp. 16 gr.) Νενίκηκα δὲ τρήηρι μὲν ἀμιλλώμενος ἐπὶ Σουνίω, ἀναλώσας πεντεκαίδεκα μνᾶς (318 imp. 18 gr.) χωρὶς δὲ ἀρχιδιωρίας και ἀρρηφορίας, και ἄλλα τοιαῦτα, εἰς ἃ ἔμοι δαδαπάνηται πλέον ἢ τριάκοντα μναί. (637 imp. 12 gr.) Καὶ τούτων, ὧν κατέλεξα, εἰ ἐβουλόμην κατὰ τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ λειτουργεῖν, οὐδ' ἂν τὸ τέταρτον μέρος ἀνήλωσα. Summa summarum est 13515 imp.

ⁱ Est hoc ἐπιιδιδόναι, ἐπίδοσις, de qua sæpe Attici, ut Noster in Midiam §. 45., quem locum diligentius expendere, si vacaret; ut adv. Phorm. p. 918. ed. R. Plat. in Alcib. p. 195. E. Conf. Casaub. ad Theophr. Char. 22.

^k In Orat. de cæde Herod. p. 744. ubi verum vidit Reisk. Antiphonti adjungo Demosth. Leptin. §. 5. et i. ad fin. Hic quæ dicuntur Leuconi *χρήματα* esse Athenis, vel pecunia est ad mensam trapezite data, vel rex in urbe domum habuit aut aliud quidpiam.

^l Vide mihi modo diserta verba: εἰσι γὰρ δήπου παρ' ἡμῖν αἴ τε τῶν μετοίκων λει-

τουργίαι, και αἱ πολιτικάι. §. ζ'. et §. ιέ. In prioribus vero putandum est nomen *μετοίκων* pertinere etiam ad *ισοτελεῖς*. *Πρατέρα* huc refer preclarum locum Lysiae Or. in Eratosth. p. 396., quam ille Orationem habuit, uti mea fert conjectura, paullo post, quam *ισοτελής* factus erat. In eo igitur loco se *μετοίκων* gloriatur omnibus choragiis functum, et sæpe *εἰσφορὰς* contulisse. Minus certum est illud Isæi de Cleonymo, Cretensi, in Or. de Dicæog. hered. p. 111. Non longo tamen abest, quin priori parti Reiskianæ notæ subscribam.

^m Vid. Schol. ad Aristoph. Plut. v. 954. et ibi Hemsterhus. in Notis p. 334. Etsi non videtur mihi vir magnus tum recens fuisse ab Oratorum Græcorum lectione, quum ista scriberet. Scholio fides accedit ex eo, quod in nostra Oratione legitur de muneribus et immunitatibus *μετοίκων*. Ac si populus Athen. illos homines, quibus alias parum honoris tribuebat, quadam in re ita honoravit, ut eorum crumenam sibi faceret tributariam, nihil profecto alienum ab ingenio suo fecisse videri debet.

ⁿ Ex hoc genere et illud est, quod Demosth. §. ζ'. post med. dixit de 60 homi-

Et addendum est aliquid de antidosi.^o Ne quis enim excusatione tenuitatis onus suum defugere posset, neve id accideret, ut qui cuiquam ex tribulibus negotium facessere, eumque ad paupertatem redigere vellet, minus opulentum suffragio suo ad chorgiam, trierarchiam aut aliud quid^p designaret; prospectum erat veteri lege *περὶ τῶν ἀντιδόσεων*, cujus auctoritatem ad Solonem referunt. Res ridicula, et, ut verum dicamus, subabsurda. Nam is, qui designatus erat, si quem præteritum esse opulentiorum putabat, poterat, quemcumque vellet, nominare, ab eoque petere, ut aut ipse munus reciperet, aut secum facultates permutaret. Ita nominatus alterutrum facere cogebatur. Si detrectabat munus, pernegans se ditiores esse, ædibus et omnibus rebus ejus sigillum imponebatur, ne quid inde alio exportare posset. Tum ambo litigantes, interposito jurejurando, bona sua omnia, præterquam ea, quæ in argentifodinis erant, commentario^q consignata edere debebant; caussa in iudicium deducebatur. Mirum est, quod per hanc antidosin etiam civiles actiones ejus, unde petebatur, ad alterum transire consueverant. Sed plura iste mos incommoda habere debuit, in his illud non minimum, quod per eum interdum rebus gerendis moram obijci necesse esset.^r Mitto privata incommoda. Quis illa non pervideat? Sane omnino si hæc et alia, quæ hactenus scripsimus, cognita haberent ii, qui hodie sæpe bellis declamationibus beatam libertatem antiquarum civitatum desiderant, næ illi, puto, tali votorum temeritate abstinerent.

Alterum, de quo explicandum nobis esse diximus, est de modo legum ferendarum, qualis apud Athenienses in usu fuit Oratoris sæculo. Qua in re, si plane rudibus hæc scriberemus, id esset præmonendum, sciscendæ vel jubendæ legis auctoritatem penes Populum fuisse, latoris nullas fuisse partes, nisi ut scriberet et rogaret. Nemo vero est tam imperitus, quin sciat, hoc uno maxime differre liberam Civitatem ab unius aut paucorum imperio, quod, quum apud illas imperium sit legum, non hominum, legibus ipsæ

nibus, quibus opus esset quotannis ad encyclia munera. Quidni tamen ipsi vel uni in eo fidem habeamus? Putida est et nimium quam inepta Petiti emendatio LL. AA. p. 372. in illis, *ἐξήκοντα ἴσως, ἢ μικρῶν πλείους σύμπαντες οὗτοι*. Occurri præcipuo errori hominis in nota ad §. ζ'. l. c. ipsam conjecturam non dignam memoratu duxi, ut similes alias aliorum.

^o Duxæ exstant Oratt. *περὶ ἀντιδόσεως* inscriptæ, una Isocratis, composita, ut opinor, Olymp. 106. quum a Lysimacho quodam ad antidosin vocatus erat. Sed in hac *μελέτη* plura reperias de Oratoris vita et studiis, quam de instituto illo.

Altera inter Demosthenicas legitur, adversus Phænippum habita, quæ tota versatur in eo instituto, et jucunda lecta est. Verbum proprii usus hic notabis, *ἀντιδοῦναι ἀλλήλοις*.

^p Videtur antidosis locum habuisse in omnibus muneribus sumtuosis, non in sola trierarchia; quanquam in hac crebrius, quam alibi. De choragia testes sunt Xenoph. Œcon. VII. 3. Lysias Or. XXIV. p. 745. Demosth. Leptin. §. κζ'. ad fin.

^q Ἀπόφασιν dixerunt, nos vulgo *inventarium*.

^r Vid. Xenoph. de Rep. Athen. III. 4. Demosth. Philipp. I. §. ιγ'.

sese adstringant, atque ejus rei jus ad omnes cives ex æquo pertineat.⁵

Itaque post Solonem, quum, sublato dominatu Pisistratarum, libertas in pristinum restituta et insigniter aucta vigeret, licuit civium cuique, qui opera sua Rempubl. juvari posse putabat, legem a se excogitatam rogare, antiquam abrogare. Non tam multis difficultatibus, quam Romæ, septa erat facultas cum Populo agendi, ut in Civitate multo magis ad popularem formam composita. Sed de tali rogatione Populus in ecclesiis judicabat, utrum ea accipienda esset, an rejicienda, vel id judicium publica auctoritate agendum mandabat cognitoribus quibusdam, quos Nomothetas dixerunt.⁴ Sed ante tempora belli Peloponnesiaci paullo rarius a disciplina Solonis et institutis Clisthenis descitum, minusque in legibus novatum est. Belli autem illius occasione constat labefactatam variis modis liberam conditionem Civitatis cessisse denique in tyrannidem Trigintavirorum, a quibus prisca pæne omnia dissoluta sunt Olymp. 94, 1. a. Chr. 404. Ἀναρχίαν eum annum vocant Attici; quanquam non integrum annum valuit illorum dominatio. Insequens statim annus, Euclide Archonte, recreata vidit Rempubl., et ex integro multis novis legibus præclare salubriterque fundata.⁵

⁵ Ad sequentia conf. præ ceteris Petium II, 1. p. 171. et Potterum I. 26. Petium legenti si cui caput dolebit, me sibi socium mali esse, sciat. Incondite ille omnia ordinat. Sed laudanda doctrina ejus in multis rebus. Omnino ea recte refert, quæ claris testimoniis scriptorum constant; non æque id, quod ex locis reconditoris intellectus subtilitate comparandi erui potest, aut diligenti temporum distinctione eget.

⁴ Hinc pendet usus loquendi in voce νομοθετεῖν. Ea adhibetur 1) de cive, qui ad Populum fert legem, i. e. rogationem, formulam, etiamsi non perferat. Ita sæpe jungitur γράφειν καὶ νομοθετεῖν. 2) De Nomothetis, qui Populi mandato et nomine de rogatione judicant; 3) de ipso Populo κυρίῳ πάντων, cujus auctoritate et nutu in Rempubl. omnia geruntur, et a quo ea quoque dicuntur fieri, quæ ab aliis fiunt jussu ejus, ut a magistratibus iudicibus etc. Quod ultimum tenendum est imprimis. Sed θεῖναι νόμον Attici prope de eo solo dicunt, qui νόμον ἔγραψε, medium, θεῖσθαι νόμον, de Populo, rogatam legem jubente. Moschopol. περὶ σχεδῶν p. 10. Θεῖναι λέγουσι τὸν νομοθέτην τὸν νόμον θεῖσθαι δὲ τὸν Δῆμον, ἤγουν δέξασθαι καὶ κυρῶσαι. Sic in Or. adv. Timocrat. p. 732. ed. R. activum est de ipso Solone, qui eodem modo dicitur ὁ νομοθέτης, sed cum emphasi, ut Homerus, ὁ ποιητής. Medium ubique habes eò sensu, quem

posui, in Atticis certe. Quare mireris glossam Harpocrationis et aliorum hanc: θεῖσθαι ἀντὶ τοῦ προέσθαι καὶ κυρῶσαι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελεσιῶν. Puto, notata dignum duxerunt Grammatici, quod formula in Leptinea occurrit de iudicibus, quos Orator alloquitur. Uti ἴ. κα. Οὐδὲ γὰρ ἂν ὑμεῖς ποτὲ ἐπέισθητε θεῖσθαι τὸν νόμον. Quem locum fortasse spectarunt illi. Sed primum jam vidimus, θεῖσθαι νόμον pro κυρῶν solenne esse de iudicibus: deinde licet nescias, quos auditores ibi alloquatur, de quo postea quæremus, licet putes etiam, alios fuisse hos, alios illos, qui legem Leptinis probassent; tamen ne sic quidem usus verbi insolens videatur. Omnes iudices quasi personam Civitatis sustinent: hactenus quod alteri fecerunt, alteris tribui potest. Ita ubique loquuntur Oratores.

⁵ Insignem hunc annum Olymp. 94, 2. fecerunt plura, quæ recensere longum est. Nec ignorat, qui ad lectionem Demosthenis accedit, scitum eo anno esse, τοῖς νόμοις χηρῶσαι ἀπ' Εὐκλείδου ἀρχοντος, et αὐτὰ τὰ ἐπὶ τῶν Τριάκοντα καὶ τὰ πρὸ Εὐκλείδου, quod multarum litium occasiones præcidit, et amnestiam, quam attigi in Comment. ad ἴ. ε. Sed propter lationem legum, quam nunc tractamus, vid. impr. Andocid. de Myster. p. 39. et ibi psephisma, quo negotii totius ordo describitur, factum in sententiam Tisamenī cuiusdam, illius, ni fallor, cujus Lysias non

Ex quo tempore, quum res mutatae mutatas leges poscerent, neque omnia potuissent uno anno provideri, plus paulatim novatum est, subindeque exstiterunt multi, qui leges cupide convellerent et abrogarent, ac novis super novas acervandis rem eo deducerent, ut, si quis per aliquod tempus a Civitate abfuisset, redux eam tantum non aliam factam videre sibi videretur.^v In illa scena imprimis se extulit mobile ingenium Atheniensium: porrexerunt manus, et lex nata est.^w Non deerant tamen de jure ac tempore rogandae legis sanctiones, aequae severae et rigidae, quae tantam libidinem coecernerent. De his dicendum est nobis: sed dicemus breviter, et accommodate ad Orationis hujus intelligentiam.

Cautum igitur erat primum, ne quis legem receptam tollere conaretur, neve ageret abrogando, derogando, obrogando, nisi continuo novi quid surrogaret. Tum similiter ei, qui novam legem ferebat, receptae contrariam, ab hoc initio erat ordiendum, ut veterem infirmaret, et tollendam vinceret.^x Scilicet noluerunt Athe-

sine contemptu meminit Or. XXX. p. 864. Eo autem psephismate mihi abuti videntur, qui ad explicandum modum legum ferendarum, qualis postmodum fuit, adhibent. Pertinet illud potius ad Civitatem a tyrannide modo liberatam, quam XXX virorum acta rescinderentur, ac Solonis leges vel revocare, denovoque ratas facere, vel novis ad novum statum rerum aptis augere visum esset. Totum enim corpus legum usque huc latarum ad censuram vocatum est Euclide Arch. Cura rei a Populo duplicis generis Nomothetis commissa, alteris a Senatu deductis, qui leges conscriberent, alteris in ecclesia, qui promulgatas ab illis communiter cum Senatu spectarent, recognoscerent, juberentque Populi auctoritate, quas vellent. Cujus posterioris generis Nomothetae quod in psephismate ponuntur CCCC, insequente vero aetate dicuntur cIoI fuisse, id eo perduxit Petium et Reiskium, ut verba apud Andocidem transporent. Humane tamen Reiskius: *Possumus ambo falli, potest vulgata bene habere.* Recte. Omnia docent, illam legum lationem singulare quiddam esse: eandem autem normam fuisse sequentium temporum, quis docuit?

^v Demosth. in Timocrat. p. 744. ed. R. Οἱ παρ' ἡμῶν ῥήτορες πρῶτον μὲν ὅσοι μῆνες μικροῦ δέουσι νομοθετεῖν τὰ ἑαυτοῖς συμφέροντα κ. τ. λ. Similes querelae sunt alibi, et in Orat. nostra §. κ'. post med. Conf. Wesseling. ad Petit. p. 135.

^w In usum converti Ciceronis verba de psephismatis Atticis ex Or. pro L. Flacco c. 7.

^x Vid. Orat. §. κ', a med. et κζ. ante

med. Sed subjiciam hic statim legem ex Demosth. Timocrate p. 710. ed. R. Etsi ea Oratio tota cognoscenda est, si quis rationem legum apud Athenienses accurate discere velit. Accusatur ibi a Diodoro (nam huic scripta est) vir legis perniciosus lator, adhuc ἐνοχος ὦν τῇ γραφῇ καὶ τιμωρίᾳ, in quo genere haec una caussa ex antiquitate superest. Verba legis haec sunt: Τῶν νόμων τῶν κειμένων μὴ ἐξεῖναι λύσαι μηδένα, εἰ μὴ ἐν νομοθέταις τότε δ' ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ τῶν Ἀθηναίων λέσειν, ἕτερόν τι τιθέντι. (corr. ἕτερον ἀντιτιθέντι) ἀνθ' οὗτο ἂν λύη. Διαχειροτονίαν δὲ ποιεῖν τοὺς πρόεδρους περὶ τούτων τῶν νόμων, πρῶτον μὲν περὶ τοῦ κειμένου, εἰ δοκεῖ ἐπιτήδειος εἶναι τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, ἢ οὐ; ἔπειτα περὶ τοῦ τιθεμένου; ὁπότερον δ' ἂν χειροτονήσωσιν οἱ νομοθέται, τοῦτον κύριον εἶναι. Ἐναντίον δὲ νόμον μὴ ἐξεῖναι τιθέναι τῶν νόμων τῶν κειμένων μηδένα. Ἐὰν δὲ τις, λύσας τινὰ τῶν νόμων τῶν κειμένων, ἕτερον ἀντιτιθῆ μὴ ἐπιτήδειον τῷ Ἀθηναίων δήμῳ, ἢ ἐναντίον τῶν κειμένων τῶν γραφῶν εἶναι κατ' αὐτοῦ κατὰ τὸν νόμον, ὅς κεῖται, εἰς τὴν μὴ ἐπιτήδειον εἶναι νόμον. Simul notentur formulae aliquot solennes. Νόμος κύριος, lex rite perlata, recepta, obtinens; contra ἀκυρος, usu non stabilita: ἐπιτήδειος τῇ πόλει, bona, probabilis, ideoque jubenda: εἰσφέρειν νόμον, rogare legem aut ferre; παραιρεσφέρειν seu ἀναιρεσφέρειν, rogare novam, in locum veteris et repudiandam ponendam, Lat. legi abrogare; quo et ἀντιθένας pertinet. Denique λέσειν νόμον, dissolvere legem, vel de Populo, vel de rogatore: liceat enim nobis interdum hac voce priscae moris Latini uti de eo, qui rogationem fert ad Populum.

Athenienses nec corpus legum suarum ulla parte temere mutilari, nec plures de una eademque re leges inesse, quæ sententia dissona essent vel inter se contrariæ. Ita enim vulgus juris ignarum conturbari, et rudem innocentiam a peritioribus circumveniri et opprimi, neque ipsum judicem servare posse jusjurandum, ex quo sententiam ferre ad præscripta legum deberet; omnibus oblatam plana jura discendi facultatem unice convenire libertati.¹ In quo multo illi aliter fecerunt, quam Romani, callide impeditis formulis et laqueis usi, quo difficilior juris scientia fieret. Veruntamen quum nullo pacto satis caveri posset Athenis, ne leges irreperent *παρανόμως* scriptæ; nonnunquam viris extra ordinem delectis negotium datum est recognoscendi omnes, et contrarias inter se seligendi.² Et alia recognitio legum annua fuit, de qua paullo post dicendi locus erit.

Non autem is solum *πράνομα* rogasse arguebatur, qui legem legi veteri, necdum sublata, repugnantem tulerat, sed etiam is, qui vel in parte aut capite novæ legis quidquam posuerat contra ea, quæ veterem auctoritatem haberent.³ Nec minus curiose videndum erat rogatori, ne quid proprii sui paucorumve commodi causa poneret, ne quid per se injustum, Reipubl. indecorum, utilitati ejus alienum, ne quid omnino accusandi ansam malevolis habiturum; denique ne quid peccaret in tempore, locis, toto ordine agendi. Nam habebant hæc omnia cautiones suas, erantque antiquis legibus sancita. Nec injuria. Certarum enim in tali re formularum usus eo valere solet, ut Populum tutiorem a fraudibus et insidiis præstent, et temeritatem arceant. Itaque hic ordo rei præfinitus erat.⁴ Si quis civium legis formulam domi conceperat, primo debebat eam in albo scriptam per aliquod tempus publice proponere, vetere illa, quam abrogabat, adjecta, ut omnibus copia fieret sæpius legendi utramque, consultandi cum amicis, judicandique, utra alteri præferenda esset. Locus promulgandi erat ante statuas Eponymorum.⁵ Secundo legis recitatio semel iterumque in ec-

¹ Vid. Orat. §. κá. Timocrateam singulis in locis citare nihil opus est.

² De tali recognitione accipio Orat. §. κ'. ad fin., quamquam res alio teste caret. Nec ipse hic locus Demosthenis ab omni parte clarus est. Ut nihil dicam de verbo, *χειροτονεῖτε*, quod in Comment. notavi; quid illa sibi volunt: *ἐπὶ πάσων τῶν ἡδὴ χρόνων*? An hæc trahamus ad tempus, recognitoribus ad gerendam rem concessum? Abnuat adjecta particula, ἡδὴ; Et notum est, formulam *ἐπὶ πᾶσων χρόνων* sæpius apud Atticos esse, *per longum tempus*, et *ἐπὶ χρόνων*, *aliquamdiu*. Ita Æschin. in Ctesiph. §. γ'. de Strategis queritur: *εἰ ἐπὶ πολλῶν ἡδὴ χρόνων*

συνεργούντες τισὶ τῶν ῥητόρων λυμαινόμεναι τὴν πολιτείαν. At non minus ex hac ratione verba junges cum participio, *διελέγοντας*.

³ Hoc in promptu est ex Orat. §. κá. ante med.

⁴ Vid. §. κá, et ibi passim Schol.

⁵ Vocantur sic simpliciter heroes, unde decem tribus, a Clistheue institutæ, nomina acceperunt, quibus statuæ erant positæ prope curiam Quiagentorum et tholum, in Ceramicò urbeo. Eos enumerat Pausan. I. 5. Conf. Ulpian. ad Timocrat. §. γ'. ad vv. τὴν δὲ εἰς κ. τ. λ. et ad nostram §. κá. in init. et scriptores ap. Meurs. Att. Lectt. V. 5. ac Corsin.

clesia fiebat per scribam publicum.^d Quo facto, an prius (incertum enim) Senatusconsulto erat opus, si quis actionem in forum deducere vellet, et Populum rogare. Nam nihil ex veteribus institutis Reipubl. ad Populum ferri in ecclesia licuit ἀπροβούλευτον, id est, de quo non antea S. C. factum esset.^e Jam rogator legem suam oratione pro suggestu habita suadebat, ac si qua simul vetusta delenda esset, hanc primam ut vitiose latam, aut ceteroqui malam Reique publicæ incommodam monstrabat abjici debere, mox novam contra ponebat, omni ope præstantiam ejus docere annisus.^f Dein suffragium inibat, χειροτονία. At vero hæc ratio, in psephismatis faciendis solennis, plane exoleverat tempore Oratorum in legibus. Ad judices tum vocata res est, sive quis veterem legem seu latorem accusabat, sive nova erat jubenda.^g Neque enim uno judicio utrumque videtur factum esse. Jubendi autem et antiquandi auctoritas dabatur Nomothetis, ita quidem, ut, quidquid illi probassent, jus ratumque esset, quidquid repudiassent, nulla daretur ad Populum provocatio. Sorte ducebantur hi judices ex Heliaæ, ut operam jurati navarent, sed potestate extraordinaria, quippe nec ultra id temporis valente, ad quod creati essent, nec nisi ad eas leges, quas Populus eis designassent.^h Quoniam vero instituta vetera in universum bene habere putabantur, (nec immerito in tali Civitate, in qua sæpe res novæ fraudem tegunt,) legi cuique, in judicium adductæ, quinque viri publice patroni dabantur, quos illi Syndicos appellabant.ⁱ Hi quasi dissuasores quidam erant legis novæ, orna-

F. A. T. I. p. 121. Propter reliqua hæc notandæ sunt locutiones: νόμον ἀναγράφειν εἰς λεύκωμα, εἰς σανίδα παραγράφειν νόμον νόμῳ ἐκθεῖναι πρόσθεν τῶν Ἐπανόμων, πρὸς τοὺς Ἐπανόμους· παραδοῦναι τῷ γραμματεῖ.

^d Demosth. I. c. Ἴνα ἕκαστος ἡμῶν ἀκούσας πολλὰ κ. τ. λ. Sed id ita accepisse videtur Ulpianus, ut prima recitatio ante promulgationem facta sit. Scripsit enim hoc modo: Δεῖ πρόαναγνωσθῆναι τῷ δήμῳ, ἔπειτα προτεθῆναι, εἶτα λαβεῖν τὸν γραμματεῖα.

^e An semper hoc servatum sit in legum latatione, incertum est nobis. Nihil de eo in Orat. Nostra. Posui id tamen ex Timocrat. p. 715. sq. ed. R. quia haud dubie ad legitimum ordinem pertinuit.

^f Hoc fundamentum nititur partitio hujus Orationis nostræ. Prima in parte lex Leptinis impugnatur, in quo est caput causæ; in altera parte adversarius suam opponit, inde a §. κ'.

^g Quintilian. I. O. II. 4. 33. Apud Gracos lator legum ad judicem vocabatur: Romanis pro concione suadere ac dissuadere moris fuit.

^h Loquitur de his Nomothetis Orator

etiam in Olynth. B. §. ε'. Eorum numerum constitisse 1001, supra dixi, scilicet uno super 100 adjecto, ne unquam pares essent calculi suffragiorum. Vid. Petit. p. 177. An tamen omni tempore tot numero ducti sint, dubito, nec id video ellici illo psephismate Timocrateo p. 708. ed. R., quo uno hic nitimur. Nam constat omnino, judices pro causarum magnitudine ex Heliaæ delectos esse modo plures, modo pauciores. Ordinarius numerus fuit 5000. Sed duplicatum habemus, uno item adjecto, in causa, quæ non ad leges pertinet, in ead. Orat. p. 702. ubi v. Schol. Et triplicatum in Dinarcho adv. Demosth. p. 72. Conf. Harpocr. v. Ἡλιαία, et Pollux VIII. 123. et 101. Quo posteriori loco simpliciter traditur: Νομοθέται ἦσαν χίλιοι. At is totus locus non est ejusmodi, ut vera et certa inde peti possint.

ⁱ Bene Ulpian. ad Timocrat. p. 707. ad vv. εἰς λεύκωμα. Εἰκός, ὅτι βελτίους ἦσαν οἱ πρότεροι νόμοι τοῦ εἰσαγομένου, καὶ χρεῖα τῶν λερότων ἰπὲρ αὐτῶν ἐπιμαίετο εἶναι φαῦλοι. Idemque paullo post: Πέντε ἄνδρας κατ' ἕκαστον νόμον ἐχειροτόνηον. Sed hoc, quod de numero virorum dicit,

bantque dicendo, quæcunque in altera laudari posse viderentur, ut iudices, audita atque subducta utriusque partis ratione, sententiam ferrent.

Horum omnium quidquam si omissum erat aut neglectum in ferenda lege, latorem accusare poterat, quisquis vellet. Causa fuit publica et magna, γραφή παρανόμων. Idque periculum illi non depulit Populi suffragium, quo rogationem pertulerat, atque omnino mali sciti pœna unus auctor tenebatur. Nomen deferre moris erat ad Archontes, qui exploratam autem et instructam causam ad iustum certamen apud iudices devocarent. In eo iudicio omnia prope eodem modo et tenore fiebant, quo in aliis causis publicis. Accusator in actionis formula addebatur estimationem pœnæ, (nam erat fere is ἀγὼν τιμητός,) tum orando certabat utraque pars, deinde a iudicibus sententiæ ferebantur, et quæ sunt reliqua. Neque vero hoc in genere accusationis, quantum ex Timocratea suspicari licet, lege opus erat accusatæ obrogata: satis habebatur illam dissolvissse, ut antiqua contraria, si qua esset, vim reciperet; sin talis nulla esset, eo, puto, certamen pertinebat, ut nulla opus esse videretur.^k Ceterum ejusmodi accusatio nec ipsa caruit periculo. Nam actor, sicut in aliis causis publicis, quintam partem calculorum tulisse debebat; alioquin ei multa imponebatur. Reus contra si causa ceciderat, interdum gravissimam pœnam subibat, nec supplicii extremi in γραφή παρανόμων sumti exempla desunt.^l

Verum ut modus esset ac finis accusandi, nemini hæc actio dabatur elapso anno, ex quo lator præscriptionis, quam Juris consulti vocant, beneficio fruebatur. Quæ res tamen non obstabat, quo minus ipsam legem, quicunque vellet et quoquo tempore, in iudicium revocare, infirmare, dissolvere posset:^m et in hoc genere hæc versatur Oratio. In qua quæ ad formam et ordinem iudicii spectant notatu digniora, quanquam haud multum abhorrentia ab

majorem auctoritatem habet a lege ex Demosth. infra apponenda: Hi universe dicuntur συναγορεύειν, συναπολογεῖσθαι τοῖς νόμοις, proprie συνδικῆσαι τοῖς νόμοις. Creabantur vero Syndici vel publice vel privatim: publice, per χειροτονίαν, non propter leges tantum, sed ad defendendam domi aut foris quæcunque partem Reipubl., in causis Civitatum universam spectantibus; hi que sunt χειροτονθέντες ὑπὸ τοῦ Δήμου, et dicuntur συνδικῆσαι τῷ Δήμῳ, ut ap. Æschin. in Timarch. §. ε. privatim autem a tribu vel collegio, vel universitate quadam, et hi erant privati juris defensores. Publice autem nemini iterum Syndicum fieri licuit, idque ideo, ne munus ob publicam utilitatem inventum, cederet in quæstum privatorum. Locus class. hac de re infra est §. λβ'. ad fin. ubi vid. Schol. et

Comment.

^k Ulpian. ad §. κ'. "Ὅπου μὲν οὖν κύριος, ἀντιεφέρεται δὲ ὅπου δὲ οὗ, λύειν μόνον. Hic et aliis plerisque in locis vocabulum κύριος de lege accipi debet, jam calculis Nomothetarum perlata, et primi anni periculum elapsa. Qua de re paullo post.

^l Vid. Timocrat. p. 743. ed. R. Quam varii tamen modi esse debuerint ex hoc crimine elabendi, insigni exemplo docet Ἀριστοφῶν ἐκεῖνος, ὁ Ἀζηνιεύς, ὃς ἐτόλμα ποτὲ σεμνίνεσθαι, λέγων, ὅτι γραφὰς παρανόμων πέφευγεν ἐβδομήκοντα καὶ σέντε ap. Æschin. in Ctesiph. §. ζέ.

^m Jam γραφή ἦν οὐ κατὰ τοῦ νομοθέτου, ἀλλὰ κατὰ τοῦ νόμου, seu, ut Noster ait §. λά., περὶ τοῦ νόμου πᾶς ἦν ὁ λόγος, τῷ δὲ νομοθέτῃ οὐδὲς κίνδυνος. Conf. Argum. Græc. Orat.

altera actione, hæc ferme sunt. Primum illud maxime interest, quod Orator nusquam cum Leptine agit tanquam cum reo, etsi is præsens in judicio adest, mox legem ipse quoque suam defensurus.ⁿ Secundo nunc rem ab actoribus delatam reperimus ad Thesmothetas, ultimos sex Archontum; eorundemque permissu novam legem Demosthenis Leptinæ in albo adscriptam, παραγεγραμμένην.^o Id vero quamvis nulli interpretum curam movit, non caret tamen dubitatione, quos ad iudices hæc causa delegata, aut apud quos Oratio habita sit. De quo ita statuo, iudices nec universam ecclesiam esse, nec Senatum, nec Thesmothetas, neque etiam Nomothetas, verum selectos ex judicio ordinario, Heliæa, aut simili quodam.^p At apud hos Orator simul veterem, quam impugnat, legem abrogandam esse contendit, simul propriam affert in illius locum jubendam. Sed ad posterius hoc singulari judicio, et quidem Nomothetarum, opus fuisse, vero mihi simile visum dixi, idque feci quodam Orationis loco, licet ambiguo et subobscuro, adductus.^q Præterea illud quoque notabile est, quod in eadem

ⁿ Comparanda hanc ob causam studioso est Orat. in Timocrat.

^o Ante dicebam universe, Archontes nomina recepisse in γραφαῖς παρανόμων, nunc ex Orat. §. κá. a med. solos dixi Thesmothetas. Illud suadet Æschinis γραφή κατὰ κτησιφάντος ap. Demosth. de Cor. §. ιζ'. hoc præter istum locum scriptor Or. II. in Aristogit. p. 803. ed. R. "Ὅταν τις ψηφίσματος ἢ νόμου γραφὴν ἀπενέγκῃ πρὸς τοὺς θεσμοθέτας κ. τ. λ. Quodsi rem ex cetero ordine judiciorum existimes, Archontibus aliis alia genera παρανόμων tributa conjeceris. Nam ex nomine Thesmothetarum et prima institutione eorum, ex quo dicuntur §. κ'. et alibi ἐπὶ τοὺς νόμους κληρούμενοι, nihil certi colligi potest. Sed quod apud eos fieri solebat, erat tantum quædam *postulatio*, ut verbo fori Romani utar. Sequebatur apud eodem domestica ἀνάκρισις seu προαγών, ut aliis in causis. Tum iidem εἰσήγον τὰς τῶν παρανόμων γραφὰς εἰς τὸ δικαστήριον, uti bene Pollux VIII. 87. et Ulpian ad §. κá. ad vv. ἂ δὲ πρὸς κ. τ. λ. Ex his apparet, opinor, quo modo jam ante hanc actionem Leptines aliquid dicere potuerit apud Thesmothetas: ἂ δὲ πρὸς ταῖς θεσμοθέταις ἔλεγε, ταῦτ' ἴσως λέγων παράγειν ἡμᾶς ζητήσαι.

^p Eadem difficultas etiam in aliis Orationibus interpretem premit, quo quæque causa agatur loco, curiosius quærentem. In hac autem primum illud clarum est, legitimos iudices appellari. Nusquam ἄνδρες δικασταὶ ad Populum pertinet universum, nusquam ad Senatum. Nec de Senatu dici ista poterant, παρ' οἷς περ καὶ

τᾶλλα κυροῦνται §. κá. Κύρωσις omnium rerum in Republ. est vel Populi, vel eorum, quibus eam potestatem Populus delegavit, iudicium imprimis. Adde, quod reliqua, quæ l. c. et §. κέ. leguntur, plane jusjurandum iudicium designant. At Thesmothetas ita commemorat Orator §. κá. post med., ut de his cogitare non magis liceat. Et illi tantum εἰσηγον τὴν γραφὴν εἰς τὸ δικαστήριον, ut monitum est. Nomothetas igitur solos nobis putes relictos. Neque ego acrius pugnem, si cui actum ab illis hoc iudicium esse videatur, propter illud, τῶν νόμων τῶν κειμένων μὴ ἐξεῖναι λῦσαι μηδένα, ἔὰν μὴ ἐν νομοθέταις. Expendenti tamen alium locum Orat. §. κθ'. a med. de quo mox conjecturam expromam, secus debet videri. Ac verba legis, quæ modo laudabam, omnino sic accipi malim, ut ad veterem legem abrogandam accedente post primum iudicium auctoritate Nomothetarum opus fuerit, utpote ἀντεισφερομένῃν probantium atque jubentium. Conf. not. seq. Unus, si Heliæam intelligas, scrupulus residet ex iis, quæ §. κέ. de iurejurando iudicium dicuntur. Nam ea verba in ἔρκῳ ἡλιαστῶν non inesse, animadverti. Sed tenue quiddam hoc est. Nam illa talia sunt, quæ ad ejusvis iudices officium pertineant, minime propria Heliæarum. Ad Heliæam autem nos ducit illius temporis mos, quo plurima alicujus momenti ad id iudicium pertracta esse constat.

^q Est is §. κθ'. a med. in verbis: ὅταν πρῶτον γένηνται νομοθέται. De quibus ita Reiskius, veloci stilo interrogans: Qui-

Oratione legitur, novam legem quodammodo valuisse statim post, quam altera abrogata et rejecta esset.^r Id autem fortasse eo institui debuerat, ne quis, quod sæpius in proclivi fuisset, hac uteretur fallacia, ut legem, sibi vel suis damnosam, tantummodo rejectam vellet, idque vinceret nova promittenda, quam de industria deinde non rogaret.^s Atque hæc in re non minus alius quispiam videtur legem *παρεισφρομένην* pro sua usurpare potuisse, ac perfrendi periculum loco alterius viri ingredi.^t Denique etiam in iudicio nostro lex Leptinis suos habet Syndicos, de quibus Demosthenes ita loquitur, ut se et Phormionem dicendo excepturi esse videantur.^u Atqui loquitur ibi de quatuor tantum; cuius rei causa non constat: quare hæc forsitan non displicuerit opinio. Nimirum in numero illorum ipse potuit esse Leptines, idcirco fortasse in eo loco, ubi fides Syndicorum suspecta redditur, prætermissus, quod illum tota pæne Oratio persecuta esset. Ac quum plura loca doceant, et ipsum Leptinem pro suggestu esse dicturum,^v

nam? Leptinesne et socii ejus? An alii quidam? Dubitavit hoc ipsum jam dudum Wolfius. Totus hic mihi locus obscurus est ideo, quod rationem creandorum legislatorum haud teneo. Non poterat, quo quisque tempore vellet, eo legem ferre? Expectandusne erat aliquis ordo temporis ad locum in legislatoribus obtinendum? Eratne perpetuus magistratus τῶν νομοθετῶν, penes quem promulgatio atque explicatio, item emendatio legum esset? Quo a collegio qui abesset, sine legem ferre non licebat? Pepercissem ego quidem horum nonnullis: fateor tamen impeditum eum locum esse, et soli conjecturae obnoxium; quod et Ulpiani obscure geræ docent. Ergo si opus est denuo hanc aleam experiri, verba invere et ita ceperim: quum primum in Republ. creati erunt Nomothetae. Non dubito vero, cogitandum esse de Nomothetis, solenni more sub anni ejusque initia creari solitis, uti deinceps videbimus. Quodsi cui hæc levior videatur auctoritas ad probandum duplex iudicium illud, pensitet, velim, mihi ea, quæ Orator §. κά. ad fin. clarius profert: Ἐγγυώμεθα ἡμεῖς θήσειν τὸν νόμον. Ἐγγυώμεθα, ἵπισχνοῦμεθα· οἱ δεσμοθέται ταῦτα γραφόντων· ἐπὶ τοῦτοις τὸ πᾶν γινέσθω κ. τ. λ. Num ita Demosthenes loqui potuisset, nisi alia actione posthac opus fuisset, ut lex sua acciperet auctoritatem? Numne futuri temporis verbo, θήσειν, esset usus? Nihil igitur rejectæ alterius legis iudicium videri potest fuisse, nisi præiudicium novæ. Atque etsi haud dubium est, quin, quo quisque tempore vellet, novam legem

posset proponere: (alia enim omnia, quam Reisk. suspicatur, docuit nota v p. 386. supra:) tamen plura in eam me sententiam trahunt, ut putem, omnes leges, quotquot per annum propositæ essent, tandem in prima prytæana novi anni ad legitimum iudicium Nomothetarum vocari debuisset, eoque demum secundum latorem facto, νόμον fuisse κύριον. Adde hoc quoque, quod later legis videtur mihi nonnisi ante secundum iudicium fuisse ὑπεύθυνος aut ἑνοχος τῇ τῶν παρανόμων γραφῇ. Quare cavi, ne cum Petito et reliquis, quos vidi, hoc in genere dicerem, latorem indemnum fuisse exacto a lege lata anno. Nam hæc alium sensum habent, quem vellem illi uno antiquo teste præstassent. De reliquo lectores harum rerum minus periti a nobis monendi sunt, ut justam lucem earum ab iis, quæ sequuntur, expectent.

^r Orat. §. κά. post med: Τοῦ νόμου λυθέντος, τὸν παρεισνεχθέντα κύριον εἶναι, σαφῶς ὁ παλαιὸς κελεύει νόμος. Itaque σαφῶς sancitum de eo erat. Sequitur tamen: ἵνα μὴ περὶ τοῦτου τις ἀντιλέγη μοι. Aut ergo lex illa jam tum erat obliterata, aut omnino multis ambagibus cautionum septa, ut Orator ea non magno opere sibi utendum duxerit.

^s In hanc sententiam accipe verba §. κ'. et κά. post med. ubi vid. Comment.

^t Suspicionem hanc movent ea, quæ leguntur §. κά. ad fin. Alibi idem legere non recordor.

^u Vid. §. λβ'.

^v Vid. §. κς'. et passim aliis locis, ab ipso inde exordio Orat.

qua id ille alia, quam Syndici, persona facere potuerit, haud facile dixerim. Pervellem quidem, hæc et alia quædam auctoritate certa firmari possent: verum ubi illa defecerit, quid vetabit modestam fidem conjecturis habuisse?

Hactenus scribendo ea sum potissimum secutus, quæ ad hanc Leptineam caussam partim illustrandam valere, partim disci ex ea queant. Non negligendus tamen nobis est insignis locus Orationis in Timocratem, sub idem tempus ab eodem Oratore conscriptæ, qui est de annua censura legum in Republ. latorum, atque in universum de novarum ferendarum modis solenni usu receptis. Sed ne longior sim, omissis omnibus iis, quæ ex doctrina Antiquitatum Græcarum lecturo jam pridem innotuisse debent, ut illa sunt de ecclesiis, de prythaneis, ^w de Prytanibus, de Proedris; nudum expromam locum Latine translatus. Habet is plures leges aut potius fragmenta legum, ita totum ordinem rei ob oculos ponentium, ut ipsæ nos commentandi labore liberent.^s Sunt autem eæ hujusmodi:

Primæ prythanæ undecimo die (qui dies idem est undecimus primi mensis, Hecatombæonis) in ecclesia, post præconis solennem precationem Prythanes ad Populum referunt de legibus, cumque in suffragium mittunt; primo loco de iis, quæ pertinent ad Senatium Quingentorum, secundo de iis, quæ ad Rempubl. universam, tertio, quæ ad novem Archontes, denique, quæ ad reliquos magistratus. Ita autem hoc fito, ut de singulis generibus legum Populus in suffragium eundo decernat ante omnia, utrum quodque sufficiat, an minus. Cujus rogationis idem plane modus esto, idem ordo, quem in reliquis rogationibus leges sanxerunt antiquitus latæ.

Si quasdam legum receptorum Populus repudiari jusscrit, Prythanes, id temporis munere fungentes, providento, ut de iis legibus, quas major pars suffragiorum repudiassit, in tertia ecclesia consilia inantur; et Proedri quidem ejus tertiæ ecclesiæ post sacra utique

^w Unum hoc placet subnotare de *πρυτανείας*, quod a Tayloro, Augerio ei aliis perperam traditur, tametsi jam olim vera docuerat Sigon. de R. A. II. 4. et impr. Petit. p. 277. In decem *πρυτανείας* civilis annus Atticorum divisus erat, unamquamque 35 dierum, divisione mensem varie intersecante. Habuit autem *πρυτανεία* quæque 4 ecclesias *κωϊάς*, i. e. *status* seu *ordinarias* quarum prima incidebat in diem 11, secunda in 20, tertia in 30, quarta in 33 *πρυτανείας*. Itaque qui tres tantum ecclesias numerant, falluntur in eo, quod *πρυτανείας* confundunt cum mensibus. Rectius hactenus Ulpian. ad §. κα. Τρεῖς ἐγένοντο ἐκάστου μηνός

ἐκπρυτανείας.

^s Nec Græca subjicere opus, quæ leguntur p. 706. ed. R. ubi conf. Schol. Ad ea primus Taylorus bene docuit, variarum tantum legum partes ab Oratore dari, compositas pro consilio suo, non unam legem et continuam. Id vero clarissime ipse innuit, non *νόμον* promittens, sed *νόμους*. Alia dubitatio est, an omnino ita locum ipse consignarit, ut nunc legitur. Nimis sæpe in istis publicis literis, apud Oratores insertis, serior manus lectorum mihi videtur grassata esse, interpolando, addendo, detrahendo. In interpretatione mea denique affectavi priscum sermonem Latinum.

agunto cum Populo de Nomothetis deligendis, de legibus eorum judicio permittendis, et omni potestate regunda, simul de mercede iis judicibus publice comparanda.

Nomothetæ sunt ex numero eorum, qui jus dixerunt in Heliæa, et jusjurandum dederunt, quod ab Heliastis exigere solet.

Si secus Prytanes faxint, neque ecclesiam habessint secundum ordinem, in legibus præscriptum; vel si Proedri neglexerint cum Populo agere: unusquisque Prytanum mille drachmas Minervæ dare damnas esto; et Proedrorum unusquisque quadraginta drachmas.¹ Exin utrorumque nomina ad Thesmothetas deferuntur, non aliter, atque quum quis magistratum gessit, quum ærario debet. Thesmothetæ autem ejus rei judicium constituunt ex lege. Contra si faxint, adscensus eis ad Areopagum occluditur, ut qui emendationem legum pro virili parte perverterint.

Ante ecclesiam vero tertiam, quisquis Atheniensium voluerit leges ferre, publice primum, quas laturus sit, ante statuas Eponymorum proscribit, ut pro numero propositarum legum Populus spatium temporis præstitueret possit Nomothetis ad negotium suum curandum.

Rogaturus novam legem in albo scriptam proponito ante statuas Eponymorum, idque singulis diebus ad diem tertiæ ecclesiæ usque.

Hecatombæonis die undecimo, in prima statim ecclesia, quinque viri suffragio Populi eliguntur ex civibus universis, leges defensuri, quæ apud Nomothetas abrogentur.

Jungendam denique cum his puto auctoritatem Æschinis ex Oratione contra Ctesiphontem, quamvis ibi simul aliarum rerum quarundam mentio fiat, quas in illis legibus non reperias.² Quamobrem vulgo quidem videmus a viris doctis de utroque loco junctim exponi; nec id ego, re sæpius pensitata, penitus dammare

¹ Iniqua hæc videbitur proportio, Prytanum et Proedrorum pœnas comparandi; unde est Reiskii correctio, τετραράκοντα μνᾶς pro-δραχμᾶς, non inepta illa. Tamen in tali re hodie non satis clare dispicimus. Et periculum errandi auget Scholiastes, illam unam lectionem ob oculos habens, ejusque rationem aperire conatus. Hunc unum Scholiastam designat Pelitus p. 177., ubi de *juris Attici consulti* loquitur.

² Locus Æschinis hic est §. 15'. Διαρρήδην προστίτανται τοῖς θεσμοθέταις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν διορθῶν ἐν τῷ δημοσίῳ (leg. ἐν τῷ δήμῳ) τοὺς νόμους, ἀκριβῶς ἐξετάσαντας, καὶ σκεφασμένους, εἴ τις ἀναγεγραπται (id est κείται, ἐνεστι, ἐστὶ), νόμος ἐναντίος ἐτέρῳ νόμῳ, ἢ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις, ἢ εἴπω εἰσὶ νόμοι πλείους ἐνδὲ ἀναγεγραμμένοι περὶ ἐκάστης πράξεως· κἂν τι τοιοῦτον εὐρίσκωσιν, ἀναγεγραφοτάς ἐν σαίσις (alibi

ἐν λευκάμασι) ἐκτίθεναι κελεύει (sabaud. ὁ Σόλων, ὁ νόμος Σόλωνος) πρὶσθεν τῶν Ἑπω-νύμων τοὺς δὲ πρυτάνεις ποιεῖν ἐκκλησίαν, ἐπιγράψαντας νομοθέτας, τὸν δ' ἐπιστάτην τῶν προέδρων διαχειροποιῶν διδόναι τῷ δήμῳ, καὶ τοὺς μὲν ἀναιρεῖν τῶν νόμων, τοὺς δὲ καταλείπειν, ὅπως ἂν εἰς ἡ νόμος, καὶ μὴ πλείους, περὶ ἐκάστης πράξεως. In postremis obscurus est, ἐπιγράψαντας νομοθέτας, seu quod Markl. malit, τοὺς νομοθέτας. Nullo sensu Wolfius vertit, *inscriptis legumlatoribus*; nec melius ceteri, quos vidi. Attendere debuerant ad id, quod eodem loco apud Æschinem sequitur de Prytanibus, ἀποδίδναι νόμους τοῖς νομοθέταις. Nempe utrobique νομοθέται sunt judices illi a Populo constituti, non rogatores legum: ἐπιγράψαι vero, ut ἀποδίδναι, est attribuere, designare, constituere, quod Populi fuit proprie, non Prytanum. Sed his, tanquam ecclesiam

ausim. Contra quum reputo mecum, apud Æschinē non minus agi de annua emendatione legum, priscis legibus constituta, nihilque ab illo dici, quod cum loco Demosthenis pugnet, quumque istis legum fragmentis vix omnis ratio negotii plane descripta videri queat, pronior sum in eam partem, ut Æschinē, quamvis breviorē, tum de eadem re vel ejus rei præparatione loqui, tum adeo nonnihil novi ab eo nobis afferri arbitrer.

Ad Leptineam redeamus. In paucis, quas hic Orator dixit, caussis noti hodie sunt eventus judiciorum: id quod sæpe ingratum legenti accidere debet. Nec de hac Oratione quidquam esset nobis compertum, nisi testimonium Dionis Chrysostomi exstaret.³ Atque id testimonium aperte prodit, (taliam enim Sophistæ non mentiuntur:) vicisse Demosthenem causam suam, sublatamque esse legem Leptinis.

Jam quod unum reliquum est, nos in Orationis hujus inscriptione secuti sumus morem vulgatorum librorum, qui summo consensu hanc tenent, ὁ πρὸς Λεπτίνην λόγος. Nec sane eum morem novum esse, præter alios^b monstrat anonymus Argumenti Græci scriptor, admonens, quid intersit inter κατὰ Λεπτίνου et πρὸς Λεπτίνην. Scilicet prius quasi domicilium habet in accusatione, posterius tantum *præsentem in judicio* signat, non *reum factum*.^c Sed antiquior ætas Græcorum frequentius ita citare solet: περὶ τῶν ἀτελειῶν, περὶ τῆς ἀτελείας, rarius etiam ὑπὲρ τῶν ἀτελειῶν. Docent hæc plures loci, quos alibi adscripsimus. Omnes auctores, a quibus hæc Oratio laudetur, huc constipare, obscuram et inutilem diligentiam puto.

habentibus, id commode tribui potuit. Sæpe hæc me torserunt. Alii ignorantiam suam silentio tegunt.

^a Verba Dionis, etiam a Taylora adhibita, sunt in Rhodiaca, Or. XXXI. T. I. p. 635. ed. Reisk. Λεπτίνης τις εἰσένευγε νόμον, ὡς χρῆν τὰς ἀτελείας ἀφελῆσθαι τοὺς ἔχοντας παρὰ τοῦ Δήμου, διχα τῶν ἀφ' Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογείτονος, καὶ μηκέτι τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι δίδναι μηδενὶ τὴν δωρεὰν ταύτην. Τί οὖν; ἐσθ' ὅπως παρεδέξαντο τὸν νόμον; Οὐ μὲν οὖν; ἀλλ' ἑάλω γράφης. In ultimis his inepte Reiskius, injecto vocabulo, legendum censet, ἑάλω παρανόμων γραφῆς. Ratio patet ex superioribus.

^b Ut Philostrat. de Vit. Soph. II. p.

601. unde sua repetiit Eudocia Ion. p. 57. Adde Theonem Progym. p. 9. et 16. Tiberium Rhet. p. 168. et 176. Apsin. in Aldi Rhet. p. 695. 697. et alios. Ipse Cicero quodammodo huc trahi potest Orat. c. 31. Contra ultimæ ætatis auctor, Thomas Magister v. παρανόμων, Demosthenem laudat ἐν τῷ περὶ ἀτελείας. At verba, quæ apponit, non leguntur ibi, sed in Orat. de Cor. §. λέ. in fin.

^c De hoc usu particulæ πρὸς conf. Mureti V. L. VII. 9. et Tayl. ad Demosth. adv. Eubulid. in proleg. Ad plures Orationes ea observatio pertinet. Latine in his omnibus, πρὸς vertendum, *adversus*, non *in*, quod est κατὰ.

I. TAYLORI
P R Æ F A T I O
AD
ORATIONEM
D E M O S T H E N I S
ADVERSUS LEPTINEM.

USITATIOR multo apud Antiquos erat Inscriptio, *περὶ ἀτελείας*, sive potius *περὶ ἀτελειῶν*, *De Immunitatibus*, quo nomine laudarunt Plutarchus, in vita Demosthenis, Dionysius Halic. in Epistola ad Ammæum pag. 121. init. Edit. Sylburg. [p. cccxxxvi. vol. I. §. 5.] atque iterum, de admiranda vi dicendi in Demosth. pag. 171. fin. Athenæus l. 4. p. 166. Edit. 1612. Priscian. l. 18. Hermogenes sapiuscule, Photius in Myriobibl. Codd. cclxv. et in Lexico inedito, v. *Θέσθαι*, et *Αυσίμαχος*, in qua voce apud Suidam pro *ἀτελειῶν* perperam legitur *ἀδελφῶν*: quali mendo etiam laborat Harpocrat. in *Δεκατευτάς*. Oratio est *χαριέστατος ἀπάντων καὶ γραφικώτατος*, ut scribit Dionysius loco citato. Egregiam in ea subtilitatem admiratus est Cicero Orat. ad Brutum III. Cujus denique exordium non illaudatum præterit summus ille Criticus, Dionysius Longinus, teste Photio in Myriobibl. loco supra a me laudato. Idem Photius ibidem traditum esse ait, Demosthenem eam conscripsisse annos natum XXIV. *Φασὶ δὲ, τὸν Δημοσθένην τέσσαρα καὶ εἴκοσι γεγονότα ἔτη τὸν περὶ τῶν ἀτελειῶν, ἦτοι τὸν πρὸς Λεπτίνην, φιλοπονήσασθαι λόγον. οὗ τὸ προοίμιον Λογγίνος ὁ Κριτικὸς ἀγωνιστικὸν νομίζει.* Contra, Prætoze Athenis Callistrato habitam esse contendit Dionys. Halicarn. qui erat Olymp. CVI. annus secundus, atque adeo Demosthenis nati XXVII. Habebatur certe vix ante istam ætatem, quam assignavit Photius, aut citra istam, quam Dionysius. Nam Olymp. CV. 3. secundum Diodorum Siculum Philippus Macedoniæ Rex Pydnam et Potidæam cepit, CVI. 3. autem obiit Leuco, Rex Bospori. Constat autem ex §§. 5. *α'*. et *α'*. hujus orationis, tum, quum habita esset, captas esse Pydnam et Potidæam, Leuconem autem adhuc fuisse superstitem. Porro exeunte oratione memorantur Dionis res feliciter gestæ contra Dionysium Tyrannum, agitatæ illæ quidem circa Olymp. CVI. mediam, ita ut non dubitem pronuciare, Halicarnassensem ipsissimam ætatem teti-

gisse. Nemini, credo, suboluit, hanc Orationem mancam et imperfectam ad nos descendisse. Quod tamen necesse est ita se habere, si bona fide nobiscum egerit Syrianus ad Hermogenem pag. 28. Καὶ πάλιν, Λεπτίνην μεμφόμενος, ὡς ἀφελόμενον τὰς ἐωρεὰς τῶν εὐεργετῶν, εἶπεν· "Ὅτι οἱ ἄλλαχού πολῖται (lege αἱ πολιτεῖαι) καὶ μείζους παρέχουσι τῆς εὐτελείας (lege ἀτελείας) ἐωρεάς, καὶ τοὺς εὐεργέτας τῶν ἰδιωτῶν δεσπότας καθιστᾷσιν. Qui, tametsi verba *diserta* Auctoris videatur citare, *alludit* solummodo ad ea, quæ dicuntur ξ. ε'. init. et ξ. κβ'. a med. Porro de hac Causa, atque de exitu, quem habuit, nonnulla conservavit Dio Chrysostomus in Orat. Rhodiaca, pag. 350. Edit. Morel. 1604. a me adducenda. Παρὰ τοίνυν τοῖς Ἀθηναίοις κατὰ Φίλιππον, μάλιστα δ', ὅτε τῆς ἡγεμονίας παρακεχωρήκασι, τῆς δ' ἐλευθερίας μόνης λοιπὸν ἀντείχοντο, Λεπτίνης τις εἰσήνεγκε νόμον, ὡς χρῆν τὰς ἀτελείας ἀφελέσθαι τοὺς ἔχοντας παρὰ τοῦ δήμου, δίχα τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, καὶ μηκέτι τοιοῦτον ἐξεῖναι διδόναι μηδὲν τὴν ἐωρεὰν ταύτην. τί οὖν; ἔσθ' ὅπως παρεδέξαντο τὸν νόμον; (Ita locum lego. In editis male repræsentatur.) οὐμενοῦν. ἀλλ' ἐάλω γραφῆς. Huic Historiæ Orationis Leptineæ liceat subjungere lepidam narratiunculam ex Violeto Eudociæ MS. pag. 78. Περὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος. — Πρεσβέων ἐκ παρὰ Σέβηρον ἐν Ῥώμῃ τὸν αὐτοκράτορα, ἀπεύσατο πρὸς Ἡρακλείδην τὸν σοφιστὴν τὸν ὑπὲρ μελέτης ἀγῶνα· καὶ ἀπῆλθεν, ὁ μὲν τὴν ἀτέλειαν ἀφαιρεθεὶς, ὁ δὲ Ἀπολλώνιος δῶρα ἔχων. ἐιαδιδόντος δὲ τοῦ Ἡρακλείδου λόγον οὐκ ἀληθῆ ὑπὲρ τοῦ Ἀπολλωνίου, ὡς αὐτίκα ἐη βαδιουμένου εἰς Λιβύην, ἠνίκα Λεπτίνης ἦν αὐτοκράτωρ ἐκεῖ, καὶ τὰς ἐξ ἀπάσης γῆς ἀρετὰς συνῆγε, καὶ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος· "Ὡρα σοι ἀναγνώσκειν τὸν πρὸς Λεπτίνην· σοὶ μὲν οὖν, ἦ δ' ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ γὰρ δὴ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀτελείας γέγραπται. TAYLOR. Petit. pag. 178. Priscian. col. 1169. 1171. 1182. v. Ind. Valckenaer. ad Ammon. pag. 8. 185. Casaubon. ad Theophr. Character. pag. 147. 163. Etymol. M. 448. 18. Meurs. Pisistr. c. 14. Att. Lect. 3. 2. A. A. 1. 3. Fabr. B. G. T. 4. pag. 16. et eodem tomo de Aristide. Vales. ad Harpocr. pag. 21. 39. 90. bis. 105. 107. Maussac. p. 249. Petit. Ed. Wessel. pag. 103. 185. 372. H. Steph. Th. L. G. T. III. col. 691. Judicium de eadem causa bis adipiscier non licet. Lindenbr. ad Terent. Phorm. II. 3. TAYLOR. in schedis.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΤΕΛΕΙΑΣ
ΠΡΟΣ ΛΕΠΤΙΝΗΝ ΛΟΓΟΥ.

Pag.
ed.
Reisk.

451 Ἡ τῶν Ἀθηναίων πῶς ἄλλοι τε ἐτίμα τοὺς εἰσεργάτας καὶ ἀτελεία λειτουργῶν. πολλῶν οὖν λαμβανόντων αὐτὴν, σπῆλαις ἐδίκει τῶν λειτουργησόντων εἶναι, διὰ τοῦτο Λεπτινὴς νόμον εἰσήνεγκεν, εἶναι μηδένα ἀτελῆ μήτε ἴτολοιπὸν ἐξὸν εἶναι τῷ δήμῳ δοῦναι, τὸν δὲ ἀτελείαν αἰτήσαντα πᾶσχειν τὰ ἔσχατα. τοῦτον ἐγράψαντο τὸν νόμον, πρότερον μὲν ἄλλοι μεθ' ὧν καὶ Βάδιππος, καὶ οἱ ἐπεξέβλεθον, ἢ χρεῖματα λαβῶν, ἢ νόσον περιπεσῶν νῦν δὲ Φορμίων καὶ Κτήσιππος ὁ Χαβρίου παῖς, καὶ τινες μετ' αὐτῶν, οἷς συνήγορος Δημοσθένης γίνεταί. ὁ μὲν οὖν Λεπτινὴς πλέον ἰσχύει τῆ συμφέροντι τὴν γὰρ χρεῖαν πρῶσχεται ὁ δὲ Δημοσθένης τῷ τε ἐνδύξῳ καὶ τῇ δικαίῳ, καὶ τῷ δικαίῳ μὲν, ὅτι δικαίον ἔστι τοὺς εὐ ποιήσαντας ἀντευπεποιθέναι, καὶ τοῖς ἔρθῳς ἂν τι λαβόντας τῶν δοθέντων μὴ ἀφαιρεῖσθαι τῷ δὲ ἐνδύξῳ, διότι τάχα μὲν ἄλλοις αἰσχρὸν ἂν δεδύκασον ἀφαιρεῖσθαι. Ἀθηναίους δὲ οὐχ ἠύιστα, οἷς ἀντ' ἄλλου γυρισματος, τὸ μεγαλόφρονον προσεῖται δοκεῖ. ἐπιδεικνύει δὲ, ὅτι καὶ παρανόμως εἰσήνεγκε τὸν νόμον. ἴλεγει γὰρ νόμον, τὸν κελεύοντα ἀναεῖρειν πρῶτον τὸν ἐναντίον νόμον, καὶ τότε αὐτὸν ἄλλον τιθεῖναι νόμον, ἵνα μὴ ἀλλήλοισ ἐναντίοι νόμοι εὐρίσκωνται.

452

ΑΛΛΩΣ.

Ὁ ΠΡΟΣ Λεπτινὴν λόγος ἐπιγραφήν ἔχει τιαύτην ἐπιδηπῆρος παρελθόντος τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ ὑπεύθυνος ἦν κρίσει καὶ τιμωρίᾳ ὁ γράφας τις νόμον, ἐφαίνετο Λεπτινὴς ὁ ἀκινδύσιος ὕβεν

¹ τὸ λοιπὸν ² καὶ ἄ. αἰσχρὸν ³ λέγειν γὰρ ἐχρῆν νόμον ⁴ Deest ἄλλον.
⁵ γράφαι τὸν ν. Τ. γράφειν τις ν. R. ⁶ ἀκινδύσιος Τ.

Ἡ τῶν Ἀθηναίων] Hoc Libanii argumentum, quod ex Taylori editione excerpere libuit, Frid. Aug. Wolfius omnino omittit.

Ἐξὸν εἶναι] Forte, ut olim divinabam, ἐξεῖναι. Atque ita Bodl. Accedit, quod necum scripsit Auctor argumenti alterius, atque adeo Demosthenes ipse. Vide §. ἄ. ante med. TAYLOR.

Ἐγράψαντο] Pro ἐγράψαντο lectio Editionis Aldinae, Codd. item Regg. quibus usus est Morelius in Editione sua adornaanda, praeter a. n. omnium, est ἀντεγράψαντο. Incommode, si me audias. Nam qui Legem aut Constitutionem improbat, γράφεισθαι νόμον aut ψήφισμα dicitur. Et est verbum quasi legitimum. Ita in argumento sequente, τὴν γράψαντα νόμον, ἢ ψήφισμα, et in lege a Demosthene adducta, γράφεισθαι μὲν ἂν τις τιμὰ τῶν ὑπαρχόντων νόμων μὴ καλῶς ἔχειν ἠγῆται. §. κ'. τοῦτον δ' ἐγράψαντο τὸν νόμον Felician. et Manut. κατὰ τοῦτον ἐγράψαντο τοῦτον τὸν νόμον MSS. Ven. et Vind. IDEM.

Ἄν τι λαβόντας] Absurde editiones plerique ante Wolfium ἀντιλαβόντας una voce, quod mendum etiam sustulit Bodl. IDEM.

Αἰσχρὸν] Αἰσχρὸν reponit Wolf. Ita Bodl. quoque. IDEM.

Λέγειν γὰρ ἐχρῆν] F. λέγει γὰρ νόμον τὸν κελεύοντα. et, καὶ τότε ἄλλον τιθεῖναι νόμον:

vel quod malim: καὶ τότε αὐτὸν ἄλλον τιθεῖναι νόμον, ἵνα. WOLF.

Λέγει etc.] Mira est in hoc loco Codd. inconstantia. Simplicissimam medelam exhibet Bodl. λέγει γὰρ εἶναι νόμον τὸν κελεύοντα κ. τ. λ. Expressiorem tamen et disertierem judico eam, quam ex Codd. Regiis, ut autumo, produxit lectionem Morelius: ἐχρῆν γὰρ ἀναεῖρειν πρῶτον τὸν ἐναντίον νόμον τὸν κελεύοντα τὰς τοῦ δήμου δωρεὰς εἶναι βεβαίας, καὶ τότε αὐτὸν ἄλλον τιθεῖναι. Quam in vertendo secutus aliquatenus videtur Petrus Nannius Alemarianus. Oportuisse enim prius contrarium legem abrogare, deinde suam proponere etc. Tu autem praeterea dele νόμον post τιθεῖναι. Quis enim non fastidiret vocem istam usque ad nauseam hic repetitam? εἰσήνεγκε τὸν νόμον λέγει γὰρ νόμον — τὸν ἐναντίον νόμον — ἄλλον τιθεῖναι νόμον — ἐναντίον νόμοι εὐρίσκωνται. Notabile est tamen, quod in hac Codd. dissonantia (ubi lectionum quidem diversitatem sentitis, eundem vero omnino sensum retineri) Editiones vetustae ex utraque lectione videantur conflari, λέγειν γὰρ ἐχρῆν νόμον τὸν κελεύοντα ἀναεῖρειν πρῶτον τὸν ἐναντίον νόμον, ut Ald. Manut. Morel. TAYLOR.

Αὐτὸν ἄλλον τιθεῖναι] Medium voc. abest a Vindob. IDEM.

Γράφειν τις] F. γράφειν τὸν νόμον — ἀκινδύσιος. WOLF. Γράφειν τις νόμον, et

πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' οὐ κατ' αὐτοῦ ὁ λόγος. Ἡ δὲ ὑπόθεσις οὕτως ἔχει. Σύνθετος ἦν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων, τιμᾶν τοὺς εἰεργάτας μάλιστα ἰσώλεως καὶ διαφόροις τιμαῖς, καὶ δὴ καὶ ἀτελεία. Πολλῶν δὲ εἰληφῶτων, καὶ ἀστῶν καὶ ξένων, ἐπέλειψαν οἱ λειτουργήσαντες. Καὶ διὰ τοῦτο σχεδὸν τῶν λειτουργιῶν περισταμένων εἰς τοὺς ἀπόρους, Λεπτίνης, τῶν πολιτευομένων ἀπὸ οὐκ ἀδόκιμοι, ἐγράψε νόμον αὐτοῖς ῥήματι οὕτως ἔχοντα

Ὅπως ἂν οἱ πολυσιώτατοι λειτουργῶσι, μηδὲνα ἀτελῆ εἶναι, πλὴν τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, καὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι τῷ δήμῳ αἰτηθέντι διδόναι· εἰ δέ τις ἀλῶ αἰτῶν, ἀτιμον αὐτὸν εἶναι, καὶ γένος καὶ οἰκίαν, καὶ ὑποκεῖσθαι γραφαῖς καὶ ἐνδείξεσιν· εἰ δὲ καὶ ἐν τούτοις ἀλῶ, ἔνοχον εἶναι τοῖς αὐτοῖς, οἷσ' ἄνευ οἱ δικάζοντες, ὅταν ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ δικάζωσι.

Τοῦ νόμου οὗν οὕτως ἔχοντος, ἐγράφατο μὲν τὸ πρότερον Βάσιππος ὁ Λεπτίνην ὃς ἀπέθανε, πρὶν εἰσελθεῖν τὴν γραφὴν. Κατὰ διετήβη χρόνος, καὶ γέγονε Λεπτίνης ἀνεύθυνος. Νόμος γὰρ ἦν, τὸν γράψαντα νόμον ἢ ψήφισμα μετὰ ἐνιαυτὸν μὴ εἶναι ὑπεύθυνον. Ὅμως ἐπειδὴ

¹ πολλαῖς T. R.

² λειτουργήσαντες T.

³ λειτουργιῶν περισταμένων R.

⁴ τολιπῶν T.

⁵ Λεπτίνη R.

mox ἀνίδυνος Editi. γράφει τις νόμος Vindob. idem dat ἀνίδυνος. Ut mirum non sit, si olim legebatur, quo pacto etiam legi debere judico, ἐπειδήπερ παρελθόντος τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ ὑπεύθυνος ἦν κρίσει· καὶ τιμωρία ὁ γράφων τὸν νόμον, ἐφαίνετο Λεπτίνης ἀνίδυνος. Observabis, Wolfium ita hunc locum convertisse. Nam cum versionem adornavit ex superioribus Editionibus, eam neglexit ad Editionem suam, si qua incidisset varietas, recedere. Confer hunc locum cum §. λά. TAYLOR. Hinc feci γράφας τις νόμον, veram haud dubie scripturam. Taylorus correxit ὁ γράφων τὸν νόμον. Sed locus, quem verba tenent, ea vix sinit ad Leptinem trahi. Universe contra si acciperis, nullus in posteriore voce articulo locus est. Etiam posthac in hoc Argumento legimus: νόμος ἦν, τὸν γράψαντα νόμον ἢ ψήφισμα μετὰ ἐνιαυτὸν μὴ εἶναι ὑπεύθυνον. F. A. WOLF.

Πρὸς αὐτὸν] Robortell. Emend. c. 37. pag. 63. V. praefationem nostram ad orat. in Eubulidem. TAYLOR.

Πολλαῖς καὶ διαφόροις] Lege ἄλλαις τε καὶ διαφόροις τιμαῖς, καὶ δὴ καὶ ἀτελεία, ex Cod. Ital. Ita scripsit Libanius in argumento superiore. Notissima est figura; hyperbaton vocant Rhetorum filii. (vide nos in Ind. Attic. ad Lysiam in ista voce.) πολλαῖς hic et διαφόροις idem sonant. IDEM. Quae [lectio], etsi melior tamen et ipsa videtur esse a correctore. Vocabuli ejus, in quo vitium patet inesse, emendationem meam firmat Demosth. in Orat. §. 15. aliisque locis. Erroris causam habeo καί, quod sequitur, minus a scribis intellectum, cui respondent καὶ δὴ καί. Sic enim καί, vel τέ, ponunt in uno membro, in altero ad vim augendam vel καὶ δὴ, vel καὶ δὴ καί,

vbi Latini dicunt quum, et mox tum etiam, tum maxime. F. A. WOLF.

Λειτουργήσαντες] Optime Wolfius lectionem MStorum praetulit λειτουργήσαντες, et mox περισταμένων, pro quibus Editi habebant λειτουργήσαντες et περισταμένων. TAYLOR. Λειτουργήσαντες tenui cum Reiskio, qui tamen hic auctoritatem habet nullam, quod criticum in hoc Argumento agere noluit. Wolf. et Tayl. malebant λειτουργήσαντες. Hos v. seq. secutus pro περισταμένων, quod nihil est, dedi περισταμένων, verbum huic rei proprium, ut περιήκουσι in Schol. ad §. 5. F. A. WOLF.

Γραφαῖς κ. τ. λ.] Nannius: adversus eundem competent et publica judicia et actio famosa. Et deinde: eadem luito, quae illi, qui, cum Reip. obaerati essent, judicia exercuerunt. TAYLOR.

Οἷσπερ οἱ δικάζοντες] Ex Oratore §. λγ'. ad fin. scribi hoc loco debebat οἱ ἀρχόντες, ὅταν ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ ἀρχῶσι. Ad rem tamen minimum interest quum τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐν ἀκροπόλει Athenis eadem lex a magistratu et a judiciis excluderet. F. A. WOLF.

Βάσιπ. Λεπτίνη] M. Λεπτίνην. et [v. ult.] ἐπειδὴ δὲ καὶ οὕτω. WOLF.

Ὅμως ἐπειδὴ etc.] Tamen, quoniam et sic ex lege licebat accusare. Wolf. Non miraberis, versionem Interpretis parum textui responderi, si memineris, quod superius monui, Wolfium Editiones priores, non suam, transtulisse, in quibus sic legebatur: ὅμως ἐπειδὴ καὶ οὕτω κατὰ τὸν νόμον ἐξῆν ποιῆσθαι τὰς κατηγορίας. Sic etiam est in Vindob. Sed praestantior multo est lectio, quam in textum admisit, non tamen interpretatus est. Vox enim οὕτω exprimit, quod isti Codd. volunt per κατὰ τὸν νόμον, et

καὶ οὕτω κατὰ ¹ τῶν νόμων ἐξῆν ποιεῖσθαι τὰς κατηγορίας, κἂν οἱ γράψαντες ἐξω κινδύων ὄσιν, μετὰ τὴν ἑαυτῶν ἐπίστασι κατηγοροῦν Ἀφείβαν, ἢ, Καθίππου, ἢ συνήγοροι Φορμίων ὁ ῥήτωρ, καὶ Κτήσιππος, ὁ υἱὸς Χαβρίου, ἢ συνήγοροι Δημοσθένους. Τούτων οὖν κατηγορῶν ἐπιστάντων, κατὰ τοῦ νόμου σπεύονται τὴν γραφήν. Ἡ δὲ στάσις, πραγματικῆ ἐγγραφῆς κεφάλαια δὲ τοῦ λόγου, τὸ νόμιμον, τὸ συμφέρον, τὸ δίκαιον.

Ἀναγκαῖον δὲ εἶπεν τὰς δικαιολογίας ἐνατέρας. Καὶ ὁ μὲν λεπτῆς ἰσχυρίζεται τῷ συμφέροντι, διὰ τὸ περιποιεῖν ² λειτουργοῦντας, ³ ὅτι ἀσύμφορον ἡμῖν γίνεται, ἂν οἱ πένντες μόνοι λειτουργῶσιν· ἀπορήσουσι γὰρ τῷ χρόνῳ, καὶ οὐχ ἔξετε τοὺς λειτουργοῦντας· ἀλλὰ καὶ τῷ δίκαιῳ, ⁴ ὅτι δεινὸν ἐστὶ τοὺς μὲν ἀδελῶς πλουτεῖν, τοὺς δὲ λειτουργοῦντας ἀεὶ πένεσθαι. Ὁ δὲ κατήγορος ἰσχυρίζεται τῷ νόμῳ, ⁵ τῷ δίκαιῳ καὶ τῷ συμφέροντι. Καὶ ἐστὶ τὸ νόμιμον διπλοῦν, περὶ τε τὸ πέραιον καὶ τὸ πρᾶγμα. Καὶ περὶ μὲν τὸ πέραιον, ἀφ' ἂν αὐτῶν ἐχρῆν ποιῆσαι, οὐκ ἐποίησε· παρέβη γὰρ τὸν θεσμόν. Θεσμός δὲ ἐστὶ νόμος, παρακλειούμενος πᾶς δεῖ νομοθετεῖν. Ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν γράψαντα τιθεῖται ἐμπροσθεν τῶν Ἑπανόμων, καὶ ἐν νομοθεταῖς κυρῶσαι τοῦτο ⁶ οὐκ ἐποίησε. Περὶ δὲ τὸ πρᾶγμα, ὅτι παρέβη ὁ νόμος οὕτως παλαιῶν νόμων, τὸν λέγοντα, τὰς τοῦ Δήμου δωρεὰς εἶναι βεβαίας. Ἐπεναντίως οὖν τῶν νόμων οὕτως ἐστὶν, ὅτι κλειούτων ἐκείνων, ὅσας ὁ Δήμος δέδωκε δωρεὰς, κυρῶσαι εἶναι, ὅσας ἀφαιρεῖσθαι τὰς δεδομένας βιάζεται. Τῷ δὲ δίκαιῳ ἰσχυρίζεται, ὅτι οὐ δεῖ τοὺς εὐεργέτας ἀποστειρεῖν δωρεῶν. Τῷ δὲ συμφέροντι τριχῶς ἰσχυρίζεται· πρῶτον μὲν, ὅτι ἀσύμφορον ἡμῖν γενήσεται, ⁷ ἂν τοὺς εὐεργέτας ⁸ ἀφαιρήσῃ τὴν δωρεάν· οὐκ ἔτι γὰρ ὁ Λεύκιον πέμψει τὸν σῆτον

¹ τοῦ νόμου T. τὸν νόμον R.

² λειτ., καὶ ὅτι ἀσύμφορον ἡμῖν γίν. R.

³ Desunt ὅτι - - - λειτουργοῦντας. T.

⁴ ὅτι οὐκ ἐστὶ δίκαιον T.

⁵ καὶ τῷ R.

⁶ Deest δ. R.

⁷ ἂν τοὺς] ἔαν τοὺς T. ἑαυτοὺς R.

⁸ ἀφαιρεῖσθαι T. R.

postulat locus omnino κατὰ τοῦ νόμου (vel, ut Bodl. legit, et alii legere perhibentur, κατὰ τῶν νόμων) ἐξῆν ποιεῖσθαι τὰς κατηγορίας, κἂν οἱ γράψαντες ἐξω κινδύων ὄσιν. Leges licebat accusare, tametsi earum auctores indemnes essent. Quo pacto fere et legisse videtur, interpretatur certe, Pet. Nannius. TAYLOR.

Κατὰ τῶν νόμων] Ferant fortasse multi, quod olim constanter legebatur, κατὰ τὸν νόμον. At potior Bodl. lectio, nunc restituta, vel ei similis altera, κατὰ τοῦ νόμου. Sensus est: Quandoquidem sic quoque leges ipsas licebat accusare, tametsi latore non amplius obnoxii essent. Ἐξῆν μετὰ ἑαυτῶν ποιεῖσθαι τὰς κατηγορίας κατὰ τῶν νόμων, οὐ κατὰ τῶν γραφάντων. Usus particulae ne quem offendat in formula, ποιεῖσθαι κατηγορίαν κατὰ τινος, occurrit statim hic ποιεῖσθαι τὴν γραφήν κατὰ τοῦ νόμου, illaque ipsa formula in Lysiae Or. XXXI. princ. Conf. Xenoph. § Hellen. 1. 7. 6., ubi quod scriptum est, scribi etiam debuit ambigui vitandi causa. Omnino id saepius fit, ut praepositiones nominibus, ad quae alias subaudi solent, apponantur. F. A. WOLF.

Δικαιολογίας] Allegationes. ἰσχυρίζεται τῷ συμφέροντι, fiduciam habet in utilitate. τοὺς δὲ λειτουργοῦντας ἀεὶ πένεσθαι, hos vero, qui pauperes perpetuo sunt, oneribus liturgiae pessundari. παρέβη γὰρ τὸν θεσμόν, quandoquidem sanctiones juris transgressus est. πᾶς δεῖ νομοθετεῖν, quo modo jura nova condenda sint. Nannius. WOLF.

Λειτουργούς] Morelius primus hunc locum ex Codd. Regiis plenus expressit: τῷ συμφέροντι, διὰ τὸ περιποιεῖν λειτουργούς, καὶ ὅτι ἀσύμφορον ἡμῖν γίνεται, ἂν οἱ

πένντες μόνοι λειτουργῶσιν· ἀπορήσουσι γὰρ τῷ χρόνῳ, καὶ οὐχ ἔξετε τοὺς λειτουργοῦντας· ἀλλὰ καὶ τῷ δίκαιῳ κ. τ. λ. In Vindob. sic est: καὶ τῷ μὲν συμφέροντι, ὅτι ἀσύμφορον ἡμῖν γίνεται, ἂν οἱ πένντες μόνοι λειτουργῶσι· ἀπορήσουσι γὰρ τῷ χρόνῳ, καὶ οὐχ ἔξετε τοὺς λειτουργοῦντας. τῷ δὲ δίκαιῳ, ὅτι οὐκ ἐστὶ τοὺς μὲν etc. Leptines igitur utili nititur, quod eos, qui munera obeant, reip. comparet, et quod incommodum erit civitali, si pauperes solummodo ea sint obituri: post aliquantum enim temporis deficient, et tum, qui munera obeant, non estis habituri: atque etiam justo etc. TAYLOR.

Ἐπι δευτέρῳ] M. ὅτι οὐκ ἐστὶ δίκαιον. WOLF.

Ἐν νομοθεταῖς κυρῶσαι] Addit Nannius: et in aerarium, cum receptae fuissent, recondere. TAYLOR.

Ἐπεναντίως] Habet igitur haec lex controversiam cum reliquis legibus, quae populi munerationes firmas volunt, cum ista eas rescissiones cupiat. Nannius. IDEM.

Ἀποστειρεῖν δωρεῶν] M. τῶν δωρεῶν. Notatum est pro δωρεῶν legi ἀμοιβῶν. WOLF.

Ἀσύμφορον] Wolfius inutile. Nannius autem, commodi nihil allaturum. Novi illaudatum Busiridem, ut Virgilius, et Pythagoram non sordidum Auctorem, ut Horatius, et Polybium non contemnendum, ut Livius loquitur, ceteraque id genus Orationis ornamenta. Sed non est Interpretis ἀσβολογεῖν. Verte simpliciter: Vobis incommodum erit. TAYLOR.

Ἐἶν etc.] F. ἂν τοὺς εὐεργέτας ἀφαιρήσῃ, vel, ἔἴν τοὺς εὐεργέτας ἀφαιρεῖσθαι. WOLF. Editi enim eautος εὐεργέτας ἀφαιρεῖσθαι. TAYLOR. ἂν τοὺς κ. τ. λ. de

ἡμῖν ἐκ τοῦ Βορσόρου· δεύτερον δέ, ὅτι ἀσύμφορον ἡμῖν ἔσται· οἷα ἔτι γὰρ εἰεργηθεῖσι τις τὴν πόλιν, σπερνομένους τῆς διαρείας ὄραν τοὺς ἄλλους· τρίτον δέ, ὅτι ἀδοξήσετε· δέξεται γὰρ ἀγνώμονες εἶναι. Ἔστι δὲ ὁ λόγος οὗτος δευτερολογία· ὁ Ἀφεψίων γὰρ, ὡς πρεσβύτερος, ἔλαβε τὴν πρωτολογίαν. Οἰκοῦν ὁ Λεπτινὸς προσηγουμένως τῷ συμφέροντι χρεῖται, φάσκων ἐν σπάνει καθεστάναι τὴν πόλιν τῶν λειτουργούντων· δευτέρῳ δὲ τῷ δικαίῳ, ὑπὲρ ἀπὸ τῆς ἰσότητος θεωρεῖται. Πάνυ γὰρ, φησὶ, δεινὸν ἔστι, τινὰς μὲν πλουτεῖν, ἀτελείας ἐπιειλημμένους, τὴν πόλιν δὲ μὴδὲ τῶν λειτουργούντων εὐπορεῖν. Προβάλλεται δὲ ὁ ῥήτωρ, τῷ μὲν δοκεῖν, τὴν κατηγορίαν τοῦ νόμου· ¹ συνυποδέεται δὲ καὶ κατασκευάζει καὶ τὴν σύστασιν τοῦ οἰκείου νόμου. Ἐν γὰρ τῷ νομίμῳ κεφαλαίῳ καθίστησιν ² αὐτὸν, ἀνταναγκάσκων καὶ ἀντιτιθεῖς καὶ ἀντεξετάζων ἀμφοτέρους τοὺς νόμους, καὶ τὸ διάφορον ὅσον δεικνύς. Ἴνα δὲ μὴ ἐξαίφνης μὴδὲ ἀναρμίστως παρερχεται τῶν νόμων τὴν σύστασιν, ἐκ πολλοῦ παρεσκευάσασε. Καὶ ἡ πρώτη γε ἀντίθεσις τοῦ λόγου, τῷ μὲν δοκεῖν, ἔστι παρὰ Λεπτινῷ τῇ δ' ἀληθείᾳ, πρὸς σύστασιν τοῦ οἰκείου συμφέροντος ἐξευρηται, ἵνα φαίνεται ὁ ἀντίδικος τὸν Δημοσθένους εἰσάγων νόμον. Τί γὰρ ὁ Δημοσθένης βούλεται νόμος; Τὰς δωρεάς, ὅσας ὁ Δῆμος ἔδωκε, κυρίας εἶναι· τοὺς δὲ ἔχοντας κτενεσθαι, ἢ, εἰ μὲν ἄξιοι, ἔχασιν, εἰ δὲ ἀναξίως ἔχουν δοκοῖεν, ἐλεγχθέντες ἀφαιρεθῶσιν. Οἰκοῦν αὐτὸς ὁ Λεπτινὸς τὸν Δημοσθένους νόμον ³ κενύρακε. Τί γὰρ; αἰτιᾶται κατ' ἀσχάς εἶθός, ὅτι πολλοὶ τῶν εὐλοφώτων εἰσὶν ἀνάξιοι. Οἰκοῦν ἔχει τὸν Δημοσθένους νόμον, τοὺς ἀναξίους ἐκκρινόντα· καὶ τοῦτο ⁴ διὰ πάντων κατεσπάρται. Ὁ γὰρ πῶλος περὶ αὐτοῦ λόγος ἐξίζει τοὺς δικαστὰς πρὸς τὴν τοῦ νόμου μετὰ μικρὸν ἀνάγκησιν. Ἰδὼν δὲ, ὅτι Λεπτινὸς ἐκείνῳ ἔχει τὴν ἰσχυρότατον λόγον, ὡς, ἂν οἱ πλουσιώτατοι λειτουργῶσι, μὴδὲνα ἀτελῆ εἶναι, οὐ ταύτην ἔθηκε προσηγουμένην ἀντίθεσιν, ἀλλὰ τὴν λυσιτελοῦσαν ⁵ αὐτῷ, καὶ τὴν μέλλουσαν εἰσφέρειν τὸν παρ' ⁶ αὐτοῦ νόμον. Ὅταν γὰρ λέγη, καὶ τοῦτ' ἄνω πλεῖστω χρεῖσεται τῷ λόγῳ, σοφίζεται τοὺς ἀκούοντας. Οὐ γὰρ τῷ περὶ τῶν ἀναξίων πολλῶν χρεῖσεται τῷ λόγῳ, ἀλλὰ τῷ δηλονότι σπανίζειν τὴν πόλιν τῶν λειτουργούντων, καὶ τῷ συμφέροντι μετατιθεῖναι τὰς λειτουργίας ἀπὸ τῶν ἀπῶρων εἰς τοὺς εὐπώρους.

Ἔστι δὲ τὸ μὲν εἶδος τοῦ λόγου δικανικὸν, εἴ γε κτίσις ἔστιν ἐπὶ τὸν νόμον. Ἡ δὲ γε ἕλη πᾶσα ἔστι διπλῆ· καὶ ταύτης ἡ μὲν ἔστι δικανικὴ, ἡ δὲ συμβουλευτικὴ. Εἴςιοι δ' ἂν οὐδὲ πανηγυρικῶς ἰδέας ἀμοιροῦντα τὸν λόγον, ἐν οἷς πειράται σεμνύνειν ἕκαστον τῶν εἰεργητῶν· καὶ γὰρ ἐνταῦθα εὐρήσεις ἄξια τῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια, καὶ λόγους εὐφύμῳ ἀξιομόττοντας ταῖς ἐκείνων πράξεσιν, οἷον, ὡς ὅταν ἐμπομπεῖν τοῖς Κόνωνος καὶ Χαβρίου κατορθώμασι, καὶ τοῖς Ἐπιερέδου, καὶ τῶν ἐκ Θάσσου καὶ Κορινθοῦ, καὶ Λευκάδος. ⁷ Ἴτέον δὲ ἐπὶ τὴν μεταχείρισιν τοῦ λόγου.

¹ συνυποδέεται T. R. ² Decet αὐτόν. R. ³ κενύρακεν. ἔτι γὰρ αὐτ. καταρχὰς T. R.
⁴ διὰ τούτου πάντων R. ⁵ αὐτῷ R. ⁶ αὐτοῦ R. ⁷ Desunt ἰτέον --- λόγου. T.

Wolfii conjectura certissima scripsi pro vulgato, quod et Reisk. inculcat, εὐπώτους κ. τ. λ. F. A. WOLF.

Συνυποδέεται] Συναποδέεται marg. Edit. Morel. Fortasse cum Ital. συνυποδέεται. συνυποδέεται δὲ καὶ κατασκευάζει Vindob. TAYLOR.

Συνυποδέεται δὲ καὶ κατασκευάζει καὶ τὴν σύστασιν τοῦ οἰκείου νόμου] Orator occulte

se insinuans, jam nunc etiam propria legis commendationem parat. In edd. est συνυποδέεται, quod, Tayloro monente, in illud mutavi ex Ital. et Vind. F. A. WOLF. Latenter suam legem insinuat. NANNIUS. FOLF.

Καὶ διὰ τοῦτο π.] F. καὶ τοῦτο διὰ π. WOLF. Ejus rei mentio ubique aspersa est. NANNIUS.

455

456

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Ο ΠΡΟΣ ΛΕΠΤΙΝΗΝ

ΛΟΓΟΣ.

457

ἀ. ἄνδρες δικασταί! Μάλιστα μὲν εἴνεκα τοῦ νομίζειν συμφέρειν τῇ πόλει λελυῖσθαι τὸν νόμον, εἶτα καὶ τοῦ παιδὸς εἴνεκα τοῦ Χαβρίου, ὡμολόγησα τούτοις, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, συνερεῖν. Ἔστι δ' οὐκ ἀδῆλον, ὡ ἄνδρες

ΠΡΟΣ ΛΕΠΤΙΝΗΝ] Car dicatur potius quam ΚΑΤΑ ΛΕΠΤΙΝΟΥ, docet Libanius [Ulpianus], ideo scilicet, quia ex formula τῆς τῶν παρανόμων γραφῆς post annum accusari legeslatores non poterant. Quare ad eum potius, quam contra eum, legem ad eo latam accusat post annum, quasi-que apud eum. Ex edit. HERVAG.

ἀ. ἄνδρες δικασταί] Quae primam hanc periodum sequuntur, ea statim ita in causam irrumpunt, ut nobis, qui assueti sumus proœmiis, pæne capite truncata Oratio videri possit. Neque tamen magis proœmium pro necessaria parte habendum, quam peroratio, præsertim ad auditores, satis jam alterius Oratione ad argumentum, quod quis tractat, præparatos. Vid. Aristot. Rhet. III. 13. et Quintil. IV. 2. 72. Verum de exordio nostro aliter antiquos Rhetores iudicasse, docet Photius Biblioth. Cod. CCLXV. p. 1470. Φασὶ δὲ τὸν Δημοσθένη τέσσαρα καὶ εἴκοσι γερονότα ἔτη τὸν περὶ τῶν ἀτελειῶν, ἧτοι τὸν περὶ Λεπτίνην, φιλοπονήσασθαι λόγον· οὗ τὸ προοίμιον Λογγίνος μὲν ὁ κριτικὸς ἀγωνιστικὸν νομίζει, ἔτεροι δὲ οὐκ ὀρθῶς ἔφασαν τὸ προοίμιον ἠθικὸν εἶναι. Καὶ πολλοῖς οὗτος ὁ λόγος παρέσχεν ἀγῶνα, κρῖνεσθαι προτεθείς, ἄσπετος καὶ ἄσπασίον τῷ ῥήτορι, ἅτε μηδ' ἐφιγμένῳ τῆς τοῦ λόγου θεωρίας εἰς ἀκρίβειαν. Hoc ergo unum olim dabitur, quam dicendi formam Demosthenes h. l. adhibuerit. Longinus autem, cujus illa sententia e libro, quem τὸς φιλολόγους inscripsit, petita videtur Rubenkenio de Vita Longini §. 10., proœmium videri debet inclusisse prima §., eaque præcipue spectasse, quæ acrius contra Leptinis in ferenda lege consilium dicuntur. De Photiolocho conf. Tourp. ad Longin. c. 39. F. A. WOLF.

VOL. II.

Μάλιστα μὲν εἴνεκα —] Brevitate, Demostheni præter ceteros propria, arcatur sententia: *Due sunt causæ, quibus commotus ad dicendum surrexi, altera et ea præcipua, quod abrogationem legis Leptineæ (τὸν νόμον, legem de qua nunc agitur) e Rep. esse arbitror; altera, quod Ctesippi hujus, qui in judicio adest, causa curio.* Τούτοις jungendum cum *συνερεῖν* h. e. *συνηγορεῖν*, ut *ἡμολόγησα* absolute accipiatur, quod sæpe fit: *Recepi, me causam horum defensurum.* Spectat autem τούτοις Aphepsionem et Ctesippum, fortasse etiam subscriptores quosdam. Mox ὡς, omis- sum vulgo a nonnullis, Tayl. restituit, probandum non ob consensum tantum codicum, sed propter ipsam vim sententiae et usum. Ita Lysias Or. V. p. 186. *Δοκεῖ μοι αἰσχρὸν εἶναι — μὴ βοηθῆσαι Καλλιᾷ τὰ δίκαια, ὅπως ἂν δύναμαι.* Isæus Or. III. princ. *Εἰκὸς οὖν μοι δοκεῖ εἶναι, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, συνερεῖν αὐτοῖς.* IDEM.

Ἔστι δ' οὐκ ἀδῆλον —] Restitui ὡς, quod erat necessarium, et ex quibusdam Editionibus excidit. Habet Ald. Ven. Aug. Lindenbr. Codd. Regg. a. β. Demetr. Phaler. §. 10. et 256. Aristides Vol. II. p. 483. Edit. Jebb. Ulpian. et Hermog. lib. 1. de formis Oratt. cap. ult. Paulo inferiori v. 2. p. seq. λέγει itidem pro vulgata λέγει, ex Ald. Felician. Manut. Ven. Lindenbr. Codd. Morel. et Hermog. TAYLOR.

Ἔστι δ' οὐκ ἀδῆλον —] Astuta est ratio oratorum, ut quid adversarius allaturus sit pro sua causa, compertum se habere dicant, qua techna illius sæpe firmissima argumenta elevat occupando. Ἐπιστήμην vocant Rhetores. Hermogenes περὶ μεθόδου δεινότητος c. 23. p. 547. Laur. Ἐν τῷ περὶ τῆς ἀτελείας ἰσχυράτατον προτεθειῶν τοῦ Λεωτίνου κεφάλαιον, τὸ τῆς

3 r

Ἰθνηαῖοι! τοῦθ', ὅτι Λεπτίνης, κἀν τις ἄλλος ὑπὲρ τοῦ νόμου λέγη, δίκαιον μὲν οὐδὲν ἔρεϊ περὶ αὐτοῦ, φήσει δ' ἀναξίους τινὰς ἀνθρώπους, ¹ εὐρομένους ἀτέλειαν, ἐκδεδυκέναι τὰς λειτουργίας· καὶ τούτῳ πλείστῳ χρήσεται τῷ λόγῳ. Ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν τινῶν κατηγοροῦντα πάντας ἀφαιρεῖσθαι τὴν δωρεὰν τῶν ² ἀδίκων ἐστίν, ἔασσω· καὶ γὰρ

¹ εὐραμένους R.

² ἀδικούντων T.

ἀξίας, τῇ ἐπιστήμῃ πρέτετερον εὔτοις· Ἔστι δ' οὐκ ἀδηλον κ. τ. λ. Τίς ἄλλος ad syndicos legis pertinet §. λβ'. Deinde sub-junctivum λέγη, pro vulgato λέγει, a Tayloro aliunde probatum, recte dant etiam Apsines p. 697. Tom. I. Rhetoric Ald. et Gregor. Cor. ad Hermog. p. 939. F. A. WOLF.

Δίκαιον μὲν οὐδὲν ἔρεϊ —] *Aequam justamque esse legem, adversarii nostri vincere dicendo non poterunt; utilem duntaxat civitati esse, inculcabit.* Τούτῳ πλείστῳ χρήσεται τῷ λόγῳ. *Hanc rationem urgebit cupidissime, hanc nobis ubique ingeret, ἄνω καὶ κάτω, ut attice loquitur Schol. §. ιγ'. a med. ad verba: τουτὶ παρὰ πάντ' ἔσται τὸν λόγον αὐτοῖς. IDEM.*

Εὐραμένους] *Melior lectio est εὐραμένους, eaque non paulo. Praefert Aug. Ital. Regg. e. n. Bodl. Cant. et Hermogenes περὶ Ἰδεῶν, τομ. α. p. 300. Edit. Crisp. et iterum περὶ μεθόδου δεινότητος p. 427. TAYLOR. et Gregor. Cor. l. c., scripturam εὐραμένους cur Tayl. et Auger. commendarint, receperit Reiskius, non video. Improbatur factum et Dawesius Miscell. crit. p. 255., vera tamen non nixus ratione, ideoque reprehensus a Dorvill. ad Chariton. p. 403. nov. ed., qui formam εὐράμενος defendit ex analogia similium, quae leguntur, ut εἰλάμην, ἀνάμην. Recte id quidem: quamquam ex hac observatione nondum constat de usu formae εὐράμενος apud genuinos Atticos. Neque in his ullum certum hujus usus exemplum credo reperiri. In Nostro saepius habes promiscue εὐρημένος et εὐρόμενος, posterius etiam infra §. ιδ'. in fin. et λδ'. ad fin. et in Naer. p. 1381. ed. R., quibus in locis Reisk. nihil mutat; in εὐράμενος, consentientes libros nusquam videas. F. A. WOLF.*

Λειτουργίας] *Λειτουργία, pecunia, sive opera, quae Reip. impenditur. Prisci enim λέγοντες publicum vocabant. NANNIUS.* "Ὅτι μὲν τινῶν —] *Injustum est, si quis hac causa abusus, quod quidam immunitate videantur indigni, ad unum omnino dono suo spoliatos velit. Τινῶν κατηγοροῦντα est τινὰς ἀναξίους νομιζόντα, uti deinde καταμεμφόμενόν τινας. Ad ipsam*

κατηγοροῦντα supple τινὰ, et simplicem structuram cogita hanc esse: *Τινὰς κατηγορεῖν τινῶν, εἴτα ἀφαιρεῖσθαι πάντας τὴν δωρεάν.* *Priore structura nihil est frequentius, et praestat eam hic Dionys. de Comp. Verbb. §. 9., haec laudans in exemplum concinnitatis, e qua brevitate putat ortam. Ita enim Oratorem scribere debuisse: Ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν τινῶν κατηγοροῦντα, ὡς οὐκ ἐπιτηδεῖαν ἔχειν τὴν ἀτέλειαν, πάντας ἀφαιρεῖσθαι καὶ τοὺς δικαίως αὐτῆς τυχόντας, τῶν ἀδίκων ἐστίν, ἔασσω. Alias virtutes plures in hoc exordio miratur Hermogenes π. Ἰδεῶν lib. I. extr. Sed locus est longior, quam ut huc transcribi possit. F. A. WOLF.*

Τῶν ἀδικούντων ἐστίν] *Cum dixisset κατηγοροῦντα, in Singularem numero, non κατηγοροῦντας, scripsit quoque debuit τοῦ ἀδικούντος ἐστίν, non τῶν ἀδικούντων. Sed manum Demosthenis opinor fuisse, τῶν ἀδίκων ἐστίν, est ex rebus injustis, hoc est, injusta res est. sic §. ιε. ad fin. τῶν αἰσχίστων ἐστίν, est ex rebus turpissimis, vel, res est turpissima. Vid. ad §. ιε'. MARKLAND.* Favet viri doctissimi et amicissimi conjecturae, quod in pluribus iisque praestantissimis Exemplaribus ἀδίκων legatur, in Codd. sc. Regiis a. ζ. Aug. Ital. Ven. Obsop. Bodl. Cant. Vindob. Ita etiam laudat Hermogenes περὶ μεθόδου δεινότητος. Qui et in alio loco, sc. περὶ Ἰδεῶν, pag. 303. Edit. Crispini, locum hunc memoriter citans habet τῶν ἀτοπωτάτων. Ut dubium non sit, quo animo ille hunc locum intellexerit. Caeterum habetur et κατηγοροῦντας in Edit. Manut. et Morel. TAYLOR. M. τινῶν κατηγοροῦντα πάντας. WOLF. Edit. enim nonnull. κατηγοροῦντας πάντα.

Τῶν ἀδίκων ἐστίν] *H. e. ἀδικόν ἐστίν. Ita dicunt ἐστίν τῶν καλῶν, τῶν χρησίμων, τῶν χαλεπῶν, τῶν ἀτόπων pro ἐν τι τῶν καλῶν etc., quod est infra §. κδ'. et ap. Aeschin. in Timarch. princ. Sic Aeschyl. Agam. 1407. accipimus ἦν πρεσπόντων pro ἦν πρέπον, ἔωρεπε, ubi erravit Heath. Ceterum a nonnullis perperam scribitur τῶν ἀδικούντων, et antea κατηγοροῦντας πάντα. Melius Tiberius περὶ τῶν παρὰ Δημοσθένει σχη-*

εἴρηται τρόπον τινὰ, καὶ ὑφ' ὑμῶν ἴσως γιγνώσκεται· ἀλλ' ἐκεῖνο ἀν' ἐροίμην ἠδέως αὐτὸν, τίνος εἴνεκα, εἰ τὰ μάλιστα μή τινες, ἀλλὰ πάντες ἦσαν ἀνάξιοι, τῶν αὐτῶν ἠξίωσεν ὑμᾶς τε καὶ ¹ τούτους; Ἐν μὲν γὰρ τῷ γράψαι, μηδένα εἶναι ἀτελεῆ, τοὺς ἔχοντας ἀφείλετο τὴν ἀτέλειαν· ἐν δὲ τῷ προσγράψαι, μηδὲ ² τὸ λοιπὸν ³ ἐξεῖναι δοῦναι, ὑμᾶς τὸ δοῦναι. Οὐ γὰρ ἐκεῖνό γ' ἔνεστιν εἰπεῖν, ὡς τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ τοὺς ἔχοντας

¹ τούτους. R.

² τολοιπὸν T.

³ ἐξεῖναι ὑμᾶς τὸ δοῦναι ἡμῖν ἐξεῖναι. οὐ R.

μάταιον §. 5. Ὅτι μὲν τινῶν κατηγοροῦντας πάντων ἀφαιρέσθαι τὴν δωρεάν. Hermogenes autem p. 370. habet πάντας ἀφαιρέσθαι τὴν δωρεάν τῶν ἀποπωτάτων ἐστίν, quod est a memoria lapsu. Alio in loco, Π. Μ. Δ. p. 526., ubi de prateritione agit, et ipse lectionem optimorum librorum tuetur. Tamen ex illo ἀποπωτάτων Reisk. et Auger. exsculpunt olim in nostro loco lectum videri ἀδικωτάτων. Sine causa. F. A. WOLF.

Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀν' ἐροίμην — τούτους] *Illud libenter e Leptine quaesiverim, quid cause sit, cur, si vel maxime non unus forte aut alter, verum omnes indigni viderentur, Populum Atheniensem perinde ut illos tractare voluerit, cur Vos quoque in ordinem putarit cogendos. Quæstio in speciem simplex est et ingenua, vere subdola et acerba. IDEM.*

Τῶν αὐτῶν] *Iisdem panis mulctandos esse censuit vos et istos. AUGER.*

Μηδὲ etc.] *Obsopæus annotavit: ἐν δὲ τῷ προσγράψαι, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι δοῦναι ὑμᾶς τὸ δοῦναι, S. ἀφείλετο.—Quæ lectio perspicua est, et cum Leptinea lege consentit in argumentis exposita: modo post δοῦναι interpungas. Nannius. Dum vero addit, neve in posterum dare liceat, vos donandi facultate privat. WOLF. Lege μηδὲ τολοιπὸν ἐξεῖναι δοῦναι ὑμᾶς, τὸ δοῦναι ἡμῖν ἐξεῖναι. Quam lectionem commendant Editt. veteres, nec non MSS. Venetus et Lindenbr. nisi quod a nonnullis absit prius δοῦναι. ἐξεῖναι δοῦναι ὑμᾶς, τὸ δοῦναι ἐξεῖναι ἡμῖν Vindob. Cæterum quandam gravitatem sive δεινότητα in hac lectione deprehendit acutissimus Scriptor, quisquis fuerit, qui περὶ Ἐρμηνείας scripsit, §. 257. Ποιεῖ δὲ τινα καὶ ἡ βία κατὰ τὴν σύνθεσιν δεινότητα· δεινὸν γὰρ πολλαχῶς καὶ τὸ δύσφθογγον, ὡςπερ αἱ ἀνώμαλοι ἰδίαι. παραδείγματα τὸ Δημοσθενικόν, τὸ ἡμᾶς, τὸ δοῦναι ἡμῖν ἐξεῖναι. Eam vetustatem, qualis demum fuerit, habet lectio,*

quam commendamus. *Commendamus autem sedulo. TAYLOR.*

Μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι δοῦναι, ὑμᾶς τὸ δοῦναι] *Hæc quum mire varient in MSS., tutissimum putavi optare lectionem ab Obsop. et Wolf. proditam, quæ tum, nihil habet ab Oratoris mente alienum nihil, quod non alibi postea repetatur, tum suavitate concinnitatis placet, tum linguæ legibus non adversatur. Hac saltem parte laborat sedulo commendata a Tayloro scriptura: μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι δοῦναι ὑμᾶς, τὸ δοῦναι ἡμῖν ἐξεῖναι. Qua stribligine, etsi ducta e libris optimis et ed. Benenati, merito spreta, Reisk. dedit: μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι, ὑμᾶς τὸ δοῦναι ἡμῖν ἐξεῖναι. Et hoc Auger. probat. Sanior haud dubie hæc lectio est, cui si quis acquiescat, ἀφείλετο ὑμᾶς τὸ ἐξεῖναι ἡμῖν δοῦναι erit explicandum: Abstulit Vobis potestatem donandi; ad prius ἐξεῖναι vero supplendum e superioribus εἶναι ἀτελεῆ, ut sit: Quod adscripsit Leptines, ne in posterum quidem cuiquam licere immunes esse, in eo jus et potestatem Vobis abstulit donandi. Atque hanc rationem, fatendum est, et bonis libris se tueri, et teste etiam Demetrio de Elocut. §. 246., qui tali modo scripta hæc laudat pro exemplo δεινότητος, e scabritie et asperitate sonorum (τῷ δυσφθόγγῳ) orientis. Mihi tamen pondum plane persuasum est, hanc Demosthenis esse manum. Ut omittam, durius ad ἐξεῖναι pertrahi εἶναι ἀτελεῆ, ineptus videtur ipse circuitus, qui est in verbis τὸ ἐξεῖναι ἡμῖν δοῦναι, quando simpliciter τὸ δοῦναι potuerat dici potestas donandi, ut est τὸ τιμᾶν §. κς'. aliaque id genus alibi. Deinde si cui scriptura nostra videatur immodestior, quam qua Leptines in ipsa rogatione usus credi possit, haud multum ea dubitatio valeat. Prorsus sic, ut dedi, repetuntur verba §. ιγ'. a med. et κγ'. imprimisque §. λβ'. Jam videbor certe non sine causa Reiskium deseruisse. Ac ne*

ἀφείλετο τὴν δωρεάν, ἀναξίους ¹ νομίζων, οὕτω καὶ τὸν Δῆμον ἀνάξιον ἠγεῖτο κύριον εἶναι τοῦ δοῦναι τὰ ἑαυτοῦ, εἰάν τω βούληται. Ἄλλὰ, νῆ Δία, ² ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴπωι πρὸς ταῦτα, ὅτι διὰ τὸ βραδίως ἔξαπατᾶσθαι τὸν Δῆμον, ³ 458
διὰ τοῦτο οὕτως ἔθηκε τὸν νόμον. Τί οὖν κωλύει πάντα ἀφηρῆσθαι καὶ ὅλως τὴν πολιτείαν ὑμᾶς, κατὰ τοῦτον τὸν λόγον; Οὐ γὰρ ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ τοῦτο οὐ πεπόνθατε τῶν πάντων· ἀλλὰ καὶ ψηφίσματα ⁴ πολλὰ πολλάκις ἔξαπατηθέντες κεχειροτονήκατε, καὶ συμμαχούς ἤδη τινὰς

¹ ἐνόμιζεν. T.² ἐκεῖνό γ' ἂν R.³ ἔθηκε R.⁴ Deest πολλά. T.

quīs Demetrii auctoritatem mihi opponat, adhuc de hac ipsa nonnihil addubito. F. A. WOLF.

Ἐνόμιζεν] Lege νομίζων. τὴν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ τοὺς ἔχοντας ἀφείλετο τὴν δωρεάν, ἀναξίους νομίζων· οὕτω κ. τ. λ. Ita Editt. Felician. et Manut. Codd. Regii Parisienses et Cant. Ita optima et consummatissima Versio Italica: *Che in quel modo, che egli ha privato della gratia coloro che l' hanno, estimandogli indegni: nel medesimo modo etc.* TAYLOR. Verissime, nisi quis potius utramque vocem ex interpretatione patet intrusam. Ordinem disturbat, quod præferunt Ald. Herv. Ben. Wolf. et Aug. 1. cum Marg. Bav., ἐνόμιζεν, quod Reisk. ortum suspicatur ex οὗς ἀναξίους ἐνόμιζεν. Ipse in Notis amplectitur hæc, quæ vix ulli unquam probaverit: Ὅνπερ τοὺς ἔχοντας ἔχειν τὴν δωρεάν ἀναξίους ἐνόμιζεν, οὕτω κ. τ. λ. Mox male faciunt, qui omittunt τὰ ἑαυτοῦ. F. A. WOLF.

Ἄλλὰ νῆ Δία] Sed scilicet hoc dicturus est, vel, at fortasse ad hæc ipse objecturus est. Interdum enim ἀλλὰ νῆ Δία pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, vel, pro νῆ Δί' ἀλλὰ dicitur. Ex edit. HERVAG.

Οὕτως ἔθηκε τὸν νόμον] Istam clausulam in lege posuit. In Par. 1., Aug. 1. et Apsin. p. 699. legitur ἔθηκε, idque Reisk., insularum rerum amans, in textum nobis invexit, ut ipsius Leptinis oratio esset mimica. Sed de hac venustate, valde ve-reor, ne Orator gratiam fecisset, si quis ei hic obtulisset. F. A. WOLF.

Οὐ γὰρ ἐστὶ τῶν πάντων, ἐφ' ὅτῳ —] Nulla est enim pars Reip. Vestra, in qua parte Vobis hoc non accidat: (τοῦτο ἢ τὸ ἔξαπατᾶσθαι) sed scitu sæpe multa fecistis etc. Ex Ald. Herv. Ben. reliquis omnibus, editis et scriptis, recte Markl. restituit πολλὰ πολλάκις, quum in Wolf. πολλὰ extritum esset, ut est etiam in A-

psin. l. c. ad Minucian. extr. Horum autem locis, ut aliis pluribus ex isto sterquilinio Rhetorum Aldi, vix ulla auctoritas esse potest. Ipsa, quæ hoc loco attingitur, Atheniensium δυσβουλία præne in proverbium versa. Jam Eupolis feliciores eos quam prudentiores dixerat] lepidis iambis, servatis ab Athenæo X. p. 425., quibus concinit Demosth. Philipp. I. §. 1. Ἡ τύχη αἰεὶ βέλτιον ἢ ἡμεῖς ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμελουμένη. Conf. Æschin. in Ctesiph. §. πῆ. Aristoph. Nubb. 587. et ibi Intpp. et Suidas v. Ἀθηναίων δυσβουλία. Neque minus solenne olim alterum crimen Atheniensium, quod infirmiori se parti adungere solerent. Satis habeo ad hoc laudare Isocrat. Panegy. c. 14. IDEM.

Ψηφίσματα πολλάκις] Codices, in quibus et Vindob. est, et præstantissima Editio Parisiensis A. D. 1570. habent ψηφίσματα πολλὰ πολλάκις, quin et ita legebat et vertebat Wolfius, licet editio Francofurtana 1604. quæ Wolfii nomen venditat, hanc vocem omittat. Excidit nimirum πολλὰ propter sequens πολλάκις. Sic v. S. p. 406. deest μηδὲν, quia sequebatur simile μηδ' ἄν: et forte ἐπίγραμμα §. κδ'. quia præcessit eadem vox. Ita Ἐφορον (Ephorus, celebris Historicus) periit in voce præcedente πρὸςφορον, apud Clem. Alexandrinum Strom. VI. p. 750. Ed. Oxon. ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον Ἐφορον τὸν ιστορικὸν etc. Vulgo deest Ἐφορον. Cæterum, Lectorem attentum et Græcæ Linguae assuetum latere non potest, aliquot esse loca hujus pulcherrimæ Orationis, in quibus vel Sensus, vel Sermonis Elegantia et Perspicuitas, defectu unius vel duarum vocum adhuc laborare videntur: complura hujusmodi ex MSS. et Editt. antiquis notavit Cl. Editor: et alia, nisi fallor, restant, nunquam forte certo restituenda. Sic in hoc, quod sequitur. MARKLAND.

ἤττους ἀντὶ κρείττωνων ἐπεισθήτε ἐλέσθαι· καὶ ὅλως ἐν, οἶμαι, πολλοῖς, οἷς πράττετε, καὶ τοιοῦτό τι συμβαίνειν ἀνάγκη. Ἄρ' οὖν θησόμεθα νόμον διὰ ταῦτα, μηδὲ ¹ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι τῇ Βουλῇ, μηδὲ τῷ Δήμῳ, μήτε προβουλεύειν, μήτε χειροτονεῖν μηδέν; ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι. Οὐ γὰρ ἐσμέν ἀφαιρεθῆναι δίκαιοι, περὶ ὧν ἂν ἐξαπατηθῶμεν, ἀλλὰ διδάχθῆναι, ὅπως τοῦτο μὴ πεισόμεθα· καὶ δεῖσθαι νόμον, οὐχ ὅς ἀφαιρήσεται τὸ κυρίους ² ὑμᾶς εἶναι τῆς δωρεᾶς, ἀλλὰ δι' οὗ τὸν ἐξαπατῶντα τιμωρησόμεθα.

β'. Εἰ τοίνυν τις, εἰσας ταῦτα, αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐξετάσειε, πότερόν ποτε λυσιτελέστερόν ἐστι, κυρίου μὲν ὑμᾶς εἶναι τῆς δωρεᾶς, ἐξαπατηθέντας δέ ποτε καὶ φαύλῳ τινὶ δοῦναι, ἢ, διὰ τὸ παντελῶς ἀκύρους γενέσθαι, μηδ' ἂν ἀξίον τινα εἰδῆτε, ἐξεῖναι τιμῆσαι, εὐροίτ' ἂν μᾶλλον ἐκεῖνο λυσιτε-

¹ τολοιπὸν T.² ἡμᾶς εἶναι [τῆς δωρεᾶς] R.

“Ἦττους ἀντὶ κρ.] Optimis rejectis pessimis in societatem admisistis. Nannius. WOLF.

Καὶ ὅλως ἐν —] Quid multa? In tanta copia rerum, quas publice agitis, tale quid necesse est evenire. In Græcis sententia hæc mollescit per particulam ante τοιοῦτο insertam, hæc fere vi: *Sæpe optima consilia initis, fraudibus concionatorum non decepti; interdum tamen etiam hoc, ut decepti sciscatis, usu venire debet.* Ὅλως, quod est ἐν λόγῳ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, poni solet post plura enumerata in ultimo membro, fere ut Lat. *denique*. F. A. WOLF.

Προβουλεύειν] Ad Senatam Quingentorum (Βουλῆν, τοὺς Πεντακοσίους) et ejus decreta seu auctoritates pertinet; χειροτονεῖν ad Δῆμον ejusque in ecclesiis suffragia et scita, quæ niti semper debebant *προβουλεύμασι*. Talia nota esse debent ad Demosthenem accedentibus. IDEM.

Μῆτε προβουλεύειν μήτε χειρ.] Nannius: ne aut præjudicia senatui, aut comitiu facere liceat. *προβουλεύματα*, ea quæ de re aliqua statuuntur, antequam populo discernenda proponantur. WOLF.

Οὐ γὰρ ἐσμέν —] Neque enim æquum est, ut quibus in rebus decipi possumus, ea nobis eripiantur. Nihil tritius hæc structura adjectivi δίκαιοι, de qua monui ad Platon. Sympos. I. 3. Nostro loco idem sic poterat efferrī: Οὐ γὰρ εἰσιν οὗτοι δίκαιοι ἀφαιρεῖσθαι ἡμᾶς ἐκεῖνα, περὶ ὧν ἂν ἐξαπατηθῶμεν, ἀλλὰ διδάσκειν κ. τ. λ. Mox denno resumendum καὶ δίκαιοι ἐσμέν ad δεῖσθαι νόμον. F. A. WOLF.

“Ὅπως τοῦτο [τὸ ἐξαπατᾶσθαι] μὴ πει-

σόμεθα] *Ne fraudi pateamus*. Nannius. WOLF.

“Ὅπως τοῦτο μὴ πεισόμεθα] Sensus postulat μηκέτι πεισόμεθα, non amplius ratiamur. et ita, opinor, invenit Ulpianus; Schol. ad v. præc. πῶς ἂν ὁ δῆμος ἔτι μὴ ἀπατᾶτο. Wolfius supplevit *posthac*: MARKLAND.

“Ὅπως τοῦτο μὴ πεισόμεθα] Pro μὴ Markl. tentat μηκέτι. Quo nihil opus; et auctoritas, quam vir doctus in Ulpiano quarit, nulla est. Conf. ad ἡ. ἰ. ad fin. Contra de Coron. §. κζ'. οὐκέτ' ἐρωτήσω mutanda sunt in οὐκ ἐπερωτήσω. Majore audacia Reisk. verba τῆς δωρεᾶς, quæ absunt ab Aug. 1. ejici jubet tanquam sensus nimis angusti, quod non de sola donatione, sed omnino de jure quidvis constituendi auctor loquatur. Nempe id faciet tum, quum probata erit correctio. Nunc postquam universe de re summa locutus est, iterum venit ad eam rem, cujus causa paulum digressus erat, quæ est optimorum scriptorum ratio. Sed vel dura subauditio verborum, τοῦ προβουλεύειν καὶ τοῦ χειροτονεῖν, tali mutationi adversatur. Post κυρίου Par. 1. Aug. 1. Bav. Ben. Reisk. dant ἡμᾶς. Vulgatum ὑμᾶς magis placet, licet in reliquis prima persona hic frequentetur. F. A. WOLF.

β'. Εἰ τοίνυν τις —] Quodsi quis iis rationibus, quæ attuli, neglectis ac prætermisissis, hoc solum per se apud animum reputet. Ad ἀκύρους *posthac* suppl. τῆς δωρεᾶς. Eodem modo, quo κύριος, et illud ponitur cum casu secundo. IDEM.

λοῦν. Διὰ τί; Ὅτι ἐκ μὲν τοῦ πλείονας, ἢ προσῆκε, τιμῶν, πολλοὺς εὖ ποιεῖν προκαλεῖσθε ὑμᾶς· ἐκ δὲ τοῦ μηδενὶ ¹ μηδέν, μηδ' ἂν ἀξίος ἦ, δίδοναι, πάντας ἀπέιργξετε τοῦ φιλοτιμεῖσθαι. Πρὸς δὲ τούτῳ, καὶ δι' ἐκεῖνο, ὅτι οἱ μὲν ἀνάξιόν τινα τιμήσαντες εὐθδείας τινὰ δόξαν ἔχοιεν ἂν· οἱ δὲ τοὺς ἀγαθόν τι ποιούντας ἑαυτοὺς μὴ τοῖς ὁμοίοις ἀμειβόμενοι, κακίας. Ὅσω δὴ κρεῖττον εὐθδή δοκεῖν, ἢ 459 πονηρὸν εἶναι, τοσοῦτ' ἄλλοι τὸν νόμον κάλλιον, ἢ θέσθαι.

γ'. Οὐ τοίνυν ἔμοιγε οὐδὲ ἐκεῖνο εὐλογον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! σκοπομένῳ φαίνεται, καταμεμφόμενόν τινος ἐπὶ ταῖς ὑπαρχούσαις δωραεῖς, τοὺς χρησίμους ὄντας τῶν τιμῶν ἀποστερεῖν. Εἰ γὰρ, ὑπαρχουσῶν τούτων, φαῦλοι καὶ ἀνάξιοί τινες κατα τὸν τούτου λόγον εἰσὶ, τί χρὴ προς-

¹ Deest μηδέν. T.

Προκαλεῖσθε] Προκαλεῖσθε hic est Futurum. προκαλεῖσθε — ἀπέιργξετε. Ita Versio Italica: *Perche con l' honorare molte persone, molti a farvi beneficio provocherete.* Corrige ergo interpretem, qui reddit invitantur. Atque hinc fortasse deprehendes necessitatem legendi προσήκει cum Obsop. Ven. Ital. Lutet. a. pro προσῆκε Editionum, credo, omnium. Porro hic Manutius cum Felicjan. et Lindenbr. habet expressius aliquanto: ἐκ δὲ τοῦ μηδενὶ μηδέν, μηδ' ἂν ἀξίος ἦ, δίδοναι. Ut tu leges, nullas dubito, in futurum. Ita verba ipsa Legis, prout recitantur §. κγ'. Περὶ τοῦ μηδενὶ θεῖν μηδέν δίδοναι, μηδ' ἂν ὀτιοῦν πράξῃ. TAYLOR. Προκαλεῖσθε etsi futurum est, idcirco non debemus cum Tayloro προσῆκε mutare in προσήκει. Atticorum est pervulgatus mos, usurpare imperfecta ἐχρῆν, προσῆκεν, εἰκός ἦν, ubi itidem Latini debebat, oportebat, decebat. De Græcis conf. Dorrville. ad Chariton. p. 610. Rectius deinde Taylorus cum Markl. post μηδενὶ restituendum vidit μηδέν, nemini quidquam, ne si dignus quidem sit. Atque ita loqui solent, idque et infra occurrit in verbis legis §. κγ'. F. A. WOLF.

Πρὸς δὲ τούτῳ, καὶ δι' ἐκεῖνο] Scil. εὔροιτ' ἂν τις μᾶλλον ἐκεῖνο λυσιτελοῦν. Sequitur jam ratio altera, ad illud διὰ τί referenda. Nunc autem quam subdole Noster adversarium pungat, vide: *Leptines stultitiam a Vobis haud alienam putare videri debet: stultitia tamen probrum facilius ferri potest, quam malitia et improbitatis etc.* Certe hoc sibi vult Orator. Jam si credamus, quod credere licet, non minus quam hodie, jam tum in Populo Atheniensi fuisse,

qui improbi, si id vitare non possent, videri mallent quam stulti, ingeniosissime sententia videbitur expressa. Sed venustatem loci magis sentias comparando inepto Aristide, qui rustice impingit §. 17. Noster autem his ac similibus, quasi temere interjectis, jam nunc auditorum animos præparat ad novam legem suam, qua simul et εὐθείας et κακίας ignominiam amolietur. IDEM.

γ'. Τοὺς χρησίμους ὄντας] *Cives de Rep. optime meritos, qui alibi vocantur χρηστοί.* Vid. Zeun. ad Xenoph. R. Athen. p. 53. Occurrit tamen et illud, licet rarius, ut in Isæo ap. Dionys. Judic. de Isæo §. 8., ne quis id habeat vitiosum. Ita infra qui §. κδ. med. sunt *χρησίμοι*, ii paulo post dicuntur *χρηστοί*. Alia ratio est formulæ *χρησίμοι αὐτὸν παρασχεῖν*, quæ passim occurrit in hac Oratione, de quo usu notavit Markl. ad Eurip. Supplices 887. At nonne in hac periodo vitiose inculcatur id, quod præterire se velle antea Orator dixit? Ὅτι μὲν τῶν κατηγοροῦντα πάντας ἀφαιρείσθαι τὴν δωραὴν τῶν ἀδίκων ἐστίν, εἴσω. Sane eadem nunc proponitur res, sed modo proponitur non eodem. Illic τὸ ἀδίκον rei respicitur, hic τὸ ἄλογον. IDEM.

Κατὰ τὸν τούτου λόγον] *Ex sententia istius, Leptinis.* Nimirum in Græcis Oratoribus pronomen οὗτος notat et judicem et clientem et adversarium, quum Latine iste dicatur de adversario, hic de cliente et judice. Vid. Æschin. et Demosth. Orr. de Corona, Cicero. pro Rosc. Amerin. et alibi passim. Lectionem autem nostram præfero alteri τούτων, quam dant Par. 1. 5. Aug. 1. Bav. Marg. Less. IDEM.

δοκᾶν ἔσεσθαι τότε, ὅταν παντελῶς πλέον μέλλῃ μηδὲν εἶναι τοῖς χρηστοῖς οὖσιν;

δ'. Ἐτι τοίνυν ὑμᾶς κἀκεῖνο ἐνθυμείσθαι δεῖ, ὅτι ἐκ τῶν νῦν ὑπαρχόντων νόμων καὶ πάλαι κυρίων, οὓς οὐδ' αὐτὸς οὗτος ἀντίσωοι ἀν μὴ οὐχὶ καλῶς ἔχειν, ἐνιαυτὸν διαλιπῶν ἕκαστος λειτουργεῖ ὥστε τὸν ἡμισῦν ἐστ' ἀτελής τοῦ χρόνου. Εἶτα ἥς πᾶσι μέτεστι τὸ ἡμισυ, καὶ τοῖς μηδοτιοῦν ἀγαθὸν πεπονηκόσιν ὑμᾶς, ταύτης τοὺς εὖ ποιήσαντας, ὁ προστεδείκαμεν ¹ αὐτοῖς, τοῦτο ἀφελώμεθα; μηδαμῶς! Οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν. Πῶς γὰρ οὐκ

¹ αὐτοῖ R.

Ἄντι τοῦ, τὸ ἡμισυ dixit, ut Xenoph. καὶ τοῖς Πέρσαις διέπεμπον τῶν ἄρτων ἐκάστοις τοὺς ἡμίσεις—singulis dimidiatum panem: quod idem Ἀναβ. I. τῶν ἄρτων τὰ ἡμίσεια dixit. Ex edit. HERVAG.

Τὸν ἡμισυ τοῦ χρόνου] Formula est parum adhuc animadversa pro vulgari τὸ ἡμισυ τοῦ χρόνου, quod ipsum legitur in Aug. 1. et inter lectiones, sine ullo signo codicis a Lambino in margine appositas, quas simpliciter Marg. Ben. vocabo. Structura est similis Thucydideæ isti, qua dicitur ὁ πλείστος τοῦ βίου, ὁ πλέον τοῦ στρατοῦ lib. I. c. 5. et 73. VIII. 48. eademque plane, quæ affertur in Alexidis verss. ap. Athen. II. p. 47. D. ὁ ἡμισυς τοῦ βίου. Multo frequentius pluraliter οἱ ἡμίσεις τῶν ἰσσιῶν, et similia. F. A. WOLF.

Ἡς] Vidi necessarium et restitui, confirmante Felician. Manut. Ven. Lindenbr. Bodd. Ital. Codd. Morel. et scholiaste Ulpiano. Vulgo legebatur εἰς, uti et in quibusdam Codd. scribi testatur Morelius. Jam par pari per omnia reddi vides. Ἡς — ταύτης, πᾶσι — τοὺς εὖ ποιήσαντας. τὸ ἡμισυ — ὁ προστεδείκαμεν. Et verte: Cuius igitur beneficii dimidiata pars ad omnes pertingit, etiam nihil promeritos: istius, partem illam, quam adiecerimus in gratiam hominum bene a nobis meritorum, eam, inquam, eripiemus? Male hic Wolfius, ut vides. Male etiam Hieronymus Ferro, qui versionem Italicam adornavit: Adunque quel commodò della metà, del quale

et iandio participi sono quelli, che niente ci hanno giovato, torremo noi, dopo haverglielo dato, coloro, i quali ci hanno fatto beneficio? TAYLOR.

Εἶτα ἥς πᾶσι μέτεστι τὸ ἡμισυ —] Sic ratiocinatur: Omnes cives, etiam qui immunitate donati non sunt, dimidiata tamen quadam immunitate fruuntur, ex lege et more, e quo nemo nisi altero quoque anno ad liturgias adigi potest. Jam illud, quod precipuum habent ii, qui immunitate donati sunt, haberi debet duntaxat pro dimidio, non pro toto et solido. Et hoc tantulo dono hos spoliabimus? Plana est sententia, at argumentatio captiosior, nec usquequaque vera. Bene rem cepit Taylorus, restituens ἥς pro εἰς, quod ex Ald. et Herr. Wolfianas occuparat. Sed ad ἥς et ταύτης ex ἀτελής, quod præ oculis est, eliciendum ἀτελείας. Mox pro αὐτοῖς scripturam Aug. 1. αὐτοῖ induxit postremus editor. Explicari quidem id posset, junctum cum προστεδείκαμεν, sed datus, si quid video, huic verbo magis necessarius est. Τοῦτο, ὁ προστεδείκαμεν αὐτοῖς h. alterum dimidium, quod illis superaddidimus donatione nostra. F. A. WOLF.

Οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν] Hoc enim quum per se turpe est, tum Vobis maxime indecorum, Atheniensibus, quorum liberalitatem, fidem, tot alias virtutes totus orbis celebrat. IDEM.

Πῶς οὐκ αἰσχρὸν, κατὰ μὲν τὴν ἀγορὰν ἀφευδεῖν νόμον γεγραφεῖν —] Nauci non facio ἀφευδῆ νόμον, etsi ita plurimi et scripti et editi, laudoque Wolfium, quod e Felic. nostram reduxit. Imposuit librariis infinitivus sic ante νόμον positus. Tali autem modo fere utuntur Græci, vel accusativis addito vel etiam solo, quum legis aut psephismatis sententia breviter afferenda est, quo usu nihil in hoc genere solennius. Ita νόμος ἀφευδεῖν est νόμος περὶ

αἰσχρὸν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! κατὰ μὲν τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν νόμον γεγράφθαι, ἐφ' οἷς οὐδέν ἐστι δημοσίᾳ βλάβος εἰ τις ψεύσεται· ἐν δὲ τῷ κοινῷ μὴ χρῆσθαι τῷ νόμῳ τούτῳ τὴν πόλιν, τὴν αὐτὴν ἐπιτάξασαν τοῖς ἰδιώταις, ἀλλὰ τοὺς ἀγαθόν τι πεποιηκότας ¹ ἔξαπατῆσαι, καὶ ταῦτα οὐ μικρὰν ζημίαν ὀφλήσειν μέλλουσιν; Οὐ γὰρ, εἰ μὴ χρήματα ἀπόλλυτε, μόνον σκεπτέον, ἀλλ' εἰ καὶ δόξαν χρηστήν· περὶ ἧς μᾶλλον σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων, καὶ οὐ μόνον ὑμεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ πρόγονοι. Τεκμήριον δέ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστά ποτε κτησάμενοι, πάντα ὑπὲρ φι-

460

¹ ἔξαπατῆσαι; - - μέλλουσιν. T.

τοῦ ἀψευδεῖν, nec subaudiri debet deī. Sed propter Reiskii notam mire ingeniosam apponenda hæc videntur Latine versa: *Nonne inhonestum est, quum lege sit a Vobis cautum, ne quis in foro et in mercibus emendis vendendisq; fraude ageret, quibus tamen in rebus si qua fraus committitur, Resp. nihil detrimenti accipit, Populum eundem ipsum, qui illud singulis civibus injunxerit, in publicis negotiis eam legem non servare, idque etiam cum magno detrimento suo. Jam simul videas, quam locum enervet Marklandi emendatio, τὴν πόλιν, τὴν αὐτὴν ἐπιτάξασαν, scil. τὸν νόμον, etiam si te minus offenderit ἐπιτάττειν νόμον, legem injungere, præscribere, dare, quod Græce bene dici, ego nemini credam, ne Marklando quidem. Porro ipsam legem, quam Noster attingit, et ejus custodes Athenis erant maxime ἀγορᾶν μῶμοι, ex Hyperide laudat Harpocratio in voc. κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν. Et ut hæc generalis erat lex, ita aliæ subinde late, quæ ad eandem partem publici ordinis, h. e. ad forum rerum promercialium, spectarent. Sed harum tenues sunt in scriptoribus, quos habemus, reliquæ. Conf. S. Petiti LL. AA. p. 495. IDEM.*

Ἐφ' οἷς οὐδέν ἐστι δημοσίᾳ βλάβος εἰ τις ψεύσεται.] Nimirum si quis in foro fraudatur seu mensura, seu pondere, seu aliqua re, damnum is facit ἰδίᾳ, privatim; δημοσίᾳ, publice, nullum fit. Agitur de cujusque pecunia privata. IDEM.

τὴν αὐτὴν ἐπιτάξασαν.] Scribe τὴν αὐτὴν ἐπιτάξασαν, scil. τὸν νόμον, quæ eam legem privatis injunxit. MARKLAND.

Καὶ ταῦτα οὐ μικρὰν ζημίαν ὀφλήσειν μέλλουσιν.] Et præsertim mulctæ non contempnendæ damnandum, id est, ignominia atque infamia notandam. Sequitur enim, οὐ γὰρ εἰ μὴ χρήματα ἀπόλλυτε μόνον σκεπτέον. ἀλλ' εἰ καὶ δόξαν χρηστήν, περὶ ἧς μᾶλλον

σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων. Ubi etiam observandum τοὺς ὀφληκίους καὶ τοὺς ὀφλοντας dici damnatos. Idem alibi, καὶ δικὴν ἐξούλης ὀφληκίως ταύτην οὐκ αὐτὸς ὀφληκίως φησὶν, ἀλλ' ἐμέ. Atque in hac controversia de vi damnatus, non se damnatum, sed me esse contendit. Ex edit. HERVAG.

Ἄλλ' εἰ καὶ δόξαν χρηστήν.] Propter illa, εἰ μὴ χρήματα, Reisk. scribendum censet ἀλλ' εἰ μὴ καὶ δόξαν χρ. Quod sanum loci sensum detorquet. Primum puta totam hanc sententiam adjectam illustrandis verbis, οὐ μικρὰν ζημίαν ὀφλήσειν μέλλουσιν, tum junge: Οὐ μόνον σκεπτέον, εἰ μὴ ἀπόλλυτε χρήματα, ἀλλὰ καὶ, εἰ ἀπόλλυτε δόξαν χρηστήν. Non enim illud tantum videndum Vobis est, an in aliqua re jacturam nullam pecuniæ faciatis, sed hoc quoque, an forte vere faciatis famæ, qua optima nunc fruimini. Concedit ergo, pecuniæ quidem jacturam publice non fieri immunitatibus tollendis, (declaraturus tamen postea §. h. etiam nihil Rempubl. ex ea re ditari,) at utique fiet (inquit) famæ, fiet gloriæ Vestræ. Atque in hoc ipso est ζημία, eaque gravior quam pecuniaria, magisque liberali animo pertimescenda. F. A. WOLF.

Τεκμήριον δέ.] Uti σημειῶν δὲ, φανερόν δέ, in proximo membro plerumque sequente γὰρ, interdum tamen omisso, est: argumentum, unde hoc perspicitur, in promptu est. En voici la preuve. Conf. Bach. ad Xenoph. Sympos. IV. 17. Utrumque modum loquendi imprimis frequentat Aristoteles. IDEM.

Χρήματα.] Jam egregie ad rem suam utitur fama liberalitatis ac fidei majorum. Cujusmodi argumentis nihil fingi aptius potest ad ingenium talium hominum, quales Athenienses erant. Quamvis enim paucorum ex illo populo fuisse videatur hic malus fastus, qui in antiquis stemmatis, gentilibus nititur, universi

λοτιμίας ἀνήλωσαν, ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἰδίας οὐσίας προσαναλίσκοντες διετέλουν. Νῦν τοίνυν οὗτος ὁ νόμος ταύτην ἀντὶ καλῆς αἰσχραὺν τῇ πόλει περιάπτει, καὶ οὔτε τῶν προγόνων, οὔτε ὑμῶν ἀξίαν. Τρία γὰρ τὰ μέγιστα ὀνειδῆ κτᾶται, φθοβεροὺς, ἀπίστους, ἀχαρίστους εἶναι δοκεῖν.

έ. Ὅτι τοίνυν οὐδ' ἔστιν ὅλως, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! τοῦ ἠθους τοῦ ὑμετέρου, κύριον ποιῆσαι τοιοῦτον νόμον, καὶ τοῦτο πειράσομαι δεῖξαι διὰ βραχέων, ἐν τι τῶν πρότερον πεπραγμένων τῇ πόλει διεξελθῶν. Λέγονται χρήματα οἱ

izmen majorum actis et virtutibus ita superbiebant, ut quæcunque de his omninoque de prisca Athenarum nobilitate prædicarentur, ad se quisque pertinere putaret. Cujus utilioris superbiæ testes habemus plures præclaros ῥήσεις in scenicis poetis, et loca aliquot splendida Isocratis, Lycurgi, Nostri in Orat. de Corona et in aliis, et Menexeni Platonici exordium festivitatis atticæ plenissimum.

IDEM.

Οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν, ἀλλὰ καὶ —] Ante οὐδένα cave cuiquam credas quidquam excidisse. Solennis usus sic adhibet particulas ἀλλὰ καὶ, omissis οὐ μόνον, ubi majus quid minori superadditur, qua eadem vi Latini interdum ponunt sed et. Exemplis hoc firmavit Hoogev. in Doctrin. Particc. Gr. I. 8. Propter gloriam nullum unquam periculum majores nostri detrectarunt, sed et facultates suas ipsorum ultro impenderunt. Ad rem conf. de Cor. §. κα. et §. υδ'. et in Androt. p. 617. ed. R. ut alios locos mittam.

IDEM.

Ταύτην ἀντὶ καλῆς αἰσχραὺν τῇ πόλει περιάπτει] Scil. δόξαν. In δόξα, sicut Lat. fama, inest media potestas, unde δόξα κακῆ, πονηρὰ, φαύλη. Ταύτην capies de ea, quæ statim describitur verbis τρία γὰρ κ. τ. λ. Περιάπτειν de infamia vel labe, qua quem adspargimus, frequens est, unde ὀνειδος vel αἰσχρῆνην τῇ πόλει περιάπτειν. Quamquam verbum in bonam quoque partem sumitur. IDEM.

έ. Ἐν τι τῶν πρότερον πεπραγμένων τῇ πόλει διεξελθῶν] Wolfius vertit minus recte: Si unum prius nostræ civitatis exemplum attulerō. Immo hoc ipso exemplo, quod jam lecturi sumus, continetur demonstratio, ὅτι οὐδ' ἔστιν ὅλως τοῦ ἠθους κ. τ. λ. IDEM.

Λέγονται χρήματα οἱ Τριάκοντα —] Rem præter hanc nostrum memorant brevius quidem Xenoph. Hellen. II. 4. 19. et Plu-

tarch. Lysand. p. 445. B., forsân et Lysias Or. XXX. p. 360., diligentius Isocrates in Areop. p. 225., cuius verba utiliter a lectore conferentur: οἱ δὲ κρατήσαντες καὶ μεθ' ὅσων κατιόντες (οἱ ἐν Πειραιεῖ) αὐτοὺς τοὺς αἰτιωτάτους τῶν κακῶν ἀνελόντες, οὔτα τὰ πρὸς ἀλλήλους, (non ἄλλους, quod Auger. posuit in nupera edit. Vulgata idem sonat, quod p. 213. τὰ πρὸς σφᾶς αὐτοὺς.) καλῶς καὶ νομίμως διᾶκισαν, ὥστε μηδὲν ἔλαττον ἔχειν τοὺς ἐκβαλόντας τῶν κατελθόντων. Ὁ δὲ πάντων κάλλιστον τεκμήριον καὶ μέγιστον τῆς ἐπεικειᾶς τοῦ Δήμου δανεισαμένον γὰρ τῶν ἐν ἄστει μεινάντων ἑκατὸν τάλαντα παρὰ Λακεδαιμονίων, εἰς τὴν πολιτείαν τῶν τῶν Πειραιεῖ κατασχόντων, ἐκκλησίας γενομένης περὶ ἀποδόσεως τῶν χρημάτων, καὶ λεγόντων πολλῶν, ὡς δικαίον ἔστι διαλύειν τὰ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, μὴ τοὺς πολιορκουμένους, ἀλλὰ τοὺς δανεισαμένους, ἔδοξε τῷ Δήμῳ κοινῆν ποιῆσασθαι τὴν ἀπόδοσιν. In hac summa pecuniâ et duo ceteri, quos laudavi, concordant. Res acta referri debet ad Olymp. XCIII, 1. et 2. Fuerunt enim post cladem ad Ægospotamos Atheniensibus illatam duæ factiones in urbe, altera, Trigintaviri et hos qui sequebantur oligarchiæ faventes; altera contraria, popularem rationem amplexa. Hæc Piræeum occupatum tenebat, inde primum Trigintaviros, mox Decenviros oppugnavit. Prior factio vocatur passim οἱ Τριάκοντα, οἱ ἐν ἄστει, οἱ ἐξ ἄστεος, οἱ τὸν κύκλον ἔχοντες, οἱ τῆς ὀλιγαρχίας ἐπιθυμήσαντες, posterior οἱ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ἐκ Πειραιῶς, οἱ τὸν Πειραιεῖ κατεληφότες, οἱ ἐκ Πειραιῶς κατελθόντες, οἱ δημοτικοὶ, ὁ Δῆμος. Vide Isocratem adv. Callimach. et Lysiam quavis prope pagina. Jam centum talenta ista mutua illi sumserant ad opprimendos adversarios. Notum autem est, post occupatum a Thrasybulo Piræeum victosque Trigintaviros, ut Civitas discordiis concussa quamprimum ad pristinum statum revocaretur, inter

Τριάκοντα δανείσασθαι παρὰ Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοὺς ἐν Πειραιεῖ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις εἰς ἐν¹ ἤλθε, καὶ τὰ πράγματα ἐκεῖνα κατέστη, πρέσβεις πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ χρήματα ταῦτα ἀπήτουν. Λόγων δὲ γιγνομένων, καὶ τῶν μὲν τοὺς δανεισαμένους ἀποδοῦναι κελευόντων, τοὺς ἐξ ἄστεος τῶν δὲ τοῦτο πρῶτον ὑπάρξαι τῆς ὁμοιοῦσας σημείου ἀξιούντων,² τὸ κοινῆ διαλύσαι τὰ³ χρήματα φασὶ τὸν Δῆμον ἐλέσθαι συνεισενεγκεῖν αὐτὸν καὶ μετασχεῖν τῆς δαπάνης, ὥστε μὴ λῦσαι τῶν ὁμολογημένων μηδέν. Πῶς οὖν οὐ δεινὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! εἰ τότε μὲν τοῖς ἡδίκηκόσιν

¹ συνῆλθε R.² Deest τό. R.³ χρήματά φασὶ τὸν δ. ἑλ., καὶ συνεισενεγκεῖν R.

utramque partem conventiones factas esse, et *legem oblivionis* (μὴ μνησικακεῖν) jurejurando sancitam. Hæc sunt τὰ ὁμολογημένα Nostri, quorum rationem optime docet Andocides de Myster. p. 39. 43. Conf. Isocrat. adv. Callimach. p. 557. aliosque locos signatos in Taylori Vit. Lysiae p. 143. ed. Reisk. Amnestiæ primum id exemplum in historiis occurrere, plures animadverterunt, neque obstant, quæ Andocides prodit p. 54. de amnestiâ primi belli Persici temporibus, quod quidem nec publicum esse potuit, et magis oratorum est. IDEM.

Εἰς ἐν ἤλθε] Γρ. συνῆλθε. Id quod Cod. Aug. non pro varia lectione, sed quod, longe probabilius, pro scholio habet. TAYLOR.

Ἐπειδὴ ἡ πόλις εἰς ἐν ἤλθε] Postquam Civitas ad concordiam redierat. Reisk. novavit, Augerio probante, συνῆλθε ex Par. 5. 7. Aug. 1. Temere. Nam Harpocration explicans verba, εἰς ἐν ἤλθεν, ἀντὶ τοῦ ὁμονόησεν, non alium quam hunc ipsum locum spectat, quod acute jam vidit Valeken. ad Euripid. Hippol. p. 192. Satisque vim præpositionis exprimunt adjecta εἰς ἐν, etsi non ignoro, et isto pleniore modo Græcos loqui; v. c. Euripid. Phœn. 472. Aristides vero, ubi eandem rem tangit in Panathen. p. 166. Jebb, dicit ἐπειδὴ συνέβησαν. Mox τὰ πράγματα ἐκεῖνα, res illæ, quas satis nostis, turbulentæ, ὧν ἐγὼ οὐδὲν δέομαι μεμνήσθαι, οὐδ' ἀναμνήσκειν ὑμᾶς τῶν γεγενημένων κακῶν, ut in eadem re Andocides loquitur l. c. p. 38. Quo in loco, tribus inutilibus conjecturis mactato, reliquit tamen Reisk. Πειραιέως, quod ex attico more mutandum fuit in Πειραιῶς. Neque ad τιμωρίας magis opus ibi est adjecto novo verbo, quam in Æschin. de Cor. §. 6. post med. ad vocem πράξεις. Superest ἐπιιδὴ τὰ πράγματα κα-

τέστη, quum res ad certum quendam statum reductæ essent. Plane καταστήσασθαι τὴν δημοκρατίαν est Lat. *constituere, ordinare* Remp. F. A. WOLF.

Λόγων δὲ γιγνομένων—] Puta in ecclesia ad eam rem consultandam convocata. Τῶν μὲν factionem democraticam signat; τῶν δὲ, oligarchicam. Quæ sequuntur verba, τοὺς ἐξ ἄστεος, facile cuiquam possint suspecta videri. At ea bis testatur in exemplari suo se habuisse Aristid. Art. rhet. p. 444. et 456., et omnino talia perspicuitatis ergo addita non abhorret ab optimorum auctorum consuetudine. Τοῦτο est pecuniam in publicum conferre, ut statim ostendit clausula, τὸ κοινῆ διαλύσαι τὰ χρήματα. Quæ verba si absessent, subobscuræ illud τοῦτο et inepte dictum foret. Nempe ita voluit Reiskius, locum codicis cujusdam ope sic pulere corrumpens: Τῶν τοῦτο πρῶτον ὑπάρξαι τῆς ὁμοιοῦσας σημείον ἀξιούντων, κοινῆ διαλύσαι τὰ χρήματά φασὶ τὸν Δῆμον ἐλέσθαι, καὶ συνεισενεγκεῖν αὐτὸν, καὶ μετασχεῖν τῆς δαπάνης, ὥστε μὴ λῦσαι τῶν ὁμολογημένων μηδέν. Vulgato etiam patrocinator Aristid. Art. p. 456., qui locum totum expressit in Declamat. Leptin. §. 67., sed pueriliter pro more suo. IDEM.

Πῶς οὖν οὐ δεινὸν—] Tunc quorum causa tam generose, tam liberaliter fecistis, hostes Vestri fuerant; nunc qui expectant similem liberalitatem, fautores sunt beneque de Vobis meriti. Tunc illud fecistis, ne mentiri videremini; nunc idem faciendum, ut grati videamini. Tunc res difficilis fuit, et pecunia privatim eroganda; nunc nihil opus amplius, quam ut novam legem abrogetis. Tot antitheta una hac periodo inclusa sunt admirabili arte, ejus exempla in uno Demosthene exstant plura, quam in reliquis Oratoribus omnibus.

ὑμᾶς, ὑπὲρ τοῦ μὴ ψεύσασθαι, τὰ χρήματα ταῦτα εἰσφέρειν ἠθέλησατε· νῦν δὲ, ἐξὸν ὑμῖν ἀνευ δαπάνης τὰ δίκαια ποιῆσαι τοῖς εὐεργέταις, λύσασι τὸν νόμον, ψεύδεσθαι μᾶλλον αἰρήσεσθε; ἐγὼ μὲν οὐκ ἀξιώ. Τὸ μὲν τοίνυν τῆς πόλεως ἦθος, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν, καὶ ἐφ' ὧν εἶπον, ἴδοι τις ἂν τοιοῦτον, ἀψευδὲς καὶ χρηστὸν, οὐ τὸ λυσιτελέστατον πρὸς ἀργύριον σκοποῦν, ¹ ἀλλὰ τὶ καὶ καλὸν πρᾶξαι· τὸ δὲ τοῦ θέντος τὸν νόμον, τὰ μὲν ἄλλα ἔγωγε οὐκ οἶδα, οὐδὲ λέγω φλαῦρον οὐδὲν, οὐδὲ σύνοιδα· ἐκ δὲ τοῦ νόμου σκοπῶν, εὐρίσκω πολὺ τούτου κεχωρισμένον. Φημὶ τοίνυν ἐγὼ κάλλιον εἶναι, τοῦτον ὑμῖν ἀκολουθῆσαι

¹ ἀλλὰ τι T.

Quæ ars quantum valeat ad animos pellendos, nemo non sentit. Conf. Minucian. p. 732. IDEM.

Εἰσφέρειν ἠθέλησατε] Perpauci ex iis, qui tunc pecuniam contulerant, hujus iudicii tempus per ætatem potuerunt attingere. Nimrum hæc est consuetudo Oratorum solennis, Populum tanquam perennem aut perpetuam personam alloqui, eique ut ab ipso facta tribuere, quæcunque prioribus temporibus publice acta essent. Τὸ ὑμεῖς ὅταν εἶπω, τὴν πόλιν λέγω, alicubi dicit Noster. IDEM.

Ἄλλὰ τί] Ἄλλὰ πρὸς τὸ τί καλὸν πρᾶξαι legit Lambinus. TAYLOR.

Ἄλλὰ τί καὶ καλὸν πρᾶξαι] Sed quid factu sit honestum. Kai, non jungendum cum ἄλλα, abundat, ut post τί sæpe. Vid. H. Steph. de Dialect. post Thes. L. G. p. 34. Nibili est mutatio in Ind. Lamb. prolata, ἀλλὰ πρὸς τὸ τί καλὸν πρᾶξαι. Nec Reiskium satis intelligo, nisi quod et hic inculcat, τί poni pro ὅτι, in quem errorem et alios traxit, ut Burghesium ad Dawes. Miscell. crit. p. 393. Verum puto, præsertim in Atticis, quod Reizius edicit Præf. ad Herodot. p. 16. F. A. WOLF.

Τὸ δὲ τοῦ θέντος τὸν νόμον] Subaudi ἦθος. Τὰ ἄλλα, cetera, ceteroquin. Οὐκ οἶδα, οὐδὲ σύνοιδα. Multa quis οἶδε de aliquo, fama ad se perlata, de quibus dubitat, aut non audet pronunciare, vera sint an falsa, quæ ipse quidem illi haud σύνοιδεν. Verum alias σύνοιδεν alicui, h. e. conscius ei est eorum, quæ certo novit, et testis oculatus est eum perpetrasse, tametsi eorum nihil pro famam compererit. Οἶδε, qui auidit, σύνοιδε, qui vidit aut interfuit. Ita Reisk. Ad σκοπῶν supplendum τὸ τοῦ θέντος ἦθος, ad τούτου autem, τοῦ τῆς πόλεως ἦθους. Post τοῦ νόμου non est quod addas τούτου, licet ita faciant Par. 5. 7.

Aug. 1. Marg. Bav. Ceterum jam nunc observare velim, quam timide et leniter Demosthenes adversarium tractet. IDEM.

Φημὶ τοίνυν ἐγὼ κάλλιον εἶναι —] Affirmo igitur pulcrius esse, Leptinem Vestros mores sequi in abolenda lege, quam Vos istius in jubenda; atque etiam honorificentius duco et isti et Vobis, si Vos, Populus, adducatis Leptinem, ut similis Vobis esse videatur, (h. e. ut suos mores ad publicos videatur componere, liberale ingenium Civitatis induens ad hoc quidem tempus) quam si iste Vos adducat, sibi ut similes velit esse. Locus excellens est urbanitate cavillandi, quam parum sensisse videtur interpres Latinus. Hoc tamen minus mirum: illud profecto mireris, Reiskium etiam post Taylori observationem totum locum tam sæpe vitiasse, transponendo δοκεῖν post εἶσθαι. Suggesterat scilicet Aug. 1. id vitium, ortum, ut videtur, e duorum versuum similibus clausulis, θέσθαι et γενέσθαι. Quod quibus artibus vir optimus defenderrit, videat in Notis ejus, qui volet. Vel ideo post εἶσθαι verbo δοκεῖν locus non est, quod Populus, quum Leptini cedens legem ejus ratam habet, tum hominem vere sequitur et imitatur, non videtur imitari: contra Leptines, si pro lege sua non nimpere propugnat, si tolli eam facile patitur, decoræ indoli Civitatis similis ipse videri potest; esse autem similem unquam posse, id vero Orator oblique negat. Hæc licet puto clariora esse; quamvis locus et Augerio fraudi fuerit, ut omnino tollere mallet δοκεῖν. Et post Æschyleum illud, οὐ δοκεῖν ἀριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, nihil apud veteres frequentius oppositione verborum δοκεῖν et εἶναι. Unum addam, quod ipsam ignoratum fraudem auxit: λυσιτελέστερον h. l.

περὶ τοῦ λῦσαι τὸν νόμον, ἢ ὑμᾶς τούτῳ περὶ τοῦ ¹ θέσθαι καὶ λυσιτελέστερον εἶναι καὶ ὑμῖν καὶ τούτῳ, τὴν πόλιν πεπεικέναι Λεπτινήν, ὅμοιον αὐτῇ γενέσθαι ² δοκεῖν, ἢ αὐτὴν ὑπὸ τούτου πεπεῖσθαι, ὅμοιαν εἶναι τούτῳ. Οὐδὲ γὰρ, εἰ πάνυ χρηστός ἐστίν, ὡς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω, βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἦθος.

ζ'. Νομίζω τοίνυν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες δικασταί! ἀμεινον ἂν περὶ τοῦ παρόντος βουλευσασθαι, εἰ κακείνο μάθοιτε· ὅτι, ὦ μόνῳ μείζους εἰσὶν αἱ παρὰ τῶν Δήμων δωρεαὶ τῶν παρὰ

¹ θέσθαι, δοκεῖν, καὶ λυσ. R.

² Deest δοκεῖν. R.

est utilius ad honorem, honorificentius, quo modo et συμφέρειν aliaque ex hoc genere plura leguntur haud raro. Idem.

Περὶ τοῦ θέσθαι] Cod. Augustanus habet περὶ τοῦ θέσθαι δοκεῖν. Nata certe ea varietas lectionis ex simili fere clausula in sententia sequente, ὅμοιον αὐτῇ γενέσθαι δοκεῖν. Ubi vox ista habet vim et elegantiam admirabilem, quam parum consecuti sunt Interpretes. Non ὅμοιον dixit γενέσθαι, quod oblique negat fieri posse, sed γενέσθαι δοκεῖν. Praestat, Civitatem huic homini persuadere, ut mores suos ad mores publicos accommodare saltem videretur, quam eum Civitati, ut sibi similis esse velit. Priorem partem sententiae mihi videtur Nannius majore et perspicuitate et elegantia transtulisse: Quamobrem illud affirmaverim, longe pulchrius esse, illum vestros mores in abroganda lege, quam vos illius in constituenda, sequi. TAYLOR. Δοκεῖν superfluum videtur et recidendum, licet in hac voce vim quandam et elegantiam animadvertat Taylorus. AUGER.

Οὐδὲ γὰρ εἰ πάνυ χρηστός ἐστίν, ὡς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω, βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἦθος] Neque enim si vir bonus est (sit enim sane per me) ideo melior est ipsa civitate. id enim ἕνεκα hoc loco significat, sicut etiam apud Xenophontem in tertio Παιδ. ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα πρὸς τὸ ἡμῖτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia e re nostra constituere. Id quod etiam per διὰ praepositionem dicitur. Idem περὶ Στεφ. ἐπεὶ διὰ γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάσαι ἂν ἀπολώλατε. Nam quantum in vobis fuit, jamdiu perissetis &c. Ex edit. HERVAG.

Ἦς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω] Sit enim sane per me. Particulæ ἕνεκα usum hunc, Latinis ferme ignotum, plane Germani imitatur. F. A. WOLF.

Τὸ ἦθος] Solus Ven. Codex, βελτίων ἐστὶ τοῦ τῆς πόλεως ἔθους. Cave sollicitus.

Receiptam lectionem tuetur T. Magister: ἦθος οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόλεως. ὡς Δημοσθένης, τὸ τῆς πόλεως ἦθος, ἦγον τὴν κατάστασιν, καὶ τὴν γεναιότητα. lege γεναιότητα. Noster in superiore pagina, v. 4. τὸ τῆς πόλεως ἦθος— ἀψευδὲς καὶ χρηστὸν. et ζ. ἰε. τοῦ τῆς πόλεως ἦθους μνημεῖον ἴσσι. Et ita scribit Plutarchus in Phocione, statim ab initio: πολλὰ δὲ γράφειν καὶ λέγειν ἀναγκαζόμενος παρὰ τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως καὶ τὸ ἦθος. Vindob. deest ἦθος. TAYLOR.

Βελτίων ἐστὶ τῆς πόλεως τὸ ἦθος] Sermo patrius noster futurum praeferebat ἔσται, ex usu Graecorum recte habet illud. Τὸ ἦθος absolute intell. κατὰ τὸ ἦθος. Male Ven. βελτίων ἐστὶ τοῦ τῆς πόλεως ἔθους. Quod ut refellat, Taylorus citat Thomam M. voc. ἦθος. Vulgata lectio vera est, etiamsi forte Magister non huc respexerit, sed ad ζ. ἰε. aliumve locum quemcumque. ἦθος de Civitate dici, non solum de homine, tralaticium puto. F. A. WOLF.

ζ'. Περὶ τοῦ παρόντος] Περὶ τοῦ νόμου παρόντος Codd. Regg. e. n. vel potius, ut ego judico, τὸ νόμου erat in margine, scholii gratia, quo pacto habetur in Aug. TAYLOR. E scholio illud et quidem malo. Est enim περὶ τοῦ παρόντος πρᾶγματος. F. A. WOLF.

Ἦς μόνῳ μείζους εἰσὶν —] Tollitur per hanc legem id ipsum, quo uno dona, profecta a liberis Populi, praestant iis, quae a ceteris imperiis conferuntur. Honestatem dicit et stabilitatem. Perperam loco τῶν Δήμων hic et postea in Par. 5. 7. Aug. 1. est τοῦ Δήμου. Οἱ Δῆμοι sunt αἱ πόλεις δημοκρατούμεναι. Unde juncta saepe Δῆμος, ἰλιγαρχία, τυρανία. Hinc καταλύει τὸν Δῆμον (de qua formula olim nimio ardore pugnauerunt Salmas. Misc. Def. c. 10. et Herald. Animadv. ad I. A. et R. III. 16.) h. e. τὴν δημοκρατίαν, τὴν πολιτείαν. Ipsum enim πολιτεία eo-

τῶν ἄλλων πολιτειῶν διδομένων, καὶ τοῦτο ἀναιρεῖται νῦν τῷ νόμῳ. Τῇ μὲν γὰρ χρεῖα τῇ τῶν εὕρισκομένων τὰς δωρεὰς οἱ τύραννοι, καὶ οἱ τὰς ὀλιγαρχίας ἔχοντες, μάλιστα δύνανται τιμᾶν· πλούσιον γὰρ, ὃν ἀν βούλονται, παραχρῆμα ἐποίησαν· τῇ δὲ τιμῇ καὶ τῇ βεβαιότητι τὰς παρὰ τῶν Δήμων δωρεὰς εὐρήσετε οὐσας βελτίους. Τό τε γὰρ μὴ μετ' αἰσχύνης, ὡς κολακεύοντα, λαμβάνειν, ἀλλ' ἐν ἰσηγορίᾳ, δοκοῦντα ἀξίον τινος εἶναι, τιμᾶσθαι τῶν καλῶν ἐστὶ· τό τε ὑπὸ τῶν ὁμοίων ἐκόντων θαυμάζεσθαι, τοῦ παρὰ τοῦ δεσπότητος λαμβάνειν ὁτιοῦν, κρεῖττον εἶναι δοκεῖ. Παρὰ μὲν γὰρ ἐκείνοις μείζων ἐστὶν ὁ τοῦ μέλλοντος φόβος τῆς

dem eminentiore sensu usurpatur. Vide Harpocrat. h. v. Mox forsitan quis femininum διδομένων exarare malit, relatum ad δωρεῶν. Sed neutrum genus non abhorret ab usu, eandemque juncturam, quæ h. l. est, habemus plane de Cor. §. ις'. in fin. Ceterum nullam Oratores occasionem negligent demonstrandi, quanto præstabilior democratia sua sit oligarchiis et monarchiis omnibus. Conf. v. c. de Rhod. libert. §. ἡ. sqq. In Androt. p. 608. In Timocrat. p. 751. Æschin. in Ctesiph. et in Timarch. princ. F. A. WOLF.

Τῇ μὲν γὰρ χρεῖα τῇ τῶν εὕρισκομένων τὰς δωρεὰς] Εὕρισκομένους τὰς δωρεὰς vocat eos qui promerentur, et qui adipiscuntur et obtinent. Et paulo post, τὰς παρὰ τῶν δήμων δωρεὰς εὐρήσετε οὐσας βελτίους. εὐρήσετε invenietis et reperietis dixit. Etenim, inquit, si utilitatem eorum spectetis qui liberalitates impetrant, aut quoquo modo adipiscuntur, tyranni maximopere honestare munificentia possunt, ut qui confestim locupletare possint quem visum fuerit. Est autem εὐρέσθαι proprie λαβεῖν ἀνδ' ὧν τις ἔδωκεν ἢ εὐηγρέτησε ἢ ἐπόνησε, i. mereri. semper autem hoc verbum passiva voce profertur, cum impetrare et mereri significat et adipisci. Ex edit. HERVAG.

Τῇ χρεῖα — δύνανται τιμᾶν] Τιμᾶν nihil est. Forte: τῇ μὲν γὰρ χρεῖα, τῇ τῶν — δωρεὰς, οἱ τύραννοι — δύνανται νικᾶν utilitate — superiores esse possunt: cujus rei sequitur Ratio; et respondet in sequenti commate βελτίους εἶναι. Νικᾶν, superior esse, prestare, ut pag. 500. 9. ed. R. Sensum vidit Wolfius: sed Linguae Græcæ ratio habenda fuit, quam vir ille doctissimus in versione sua superius neglexit: unde (quod necesse erat) a mente Demosthenis sæpissime quoquo aberravit. MARK-

LAND.

Τῇ μὲν γὰρ χρεῖα — δύνανται τιμᾶν] Postremam vocem nihili putans Markl. emendat νικᾶν, cui opinioni dicit favere verba, quæ sequuntur, τὰς παρὰ τῶν Δήμων δωρεὰς οὐσας βελτίους. Ibi οὐσας βελτίους nihil aliud sonare quam νικῶσας: Attamen hæc non favent, quod et Reisk. vidit. Τιμᾶν τινὰ est aliquem donare, seu præmiis afficere qualibuscunque, unde pari vi τιμᾶ et δωρεᾶ. Conf. §. β'. γ'. ιθ'. κς'. Sic illa, οἱ τύραννοι μάλιστα δύνανται τιμᾶν τῇ χρεῖα τῶν εὕρισκομένων τὰς δωρεὰς, accipe: Tyranni suos afficere valent majoribus præmiis, quam liberi Populi; majoribus, si respexeris emolumentum eorum, qui donantur: τῇ χρεῖα h. e. ὠφελεία, λυσitteλεία, κέρδει. Alio modo eadem esseri potuerant: αἱ παρὰ τῶν τυράνων τιμᾶ εἰσι μέγιστα τῇ χρεῖα etc. Nempe quod abundant opibus, et nutu suo omnia regunt, sibi addictis principes munera dare possunt lucrosiora, quam libera Civitas, cujus dona ad speciem quidem honoris splendida sunt, sed fere sine veritate emolumentorum. In animo hunc locum habuit Julian. Or. I. p. 81.; ut docte ibi Petavius monuit. F. A. WOLF.

Ἐν ἰσηγορίᾳ] Notum est, ἰσηγορίαν esse liberorum Populorum, in quibus παντὸς πολιτοῦ ἐστὶ τὸ προσελθεῖν τῷ Δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν, ut scribit Demosth. de Cor. §. ε'. Ideo frequenter junguntur ἰσηγορία et ἐλευθερία. IDEM.

Ἐπὶ τῶν ὁμοίων ἐκόντων θαυμάζεσθαι] At θαυμάζεσθαι, quæ aliter fiat, quam ὀφ' ἐκόντων? Scilicet verbo nunc inest notio τοῦ τιμᾶσθαι, quod in proclivi est videre. Ita §. κγ'. μήτε τιμᾶντες, μήτε θαυμάζοντες. IDEM.

Παρὰ μὲν γὰρ ἐκείνοις] H. e. τοῖς τυράνοις καὶ τοῖς τὰς ὀλιγαρχίας ἔχουσι. Nempe donorum, uti collatio, sic ademptio facilius

παρούσης χάριτος· παρὰ δ' ὑμῖν ἀδεῶς, ἀ ἀν λάβῃ τις, ἔχειν ὑπῆρξε, τὸν γοῦν ἄλλον χρόνον. Ὁ τοίνυν τὴν πί- 462
στιν ἀφαιρῶν τῶν δωρεῶν, νόμος οὗτος, ᾧ μόνῳ κρείττους εἰ-
σὶν αἱ παρ' ὑμῶν δωρεαὶ, τοῦτο ἀφαιρεῖται. Καίτοι τῶν
ἀπασῶν ἡστινοσῶν πολιτείας τὸ κομίζεσθαι τοὺς εὐνοὺς
τοῖς καθεστῶσι χάριν ἀν ἀφέλης, οὐ μικρὰν φυλακὴν αὐτῶν
ταύτην ἀφρηκῶς ἔση.

ζ'. Τάχα τοίνυν ἴσως ἐκεῖνο λέγειν ἀν ἐπιχειρήσειε Λε-
πτίνης, ἀπάγων ὑμᾶς ἀπὸ τούτων, ὡς αἱ λειτουργίαι νῦν
μὲν εἰς πένητας ἀνθρώπους ἔρχονται, ἐκ δὲ τοῦ νόμου τούτου
λειτουργήσουσιν οἱ πλουσιώτατοι. Ἔστι δὲ τοῦτο, οὕτως

est, ubi unus imperat aut pauci; diffi-
cior in Rebuspublicis, ubi res a multorum
suffragiis pendent. Deinde τὸν γοῦν ἄλλον
χρόνον h. e. τὸν παρελθόντα χρόνον, invidiose
adjectum. Ita semper, ut puto, ὁ ἄλλος
χρόνος de præterito, non de futuro tem-
pore, ubi est ὁ λοιπός. IDEM.

Καίτοι τῶν ἀπασῶν etc.] Cum in aliis
Demosthenis orationibus multæ sunt ver-
borum trajectiones a Latinitate nonnihil
abhorrentes, tum vero in hac: quas omnes
demonstrare si vellem, ne pueris solis
hæc scribere potius, quam studiosos ado-
lescentes admonere viderer, verendum
esset. Sed quasdam tamen notare quid
vetat? cum parum attentos, licet doctos,
interdum levicula quædam decipiant. Sic
igitur hæc ordina: καίτοι ἀν ἀφέλης πολι-
τείας ἡστινοσῶν τῶν ἀπασῶν, τὸ κομίζεσθαι
χάριν etc. WOLF. Trajectio non ita magna
est; certe verba, τῶν ἀπασῶν, quippe in
quibus summa sententiæ sit ac vis oppo-
sitionis, vix longius ab initio removeri
poterant. Τὰ καθεστῶτα status est et con-
stitutio Reipublicæ, quæ obtinet. Et qui
h. l. sunt εἶνοι τοῖς καθεστῶσι, hos Isocrat.
Areop. p. 211. dicit τοὺς ἀγαπῶντας μά-
λιστα τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν. Jam ad
illud καθεστῶτα referat αὐτῶν. Vis prono-
minis ταύτην circumscribendo intellige-
tur: αὐτῇ μεγίστη ἐστὶ τῶν καθεστῶτων
φυλακὴ, δηλονότι τὸ τοὺς εὐνοὺς τοῖς καθε-
στῶσι κομίζεσθαι χάριν ταύτην δὲ φυλα-
κὴν ἀφρηκῶς ἔση. Quæquam e qualibet ci-
vitate, ne de solo populari statu dicam,
si illud institutum sustuleris, ut præmiis
ornentur, qui sint presentis status rerum
tuendi studiosiores, ipso facto illius firmissi-
mum præsidium sustuleris. F. A. WOLF.

ζ'. Τάχα τοίνυν ἴσως] Ultima vox videri
posset esse ex margine. τάχα enim est
ἴσως, forte. Nihil tamen mutandum. Alibi
enim pariter scribitur, adv. Midiam, pag.

576. 15. ed. R. τάχα τοίνυν ἴσως καὶ τὰ
τοιαῦτ' ἐρεῖ, ὡς etc. MARKLAND.

Τάχα ἴσως] Harum particularum idem
valentium junctura utique rarior est; at
obvia tamen, quod propter Markl. moneo.
Ut apud Nostrum de fals. leg. p. 382. ed.
R. Aristoph. Thesm. 713. Vesp. 280.
284. Platon. Amator. p. 135. E. De
Legg. IV. p. 704. A. Frequentior sane
hic pleonasmus in similibus particulis, ut
αὐθις αὐ, εὐδὺς παραχρῆμα, μετὰ ταῦτα
ὑστερον, Lat. deinde postea, olim quondam
etc. etc. Conf. infra §. iv. post med. F.
A. WOLF.

Ἀπάγων ὑμᾶς ἀπὸ τούτων] Vulgaris fal-
lacia rhetorum, τὸ ἀπάγειν ἀπὸ τῆς ὑποθέ-
σεως, Demosth. de fals. leg. p. 416. ed. R.
Paullo gravius pro consilio suo Æschin.
in Ctesiph. §. λδ'. post med. ἀπαγαγὼν ὑμᾶς
ἀπαθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος. Quæ verba,
nondum exputo, cur sollicitarit vir sum-
mus, Valcken. ad Theocrit. Adon. p. 238.
Posthac in verbis, ἐκ τοῦ νόμου τούτου,
pronomem excidit apud Felic. et Man.
Hinc forsân Wolf. maluit ἐκ δὲ τοῦ ἑαυτοῦ
νόμου. Quam recte, docebit §. κέ. et κς',
ubi majori jure requiri poterat ἑαυτοῦ.
Quin ipsum τούτου auctor negligere po-
tuisset, qui utatur sæpissime simplici νό-
μος de lege Leptinis. Conf. ad §. α. et
alia loca. IDEM.

Ἐκ δὲ τοῦ νόμου τούτου] Ex Editt. Fe-
lician. et Manutiana, aberat τούτου. Unde
conjecit Wolfius ἐκ δὲ τοῦ ἑαυτοῦ νόμου.
Est tamen τούτου etiam in Vindob. TAYL.

Ἔστι δὲ τοῦτο οὕτως μὲν ἀκούσαι λόγον
τινὰ ἔχον] Ellipsis est in id genus locu-
tione, hoc est, κατὰ τὸ ἀκούσαι, vel ἐν τῷ.
cujusmodi multa collegit in Comment.
Bud. Ex edit. HERRVAG.

Οὕτως μὲν ἀκούσαι] Nos vulgo: wenn
man es so hört, (when one so hears it, at
first sight,) ut οὕτως negligentius positum

μὲν ἀκούσαι, λόγον τινα ἔχον· εἰ δέ τις αὐτὸ ἀκριβῶς ἔξετάσειε, ψεῦδος ἂν ὄν φανείη. Εἰσὶ γὰρ δήπου παρ' ¹ ἡμῖν αἱ τε τῶν μετοίκων λειτουργίαι, καὶ αἱ πολιτικαί· ὧν ἑκατέρων ἐστὶ τοῖς εὐρημένοις ἡ ἀτέλεια, ἣν οὗτος ἀφαιρεῖται. Τῶν γὰρ εἰς τὸν πόλεμον καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς πόλεως ² πασῶν εἰσφορῶν καὶ τριηραρχιῶν, ὀρθῶς καὶ δικαίως, οὐδεὶς ἐστ' ἀτελής ἐκ τῶν παλαιῶν νόμων, οὐδὲ, οὓς οὗτος ἔγραψε, τοὺς ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος. Σκεψώμεθα δὴ, τίνας ἡμῖν εἰσποιεῖ χορηγούς εἰς ἐκείνας τὰς λειτουργίας, καὶ πόσους, εἰ μὴ τούτῳ προσέχωμεν, ἀφήσει. Οἱ μὲν τοίνυν πλουσιώτατοι τριηραρχοῦντες αἰεὶ τῶν χορηγιῶν ἀτελεῖς ὑπάρχουσιν· οἱ δ' ἐλάττω τῶν ἱκανῶν κεκτημένοι, τὴν ἀναγκαίαν ἀτέλειαν ἔχοντες, ἔξω τοῦ τέλους

¹ ἡμῖν T.² Deest πασῶν. T.

sit, re nondum accuratius cogitata. Plene ὡς οὕτως ἀκούσαι ap. Platon. Euthyph. p. 3. B. alibique. F. A. WOLF. Vid. D'Orville ad Chariton. Aphrodis. Lib. IV. III. 69. 8. Lib. V. II. 82. 1. et Lib. VI. III. 102. 18.

Εἰσὶ γὰρ δήπου — ἀτέλεια] *Duae apud nos sunt liturgiae, quarum immunitatem nostris impertire solemus, αἱ λειτουργίαι τῶν μετοίκων καὶ αἱ τῶν πολιτῶν.* F. A. WOLF.

Πασῶν] *Anle eisphorῶν abest ab Ald. Herv. Wolf. Tayl. Bav. cod., etsi in voce addenda omnes conspirant §. κζ'. Quae hic occurrit syntaxis, οὐδὲ οὓς οὗτος ἔγραψε, τοὺς ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, familiaris est Graecis, neque eam Latini refugiunt. Sulpicius ad Cic. Epp. IV. 5. Genus hoc consolationis miserum est, quia, per quos ea confieri debet, propinquos ac familiares, ipsi pari molestia afficiuntur. Nec tantum ibi haec structura Graecis in usu est, ubi substantivum, quod postponitur, pronomini relativi eodem genere positi casum imitatur, sed et tum, quum relativum neutri generis ad omissum aliquod nomen refertur. Ita Plat. Phaedon. p. 66. E. Τότε ἡμῖν ἔσται (τούτο) οὗ ἐπιθυμοῦμέν τε καὶ φαιμεν ἔρασσται εἶναι φρονήσεως. Ubi Fische-ro nou debebat placere lectio φρόνησις.* IDEM.

Σκεψώμεθα δὴ, τίνας ἡμῖν εἰσποιεῖ χορηγούς εἰς ἐκείνας τὰς λειτουργίας] *h. e. Eas, quarum immunitas concedi solet. De solis autem civibus nunc sermo est, et demum verbis ἀλλὰ τὴ Δία ad μετοίκους pergit. Porro in h. l. χορηγός cum derivatis verbis latiore sensu complectitur simul γυ-*

μασιαρχίαν et ἐστίασις; unde deinde commutantur inter se χορηγεῖν et λειτουργεῖν, uti χορηγία et λειτουργία. Cujus rei rationem cuivis puto in promptu esse. Mox ἀφήσει, sequens prius εἰσποιεῖ, redit ad Leptinem: Quot sit dimissurus ut immunes, h. e. quot ex iis, quos, antea immunes, nunc ad liturgias adigit, suaeque lege quasi devinctos tenet. Sic quidem explicando minuatur durities, quam habet tertia persona ἀφήσει. In errorem ducit, quod Scholiastes habet, πόσους τῶν πέντητων ἀφήσιν. IDEM.

Τριηραρχοῦντες αἰεὶ] *Hæc jungas pronuciando. Ditissimi, quod semper sunt trierarchi Reip., liberi sunt ab istis muneribus. IDEM.*

Τὴν ἀναγκαίαν ἀτέλειαν ἔχοντες] *Convenientius forte ingenio Demosthenis τὴν ἀνάγκην ἀτέλειαν ἔχοντες, quibus Necessitas est pro Immunitate. MARKLAND. Demior, Marklandum auctoris ingenio judicare convenientius fore, si scripseris, τὴν ἀνάγκην ἀτέλειαν ἔχοντες. Quibus Necessitas est pro immunitate. Non fugit Demosthenes audacius dicta; verum illud, licet per se affectatum non putes, tamen hujus Orationis dictionem, summissem eam et nativi coloris, mire dedeceret. Ἀναγκαῖα ἀτέλεια frui dicuntur pauperes, qui, quod nihil habent, nihil possunt ad Remp. conferre, nec a quibus quidquam potest ne vi quidem redigi. Sic et Reisk. F. A. WOLF.*

Ἐξω τοῦ τέλους εἰσὶ τούτου] *In hunc locum referri non possunt. Non pertinent ad eum hominum ordinem, qui munera publica obire potest. IDEM.*

εἰςὶ τούτου. Οὐκοῦν τούτων μὲν οὐδετέρων οὐδεὶς διὰ τὸν νόμον ἡμῶν πρὸςέσται χορηγός. Ἄλλὰ, νῆ Δία, εἰς τὰς τῶν μετοίκων λειτουργίας εἰσποιεῖ πολλούς. Ἄλλ' εἰὰν δείξῃ¹ πέντε, ἐγὼ ληρεῖν ὁμολογῶ. Θῆσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τῶν μετοίκων πλείονας² ἢ τοσούτους, εἰὰν ὁ νόμος τεθῆ, τοὺς αἰεὶ λειτουργοῦντας ἔσεσθαι, καὶ τῶν πολιτῶν μηδένα ἐκ τριηραρχίας ὑπάρξεν ἀτελεῆ. Σκεψόμεθα δὴ, τί τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει, εἰὰν ἅπαντες οὗτοι λειτουργῶσι. Φανήσεται γὰρ οὐδὲ, πολλοῦ δεῖ, τῆς γενησομένης ἄξιον αἰσχύνης. Ὁρᾶτε δὲ οὕτωςί. Εἰςὶ τῶν ξένων ἀτελεῖς, δέκα θῆσω — καὶ, μὰ τοὺς θεοὺς, ὅπερ εἶπον ἀργίως, οὐκ³ οἶμαι πέντε εἶναι — καὶ μὴν τῶν γε

¹ πέντε μόνους, ἐγὼ R.² ἢ *δὲς τοσούτους R.³ οἶμαι R.

Οὐδεὶς — πρὸςέσται χορηγός] *Ex neutro ordine ullus choragus proveniet. Nannius. Male hic Wolfius: neutri — vestras opes augetur. Nam, ut Demosthenes mox ostensurus est, sc. ῥ. ἡ. οὐ κοινανέταις; δημοσίαις προσόδοις καὶ περιουσίαις ταῦτα ταναλάματα οὐδέν.* TAYLOR.

Ἐὰν δείξῃ πέντε] Μόνους addit præter alios Ben., unde est in Lipsiensi, quæ editio non raro illius vitia repetit. A pluribus, scriptis et editis, melius abest id scholion, quod alibi quoque in scriptoribus vim sermonis fregit. Conf. ad ῥ. ιζ'. F. A. WOLF.

Θῆσω τοίνυν —] *Sit sane ita, ut Leptines vult: sit, ut aliter res habeat ac modo dixi, (τούτο μὴ τοιοῦτον εἶναι, et lege perlata adsint plures quam quinque. Hoc est πλείονας ἢ τοσούτους. Ad arbitrium suum, ut solet, Reisk. recepit ἢ δὲς τοσούτους, h. decem, plaudente Augerio, sed ne uno quidem codice addicente, nec sensu iubente, potius, si quid iudico, adversante progressionem sententiarum, quæ solennis figura est Oratorum. IDEM.*

Τῶν μετοίκων] In plerisque Codd. [et in Edit. Ald. Herv. Ben. Wolf.] (deest autem in Felic. Manut. Lindenbr. Ital. et Reg. a.) τῶν μετοίκων εἶναι πλείονας ἢ τοσούτους — τοὺς αἰεὶ λειτουργοῦντας ἔσεσθαι. τῶν μετοίκων αὐτὸν εἶναι πλείονας, Ven. Ego profecto εἶνα veram lectionem esse arbitror, et retinendam loco τοῦ ἔσεσθαι, quod nonnulli aliter suis exemplaribus, propter ὑπάρξεν, quod sequitur. Vindob. deest εἶναι. TAYLOR. *Falsam* [lectionem] esse equidem contra jurarem, si juratis crederetur in re critica. F. A. WOLF.

Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ] Has voces includit

parenthesi, non sane, multum abest. AUGER.

Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ] Vulgo editores connectant, ut aliis in locis multis, v. c. de Cherson. ῥ. ι. Philipp. III. ῥ. ε. IV. ῥ. ἡ. De fals. leg. ῥ. ια'. In Aristog. p. 795. ed. R., ubi semper vertendo peccat Wolf. Nec melius Reisk. explicat ellipsi verborum ἀλλὰ τοῦ πρῶτος, non deest multum, sed totum. Falso. Intervallum pronuntiandi post οὐδὲ fieri oportere, docet alia formula negandi ubique obvia, οὐδὲ ὀλίγου δεῖ, nec minus dictio gravior, οὐκ ἔστι ταῦτα, πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. In quibus πόθεν est, quod dicimus, nihil minus. Vid. Demosth. de Cor. ῥ. ιε'. ιζ'. μς'. et conf. Hemsterh. ad Lucian. Timon. p. 115. Neque ablutit locutio οὐδ' ἔγγυς, de qua vid. in Plat. Sympos. XX. 4. Totam sententiam nostram vertes: *Patebit, id emolumentum (nam τί τοῦτ' ἔσται est pro τί τοῦτο πλεόν ἔσται; neutiquam tale tantumque esse, ut dedecus inde ad nos redundaturum æquo animo perferre possimus. F. A. WOLF.*

Εἰςὶ τῶν ξένων] H. c. Τῶν μετοίκων. Docent hoc verba ὅπερ εἶπον ἀργίως. Conf. Prolegom. Καὶ — εἶναι interjectam enunciationem esse, voce signandum, ut fecimus scriptura. Et sic alibi quoque καὶ legitur ἐν παρενθέσει, pro καίτοι, at, quanquam. Qui καίτοι reposuit, Marklandus, debuit idem facere infra ῥ. κβ'. et de Cherson. ῥ. ἡ. et in Aristocrat. p. 635. ed. R. et multo sapient. IDEM.

Καὶ, μὰ τοὺς θεοὺς] Legendum (καίτοι, μὰ τοὺς — πέντε εἶναι) per parenthesin. MARKLAND.

Τῶν γε πολιτῶν] Vocabulo civium

πολιτῶν οὐκ εἰσὶ πέντε ἢ ἕξ· οὐκοῦν ἀμφοτέρων ἐκκαίδεκα.

¹ Ποιήσωμεν αὐτοὺς εἴκοσιν· εἰ δὲ βούλεσθε, τριάκοντα. Πόσοι δῆποτ' εἰσὶν οἱ κατ' ἐνιαυτὸν τὰς ἐγκυκλίους λειτουργίας λειτουργοῦντες ² ἡμῖν, χορηγοὶ καὶ γυμνασάρχου καὶ ἐστίατορες; Ἐξήκοντα ἴσως, ἢ μικρῷ πλείους σύμπαντες οὔτοι. Ἴνα οὖν τριάκοντα ἄνθρωποι ³ ἢ πλείους παρὰ πάντα τὸν χρόνον λειτουργήσωσιν ἡμῖν, τοὺς ἅπαντας ⁴ ἀπίστως πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαθῶμεν; Ἄλλ' ἴσμεν ἐκεῖνο

¹ ποιήσωμεν T.

² ἡμῖν R.

³ Deest ἢ. R.

⁴ ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς T.

nunc non continentur ii, quos trierarchiae functio solvebat ordinariis muneribus. Mihi certe id prope exploratum est, et Augerium, alia nos docentem, a vero aberrare puto. Quod deinde Marklando in suspicionem venerunt proxima, οὐκ εἰσὶ πέντε ἢ ἕξ, quum dubitaret, an Graece ita loqui liceret, forsitan ego non assequor Critici acumen; at illud vix dubitem, vel sine exemplis. Ergo opus non arbitror correctione τάχ' εἰσὶ, fortasse sunt quinque vel sex. Tum huic conjecturae, et alteri ejusdem, quam proxime laudavi, repugnat Aristides, vulgata citans in Arte p. 465. F. A. WOLF.

Οὐκ εἰσὶ πέντε, ἢ ἕξ] Opinor, τάχ' εἰσὶ, forte sunt quinque, vel sex. quod aliter efferi potuit: non sunt plures, quam (vel, non sunt nisi) quinque, vel sex. Num vero aliquis ita loquitur: non sunt quinque, vel sex? Non credam, sine exemplis. MARKLAND.

Τὰς ἐγκυκλίους] Ἐγκύκλιοι λειτουργίας sunt statæ et certæ: εἰσφοραὶ καὶ τετραρχίας non item. χορηγοὶ sunt Ediles, qui saltatoribus et cantoribus sumunt: γυμνασάρχου, qui oleum palæstræ: ἐστίατορες, qui epulam tribui præbent. Aphthonii Enarrator ait: Κορηγία, ἢ ἐκ προαιρέσεως, καὶ ἐν ἐστιάσει. Εἰσφορὰ, ἢ ἐξ ἐπιταγῆς ἐπέρου, καὶ ἐν πολέμοις. WOLF. Male Enarrator iste, χορηγία ἐκ προαιρέσεως, uti festum reprehendebat Wolfius. Nam, ut ait, ni esset ἐξ ἐπιταγῆς, cur ejus data fuisset Immunitas? TAYLOR.

Λειτουργοῦντες ἡμῖν] Plerique omnes ἡμῖν, etiam editor novissimus. Sequentibus λειτουργήσωσιν ἡμῖν aptius est, quod dedi cum Wolf. et Tayl., etsi hi cum reliquis paullo post quoque πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς inculcant. Conf. ad §. ζ'. F. A. WOLF.

Ἴνα οὖν τριάκοντα ἄνθρωποι ἢ πλείους] Dicit ἢ πλείους, ut modo dixit ἢ μικρῷ πλείους. Id vero apertum est, nunc subaudi, præter eos, qui adhuc liturgias curaverunt; quibus tamen verbis ex-

pressis in hac quidem sententia opus non erat. Pari modo §. ἢ. ad fin. est ἵνα χορηγῶν, ut interpreteris unum choragum uovum. Ratio sefellit Reiskium, quum ex Aug. 1. suo arriperet ἄνθρωποι πλείους, ejecto ἢ. Nec verior ejusdem conjectura, λειτουργήσωσιν ἢ νῦν, pro λειτουργήσωσιν ἡμῖν. IDEM.

Παρὰ πάντα τὸν χρόνον] Hæc, fuit, quum de luxatura viderentur mihi suspecta et ordinanda tali modo: Ἴνα οὖν τριάκοντα ἄνθρωποι ἢ πλείους λειτουργήσωσιν ἡμῖν, (n. in singulos annos,) τοὺς ἅπαντας παρὰ πάντα τὸν χρόνον (in omne tempus) ἀπίστως πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαθῶμεν; Quod erat sententiam pervertere. Auctor hoc dicit: Qui nobis catalogo τῶν λειτουργούντων novi addi possunt lege Leptinis, ii primum tantum triginta admodum sunt; tum ne hos quidem triginta in singulos lucratur annos, sed universe in omne tempus. Tantulum est lucrum! Atque id ut faciamus, fidem nostram apud omnes gentes periclitabimur? Igitur voce sunt acuenda παρὰ πάντα τὸν χρόνον, et oppositio querenda in τριάκοντα ἄνθρωποι et in τοὺς ἅπαντας. Sic lector sibi facile cavebit ab errore meo. IDEM.

Ἀπίστους] F. ἀπίστως, sicut ὑπόπτως ἔχει πρὸς τινα. et sic Obsop. WOLF. Ita etiam Ven. Ital. et Reg. ζ. item Vin-dob. Rectius quoque ἡμᾶς αὐτοὺς, ut Manut. Bodl. Reg. a. Vind. Cant. et versio Italica. TAYLOR.

Ἀπίστως πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαθῶμεν] Vulgo ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς male propagarunt usque ad Reisk., et ἀπίστους in Apsine quoque est p. 698. Verissimam mutationem præstant plures MSS. Nec isto sensu aliter ponitur διατιθεῖναι, quam adverbio junctum, ut construi etiam solent διατίθεσθαι, διακείσθαι, et ἔχειν. Adjectivo si uti voluisset Demosthenes, scripsisse debuit ἀπίστους καταστῶμεν. Non adversantur his ea, quæ docet Hemsterh. ad Lucian. Nigrin. p. 80. F. A. WOLF.

δήπου, ὅτι λειτουργήσουσι μὲν, ἄνπερ ἢ πόλις ἢ, πολλοὶ, καὶ οὐκ ἐπιλείψουσιν· εὖ δὲ ποιεῖν ἡμᾶς οὐδεὶς ἐβελήσει, τοὺς πρότερον ποιήσαντας εἰὰν ἡδικημένους ἴδῃ. Εἶεν! Εἰ δὲ δὴ τὰ μάλιστα ἐπέλιπον οἱ χορηγεῖν οἰοί τε, πρὸς Διὸς, πρότερον κρεῖττον ἦν εἰς συντέλειαν ἀγαγεῖν τὰς χορηγίας, ὡς περ τὰς τριηραρχίας, ἢ τοὺς εὐεργέτας ἀφελέσθαι τὰ δοθέντα; ἐγὼ μὲν ἐκεῖνο ¹ οἶμαι. Νῦν μὲν γε, τὸν χρόνον ὃν ἀν τούτων ἕκαστος λειτουργῇ, δίδωσι τὴν ἀνάπαυσιν αὐτοῖς μόνον, μετὰ ταῦτα δὲ οὐδὲν ἔλαττον ἕκαστος αὐτῶν ἀναλώσει· τότε δ' ἂν, μικρᾶς συντελείας ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων 464

¹ οἶμαι R.

Οἰοί τε] F. A. ὄντες. WOLF.

Εἰς συντέλειαν] Nannius: ad contributionem scenicae impensae consociari multos. Ergo etiam χορηγία fait ἐξ ἐπιταγῆς. Quid nī esset, cur ejus data fuisset immunitas? IDEM.

Εἰς συντέλειαν ἀγαγεῖν τὰς χορηγίας] Quid hoc rei sit, intelligitur ex iis, quæ de trierarchia prædiximus in Prolegomenis. F. A. WOLF.

Αὐτοῖς μόνον] Sine sensu αὐτοῖς. Lego: τὴν ἀνάπαυσιν ἔτους μόνον, vacationem solummodo annuam: nam supra dixerat §. δ'. ἐνιαυτὸν διαλιπὼν ἕκαστος λειτουργεῖ, singuli altero quoque anno hæc munera obeunt. Est vero Antiptosis, τὸν χρόνον ὃν, pro ὁ χρόνος ὃν, et Constructio est: ὁ χρόνος, ὃν τὸν χρόνον ἕκαστος τούτων λειτουργῇ ἂν, δίδωσι τὴν ἀνάπαυσιν ἔτους μόνον. Exemplum par habes 1 Cor. x. 16. τὸν ἄγρον ὃν κλάμεν et plura vide apud Cl. Taylorum in Indic. Attic. ad Lysiam, v. Antiptosis. Nannius videtur legisse ἄλλοις pro αὐτοῖς, sed et sic vox ἔτους vel ἐνιαυτοῦ adhuc deerit: τούτων ἕκαστος δίδωσι τὴν ἀνάπαυσιν ἄλλοις ἔτους μόνον. Cæterum τούτων est τῶν λειτουργούντων, idem quod τῶν χορηγῶν. Intellige νῦν μὲν γε, ut nunc se res habet: et τότε δὲ, in altero vero casu, id est, si per Collationem res gereretur. MARKLAND. Aliis vacationem præbet. NANNIUS. Τούτων refertur ad eos qui nunc immunitate gaudent, et tunc non gauderent per legem Leptinis. — αὐτοῖς et αὐτῶν refertur ad eos qui immunitatibus non donati sunt. — δίδωσι, nempe, Leptinea lex. AUGER.

Νῦν μὲν γε — κεκτημένος ὢν] Impeditior periodus culpa auctoris ipsius, nī fallor. Respondent sibi primum νῦν μὲν, h. ex mente Leptinis, et τότε δὲ, si mea ratio placuerit, ut choragia fiant per collationem seu contributionem: tum rursus τὸν χρόνον ὃν ἂν, h.

τέως ἕως ἂν, quamdiu, et μετὰ ταῦτα, h. peracta functione. Sic non cogimur cum Markl. accipere τὸν χρόνον ὃν ἂν — δίδωσι, quasi dictum ὁ χρόνος, ὃν ἂν —, δίδωσι, ac verbo δίδωσι multo aptius subjectum ἀπὸ τοῦ κοινῷ quaerendum est, lex Leptinis. Neque temere omnino ad istam figuram antiptoseos confugiendum est, licet non infrequentem in optimis auctoribus. Vide VV. DD. laudatos a Dorvill. ad Charit. p. 593. Porro τούτων ἕκαστος, quisque eorum, quos, antea immunes, nunc lex ista cogit, ut muneribus fungantur, in posterum. Hactenus satis clarum est τούτων, quippe quod redeat ad proximum εὐεργέτας. At αὐτοῖς et αὐτῶν sane obscurius posita sunt de his, quos quum semper adhuc functio munerum onerasset, eo onere nunc levatos vult Leptines. Conf. §. ζ'. et ἡ. Itaque loci sententia hæc exsistit: Si vere deficiant cives obeundis muneribus publicis pares, præstare equidem crediderim, rem per contributionem fieri. Hoc modo parva impensa ad unumquemque perveniet, nec se quisquam nimis oneratum queri poterit; contra et Leptinis lege et ratione, quantumvis ea omnibus oneris levamentum promittat, ii tamen, quos vult levatos, non nisi tamdiu vacatione fruentur, quamdiu hi, quos novos nunc addemus, in functione erunt, post id tempus ipsi sumtum facturi nihilo minorem quam antea Sic videor verum sensum loci constituisse, ex parte adjutus a Reiskio. Oratorem autem veritate hic niti, non nihil dubitem. Multum interest, in annos singulos, an tertio quintoque quoque anno sumtus erogare cogamur. Verum id video, sententiam prorsus perimi et a Marklando, qui αὐτοῖς mutabat in ἔτους, ad hoc confirmandum abusus §. δ., et multo magis lectione seu conjectura Marg. Ben. ἕκαστος οὐ λειτουργῇ. IDEM.

των ἐκάστῳ γιγνομένης, οὐδὲν ἔπασχε δεινὸν οὐδεὶς, οὐδ' εἰ
πάνυ μικρὰ κεκτημένος ἦν.

ἦ. Οὕτω τοίνυν τινές, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! σφόδρα
ἔχουσιν ἀλογίστως, ὥστε ἐπιχειροῦσι λέγειν, πρὸς μὲν
ταῦτα οὐδέν, ἄλλα δὲ τοιαδί' ὡς ἄρα δεινὸν, εἰ ἐν
κοινῷ μὲν μηδοτιοῦν ὑπάρξει τῇ πόλει, ἰδίᾳ δὲ τινες
πλουτήσουσιν, ἀτελείας ἐπειλημμένοι. Ἔστι δὲ ταῦτα
ἅμα ἀμφοτέρω οὐχὶ δίκαιον λέγειν. Εἰ μὲν γάρ τις
ἔχει πολλὰ, μηδὲν ὑμᾶς ἀδικῶν, οὐχὶ δεῖ δήπου τούτῳ
βασκαίνειν· εἰ δ' ὑψηλόμενον φήσουσιν, ἢ τινὰ ἄλλον, οὐχ
ὄν προσήκει, τρόπον κεκτησθαι, εἰςὶ νόμοι, καθ' οὓς προσή-
κει κολάζειν. Ὅτε δὲ τοῦτο μὴ ποιῶσιν, οὐδὲ τὸν λόγον
αὐτοῖς τοῦτον λεκτέον. Καὶ μὴν περὶ τοῦ γε μὴ εἶναι
χρήματα κοινὰ τῇ πόλει, ἐκεῖνο ὑμᾶς δεῖ σκοπεῖν, ὅτι οὐ-
δὲν ἔσεσθε εὐπορώτεροι, τὰς ἀτελείας εἰὰν ἀφέλησθε. Οὐ
γὰρ κοινωνεῖ ταῖς δημοσίαις προσόδοις καὶ περιουσίαις
ταῦτα τὰναλώματα οὐδέν. Χωρὶς δὲ τούτων, νυνὶ τῇ
πόλει δυοῖν ἀγαθοῖν ὄντων, πλούτου τε καὶ τοῦ πρὸς ἄπαν-

ἦ. Κεκτησθαι] In nonnullis MSS. deest
κεκτησθαι, atque inter eos in Obsop. qui
recte abesse posse existimat. Cujus sen-
tentiam minime laudo. εἰ δὲ φήσουσι κεκτη-
σθαι, vel ὑψηλόμενον, vel τινὰ ἄλλον τρόπον,
ὄν οὐ προσήκει. Sensus est liquidissimus.
Simile occurrit §. κθ'. εἰ τινα τῶν εὐρημένων
— ἀνάξιον εἶναι φασίν, ἢ μὴ πεποιηκότα, ἐφ'
οἷς εὐρετο, ἔχειν. TAYLOR.

κολάζειν] Pœnas repetere ab aliquo, de
accusatore, sicut Latine adhibetur con-
demnare, de quo vide Ernest. Clay. Cic.
h. v. et conf. infra §. κ'. ad v. κρίνειν.
F. A. WOLF.

Λεκτέον] In neutro nominativo, et regit
accusativos τὸν λόγον τοῦτον. AUGER.

Οὐ γὰρ κοινωνεῖ] Nam hæc impensæ, qua
sceniciis rebus deputantur, ad publica vecti-
galia et opes non accedunt. Nannius ita
vertit, et recte. TAYLOR.

Δυοῖν ἀγαθοῖν ὄντων] Verba sic collocata
sunt, ut et divitias et gloriam Reip. tribu-
ere videantur, etsi pecunia ei desit. Quod
si Ulpiani sequere sententiam, verba νυνὶ
τῇ πόλει omittenda erunt. WOLF. Miror,
vel Wolfium hic hæsisse, vel Scholiasten
conqueri de obscuritate. Vertes: cum
duo Reip. proponantur bona: Scilicet, u-
trum retineamus fidem, cujus opinione
efflorescimus; an ea valere jussa, opes
publicas coaceremus, quibus indigemus

magis. TAYLOR.

Νυνὶ τῇ πόλει δυοῖν ἀγαθοῖν ὄντων] Invi-
deo ceteris editoribus, quibus facilis hic
locus visus est: me enim nullus in tota
Oratione pejus vexavit, ut, si forte ipse
eum vicissim vexem, nihil mirum sit.
Illud evidentissimum est, Græca a me
apposita non hoc sibi velle, *Reipublicæ
nunc duo bona adesse, opes et fidem.* Nam
tali sensui, quem tamen Wolfius exprimi-
t, adversatur totus loci contextus et
§. κθ'. ad med. Potius ita universe ca-
pere licuerit verba, *δυοῖν ὄντων τῇ πόλει
ἀγαθοῖν: quum duæ res sint et habeantur
bona Reip. nostræ.* Ut sit: Præterea quum
omnino duo cadant in hanc Remp. bona,
opes et fides; posterius hoc, quod nunc ha-
bemus, præstabilius est. Locum simillimæ
formæ opportune memini ex Or. in Ari-
stocr. p. 648. ed. R. *Δυοῖν ἀγαθοῖν ὄντων
πᾶσιν ἀνθρώποις, τοῦ μὲν ἡγουμένου καὶ με-
γίστου πάντων, τοῦ εὐτυχείου, τοῦ δ' ἐλάττω-
τος μὲν τούτου, τῶν δ' ἄλλων μεγίστου, τοῦ
καλῶς βουλευέσθαι, οὐχ ἅμα ἡ κτήσις ἀμφοῖν
παραγίγνεται τοῖς ἀνθρώποις.* Sed sic quo-
que offendit nos νυνὶ. Quod quo jure,
quave gratia trahemus ad μείζον ἔστιν
in ultimo membro? Quanquam hoc modo
junixisse videtur Scholiastes, questus et
ipse ἀσάφειαν τῆς λέξεως. Contra suo lo-
co relictum νυνὶ intelligi adhuc, usus ve-

τας πιστεύεσθαι, μείζον ἔστι τὸ τῆς πίστεως ὑπάρχον ἡμῖν. Εἰ δέ τις οἶεται δεῖν, ὅτι χρήματα οὐκ ἔχομεν, μηδὲ δόξαν ἔχειν ἡμᾶς χρηστήν, οὐ καλῶς φρονεῖ. Ἐγὼ μὲν γὰρ εὐχομαι τοῖς θεοῖς, μάλιστα μὲν ἡμῖν καὶ χρήματα πολλὰ γενέσθαι· εἰ δὲ μὴ, τό γε πιστοῖς εἶναι καὶ βεβαίοις δοκεῖν διαμένειν. Φέρε δὴ, καὶ τὰς εὐπορίας, ἃς ἀναπαυομένους τινὰς εὐπορήσειν οὔτοι φήσουσιν, εἰς μέσον ὑμῖν ¹ γιγνομένης δείξω. Ἴστε γὰρ δῆπου ² τοῦθ', ὅτι τῶν τριηραρχιῶν οὐδεὶς ἔστ' ἀτελής, οὐδὲ τῶν εἰσφορῶν τῶν εἰς τὸν 465 πόλεμον. Οὐκοῦν ὁ πολλὰ κεκτημένος οὗτος, ὅστις ἀν' ἧ,

¹ γιγνομένης T. R.

² Deest τοῦθ'. T.

tat Atticus, qui nō in uno præsente tempore ponit, quom vñ trium sit temporum. Vere hoc ex Heraclide docerunt Etymol. M. p. 608. et Eustath. ad Odys. Σ. p. 1840. Scribemusne igitur, particula expuncta, τουταῖ τῆ πάλαι? an in ea latet ἡμῖν, ut sæpe conjungitur ἢ πάλαι ἡμῖν pro ἢ πάλαι ἡμῖν, dativo genitivi locum tenente? Quidquid erit, videtur textus vitium traxisse, et id quidem antiquum. Ceterum ad rem addi hic poterat: Χρήματα μὲν γὰρ ἔστι κτήσασθαι δόξαν δὲ χρημάτων οὐ βέβαιον κτήσασθαι. Assignata hæc sententia Demostheni in Stobæi Serm. IX. p. 104., sed nusquam ita in nostris Orationibus lecta. F. A. WOLF.

Τὸ γε πιστοῖς εἶναι καὶ βεβαίοις δοκεῖν διαμένειν] Ut dativorum causa appareat, jungenda hæc sunt cum verbis γενέσθαι ἡμῖν, tacite repetitis, non cum εὐχομαι τοῖς θεοῖς. Nameri causa εἶναι superadditum videtur. Quod in Pan. pro δεκεῖν διαμένειν Obsop. notat legi διαμένειν, posterius hoc habent etiam Par. 1. Aug. 1. Verum male omitteretur δεκεῖν, quod primarium est ad sententiam. IDEM.

Τὰς εὐπορίας κ. τ. λ.] Nannius vertit: opulentias, quas exonerati aliorum successiones paraturi sunt. Male, ut videtur. TAYLOR.

Εἰς μέσον ὑμῖν γιγνομένης] Ἐμᾶς ἀφελεῖν κατῷ. Obsopæus εἰς δέον ὑμῖν, nobis opportunum et commodum id esse. WOLF. Has ipsas demonstramus in commodum cedere reip. Wollius MSS. lectionem sequitur, εἰς δέον ὑμῖν γιγνομένης δείξω. Nam ita scribitur in Lindenbr. Obsop. Ven. Bodl. Vindob. Paris. a. n. Ital. et MSS. Felician. Et recte. Ita Versio Italica: *Ma io intendo oltre a ciò di volervi mostrare, che ancor le ricchezze, le quali costor dicono che avranno alcuni che saranno esenti, sono in vostro servizio.* Nam statim sequitur, salutem Reip. poni maximam in Trivemibus

et apparatu bellico, non in spectaculis, oculorumque delectamentis. Qui autem plura in istum usum conferat, necesse est, eum Reip. plurimum prodesse. Res ipsa loquitur. In medium prolata: Nannius. TAYLOR.

Φέρε δὴ, καὶ τὰς εὐπορίας —] Ago vero, quæ privatæ opes illorum, immunitate parta, adversariis nostris tam molestæ sunt, eas in commodum Reipublicæ cedere demonstrabo. Oritur inde, inquit, utilitas, collata in medium (εἰς μέσον,) ut et Latinus sermo imitatur. MSS. magno numero εἰς δέον, quod affinis est potestatis, at minime ejus, quæ h. l. postulat. Discas id ex s. i. a. Igitur ut ferri fortasse ea lectio possit, non ita rem ipsam audio pro ea loquentem, ut Taylorus; malique surdaster videri, quam bonam omnium editorum lectionem deserere. At εὐπορήσειν, mirabar interdum, a nemine adhuc mutatum esse in εἰσφορῆσαι. Nunc et hoc video bene habere, et futuro Oratorem callide usum, quasi metus ille adversariorum in præsens quidem vanus esset. Similiter leni verbo, ἀναπαυομένους, reddid id, quod prius ex aliena persona gravius dixerat, ἀτελείας ἐπειλημμένοι. F. A. WOLF.

Ἴστε γὰρ δῆπου] Sine τοῦτο, dant plerique omnes. Ex Par. 1. 5. 7. Aug. 1. et Bar. illud Reiskius injecit. Non male; quod facile absorberi potuit a voce præcedente, et abunde adest exemplorum pronomini hujus sic adjecti. IDEM.

Ὅτι τῶν τριηραρχιῶν οὐδεὶς ἔστ' ἀτελής] Intellige οὐδεὶς τῶν τοῦ τριηραρχεῖν ἀξια κερτημένων, nemo ex ditioribus. Hoc vero, nemini immunitatem a trierarchia concedi, tam sæpe videtur inculcatum, ut pateret, quamvis multū divites liberati a reliquis oneribus essent Populi beneficio, eos satis superque premi sumtibus in bellum faciendis. IDEM.

πολλά εἰς ταῦτα συντελεῖ, πᾶσα ἀνάγκη. Καὶ μὴν ὅτι δεῖ τὴν εὐπορίαν εἰς ταῦτα ὑπάρχειν πλείστην τῇ πόλει, πάντες αὖ ὁμολογήσειαν. Παρὰ μὲν γὰρ τὰς ἐπὶ τῶν χορηγιῶν δαπάναις μικρὸν ἡμέρας μέρος ἢ χάρις τοῖς θεωμένοις ἡμῶν ἐστί· παρὰ δὲ τὰς τῶν εἰς τὸν πόλεμον παρασκευῶν ἀφθονίας πάντα τὸν χρόνον ἢ σωτηρία πάσῃ τῇ πόλει. Ὡςθ', ὅσον ἐνθάδε ἀφίετε, ἐκεῖ κομίζεσθε· καὶ δίδοτε ἐν τιμῆς μέρει ταῦτα, ἀ καὶ μὴ λαβοῦσίν ἐστιν ἔχειν τοῖς τοῦ τριηραρχεῖν ἄξια κεκτημένοις. Ἀλλὰ μὴν, ὅτι τῶν τριηραρχιῶν οὐδεὶς ἐστ' ἀτελής, ¹ οἶμαι μὲν ὑμᾶς εἰδέναι πάντας· ὅμως δὲ καὶ τὸν νόμον ὑμῖν αὐτὸν ἀναγνώσεται. Λάβε τὸν περὶ τῶν τριηραρχιῶν νόμον, καὶ λέγε ² τοῦτο αὐτοῖς. Λέγε!

ΝΟΜΟΣ.

Ἄτελῃ δὲ μηδένα εἶναι τριηραρχίας, πλὴν τῶν ἐννέα ἀρχόντων.

Ὅρατε, ὡς σαφῶς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! μηδένα εἶναι

¹ οἶμαι R.

² τοῦτον Γ.

Πολλά εἰς ταῦτα] H. e. in ea omnia, quorum usus et necessitas est in bello. Πᾶσα ἀνάγκη hic adverbialiter positum est, διαβεβαιωτικῶς. IDEM.

Πᾶσα ἀνάγκη] Οὐχ ὅσον τ' ἄλλως γενέσθαι. τὸ πᾶσα ἀνάγκη absolute καὶ διαβεβαιωτικῶς subjicitur. Alias dicendum fuisset: τὸν πολλὰ κεκτημένον πολλὰ συντελεῖν πᾶσα ἀνάγκη. WOLF.

Παρὰ μὲν γὰρ τὰς ἐπὶ τῶν —] En iterum exemplum antitheti seu contrapositi, qua figura Noster uti scit tam efficaciter. In τοῖς θεωμένοις ἡμῶν cogitabis, non omnes Athenis ivisse spectatum ludos scenicos et gymnicos. Ad sententiam autem compares Lysurg. in Leocrat. p. 233. F. A. WOLF.

Ὅσον ἐνθάδε ἀφίετε, ἐκεῖ κομίζεσθε] Nimirum ἐνθάδε, ἐν ταῖς χορηγίαις. Ἐκεῖ, ἐν ταῖς τριηραρχίαις καὶ ταῖς εἰσφοραῖς. Quidquid pecuniæ divites necesse non habent choris impendere, id ad Remp. conferre poterunt in obeundis muneribus bellicis. IDEM.

Ἀναγνώσεται —] Int. ὁ γραμματεὺς, qui Oratoribus semper præsto erat in foro iudiciisque, ut illorum jussu publicas tabulas et instrumenta causarum quævis recitaret. Inde perpetua hæc ellipsis. IDEM.

Λέγε τοῦτο αὐτοῖς] Vulgant ubique τοῦτον αὐτοῖς, quod meritissimo Reiskium offendit, quem in refingendo hic secutus sum. Jam τοῦτο est pars legis ea, cujus usus nunc quam maxime esse debuit, quam partem cogitari licet scribæ ab Oratore digito indicatam. Certe nihil necesse erat recitari totam legem de trierarchiis, præsertim si longior esset et multorum capitum, ut præne suspicor. Correctionem firmat Aug. 1., cujus lectio nescio an tota præferri debuerit: Λέγε τοῦτο αὐτό. Νόμος. Ἄτελῃ μηδένα εἶναι κ. τ. λ. Omnino conf. Or. Nostri de fals. leg. §. 18. ibique Tayl. et in Aristocr. p. 650. ed. R. Id tamen dubitari potest, an legis verba ita sint ab ipso auctore adscripta. Abruptiora ea sunt, et plane tali specie, quam annotata lectorum habere solent; et quod dè omittitur in Aug. 1., id a correctore esse dixeris, sicut alia sunt ejusdem codicis. Omnino factum videtur mihi sæpius, ut in locis, ubi deessent scita, leges, aliæve literæ publicæ, sicunde nota essent, aut ex ipsa Oratione suppleri possent, a doctis lectoribus insererentur. Pro tali habuerim etiam fragmentum oraculi ap. Æschinem in Ctesiph. §. λς'. fin. Quo in loco, [§. λς.] ut hoc addam, gravius adhuc mendum hæret in verbis: ἐπὶ θιοφράστου

τριηραρχίας ἀτελῆ, διείρηκεν ὁ νόμος, πλὴν τῶν ἐννεά
 ἁρχόντων. Οὐκοῦν οἱ μὲν ἐλάττω κεκτημένοι τοῦ τρι-
 ηραρχίας ἄξια ἔχειν, ἐν ταῖς εἰσφοραῖς συντελοῦσιν εἰς τὸν
 πόλεμον· οἱ δ' ἐφικνούμενοι τοῦ τριηραρχεῖν, εἰς ἀμφοτέρα
 ὑμῶν ὑπάρξουσιν χρήσιμοι, καὶ τριηραρχεῖν καὶ εἰσφέρειν.
 Τίνα οὖν ῥαστώνη τοῖς πολλοῖς ὁ σὸς, ὦ Λεπτίνη, ποιήσει

¹ ἀρχόντων; Τ.

ἀρχόντος, Πυλαγῆρας ἡμεῖς ἐλθεθε Μειδίαν
 τε ἐκεῖνον, τὸν Ἀναγυρῆσιον — καὶ Θρασυ-
 κλέα, τὸν Δεσβιον. Postremum nomen pro
 gentili esse, vix bene probetur ne ex iis
 quidem, quæ a Platone Ion. extr., Demo-
 sthene Philipp. I. §. 4. seq. et aliis narran-
 tur. Nec magis placet emendatio Reiskii,
 τὸν Δεσβιον. Expectatur non patris no-
 men, sed demi, iudice etiam Marklando.
 Scribendum igitur, τὸν Λέκκιον. Hesychi-
 us: Λέκκιον, δῆμος Ἀντισιχίδος φυλῆς. Conf.
 Sponii Indicem demorum p. 432. Con-
 jectura est ex eodem genere, unde illa est
 Valesii et Corsini in Or. de Cor. §. κγ'. in
 posterum recipienda, Εὐβουλος, Μνησιθέου,
 Κυθῆριος, pro Κύπεριος. IDEM.

Διείρηκεν ὁ νόμος] *Lex disertè, clare dicit,*
λέγει διαρρήδην. Particula hæc quæ usi-
 tatissima sit, verbum ejusdem familiæ,
δειξήκα, varius occurrit, vulgo ne in Lexi-
 ca quidem relatum. Præ ceteris delectatur
 eo Judæus Philo, ut de mund. opif. T. 1. p. 28.
 Quod det. pot. insid. p. 194. et 201. De sept. et fest. dieb. T. 2.
 p. 28. ed. Mang. et alibi. IDEM.

Τοῦ τριηραρχίας ἄξια ἔχειν] Addi vult
 Reisk. δοκεῖν. *Quam ut censeantur possidere tantum,*
ut trierarchiam gerere debeant. Satis erit, talia lascivæ criticæ
 exempla, quas iste emendationes vocat, simpliciter
 apponere, ne se forte ulla bona re a me frustratos
 doceant, qui priorum editorum opibus carent.
 Si quas autem conjecturas sic transmittam, eas
 tales esse deputo, quæ ne cujusquam postea
 animum tentent, plane nihil periculi esse
 videatur. IDEM.

Τίνα οὖν ῥαστώνη τοῖς πολλοῖς —] Leptines
 rogationem suam apud Populum hac specie
 commendaverat, quod nimia adhuc in concedenda
 immunitate facilitas damnum dedisset plurimis,
 ad liturgias curandas adactis vice immunium,
 et pleurumque ditiorum; nec mirum est, si
 ostenderat, multum levamenti sua lege
 allatum iri τοῖς πολλοῖς, h. e. *multitudini.*
 Nam sic optimi auctores Latinitatis reddunt
 τοὺς πολλοὺς, quibus vocibus Oratores populum
 designant sine ullo contemptu, exceptis tamen
 civibus vel majoris in Civitate

authoritatis, vel beatioribus. Non minor
 autem h. l. nos moratur difficultas, quam
 illa erat §. ζ'. in fin. in verbis, quorum
 sententiam in re summa noster hic locus se-
 quitur. Omnino quidem id apertum est,
 hanc Demosthenis esse mentem: *Tribus
 singulis* (decem tum Athenis erant) *vel
 etiam binis tantummodo unus per legem
 Leptineam choragus accedere potest;*
isque unus adjectus rursus unum ex iis,
*qui liturgias adhuc obierunt, onere et
 impensis liberabit. Jam si Civitas haud
 amplius quin que, summum decem novos,*
*choragos lucrabitur, quid, quaeso; in ista
 lege, tantum levamenti paratum est uni-
 verso Populo?* Hactenus quidem, in-
 quam, de sententia satis constat. Sed
 aliis rebus adhuc opus est ad sensum loci
 interiorem recludendum. Nam primum
 obscurus est, *χορηγός*; nunc quoque lati-
 us sumatur, an angustius; tum nostro
 loco idem subsit calculus, qui erat §. ζ'.
 ad med. an alius novus: quin id ipsum
 ambigi potest, cives soli nunc intelligendi
 sint, an simul *μετοίκιοι*. Ne multa; ex
 omnia, quæ mihi locum sæpius pensitan-
 ti consentanea visa sunt, hæc arbitror
 tenenda esse, ut veri similia. Primum
 vix dubium est, Oratorem nunc de quin-
 que aut decem novis choragis dicentem
 in superiore calculo suo perstare. Nam
 quoniam illic de XVI. novis per Lepti-
 nem accessuris dixit, in his autem V. aut
 VI. cives numeravit; tum, quum XXX.
 ad summum concedit accedere posse, pro-
 portio suadet, ut cives fere X. et *μετοί-
 κους* XX. in illo numero haberi statuamus.
 Hanc autem rationem Orator quum modo
 ipse posuerit, eam et nunc sequi etiam de-
 buisse videri potest. Deinde ipsa men-
 tione tribuum probabile fit, hoc quoque
 loco de solis civibus sermonem esse.
 Quid enim tribus ad *μετοίκους*? Jam si-
 mul hinc per se consequitur, *χορηγὸν*
 de-nuo latiore sensu eodem, quo superius,
 accipi debere. Qui melius rem extricare
 poterit, eum quidem libenter audiam.
 Nunc uni Augerio video partem
 difficultatis suboluisse, qui in animadver-
 sione annotat, ex *Oratoris ratione supra*

νόμος, εἰ μιᾶς ἢ δυοῖν φυλαῖν ἓνα χορηγὸν καθίστησιν, ὃς
 ἀντ' ἑνὸς ἄλλου τοῦθ' ἀπαξ ποιήσας ἀπαλλάσσεται; ἐγὼ
 466 μὲν οὐχ ὀρῶ τῆς δέ γε αἰσχύνῃς ὅλην ἀναπίμπλησι τὴν
 πόλιν καὶ τῆς ἀπιστίας. ¹ Οὐκοῦν, ὅτε πολλῶ μείζονα
 βλάπτει τῶν ὀφελειῶν, ἧν ἔχει, ² προσήκει λελυῆσθαι παρὰ
 τοῖςδε αὐτόν; ἐγὼ γ' ἂν φαίην.

θ'. Ἐτι δὲ, ὧ ἄνδρες δικασταί! διὰ τὸ γεγράφθαι ἐν
 τῷ νόμῳ διαρρήδην αὐτοῦ, μηδένα μήτε τῶν πολι-

¹ οὐκ οὖν R.

² προσήκειν λελ. π. τοῖς δὲ αὐτὸν ἐγὼ γ' ἂν φαίην T.

prolata Rempublicam; immunitatibus sub-
 latis, lucrari XV. aut, ad summum,
 XXX. capita idonea muneribus choragie,
 gymnasiarchie et epulationis; ex quo
 utroque numero V. aut X. uni choragie
 assignari debere; quumque X. tribus fue-
 rint, ita vel singulis vel etiam binis tribu-
 bus unum novum, qui id munus obeat, ac-
 cedere. Hæc autem ratio quamvis ha-
 beat sane, quo primum cogitata placeat;
 quam multa in ea quasi precario suman-
 tur, persequi non lubet. Alioquin quæ-
 rerem, unde vir Gallus sciverit, in cho-
 ragia non plures occupatos fuisse, quam
 in epulatione; quærerem alia plura. —
 Locum jam olim obscuriorem fuisse,
 ostendit Scholiastes, qui tamen nihil bo-
 næ frugis affert ampullis suis. Quibus
 et scholiis unum ne quem errore implicet,
 ubi mensis Anthesterio Dionysiis majori-
 bus assignatur, hac super re confer egre-
 giam disputationem Ruhkenii ad calc.
 Hesyeh. T. II. Mox Thucydidiis locus
 ἐν τῇ δευτέρῃ τῶν ἱστοριῶν quærendus est in
 lib. III. cap. 17. Variæ olim fuerunt
 partium Thucydidei operis divisiones,
 ideoque nihil mutare volui. Videtur ta-
 men in Schol. vitium sabesse, quum
 plures quam octo libros a Grammaticis
 factos esse constat, non pauciores. IDEM.

Ἐνα χορηγὸν καθίστησιν] Singulis, inquit,
 Tribubus, (Decem eæ erant,) vel binis
 quibusque, hæc tua Lex unum forte cho-
 ragum restituet; qui unus restitutus,
 unum solummodo alium aliquem ab hoc
 onere et impensa excusatus est. Jam
 vero, si quinque tantum novi choragi, vel,
 ut plurimum, decem, per hanc Legem
 tuam inducantur, quodnam inde levamen
 τοῖς πολλοῖς, toti populo Atheniensi? Hoc
 est Demosthenis Argumentum, quod sat-
 tis perspicuum est, et dependet a supra
 positis §. ζ'. Audebimusne igitur di-
 cere, Ulpianum et alios veteres nonnul-
 los non intellexisse hunc locum? Sane

ita videbitur, si Scholia consulas. MARK-
 LAND.

Ἄνθ' ἑνὸς ἄλλου] Ex numero eorum,
 puta, qui adhuc liturgias obierunt. Τοῦτο
 est τὸ λειτουργεῖν, et ἀπαξ rursus spectat
 illud, quod §. ζ'. a med. legimus, liturgos
 de novo accessuros ne in singulos quidem
 annos accedere posse. Non igitur quot-
 annis, inquit, quinque aut decem novos
 sistit Tua lex, sed hos tam paucos uni-
 verse παρὰ πάντα τὸν χρόνον. F. A. WOLF.

Προσήκει λελ. περὶ τοῖςδε] F. προσήκειν
 λελ. παρὰ τοῖς δε. Disserit cum Le-
 ptine, et inox se convertit ad judices.
 WOLF.

Προσήκει] Nonnulli copulant προσήκειν
 λ. π. τοῖςδε αὐτὸν ἐγὼ γ' ἂν φαίην, contra
 libros, et sic, ut orationis vigor omnis
 pereat. Παρὰ τοῖςδε, coram his, in hoc
 iudicio, alias ἐν τοῖςδε seu ἐν τούτοις. Οἷδε
 sunt ii, qui nunc judicant. Conf. ad §. γ'.
 F. A. WOLF.

θ'. Διὰ τὸ γεγράφθαι ἐν τῷ νόμῳ διαρρήδην
 αὐτοῦ] Nominatim cautum esse. Est enim
 cavere nominatim et excipere, τὸ διαρρήδην
 διαγορεύειν. Idem alibi, [v. 1. p. 422.] μη-
 δένα ἀτελῆ εἶναι διεῖρκεν ὁ νόμος, lege cautum
 est. Quod vero sequitur, μὴ διεῖρσθαι δὲ
 εἶτου ἀτελῆ χορηγίας &c. διεῖρσθαι etiam legi
 fortasse potest, ut apud Platonem in Phæ-
 dro, οὐκοῦν τὸν μέλλοντα τέχνην ἑπιτοκῆν
 μετιέναι, πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὀφρ' διεῖρσθαι,
 dividere via et arte. διεῖρσθαι autem pro
 διαίρεισθαι dixit. Ex edit. HERVAG.

Διὰ τὸ γεγράφθαι —] Primaria verba
 ita inter se connexa sunt: Διὰ τὸ γεγρά-
 φθαι μὲν — καὶ διεῖρσθαι δὲ — ἀλλ' ἀπῶς
 (λέγεσθαι) ἀτελῆ — καὶ διὰ μὲν τὸ περι-
 λαμβάνειν — διὰ δὲ τὸ διορίζειν — ἀφαιρεῖται;
 scil. lex, aut, si ita videbitur, Leptines
 ipse. In verbis nonnihil nunc mutavi, quo
 facilius fioret conspectus structuræ, pro-
 fecto non adeo insolentis, ut idcirco to-
 tus locus corrumpi debuerit. Omnis in-
 solentia structuræ hæc est, quod a passi-

τῶν, μήτε τῶν ἰσοτελῶν, μήτε τῶν ξένων εἶναι ἀτελεῖ μὴ ¹ διεῖρῃσθαι δὲ, ὅτου ἀτελεῖ, χορηγίας, ² ἢ τίνος ἄλλου τέλους, ἀλλ' ἀπλῶς ³ ἀτελεῖ μηδένα, πλὴν τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος ⁴ καὶ ἐν μὲν τῷ μηδένα πάντας ⁵ περιλαμβάνειν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ τῷ τῶν ξένων μὴ ⁶ διορίζειν τῶν οἰκούντων Ἀθήνησιν ἀφαιρεῖται καὶ Λεύκωνα, τὸν ἄρχοντα Βοσπόρου, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, τὴν δωρεάν, ἣν ὑμεῖς ἔδοτε αὐτοῖς. Ἔστι γὰρ γένει μὲν δήπου ὁ Λεύκων ξένος, τῇ δὲ παρ' ὑμῶν ποιήσει πολίτης· κατ' οὐδέτερον δ' αὐτῷ τὴν ἀτέλειαν ἔστ' ἔχειν ἐκ τούτου τοῦ νόμου. Καίτοι τῶν μὲν ἄλλων εὐεργετῶν χρόνον τινὰ ἕκαστος ὑμῖν χρήσιμον ἑαυτὸν παρέσχεν· οὗτος δ', ἂν σκοπῆτε, φανήσεται συνεχῶς ἡμᾶς εὖ ποιῶν·

¹ διεῖρῃσθαι T.² ἢ τίνος T.³ Deest ἀτελεῖ. T.⁴ Deest καὶ. R.⁵ περιλαμβάνει R.⁶ διορίζαν R.

vis primum orsa, mox ad activa delabitur, ejusmodi exempla ubivis quamlibet multa reperias. Lectio autem διεῖρῃσθαι pro vulgari διεῖρῃσθαι, ejus vis ante explicata nunc minus convenit, confirmatur ab Ulp. Ital. Bodl. Aug. 1. Marg. Ben. consensuque Dorvillii ad Chariton. p. 595. [L. VII. VI. 125. 19.] et Reiskii, qui recepit. Sed pessime idem in reliquis versatus, post Ἀριστογείτονος abjecit καὶ, ac statim περιλαμβάνει posuit et διορίζειν. Postremum hoc de suo, reliqua ex Bodl. Adeo interdum mancipium putidi codicis est vir alias tam ingeniosus. F. A. WOLF.

Ἀπλῶς μηδένα] Plenius olim edebatur, et confirmant etiam Codd. ἀλλ' ἀπλῶς ἀτελεῖ μηδένα. ἀλλ' ὡς ἀπλῶς ἀτελεῖ μηδένα. Vindob. TAYLOR.

Καὶ ἐν μὲν τῷ etc.] Sequior est lectio Bodl. ἐν μὲν τῷ μηδένα, πάντας περιλαμβάνει τοὺς ἄλλους, sine καὶ in principio. Juxta quam lectionem videtur Wolfius interpretari. Tu vide structuram: διὰ τὸ γεγράφθαι ἐν τῷ νόμῳ — μὴ διεῖρῃσθαι δὲ — καὶ ἐν μὲν τῷ μηδένα, περιλαμβάνειν — ἐν δὲ τῷ τῶν ξένων μὴ διορίζειν — ἀφαιρεῖται καὶ Λεύκωνα. Eousque hæret sententia, neque citius, ut volunt isti, innectitur. IDEM.

Ἀφαιρεῖται καὶ Λεύκωνα, τὸν ἄρχοντα Βοσπόρου —] De improviso inducitur princeps, ejus injuria, quam lex Leptinis habet, gravissimum telum est, quo artificiose Noster in prima statim noxie utitur. Leuco in ditioe Bospori Cim-

merii patri Satyro successerat Olymp. 96, 4., regnavit autem usque ad Olymp. 106, 4., quo anno filius Spartacus imperium accepit. Leuconem hunc omnium tyrannorum Bosporanorum nobilissimum et felicitas sua et prudentia fecit, laudatusque etiam impense est a Chrysippo Stoico. Vide Diodorum XIV. 93. unde de ratione temporum constat, Strabonem VII. p. 461. et 478. Polyæn. VI. 9., aliosque, quorum loca conduxerunt Perizon. ad Ælian. V. H. VI. 13. et Wesseling. ad Diodori l. c. Duo addi merentur, unus Dionis Chrysost. Or. II. de Regno p. 101. ed. Reisk., alter Nonni seu Maximi in Comment. ad Gregor. Naz. Or. in Julian. princ., quem apponam. Εἰδέναι χρῆ, ὅτι πολλάκις καὶ εὐεργετῶν εὐεργεσίαι ἐν ταῖς στήλαις ἀνεγράφοντο, ὡς περὶ ἢ τοῦ Λεύκωνος, τοῦ ἄρχοντος Βοσπόρου, ἀνεγράφη ἐν Ἀθήναις. F. A. WOLF.

Ἔστι γὰρ γένει μὲν δήπου ὁ Λεύκων ξένος] Alio ordine hæc exhibet Aug. 1. Ἔστι γὰρ γένει μὲν ὁ Λεύκων δήπου ξένος. Rem non monerem, nisi sæpe Lipsiensis editor in transponendis vocabulis hunc codicem secutus esset. Etenim mihi ex omnibus ejus generis exemplis aliisque minime dubium est, quin sæpius is codex scioli alicujus manum emendatricem senserit. Hoc loco vulgatum verborum ordinem tuetur Priscian. XVIII. p. 1169. Putsch. IDEM.

Τῇ παρ' ὑμῶν ποιήσει πολίτης] Ut Græci dicunt ποιεῖν πολίτην τινὰ, sic in eodem genere sunt ποίσις, ποιητής, δημοσίητος,

καὶ ταῦτα, ὧν μάλιστα ἡμῶν ἢ πόλις δεῖται. Ἴστε γὰρ δῆπου τοῦθ', ὅτι πλείστῳ τῶν ἀπάντων ἀνθρώπων ἡμεῖς ἐπεισάκτω σίτῳ χρῶμεθα. Πρὸς τοίνυν ἅπαντα τὸν ἐκ τῶν ἄλλων ἐμπορίων ἀφικνούμενον ὁ ἐκ τοῦ Πόντου σίτος εἰσπλέων ἐστίν. Εἰκότως οὐ γὰρ μόνον διὰ τὸ τὸν τόπον τοῦτον σῖτον ἔχειν πλείστον τοῦτο γίγνεται, ἀλλὰ καὶ

de peregrinis, qui adsciscuntur in numerum civium. IDEM.

Καὶ ταῦτα, ὧν μάλιστα ἡμῶν ἢ πόλις δεῖται.] Bene Wolfius: et ejus generis beneficia, quæ Reip. maxime sunt necessaria. Καὶ h. l. est et quidem, ac ταῦτα pro κατὰ ταῦτα, itaque non, ut alias dicitur, καὶ ταῦτα, præsertim. Reisk. mavult καὶ ταῦτ', ἀφ' ὧν, quod ipse explicat ἀπὸ τούτων, ὧν. Vix alias intellexisset. IDEM.

Πρὸς τοίνυν ἅπαντα.] Ἔστι πρὸς ἅπαντα, ἀντὶ τοῦ συγκρίνεσθαι δύναται πρὸς ἅπαντα. Neque necesse est mutare in ὁ ἐκ τοῦ Πόντου σίτος εἰς, πλείων ἐστὶ πρὸς ἅπαντα, parum commoda constructione. WOLF. Pro εἰσπλέων Bodl. et Cant. εἰς πλέων. Lambinus legit εἰς πλείων. Recte Interpres Italicus: E' l grano che vien de Ponto è quanto tutto quel che vien da gli altri mercati. TAYLOR. Recte. εἰσπλεῖν dicuntur merces, quæ navibus importantur. Lysias Orat. in Diogit. vocat hoc φοιτᾶν, de frumento pariter; et ita Xenophon Hist. Græc. lib. 1. pag. 432. Non opus igitur lectione ista εἰς πλείων, neque Lambini εἰς πλείων. et dubito, an πλείων πρὸς ἅπαντα Græcum sit. Supra, §. 4. fin. scribe τοῖςδε pro τοῖς δέ. MARKLAND.

Ἴστε γὰρ δῆπου τοῦθ', ὅτι —] Locus hic de re frumentaria Atheniensium classicus, ut quo graviorem omnino non habeamus, imprimis dignus est, qui deinceps accuratius illustretur. Jam Athenas, quamvis frugum inventione olim tam nobiles, satis constat, posteriore tempore florentis Reipublicæ nullo prope alio frumento usas esse, quam advectionio; idque jam belli Persici temporibus factum ex Herodoto scimus. Deinde aucta frequentia incolarum, quum solum Atticæ, minus per se ferax, quippe λεωπτόγεων et κριδοφόρον, tantæ multitudini alendæ non sufficeret, illud longe etiam magis factum, scriptores nostro suppare, quos postea auctores dabo, docent. Petebatur autem frumentum maxime e Ponto, unde quotannis Athenas invecta ad 400,000 medimnūm ex h. l. discimus, tum ex aliis terris, imprimis Sicilia, Cypro, Eubœa, Ægypto, ea copia, ut haud majorem ad eodem usus, quibus frumentum veteribus inser-viit, hodie maximæ et celeberrimæ urbes

consumant. Summa enim efficitur fere 800,000 medimnūm, quum Orator dicat, frumenti ex reliquis locis omnibus con- vecti copiam cum ea, quam unus Pontus mitteret, æquiparabilem esse. Hoc est ὁ ἐκ τοῦ Πόντου σίτος εἰσπλέων ἐστὶ πρὸς ἅπαντα τὸν ἐκ τῶν ἄλλων ἐμπορίων ἀφικνού- μενον. Particula πρὸς in his servit comparationi aut æquiperationi. Sic Demosth. de Class. §. 4. Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει χρήματα ἔνεστι πρὸς ἀπάσας τὰς ἄλλας πόλεις. Verbum autem εἰσπλεῖν de mercibus, quæ navibus aliquo invehuntur, notum est, ut generale in eadem re, εἰς ἐρχεσθαι. Vix dignæ ergo relatu erant scripturæ, εἰς πλείων et εἰς πλείων. Sed male etiam Wolfius, etsi veram lectionem in textu exhibens, vertit: non tamen æquabit eas copias etc. F. A. WOLF.

Εἰκότως οὐ γὰρ μόνον] Neque id mirum est: nam non solum etc. Eleganter ita Græci εἰκότως, illatis γὰρ, καὶ γὰρ, ἐπεὶ, aliisve particulis. Exempla præter alios multos dabit Demosth. de Cor. §. 4. ié. quibus in locis ante οὔτε γὰρ, et ἀκούουσι, perperam diu εἰκότως exsulavit, et Aristoph. Avium 273. Eccles. 7. Lycurg. in Leocr. p. 199. Longin. c. 3. extr. At sunt quoque exempla vocis εἰκότως, in sine quidem membri positæ, sed cum verbo progresso jungendæ. Ut Æschin. in Ctesiph. §. 4. ubi deinceps cum Markl. scribendum erit, τοῦ νεανίσκου τὸ πρῶτον παροξυνθέντος εἰκότως. F. A. WOLF.

Τὸν τόπον τοῦτον σῖτον ἔχειν πλείστον] Ex pluribus veterum apparet, maximum in ista regione jam tum frumenti proven- tum fuisse. Nam ita hodieque reperimus. Vid. Peyssonelii Traité sur le commerce de la mer noire, librum etiam germanice versum. Omnino in historia mercaturæ antiquæ memorabilis est Pontus, h. e. tota ora maritima Ponti Euxini, maxime occa- sam versus Græcorum et Milesiorum coloniis frequentata, multisque emporiis celebris, imprimis Chersonesus, h. e. voca- batur Taurica, [Angl. The Crimea]. Et ea loca præ ceteris frequentabant mer- catores Athenienses, permulta inde ex- portantes, in his τάριχος, quod ipsum erat varii generis, tum ceras, mella, lanas, coria, pelles caprinas et alias, ligna navi-

διὰ τὸ κύριον ὄντα τὸν Λεύκωνα αὐτοῦ τοῖς ἄγουσι τὸν σῖτα· Ἄθνηζε ἀτέλειαν δεδωκέναι, καὶ κηρύττειν, πρῶτους γεμίξασθαι τοὺς ὡς ἡμᾶς πλείοντας. Ἐχων γὰρ ἐκεῖνος ἑαυτῶ καὶ τοῖς παισὶ τὴν ἀτέλειαν, ἀπασι δέδωκεν ὑμῖν. Τοῦτο δὲ ἡλίκον ἐστὶ, θεωρήσατε. Ἐκεῖνος πράττεται 467 τοὺς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας τριακοστήν. Αἱ τοῖσιν παρ' ἐκείνου δεῦρο ἀφικνούμεναι σίτου μυριάδες περὶ τετραράκοντά εἰσι· καὶ τοῦτο ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἂν τις ἴδοι. Οὐκοῦν παρὰ μὲν τὰς τριάκοντα μυ-

bus fabricandis, mancipia etc., quas res permutabant illi vinis, in Co, Thaso, Mendæ et alibi coemtis, aut rebus et utensilibus ex fabricis et officinis Athenarum. Hujus enim urbis merces, utpote præcipua elegantia conspicuæ, non minus olim in deliciis erant, quam hodie Parisiensis aut Londinenses. Atheniensibus quantum ea mercatura attulerit commodorum, facile intelligitur. Vel una frumentaria plurimis civibus debuit lucrosa esse, ut ex ea sola sibi victum et opes quærere potuerint. Jam universe vide Herodot. VII. 147. Lysiae Or. XXXII. p. 902. Andocid. Or. II. p. 86. Xenoph. Hellen. V. 4. extr. Anab. VI. 4. VII. 5. Isocrat. Trapez. p. 529. seqq. Demosth. de Cor. §. κζ'. adv. Lacrit. p. 935. et 941. ed. R. adv. Phorm. p. 908. et 917. adv. Polycl. p. 1210. sq. Polyb. IV. 38. Strab. VII. p. 478., ubi et Leuconii mentio fit. Ad hæc conf. Guil. Clarkii Connexion of the Roman, Saxon and English coins p. 55. et Pauwii Recherches philosophiques sur les Grecs p. 331. seq. Ceterum notata non indignum puto, quod potiores res, quas Chersonesus hodie quoque vicinis præbet, maximam partem eadem sunt, quas olim nationes inde exportarunt. IDEM.

Ἀτέλειαν δεδωκέναι, καὶ κηρύττειν, πρῶτους γεμίξασθαι —] Hæc duo quam vim habere debuerint, docere nihil attinet. Sic nimirum frumentaria negotia illius regionis in manum solorum Atheniensium devenire necesse fuit. IDEM.

Ἐχων γὰρ ἐκεῖνος — ὑμῖν] Antitheton tribus verbis declarat, quam bene et quæstuose Resp. Atheniensium cum Leucone immunitatem permutaverit. Hinc unus rex cum filiis, illic Athenienses universi. Verum fide rhetorica, ut solet, agere Demosthenes videtur. Certe minime vanum nomen fuisse immunitatem Leuconi donatam, observat S. Croix in libro de l'état et du sort des anciennes Colonies p. 101., comparatis Demosth. Or. hujus

§. ιδ'. et Xenoph. R. Athen. I. 17., quibus locis docemur, Remp. Atheniensium a mercatoribus, qui Hellespontum intrarent, decimam, qui Piræum, centesimam portorii nomine exegisse. Quid in nostris verbis desideret Reiskius, et quomodo ei Orator planius loqui debuisset videatur, operæ pretium non est referre. IDEM.

Καὶ τοῦτο ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἂν τις ἴδοι] Sitonæ apud Athenienses curatores erant coemendo frumento, condendoque præfecti, qui Latine frumentatores dicuntur, εἰ τὸν σῖτον ἀγοράζοντες καὶ ἀποτιθέμενοι. erant etiam qui σιτοφύλακες dicebantur, quasi frumenti asservandi curam gerentes, ut Demosthenes hoc loco, de Leucone rege Bosphori loquens: Ab eo, inquit, quotannis frumenti ad 1400. medimnùm, id quod ex tabulis et scriptura sitophylacum videre quisvis potest, &c. Idem manus ab aliis σιτολογία dicitur, et curatores ipsi σιτολόγοι, Latine frumenti coactores. Dispensatores autem ipsi annonæ publicæ σιτομέτραι vocantur. Hæc munera instituta erant in iis civitatibus quæ frumento importato utebantur, ut Athenis, unde Demosthenes ibidem, πλείστων τῶν ἀπάντων ἀνεθρώπων ἡμεῖς ἐπεισάτω σίτω χρώμεθα. Et edit. HERVAG.

Ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἂν τις ἴδοι] Unus hic, quod sciam, locus est in Oratoribus, ubi τοῖς σιτοφύλαξιν munus tribuitur, frumentum in portus Atticos invectum, ejusque modum consignandi. Ἀπογραφή capiendum de tali scriptura aut tabulis. Itaque jam tum in his rebus bonum ordinem videmus adhibitum. Σιτοφύλακες plures memorant, quos laudat Meurs. in Piræo c. 5. Sed potior locus est in Lysiae Or. XXII. p. 722. F. A. WOLF.

Οὐκοῦν παρὰ μὲν τὰς τριάκοντα μυριάδας — τριχιλίους] Leuco quam tricesimam, quam ab aliis e Ponto frumentum exportantibus exigit, nobis data immunitate portorii remiserit, quotannis in 300 000

ριάδας, μυρίους δίδωσι μεδίμνους ἡμῖν· παρὰ δὲ τὰς δέκα, ὡςπερανεὶ τριςχιλίους. ¹ Τσοῦτου τοίνυν δεῖ ταύτην ἀποστερῆσαι τὴν δωρεὰν τὴν πόλιν, ὥστε προςκατασκευάσας ἐμπόριον Θεοδοσίαν, ὃ φασὶν οἱ πλείοντες οὐ χειρόν εἶναι τοῦ

¹ τσοῦτον T.

medimnūm nobis remittit admodum 10 000 med., in 100 000 autem 3333 $\frac{1}{3}$ med. Posterioris numeri loco Demosthenes posuit 3000, adjecto ὡςπερανεὶ. Quod eo fecit, opinor, ut res statim omnibus plauior fieret; eamque ipsam puto causam esse, quare, quum prius uniuersam summam 400 000 medimnūm posuerit, ea nunc partita, primum de 300 000, mox de 100 000 residuis medimnis dicat, quando breuius dicere poterat: *Leuco in illa 400 000 medimnūm remittit nobis 13 333*. Sed quæ ratio auctori præ altera placuit, ea et animo et memoria facilius posse teneri videtur, accommodataque esse etiam auditori arithmetice minus perito. IDEM.

Τσοῦτον] Τσοῦτο marg. Morel. τσοῦτον Aug. τσοῦτον τοίνυν δεῖ τοῦ ταύτην ἀποστερῆσαι τὴν δωρεὰν τὴν πόλιν. Lambin. TAYLOR. Iterum Lambinus: δεῖ τοῦ ἀποστερῆσαι. Propius erat τσοῦτον δεῖ ἀποστερῆσαι. et jam video ita legi in optimo codice Augustano. Lysias Orat. in Nicomachum: ἐγὼ δὲ οὕτω πολλοῦ εἰδήσα τῶν Τετρακοσίων γενέσθαι, ὅστε etc. Utrovis modo recte dicitur, τσοῦτον δὲω τοῦ ποιεῖν, vel, τσοῦτου δὲω ποιεῖν. MARKLAND.

Τσοῦτου τοίνυν δεῖ] Omnes edit. τσοῦτον, præterquam postrema, quæ τσοῦτου exhibet ex Aug. 1. et Bav. Atque hæc structura utique probatior est Atticis, quum dicunt *τὸν. um abest ut etc.* Ex innumeris hujus generis exemplis quædam offert Taylorus ad Lysiae Or. XXIV. p. 740. F. A. WOLF.

Θεοδοσίαν] Θεοδοσίαν Editi nonnulli ante Wolfium, qui primus, ut credo, Εἰδοσίαν. Lege cum Manut. Bodl. marg. Morel. scholiaste, Harpocrate et Stephano Byzantino, Θεοδοσίαν, ut edi curavi: vel Θεοδοσίαν, cum Latinis Scriptoribus, Plinio sc. et Marcellino, atque etiam cum Strabone, qui non semel loci fertilitatem prædicat, verum l. 7. p. m. 311. egregie hunc locum illustrat. *Κἂν τοῖς πρόσθεν χρόνοις ἐντεῦθεν ἦν τὰ σιτοποικνωτῆα τοῖς Ἕλλησι, καθάπερ ἐκ τῆς λίμνης αἱ παριχέαι. Λεύκωνα δὲ φασιν ἐκ τῆς Θεοδοσίας Ἀθηναίους πέμψαι μυριάδας μεδίμνων διακοσίων [i. διακοσίας] καὶ δέκα.* Testatur Wolfius, Phil. Melanchthonem Θεοδοσίαν interpretari *Teutonicum domum*. Quod sane parum

intelligo. Auctor anonymus Periplus Pontis Euxini: Καὶ αὕτη [Θεοδοσία] παλαιὰ ἦν Ἑλλάς πῶλις τῶν Μιλησίων ἀποικος, καὶ μνήμη αὐτῆς ἐστὶν ἐν πολλοῖς συγγραμμασιν. Νῦν δὲ λέγεται ἡ Θεοδοσία τῆ Ἀλαικῆ, ἢ τοῦ τῆ Ταυρικῆ διαλέκτω, Ἀρδαύδα, τουτέστιν Ἐσπάρδεος. TAYLOR.

Προςκατασκευάσας ἐμπόριον Θεοδοσίαν.] Ergo ante quam Theodosia, locus Austro propior, cum portu opportuniore et haud dubie navium capaciore, mercatui aptaretur, naviculariis Atheniensibus unum emporium hujus tractus fuit Bosporus. Quod nomen posterius et hic et §. i. non regionis acceperim, sed oppidi, ad Bosporum Cimmerici siti, seriore ævo primæ civitatis Sarmatarum. Non diversum id oppidum, nisi nomine, a Panticapæo, nobili loco, habet tum Plin. H. N. IV. 12. 24. tum alii veterum, e recentioribus imprimis Peyssonel. in Observ. sur les peuples barbares, qui ont habité les bords du Danube et du Pont-Euxin p. 98. Neque in Oratore nostro quidquam est repugnans huic rationi, ne dicam, favore ei quodammodo locum adv. Lacrit. p. 933. ed. R., ubi Theodosia et Panticapæum emporia pluries eodem junguntur modo, quo h. l. Theodosia et Bosporus. At prioris horum locorum scriptura mire hic variat, ut nonnulli etiam dederint Θεοδοσίαν et Εἰδοσίαν, alterum ex altero corruptum, et hoc quidem, Εἰδοσίαν, ab operis in una Erfurt. Vera nunc sunt Θεοδοσία et Θεοδοσία, diversitas autem hæc solius dialecti, nec ea minus in similibus nominibus obvia, in Latinis quoque, ut in Theodosius, Theodoros, Theudricus etc. Vide Koen. ad Gregor. de Dialect. gr. p. 76. et 222. et Burmann. Sec. ad Anthol. Lat. T. I. p. 249. Nostram vero scripturam hic quidem præstat consensus codicum, plane ut in Polyæn. V. 23. et Appian. Mithrid. c. 108. seqq., ubi tamen nunc cogimur legere Θεοδοσία. Loci ipsius, quem Leuco demum, patrem obsidioni ejus immortuum æmulatus, expugnasse regnoque Bosporano adjecisse videtur, loci igitur, tanquam vetustæ coloniae Milesiæ, magna imprimis fertilitate nobilis, mentionem præter illos faciunt Strabo VII. p. 478. Arrian. Periplus Pont. Eux. p. 30. Ano-

Βοσπόρου οὐδοτιοῦν, κἀνταῦθα δέδωκε τὴν ἀτέλειαν ἡμῖν. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν, ὅσα εὐεργέτηκεν ὑμᾶς ¹ οὗτος ἀνὴρ, καὶ αὐτὸς καὶ οἱ πρόγονοι· ἀλλὰ προτέρυσι σιτοδείας παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γενομένης, οὐ μόνον ὑμῖν ἱκανὸν σῖτον ἀπέστειλεν, ἀλλὰ τοσοῦτον, ὥστε πεντεκαίδεκα ἀργυρίου τάλαντα, ἃ Καλλισθένης διώ-

¹ οὗτος ὁ ἀνὴρ T.

nym. in ejusd. argum. Periplo p. 5. ed. Hudson. Stephan. Byz. v. Θεοδοσία, Plin. H. N. IV. 12. 26. Ammian. XXII. 8. Harpocrat. h. v. Iornand. Rer. Get. c. 5., ut alios mittam, quos Cellarius dedit Notit. Orb. antiq. T. I. p. 511. Theodosiae huic in eodem tractu successisse Caffam, emporium hodieque celebre mercatura, maxime frumentaria, tralaticium est. Nam quod Vossius ad Anonym. l. c. obvertit, τὴν Καφᾶ ἔ Θεοδοσίαν posteriore revo inter se distingui, id mihi minus videtur exploratum esse. Sua autem aetate, Anonymus iste docet, urbem dialecto Barbarorum vocari Ardaudam, quod nomen ab ipso explicatur ἰπτάθεος. Jam ut longae anotationis tedium exortias, adi, quaeso, laudatum librum Pauwii p. 334. F. A. WOLF.

Προτέρυσι σιτοδείας παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γενομένης] Aliunde, quam ex hoc loco, rem non novimus. Erraret autem, ut puto, si quis gravem famem, communem multis terris, exsculperet e verbis παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις. Certe alibi tum his, tum simili voce, ἡ οἰκουμένη, superbi Athenienses utuntur ita, ut majus quiddam sonent verba, quam valeant. Res debet incidisse in Olymp. 105, 4. IDEM.

Ἄλλὰ τοσοῦτον ὥστε] Nannius: tantam copiam submitit, ut id ad XV. talenta exuberarit. Sed quid ratio pecuniae ad frumenti numerum? Quid si ἄλλα τοσοῦτου, hoc est, οὕτως εὐωνον, ut significet duplex beneficium, et copiam frumenti, et vili pretio missam. Nam illud προσεργεῖσθαι de pecunia reliqua, non de accepta ex venditione superflui frumenti, intelligendum, arguunt verba ἃ διόκησε Καλλισθένης, sc. ὁ σιτώνης, qui XV. talenta retulit, minoris emto frumento, quam putarant Athenienses. WOLF. Repone ἄλλὰ καὶ τοσοῦτον etc. ut §. 8. ad fin. 15'. 15'. med. 18'. et ubique. MARKLAND.

Τοσοῦτον, — προσεργεῖσθαι] Strabonis l. c. verba haec, Λεύκανά φασιν ἐκ τῆς Θεοδοσίας Ἀθηναίους πέμψαι μυριάδας μεδίμων διακοσίας καὶ δέκα, haec, inquam, nonne ad hoc ipsum tempus, quod Noster nunc tangit, spectare dicamus? Certe id veri fit simil-

limum, a Geographo in ista narratione certum quoddam tempus designari. Summa quidem medimnorum 2 100 000 enormis est, praesertim si quis uno anno putet missam, quod tamen non est necesse. At Demosthenis verba, quae posui, vix satis clara hodie esse possunt, nusquam nobis edoctis, cui tandem pecuniae praefectus Callisthenes fuerit; quem ipsum dicamus notum demagogum esse, a quem alium, incertum est. Vel sic tamen vocabulum τοσοῦτον accurate legentem suboffendat oportet. In quo mirificum est, Marklandum et Reiskium, quum corrigerent ἄλλὰ καὶ τοσοῦτον, (nec id ipsum recte, nam vim orationis auget post οὐ μόνον omissum καὶ, ut Latine et vel etiam omitti solet post verba, non modo:) nihil aliud gravius in h. l. annotandum reperisse, perinde quasi neuter eorum unquam Wolfii notam vidisset, quae tam lenem habet unius vocis correctionem, reique congruam, quam nuperae explanationi, an divinationi, nemo praeferre dubitet. Sic enim ille: Quid, si legamus ἄλλὰ τοσοῦτου, h. e. οὕτως εὐωνον? Ut significetur duplex beneficium, et copia frumenti, et vili pretio missa. Nam illud προςεργεῖσθαι de pecunia reliqua, non de accepta ex venditione superflui frumenti, intelligendum, arguunt verba, ἃ διόκησε Καλλισθένης scilicet, ὁ σιτώνης, qui XV. talenta retulit, minoris emto frumento, quam putarant Athenienses. In quibus dictis ultimum de Callisthene non satis mihi probabile est. Nec enim, si viro frumenti coemendi negotium datum esset, crediderim Oratorem potissimum talenta ista residua ut ejus curae commissa memorare potuisse. Impensius contra prior conjectura placet, ut haec sententia existat: Leuco frumentum misit nobis non modo sufficientem, sed tam modico pretio, ut ex summa, quam Resperemendo frumento destinaret, etiam superfuissent XV. talenta, quae servata aetario sunt. Ita servamus simul loquendi usum in verbo περιγίγνεσθαι, quod dicitur de pecunia, quae superest ita, ut lucrifiat. Denique nemo nisi puer dubitabit, ista

κησε, προςπεριγενέσθαι. Τί οὖν οἴεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! τοῦτον, τὸν τοιοῦτον περὶ ὑμᾶς γεγενημένον, εἰὰ ἀκούσῃ νόμῳ τὴν ἀτέλειαν ὑμᾶς ἀφηρημένους αὐτὸν, καὶ μηδ', ἂν μεταδόξῃ ποτὲ, ψηφισαμένους ἐξεῖναι δοῦναι; Ἄρ' ἀγνοεῖτε, ὅτι ὁ αὐτὸς νόμος οὗτος ἐκεῖνόν τε ἀφαιρήσεται τὴν ἀτέλειαν, κύριος ἂν γένηται, καὶ ὑμῶν τοὺς παρ' ἐκείνου σιτηγοῦντας; Οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε ὑπέιληφεν οὐδεὶς, ὡς ἐκεῖνος ὑπομενεῖ, ἑαυτῷ μὲν ἀκύρους εἶναι τὰς παρ' ὑμῶν δωρεάς, ὑμῖν δὲ μένειν τὰς παρ' ἑαυτοῦ. Οὐκοῦν πρὸς πολλοῖς, οἷς ἂν ὁ νόμος ¹βλάψων ἡμᾶς φαίνεται, καὶ 468 προσαφαιρεῖταιί τι τῶν ὑπαρχόντων ἤδη. Εἴθ' ὑμεῖς ἔτι σκοπεῖτε, εἰ χρὴ τοῦτον ἐξαλεῖψαι, καὶ οὐ πάλαι βεβούλευσθε; Ἀνάγνωθι λαβὼν αὐτοῖς τὰ ψηφίσματα αὐτὰ, τὰ περὶ τοῦ Λεύκωνος.

¹ βλάψειν T.

potestate dici vocem τοσοῦτος. Solennia sunt in utraque lingua, τοιοῦτος, τοσοῦτος, τοσικοῦτος, οὕτω, talis, tantus, de modo non tantum magno, sed et exiguo. F. A. WOLF.

Ἀργυρίου τάλαντα] Vid. D'Orville Charit. Aphrod. L. I. xiv. 20. 15.

Τί οὖν οἴεσθε τοῦτον —] Ellipsis, aut aposiopesis, gravitatis plena. Tacite ad τοῦτον supplendum. ἐρεῖν, vel potius ποιήσιν. Posterius hoc interpretes secutus est vertendum: Quid igitur creditus eum — facturum esse? F. A. WOLF.

Τοῦτον, τὸν τοιοῦτον etc.] Hora che pensate, che costui, suto cotale verso di voi, dira, quando intendera etc. TAYLOR.

καὶ μηδ' ἂν μεταδόξῃ] Si pœnituerit capti consilii. est enim μεταδοκεῖν, cum mulatur consilium. Ex edit. HERVAG.

Ὁ αὐτὸς νόμος οὗτος ἐκεῖνόν τε — καὶ —] Istu lex, quæ si perlata fuerit, immunitatem regi eripiet, eundem Vestros quoque cives immunitate portorii privabit. Docet hæc interpretatio, quantum a vernaculo sermone nostro abeat Græcorum structura, quum dicunt ὁ αὐτὸς, junctis particulis τὲ et καί. Conf. ad §. λβ'. ante med. F. A. WOLF.

βλάψειν ὑμᾶς φαίνεται] Forte βλάψων ὑμᾶς φαίνεται, ut non multo post, §. ι. αἷς ὁ μὲν Λεύκων ἐμμένων φαίνεται. WOLF. Vel ἂν βλάψαι, (ut semper scribit Demosthenes, saltem in hac Oratione) vel ἂν φαίνται. Wolfius βλάψων φαίνεται. recte in priori voce: non itidem, opinor, in secunda. MARKLAND.

Οἷς ἂν ὁ νόμος ἐλάψων ὑμᾶς φαίνεται] Reiskio ne hic quidem morem gerere debbam, conjecturam Wolfii, ἐλάψων, pro lectione omnium librorum, βλάψειν, exhibenti. Sed majorem etiam solum erroris habeo, Marklandum, qui dum illud βλάψων omnino non improbat, atque adeo vel βλάψαι ἡμᾶς φαίνεται, vel ἐλάψειν ἡμᾶς φαίνεται, scribendum conjicit, satis et ipse prodit, sibi in vulgata scriptura aliquid displicuisse. Eam vero nunc affirmo, et recte habere, et in ea convellenda frustra laboratum esse. Ne posteriorem conjecturam Angli arguam, quæ omnium minime placet, futurum infinitivi, τῷ ἂν ἀοριστολογικῶς junctum, profecto non ita rari exempli est, ut in aoristum mutare necesse fuerit. Participium autem, cum φαίνεσθαι constructum, ex solenni usu sermonis aliam habet potestatem, quam quæ huic loco congruit, in quo loco simplex notio verbi videri requiritur. Longe alia ratio est eorum verborum, unde Wolfius emendationi suæ colorem quærebatur: αἷς ὁ μὲν Λεύκων ἐμμένων φαίνεται κ. τ. λ. §. ι. Nam φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάψειν est, lex videtur nobis nocitura esse: contra, φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς ἐλάπτων, palam est et omnibus compertum, legem nocere nobis. Hoc delictum si notetur, patebit simul, ne recte quidem dici φαίνεται ὁ νόμος βλάψων. Quidquid enim hujus rei futuro tempore continget, id in præsens quidem palam aut compertum esse non potest. IDEM.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

ί. Ὡς μὲν εἰκότως καὶ δικαίως τετύχηκε τῆς παρ' ὑμῶν ἀτελείας ὁ Λεύκων, ἀκηκόατε ἐκ τῶν ψηφισμάτων, ὡς ἄνδρες δικασταί! Τούτων δ' ἀπάντων στήλας ἀντιγράφους ἐστήσασθε ὑμεῖς τε καὶ κείνος· τὴν μὲν ἐν Βοσπόρῳ, τὴν δ' ἐν Πειραιεῖ, τὴν δ' ἐφ' Ἱερῶν. Σκοπεῖτε δὴ, πρὸς ὅσης κακίας ὑπερβολὴν ὑμᾶς ὁ νόμος προάγει, ὃς ἀπιστότερον τὸν Δῆμον καθίστησιν ἐνὸς ἀνδρός! Μὴ γὰρ οἴεσθε ὑμῖν ἄλλο τι τὰς στήλας ἐστάναι ταύτας, ἢ τούτων ἀπάντων, ὧν ἔχετε, ἢ δεδώκατε, συνθήκας· αἷς ὁ μὲν Λεύκων ἐμμένων φανεῖται, καὶ ποιεῖν αἰεὶ τι προθυμούμενος ὑμᾶς εὖ, ὑμεῖς δ' ἐστάσας ἀκύρους ἐσεσθε πεποικότες· ὁ πολὺ δεινότερον τοῦ καθελεῖν ἐστίν. Αὗται γὰρ οὕτως τῶν βουλομένων κατὰ τῆς πόλεως βλασφημεῖν τεκμήριον, ὡς ἀληθῆ λέγουσιν, ἐστήξουσιν. Φέρε, εἰάν δὲ δὴ πέμψας ὡς ὑμᾶς Λεύκων ἐρωτᾷ, τί ἔχοντες ἐγκαλέσαι, καὶ τί μεμ-

¹ Desunt ἄλλο τι. T.

² ἡμᾶς ὁ Λεύκων R.

ί. Ἐφ' Ἱερῶν] Nomine hoc dictus eximie locus, situs inter Bosporum Thracium et Trapezuntem, in Ponti ore et angustiis, ut ait Cicero Verrin. IV. 57. Fanum in loco erat cum statua Jovis, quem deum ibi Οὐρίον vocabant, quod sacrum nonnulli ad Argonautarum tempora retulerunt. Sed vide Herodot. IV. 87. Polyb. IV. 39. Pompon. Melam I. 19. Arrian. Peripl. Pont. Eux. p. 12. et 25. Marcian. Heracl. p. 68. ed. Hudson. et Schol. Apollon. Rhod. ad II. 532. cum aliis; quorum locus suppeditant Valesius ad Harpocrat. p. 35. et Wesseling. ad S. Petiti LL. AA. p. 503. Statuae Jovis in eo loco positae habemus adhuc inscriptionem, detectam a Whelero et Sponio, imprimisque illustratam a Chishull. Antiqq. Asiat. p. 61. F. A. WOLF.

Πρὸς ὅσης κακίας ὑπερβολὴν ὑμᾶς ὁ νόμος προάγει] In quam immensum dedecus lex ista Vos conjiciat, seu propellat. De verbo προάγειν vide Dorvill. ad Chariton. p. 313. et 494. IDEM.

Μὴ γὰρ οἴεσθε κ. τ. λ.] F. ὑμῖν ἄλλο τι τὰς στήλας ἐστάναι, h. e. ἄλλον ἔχειν δύναμιν ἢ συνθήκας. WOLF. Lege cum Lindenb. Obsop. Bodl. Cant. Ital. Codd. Paris. et Editt. Felician. et Manut. μὴ γὰρ οἴεσθε ὑμῖν ἄλλο τι τὰς στήλας ἐστάναι.

ταύτας, ἢ κ. τ. λ. Atque ita Interpretes. TAYLOR.

Μὴ γὰρ οἴεσθε ὑμῖν ἄλλο τι τὰς στήλας ἐστάναι. —] Revocavi cum Reiskio ἄλλο τι, quae verba elapsa sunt ex Ald. Herv. Wolf. et Tayl. Αἷς refer, quod ipse ordo verborum cogit, ad συνθήκας, uti solenniter Graece dicitur ἐμμένειν σπονδαῖς, ὅρκῳ, εἰρήνῃ, ubi Latine manere in induciis, in pactione. Sed mox, constructione quodammodo mutata, in ἐστάσας ἀκύρους spectantur στήλαι, quibus συνθήκαι insculptae erant. Deinde in Par. 1. et Aug. 1. ἐσεσθε ante πεποικότες deest, culpa, credo, correctoris, melius huc quoque φανόνται trahi putantis. Nemp̄ duo isti unius familiae codices in tali genere correctionum saepissime conspirant. Conf. quae notavi ad §. θ'. F. A. WOLF.

Λέγουσιν] Sc. οἱ βλασφημοῦντες. WOLF. Ἐάν δὲ δὴ πέμψας ὡς ὑμᾶς Λεύκων ἐρωτᾷ] Scilicet ἄγγελον sive ἀγγέλου πέμψας, qua vi hoc unum πέμπειν ponit, in vulgus hodie notum est. Nomini Λεύκων, articulum plurimae editt. hic addunt, qui ab omnibus in eodem nomine abest §. ια. Contra servavi vulgatum ὑμᾶς, quod Reisk. ex Aug. 1. in ἡμᾶς, mutans, una opera ἀφῆρήμεθα corrigi malit propter sequens ἐρούμεν. Potuisset sae rationi pa-

φόμενοι, τὴν ἀτέλειαν αὐτὸν ἀφῆρησθε, τί πρὸς Θεῶν ἐροῦμεν; ἢ τί γράψει ποτὲ ὁ τὸ ψήφισμα ὑπὲρ ἡμῶν γράφων; Ὅτι, νῆ Δία, ἥσάν τινες τῶν εὐρημένων ἀνάξιοι; Ἐὰν οὖν εἶπῃ πρὸς ταῦτα ἐκεῖνος· καὶ γὰρ Ἀθηναίων τινὲς εἰσὶ φαῦλοι ἴσως, καὶ οὐ διὰ ταῦτ' ἐγὼ τοὺς χρηστοὺς ἀφειλόμην, ἀλλὰ τὸν Δῆμον νομίζων χρηστὸν πάντας ἔχειν ἑῷ· οὐ δικαιοτέρ' ἡμῶν ἐρεῖ; ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ. Παρα

469 πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις μᾶλλον ἔστιν ἔθος, διὰ τοὺς εὐεργέτας, καὶ ἄλλους τιὰς εὖ ποιεῖν τῶν μὴ χρηστῶν, ἢ διὰ τοὺς φαύλους, τοὺς ὁμολογουμένως ἀξίους χάριτος τὰ δοθέντα ἀφαιρεῖσθαι. Καὶ μὴν οὐδ', ὅπως οὐκ ἀντιδώσει τῷ Λεύκωνί τις, εἰ βούληται, δύναμαι σκοπούμενος εὐ-

¹ ἡμῶν R.

tronum sistere Anonymum in Rhet. Græc. select. Galei p. 200., ubi plane legitur ἀφῆρημεθα. At ego tum vixissim darem, qui secundæ personæ verbi patrocinator, et generosi nominis hominem, Tiberium, ex eadem Collect. p. 176. Sed extra jocum; quum sæpe istorum pronominum, ἡμεῖς et ἡμεῖς, commutatio a scribis facta sit, eaque vel diligentioribus eorum facilitate esse debuerit, in multis locis Oratorum dubium manet, utrum alteri sit præferendum. Et quas regulas nobis ponere possumus ad eorum usum in dissidio codicum discernendum, earum nulla satis huc convenit. Hic tamen de vulgatæ scripturæ veritate non dubitem. F. A. WOLF.

Τί πρὸς Θεῶν ἐροῦμεν;] Quod si quis nos roget, quid tandem per deos immortales respondebimus? quod nonnulli, credo, qui immunitatem civitatis beneficio consecuti fuerant, indigni eo beneficio erant? Qua voce ostendit turpem futuram responsionem. vel, nempe quod nonnulli. sed ita, ut pronuntiatione adjuvetur. Subdit enim statim, εἰς οὖν εἶπῃ πρὸς ταῦτα, &c. Ubi observandum quod νῆ Δία interrogationi servit, quæ vim habet ironiæ, ut περὶ Στεφάνου etiam dictum est. Sic Cicero de natura Deorum, "Quarum tandem voluptatum? nempe ad corpus pertinentium. nullam enim aliam novistis." Ex edit. HERVAG.

Ὅ τὸ ψήφισμα etc.] Quid tandem scribet civitatis nomine publicus Tabellio? Nannius. TAYLOR.

Τί γράψει ποτὲ ὁ τὸ ψήφισμα ὑπὲρ ἡμῶν γράφων;] Quid tandem scribet is, cui hoc mandabitur, ut Vestro nomine, Vestra

auctoritate, regi rescribat? Itaque τὸ ψήφισμα est responsum, Leuconī publice reddendum. Nuperus editor, semper ille nobis ad partes vocandus, corrigit τί γράψαι τότε, tunc temporis, quum illud fiet; idemque in textu dedit ὑπὲρ ἡμῶν, utramque contra fidem librorum. Quamquam posterius minus improbo, etiam propter ista, οὐ δικαιοτέρες ἡμῶν ἐρεῖ; F. A. WOLF.

Ὅτι, νῆ Δία, ἥσάν τινες τῶν εὐρημένων ἀνάξιοι;] Hæc vim habent ironiæ, et pronuntians sunt adjuvanda. Rectius tamen forsitan citra interrogationem legenda videantur, tanquam responsio suggesta ab adversariis. Cf. omnino §. 17. post med. Ex interpunctione vulgari Orator ipse dicit: An illud forte scribemus, multos esse præmio indignos? IDEM.

Καὶ γὰρ Ἀθηναίων τινὲς —] Verbi causa, homines erga regem tum ingrati, quam sunt fautores legis Leptineæ. Id auctor ut non dicat, satis tamen innuit: unde locus admirabilis est urbanitate, quam ipse quodammodo sensit Ulpianus. IDEM.

Καὶ μὴν οὐδ' ὅπως οὐκ ἀντιδώσει —] Perverse hæc a nupero editore exponuntur. Ἀντιδοῦναι τι nihil aliud est, quam offerre alteri permutationem facultatum. Igitur verte: Quodsi quis Leuconem voluerit ad permutationem bonorum et facultatum adigere, quo id pacto caveri possit, ego non video. Ratio statim subjungitur: Χρήματα γὰρ ἔστιν ἀεὶ παρ' ἡμῶν αὐτοῦ. Mox κατὰ τὸν νόμον τοῦτου, non τῆς ἀντιδόσεως, sed Leptinæ. Omnis hæc ratio ἀντιδόσεως, et verba ἢ στερήσεται τοῦταν, ἢ λειτουργεῖν ἀναγκασθήσεται, aliquid lucis accipient e Prolegomm. IDEM.

ρεῖν. Χρήματα μὲν γάρ ἐστιν αἰεὶ παρ' ὑμῖν αὐτοῦ· κατὰ δὲ τὸν νόμον τοῦτον, εἰ τις ἐπ' αὐτὰ ἔλθῃ, ἢ στερησεται τούτων, ἢ λειτουργεῖν ἀναγκασθήσεται. Ἔστι δ' οὐ τὸ τῆς δαπάνης μέγιστον ἐκείνω, ἀλλ' ὅτι τὴν δωρεάν αὐτὸν¹ ὑμᾶς ἀφηρησθαι νομιεῖ.

ιά. Οὐ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! μὴ Λεύκων ἀδικηθῆ, μόνον δεῖ σκοπεῖν, ὃ φιλοτιμίας ἕνεκα ἢ περὶ τῆς δωρεᾶς σπουδῆ γένοιτ' ἂν, οὐ χρείας· ἀλλὰ καὶ εἴ τις ἄλλος εὔ μὲν ἐποίησεν ὑμᾶς εὔ πράττων, εἰς δέον δὲ νῦν γέγονεν αὐτῷ τὸ παρ' ὑμῶν λαβεῖν τότε τὴν ἀτέλειαν. Τίς οὖν οὗτός ἐστιν; Ἐπικέρδης ὁ² Κυρηνάιος, ὃς, εἰπὲρ τις ἄλλος τῶν εἰληφότων, δικαίως ἠξιώθη ταύτης τῆς τιμῆς· οὐ τῷ μεγάλα ἢ θαυμάσια ἤλικα δοῦναι, ἀλλὰ τῷ παρὰ τοιοῦτου καιροῦ, ἐν ᾧ καὶ τῶν εὔ πεπονθότων ἔργον ἦν εὐρεῖν

¹ ὑμᾶς αὐτὸν R.² κερκυραῖος R.

ιά. Ἄλλὰ καὶ εἴ τις ἄλλος—] Transito ad novam partem Orationis facillima est: Jam porro Vobis etiam hoc videndum, ne injuria afficiatis quemquam alium, si quis in Vos beneficia contulit, quum meliore fortuna uteretur; sed cui nunc iniquis rebus conflictanti, ad victum necessaria facta immunitas opportune subvenit, quam ei priore tempore concessistis. His in verbis ut nū valet κακῶς πράττοντι, sic τότε necessario ad prius tempus spectat, h. e. ad εὔ πράττων. Unde libet mirari, ubi mens fuerit critico Anglico, quum τότε vero loco suo motum, ante εὔ πράττων transponendum censeret. Quod sicut nemini præter auctorem suum placuerit: ita illud errandi causam habere potest, quod Epicerdes, de quo Orator dicere ingreditur, non secus ac superstes vivensque commemoratur. Etenim tempora si reputes ex iis rebus, quæ in seqq. narrantur, vix ac ne vix quidem credibile est, vitam hominis ad tempus hujus causæ nostræ produci potuisse. Jam vero quum occurrat paullo disertior locus §. ιβ', ubi filiis illius, non ipsi, sublatae immunitates dicuntur damnari asserre, atque huc simul Ulpiani qualiscunque auctoritas accedat, haud dubium videri debet, quin Epicerdes prius diem obierit, quam hæc Oratio haberetur. At Demosthenes, velut de vivo loquens, h. l. dicit εἰς δέον νῦν γέγονεν αὐτῷ, et in reliquis quoque simili modo lectorem frustratur. Nempe in tota Oratione confundit ipsos, qui præmiis impertiti sunt, cum horum filiis et

posteris. Eam vero rationem sequi potuit non inepte, quod, qui meritorum suorum gratia carent, etiam post mortem injuria quodam genere affici videntur; sequi autem debuit, quum provideret, quanto ea ratio potentior ad auditorum animos commovendos futura esset. IDEM.

Λαβεῖν τότε τὴν ἀτέλειαν] Subabsurda videtur hæc positio vocis τότε. transponi debet in priorem partem sententiæ: τότε εὔ πράττων, εἰς δέον δὲ νῦν γέγονεν— λαβεῖν τὴν ἀτέλειαν. Confirmat Ulpianus: ὁ πάλαι εὐήμερων, οὗτος νῦν ἐπίκουρον τοῦ ζῆν ἔχει τὴν ἀτέλειαν. MARKLAND.

Κυρηνάιος] Epicerdes iste videtur fuisse ex Cyrene. Κερκυραῖος habent Ald. Ven. et Edit. Morel. Κυρηνάιος cum scholiaste defendunt Obsop. Bodl. Codd. Regg. a. ζ. Lindenb. et Edit. cætera. Epicerde Corfiotto Versio Italica cum Aldo. TAYLOR.

Ἐπικέρδης ὁ Κυρηνάιος] Hominis nec Thucydides, nec alius ullus eorum, qui ista tempora scripserunt, mentionem habet. Itaque quaeri potest, an melius scribatur ὁ Κερκυραῖος cum Ven. Ald. Herv. et Ben., ex qua retinetur Reisk. Quod factum ut probet, in Notis scribit, frequentiore usum Atheniensibus fuisse cum Coreyraicis, quam cum Cyrenais, utpote qui Spartana fuissent originis. At tali ratione factis? Vulgatum, a me resumptum, defendunt codd. optimi, et edit. pleraque cum Aristide Art. p. 452. et Scholiaste, cui hanc nam lectionem ob

ἐθέλοντά τινα, ὧν εὐεργέτητο, μεμνήσθαι. Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ὡς τὸ ψήφισμα τοῦτο δηλοῖ τὸ τότε αὐτῷ γραφέν, τοῖς ἀλοῦσι τότε ἐν Σικελίᾳ τῶν πολιτῶν, ¹ ἐν τοιαύτῃ συμφορᾷ καθεστηκόσιν ἔδωκε μῶς ἑκατόν· καὶ τοῦ μὴ τῷ λιμῷ πάντας αὐτοὺς ἀποθανεῖν αἰτιώτατος ἐγένετο. Καὶ μετὰ ταῦτα, δοθείσης ἀτελείας αὐτῷ διὰ ταῦτα παρ' ὑμῶν, ὄρων ἐν τῷ πολέμῳ, ² τῷ πρὸ τῶν Τριάκοντα μικρὸν, σπανίζοντα τὸν Δῆμον χρημάτων, τάλαντον ³ ἔδωκεν αὐτὸς ἐπαγγειλόμενος. Σκέψασθε δὴ, πρὸς Διὸς καὶ Θεῶν,

¹ καὶ ἐν T.

² [τῷ] R.

³ ἐπέδωκεν R.

oculos fuisse apparet. F. A. WOLF.

Οὗτος γὰρ ἀνὴρ] Ante ἀνὴρ supra §. θ'. post med. Wolfius et Tayl. sua sponte addiderant articulum, nunc id facere neglexerunt. Neutro loco apponi debebat, licet in priori Aristides dederit οὗτος ὁ ἀνὴρ, in Art. p. 468. Pro vero habeo Brunckii monitum ad Aristoph. Eccles. 367., attico dici et οὗτος ὁ ἀνὴρ, et οὗτος ἀνὴρ. Conf. posthac §. ιβ'. et ις'. Mox τὸ ψήφισμα τοῦτο Orator extulit, vel manu tenens decretum, vel digito demonstrans. IDEM.

Ἐν τοιαύτῃ συμφορᾷ—] Hisce particulam καὶ præponit Wolfius, et, qui eum raro deserit, Taylorus. Putarunt nimirum viri, ad participia, ἀλοῦσιν et καθεστηκόσι, juncturam requiri, plane ut librarius in Aug. 1. peccavit §. ις'. addens καὶ post βασιλεῖ. Ceterorum librorum in utroque loco lectio verior, et in nostro quidem vertendum: Dedit captis in Sicilia civibus nostris, quo tempore illa calamitate premeventur etc. Ἐν τοιαύτῃ, in tanta, et quam scitis, uti §. ε. et λε. Similiter τότε accipiendum, illo tempore, h. insigni, noto omnibus: ne quis potè emendet. Sane satis memorabilis Athenis fuit calamitas, Siculo bello inflictæ, Olymp. 91, 4. Vide instar omnium, Thucydidem VII. inde a princ., aut, ex recentioribus, Meineris Histor. doctrinar. apud Græcos et Rom. T. II. p. 273. IDEM.

Ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸ τῶν τριάκοντα] Felicianus τῷ πρὸς τοὺς τριάκοντα. Sed tum τὸ μικρὸν abundat. In varia lectione annotatum est: τῷ πρὸς τοὺς τριάκοντα μικρὸν σπανίζοντα. Si πρὸ τῶν τριάκοντα, videtur intelligendum id bellum, quo exitiosam cladem ad Ægospotamos acceperunt. Hoc enim secuta est Oligarchia xxx virorum. Τὸ μικρὸν σπανίζοντα non placet, nisi velis interpretari nonnihil egere. Nannius: in bello adversus triginta Tyrannos.

WOLF. Nodum hic in scirpo quærit vir doctissimus. Nam si pungas, uti ego edidi, et ut ille etiam vertit, nihil subest difficultatis. Interpres Italus: nella guerra, che fu poco inanti de i Trenta. TAYL. Ind. Ald. pro varia lectione dat, πολέμῳ πρὸς τοὺς τριάκοντα. Felic. in textu, πολέμῳ τῷ πρὸς τοὺς τριάκοντα, et sic Parr. codd. Contra Man. vitiose, πολέμῳ, τῷ πρὸς τοὺς τῶν τριάκοντα. Auger hanc varietatem aberrationem Margo Ben., habens πολέμῳ πρὸς τοὺς Τριάκοντα. Quod nos cum Ald. Herv. Wolf. Tayl. Reisk. edidimus, firmatur a Lind. Vind. Aug. 1., nec dubia esse hujus scripturæ auctoritas debet, et pessime quorundam exemplo μικρὸν cum σπανίζοντα juuxeris. Neque melius commentum Reiskii, cui alterum τῷ delendum videtur. Ὁ πόλεμος ὁ πρὸ τῶν Τριάκοντα μικρὸν, scil. χρόνον, hand dubie accipiendum est de bello Δεκελειῶ, vel hujus extrema parte, dominationem XXX virorum proxime prægressa. F. A. WOLF.

Αὐτὸς ἐπαγγειλόμενος] Αὐτεπάγγελτος, ut est in Isocratis parænesi, ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς φίλοις βοηθήσας, ἀλλὰ μὴ τὰς παρ' ἐκείνων δέσεις ἀναμείνας. WOLF.

Τάλαντον ἔδωκεν αὐτὶς ἐπαγγειλόμενος] Posteriora duo passim Græci uno verbo esserunt, αὐτεπάγγελτος, in quo αὐτὸς est sponte, uti Lat. ipse. Quanquam ipsum ἐπαγγέλλεσθαι interdum est sua sponte aliquid offerre, aut præstandum suscipere. Diligenter verbum tractavit Taylorus in Annotatt. ad Demosth. de fals. leg. Arg. post. In prioribus Reisk. pro ἔδωκεν dedit ἐπέδωκεν, in quo nollem unius codicis Par. 1. fidem secutus esset. Parum id defendere potuisset vel usu loquendi attico, ex quo ἐπιδίδναι et ἐπίδοσις dixerunt de pecunia in Reip. necessitatibus sponte collata, vel etiam Ulpiani ad h. l. verbis his: idan tñn ολιγότητα τῆς ἐπισιδόσεως. F. A. WOLF.

ἄνδρες Ἀθηναῖοι! πῶς ἂν ἄνθρωπος μᾶλλον φανερός γένοιτο εὐνοῦς ἂν ὑμῖν, ἢ πῶς ἦττον ἄξιος ἀδικηθῆναι, ἢ πρῶτον μὲν εἰ, παρῶν τῷ τῆς πόλεως ἀτυχήματι, μᾶλλον ἔλοιτο τοὺς ἀτυχοῦντας καὶ τὴν παρὰ τούτων χάριν, ἥτις ποτ' ἔμελλεν ἔσεσθαι, ἢ τοὺς ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ κενρατηγίας, καὶ παρ' οἷς ἦν δεύτερον δ', ἐτέραν χρεῖαν ἰδῶν, εἰ φαίνοιτο διδούς, καὶ μὴ, ὅπως ἰδίᾳ τὰ ὄντα ¹ σώσει, προνοούμενος, ἀλλ' ὅπως τῶν ὑμετέρων μηδὲν ἐνδεῶς ἔξει, τὸ κατ' ² αὐτόν; Τούτων μέντοι, τὸν τῷ μὲν ἔργῳ ³ παρὰ

¹ σώσει T.

² αὐτίν. R.

³ περὶ T.

Πῶς; etc.] Vide, ne te fallat Constructio Comparativi per ἢ et εἰ, quæ est hujusmodi: Πῶς ἄνθρωπος γένοιτ' ἂν μᾶλλον φανερός (φανερότερος) εὐνοῦς ἂν ὑμῖν (ὅτι ὑμῖν εὐνοεῖ) ἢ εἰ παρῶν μᾶλλον ἔλοιτο (τοῦ μᾶλλον ἔλομενου) τοὺς ἀτυχοῦντας; et deinde: δεύτερον ἢ (ἀπὸ κοινοῦ) εἰ ἰδῶν χρεῖαν ἐτέραν φαίνοιτο διδούς (τοῦ φαινομένου διδόναι) etc. Nannius: Quam si nec socius, nec particeps, in calamitosissimis Reip. temporibus, victos, eorumque gratiam, si modo ulla futura esset, quam victores, in quorum societate erat, colere demerisque præoptet? Videtur pro ἢ πρῶτον μὲν, εἰ παρῶν τῷ τῆς πόλεως ἀτυχήματι legisse, ἢ εἰ μὴτε σύμμαχος ἂν, μὴτε κοινωνός, ἐν τῷ τῆς πόλεως ἀτυχήματι etc. et μηδὲν ἐνδεῶς, ut et Obscurous notavit. WOLF. Χάριν, ἥτις ποτ' ἔμελλεν ἔσεσθαι h. gratiam, qualiscunque ea tandem erat futura: alibi χάριν ἀδελφον. Talis tum status erat rerum, qui haud magnam spem remunerationis viro facere posset. Κεκρατηγίας καὶ παρ' οἷς ἦν, intellige Syracusanos: ut tum, quum clades illa fieret, Epicerdes Syracusis habitasse videatur. Illinc posthac hominem Cyrenem revertisse, veri simile est; filios autem ejus, non errabimus, si Athenis domicilium habuisse hujus quidem causæ tempore credamus. Ita etiam Ulpianus: Φασὶ δὲ τοὺς παῖδας μεταστῆναι τοῦ Ἐπικέρδους ἀπὸ Κυρήνης Ἀθήναζε. F. A. WOLF.

Ἄπως σώσει] Sequitur ἄπως ἔξει. unde scribendum forte ἄπως σώσει. Apposite ζ. κ. καὶ ἄπως — δόξετε καὶ ἄπως — ἀφαιρήσεται καὶ ἄπως ἔξετε. MARKLAND. Ita Editt. optime. TAYLOR.

Ἄπως ἰδίᾳ τὰ ὄντα σώσει] Vulgo legunt σώσει cum Ald. Herv. et Ben. In aliis est σώση, sed in Felic. et Man. σώσει. Postremum rectum est unice, non ideo tamen, quod sequitur ἔξει; nam cur posterius verbum regulam faciat potius, quam prius? verum quod id exigit sermonis lex et ratio. Solæcisismus facit

ἄπως cum futuro optativi aut aoristo subjunctivi constructum, legitima Atticorum structura poscente indicativi futurum. Id poetarum usu accurate evicit Dawes. Miscell. crit. p. 227. et 276., quocum conf. exempla colligentem Fischeram ad Weller. p. 401. Reiskius autem quum hoc in loco vulgatum non male habere pronunciet, mirandum non est, quod et alios locos multos Oratorum reliquit eodem vitio inquinatos. Tamen vel ex sua ratione corrigere debebat verba Æschinis in Ctesiph. ζ. κγ'. med. Ἐπράττετο γὰρ οὐ πρὸς τοὺς ἄλλους πρέσβεις, ἀλλὰ πρὸς Φιλοκράτην καὶ Δημοσθένην πρῶτον μὲν, ὅπως μὴ περιμενεῖτε (vulg. περιμενίπτε) τοὺς πρέσβεις — δεύτερον δὲ, ὅπως μὴ μόνον τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ καὶ συμμαχίαν εἶναι ψφιεῖσθε πρὸς Φίλιππον κ. τ. λ. Similiter in Demosth. Olynth. A. ζ. α. scribendum, δεῖ τοῦτ' ἢδη σκοπεῖν, ὅπως μὴ χεῖρους περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς εἶναι δόξωμεν τῶν ἐπὶ παρῶν χιόντων, ubi omnes edunt δόξωμεν. Recte contra vulgatur infra ζ. κ'. Περίοιόν τινα ἔχοντας — ὅπως δόξετε, ὅπως — ἀφαιρήσεται, καὶ ὅπως — ἔξουσι τὰ δοθέντα. Idem vitium sustuli ex Aristidis Declamat. ζ. Σ. F. A. WOLF.

Ἄπως τῶν ὑμετέρων] Forte ὑμετέρων μηδεὶς ἐνδεῶς ἔξει. nam de Personis loquitur, et ultima syllaba in μηδὲν ortum habere potuit a subsequenti. MARKLAND.

Ἄπως τῶν ὑμετέρων μηδὲν —] Ne qua pars Reip. Vestra seu rerum Vestrarum defectu quodam laboraret, quantum quidem in se esset, prospexit. Clarus est sensus vocis μηδὲν, et jure Reiskio displicent Marklandi conjectura, μηδεὶς. Neque eam, puto, protulisset vir magnus, si animum attendisset ad verba, τῶν ὑμετέρων. F. A. WOLF.

Περὶ] Lege παρὰ cum Ald. Lindenb. Bodl. Ven. Vindob. et Codd. Regg. a. e. ζ. η. Ita ζ. ιβ'. οἱ παρὰ τὰς χρεῖας. Et similiter ιγ'. post med. Supra ζ. ια. παρὰ τοιοῦτον καιρῶν. TAYLOR. Inde ab Aldo

τοὺς μεγίστους καιροὺς οὕτως κοινὰ τὰ ὄντα τῷ Δήμῳ κεκτημένον, τῷ δὲ ῥήματι καὶ τῇ τιμῇ τὴν ἀτέλειαν ἔχοντα, οὐχὶ τὴν ἀτέλειαν ἀφαιρήσεσθε, — οὐδὲ γὰρ οὕση χρώμενος φαίνεται —, ἀλλὰ τὸ πιστεύειν ὑμῖν οὐ τί γένοιτ' ἂν αἰσχίον; Τὸ τοίνυν ψήφισμα ὑμῖν αὐτὸ ἀναγνώσεται, τὸ τότε ψηφισθὲν τῷ ἀνδρί. Καὶ θεωρεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! ὅσα ψήφισματα ἀκύρα ποιεῖ ὁ νόμος, καὶ ὅσους ἀνθρώπους ἀδικεῖ, καὶ ἐν ὁποίοις καιροῖς χρησίμους ὑμῖν παρασχόντας ἑαυτούς! Εὐρήσετε γὰρ τούτους, οὓς ἤκιστα προσῆκεν, ἀδικοῦντα. Λέγε!

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

β'. Ταὺς μὲν εὐεργεσίας, ἀνδ' ὧν εὕρετο τὴν ἀτέλειαν ὁ

¹ Ψήφισμα R.

plurimi editores dederunt περὶ τ. μ. κ. Perperam. Usum particula *παρὰ*, quam codices exhibent pene omnes, declarabo ad §. λ'. Μέγιστοι καιροὶ sunt tempora Reip. periculosa, quæ a Latinis quoque nunquam dicuntur tempora maxima, summa. De his Latinis optime egit Ruhoken. ad Rutil. Lup. p. 28. F. A. WOLF.

Οὐδὲ οὕση χρώμενος φαίνεται] Nota et comperta res est, ipsum Epicurum immunitatis tum, quum eam haberet, fructum non tulisse. Verba, χρώμενος et οὕση, ad præteritum tempus actionis infectæ pertinent, ita ut h. l. propria vis sua utrique participio constet. Suboluisse paulum hujus rei videtur Græculo, cetera veræ rationis temporum ignaro, qui adscripsit, χρώμενος esse pro χροσάμενος. Jam quum verba lucida sint, tamen sententiæ vis non ita est evidens. Etenim cur homo munificentia Populi uti noluerit, plures causas comminisci possumus. Mihi quidem si divinare licet, hoc unum videtur in causa fuisse, quod nec ipse Athenis habitaret, neque illuc merces adveheret. In eadem opinione versatur unus Intpp. Græcorum, quorum cinnum ad h. l. legitur. F. A. WOLF.

Τὸ πιστεύειν ὑμῖν] Scil. ἀφαιρήσεσθε, tolletis, destruetis, fidem Vestram. Reiskius contra adscripsit: Post ὑμῖν videtur excidisse ὑμᾶς. Sed ipsimet Vobis detrahetis fidem erga Vos aliorum, fiduciam publicam, in fide et constantia Vestra nitentem. Saltem hæc modestior est conjectura, quam Augerii sic proxima mutantis: Τὰ τοίνυν ψήφισματα ὑμῖν αὐτὰ

ἀναγνώσεται, τὰ τότε ψηφισθέντα τῷ ἀνδρί. Ubi quid torserit virum doctissimum, paullo post intelligetur. IDEM.

Καὶ θεωρεῖτε, ὅσα ψήφισματα —] Meruerit de h. l., qui nobis causam aperiet ardoris hujus, tam subito erumpentis in verbis, ὅσα ψήφισματα — ὅσους ἀνθρώπους — ἐν ὁποίοις καιροῖς χρησίμους — Nam si totius loci nexum sententiarum excutias, vereor, ne jam Orator paullo ineptius atque præpropere sic exardescere videatur, qui hucusque solorum duorum, Leuconis et Epicerdis, mentionem fecerit. Eosne igitur homines, eaque psephismata innuit, de quibus ante eum Phormio egerat? An omnino alios innuit, quos cogitandos auditori relinquit, tales, qui, si ab Epicurde immunitas abjudicaretur, eodem judicio statim ipsi quoque suis præmiis excidere videri possent? An denique unum psephismatum de Epicurde, quæ nunc a scriba præleguntur, aliorum plurium, qui una cum illo Populum demeruisent, mentionem habuit? Mihi, ut in dubia re, conjectura primo loco posita satisfacit, etiam propter §. ιγ'. Quamquam obscura significatio ea, quam altera ista ratio habet, locum haud sane dedecet. IDEM.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ] ΨΗΦΙΣΜΑ habet Cod. Lind. et e Regiis [a. e. n. Aug. 1. et Bav.] Recte. Supra, v. 5. τὸ τοίνυν ψήφισμα ὑμῖν αὐτὸ ἀναγνώσεται. Exaravit Scriba ψήφισματα propter sequentem vocem τὰς, quæ adhesit priori. Mox tamen v. 1. p. seq. ἀγκύρατε ἐκ τῶν ψήφισμάτων. ΤΑΥΤΩΝ. Librarii eodem modo decepti sunt, quo editores, Taylorus et Reiskius, quorum posterior audacius etiam textui

Ἐπικέρδης, ἀκηκόατε ἐκ τῶν ψηφισμάτων, ὧ ἄνδρες δικασταί! Σκοπεῖτε δὲ μὴ τοῦτο, εἰ μὴ οἷς ἑκατὸν καὶ πάλιν τάλαντον ἔδωκεν, — αὐτὸ γὰρ τοὺς λαβόντας ἔγαγε ἠγούμαι τὸ πλήθος τῶν χρημάτων θαυμάσαι —, ἀλλὰ τὴν προθυμίαν, καὶ τὸ αὐτὸν ἐπαγγειλάμενοι ποιεῖν, καὶ 471 τοὺς καιροὺς, ἐν αἷς. Πάντες μὲν γὰρ εἰσιν ἴσως ἀξιοὶ χάριν ἀνταπολαμβάνειν, οἱ προὔπαρχοντες τῷ ποιεῖν¹ ὑμᾶς εὖ· μάλιστα δ' οἱ παρὰ τὰς χρείας ὧν εἷς οὗτος ἀνὴρ ὧν φαίνεται. Εἴτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! τοὺς τοῦ τοιούτου παιδας εἰ, μηδεμίαν ποιησάμενοι τούτων² μηδενὸς³ μνείαν, ἀφρημένοι φανούμεθα τὴν δωρεάν, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; Οὐ γὰρ, εἰ ἕτεροι μὲν ἦσαν οἱ τότε σωθέντες ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δόντες τὴν ἀτέλειαν, ἕτεροι δ' ὑμεῖς, οἱ νῦν ἀφαιρούμενοι, ἀπολύει τοῦτο τὴν αἰσχυρὴν· ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ τὸ δεινὸν ἐστίν. Εἰ γὰρ

¹ Deest ὑμᾶς. R.² Deest μηδενός. T.³ μνείαν R.

singularem intulit. Quem errorem auctor ipse verbis, ἀκηκόατε ἐκ τῶν ψηφισμάτων, ita arguit et convincit, nihil ut contra dici possit. Nec in illis prioribus, τὸ ψήφισμα ἡμῶν αὐτὸ ἀναγνώσεται, τὸ τότε ψηφισθὲν τῷ ἀνδρὶ, mutationi quidquam praesidii est, quamvis ita sibi persuasisse videantur, qui primi malarunt. Quae verba etsi unum tantum psephisma designant illud, quod v. 2. p. 453. Orator monstravit, h. e. primarium, quo Epicardi post primum ab eo in Pop. Athen. beneficium collatum immunitas decreta fuerat; at ea tamen nihil impediunt, quo minus nunc alia psephismata plura afferri potuerint. Atque huc ducunt plane verba, τὰς εἰσεργεσίας. Quippe illud primarium decretum ad unum prius beneficium spectasse videri debet. Adeo nihil probabilius est, quam Epicardi posterioris meriti causa novo decreto gratias actas, immunitatemque denuo ratam habitam, forsitan novum praemium aliquod additum fuisse. F. A. WOLF.

ιβ'. Πάντες μὲν γὰρ etc.] Expressius haec aliquanto, quam Wolfius, vertebat Interpretes Alcmæianus: Digni enim sunt meriti vicissitudinem sentire, quicumque primi benefacere instituerunt, maxime in rebus arctis et afflictis: Et, paucis interjectis: Non enim inde, quod alii nunc sunt Athenienses, qui immunitatem auferunt, alii, quibus ille benignitatem suam impendit, decæcus hujus improbitatis exstinguitur: eo enim ipso gravissimum redditur. TAYLOR.

τῷ ποιεῖν ὑμᾶς εὖ] Pronomen ἡμᾶς Reiskius cum Par. 1. 5. et Aug. 1. omittit, sententiam melius ad omnes homines, quam ad solos Athenienses, pertinere putans. Speciem id habet, non veritatem: quod necum sentiet, quisquis attenderit sequentia, ὧν εἷς οὗτος ἀνὴρ ὧν φαίνεται. In quibus ad sensus integritatem verbum unum alterumve deesset, si sententia prior omisso pronomine univèrse caperetur. Ceterum rarius vocabulum, ἀνταπολαμβάνειν, ex h. l. notavit Suidas. F. A. WOLF.

τοὺς τοῦ τοιούτου παιδας εἰ, μηδεμίαν —] Rationem construendi loci interpungendo adjuvi, quo citius pateret, τοὺς — παῖδας ad ἀφρημένους referri, non ad αἰσχυνόμεθα. A loco suo paullum remotam particulam εἰ nemo mirabitur, qui cogitet vim verborum τοὺς τοῦ τοιούτου παιδας, qua principem sibi in oratione locum poscebant. Simile illud §. κέ. καὶ τοὺς προγόνους, ἀργέζεσθε, ἐὰν κ. τ. λ. Et Latinorum eundem morem esse ponendarum conjunctionum, quis ignorat? IDEM.

Μηδεμίαν ποιησάμενοι τούτων μνείαν] Auctius Edit. Paris. τούτων μηδενός μνείαν et rectius, ut fere. sic §. 15. med. μηδεμίαν ποιησάμενος τούτων μηδενός μνείαν. MARKL. Verissime. F. A. WOLF. V. Var. Lect.

τὸ δεινὸν] Verius puto τῶν δεινῶν ἐστίν ut §. ιε. ad fin. τῶν αἰσχυρῶν ἐστίν. Plenius §. κδ'. ἐν τι τῶν αἰσχυρῶν ἐστίν. MARKL.

Αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ τὸ δεινὸν ἐστίν] In hoc ipso atrocitas rei inest. Hoc vel ipsum est

οὐ μὲν εἰδότες καὶ παθόντες ἄξια τούτων ἐνόμιζον εὖ πάσχειν, ἡμεῖς δ' οἱ λόγῳ ταῦτ' ἀκούοντες, ὡς ¹ ἀναξίων ἀφαιρησόμεθα, πῶς οὐχ ὑπέρδεινον ποιήσομεν; ² Ὁ αὐτὸς τοίνυν ἐστὶ μοι λόγος οὗτος καὶ περὶ τῶν τοὺς Τετρακοσίους καταλυσάντων, καὶ περὶ τῶν, ὅτ' ἔφευγεν ὁ Δῆμος, χρησί-

¹ ἀνάξιον R.² Deest articulus. R.

inprimis grave et atrox. Bene ita Reisk. verlit, rejecto commento Marklandi, qui lemere maluerat, καὶ τῶν δεινῶν ἐστίν. F. A. WOLF.

Οἱ μὲν εἰδότες καὶ παθόντες] Legi vel intelligi potest εὖ ante παθόντες. Ulpianus legebat ἰδόντες, (uti etiam exhibet Codex ε. in margine fedit. Paris.) et παρόντες. Putares tamen, Demosthenem scripsisse: εἰ γὰρ οἱ μὲν εἰδότες καὶ [ἔργῳ] μαθόντες, facto experti; quia statim respondet, οἱ λόγῳ ἀκούοντες, quemadmodum postulat Oppositio (ut §. iá. ad fin. et §. iδ'. et mos scribendi; et quia λόγῳ hic superfluum est, nisi præcesserit ἔργῳ. Contra §. κζ'. pro τί παθῶν male legitur τί μαθῶν. Quæ sequuntur, ἄξια τούτων ἐνόμιζον εὖ πάσχειν, dillicilia sunt, neque ex Demosthenis perspicuitate. Legi potest ἀξίους τούτους etc. dignos hos (Epicerdem scil. et filios ejus) beneficio censebant: ut §. κδ'. εἰ μηδεὶς — γέγονεν ἄξιος εὖ παθεῖν. Sed forte gravius mendum subest, ex defectu. MARKLAND. παρόντες etiam legit Aug. Ital. Bodl. Cant. et forte MSS. Manut. Deinde τοῦτον (i. e. Epicerdem) ἐνόμιζον εὖ πάσχειν Bodl. et Cant. et pariter modo ὡς ἀνάξιον ἀφαιρησόμεθα iidem cum Italico. TAYLOR. Jam Marklandus ita facit, argutando, mutando, vix ut virum agnoscas. — Videamus de singulis. Principio necesse non est, ut propter λόγῳ infercias ἔργῳ. Hæc vocabula duo quamvis sæpe sibi diserte respondeant, tamen non raro admodum ipsius sententiæ vis facit, ut alterutrum omittatur. Et sic h. l. plane inest illud ἔργῳ in εἰδότες et παθόντες. Nam εἰδῶς proprie est, qui adfuit rei aut interfuit. Vid. ad §. ιγ'. med. Ac πάσχειν tum demum dicimur, quum quid experimur ipsi. Ita etiam πρόφασιν, cui verbo non minus sæpe opponi solet τὸ ἀληθές (vid. Markl. ad Maxim. Tyr. p. 702.) nude legitur in Philippi Epist. ap. Nostrum Or. de Cor. §. κγ'. Εἴτ' οἴσθε με λαθράναι, ὅτι ἔξαπιστάλη ταῦτα τὰ πλοῖα, πρόφασιν μὲν ὡς τὸν σῆτον παραπέμψοντα ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς Ἀῆμον, βοηθήσοντα δὲ Σηλυμβριανοῖς κ. τ. λ. Conf. Wesseling. similia monentem ad Diodor. Sic. XI. 39. Ipsum vero παθόντες vel propter sequens πάσχειν loco

moveri non debebat, et οἱ παθόντες plane sunt, quos gallice dicas les objets de sa bienfaisance. Ulpiani verba, τῶν ὀργάνων καὶ παρόντων, ad meram explicationem referenda sunt. Sed inde tractum puto, quod a nonnullis libris in textum intruditur, οἱ μὲν ἰδόντες καὶ παρόντες. Deinde pro τούτων post ἄξια in Bodl. Cant. et Marg. Vin. est τοῦτον, et pro ἀναξίων in iidem et Ital. ἀνάξιον, facili utrumque lapsu. Vulgatis hic quoque nihil verius. Majores nostri ab Epicerde εὖ πάσχειν ἄξια τούτων ἐνόμιζον, h. e. credebant affectos se esse beneficio hac mercede digno. In his clarum est, ταῦτα dici donum, de quo nunc agitur, immunitatem. Usus is pronomini occurrit etiam §. ιγ'. post med. Et infra §. κς'. post med. quod legimus, ἄξια τῆς ἀτελείας, id nihil aliud significat, quam nostrum ἄξια τούτων. Accusativus autem, ἄξια, junctus cum εὖ πάσχειν, non magis mirus esse potest, quam in forma, μεγάλη εὖ πάσχειν ac similibus aliis. Postremo ἀνάξιον eodem neutro genere positum, quo ἄξια, eodem etiam refertur; casus vero secundus absolute capiendus, ut sit, ὡς ἀναξίων ὄντων, quasi illa beneficia tali mercede digna non sint. Hujus genitivi structuræ et potestatis exempla præbet Dorsvill. ad Charit. p. 354. Criticus Lipsiensis reliquias quidem in textu pepercit, unum reposuit ἀνάξιον, nimirum ne otiosus nihil novi inutilis videretur. F. A. WOLF.

Ὁ αὐτὸς etc.] Deest in plurimis Exemplaribus, ut e. c. in Vindob. vox prima, in optimo Lindenbrogiano occupavit locum τοῦ οὗτος. Certe οὗτος tuto abesse potest. TAYLOR.

Ὁ αὐτὸς τοίνυν ἐστὶ μοι λόγος οὗτος —] Idem plane mihi dicendum est etc. Articulus ante αὐτὸς in libris quibusdam extritus est, sed eum Græca consuetudo exigit. Ait quidem Reiskius, libros illos temere imitatus, αὐτὸς ab Atticis poni pro ὁ αὐτὸς, id vero vellem exemplis demonstrasset. Tu credes potius Valckenærio ad Euripid. Phœn. 927. F. A. WOLF.

Περὶ τῶν τοὺς Τετρακοσίους καταλυσάντων —] De præmiis eorum, qui CCCC virorum potestatem fregerant, dubito, an

μους αὐτοὺς παρασχόντων. Πάντας γὰρ αὐτοὺς δεινότατ' ἀν' ἡγοῦμαι παθεῖν, εἴ τι τῶν τότε ψηφισθέντων αὐτοῖς λυθεῖη. Εἰ τοίνυν τις ὑμῶν ἐκεῖνο πείσεται, πολὺ τοῦ δεηθῆναι τινος τοιούτου νῦν ἀπέχειν τὴν πόλιν, ταῦτα μὲν εὐχέσθω τοῖς θεοῖς, καὶ γὰρ συνεύχομαι· λογιζέσθω δέ, πρῶτον μὲν, ὅτι περὶ νόμου μέλλει φέρειν τὴν ψῆφον, ὃ μὴ λυθέντι δεήσει χρῆσθαι, δεύτερον δέ, ὅτι βλάπτουσιν οἱ πονηροὶ νόμοι καὶ τὰς ἀσφαλῶς οἰκεῖν οἰομένας πόλεις. Οὐ γὰρ ἀν' μετέπιπτε τὰ πράγματα ἐπ' ἀμφοτέρα, εἰ μὴ τοὺς μὲν ἐν κινδύνῳ καθεστηκότας καὶ πράξεις χρησταί, καὶ νόμοι, καὶ ἄνδρες χρηστοὶ καὶ πάντα ἐξητασμένα ἐπὶ τὸ βέλτιον προῆγε· τοὺς δὲ ἐν ¹ πάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονία πάντα ταῦτα ἀμελούμενα 472 ὑπέρβει κατὰ μικρόν. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ πλεῖστοι

¹ ἀπάσῃ R.

ulla alibi memoria exstet. Οἱ Τετρακίσιοι sunt ii, qui, auctoribus maxime Pisandro et Antiphonte, sublata democratia, imperium acceperunt Olymp. 92, 1. anno exeunte. Quæ oligarchia præludebat graviori ac longiori dominatui XXX tyrannorum. Illis enim imperium quatuor mensium fuit, abolitum jam Olymp. 92, 2. Arch. Theopompo. Vid. Thucyd. VIII. 64. seqq. Diodor. XIII. 36. seqq. Aristot. ap. Harpocrat. v. Τετρακ. et cf. Taylori Vit. Lysiaë p. 114. Post id factum septem annis evenit, quæ mox memoratur, fuga popularium, ὅτ' ἐφευγεν ὁ Δῆμος, metu tyrannorum. Eo tempore qui Civitati opem tulerant, præmiis postea honestati sunt, etiam μέτοικοι, teste Lysia Or. XXXI. p. 887. IDEM.

Ταῦτα μὲν εὐχέσθω τοῖς θεοῖς] Post εὐχέσθω Reiskio videbatur excidisse βέβαια μένειν. Non vidit igitur, ταῦτα nihil esse aliud, quam illud, τὴν πόλιν πολὺ ἀπέχειν τοῦ δεηθῆναι τινος τοιούτου. Nam id eum fugere non poterat, Græce dici εὐχέσθαι τι θεῶ τινί. Ceterum h. l. egregia conversio sententiæ notetur. Post τὴν πόλιν expectamus, dum inferatur ἐκεῖνος ἀμαρτάνει, vel simile quid. Id vero mutatur boni ominis causa. IDEM.

Τὰς ἀσφαλῶς οἰκεῖν οἰομένας πόλεις] Verbum neutrum h. l. est οἰκεῖν, ut sæpe apud Atticos. Isocrates in ejusdem tenoris sententia Areop. p. 205. Ὅρῳ γὰρ τῶν πόλεων τὰς ἀριστα πρᾶττειν οἰομένας κ. τ. λ. IDEM.

Τοὺς μὲν ἐν κινδύνῳ καθεστηκότας] In hoc, et in opposito, τοὺς δὲ ἐν πάσῃ καθεστάναι

δοκοῦντας εὐδαιμονία, denuo πόλεις cogitabis, quod ante legebatur. Quippe masculina participia tantum variandæ orationi servant. Πάντα ἐξητασμένα, summi omnium rerum diligentia et cura: contra πάντα ταῦτα ἀμελούμενα. Ita industria et incuria inter se opposita sunt in simili loco Sallust. in princ. Epist. de Rep. ord. IDEM.

ὑπέρβει κατὰ μικρόν] Tropi similes ejus, qui verbo ὑπέρβει inest, in quaque præve lingua frequentantur. Simili item usus Noster Olynth. A. §. 8. de fortuna dilabente habet καταρβῆν, ubi Scholion: διαφθείρεσθαι, ὡς ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς χουτινῆς παλαιῆς, ἔταν ὑπὸ τῆς παλαιότητος καὶ τοῦ χρόνου αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ διαειβερώσκηται καὶ ἀναλίσκεται. Notabilem autem nostrum locum facit activa vis verbi ὑπερβῆν, propter quam etiam a Lexicographis inde a Budæo laudatus est, quum exemplum ejus videretur unicum esse. Recte. Sed quod superest, ut eum usum causis suis explicemus, possit fortasse ab aliquo huc illud trahi, quod simplex verbum ῥέω non prorsus insolenter occurrit sensu transitivo effundendi, de quo vid. Mugsgr. ad Euripid. Hecub. 528. Brunck. ad Apollon. Rhod. III. 225. et Ruhnk. Epist. crit. II. p. 264. Possit adeo Latini tuo comparari, quod ut ortum est ex Gr. ῥέω h. e. ῥέω, ita interdum originis suæ antiquam potestatem activam servat, in compositis maxime, ut in diruo, obruo, proruo, corruo, subruo, quorum postremo plane reddit nostrum ὑπερβῆν. His tamen rationibus omissis potius hæc simpliciora sequenda censeo. Bene et ad

κτῶνται μὲν τὰγαθὰ τῷ καλῶς βουλευέσθαι, καὶ μηδενὸς καταφρονεῖν· φυλάττειν δὲ οὐκ ἔδελοισι τοῖς αὐτοῖς τούτοις. Ὁ μὴ πάθῃτε νῦν ὑμεῖς, μηδὲ οἴεσθε νόμον τοιοῦτον θέσθαι δεῖν, ὃς καλῶς τε πράττουσαν τὴν πόλιν ὑμῖν πονηρᾶς δόξης ἀναπλήσει, εἰάν τί τι συμβῆ ποτὲ, ἔρημον τῶν ἐδελησόντων ἀγαθόν τι ποιεῖν αὐτὴν καταστήσει.

ιγ'. Οὐ τοίνυν μόνον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! τοὺς ἰδίᾳ γνύστας εὖ ποιεῖν ὑμᾶς, καὶ παρασχόντας χρησίμους αὐτοὺς ἐπὶ τηλικούτων καὶ τοιούτων καιρῶν, οἷον μικρῶ πρότερον Φορμίων διεξέληλυθε, καὶ γὰρ νῦν εἴρηκα, ἀξίον ἔστιν εὐλαβηθῆναι ἀδικῆσαι· ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους, οἱ πόλεις ὅλας, τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, συμμάχους ἡμῖν ἐπὶ τοῦ πρὸς Λακεδαιμονίου πολέμου παρέσχον, καὶ λέγοντες ἅ συμφέρει τῇ πόλει τῇ ὑμετέρᾳ, καὶ πράττοντες ὧν ἔνιοι διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς εὐνοίαν στέρονται τῆς πατρίδος. Ὡν ἐπέρχεταιί μοι πρῶτους ἐξετάσαι τοὺς ἐκ Κορίνθου φυγόντας· ἀναγκάζομαι δὲ λέγειν πρὸς ὑμᾶς ταῦτα, ἃ παρ' ὑμῶν τῶν πρεσβυτέρων αὐτὸς ἀκήκοα. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα, ὅσα χρησίμους ἡμῖν ἑαυτοὺς ἐκεῖνοι παρέσχον, εἶσω. Ἄλλ', ὅθ' ἡ μεγάλη μάχη πρὸς Λακεδαιμονίους ἐγένετο,

analogiam sermonis apte res dici potest ὑπορρεῖν τι, (h. e. ῥεῖν ὑπὸ τι.) quæ aliam rem subterlabitur, et ita facit, ut ea subsidat deque statu suo deiciatur. De aqua proprie id usurpare licet: at quidni facili translatione idem liceat in aliis rebus omnibus, quibus quid labefactatur, subvertitur, aut corrumpit? Jam non in verbo ipso vis activa quaeri debet, sed in verbi et prepositionis conjunctione, quo modo transitiva fiunt cognata, παραρρεῖν, διαρρεῖν et alia. Ita jam sententiam vertes: *Hæ autem res, quas dixi, neglectæ et contemptæ labefactant atque subruunt paulatim eas civitates, quæ optimo sibi videbantur loco stare, omnique genere felicitatis frui.* Aliter verbum accepit Valcken. ad Theocrit. VII. 121. prim. edit. Rectius, an secus, facile nunc erit judicare. IDEM.

Τῷ μηδενὸς καταφρονεῖν] Hoc est, nihil omnium negligendo, nihil existimando esse tam minutum, ut cura et animadversione sua indignum sit. IDEM.

Ἐμῖν] Forte cum Ald. Ven. Codd. Regg. ζ. n. Vindob. τὴν πόλιν ὑμῶν, vel cum a. et β. τὴν πόλιν ἡμῶν. TAYLOR.

Tertius casus recte habet, frequenter sic a Græcis pro secundo poni solitus, qui præsertim h. l. ad verbum ἀναπλήσει trahi possit. Vocabulis, καλῶς πράττουσαν τὴν πόλιν, respondent hæc, εἰάν τι συμβῆ ποτὲ, si quid acciderit, notus euphemismus. Conf. ad ζ. κγ'. ad fin. F. A. WOLF.

ιγ'. Συμμάχους ἡμῖν ἐπὶ τοῦ πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμου] Quum antecesserit ὑμᾶς, statimque sequantur ὑμετέρᾳ et ὑμᾶς, mirum est, in nullo libro occurrere συμμάχους ἡμῖν. Similiter infra displicere potest πόλεις ἡμῖν, quum et ibi ter repetatur secunda persona. Nihil tamen in neutro loco multo. Vid. quæ dixi ζ. ι. Ὁ πρὸς Λακεδαιμονίους πόλεμος bellum est, quod decem annis post Peloponnesiacum exarsit, ut statim notabimus. IDEM.

Ἀναγκάζομαι δὲ] Ita Editt. vetustæ. Francofurtensis δὲ, abest a Vindob. TAYLOR.

Ἡ μεγάλη μάχη] Facta est ea pugna Diophanto Archonte, anno 2. Olymp. 96. Eam satis fuse narrat Xenopho lib. 4. Hellenicorum. PALMER.

Ἡ μεγάλη μάχη πρὸς Λακεδαιμονίους —

ἢ ἐν Κορίνθῳ τῶν ἐν τῇ πόλει βουλευσαμένων μετὰ τὴν μάχην, μὴ δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, ἀλλὰ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεῖσθαι, ὀρῶντες ἠτυχηκυῖαν τὴν πόλιν, καὶ τῆς παρόδου κρατοῦντας Λακεδαιμονίους, οὐχὶ προῦδωκαν, οὐδ' ἐβουλεύσαντο ἰδίᾳ περὶ τῆς αὐτῶν 473 σωτηρίας· ἀλλὰ πλεθσίον ὄντων, μεθ' ὀπλων, ἀπάντων Πελοποννησίων, ἀνέωξαν τὰς πύλας ἡμῖν βία τῶν πολλῶν, καὶ μᾶλλον εἶλοντο μεθ' ὑμῶν τῶν τότε¹ στρατευσαμένων, εἴ τι δέοι, πᾶσχειν, ἢ χωρὶς ὑμῶν ἀκινδύνως σεσῶσθαι, καὶ εἰσέφρουσαν τὸ στρατεύμα, καὶ διέσωσαν καὶ ὑμᾶς καὶ

¹ στρατευομένων R.

ἢ ἐν Κορίνθῳ] h. e. ad Corinthum, in agro Corinthio, nominatim ἐν τῇ Νεμέᾳ, in agro Nemeensi, ut Xenophon scribit Hellen. IV. 2. 8., qui cum Diodoro XIV. 83. collatus nostro loco lucem dat, et ab eo vicissim accipit. Prælium, cujus Demosthenes meminit, factum videtur Olymp. 96, 2., primo anno ejus belli, quod a Bæotis, Atheniensibus, Argivis, Corinthiis, aliisque federatis adversus Lacedæmonios gestum, auctores passim Corinthium vocant. Terminavit id bellum pax Antalcidæ, ut narratur mox, et apud Aristid. T. I. p. 460. Conf. Wesseling. ad Diod. I. c. De toto bello plura sciremus, si superessent hodie historici, quos Schol. laudat, Ephorus et Androtio. Optime tamen hic locus noster docet, duas tum Corinthi factiones fuisse, unam Spartanam, alteram Atticam. Ad illam spectant verba, τῶν ἐν τῇ πόλει, et τῶν πολλῶν, ad quæ conf. Xenoph. c. 4. §. 1., ubi pacis suasores ait fuisse Corinthiorum τοὺς πλείστους καὶ βελτίστους. Altera factio et milites Athenienses designantur verbis, τοὺς στρατιώτας. F. A. WOLF.

Ἄλλὰ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεῖσθαι] Ut qui legatos mittunt dicuntur προσβέεσθαι καὶ διαπροβέεσθαι, sic ἐπικηρυκεῖσθαι λέγονται αἱ πόλεις, ὅταν τοὺς κήρυκας ἐπὶ συμβάσεσι καὶ σπονδαῖς πέμπωσι. καὶ ἐπικηρυκία dicitur, ὅταν κήρυκας πέμπωνται αἰτησόμενοι ἀνοχᾶς ἢ εἰρήνης. Et edit. HERVAG. *Pecialem pro pace mittere.* NANNIUS.

Πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεῖσθαι] Legatos de pace aut induciis mittere Spartam, ad Ephoros, quorum fuit talis consultatio. Harpocrates: ἐπικηρυκία· τὸ περὶ διαλλαγῶν καὶ φιλίας κήρυκας πέμπειν. Verbum inde ductum, quod legationibus de pace fere caduicator, κήρυξ, addi so-

lebat. Vid. Æschin. in Ctesiph. §. κγ'. Paullo post, βία τῶν πολλῶν, invita et reluctante multitudine. F. A. WOLF.

Εἰσέφρουσαν] Hæc est lectio Codd. MStorum atque itidem Editt. plurimarum, ante Francofurtensem. Eam vero scripturam in ista editione non consilio, ut arbitrator, sed imprudentia, immutatam arbitrator in εἰσέφερον. Εἰσέφρουσαν est verbum Demosthenicum, ut notavit Harpocrates. Quem vide in Εἰσφρήσειν, Valesium ad locum, et Budæum Commentar. pag. 350. Aristoph. Vesp. 886.

Εἴ τις θύρασιν Ἠλιαστῆς, εἰσίτω, ὧς ἡνίκ' ἀν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.

Εἰσφρήσειν, εἰσάξειν, εἰσδέξασθαι. πολὺ τοῦνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. Suid. Nec apud Oratores solum, verum etiam apud priscam Comædiam, ut observavit Harpocrates. TAYLOR. Similem glossam v. apud Ulpian, ad or. Chersones. Εἰσφρήσαι] πολὺ τοῦνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀντὶ τοῦ εἰσάξειν καὶ εἰσδέξασθαι. v. istam orationem n. 18. ed. Lutei. (in schedis.) IDEM. Herv. et Wolfii omnes obsidet εἰσέφερον. Scilicet, si forte exercitum humeris gestarunt. Vulgatum Taylorus restituit e collatione meliorum librorum. Εἰσφρεῖν, ἐκφρεῖν, διαφρεῖν, ἐπεισφρεῖν Atticorum sunt, et idem sonat εἰσφρεῖν, quod alibi et §. ιδ'. est εἰσάγειν, intromittere, quo sensu nemo Græce unquam dixit εἰσφέρειν. Vid. Harpocrat. Suidam et Etymol. M., cujus Grammatici verba attulit Brunck. ad Aristoph. Aves 193. Conf. præterea Comici Vesp. 125. 156. 162., ubi item Brunck. recte ἐκφέρειν mutat in ἐκφρεῖν, et Euripid. Troad. 647. Alcest. 1059. et Demosth. de Cherson. §. δ'. F. A. WOLF.

Καὶ εἰσέφρουσαν τὸ στρατεύμα] Admiserunt, εἰσδέξαντο. φεῖ γὰρ καὶ φρημί τὸ κρίομαι:

τούς συμμάχους. Ἐπειδὴ¹ δὲ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνη μετὰ ταῦτα ἐγένετο, ἢ ἐπὶ Ἀνταλκίδου, ἀντὶ τῶν ἔργων τούτων ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἐξέπεσον. Ὑποδεξάμενοι δ' ὑμεῖς αὐτούς, ἐποιήσατε ἔργον ἀνδρώπων καλῶν καγαθῶν. Ἐψη ἴσασθε γὰρ αὐτοῖς ἀπανθ', ὧν ἐδέοντο. Εἶτα ταῦτα νῦν εἰ χρὴ κύρια εἶναι σκοποῦμεν; Ἄλλ' ὁ λόγος πρῶτον αἰσχροὺς τοῖς σκοπουμένοις, εἴ τις ἀκούσειεν, ὡς Ἀθηναῖοι σκοποῦσιν, εἰ χρὴ τοὺς εὐεργέτας ἔαν τὰ δοθέντα ἔχειν. Πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνώσθαι προσῆκεν. Ἀνάγνωθι δέ μοι καὶ τοῦτο τὸ ψήφισμα αὐτοῖς!

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἄ μὲν ἐψηφίσασθε τοῖς φεύγουσι δι' ὑμᾶς Κορινθίων, ταῦτ'

¹ δ' ἢ πρὸς R.

tradunt enim hoc modo formari a προῶν πρῶ per syncopen, et versione π in φ φρῶ fieri, unde φρημί, καὶ φρες, ut θες, et εἴσφρες, ut ἄφες. Aristoph. εἴ τις θύραισι ἠλιαστῆς, εἰσίστω, ὡς ἠνί' ἀν λέγωνσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν, nam cum causæ orari cæpta fuerint, jam neminem admittemus intro. Ex edit. HERVAG.

Ἐπειδὴ δὲ πρὸς] Ex Aug. 1. Reiskius scripsit ἐπειδὴ δ' ἢ πρὸς — non majore, puto, jure, quam quo antea ex eodem codice et Par. 2. arripuit τότε στρατευσόμενων. F. A. WOLF.

Εἰρήνη ἢ ἐπὶ Ἀνταλκίδου] Non male vertit Wolfius ἐπὶ Ἀνταλκίδου, duce Antalcida. Vult Demosthenes, Antalcida auctore, et huic rei prefecto; qui præcipuum locum in ista pace componenda habuit: qua de re vide Xenophontem Ἑλλην. lib. IV. pag. 538. Ed. Leunclav. et lib. V. pag. 550. ubi Conditiones habes Pacis istius infamisi, quæ vocabatur ἢ ἐπὶ Ἀνταλκίδου εἰρήνη. Cæterum minus nota est vulgo hæc significatio præpositionis ἐπὶ, quæ auctoritatem denotat Illius, de quo sermo fit. Sic ἐπὶ σοῦ, te auctore, ut recte et erudite verlitur apud Lucianum Saturnal. pag. 632. Ed. Grævii. et ita forte intelligendum difficile istud Marci II. 26. ἐπὶ Ἀβιάθας, auctore Abiatharo. ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων, auctoribus (non coram) duobus vel tribus testibus, 1 Tim. V. 19. quod alibi (2 Cor. XIII. 1. ex Deuterion. XIX. 15.) dicitur, ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων καὶ τριῶν, auctoritate oris duorum etc. id est, auctoritate duorum vel trium

testium narrantium, vel deferentium. Sed de isto Marci loco etc. alias (σὺν Θεῷ) plenius et accuratius. MARKLAND.

ἢ ἐπὶ Ἀνταλκίδου] Ita ubique vocatur pax ejus pangendæ navarcho Antalcidæ a Lacedæmoniiis auctoritas data est. Scilicet hunc sensum in hac locutione habet particula ἐπὶ, ut auctoritatem notet. Observatio hæc est Marklandi, quam præfero rationi Casaub. ad Polyb. I. 6. Sic sæpe ἐπὶ μάστιγες τινος dicunt N. T. auctores, veteresque reliqui. F. A. WOLF.

Ἄλλ' ὁ λόγος πρῶτον αἰσχροὺς] Sic Cicero in Officiis: In nonnullis rebus turpem ipsam dubitationem et deliberationem. Mox ἀκούσαι τοῦ νόμου, v. 3. p. seq. penultima acuta, εὐκτικῆς γ. πρόσωπον. WOLF.

Ὁ λόγος πρῶτον αἰσχροὺς τοῖς σκοπουμένοις] Statim hoc ipsum Vobis turpe erit, si rumor vulgaverit, Atheniensis consultare etc. Ὁ λόγος est hoc, seu ea res, de qua loquimur. Vid. Brunck. ad Sophocel. Ajax. 1268. Πρῶτον apponitur, ut alibi εὐθύς, et pro ὑμῶν est τοῖς σκοπουμένοις. F. A. WOLF.

Πρῶτον] Statim, ex primo aspectu. AUGER.

Τοῖς φεύγουσι] Congruentius forte τοῖς φυγοῦσι, propter ἐψηφίσασθε, et quia de re præterita loquitur. MARKLAND.

Τοῖς φεύγουσι δι' ὑμᾶς Κορινθίων] Propter Marklandum, qui aoristo ἐψηφίσασθε inductus, τοῖς φυγοῦσι corrigebat, etsi ad φεύγουσιν et φεύγοντας in 5. id. nihil movuit, notare debemus, vocem φεύγων, ubi

ἔστιν, ὧ ἄνδρες δικασταί! Ὅρατε δ', εἴ τις ἐκείνους τοὺς καιροὺς ¹ ἰδῶν, ἢ παρῶν ἢ τινος εἰδότος ² καὶ διεξιόντος ἀκούσας, ³ ἀκούσαι τοῦ νόμου τούτου, τὰς τότε δωρεὰς δοθεῖσας ἀφαιρουμένον, ⁴ ὅσῃ ἂν κακίαν τῶν θεμένων τὸν νόμον καταγνοίῃ! Οἱ παρὰ μὲν τὰς χρείας οὕτω φιλάνθρωποι καὶ πάντα ποιοῦντες, ἐπειδὴ δὲ ἐπράξαμεν πάντα ὅσ' ἂν εὐζαίμεθα, οὕτως ἀχάριστοι καὶ κακοὶ φανησόμεθα, ὥστε τοὺς τε ἔχοντας ἀφηρήμεθα, καὶ τὸ λοιπὸν μηδεὶ δοῦναι ταῦτ' ἐξεῖναι νόμον τεθεῖκαμεν. Νῆ Δία, ἀνάξιοι γάρ τινες τῶν εὐρημένων ταῦτ' ἦσαν· τουτὶ γὰρ παρὰ 474 πάντ' ἔσται τὸν λόγον αὐτοῖς. Ἐπειτ' ἐκεῖνο ἀγνοεῖν φήσομεν, ὅτι τὴν ἀξίαν, ὅταν διδῶμεν, δεῖ σκοπεῖν, οὐ μετὰ ταῦθ' ὕστερον χροῶν ⁵ παμπληθεῖ; Τὸ μὲν γὰρ ⁶ ἐξ

¹ εἰδῶς R.² Deest καὶ. R.³ [ἀκούσαι] R.⁴ ὁσίην R.⁵ παμπληθεῖ. R.⁶ ἐξαρχῆς T. R.

simpliciter exulem indicat, non minus quam ubi reum, per omnia tempora dici, quippe omnino pro substantivo acceptum. Exempla ejus usus occurrunt tanta copia, ut de eo dubitare non liceat. Sed est, ubi id ipsum dubitationem habeat, ultra vis locis aptior sit, participii, an substantivi. Ita §. 17. supra facile ferimus τοὺς ἐκ Κορίθου φυγόντας. Contra apud Lycurg. in Leocr. p. 149. scribendum, οἱ τοῦτον ἴσασι ἐν τῷ πελέμῳ φυγόντα καὶ ἐκπλεύσαντα Ἀθήνηθεν. Sed hæc confusa sunt sæpissime. F. A. WOLF.

¹ ἰδῶν, ἢ παρῶν ἢ τινος εἰδότος καὶ διεξιόντος ἀκούσας, ἀκούσαι τοῦ νόμου τούτου] Generale, ἰδῶν ἐκείνους τοὺς καιροὺς, ἰτυuens, considerans, illa tempora, singulatim explicatur per apposita ἢ παρῶν ἢ ἀκούσας τινὸς εἰδότος καὶ διεξιόντος. In quibus εἰδότος item exprimi poterat voce, παρόντος. Sed hujus potestatem interdum habet εἰδῶς, eximio quodam modo usurpatum. Ut loco apparatusissimo Nostri Philipp. I. §. 6. Ἐννομητέον, καὶ παρ' ἄλλων ἀκούουσι, καὶ τοῖς εἰδῶσι αὐτοῖς ἀναμιμησσομένοις κ. τ. λ. Jam audi, quid novissimo editori reponere placuerit. Dedit is, ἐκείνους τοὺς καιροὺς εἰδῶς, ἢ π. ἢ τ. εἰδότος διεξιόντος, deleta copula καὶ. Neque vero his contentus, jubet adeo ἀκούσας ad sequens membrum trahi, inciso post διεξιόντος posito, et omisso optativo ἀκούσαι, pro quo operam culpa in nonnullis edd. compareret ἀκούσαι. Scilicet verbum omnino abesse narrat ab Aug. 1., nec admodum placere ejusdem vocis iterationem. Itaque placuit omnem structuram pervertere, ut

jam non Demosthenem loquentem audiamus, sed tironem Græce balbutientem. Itane vero talem iterationem vir doctus hoc in loco primam sibi reperire videbatur? Qua nihil apud optimos scriptores utriusque linguæ frequentius, ut ejus exempla conquirere merus sit labor digitorum. Extremo denique arripuit idem πόσῃ ἂν κακίαν ex eodem caro Aug. Nos, quibus etiam carior est usus loquendi, vulgatum ὅσῃ reliquimus. IDEM.

Νῆ Δία, ἀνάξιοι γάρ τινες τῶν εὐρημένων ταῦτ' ἦσαν] Supplendum ante hæc, quasi ab adversario aliquo dictum: Recte ita a nobis decretum. Nam, projecto, indigni etc. Subita conversio bene declaratur in Scholio, quod videat, qui sensum harum rerum ab Ulpiano expectat. De seqq. τουτὶ παρὰ πάντ' ἔσται τὸν λόγον αὐτοῖς vid. ad §. ἄ. IDEM.

Τουτὶ γὰρ] Utrum, hoc per totam orationem inculcabunt, an præcipue hæc veluti firmamento nitentur? WOLF.

Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς τι μὴ δοῦναι] Pottuit eodem sensu dici, τὴν ἀρχὴν τι μὴ δοῦναι, aliquid omnino non dare. Locus hic est ex iis, unde discitur, quomodo ἀρχὴν vel τὴν ἀρχὴν particula neganti junctum, servata proprietate sua, significare potuerit plane, omnino. Ubiunque enim dicitur ἀρχὴν μὴ, τὴν ἀρχὴν οὐ, ibi notio inest rei non modo non factæ, sed ne inceptæ quidem. Conf. Lennep. ad Phalarid. Epp. p. 82. Mox inverso ordine citat Aristid. Art. p. 483. ἔστιν ἔργον ἀνθρώπων, et seq. versu ἀφελίσθαι. Memoriter hoc ille, ut pleraque alia. F. A. WOLF.

ἀρχῆς τι μὴ δοῦναι, γνώμη χρησαμένων ἔργον ἀνθρώπων ἐστὶ τὸ δὲ τοὺς ἔχοντας ἀφαιρεῖσθαι, φθονούντων. Τοῦτο δ' οὐχὶ δεῖ δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθέναι. Καὶ μὴν οὐδὲ ἐκεῖνο οἰκνήσω περὶ τῆς ἀξίας αὐτῆς πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν. Ἐγὼ γὰρ οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον νομίζω πόλει τὸν ἀξίον ἐξεταστὸν εἶναι καὶ ἰδιώτῃ· οὐδὲ γὰρ περὶ τῶν αὐτῶν ἡ σκέψις. Ἰδίᾳ μὲν γὰρ ἕκαστος ἡμῶν σκοπεῖ, τίς ἀξίος ἐστὶν ἑκάστου κηδεστῆς ἢ τῶν τοιούτων τι ¹ γίνεσθαι· ταῦτα δὲ καὶ νόμοις τισὶ καὶ δόξαις διάρριστα· κοινῇ δ' ἢ πόλις καὶ ὁ Δῆμος, ὅστις ἂν αὐτὸν εὖ ποιῇ καὶ σώζῃ· τοῦτο δ' οὐ γένοιε καὶ δόξῃ ² κρινόμενον ἴδοι τις ἂν, ἀλλ' ἔργῳ. Ὅταν μὲν οὖν εὖ πάσχειν δέῃ, τὸν βουλόμενον εὖ ποιεῖν ἡμᾶς εἴασμεν· ἐπειδὴν δ' ³ εὖ πάθωμεν, τότε τὴν ἀξίαν τοῦ ποιήσαντος σκεψόμεθα; οὐκ ἄρ' ὀρθῶς βουλευσόμεθα!

ιδ'. Ἀλλὰ, νῆ Δία, οὔτοι μόνου τοῦτο πείσονται, καὶ

¹ γίνεσθαι T. R.

² [κρινόμενον] R.

³ Deest εὔ. R.

Ταῦτα δὲ καὶ νόμοις τισὶ καὶ δόξαις διάρριστα] Νόμοι et leges et consuetudines sunt, δόξαι opiniones et judicia hominum. Quæ utraque res quomodo respiciantur in affinitatibus jungendis, per se patet. Causa nulla est, cur locum cum Markl. pro mutilo habeamus. Non male respondent quæ sequuntur, γένοιε καὶ δόξῃ, siquidem γένος ad νόμους pertinet. Sunt enim leges de nuptiis legitimis. IDEM.

Κοινῇ δ' ἢ πόλις καὶ ὁ Δῆμος (scil. σκοπεῖ) ὅστις ἂν αὐτὸν εὖ ποιῇ καὶ σώζῃ] Civitas contra, a quocunque beneficiis affecta aut servata est, ejus publice rationem habet; scilicet in hominibus sibi adjungendis, in præmiis et honoribus tribuendis. Verum hæc posteriora quomodo facile subaudiuntur, non diserte poni opus erat. Proxima, τοῦτο δ' οὐ γένοιε καὶ δόξῃ κρινόμενον ἴδοι τις ἂν, ἀλλ' ἔργῳ, sic accipie: tale autem judicium fieri videas non ex generis aut opinionum ratione, sed ex factis. Videlicet in homine, qui nos demeruit, non quærimus publice, ante quam remuneremur, cujus sit, quam frugi, quam numatus, albus an ater; unice spectamus facta, spectamus magnitudinem eorum, quæ in nos ab eo profecta sunt. Satis dixi, ne quis Reiskio concedat, verba manca esse, tollendumque κρινόμενον, quod vitio abest Par. 1. et Aug. 1. IDEM.

Γένοιε καὶ δόξῃ] Pro his paullo ante v. 9. posuerat νόμοις καὶ δόξαις, quæ non

mutuo respondent. Wolfius vertit ita, quasi legisset supra: ταῦτα δὲ [καὶ γένοιε,] καὶ νόμοις τισὶ, καὶ δόξαις διάρριστα. quo admissio, hic debuit esse, γένοιε, [καὶ νόμοις,] καὶ δόξῃ. Mutila igitur hæc videntur. Vide Scholiasten Græcum. MARKLAND. Wolfium ita legisse constat, cum in Annotationibus ita locum citet, et Nannium adducat verba ista καὶ γένοιε in Interpretatione sua omittentem. TAYLOR.

Ἐπειδὴν δ' εὖ πάθωμεν] Reisk. ex Par. 1. et Aug. 1. ἐπειδὴν δὲ πάθωμεν. Sane omitti potuit vocula, quæ jam ante bis posita esset; at potuit eadem adjici, idque propter ipsam vim sententiæ: Jam adjectam esse ab auctore, testes sunt libri omnes, præter istos, qui sæpe in vitio conspirant. F. A. WOLF.

Οὐκ ἄρ' ὀρθῶς βουλευσόμεθα] Mallet: οὐκ ἂν ὀρθῶς βουλευσόμεθα. nequaquam; si rectum consilium capiamus. Wolfius videtur legisse οὐκ ἄρ' ὀρθῶς βουλευσόμεθα; Interrogative, et Ironice: cui nullatenus assentior. MARKLAND. Futuram βουλευσόμεθα structura sua bene sequitur priora, εἴασμεν et σκεψόμεθα. Certe lusit conjectura Marklandus, qui mallet, οὐκ ἂν ὀρθῶς βουλευσόμεθα, nequaquam; si rectum consilium capiamus. Est tamen οὐκ ἂν ὀρθῶς in Bav. codice. F. A. WOLF.

ιδ'. Ἀλλὰ, νῆ Δία, οὔτοι μόνου—] Leuco, Epicædes et reliqui. Saltem primo adspectu hos omnes animo repetimus. Nescio

περὶ τούτων μόνων ποιῶμαι ¹ τοσοῦτον λόγον; πολλοῦ γε καὶ δέω. Ἄλλὰ πάντας μὲν οὐδ' ἂν ἐγχειρήσαιμι ἐξετάζειν, ὅσοι πεπονηκότες ὑμᾶς εὔ, διὰ τὸν νόμον, εἰ μὴ λυθῆσεται, τὰ δοθέντα ἀφαιρεθήσονται· ἐν δὲ ἢ δύο δειξάς ἔτι ψηφίσματα, ἀπαλλάττομαι τοῦ περὶ τούτων λέγειν. Τοῦτο μὲν τοίνυν, Θασίους, τοὺς μετ' Ἐκφάντου, πῶς οὐκ ἀδικήσετε, εἰάν ἀφέλησθε τὴν ἀτέλειαν; οἱ παραδόντες ὑμῖν Θάσον, καὶ τὴν Λακεδαιμονίων φρουρὰν μεθ' ὅπλων ἐκβαλόντες, καὶ Θρασύβουλον εἰσαγαγόντες, καὶ παρασχόντες φίλην ὑμῖν τὴν ἑαυτῶν πατρίδα, αἴτιοι τοῦ γε- 475 νέσθαι σύμμαχον τὸν περὶ Θράκην τόπον ὑμῖν ἐγένοντο· τοῦτο δ', Ἀρχέβιον καὶ Ἡρακλείδην; οἱ Βυζάντιον παραδόντες Θρασυβούλῳ, κυρίους ὑμᾶς ἐποίησαν τοῦ Ἑλληςπόντου, ὥστε τὴν δεκάτην ἀποδόσθαι, καὶ, χρημάτων εὐπορήσαντας, Λακεδαιμονίους ἀναγκάσαι τοιαύτην, οἴαν ὑμῖν

¹ τὴν T.

tamen, an primaria notio sit oī ξένοι, ut et posthac περὶ τούτων sit περὶ ξένων. Conf. §. ις'. Atque hoc video Augerio probari. IDEM.

Οὔται] Hi de quibus modo mentio facta est, nempe, Corinthi exules. AUGER.

Τὸν λόγον] Plenius MSS. τοσοῦτον τὸν λόγον, vel λόγον τοσοῦτον, Vindob. Ven. Ital. Regg. a. β. ποιῶσαιμι λόγον τοσοῦτον Lindenbr. μόνων item (pro μόνων Edit. 1604.) restitui ex superioribus Editionibus, et MSS. TAYLOR.

Τοῦτο μὲν τίηεν Θασίους τοὺς μετ' Ἐκφάντου] Τούτο μὲν etiam et τοῦτο δὲ, sicut τὸ μὲν et τὸ δὲ, partim significant, et cum, et tum, et simul geminatum. Sequitur enim τοῦτο δὲ Ἀρχέβιον καὶ Ἡρακλείδην, &c. Id est, simul enim Thasios, simul Archebion injuria afficietis. Ex edit. HERVAG.

Θασίους, τοὺς μετ' Ἐκφάντου] Lucramur ex h. l. nomen Thasii, qui ducem se factioni praeberat, quae Thrasymbulo, τῷ δημοτικῷ, Thasum insulam et urbes Thraciae adjunxit. Rem ipsam narrat Xenoph. Hellen. in prioribus libri primi, ubi imprim. vid. c. I. §. 23. et c. IV. §. 4. et Diod. Sic. XIII. 72. Pertinet res ad Olymp. 92, 4., hoc est, ad annum belli Peloponn. 23., ut auctor noster cum Xenophonte collatus docere potest. Diodorus paullo serius ponit, ut docte ad eum auctorem monuit Wesseling. F. A. WOLF.

Οἱ παραδόντες ὑμῖν Θάσον] Exstat haec Historia apud Diod. Sic. lib. 13. qui huic loco lucem dat, et ab eo vicissim accipit. PALMER.

Ἀρχέβιον καὶ Ἡρακλείδην — ἀποδόσθαι] Hinc quoque notitiam quandam lucramur in historia, quam brevius tangit Xenoph. Hellen. IV. 8. 27. Haud diversam enim rem ab historico narrari, fidem faciunt, quae apud eum leguntur de decimis Ponticarum navium venditis. Nam id ipsum vectigal quum jam prius Athenienses exegissent, eo spoliati videntur clade ad Aegospotamos. Vid. Xenoph. Hellen. I. 1. 14. Polyb. IV. 44. Heraclides an alibi occurrat, equidem nescio. Sed Archebius in studiosis Atheniensium numeratur a Nostro in Aristocrat. p. 683. ed. R. Ambo h. l. principes dicuntur Byzantiorum civium, qui, partibus Atheniensium faventes, urbem suam, Lacedaemoniis tum subjectam, in illorum societatem et ditionem redegerunt. Factum id circ. Olymp. 97, 1. Verbum ἀποδόσθαι proprium est in re vectigalium, sicut Lat. vendere; verpachten: ex eodemque genere est ἀνεῖσθαι τὰ τέλη, publica redimere, unde τελώνης, δεκατώνης, quem alias dicunt δεκατευτήν. Conf. Harpocrat. in h. v. Notanda est haec notio emtionis et venditionis vectigalium, ut quae vim suam in ipsum jus antiquum habuit. F. A. WOLF.

Λακεδαιμονίους ἀναγκάσαι τοιαύτην, οἴαν

ἔδοκει, ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην. ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! μετὰ ταῦτα ἐκπεσόντων, ἐψηφίσασθε, ἄπερ, οἶμαι, φεύγουσιν εὐεργέταις δι' ὑμᾶς προσῆκε, προξενίαν, εὐεργεσίαν, ἀτέλειαν ἀπάντων. Εἶτα τοὺς δι' ὑμᾶς φεύγοντας, καὶ δικαίως τι παρ' ὑμῶν εὐρομένους, εἰάσομεν ἀφαιρεθῆναι τὰ δοθέντα, μηδὲν ἔχοντες ἐγκαλέσαι; ἀλλ' αἰσχροῦ ἂν εἴη.
 1. εἰ. Μάθοιτε δὲ τοῦτο μάλιστ' ἂν, ἐκείνως εἰ λογι-

¹ ἂν ἐκείνως, T. R.

ἡμῖν ἔδοκει, ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην] Hic tandem silentium rumpere debuissent Intpp. Sed et bonus Ulpianus silet. Me vero locus diu male habuit, propterea quod vix accipi posse videbatur de pace Antalcidea, quam constat omnes Atticos ubique tam vehementer detestari. Adeant, quibus hoc novum est, locos citatos a Moro ad Xenoph. Hellen. IV. 3. 12. Verum tamen quæ alia pax in h. l. memorari potuerit, non invenias, præsertim si Xenoph. Hellen. V. 1. 32. compares. Statuendum ergo, tres insulas, Lemnum, Imbrum et Scyrum, ex conditionibus istius pacis Atheniensibus relictas, Demostheni satis visum esse, ut dicere non dubitaret, eam pacem populo suo utilem et ex animi sententia factam. Magis hoc mihi persuasit locus Andocidis de Pace p. 95. quæ tota Oratio insigne specimen est rhetoricæ fidei. Omnino quum res publice gestæ a Nostro narrantur plerumque Oratorem narrantem audimus, non historicum. IDEM.

Εὐεργεσίαν] Marg. edit. Benenati ἐπιγαμίαν. Omnino recte, unde unde arripuerit, nam in Codd. non videtur talem lectionem reperisse. Ita in Decreto Byzantinorum Perinthiorumque apud Demosth. de Corona: Δεδόχθω τῷ δάμω τῷ Βυζαντίων καὶ Περινηθίων Ἀθηναίσις δόμεν ἐπιγαμίαν, πολιτείαν, κτᾶσιν γὰρ etc. §. κζ'. Mox v. 5. idem margo submonet εὐραμένους, ἢ εὐρημένους. TAYLOR. Nullius auctoritatis lectio est in Marg. Ben. ἐπιγαμίαν, quæ tantopere arripit Taylora et Auger. Recte contra est monitum, ἐπιγαμίαν, h. e. *jus mutui connubii*, non privatis, sed civitatibus et populis dari moris fuisse. Occurrit res v. c. in Xenoph. Hellen. V. 2. 12. Psephism. Byz. et Perinth. in Orat. de Cor. §. κζ'. et in disertissimo decretorum omnium ibid. §. νε. Εὐεργεσία vero, h. e. *nomen et jura eὐεργέτου*, ornamentum est perhonorificum, quod civitates Græcæ privatis impertiri solebant, et fere etiam

apud posteros mansit, ut Inscriptt. docent. Conf. Xenoph. Hellen. I. 1. 17. Demosth. in Aristocrat. p. 668. ed. R. et Inscript. ap. Reines. Cl. VII. N. 23. Is autem honos, præsertim a Pop. Athen. profectus, non raro a principibus aliarum civitatum viris impense expetebatur Xenoph. de Vectig. Athen. III. 11. Utebantur in hac re verbis, ἀναγράφειν, ἀνακλήρῳττειν, εὐεργέτην τινὰ τῆς πόλεως. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. D. M. p. 367. Ceterum quum passim reges in historiis occurrant nomine *Evergetarum*, non dubito, quin ab eodem more ea appellatio ducta sit. IDEM.

Εἶτα τοὺς δι' κ. τ. λ.] Vid. supra p. 247. vol. II. h. edit.

Φεύγοντας] Iterum forte φυγόντας, ut εὐρομένους, et versu 2. φυγοῦσιν accuratius videretur. MARKLAND.

1. εἰ. Ἐκείνως] Punge potius mecum: μάθοιτε δὲ τοῦτο μάλιστ' ἂν, ἐκείνως εἰ λογισασθε etc. Verte autem: *Idque potissimum perspicietis, si hoc nimirum pacto rationem apud vos instituetis. Atque ita corrigendum arbitror v. 1. p. 447. φέρε δὲ κἀκείνως ἔξετάσωμεν, non κἀκείνο. Instituit enim Orator in utroque loco comparationem inter res Thasiarum et Pydnensium. Hujus Populi mentionem injicit non ad rerum gestarum memoriam, sed ad argumenti colorem. Thasios, inquit ille, in loco Pydnensium etc. ponite. Multum utique interest, hoc, an illo modo legamus. TAYLOR. Si rem reputaveritis hoc modo, aut ut vulgus loqui solet, modo sequenti. Vulgatam rationem omnium, qua ἐκείνως ad prius membrum rejicitur, mutavi monitu Taylora. Ita Isoerat. Paneg. §. 48. Ἐκείνως εἰπῶν. Aristid. supra c. 53. Σκοπεῖτε κἀκείνως, eodemque modo alii sæpissime. Sic et οὕτως, τῶδε, τοῦτο, ἐκείνο, ἐκεῖθεν, solemniter ad ea, quæ in oratione proxima sunt, pertinent. Sic paulo mox, φέρε δὲ, κἀκείνο ἔξετάσωμεν. Ubi item Taylorus corrigat κἀκείνως, sed frustra ibi quidem haud dubie. F. A. WOLF.*

σασθε πρὸς ὑμᾶς ¹ αὐτοὺς. Εἴ τινες τῶν νυνὶ ἐχόντων Πύδναν, ἢ Ποτιδαίαν, ἢ τι τῶν ἄλλων χωρίων, ἀ Φιλίππων μὲν ἐστὶν ὑπήκοα, ὑμῖν δ' ἐχθρὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ ἢ Θάσος ἦν τότε καὶ τὸ Βυζάντιον, Λακεδαιμονίοις μὲν οἰκεῖα, ὑμῖν δὲ ἀλλότρια, παραδώσειν ταῦτ' ἐπαγγέλλονται, ἀν αὐτοῖς τὰς αὐτὰς δῶτε δωρεάς, ἄσπερ Ἐκφάντων τῷ Θασίῳ, καὶ Ἀρχεβίῳ τῷ Βυζαντίῳ· καὶ τινες τούτων ἀντιλέγοιεν αὐτοῖς, ταῦτα λέγοντες· ὡς δεινὸν, εἴ τινες μόνοι τῶν ἄλλων μετοίκων μὴ χρηργοῖεν· πῶς ποτ' ἀν ἔχοιτε πρὸς τοὺς ταῦτα λέγοντας; ² ἢ ³ δῆλον, ὅτι φωνῆν οὐκ ἀν ἀνάσχοισθε, ὡς συκοφαντούντων. Οὐκοῦν αἰσχρὸν, εἰ, μέλλοντες μὲν εὖ πάσχειν, συκοφάντην ἀν τὸν ταῦτα λέγοντα ⁴ ἠγοῖσθε· ἐπὶ τῷ δ' ἀφελῆσθαι τὰς τῶν προτέρων

¹ αὐτοὺς, εἴ T. R.² ἢ T.³ δηλονότι R.⁴ ἠγεῖσθε T.

Παραδώσειν ταῦτ' Nannius: *Idque ea spe faciat, [Pydnam vel Potidæam tradat] ut eadem acciperet munera, quæ tum Thasio Ephanto — concessa fuerent.* Recte etiam Wolfius ipse. Nam Francofurtenses, præterquam quod nihil de Demosthene meriti essent, etiam aliquando ejus Interpretem, quasi dedita opera, mutilarunt nobis et conciderunt. Pro se itaque loquitur Wolfius: *se tradituros pollicerentur, si eadem dona ipsis daretis, quæ Ephanto Thasio, et Archebio Byzantio dedistis.* Edit. Interpretationis Wolfianæ. Basil. apud Oporinum, Fol. Sed uterque Interpres initium hujus commatis indistincte vertit, εἴ τινες τῶν νυνὶ ἐχόντων Πύδναν κ. τ. λ. Recte omnia Italus: *Se alcuni di quelli, che hora tengono Pidna, o Potidea — promettessero di darvi queste terre, se voi deste loro que' doni, i quali ad Effante Tasso et ad Archebio da Costantinopoli allora deste.* TAYLOR.

Ἀρχεβίῳ τῷ Βυζαντίῳ· καὶ τινες etc.] Restituendum puto: τῷ Βυζαντίῳ, [καὶ Ἡρακλείδῃ] καὶ τινες etc. Hos enim tres, Ephantum, Archebium, et Heraclidem, paulo ante conjunxerat; neque ratio erat, quare unus ex iis jam ommitteretur. Sic v. 2. p. seq. *προδόντες τὴν Πύδναν, καὶ τὰ ἄλλα etc.* Codices et Edit. Paris. recte habent: *τὴν Πύδναν, [καὶ Ποτιδαίαν,] καὶ τὰ ἄλλα etc.* quemadmodum hæc urbes conjunctim nominabantur v. 2. Nimirum Scriba (vel Typotheta forte, in Editione, quæ Wolfii vocatur) conjecit oculos in καὶ Secundo loco: unde voces interjacen-

tes, ut fit, omisit. MARKLAND. Marklando ante, καὶ τινες elapsum videbatur καὶ Ἡρακλείδῃ. Oblitus est addere, quæ causa cogat scriptorem, nomina ante posita hic omnia repetere. Satis poterat habere, ut arbitrator, h. l. principem beneficii nominare. In seqq., *τινὲς τούτων, notanda venit versuta admodum conversio ad adversarios, quam sufficisset universe dicere τινὲς ὑμῶν, τινὲς Ἀθηναίων.* Non dubito enim pronomen illud οὔτοι nunc ad adversarios referre, licet sit, ubi in Oratore omnes auditores designat. F. A. WOLF.

Μόνοι τῶν ἄλλων μετοίκων] Cur tandem μετοίκων? Scilicet loquitur de peregrinis, qui accepta immunitate domicilium Athenis collocarunt. Ita ibi sunt in numero τῶν μετοίκων. IDEM.

ἢ δῆλον, ὅτι φωνῆν οὐκ ἀν ἀνάσχοισθε] Exarant vulgo, ἢ δῆλον ὅτι, pars δηλονότι, et deinde, ἢ πᾶσι πρόδηλον. Utrobique ἢ circumflecti debere patet, et monuit Toupius ad Longin. III. 4. Vix ullum peccatum solennius est in libris. Ita quoque ἀνάσχοισθε particulam ἀν absorpsit in Wolf. et Tayl. F. A. WOLF. ἢ, sane. AUGER.

Ἄν ἠγεῖσθε] Scribe ἀν ἠγοῖσθε, ut ἀκούσασθε. MARKLAND. Consentient in scriptura ἠγοῖσθε edd. vett. præter Ald. Herv. Wolf. Tayl., in quibus est ἠγεῖσθε, vitiose, ut jam vidit Markl. Sed mox omnes, et scripti et impressi, ἀκούσασθε, non ἀκούσασθε, ut de conjectura Marklandi Reisk. posuit. Non id erat imitatione dignum, uti nunc sero video. Par-

εὐεργετῶν δωρεάς, ταῦτα λεγόντων ἀκούσαισθε. Φέρε δὴ
 476 κἀκεῖνο ἐξετάσωμεν. Οἱ προδόντες τὴν Πύδναν, ¹καὶ
 Ποτίδαιαν, καὶ ²τὰ ἄλλα χωρία τῷ Φιλίππῳ, ³τῷ ποτ'
 ἐπαρθέντες ἡμᾶς ἠδίκουν; ⁴Ἡ πᾶσι προδήλον τοῦτο, ὅτι
 ταῖς παρ' ἐκείνου δωρεαῖς, αἷς διὰ ταῦτα ἔσεσθαι σφίσιν
⁵ἠγούντο. Πότερον οὖν μᾶλλον ἔδει σε, ὦ Λεπτίνη, τοὺς
 ἐχθροὺς, εἰ δύνασαι, πείσαι, τοὺς ἐπὶ τοῖς πρὸς ⁶ἡμᾶς
 ἀδικήμασι γιγνομένους ἐκείνων εὐεργέτας μὴ τιμᾶν, ἢ
 θεῖναι νόμον ἡμῖν, ὃς τῶν τοῖς ἡμετέροις εὐεργέταις ὑπαρ-
 χουσῶν δωρεῶν ἀφαιρεῖταί τι; ἐγὼ μὲν ἐκεῖνο ⁷οἶμαι.
 Ἄλλ', ἵνα μὴ πῶρρω τοῦ παρόντος γένωμαι, λάβε τὰ ψη-
 φίσματα, ἀ τοῖς Θασίοις καὶ Βυζαντίοις ἐγράφη. Λέγε!

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

Ἦκούσατε μὲν τῶν ψηφισμάτων, ὦ ἄνδρες δικασταί!
 Τούτων δὲ ἴσως ἔνιοι τῶν ἀνδρῶν οὐκ ἔτ' εἰσίν· ἀλλὰ ⁸τὰ
 ἔργα τὰ πρᾶχθέντα ἐστίν, ἐπειδὴ περ ἀπαξ ἐπράχθη.

¹ Desunt καὶ Ποτίδαιαν. T.

² τᾶλλα R.

³ τρω T.

⁴ ἡ T. R.

⁵ ἠγούντο; R.

⁶ ἡμᾶς T.

⁷ οἶμαι R.

⁸ τὰ γ' ἔργα R.

ticula ei jam sola est ad membrum con-
 sequens repetenda, ut hypothesis minus
 dubio modo proferatur. Conf. omnino ζ.
 ή. ις'. med. ις'. fin. κς'. κθ'. λς'. Post
 paullo ne quis forte corrigat, ταῦτα λε-
 γόντων, eadem qui dicunt, vetat oppositio,
 quæ latet in his, μέλλοντες μὲν εὐπάσχειν
 et ἐπὶ τῷ δ' ἀφ. τ. τ. πρ. εὐ. δωρεάς. F. A.
 WOLF. Vid. Var. Lect.

Οἱ προδόντες τὴν Πύδναν] Καὶ Ποτίδαιαν
 Morelius addidit ex Codd. Regiis. Ita
 etiam Codd. Aug. v. 1. p. præc. εἰ τινες τῶν
 νηὶ ἐχόντων Πύδναν, ἢ Ποτίδαιαν, ἢ τι τῶν
 ἄλλων χωρίων etc. locus plane germanus.
 TAYLOR. Abesse quidem et hic nomen
 Potidææ potuerat non male. Verum dan-
 dum erat libris, quod antea ingenio
 Marklandi dare dubitabam. Urbes ipsæ,
 quæ memorantur, Pydna et Potidæa,
 Populo Athen. a Philippo creptæ Olymp.
 105, 3., ne tiroi quidem ignotæ sunt.
 Sic etiam de apta et plane egregia argu-
 mentatione totius loci nihil attinet mo-
 nere. Istorum hoc est, qui quum anti-
 quos scriptores enarrant, lectores sibi
 meros lapides fingunt. F. A. WOLF.

ἠγούντο] Interpungunt hic signo inter-
 rogandi, nimirum decepti prava scriptu-
 ra voculae ἢ ante πᾶσι. Totum hoc mem-
 brum respondet ad interrogationem, quæ

proxime præcedit. IDEM.

Πότερον οὖν κ. τ. λ.] Verba sic ordina:
 Πότερον οὖν, ὦ Λεπτίνη, ἔδει σε, εἰ δύνασαι,
 πείσαι τοὺς ἐχθροὺς μὴ τιμᾶν [ὅπως ἂν οἱ
 ἐχθροὶ μὴ τιμᾶσι] τοὺς γιγνομένους εὐεργέ-
 τας ἐκείνων [τῶν ἐχθρῶν] ἐπὶ τοῖς πρὸς
 ἡμᾶς ἀδικήμασι. [διὰ τὸ ἐκείνους ἀδικηθῆναι
 ἡμᾶς τῷ προδιδόναι τὰ ἡμέτερα] ἢ θεῖναι
 κ. τ. λ. WOLF.

Τοὺς ἐπὶ τοῖς πρὸς ἡμᾶς ἀδικήμασι γι-
 γνομένους ἐκείνων εὐεργέτας] Eos, qui hostes
 nostros demeruerunt cum injuria nostra,
 h. e. ita, ut nobis injuriam facerent. Πρὸς
 ἡμᾶς cum Reisk. rescripsi e Par. 1. 6.
 Aug. 1. et Bav. pro vulg. πρὸς ἡμᾶς.
 Sequitur θεῖναι νόμον ἡμῖν. F. A. WOLF.

Ὅς τῶν etc.] In quibusdam Codd. le-
 gitur pari sensu, sed non simili elegan-
 tia: ὃς τῶν ἡμετέρων εὐεργετῶν ὑπαρχούσας
 δωρεάς ἀφαιρῆσεται. TAYLOR.

Οὐκ ἔτ' εἰσίν· ἀλλὰ τὰ ἔργα] Solennis
 Atticorum locutio de defunctis, οὐκ ἔτ'
 εἰσίν. Ælianus, venator ubique talium, V.
 H. XII. 46. Ἀπῆει, ὡς οὐκ ἔτι τὸν ἴσσωεν
 ἔντα αὐτοῦ ἀπολιπῶν. Contra Andocid.
 de Myster. p. 60. Ἡ παῖς ἀπέθανεν, ἢ δ'
 ἐπέγα ἐστὶν ἔτι. Post εἰσίν unus Par. 5.
 habet ἀλλὰ τὰ γε ἔργα, arreptum a
 Reisk. pro temeritate sua. Procul du-
 bio vulgatum fortius est. F. A. WOLF.

Προσῆκει τοίνυν τὰς στήλας ταύτας κυρίας ἕαν τον πάντα χρόνον, ἴν' ἕως μὲν ἂν τινες ζῶσι, μηδὲν ὑφ' ὑμῶν ἀδικῶνται· ἐπειδὰν δὲ τελευτήσωσιν, ἐκείναι τοῦ τῆς πόλεως ἡθους μνημεῖον ᾄσι, καὶ παραδείγματα ἐστῶσι τοῖς βουλομένοις τὶ ποιεῖν¹ ὑμᾶς ἀγαθόν, ὅτι τοὺς εὖ ποιήσαντας ἡ πόλις ἀντευπεποίηκε. Καὶ μὴν μηδ' ἐκεῖνό γε ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! λανθανέτω, ὅτι τῶν αἰσχίστων ἐστὶ, πάντας ἀνθρώπους ἰδεῖν καὶ ἀκοῦσαι τὰς μὲν συμφορὰς, αἷς δὲ ὑμᾶς ἐχρήσαντο οἱ ἄνδρες οὗτοι, πάντα τὸν χρόνον κυρίας αὐτοῖς γεγενημένας, τὰς δὲ δωρεὰς, ἃς ἀντὶ τούτων ἔλαβον παρ' ὑμῶν, καὶ δὴ λελυμένας. Πολὺ γὰρ μᾶλλον ἤρμοττε, τὰ δοθέντα ἑῶντας τῶν ἀτυχημάτων ἀφαιρεῖν, ἢ, τούτων μενόντων, τὰς δωρεὰς ἀφαιρεῖσθαι. Φέρε γάρ, 477 πρὸς Διὸς, τίς ἐστὶν ὅστις εὖ ποιεῖν² ὑμᾶς βουλήσεται, μέλλων, ἂν μὲν ἀποτύχη, παραχρῆμα δίκην δώσειν τοῖς ἐχθροῖς· ἂν δὲ κατορθώσῃ, τὰς χάριτας παρ' ὑμῶν ἀπίστους ἔξειν;

15'. Πάνυ τοίνυν ἀχθοίμην ἂν, ὧ ἄνδρες δικασταί! εἰ

¹ ὑμᾶς τι ποιεῖν R.

² ὑμᾶς ἐτι βουλήσεται R.

Προσῆκει τὰς στήλας ταύτας κυρίας ἕαν τον πάντα χρόνον] Extritum mihi quoque ante in a aliquando videbatur verbum εἶναι. Sed conjecturae nihil tribuo, et Aristidis lectio, κυρίας τρεῖν τον πάντα χρόνον, citata in Art. p. 447., a lapsu memoriae est. Et deinde habemus ἕαν τὰ δοθέντα, simplici accusativo ad verbum ἕαν. Ceterum columnis, quæ publicis et sacris in locis servabantur, publicas literas inculpare, Græcis imprimis morem fuisse, ipsa hæc Oratio passim docet. Etiam supersunt ex antiquitate ejus generis monumenta quædam, quærenda apud eos, qui de reliquiis Græcarum artium scripserunt. IDEM.

Τὰς μὲν συμφορὰς — καὶ δὴ λελυμένας] Nou sine quadam insolentia συμφορὰς dicuntur κύριαι pro μένονσαι aul ἐθεῖσαι, ut est in Epist. de Lycurgo. libb. p. 198. E. Sic vero melius illucescit oppositio verborum, τὰς δωρεὰς λελυμένας. Quirpe ex eodem genere sunt κύρια et λελυμένα. Particulas καὶ δὴ h. l. verte, paullo post donationem, alibi statim, continuo. Eas fortasse non intellexit, quisquis in Marg. Ben. scripsit, καὶ διαλελυμένας. In simili sententia Aristid. §. 27. supra a nobis citatus adhibet voc. εἰθός. IDEM.

Δὴ λελυμένας] Marg. Edit. Paris. δια-

λελυμένας. Proinde quasi olim scriptum fuisset (cujus tamen lectionis vestigium non invenio): τὰς μὲν συμφορὰς — κυρίας αὐτοῖς γεγενημένας· τὰς δὲ δωρεὰς, ἃς ἀντὶ τούτων ἔλαβον παρ' ὑμῶν [ἀκίρους] καὶ διαλελυμένας. TAYLOR.

Καὶ δὴ λελυμένας] Protinus revocatus et abrogatus. Significat enim interdum καὶ δὴ continuo et protinus, h. e. ideo. Ex edit. HERVAG.

Τῶν ἀτυχημάτων ἀφαιρεῖν] Tollere ex infortunio, i. e. minuere infortunia. AUGER.

Βουλήσεται] Plenius Cod. Obsop. εὖ ποιεῖν ὑμᾶς ἐτι βουλήσεται. et quodammodo Felician. TAYL. Felic. ὑμᾶς τι βουλήσεται. Utrumque videtur interpolatori tribuendum. Et addito ἐτι non magis hic opus, quam supra §. ἀ. fin. ante πεισόμεθα, aut §. ζ'. ante ἐθελήσει. Nisi rarissima quæque scirem Reiskio carissima esse solere, mirarer hoc quoque ab eo in textu inculcatum. Sed sæpe ita putant in Græcis et Latinis aliquid deesse, si qui eas particulas, quas, quum ipsi Latine scribunt, ubique e vernacula inferciant, si suum adhuc, jam, etiam, et tot alia sua desiderant. F. A. WOLF.

15'. Πάνυ τοίνυν ἀχθοίμην ἂν —] De externis hominibus hactenus: jam de civibus

τοῦτο μόνον δόξαιμι δίκαιον κατηγορεῖν τοῦ νόμου, ὅτι πολλοὺς ¹ ξένους εὐεργέτας ἀφαιρεῖται τὴν ἀτέλειαν· τῶν δὲ πολιτῶν μηδένα ἄξιον δοκεῖν ἔχειν δεῖξαι τῶν εὐρημένων ταύτην τὴν τιμὴν. Καὶ γὰρ καὶ ² τᾶλλα ἀγαθὰ εὐξάιμην ἂν ἔγωγε παρ' ἡμῖν εἶναι πλεῖστα, καὶ ἀνδρας ἀρίστους, καὶ πλείστους εὐεργέτας τῆς πόλεως πολίτας εἶναι. Πρῶτον μὲν τοίνυν Κουωνα σκοπεῖτε, εἰ ἄρα ἄξιον, καταμεμφαμένους ἢ τὸν ἀνδρα, ἢ τὰ πεπραγμένα αὐτῶ, ἀκυρόν τι ποιῆσαι τῶν ἐκείνω δοθέντων. Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ὡς

¹ Deest ξένους. T.² τᾶλλα T.

Atheniensibus. *Illud agerrime ferrem, si hoc uno nomine lex a me juste accusari videretur, quod externos multos bene de Republ. meritis immunitate spoliaret, civium autem neminem proferre possem dignum etc.* Id vero Reiskius doctus non bene, quod δίκαιον in δικαίως mutat. Probat tamen Auger. F. A. WOLF.

Πολλοὺς εὐεργ.] Auspicatus omnino, πολλοὺς ξένους εὐεργ. Ald. Ven. Aug. Codd. Reg. a. β. ε. De his enim, ξένους intelligo, hactenus verba facta: sequitur jam Civium, Cononis sc. et Chabriæ fortuna, τῶν δὲ πολιτῶν μηδένα etc. v. 2. Italicens Interpres habuit: *Molto adunque io mi dorrei, giudici, se in questo solo mi paresse potere ragionevolmente accusar la legge, che a molti forestieri nostri benefattori toglie l' esentione; e di i cittadini, che etc.* et Nannius quoque. *Quod plurimos externos de Rep. optime meritis suis donis spoliaret.* TAYLOR.

Εὐρημένων] Active, ut sæpius Demosthenes, præsertim in hac Orat. Lept. Cf. Thom. Mag. 594. Reitz. ad Lucian. Ver. Hist. T. IV. p. 563. Bip. et Iens. ad ej. Tyrannicid. T. IV. p. 595. Budæum in Com. L. Gr. p. 301.

Εἰ ἄξιον] Felicius multo Nannius: *Num aliquid in ipso vel rebus ab ipso gestis culpa dignum, ut præmia illius diminuenda censeatis.* TAYLOR.

Οὗτος γὰρ ἀνὴρ —] Ipse longior spiritus, quo verborum comprehensio hic liberius se effert, indicium quoddam habet, hunc hominem ab Oratore studiosius ornari. Sed cujus tandem causa? Cononem ornent, non dixit. Suspicioni igitur quum locus sit, rem factam opinor maxime propter illius ex Timotheo nepotem, cui et ipsi nomen Cononi fuit, de quo præter alios loquitur Nepes in Timoth. c. 4. Ad hunc per ætatem quidem hæc causa immunitatis pertinere potuit quam

maxime. Jam quæ res gestæ h. l. attinguntur, eæ non sunt reconditoris doctrinæ, ut summatis percurrere sufficiat. Duo insigniora, quæ Cononem illustrant, sunt pugna navalis ad Cnidum, Olymp. 96, 3., novem annis ante Demosthenem natum facta, et eam mox secuta ἀνάστασις τῶν τειχῶν h. e. restitutio murorum Piræei et Athenarum, quos Lysander diruerat. Pugna illa nihil celebrius, quippe qua Atheniensibus principatus Græciæ, quem belli Peloponnesiaci infelix exitus ademerat, gloriose restitutus est. Vid. Andocid. de Pace p. 100. Dinarch. in Demosth. p. 11. Isocrat. Panegy. c. 41. cum aliorum locis, quos ibi affert Morus p. 80. Cujus notæ occasione lubet notare, eandem pugnam, quæ ubique a Cnido, urbe Rhodo vicina, nomen habet, etiam a Schol. nostro ad §. 15. med. περὶ Ῥόδου factam dici, quam lectionem in Isocrate mirus consensus librorum firmat. Ac fortasse huc pertinet monitum Ernesti ad Xenoph. Mem. Socr. III. 5. 4. Porro, bellum illud quum unis copiis Persicis confectum sit a Conone, plane nihil adjuto a civibus suis, vere adjicere παρ' ἡμῶν οὐδ' ἠντινοῦν ἀφορμὴν λαβάν. In quo vox ἀφορμὴ ad pecuniam, naves, milites, omnem apparatus belli gerendi pretinet. Conf. de ea voce Pricæum in Ep. I. ad Timoth. V. 14. Sed ne quid omitterem, e verbis, ἐκ τοῦ Πειραιῶς, articulum eximit Dionysius περὶ λεκτ. Δημοσθ. δειν. T. VI. p. 997. et Aristid. Art. p. 456., a quo bene notatur loci virtus ex adjunctis περιστασεσι. Etiam Aug. 1. μετὰ τὴν τ. Δ. κάθοδον τὴν ἐκ Πειραιῶς; idque in textum allegit Reisk. Non nego, hæc in formula hunc usum vulgatiorem esse; nec desunt tamen, nisi fallor, additi articuli exempla, quæ nos in quoque loco ad fidem codicum reducant. Mox de op-

ὑμῶν τινῶν ἐστὶν ἀκοῦσαι, τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ὄντων, μετὰ τὴν τοῦ Δήμου κάθοδον τὴν ἐκ ¹ τοῦ Πειραιῶς, ἀσθενεῦς ἡμῶν τῆς πόλεως οὔσης, καὶ ναῦν οὐδεμίαν κεκτημένης, στρατηγῶν βασιλεῖ, παρ' ὑμῶν οὐδ' ἠντινούν ἀφορμὴν λαβὼν, κατεναυμάχησε Λακεδαιμονίους, καὶ τοὺς πρότερον τοῖς ἄλλοις ἐπιτάττοντας εἶδισεν ἀκοῦειν ὑμῶν, καὶ τοὺς ἀρροστὰς ἐξήλασεν ἐκ τῶν νήσων· καὶ μετὰ ταῦτα δεῦρ' ἐλθὼν ἀνέστησε τὰ τεῖχη· καὶ πρῶτος πάλιν περὶ τῆς ἡγεμονίας ἐποίησε τῇ πόλει τὸν λόγον πρὸς Λακεδαιμονίους εἶναι. Καὶ γὰρ τοὶ μόνω τῶν πάντων αὐτῷ τοῦτ' ἐν τῇ στήλῃ γέγραπται· ἐπειδὴ Κόνων, Φησί, ἠλευθέρωσε τοὺς Ἀθηναίων συμμάχους - - - Ἔστι δὲ τοῦτο τὸ γράμμα, ὃ ἄνδρες δικασταί! ἐκείνω μὲν φιλοτιμία πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, ὑμῖν δὲ πρὸς ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας. Ὅτου γὰρ ἂν τις παρ' ἡμῶν ἀγαθοῦ τοῖς 478 ἄλλοις αἴτιος γένηται, τούτου τὴν δόξαν τὸ τῆς πόλεως

¹ Deest articulus. R.

presso statu Athenarum sequitur, τῆς πόλεως ναῦν οὐδεμίαν κεκτημένης. Quod paullulum a veritate rerum recedere dixeris. Constat, pacis legem Atheniensibus reliquisse 12 naves longas. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. T. I. p. 630. Ad quidni Civitas afflictata posthac eo videatur devenisse, ut plane nihil navium haberet? Bellicas dico: aliae quippe nihil ad rem. Jam prope eodem redit, quod Noster de Cor. §. κη. et alii iisdem fere verbis de hoc tempore aiunt, οὐ ναῦς, οὐ τεῖχη τῆς πόλεως τότε κεκτημένης. Ceterum ἀρροσταί si cui minus ex historia noti sunt, adeat Maussac. ad Harpocr. h. v. aut Mori Indicem Xenoph. Hellenic. F. A. WOLF.

Κατεναυμάχησε Λακεδαιμονίους] Naumachia ad Cnidum: Exstat historia apud Xenophontem lib. 4. Hellenic. PALMER.
Καὶ τοὺς πρότερον] Restitui articulum ex Edit. Lutetiana. TAYLOR.

εἶδισεν ἀκοῦειν ὑμῶν] Dicto audientes esse assuefecit. ἀκοῦν enim, sicut audio Latinis, etiam significat obtempero et ausculto alicui. Ex edit. HERVAG.

Καὶ γὰρ τοὶ] Potius τοιγάρτοι, itaque; non etenim. MARKLAND. Frustra Markl. adscripsit, legendum τοιγάρτοι, itaque. Vid. Hoogev. Doctrin. Particc. Gr. XXIV. 2. 2. ubi de particulis illis bene agitur. In seqq. ἐπειδὴ Κόνων — συμμάχους continetur inscriptionis tantum ea pars,

quæ facit ad consilium hujus loci. Absolute ibi interjectum est φησίν, aut, si mavis, subaudi ὁ γράψας. Vana autem sunt, quæ ad verba, μόνω τῶν πάντων, Schol. habet. Melius patebit eorum vis, si cogitemus, novum tunc eam titulum liberatoris sociorum fuisse, immo omnino antehac inauditum, monumentis publicis nomen civis aut etiam imperatoris inscribi. Optime id docemur a Demosth. de Rep. ord. §. 4. quæ sententia ab eo ad verbum fere repetitur in Orat. adv. Aristocrat. p. 686. ed. R. Conf. Æschin. in Ctesiph. §. ξβ'. quo loco etiam postea utemur. F. A. WOLF.

Φιλοτιμία πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς] Gloria apud Vos solos. Nam ita verte, quo oppositio Atheniensium et universitatis ceterorum populorum clara sit. Lycurgus in Leocr. p. 144. Περὶ μὲν γὰρ ἀγνώτος ἀνδρώπου τοῦ Ἕλλησιν ἐν ὑμῖν αὐτοῖς ἔδεικν' ἂν ἢ καλῶς ἢ καὶ φαύλας ἐφηρίσθαι· περὶ δὲ τούτου, ὅτι ἂν βουλευσθε, παρὰ πάντων τοῖς Ἕλλησιν ἔσται λόγος. Æschin. in Ctesiph. §. ιδ'. Οὐκ ἄστο δεῖν ὁ νομοθέτης τὸν ῥήτορα σεμνύνεσθαι πρὸς τοὺς ἔξωθεν, ἀλλ' ἀγαπᾶν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει τιμώμενον ὑπὸ τοῦ Δήμου. Conf. dicenda ad §. ιθ'. IDEM.

Τούτου τὴν δόξαν τὸ τῆς πόλεως ἵνομα καρπούται] Ejus rei gloria nomen patria fruitur. Vid. de hoc usu verbi καρπούται pro vulgari κερμίζεσθαι, quod infra

ὄνομα καρποῦται. Διόπερ οὐ μόνον αὐτῷ τὴν ἀτέλειαν ἔδωκαν οἱ τότε, ἀλλὰ καὶ χαλκῆν εἰκόνα, ὡς περ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, ἔστησαν πρώτου. Ἦγοῦντο γὰρ, οὐ μικρὰν τυραννίδα καὶ τοῦτον, τὴν Λακεδαιμονίων ἄρχῆν καταλύσαντα, πεπαικέναι. Ἴν' οὖν μᾶλλον οἷς λέγω προσέχετε, τὰ ψηφίσματα ὑμῖν αὐτὰ ἀναγνώσεται, τὰ τότε ψηφισθέντα τῷ Κόνωνι. Λέγε!

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ.

Οὐ τοίνυν ὑφ' ὑμῶν μόνον ὁ Κόνων, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! τότ' ἐτιμήθη, πράξας ἂν διεξῆλθον ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν, οἱ δικαίως, ὧν εὐηργέτηντο, χάριν ὄντο δεῖν ἀποδιδόναι. Οὐκοῦν αἰσχυρὸν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! εἰ αἱ μὲν παρὰ τοῖς ἄλλοις δωρεαὶ βέβαιοι μένουσιν αὐτῷ,

¹ ἀρχὴν, καταλύσαντα R.

§. λβ'. et λδ'. occurrit, Valckenaerium in Euripid. Hippol. p. 211. et 318. IDEM.

"Ὡς περ Ἀρμοδίου] Melius cum Editt. Felician. et Manutiana: ἀλλὰ καὶ χαλκῆν εἰκόνα μετὰ τὸν Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα ἔστησαν πρώτου. Nam in vulgata lectione vox ista πρώτου vix habet, cui inniti possit. TAYLOR.

Χαλκῆν εἰκόνα ἔστησαν πρώτου] Verba, ὡς περ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, reliquæ structuræ interposita sunt, id quod Wolfius vertendo recte expressit. Ad πρώτου nunc prioris membri pronomen αὐτοῦ facillime suppletur, et meram interpolationem olet Felic. et Man. lectio, χαλκῆν εἰκόνα μετὰ τὸν Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα ἔστησαν πρώτου. Mirificus est Taylorus, cui hæc placeant. Quanquam sententiam quidem interpolator hand male cepit. Contra accidit Meursio in Pisistr. c. 14., ubi de æneis statuīs Harmodii et Aristogitonis, in foro positīs, testimonia aggerens, primum pessime locum nostrum explicat, tum pejus etiam corrigit scribendo, ἔστησαν προτοῦ, statuerunt antea. Prorsus legitimus est secundus casus πρώτου, quoniam perpetuo usu dicitur εἰκόνα στήσαι τινας, statuum alicui ponere, ut ἱερὸν ἰδρύσασθαι θεοῦ τινός et alia. In promptu est locus, et huic constructioni firmandæ aptus, et memoriam simul de hac statua et regis Evagoræ servans, ex Isocrat. Evag. p. 293. Ἡμεῖς μὲν αὐτοὺς ἐτιμήσαμεν ταῖς

μεγίσταις τιμαῖς, καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἔστήσαμεν, ὡς περ τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα τοῦ σωτήρος, πλοησίον ἐμείου τε καὶ σφῶν αὐτῶν, ἀμφοτέρων ὑπόμνημα, καὶ τοῦ μεγέθους τῆς εὐεργεσίας καὶ τῆς φιλίας τῆς πρὸς ἀλλήλους. Præterea conf. Ulpian. ad Or. in Midiam §. ιθ. vv. φρ. δ' ἐφ' κ. τ. λ. F. A. WOLF.

Καὶ τοῦτον] Id est, Cononem non minus quam veteres illos, Harmodium et Aristogitonem. De reliquo, etiam hic statim plura psephismata habemus, de honoribus singulis, credo, Cononi a Republica decretis. IDEM.

Τότ' ἐτιμήθη] Schol. codicis Bav. explicat lectionem ἐπετιμήθη adscripta glossa, ἐδοξάσθη. Non multo meliora sunt reliqua, quæ propria habet Schol. ille, primum a Reisk. editus. IDEM.

Εἰ αἱ μὲν παρὰ τοῖς ἄλλοις δωρεαὶ —] Exspectes ut dicatur, παρὰ τῶν ἄλλων. Illud tamen, quum varie passim hujus præpositionis rectiones commutentur, damnare non ausim. Sequenti versu vox μόνος relata est ad plures donationes ceterorum populorum, contra quas posita unius Populi Athen. donatio, quamlibet multiplex, duntaxat pro una haberi potuit. Τοῦτο autem videtur dici hæc pars doni nostri, h. e. immunitas. Vide ad §. κς'. et λβ'. Aliter Markl., cui τούτ' ἀφαιρέθησεται significat, τοῦτο τὸ βέβαιον μένειν ἀφαιρέθησεται, hac stabilitas eripietur. Quæ ratio sane durissima. IDEM.

τῆς δὲ παρ' ὑμῶν μόνης τοῦτ' ἀφαιρεθήσεται. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκεῖνο καλόν, ζῶντα μὲν αὐτὸν οὕτω τιμᾶν, ὥστε τοσούτων, ὅσων ἀκηκόατε, ἀξιοῦν· ἐπειδὴ δ' ἐτελεύτησε, μηδεμίαν ποιησαμένους τούτων μηδενὸς μνείαν, ἀφελῆσθαι τὶ τῶν δοθέντων τότε. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐστίν, ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! τῶν ὑπ' ἐκείνου πραχθέντων ἄξια ἐπαίνου, δι' ἃ πάντα προσήκει μὴ λύειν τὰς ἐπὶ τούτοις δοθείσας δωρεάς· κάλλιστον δὲ πάντων, ἢ τῶν τειχῶν ἀνάστασις. Γνωίη δ' ἂν τις, εἰ παραδείη, πῶς Θεμιστοκλῆς, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀπάντων ἀνδρῶν ἐνδοξότατος, ταῦτ' ἐποίησε. Λέγεται τοίνυν ἐκεῖνος, τειχίζειν εἰπὼν τοῖς πολίταις, καὶν ἀφικνῆταί τις ἐκ Λακεδαιμόνος, κατέχειν κελύσας, οἴχασθαι πρεσβεύων αὐτὸς ὡς τοὺς Λακεδαιμονίους· λόγων 479 δὲ γιγνομένων ἐκεῖ, καὶ τινῶν ἀπαγγελόντων, ὡς Ἀθηναῖοι τειχίζουσιν, ἀρνεῖσθαι, καὶ πρέσβεις πέμπειν τοὺς σκεψομένους κελύειν· ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἦκον οὔτοι,πέμπειν ἐτέρους παραινεῖν - - - Καὶ πάντες ἴσως ἀκηκόατε, ὃν τρόπον ἐξαπατήσασαι λέγεται Λακεδαιμονίους. Φημὶ τοίνυν ἐγὼ, — καὶ πρὸς Διὸς, ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! μηδεὶς φθόνῳ τὸ μέλλον ἀκούσῃ, ἀλλ', ἂν ἀληθὲς ἦ, σκοπεῖτω! — ὅσῳ τὸ φανερώς τοῦ λάθρα κρεῖττον, καὶ τὸ νικῶντας τοῦ

1 δ' ἀπάντων R.

τοῦτ'] Videtur abundare τὸ τοῦτ', aut pro eo legendum οὗτος. Mox v. 4. τούτων μηδενός. [aberat enim μηδενός.] WOLF. Frustra erat Wolfius, qui putabat, vel abundare τοῦτ', vel in οὗτος mutandum esse. Τοῦτ' ἀφαιρεθήσεται, est, τοῦτο τὸ θέσταιον μὲν ἀφαιρεθήσεται, hæc stabilitas eripietur; ex præcedenti membro repetendum. Notandum hoc Lectori Demosthenis, qui sæpe ita scribit. sic §. 1. de Chabria: qui cum haberetur, et esset, dux omnium (ἀσφαλέστατος) cautissimus, cum imperabat, ἐχρητο τούτω, scil. τούτω τῷ ἀσφαλεῖ, hac cautione utebatur pro vobis. Parum accurate utroque loco vertit Wolfius. Ita §. κζ'. fin. οὐδ' ἔχουσιν, subintellige ἀτέλειαν, ex præcedente Adjectivo ἀτέλεις petendam. MARKLAND.

τῆς δὲ παρ' ὑμῶν] Et donationis, quæ a vobis contigit ipsi, auferetur ea pars de qua nunc agitur, nempe ἡ ἀτέλεια. AU-GER.

Εἰ παραδείη, πῶς Θεμιστοκλῆς ταῦτ' ἐποίησε] Scilicet κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τειχισιν, Ælian. V. H. III. 47. Rem, post auctorem principem, Thucydidem I. 90., nusquam non repetitam, accuratius quam pro modulo descriptionis persequitur Nepos Themistocl. c. 6. ubi v. Intpp. Noster locus imprimis placet nativa quadam narrandi elegantia. F. A. WOLF.

Λέγεται τοίνυν κ. τ. λ.] Sic distinguatur hic locus: λέγεται τοίνυν ἐκεῖνος, εἰπὼν τοῖς πολίταις τειχίζειν, καὶν [καὶ κελύσας ἐὰν] ἀφικνῆταί τις ἐκ Λακεδαιμόνος, κατέχειν, οἴχασθαι. Coniunge λέγεται οἴχασθαι πρεσβεύων, cæteris intermedio interjectis. Mox v. 16. πέμπειν ἐτέρους παραινεῖν. WOLF.

Παραινεῖν] Editt. παραινεῖ cum Vindob. et παραινῆ. Constructio est: λέγεται — οἴχασθαι πρεσβεύων — ἀρνεῖσθαι — κελύειν — παραινεῖν, ut nos edidimus ex auctoritate Codd. Ven. Aug. Ital. Bodl. Cant.

παρακρουσαμένους πράττειν ὁτιοῦν ἐντιμότερον, τοσούτω κάλλιον Κόνωνα τὰ τείχη στήσαι Θεμιστοκλέους. Ὁ μὲν γὰρ λαθὼν, ὁ δὲ νικήσας τοὺς κωλύοντας ταῦτ' οὗτο ἐποίησεν. Οὐ τοίνυν ἄξιον, τὸν τοιοῦτον ὑφ' ὑμῶν ἀδικηθῆναι, οὐδ' ἔλαττον σχεῖν τῶν ῥητόρων, τῶν διδασκόντων ὑμᾶς, ὡς ἀφελέσθαι ¹ τι χρῆ τῶν ἐκείνω δοθέντων.

ιζ'. Εἶεν! Ἀλλὰ, νῆ Δία, τὸν παῖδα τοῦ Χαβρίου περιϊδόμεν ἀφαιρεθέντα τὴν ἀτέλειαν, ἣν ὁ πατήρ αὐτῶ, δικαίως παρ' ὑμῶν λαβὼν, κατέλιπεν; ἀλλ' οὐδένα ἀνδρῶπων εὖ φρονούντ' ἀν ² οἶμαι ταῦτα φῆσαι καλῶς ἔχειν. Ἴστε μὲν οὖν ἴσως καὶ ἀνευ τοῦ παρ' ἐμοῦ λόγου, ὅτι σπουδαῖος Χαβρίας ἦν ἀνὴρ· οὐ μὴν κωλύει γε οὐδὲν καμὲ διὰ βραχέων ἐπιμνησθῆναι τῶν πεπραγμένων αὐτῶ. Ὅν μὲν οὖν τρόπον, ὑμᾶς ἔχων, πρὸς ἅπαντας Πελοποννησίους

¹ τί R. τί T.² οἶμαι R.

TAYLOR.

Παρακρουσαμένους] Premitur quodammodo Themistoclis factum significatu humilis fraudis, qui huic verbo adhaeret ex origine sua. Harpocratio: Παρακρούεται, ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾶ. Πολὺ δὲ ἐστὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς, καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τοῖς Φιλιππηκῶς. Μετῆται δὲ τοῦνομα ἀπὸ τοῦ τοῖς ἰστένας τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασεῖν ἐνεκα τοῦ πλεονεκτηῖν· καὶ ὡς Σοφοκλῆς πρὸς Ὀδυσσεῖν· Ὡς μήτε κρούσης, μήδ' ὑπὸ χεῖρα βάλης. Verbo quater usus Demosthenes in Philippicis, Olynth. A. §. γ'. Philipp. B. §. δ'. ζ'. De Halon. p. 97., longe frequentius in reliquis Oratt. Et in Macart. p. 1060. ed. R. eadem vi, qua h. l., opponuntur inter se κῆρ et παρακρούεσθαι. Ad hæc conf. Valcken. Animadv. ad Ammon. III. 8., qui aliud simile comparat, κρουσιμετεῖν. F. A. WOLF.

Τῶν διδασκόντων ὑμᾶς] Sic Wolfius et Taylorus, ante quos obtinebat ἡμᾶς. Nostra scriptura potius videtur, eandemque in iisdem his verbis habemus §. λβ'. fin. At Aug. 1. pronomem prorsus abiecit; id quod novissimo editori placet. Nobis non item. IDEM.

ιζ'. Εἶεν! ἀλλὰ νῆ Δία —] Ad locum venimus, ad quem Orator omnem vim dicendi, quæ in hujus quidem dictionis orationem cadere posset, et omne πάθος; suum reservasse videri debet. Chabrias honores et præmium propter heredem ejus, Ctesippum, sibi imprimis cordi esse, si aliunde non constaret, facile id quemque

hujus loci tractandi modus et artificium doceret. Nec minus illud artificiose, quod nunc demum ad hoc argumentum ducimur, ducique videmur temporum ordine magis quam aliquo consilio Oratoris. Neque tamen ullus erat huic argumento locus magis idoneus. Præterea ipse transitus artem habet, quam scite notat Scholion cod. Bav. Τὸ σχῆμα τῆς μεταβάσεως πᾶν θαυμαστὸν τὸ γὰρ μὴ ἐκ περιβολῆς, μηδὲ πεφροντισμένως, ποιῆσθαι τὴν ἀρχὴν, ἀφείλετο τὴν ὑπόνοιαν τοῦ δοκεῖν πρὸς χάριν ὑπὲρ τοῦ Χαβρίου παιδὸς λέγειν κ. τ. λ. IDEM.

Ἵμᾶς ἔχων] Id est ὑμᾶς μόνους, vos solos habens, sine sociis et auxiliis: si sanus sit locus. Mox v. 1. p. seq. Γοργόπαν rectius scribatur per ω in secunda syllaba, ut semper apud Xenophontem lib. V. Ἑλληνικῶν, initio: licet ibi male pingatur Accentus, Γοργόπαν, pro Γοργώπαν. MARKLAND.

Ἵμᾶς ἔχων, πρὸς ἅπαντας Πελοποννησίους —] Unum ὑμᾶς intelligi debere ὑμᾶς μόνους, evincitur oppositis verbis, quæ continuo adduntur, contra Lacedæmonios omnes. Cur locum minus sanum aut integrum putemus, causam nullam video. Sed illud ὑμᾶς ἔχων, h. e. a Vobis solis comitatus, cum unis copiis Vestris, magis oratorie dictum videtur, quam ex veritate. Aliud agebat vir doctus, qui explicando jungebat ὃν τρόπον ὑμᾶς ἔχων, vertens: quomodo Vos habentes, quomodo comparatos, in quantum rerum omnium inferioria, habens infirmitate et animorum de-

παρετάξατο ἐν Θήβαις, καὶ ὡς ¹ Γοργώπαν ἀπέκτεινεν ἐν Αἰγίνῃ, καὶ ὅσα ἐν Κύπρῳ τρόπαια ἔστησε, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅτι, πᾶσαν ἐπελθὼν ὀλίγου δέω λέγειν χώραν, οὐδαμοῦ τὸ τῆς πόλεως ὄνομα, οὐδ' αὐτὸν κατήσχυνεν· οὔτε πᾶν ῥᾶδιον κατὰ τὴν ἀξίαν εἰπεῖν, 480 πολλή τε αἰσχύνη, λέγοντος ἐμοῦ, ταῦτα ἐλάττω φανῆναι τῆς ἐν ἐκάστῳ νῦν περὶ αὐτοῦ δόξης ὑπαρχούσης. Ἄ δ' οὐδαμῶς ἀν' εἰπῶν ² οἶμαι μικρὰ ποιῆσαι, ταῦθ' ὑπομνήσαι πειράσομαι. Ἐνίκησε μὲν τοίνυν Λακεδαιμονίους ναυμα-

¹ Γοργώπαν T.² οἶμαι R.

jectione. Tot verba ut cassa palearum evanescent emendata interpunctione. quæ sæpe in illius editione abominabilis est. Quod historias in h. l. attinet, præter Xenophontem, qui eas minus accurate prodidit, vide Diodor. Sic. XV. 25. seqq. et Nepot. Chabrium, quod scriptum tamen totum jejunius compilatum puto e Theopompo. Res summas ut brevissime complectar, post Thebas ope Pelopidæ, Mellonis aliorumque liberatas, atque Piræeum a Sphodria occupatum, Thebani, Athenienses et aliæ gentes Græciæ Olymp. 100, 4. societatem belli coeunt contra Lacedæmonios, qui resumptis viribus tunc superbis dominabantur. Bellum administrat Chabrias, qui jam Olymp. 96, 4. bello Corinthiaco ducem sortem se præstarat, cum eo Timotheus, Cononis filius, et Callistratus, Orator alias nobilis. Eodem, quo bellum exarsit, anno fit pugna illa apud Thebas, noto Chabriæ strategemate insignis, et alia, eodem duce, apud Naxum navalis, cuius victoria ubique celebratur, quippe a bello Peloponnesio prima, quam Athenæ propriis viribus ex Lacedæmone retulerunt. Vid. Diodor. XV. 35. Plutarch. Camill. p. 138. B. et Phoc. p. 744. C. Græciæ populi etsi LXX. fere in illud sedus convenerant, tamen Peloponnesii ut accederent, adduci se passi-non sunt. Hinc explic. πρὸς ἅπαντας Πελοποννησίους. Mox ἐν Θήβαις, ad Thebas. Sæpe ἐν est prope, ad, apud. Conf. Ernest. ad Callimach. H. in Dian. 258. Sequitur Gorgopas, Lacedæmonius, ἐπιστολεὺς ναρχὸς Hieracis, a quo relictus erat Æginæ. Sed legitur hoc apud unum Xenoph. Hellen. V. 1. 5. seqq. Quo ex fonte correxi Scholion, sic vulgo lectum: Στρατηγὸς ἦν Θεβαίων· ἐν κτείνει Χαβρίας ἐν Αἰγίνῃ ἀπὸ πάντα βοηθῆσαι Εὐαγόρῃ. Dein ὅσα ἐν Κύπρῳ τρόπαια ἔστησε, scilicet

Evagoræ Persarum armis petito publice in auxilium missus Chabrias circ. Olymp. 97, 3. Vid. Diodor. XIV. 98. et Cornel. Nep. Chabr. c. 2. ubi vel hic locus Demosthenis Lambino satisfacere debbat. Μετὰ ταῦτα ἐν Αἰγύπτῳ, quo sua sponte venerat, ut privatam operam Ægyptiis navaret, primo Olymp. 100, 4. iterum 104, 3. Vid. Diodor. XV. 29. et 92. et Cornel. l. c. F. A. WOLF.

Καὶ ὡς] Aristides pag. 495. Vol. II. Edit. Jebb. καὶ Γοργώπαν (uti etiam legit Cod. Reg. ε.) ἀπέκτεινεν ἐν Αἰγίνῃ, καὶ ὅσα ἐν ἡν πρῶτον ἐποίησε, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅτι κ. τ. λ. Mendose satis. Neque enim, si cætera sana essent, istud πρῶτον ex Historia tolerari potest. TAYLOR.

Λέγοντος ἐμοῦ] Ita pungitur hic locus in Editt. superioribus. Quam etiam distinctionem sequitur Wolfius in interpretatione, licet ad mentem meam extremæ Editiones, nescio, an casu, an judicio, distinguant: πολλή τε αἰσχύνη, λέγοντος ἐμοῦ, ταῦτα ἐλάττω φανῆναι etc. IDEM.

Ἐνίκησε μὲν τοίνυν Λακεδαιμονίους ναυμαχίᾳ] Ad Naxum insulam, de qua pugna navali vide Plutarchum in Camillo. PALMER.

Ἐνίκησε μὲν τοίνυν Λακεδαιμονίους ναυμαχίᾳ —] Plura hoc in loco oratorie exaggerata esse ad Chabriam ornandum, suspicionem movent, quæ paullo post leguntur de nulla urbe, nulla navi, nullo milite, ducta illius amissis. Talia hæc sunt, quæ post hominum memoriam nulli unquam ne felicissimo quidem duci contigerunt. Potest autem fieri, ut res, quas hodie ignoramus, splendida hæc mendacia Atheniensibus verisimilliora fecerint; nec sane rationem narrationis hujus in omnibus explorare nobis licet. Conf. Wesseling. not. ad Diodor. T. II. p. 29. F. A. WOLF.

χία, καὶ πεντήκοντα μιᾶς ¹ δεούσας ἔλαβεν αἰχμαλώτους τριήρεις· εἴλε δὲ τῶν ἡρώων τούτων τὰς πολλὰς, καὶ παρέδωκεν ὑμῖν, καὶ φίλας ἐποίησεν, ἐχθρῆς ἐχρύσας πρότερον· τριεξήλια δὲ αἰχμαλώτα σώματα δοῦρ ἤγαγε· καὶ πλέον ἢ δέκα καὶ ἑκατὸν τάλαντα ἀπέφηνεν ἀπὸ τῶν πολεμίων· καὶ τούτων πάντων ὑμῶν τιμῆς, οἱ πρεσβύτατοι, μάρτυρές εἰσὶ μοι. Πρὸς δὲ τούτοις ἄλλας τριήρεις πλέον ἢ εἴκοσιν

1 δεούσας T.

Δεούσας] Δεούσας habent Edit. Paris. (cuius in margine adscribitur δεούσας) Codd. Aug. Vindob. Ital. et Bodl. Recte. Lysias c. Diogit. pag. 907. ult. δυῶν δεούσας πεντήκοντα μιᾶς. Thuoyd. VIII. 6. καὶ ὁ χειμῶν ἐτελεύτα, καὶ ἐνὶς δέον εἰκοστὸν ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε, et modo pariter §. 7. ἦσαν δὲ αἱ ξυμπασαι τῶν ξυμμαχικῶν ἡδὲ αὐτίδι· μιᾶς δεούσαις τεσσαράκοντα. Quæ Constructio est sane longe usitatior. TAYLOR.

Πεντήκοντα μιᾶς δεούσας] Usitata hæc est structura jam inde ab Herodoto pro vulgari, μιᾶς δεούσας, quamvis hæc posterior non minus apud optimos auctores occurrit. Priorem h. l. poscebat consensus librorum. F. A. WOLF.

Τῶν ἡρώων τούτων] Quare τούτων? nam Insulæ, (Cyclades nempe, et nonnullæ aliæ) de quarum imperio tam sæpe contendebant Athenienses et Lacedæmonii, absolute vocabantur αἱ ἡῆροι. ita supra §. 15'. et Lysias Orat. in Alcibiadem, et omnes Græci Historici. immo et sine Articulo, ἡρώων ἀρχῇ, Pseudo-Lucianus in Encom. Demosthenis, versus finem. τούτων igitur non est ad rem. Verti quidem potest *horum*, scil. Lacedæmoniorum. sed melius abesset. MARKLAND. *Insularum, quas nostis*, ut bene Reiskius, textum defendens contra Marklandum, qui mavult abesse τούτων. Et abest utique in Aristid. Art. p. 472., quo loco ille uti potuisset, si auctoritatem capere voluisset e lapsu memoriæ. Verum est, et Cyclades et reliquas insulas, nomine societatis Atheniensibus subjectas, simpliciter passim vocari τὰς ἡῆρους. Ita et superius §. 15'. ubi v. Ulpian. Sed repudiata conjectura sua ipse Anglus ad Demosth. de fals. leg. §. 25'. recte docet, pronomen αὐτοῖς de rebus absentibus quidem, sed bene notis poni, quod antea jam idem ostenderat ad Maximum Tyr. Diss. XXIII. p. 694. Minus recte locum exponit Taylorus ad Or. in Midiam §. 27'. F. A. WOLF. *Harum quas nunc possidetis.* AUGER.

Πρεσβύτατοι] Quare πρεσβύτατοι? Cur provocat ad natu solummodo maximos?

Legæ cum Ald. et Ven. πρεσβύτεροι. Quæ locutio juventutem tantum excludit. Ita cum Chabrias ætate et rebus gestis concordabitur. Italus: *Di tutte queste cose alcuni piu vecchi di voi me ne sono testimoni.* TAYLOR.

Οἱ πρεσβύτατοι] Venetus et quodammodo Bav. exhibet πρεσβύτεροι. Cujus lectionis patrocinium, quod olim Taylorus suscepit, ego nunc ita exsequar, ut paucis dubium sit futurum, quid auctor reliquerit. Statim id in oculis positum est, quum Chabrias vix quadriennio ante hanc Orationem habitam occubuerit, (Olymp. 105, 3.) hoc amplius, quum inter pugnam Naxiam, in qua maxime virtus viri enituit, et Orationis nostræ tempus tantum XXV. anni intersint, causam adesse nullam, cur in rebus ab eo gestis non alii testes citentur quam natu maximi. Quid enim? An sexagenariis aut etiam majoribus opus erat, ut essent, qui Chabriam in glorioso cursu laborum vidissent, aut ipsi sub eo meruissent? Minores autem sexagenariis nemo unquam sanus in numero τῶν πρεσβυτέρων habuit. At probabile est, tam prima acta viri, quam extrema, atque illud tempus omne, per quod meritis floruit, ab Oratore respici. Sic usque ad Olymp. 96, 4. retrahimur, quo ille anno primum imperatoriæ artis specimen dedit. Vid. Diodor. XIV. 92. Ratio hæc tuendæ receptæ lectionis ita mihi ipsi aliquando placebat, ut nihil ab ea recedendum putarem. Sic vero in contextu relictum est, quod ipse Orator damnare videri debet. Supra enim §. 15'. ad fidem τῶν πρεσβυτέρων provocabat, etsi de re antiquiore et circiter Olymp. 96, 2. gesta loquens. Ex Ulpiani græcitate Demosthenem nec arguere volo, nec defendere. Mirum tamen sit, si ab illo Noster accurati sermonis usu vincatur. Etenim ille ad §. 15'. quum Cononis victoriam ad Cnidum memorat, τῶν πρεσβυτέρων habet. Ea autem victoria XXXX. annis hanc Leptineam causam prægreditur. F. A. WOLF.

* Ἄλλας τριήρεις] Scilicet præter eas un-

εἶλε, κατὰ μίαν καὶ δύο λαμβάνων· ἅς ἀπάσας εἰς τοὺς ὑμετέρους λιμένας κατήγαγεν· ἐνὶ δὲ κεφαλαίῳ, μόνος τῶν πάντων στρατηγῶν οὐ πόλιν, οὐ φρούριον, οὐ ναῦν, οὐ στρατιώτην ἀπώλεσεν οὐδένα, ἡγούμενος ὑμῶν· οὐδ' ἐστὶν οὐδενὶ τῶν ὑμετέρων ἐχθρῶν τρόπαιον οὐδὲν ἀφ' ὑμῶν τε καὶ κείνου· ὑμῖν δ' αὖ ἀπὸ πολλῶν πολλὰ, ἐκείνου στρατηγούντος. Ἴνα δὲ μὴ λέγων παραλείπω τι τῶν πεπραγμένων αὐτῷ, ἀναγνώσεται γεγραμμένας ὑμῖν τὰς τε ναῦς, ὅσας ἔλαβε, καὶ οὐ ἐκάστην, καὶ τῶν πόλεων τὸν ἀριθμὸν, καὶ τῶν χρημάτων τὸ πλῆθος, καὶ τῶν τροπαίων, οὐ ἕκαστον. Λέγε!

ΠΡΑΞΕΙΣ ΧΑΒΡΙΟΥ.

Δοκεῖ τισὶν ὑμῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! οὐτοσὶ ὁ τοσαύτας πόλεις λαβὼν, καὶ τρήρεις τῶν πολεμίων ναυμαχία νικήσας, καὶ τοσοῦτων καλῶν αἴτιος ὢν, αἰσχροῦ δ' οὐδενὸς τῆ 481 πόλει, ἄξιός εἶναι ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν, ἣν εὕρετο παρ' ὑμῶν, καὶ τῷ υἱεῖ κατέλιπεν; ἐγὼ μὲν οὐκ οἶομαι. Καὶ γὰρ ἂν ἄλογον εἶη, μίαν μὲν πόλιν εἰ ἀπώλεσεν, ἢ

dequingenta Lacedæmonii ereptas. Nec opus est τὸ ἄλλας mutare in ὅλας, totas, sive integras. Mox [sc. pag. 437. 2.] πᾶν εἶλω. Obsop. καὶ εἰ εἶλω. et, pro τὰς παλαιάς, [v. 17.] τὰς πάλαι. et, μείζους τῶν καινῶν ἐγκλημάτων, non κοινῶν. et, ὑπὲρ ὧν ἐπ' ἐκείνους ἐλθῶν [v. pen. Nam in Editione, quam sequebatur Wolfius, de-erat ἐλθῶν.] et, βεβαίως πως ἐκείνος. p. 458. 3. WOLF.

Τρόπαιον οὐδὲν ἀφ' ὑμῶν τε καὶ κείνου] Frequentissimus est hic usus particulæ ἀπὸ, ubi tropæi de populo positi mentio fit; fortasse inde ductus, quod armis tropæa ornari solebant, victo hosti detractis. Verum simpliciter quoque dicitur τρόπαιον στήσαι τινων vel κατὰ τινων. Exempla dabit Taylor. ad Lysiae Or. fun. p. 89. F. A. WOLF.

Τῶν τροπαίων οὐ ἕκαστον] Quo loco quodque: Sic et paullo ante accipio οὐ ἐκάστην, non, cuius populi. Jam πράξεις Χαβρίου, quæ recitantur, scriptum id videtur mihi Oratoris fuisse, et huic actui destinatum, non publicum. IDEM.

Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶομαι. καὶ γὰρ ἂν ἄλογον εἶη: ita ut phrasis terminetur et alia incipiat: μίαν μὲν - - - AUGER.

καὶ γὰρ ἂν ἄλογον εἶη, μίαν etc.] Deest

aliquid, ut bene vidit Lambinus, qui supplet: ἄλογον εἶη, εἰ, μίαν πόλιν εἰ ἀπώλεσεν etc. Verius puto: ἄλογον εἶη, ὅτι, μίαν πόλιν εἰ ἀπώλεσεν etc. Lysias contra Nicomach. pag. 845. 6. δεινὸν δέ μοι δοκεῖ εἶναι, ὅτι, εἰ μὲν περὶ ἰδίων etc. vide locum. MARKLAND. Annotari, non corrigi debet structura hujus periodi, cujus duo primaria membra negligentius et sine ullo conjunctionis vinculo posita sunt. Dicās quidem cum Lambino, ante μίαν a prægresso εἶη absorptum deesse εἰ, quod exspectes ad εἰσῆγγελον, ἀπολύει et ἔσται. Sic autem minimo intervallo ter eandem particulam legeremus. Quod ut caveret, quidni potius statuamus auctorem ad illud genus constructionis ἀπὸνδετον devenisse? Similiter locum vindicat Reisk. contra Marklandum, qui ὅτι addi volebat post εἶη. Id vero vel propter hypothesein dubie expressam h. l. non placet. Etiam plura obstant remedio Augerii, ad superiorem periodum trahentis verba, καὶ γὰρ ἂν ἄλογον εἶη. Porro in οὔτοι post εἰσῆγγελον eadem amarities inest, quæ antea §. ié. Simul in transcurso mores Populi notantur. Una urbs, una minima classis amissa, imperatori rebus optime gestis claro in crimen προδοσίας ducitur, et capitis periculum afferre potest. De actione εἰσῆγγε-

ναῦς δέκα μόνας, περὶ προδοσίας ἂν αὐτὸν ¹ εἰσήγγελον οὔτοι, καὶ, εἰ ἑάλω, τὸν ἅπαντα ἂν ἀπολώλει χρόνον· ἔπειδὴ δὲ τὸναντίον ἑπτακαίδεκα μὲν πόλεις εἶλεν, ἔβδομήκοντα δὲ ναῦς ἔλαβε, τριςχιλίους δ' αἰχμαλώτους, δέκα δὲ καὶ ἑκατὸν τάλαντα ἀπέφηνε, τοσαῦτα δὲ ἔστησε τρόπαια, τηνικαῦτα ² δὴ οὐκ ἔσται κύρια αὐτῶ τὰ δοθέντα ἐπὶ τούτοις!

ἦ. Καὶ μὴν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! καὶ ζῶν πάνθ' ὑπὲρ ὑμῶν φανήσεται πράξας Χαβρίας, καὶ τὴν τελευταίην αὐτὴν τοῦ βίου πεπονημένον οὐχ ὑπὲρ ἄλλου τινός· ὥστε δικαίως ἂν οὐ μόνον διὰ τὰ ζῶντι πεπραγμένα φαίνοισθε εὐνοϊκῶς διακείμενοι πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ ταύτην. Ἄξιον τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! κακεῖνο σκοπεῖν, ὅπως μὴ φανούμεθα φαυλότεροι Χίων περὶ τοὺς εὐεργέτας γεγενημένοι. Εἰ γὰρ ἐκεῖνοι μὲν, ἐφ' οὓς μεθ' ὄσλων ἦλθεν ἐν ἐχθροῦ τάξει, μηδὲν ὦν ἔδοσαν πρότερον, νῦν ἀφῆρηνται, ἀλλὰ τὰς παλαιὰς χάριτας μείζους τῶν καινῶν ἐγκλημάτων πεπονήνται· ὑμεῖς δ', ὑπὲρ ὧν ἐπ' ἐκείνους ἔλθων ἔτελεύτησεν, ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα ἔτι μᾶλλον αὐτὸν τιμᾶν,

¹ εἰσήγγελλον R.

² δὴ T. R.

λιας vid. Salmas. de Mod. usur. p. 589. et Herald, ad I. A. et R. p. 221. Mox quæ sequuntur, ἑπτακαίδεκα μὲν κ. τ. λ., hinc descriptis Aristid. Declamat. §. 103., forsitan alio nullo auctore nixus. F. A. WOLF.

Τηνικαῦτα δὲ] Potius τηνικαῦτα δὴ, tum demum, cum Bodl. et marg. Morel. TAYLOR. Recepti τηνικαῦτα δὴ monitu Taylori et Auger. Primum defensio vulgati δὲ, qua Reisk. utitur, mihi displicebat; tum animo obversabantur exempla bene multa, in quibus plane ut h. l. postrema pars peridi illata habet verba, τηνικαῦτα δὴ, τότε δὴ, εἴτα δὴ, tum vero, tum demum. Ac plurimis recte ita fecisse videbor, quam VV. DD. passim neque particula δὲ ab Atticis in apodosis adhiberi. Atque nunc nec hoc satis exploratum dico esse, et locos in iisdem Atticis superesse non paucos, qui huic decreto repugnent, quamvis jam plures nobis subtraxerint editores, qui de mera conjectura δὲ in δὴ mutarunt. At vero rem, quam ne ii quidem satis subtiliter tractarunt, qui de particulis data opera scripserunt, ut Hoogeveenius, quando justam declarationem hic locus non sapit, equidem universe attingere malui,

quam culpam, si qua mea est, celare. IDEM.

ἦ. Φανήσεται] In hoc futuro forsitan aliquis offenderit. Sed et alibi sic Attici. Ut Æschin. in Ctesiph. §. κη'. Δημοσθένος ἐναντὶν βουλευσας, οὐδεμίαν πάποτε φανέται προσβῆαι εἰς προεδρίαν καλέσας, ἀλλὰ τότε μόνον καὶ παρῶτον κ. τ. λ. Ellipsis est, ἐὰν σκοπήτε. Plene supra §. δ'. Οὗτος, ἂν σκοπήτε, φανήσεται συνεχῶς ἡμᾶς εὔποιον. IDEM.

Καινῶν] Vulgo κοινῶν, nullo sensu. τὰς παλαιὰς χάριτας μείζους τῶν καινῶν ἐγκλημάτων. Restitui ex Obsop. Bodl. Cant. Ital. et Edit. Felician. et Manut. Ita Versio Toscana. TAYLOR. De Chiis, non magis cognoscitur ex historiis, quæ præmia Chabriæ dederint, quam illud, quod de Conone ab aliis populis ornato legitimus §. ις'. med. Ceterum antitheta præclare h. l. cumulata pro se quisque notabit. Conf. ad §. ζ. med. F. A. WOLF.

Ἐπ' ἐκείνους ἔλθων ἔτελεύτησεν] Occidit videlicet Chabrias in obsidione Chii, belli socialis anno primo, Olymp. 105, 3. Interitum ejus narrat Diodor. XVI. 7, et Nepos extr. IDEM.

καὶ τῶν ἐπὶ ταῖς προτέραις εὐεργεσίαις τι δοθέντων ἀφρη-
 μένοι φανήσεσθε· πῶς οὐκ εἰκότως αἰσχύνην ἔχετε; Καὶ
 μὴν ¹ καὶ κατ' ἐκεῖνο ἀνάξια ἀν εἴη πεπονηθῶς ὁ παῖς, εἰ
 τῆς δωρεᾶς ἀφαιρεθείη, ² καθὼς πολλάκις ὑμῶν στρατηγῆ- 482
 σαντος Χαβρίου, ³ καὶ οὐδενὸς πῶποτε υἱὸς ὄρφανὸς δι'
 ἐκεῖνον ἐγένετο, αὐτὸς δ' ἐν ὄρφανίᾳ τέθραπται διὰ τὴν
 πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίαν τοῦ πατρός. Οὕτω γὰρ, ὡς ἀλη-
 θῶς ἔμοιγε φαίνεται, βεβαίως πως ἐκεῖνος ἐγένετο φιλό-
 πολισ, ὥστε δοκῶν καὶ ἂν ἀσφαλέςτατος στρατηγὸς
 ἀπάντων, ὑπὲρ μὲν ὑμῶν, ὅποτε ἠγοῖτο, ἐχρῆτο τούτῳ·
 ὑπὲρ ⁴ αὐτοῦ δ', ἐπειδὴ τὸ καθ' αὐτὸν ἐτάχθη κινδυνεύειν,

¹ Deest καὶ. T.

² καθ' ὁ R.

³ Deest καὶ. R.

⁴ αὐτοῦ R.

Καὶ μὴν κατ' ἐκεῖνο] Lege cum Edit. Morel. et Cod. Lindenbr. καὶ μὴν καὶ κατ' ἐκεῖνο, (ut legitur ζ. κά. med. καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο, et ζ. κγ'. καίτοι καὶ παρ' ἐκείνοις τινές εἰσιν ἴσως ἀγαθοί. et ζ. κη'. πῶς γὰρ καὶ κατὰ τοῦτο, nam vel hac ratione) quod multum ad sensum confert, et facile Librarianum in ea sede latere potuit. Et vel eo solo nomine, ut cætera omittam, indigne ageretur cum Ctesippo. Annon vides, mi lector, quantum accedat? Pergo autem. Hic defuit ea vocula, mox abundabit. Lege enim: *πολλάκις ὑμῶν στρατηγῆσαντος Χαβρίου, οὐδενὸς πῶποτε υἱὸς, sine καί.* Ita etiam habet bonus Cod. Reg. a. TAYL. Posteriore καὶ caret Ald. Herv. Felic. Wolf. Reddidit e ceteris libris Taylorus, qui confert locos similes ζ. κά. κη'. Ut sit: *At vero vel solo hoc nomine (ut cætera omittam) indignum in modum cum Ctesippo ageretur etc.* Κατὰ τι est propter causam aliquam. Hodie dicunt verbis Latinis quidem, sed male usurpatis: *ratione alienius rei habita.* Jam quæ particula principio deerat, eadem ante voc. οὐδενὸς Tayloro abundare videtur, et Reiskius expunxit de auctoritate Par. 1. Aug. 1. Bav. Quod licet et Augerio placeat, imitari nolui idcirco, quod vi intendendi, non copulandi, acceptæ particulæ ratio constat. *Chabrias etsi sæpe exercitum Vestrum duxit, tamen ne unius quidem filius per eum orbis factus est.* Occurrit certe καὶ εἶς, vel unus, quod accedente negativa quid aliud est, nisi *ne unus quidem?* Quanquam an ita frequentetur forma, καὶ οὐδεις, nunc non præstarim, quam certa illius exempla non succurrant. Notarunt sibi fortasse diligentiores. F. A. WOLF.

Ὡς ἀληθῶς ἔμοιγε φαίνεται] Wolfius

hunc locum interpretatur juxta suam punctuationem: *ὡς ἀληθῶς ἔμοιγε φαίνεται βεβαίως, etc.* An hoc est Demosthenicum? Tu judica. Porro nonnulli Codd. habent pro ἐγένετο, εἶναι. Quibus ducibus, delenda est Parenthesis, et φαίνεται (vel potius ἐφαίνετο) construendum est cum εἶναι. Deinde pro πως in hoc loco, Cod. Aug. ὡς, ita ut vocula inutilis ortum videretur habere ex fine præcedentis. Quod verum esse arbitror. TAYLOR. Egregie textum depravat scriptura, quam Taylorus, e librorum quorundam vestigiis erutam, vulgata præfert: *οὕτω γὰρ, ὡς ἀ. ε. ἐφαίνετο βεβαίως ἐκεῖνος εἶναι φιλόπολις.* Ubi simul hoc mirum, quod ab illo vocula πως post βεβαίως tanquam inutilis proscribitur. Quoties hæcce enclitica sic adverbis juncta in Atticis occurrit! Fortasse delusit virum optimum editio Wolfii, male verba dispungens. Nostri: *Er war so ganz (so aus festen Grundsätzen) Patriot etc. (he was so entirely (in my own opinion on sound principles) a patriot &c.)* F. A. WOLF.

Ἵπὲρ ὑμῶν ἐχρῆτο τούτῳ] H. e. τῷ ἀσφαλεστάτῳ. Vestra quidem causa hac summa cautione utebatur. Ita de Agesilao Xenophon Hellen. IV. 3. 19. Ἐνταῦθα δὲ ἀνδρείῳ μὲν ἔξεστω εἰπεῖν ἀναμφισβητήτως· οὐ μὲντοι εἴλετό γε τὰ ἀσφαλέςτατα κ. τ. λ. Quem ad locum conf. Plutarch. in Pelop. p. 278. IDEM.

Ἐπειδὴ τὸ καθ' αὐτὸν etc.] Forte ἐπειδὴ τότε. Verti: *cum suum cornu periclitaretur.* Sed ὑμῶν ὅποτε ἠγοῖτο et ἐπειδὴ καθ' αὐτὸν (τὸ καθ' αὐτὸν elegantissimi pleonasmō articuli) ἐτάχθη κινδυνεύειν, videntur opponi inter sese: ut dicat, eum fuisse στρατηγὸν μὲν ἀσφαλεῶς, στρατιώτην δὲ ἀφειδῶ καὶ θρασύν. Quare veritas licebit: *Cum per*

παρεΐδε, καὶ μᾶλλον εἶλετο μὴ ζῆν, ἢ καταισχύσαι τὰς παρ' ὑμῶν ὑπαρχούσας αὐτῷ τιμὰς. Εἶτα ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκεῖνος ᾤετο δεῖν ἀποθνήσκειν ἢ νικᾶν, ταῦθ' ἡμεῖς ἀφελώμεθα τὸν υἱὸν αὐτοῦ; Καὶ τί φήσομεν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! ὅταν τὰ μὲν τρόπαια ἐστήκη δῆλα πᾶσιν ἀνθρώποις, ἀ ὑπὲρ ὑμῶν στρατηγῶν ἐκεῖνος ἐστήσει· τῶν δ' ἐπὶ τούτοις δωρεῶν ἀφρημένον τι φαίνεται; Οὐ σκέψεσθε, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! καὶ λογιεῖσθε, ὅτι νῦν οὐχ ὁ νόμος κρίνεται, πότερόν ἐστιν ἐπιτήδειος, ἢ οὐ· ἀλλ' ὑμεῖς δοκιμάζεσθε, εἴτ' ¹ ἐπιτήδειοι πάσχειν ἐστὲ εὐ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον, εἴτε μὴ; Λάβε δὴ καὶ τὸ Χαβρία ψήφισμα ² ψφισθέν! — Ὅρα δὴ καὶ σκόπει· δεῖ γὰρ αὐτὸ ἐνταῦθα εἶναι πού — — —

¹ ἐπιτήδειοί ἐστε πάσχειν R.

² ψφισθέν ψήφισμα R.

se pugnaudum ei esset, vel, jam non Imperator, sed Miles, in acie mortem etc. Vide vitam Chabrie apud Æmiliam Probum. Nannius: In vestris periculis se cautum, in suis se admodum securum præbebat, adeo ut etc. Aliquanto putabam, pro ἐτάχθη legendum ἐδοκι, cum suum cornu periclitari videretur. Sed minus placet. WOLF. Wolfius pessime conjicit ἐπειδὴ τότε. Τὸ καὶ αὐτὸν scil. μέρος est quantum in eo situm est, quod ad eum pertinet, pro virili, per se, sine aliis. Itaque vertes: Sua autem causa, quum per se in loco periculoso ci decertandum esset, cautionem illam miles neglexit etc. F. A. WOLF.

Ἵπὲρ ὑμῶν στρατηγῶν ἐκεῖνος ἐστήσει] Construendæ sunt voces ὑπὲρ ὑμῶν ἐστήσει, non ὑπὲρ ὑμῶν στρατηγῶν, cum Wolfio, στρατηγῶν est, ὁπότε ἠγοῖτο, ut paulo ante dixerat: ὑπὲρ ὑμῶν, ὁπότε ἠγοῖτο, ἐχρήστο τούτων. de quo loco dixi supra ad §. 17. med. MARKLAND.

Ἄ ὑπὲρ ὑμῶν στρατηγῶν ἐκεῖνος ἐστήσει] Τρόπαια, quæ statuit tum, quum imperator erat Vestri exercitus, ad Verbum, Vestro nomine, Vestra auctoritate. Ἐστρατήγησε γὰρ ὁ Χαβρίας καὶ ὑπὲρ ἄλλων τιῶν, ὑπὲρ Κυπρίων καὶ Αἰγυπτίων. Sed illic ab eo parta tropæa nihil huc pertinent. Isocrat. de Conone Paneg. c. 41. Ἵπὲρ τῆς Ἀσίας στρατηγήσας τὴν Λακεδαιμονίων ἀρχὴν κατέλυσεν. Notanda hæc vis particulæ ὑπὲρ, ejus immemor Marklandus sic verba connectit, ἀ ὑπὲρ ὑμῶν ἐστήσει, quæ Vestrum in commodum statuit. Ipsam structuram non reprehendo, στήσαι τρόπαια ὑπὲρ τίνος, eamque adeo memini me in Oratoribus legisse. Verum sic verba am-

bigue trajecta essent. F. A. WOLF.

Οὐ σκέψεσθε καὶ λογιεῖσθε] Considerate Vobiscum et reputate. Nam est illud pro imperativo. Conf. ad Platon. Sympos. II. 11. Proxima redde: Non jam de lege judicium est, utrum illa utilis sit, an minus, sed de Vobis, utrum digni in posterum beneficiis sitis, necne sitis. Repetitur non sine gravitate ἐπιτήδειος in altero membro. Proprie enim et solenniter dicitur νόμος ἐπιτήδειος, lex bona, civitati utilis, ideoque jubenda. Ceterum nescio an in voc. δοκιμάζεσθε Atticus auditor cogitarit δοκιμασίαν, qualis fere candidatis apud Athenienses subeunda erat, quæ ipsa habebat speciem κρίσεως. IDEM.

Πάσχειν ἐστὲ εὐ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον] Trajectio est, eujusmodi innumera sunt apud utriusque linguae auctores optimos, et, ni fallor, apud Atticos maxime, etiam multo liberiores. Quarum ego causam modo in negligentia quadam sermonis, sæpius in numeris oratoriis, aut simili in re, querendam arbitror. Aug. 1. tamen invertit, ἐστε πάσχειν, posteaque, τὸ Χαβρία ψφισθέν ψήφισμα. Utrumque intrusit Reisk. contra fidem ceterorum codd. omnium. IDEM.

Ὅρα δὴ καὶ σκόπει· δεῖ γὰρ αὐτὸ ἐνταῦθα εἶναι πού] Leguntur hæc verba apud Suidam in voc. δεῖα, sed nuda hodie et elapsis iis, quæ Lexicographus adscripserat. Ibi, opinor, notarat figuram αὐτοσχεδίου, quæ Orator nunc utitur. Nam Orationes, quot ex antiquitate supersunt, quamvis pleræque omnes post demum sint literis perscriptæ, quam publice habitæ essent, occurrunt tamen in iis loci artificiose sic

ἰθ'. Ἐγὼ δ' ἔτι τοῦτ' εἰπεῖν ὑπὲρ Χαβρίου βούλομαι. Ὑμεῖς, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! τιμῶντές ποτε Ἴφικράτην, οὐ μόνον αὐτὸν ἐτιμῆσατε, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκεῖνον, Στράβακα καὶ Πολύστρατον. Καὶ πάλιν Τιμοθέω διδόντες τὴν δωρεάν, δι' ἐκεῖνον ἐδώκατε καὶ Κλεάρχῳ καὶ τισὶν ἄλλοις¹ πολιτείαν. Χαβρίας δ' αὐτὸς ἐτιμῆθη παρ' ὑμῖν μόνος.

¹ τὴν πολιτείαν τ.

commentati, ut in rem presentem adducti non legere videamur elaborata, sed audire ex tempore fusa. Ita Demosthenes h. l. scribam nobis ob oculos ponit cunctantem et psephisma requirentem, quem jubet circumspicere curatius; mox ut homini spatium ad quaerendum det, simulans se quod in solum, ut dicunt, loqui velle, ad novum enthymema in Leptinem accingitur. Simile quid reperitur in notabili loco Nostri de fals. leg. p. 407. ed. R., ubi, si quando proposito aliena legere lubebit, legas Reiskium in Not. ad l. c. Demosthenis hunc quoque modum imitator Romanus, non magnopere ille de verbis singulis aut sententiis exprimendis sollicitus; sed artem universam Graeci exempli aemulatus, hunc ergo modum Cicero transtulit in Verrinam IV. 3. hoc est, in eam Orationem, quam scriptam tantum scimus esse, non habitam. Ibi quum dixit, *Canephora ipsae vocabantur*, statim auditorem aliquem de nomine artificis interrogare se simulans, quasi ipse talis rei rudis, addit: *Sed earum artificem quem? quemnam?* Tum parvo intervallo: *Recte admones; Polycletem esse dicebant.* Quae ultima verba sic efferuntur, ut nomen artificis Oratori ab aliquo ex corona suggestum videatur. Jam ex tribus his locis puto cognosci posse, cur ita antiqui fecerint, quum consulto fecisse appareat. Nimirum sicut poetae scenici fabulas suas ita faciunt, ut etiam in cubiculo lectae nos mente animoque in scenam abripiant: eodem plane modo illi, quorum scena erat forum et judicia, ita nativum colorem quandam et gratiam putarunt orationibus scriptis accedere, si habitis essent simillimae; qua arte lector sibi e cubiculo suo videretur in solem et pulverem translatus. Simul non dubium est, hanc speciem extemporalitatis ἀξιώπιστον ποιῆν λόγον, quod ab h. l. observat Aristid. in Arte p. 467. Ad Ciceronis locum conf. Quinctil. IX. 2. 61. IDEM.

ἰθ'. Τιμῶντές ποτε Ἴφικράτην —] Scilicet Iphicratem donarunt statua aenea, victu Prytanei, aliis praemiis, teste Demosth. in Aristocr. p. 663. ed. R. Quocum conf.

Æschinem in Ctesiph. §. 4'. ubi etiam similitum honorum Timothei meminit, et rerum, quae suos utrique meruerant. Ἐπερώτησον τοὺς δικαστὰς, inquit ille Demostheni, coronam affectanti, εἰ ἐγγίνασκον Χαβρίαν, καὶ Ἴφικράτην, καὶ Τιμόθεον, καὶ πυθῶν παρ' αὐτῶν, διὰ τί τὰς δωρεὰς αὐτοῖς ἔδωσαν, καὶ τὰς εἰκόνας ἔστησαν ἅπαντες γὰρ ἅμα σοι ἀποκρινοῦνται, ὅτι Χαβρία μὲν διὰ τὴν περὶ Νάξου ναυμαχίαν, Ἴφικράτης δὲ, ὅτι τὴν μόραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινε (v. locc. laudd. a Lambin. ad Cornel. Nep. Iphicratem et Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 712.) Τιμοθέω δὲ, διὰ τὸν περίπλου τὸν εἰς Κέρυραν, His conf. loca, quae designant Muret. Var. Lectt. VIII. 22. et Taylorus ad Lysiae Fragm. p. 18. seqq. IDEM.

Στράβακα καὶ Πολύστρατον] Posteriorem una cum Chabria et Iphicrate ducem fuisse conducticii exercitus (τοῦ ξενικοῦ ἐν Κορίνθῳ. Conf. Aristoph. Plut. 173. ibique Schol. et Harpoer. hh. vv.) novimus ex Philipp. I. §. 8'. Quo loco Didymus quum temere poneret Πολύστρατος, non videtur is nostrae Orat. meminisse. Vid. Harpocrat. v. Πολύστρατος ibique Maussac. et cf. Apsin. p. 704. Post Mausacum tamen eidem loco emendando operam dederunt Tourrellius et Lucchesinus. Sed illius quidem correctio, Καλλίστρατος, fluxit e notula Wolfii, quae diversa bella confundit, Corinthium et Bæotium. Prior et ipse de commendatione Iphicratis ornatus, Strabax, videri potest Iphicratis in eodem bello adjutor fuisse. Hominem aliquanto melius nossemus, nisi manci hodie essent Harpocratio et Suidas, qui ipse jam olim mutilo exemplo Harpocratonis usus videri debet. Clearchum suspicatur Reiskius eundem esse, qui Heracleæ, Pontica urbe, tyrannus fuerit ab Olymp. 104. 1. ad Olymp. 106. 4. auctore Diodoro XV. 81. et XVI. 36. Mihi in homine, aliunde ignoto, nec ulla re hic nobis notato, conjectura abstinendum videtur. IDEM.

Χαβρίας δ' αὐτὸς ἐτιμῆθη παρ' ὑμῖν μόνος] Per se αὐτὸς est μόνος, ab aliis se junctus. Vid. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 230.

483 Εἰ δὴ τότε, ὅτε εὐρίσκετο τὴν δωρεάν, ἤξιώσεν ὑμᾶς, ὡς περ δι' Ἰφικράτην καὶ Τιμόθεον εὖ τινὰς πεπωοίκατε, οὕτω καὶ δι' ¹ αὐτὸν εὖ ποιῆσαι τούτων τινὰς τῶν εὐρημέων τὴν ἀτέλειαν, οὓς νῦν οὔτοι μεμφόμενοι πάντας ἀφαιρεῖσθαι ² κελεύουσιν· ὁμοίως οὐκ ἂν ἐδώκατε ταύτην αὐτῷ τὴν χάριν; ἔγωγε ἠγοῦμαι. Εἴθ' οἷς δι' ἐκεῖνον ἂν ³ τότε ἐδώκατε τὴν δωρεάν, διὰ τούτους νῦν αὐτὸν ἐκεῖνον ἀφαιρήσεσθε τὴν ἀτέλειαν; ἀλλ' ἄλογον. Οὐδὲ γὰρ ὑμῖν ἀρμόττει δοκεῖν παρὰ μὲν τὰς εὐεργεσίας οὕτω προχείρως ἔχειν, ὥστε μὴ μόνον αὐτοὺς τοὺς εὐεργέτας τιμᾶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκεῖνων φίλους· ἐπειδὴν δὲ χρόνος διέελθη βραχύς, καὶ ὅσα αὐτοῖς δεδώκατε, ταῦτα ἀφαιρεῖσθαι. —

ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΧΑΒΡΙΟΥ ΤΙΜΩΝ.

Οὓς μὲν τοίνυν ἀδικήσετε, εἰ μὴ λύσετε τὸν νόμον, πρὸς

¹ αὐτὸν R.

² κελεύουσιν ὁμοίως, οὐκ R.

³ Deest τότε. T.

⁴ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ T.

Sed nonnunquam utraque vox conjungitur, praesertim quum vim quandam sententia habet. Exempla dabit Abresch. in Thucyd. T. II. p. 223. Frequentius Latine juncta leguntur unus et solus. IDEM.

Πάντας ἀφαιρεῖσθαι κελεύουσιν ὁμοίως] Haec copulavit Reisk., ne indicio quidem ad lectorem facto. An ita jungi voluit πάντας et ὁμοίως? Quod alibi quidem sit, in Nostro quoque de Cor. §. 4. ubi ineptit Tayl. Quidquid voluit ille, si quid omnino voluit, nunc verbum ὁμοίως sententiae ipsius claro tenore ad sequentia trahitur. Nec aliter edd. ceteræ, etiam Ben. Verius ille v. 6. de monitu Taylori ante ἐδώκατε inserit τότε, quod desit in impressis plerisque. Id primum commendatur a proximo νῦν, tum a libris. IDEM.

Εἴθ' οἷς δι' ἐκεῖνον ἂν τότε ἐδώκατε] Lege. WOLF. Codd. Obsop. Vindob. Ital. Regg. a. e. [Aug. 1. Marg. Vin.] ἂν τότε ἐδώκατε, particula addita non prorsus otiosa. οἷς δι' ἐκεῖνον ἂν τότε ἐδώκατε τὴν δωρεάν, διὰ τούτους νῦν αὐτὸν ἐκεῖνον ἀφαιρήσεσθε. TAYLOR.

Ἀρμόττει δοκεῖν] Ἀρμόττειν δοκεῖ; non deteriore sensu, Vindob. Lindenbrog. et Felician. MSS. etiam Mabut. ἀρμόττειν etiam Obsop. et Ven. IDEM. Nemini

præfecto præter Taylorum placeat lectio, ἀρμόττειν δοκεῖ, ex Lind. Vind. et MSS. Felic. aliisque. Mera est corruptio. In proximis manifesta vis particulae παρὰ de tempore, quod praesens vocant. Opponunt inter se, παρὰ τὰς εὐεργεσίας, atque ἐπειδὴν χρόνος διέελθη βραχύς. F. A. WOLF.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ etc.] Lege ΨΗΦΙΣΜΑ. supra §. ἰθ. fin. λάβε δὴ καὶ τὸ Χαβρία ψήφισμα ψηφισθέν. vide et quæ ibi sequuntur: unde patet, de uno psephismate, non pluribus, agi. MARKLAND.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΧΑΒΡΙΟΥ ΤΙΜΩΝ] Resposui cum Reiskio ΨΗΦΙΣΜΑ pro vulgato, ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ. Correctionem ante illum fecerat Marklandus ex §. ἰθ., ubi clare est unum psephisma, non plura. Accedit correctioni auctoritas quædam a Bav., qui habet ψήφισμα Χαβρίου τιμῶν. Nec ego sine auctore textum mutassem, memor eorum, quæ scripsi in §. ἰα. fin. Honores, Chabrie a Populo decreti, quantum quidem liquet, fuerunt statua in foro posita, et hæc immunitatis donatio, fortasse alia plura. Statuæ in transitu meminit Æschin. in Ctesiph. §. 4. Conf. Diodor. XV. 33. et Nepos. c. 1. Dederunt autem eos honores Chabrie adhuc vivo, quod præter Nepotem l. c. Noster docet §. ἰθ. Εἴτα ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκεῖνος κ. τ. λ. F. A. WOLF.

πολλοῖς ἄλλοις, ¹ οἷς ἀκηκόατε, εἰσὶν οὗτοι, ὧ ἄνδρες δικασταί! σκοπεῖτε δὲ καὶ λογίσασθε παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, εἴ τινες τούτων τῶν τετελευτηκότων λάβωιεν τρόπῳ τινὶ τοῦ νυνὶ γιγνομένου πρᾶγματος αἰσθησιν, ² ὡς ἂν εἰκότως ἀγανακτήσειαν! Εἰ γὰρ ὧν ἔργῳ πεποίηκεν ἕκαστος αὐτῶν ὑμᾶς εὖ, τούτων ἐκ λόγου κρίσις γίγνεται, καὶ τὰ καλῶς πραχθέντα ὑπ' ἐκείνων, ἂν ὑφ' ἡμῶν μὴ καλῶς ῥηθῆ τῷ λόγῳ, μάτην τοῖς ³ πονήσασιν εἴργασται, πῶς οὐ δεινὰ πάσχουσιν;

κ'. Ἴνα τοίνυν εἰδῆτε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! ὅτι ὡς ἀλη-

¹ οἷς *οὐκ ἀκηκόατε R.

² πῶς R.

³ ποιήσασιν R.

Οἷς ἀκηκόατε] Male Wolfias: *praeter alia multa, quae audivistis. Cum debuit esse in genere masculino, πρὸς πολλοῖς ἄλλοις εἰσὶν οὗτοι.* Codd. Aug. et Ital. οὖς ἀκηκόατε. Quam lectionem tametsi improbem, dubium tamen non est, quo sensu hic locus olim intelligebatur. Versio Italica: *Oltre a molti altri, che udito havete, sono questi.* Nannius: *Tales sunt isti, praeter alios complures, quos injuria afficitis, nisi etc.* TAYLOR.

Οἷς ἀκηκόατε] Non dubitem, a Phormione oratore. Nisi quis πολλοὺς ἄλλους accipere malit de exteris, Corinthiis, Thasiis, Byzantiis, de quibus ante; ut ita distinguantur a civibus, Conone et Chabria. Sed illud probabilius. Etsi Demosthenem miror hic verborum tam parcum, qui ne unum quidem adverbium, πρῶτερον aut simile aliquid, addiderit. Ital. et Aug. 1. dant οὖς ἀκηκόατε, in quo videri potest latere οἷς οὐκ ἀκηκόατε, quod in textum adscivit Reisk. Non male. Conf. tamen §. α'. med. et §. λβ'. F. A. WOLF. Vid. D'Orville ad Charit. Aphrod. V. x. 96. 15.

Εἴ τινες τούτων τῶν τετελευτηκότων —] Plato Menex. c. 21. Εἴτις ἐστὶ τοῖς τετελευτηκόσιν αἰσθησις τῶν ζῶντων κ. τ. λ. Lyeurg. in Leocr. p. 231. Εἴτις ἐστὶν αἰσθησις τοῖς ἐκεῖ περὶ τῶν ἐνθάδε γινομένων. Cicero Philipp. IX. 6. *Mihi autem recordanti Ser. Sulpicii multos in nostra familiaritate sermones, gratior illi videtur, si quis est sensus in morte etc.* Sic antiquitas saepe manibus sensum tribuit et cognitionem quandam rerum terrestrium. F. A. WOLF.

Ὡς ἂν εἰκότως] MSS. Ald. Codd. item Reg. e. et Aug. πῶς ἂν εἰκότως. Ital. etiam et Bodl. eodem sensu, sed Interrogative, πῶς οὐκ ἂν εἰκότως ἀγανακτήσειαν;

Recte hoc. Sic Lysias c. Philonem: *πῶς οὐκ ἂν εἰκότως ὑπὸ πάντων ὑμῶν μισοῖτο;* TAYLOR. Πῶς οὐκ ἂν εἰκότως ἀγανακτήσειαν, interrogative: *nonne merito indignarentur?* Per se non inepte, at inepte propter juncturam verborum, σκοπεῖτε καὶ λογίσασθε. Fortasse idem sibi volebant librarii, qui dederunt πῶς ἂν εἰκότως, nisi pro sua doctrina putarunt, πῶς vim habere τοῦ ὡς. Quem solæcismum recepit Reisk. F. A. WOLF. Imo πῶς ἂν. AUGER.

Μάτην τοῖς πονήσασιν εἴργασται] In uno Par. 5. legitur ποιήσασιν. Nihil de tali mendo, nec de tot similibus dicerem, absque Lipsiensi editore esset, qui nobis incredibili levitate pessimas quasque diobolarium codicum scripturas, ubique cum cura indagatas, obtusit. Nunc quidem tuetur se istis, ὧν ἔργῳ πεποίηκεν ἕκαστος αὐτῶν ὑμᾶς εὖ. At ista nihil huc quidquam faciunt. Jam nunc Orator queritur, illorum *operam*, τὸν πόνον, si laude merita factorum fraudarentur, frustra *effusam* videri. Et ita frequenter dicitur absolute *ωνοεῖν*. Acute eum judicare putarem, qui, si omnes libri dedissent ποιήσασιν, vulgatum rescriberet. Nunc quum contra sit, equid pretii erit ei, qui primus bonas lectiones e textu expellit? F. A. WOLF.

κ'. Ἴνα τοίνυν εἰδῆτε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι!] Sequitur hinc Orationis pars altera, quæ in locum legis Leptineæ hactenus oppugnatae novam surrogat; qua de re diximus in Prolegomm. Ἐπὶ πᾶσι δικαίοις verte, *convenienter summa æquitati*, proprie, *conditionibus æquissimis.* Eodem modo Æschin. in Ctesiph. §. νς'. Ὁ λογισμὸς ἐστὶν ἐπὶ πᾶσι δικαίοις. Ubi vana est conjectura Toupii, a Taylora probata, ἐπὶ πᾶσι δικαίοις. Ad extremum periodi est in Aug.

Θῶς ἐπὶ πᾶσι δικαίοις ποιούμεθα τοὺς λόγους πάντας, ὅσους λέγομεν πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐδέν ἐστ' ὅ τι τοῦ παρακρούσασθαι καὶ φενακίσαι λέγεται παρ' ἡμῶν εἴνεκα· ἀναγνώσεται τὸν νόμον ὑμῶν, ὃν παρεισφέρομεν γράψαντες ἀντὶ τοῦδε, ὃν οὐκ¹ ἐπιτήδειον εἶναι φάμεν. Γνώσεσθε γὰρ ἐκ τούτου πρόνοιάν τινα ἔχοντας ἡμᾶς, καὶ ὅπως ὑμεῖς μηδὲν αἰσχρὸν ποιῆσαι δόξετε, καὶ ὅπως, εἴ τινα τις καταμέμφεται τῶν εὐρημένων τὰς δάρεάς, ἀν' δίκαιον ἢ, κρίνας παρ' ὑμῶν, ἀφαιρήσεται, καὶ ὅπως, οὐς οὐδεὶς ἀν' ἀντίποι μὴ² οὐ δεῖν ἔχειν, ἔξουσι τὰ δοθέντα. Καὶ τούτων³ πάντων

¹ ἐπιτήδειον φάμεν εἶναι. R.

² οὐδὲ T.

³ Deest πάντων. T.

1. ἐπιτήδειον φάμεν εἶναι. Igitur sic dedit Reisk. IDEM.

Ἀναγνώσεται τὸν νόμον ὑμῶν, ὃν παρεισφέρομεν γράψαντες ἀντὶ τοῦδε] Ferre ad populum Graeci eisφέρειν dicunt, quasi afferre in medium. Nam ferre ad populum legislator tum dicitur, cum legem in medium profert, unde legislator dicitur: atque hinc παρεισφέρειν legem legi contrariam ferre, quod tum dicebatur, quum legem aliquam abrogari volebant, ut hoc loco, ubi multa de ferendis legibus dicit. Budæus in Pandect. Ex edit. HERVAG.

Κρίνας παρ' ὑμῶν] Usitata sunt κρίνας et κρίσις de accusatore. Docuit hoc Taylor ad Lyeurg. in Leocr. p. 137. et dudum autea Muretus Var. Lectt. XIX. 16. id ageus, ut eodem modo Lat. *judicare* poni ostendat e Liv. XXVI. 3. Sed ibi vid. Duker. F. A. WOLF.

Καὶ ὅπως, οὐς οὐδεὶς ἀν' ἀντίποι μὴ οὐ δεῖν ἔχειν ἔξουσίαν τὰ δοθέντα] Μη οὐ δεῖν, (scilicet ἀφαιρῆσθαι) ἔχειν εἰσάητε τὰ δοθέντα. WOLF. Subjungam Interpretationem Wolfii, ut videat Lector, quantum interstiti inter eam et textum. Tum, ut potestas immunitatis concedendæ vestra sit, quod æquum esse nemo negavit: [negabit olim rectius legebatur] tum, ut bene meriti suis præmiis secure fruantur. Nescio, an Codd. inconstantia tantam interpretandi licentiam ei subjecerit. Nonnulli enim habent: ὅπως οὐδεὶς ἀν' ἀντίποι, ut Man. Ven. Vindob. Ital. Reg. a. siue cūs. Aldus deinde μη οὐ δεῖν ἔχειν ἔξουσίαν τὰ δοθέντα. et Ven. μη οὐ δεῖν ἔχειν τοὺς ἀξιόους τὰ δοθέντα. Etiam Vind. dat μη οὐ δεῖν ἔχειν. Confer hunc locum cum simili, qui occurrit §. κβ. med. Recte hæc, ut cætera fere omnia, Interpres Italicus: *E che u coloro, u' quali niuno potrà opporre che non meritino, siano loro la-*

sciati [i premi]. TAYLOR. Forte μὴ οὐχὶ δεῖν ἔχειν ut §. δ. οὐδ' αὐτὸς οὗτος ἀντίποι ἀν' μὴ οὐχὶ καλῶς ἔχειν. Verius tamen mihi videtur μὴ οὐ δεῖν ἔχειν, ita ut syllaba δὲ in οὐδὲ nihil sit, nisi repetitio literarum sequentium in voce δεῖν, a Scriba. MANGLAND. Confudit hæc Wolfius interpretando: Tum, &c. Etsi edendo ille non recedit a lectione ea, quam nos, Reiskium secuti, e Ben. repetimus. Videndum tamen, ne ista talis varietas gravius aliquod mendum occulat, aut integra sententia desit, his vel similibus concepta verbis: καὶ ὅπως ὑμεῖς ἔξουσίαν ἔχετε δοῦναι τὰ ὑμῶν. Omissioni causam præbere potuit sæpe repetitum καὶ ὅπως, aut similitudo sonorum in ὅπως ὑμεῖς et ὅπως οὐδεὶς, apud librariorum nimirum, oculis auribusve cogitantes, ut fere solebant. Ac sententia, quam modo posui, non solum alibi a Nostro diligenter inculcatur, uti §. α. et κβ. med. sed et talis est, quam hoc maxime loco prope necessariam dixeris. Neque ea satis exprimitur illis: ὅπως ὑμεῖς μηδὲν αἰσχρὸν ποιῆσαι δόξετε. F. A. WOLF.

Καὶ τ. ο. ε. κ. ο. η.] Ita edendum curavi ex Editt. Felician. Manut. et Morel. Aliter legebatur: καὶ τούτων οὐδὲν ἐστ' ἡμέτερον καινὸν οὐδ' εὐρημα, nulla fere vel gratia vel sensu. Aristides pag. 446. Vol. II. Edit. Jebb. καὶ τούτων οὐδὲν καινὸν οὐδὲ εὐρημα ἐμὸν· ἀλλὰ et cætera, quæ hic sequuntur. Plerique etiam Codd. hic habent καὶ τούτων πάντων, ut Aug. Vindob. Ven. Lindenbrog. Codd. Regii Parisienses, et Editio Aldina. TAYLOR. Καὶ τούτων πάντων οὐδὲν ἐστὶ καινὸν οὐδ' ἡμέτερον εὐρημα. Habes scripturam Ben. et Reisk. Aliorum errores recensere non est tanti, nec etiam Aristidis Art. p. 446. Qui quum plerumque sola memoria fre-

οὐδὲν ἔστι καινόν, οὐδ' ἡμέτερον εὐρημα· ἀλλ' ὁ παλαιός, ὃν οὗτος παρέβη, νόμος οὕτω κελεύει νομοθετεῖν· γράφεισθαι μὲν, ἂν τίς τινα τῶν ὑπαρχόντων νόμων μὴ καλῶς ἔχειν ἠγῆται, παρειςφέρειν δὲ ¹ αὐτὸν ἄλλον, ὃν ἂν τιθῆ, λύων ἐκεῖνον, ὑμᾶς δὲ ἀκούσαντας ἐλέσθαι τὸν κρείττω. Οὐ γὰρ ὤετο δεῖν ὁ Σόλων, ὁ τοῦτον τὸν τρόπον προστάξας νομοθετεῖν, τοὺς μὲν δεσμοθέτας, τοὺς ἐπὶ τοὺς νόμους κληρουμένους, δις δοκιμασθέντας ἄρχειν, ἔν τε τῇ Βουλῇ, καὶ παρ' ὑμῖν ἐν τῷ δικαστηρίῳ· τοὺς δὲ νόμους αὐτοὺς, καθ' οὓς καὶ τούτοις ἄρχειν, καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις πολιτεύεσθαι ² προσήκει, ἐπὶ καιροῦ τεθέντας ὅπως ³ ἔτυχον, μὴ δοκιμασθέντας

¹ * αὐτὸς R.² προσήκον T³ ἔτυχεν T.

tus scriptorum locos afferat, nec id singulorum verborum causa faciat, auctoritate fero cedere debet bonis codicibus. In hoc genere pluries nuper erravit Zeunius in libris Xenophonteis. F. A. WOLF.

Ἐκεῖνον] Substitui hanc vocem ex Edit. et MSS. ut e. c. Vind. TAYLOR.

Παρειςφέρειν δὲ αὐτὸν ἄλλον, ὃν ἂν τιθῆ, λύων ἐκεῖνον] Nihil video in hac constanti omnium scriptura reprehendum. Infinitivi, γράφεισθαι et παρειςφέρειν, juncti accusativi subjecti αὐτὸν (h. e. cui male habere lex quaedam videtur) pendent ab his, νόμος οὕτω κελεύει νομοθετεῖν. Vox ἐκεῖνον, male elapsa ex edit. Wolfii, pertinet ad νόμον, ὃν ἂν τις ἠγῆται μὴ καλῶς ἔχειν. Et nominandi casum λύων exigit regimen verbi τιθῆ, qui modus construendi admodum solennis. Pro lubitu hic quoque versatur Reiskius, scribens παρειςφέρειν δὲ αὐτὸς, pronomine relato ad participium λύων. An ita forte credidit, verba αὐτὸς παρειςφέρειν vi imperativi accipi posse? Id sane leges sermonis atici non melius ferunt, quam aliam viam structuræ quamcunque. Tantundem tribuendum ejusdem conjecturæ, ὃν ἀντιτιθῆ. Vix bene nunc ἂν abesset, et simplex τιθέναι ipsum quoque sensu τοῦ ἀντιτιθέναι occurrit ῥ. κα. ad fin. F. A. WOLF.

Τοὺς μὲν δεσμοθέτας —] Totum locum sic cape: Solon quum thesmothetas, qui legum causa creantur, post duplicem demum δοκιμασίαν voluerit inire magistratum, (ἀρχῆν.) Solon igitur multo minus ipsas leges, ad quatum præscriptum et illos suo munere fungi, et reliquos omnes Rempubl. administrare oportet, temere ac fortuito

latas, sine ulla δοκιμασία recipiendas censere potuit. Lyeurgus ap. Harpocrat.

v. δοκιμασθεῖς: Τρεῖς δοκιμασίαι κατὰ τὸν νόμον γίνονται· μία μὲν, ἣν οἱ ἐνέα ἀρχόντες δοκιμάζονται· ἑτέρα δὲ, ἣν οἱ ῥήτορες· τρίτη δὲ, ἣν οἱ στρατηγοί. Sed de hisce δοκιμασίαις e libris Antiquitatum nota omnia. Ἐπὶ καιροῦ, quod proprie est, quando cuique commodum videtur, definitur per adjecta, ὅπως ἔτυχον. Utrunque postea verbis commutatis sic effertur, ὅταν τις βούληται, καὶ ὃν ἂν τύχη τρόπον. IDEM.

Ἐν τε τῇ Βουλῇ] Nisi cujus virtus et in Curia senatorum, et in comitio populi iudicii explorata probataque esset. NANNIUS.

Προσήκει] Obsopæus melius: πολιτεύεσθαι προσήκει, ἐπὶ καιροῦ τεθέντας, ὅπως ἔτυχον. Verbum enim hoc per numeros et personas variatur, ὅπως ἐγὼ ἔτυχον, ὅπως σὺ ἔτυχες, ὅπως ἡμεῖς ἐτύχομεν, ὅπως ἐκεῖνοι ἔτυχον, etc. WOLF. Προσήκει MSS. Felician. Ven. Obsop. Aug. Reg. a. Vindob. προσήκον Edit. Ald. Felician. et Morel. cum Cod. Lindenbrog. Utraque præstabit lectioni receptæ. Medo fortasse rectius, ἐπὶ καιροῦ τεθέντας καὶ ὅπως ἔτυχε. Quo loco ἔτυχον legunt o. fere l. s. (præstantissimi certe) MSS. Felician. Obsop. Ven. Aug. Vindob. Ital. Bodl. Reg. a. TAYLOR. Pro lectione codd. meliorum, προσήκει, variant alii, προσήκον et προσήκην. Posterior Wolfii est, idque contra Taylorum defendit Dorrill. ad Charit. p. 610. [L. VIII. II. 131. 23.] Probabilius defendi ab eo poterat illud, non minus vulgatum, ὅπως ἔτυχς. Sed alteri, quod dedimus, et exquisitior usus favet et libri optimi. F. A. WOLF.

κυρίους εἶναι. Καὶ γὰρ τοὶ τότε μὲν τέως τὸν τρόπον τοῦτον ἐνομοθέτουσι τοῖς μὲν ὑπάρχουσι νόμοις ἐχρῶντο, καινοὺς δ' οὐκ ἐτίθεισαν. Ἐπειδὴ δὲ τῶν πολιτευομένων τινὲς δυνηθέντες, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, κατεσκευάσαν αὐτοῖς ἐξεῖναι νομοθετεῖν, ὅταν τις βούληται, καὶ ὃν ἂν τύχη τρόπον· τοσοῦτοι μὲν οἱ ἐναντίοι σφίσι αὐτοῖς εἰσὶ νόμοι, ὥστε χειροτονεῖτε ὑμεῖς τοὺς διαλέξοντας τοὺς ἐναντίους ἐπὶ πάμπολλυ ἤδη χρόνον, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν μᾶλλον δύναται πέρασ σχεῖν· ψηφισμάτων δ' οὐδοτιοῦν διαφέρουσιν οἱ νόμοι, ἀλλὰ νεώτεροι οἱ νόμοι, κατ' οὓς τὰ ψηφίσματα

Καὶ γὰρ τοὶ] Hic quoque scribendum videtur παρὰ τοὺς, ἴαυε, ut supra §. 15. F. A. MARKLAND. Vid. ad l. c. F. A. Wolfius.

τέως] Plenius Edit. Morel. καὶ γὰρ τοὶ τότε μὲν τέως, ἕως τὸν τρόπον τοῦτον ἐνομοθέτουσι. TAYLOR. Interpolatum, ut opinor, structuræ adjundandæ. Sed restat in ea aliud majus, quod junguntur particula, τότε et τέως. Quas ita junctas quibus exemplis tam patienter ferrent, debuissent nobis editores dicere. Et accedere potest nova dubitatio hæc, quo spectet illud, τὸν τρόπον τοῦτον, quod Wolfius videtur retulisse ad sequentia, Augerius ad antecedentia. Hic interpret simul τέως mutat in ἕως, conjectura bona et facili, modo difficultatem omnem tolleret. Mihi altera ratio placet, ut proxima, τοῖς μὲν — ἐτίθεισαν, contineant τὸν τρόπον τοῦτον. Delendum vero puto τότε, tanquam glossam vocis τέως, scribendumque, καὶ γὰρ τοὶ τέως μὲν τὸν τρόπον τοῦτον. Hæc verto: Ac sane antea (olim, ab initio, prioribus temporibus) in legislatione sic versabantur: legibus recepti contenti erant, novas vero nullas rogabant. Juncturæ defectus neminem offendant. Plato Amatt. p. 135. E. in loco ejusdem figuræ: Τάχ' ἂν ἴσως τοιοῦτόν τι λέγοις καὶ τὸ φιλοσοφεῖν ἀπεργάζεσθαι τοὺς ἐπιτηδεύοντας τοῦτο τὸ ἐπιτηδεύμα· τῶν μὲν πρώτων εἰς ζήνῃσιν περὶ τὰς τέχνας ἐλλείπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι, καὶ οὕτω γίνεσθαι περὶ πάντα ὕψακρὸν τινα ἄνδρα τὸν πεφιλοσοφικότητα. In vertendo loco eandem vim tribui verbo ἐνομοθέτουσι, quæ occurrit Orat. in Timocrat. p. 743. ed. R. et alibi. Illa autem significatio vocis τέως nota est, et hæc structura, qua antecedit τέως μὲν, sequitur ἐπειδὴ δὲ, nihil apud Atticos usitatus. Quare ejus exemplis ponendis supersedeo: alterius juncturæ, τότε τέως, an ullum exemplum sit in emendato scriptore, viderint, qui

temere me dubitare putabunt. F. A. WOLF.

Τότε μὲν τέως] Hic lego: τότε μὲν, ἕως τὸν τρόπον . . . tunc quidem, quamdiu tali modo leges ferebantur. AUGER.

Νομοθετεῖν, ὅταν τις βούληται] Lego: κατεσκευάσαν αὐτοῖς ἐξουσίαν νομοθετεῖν, ὅ, τι ἂν τις βούληται, pro lege statuere quicquid quis vellet. Mox v. pen. distingue: πέρασ σχεῖν ψηφισμάτων δ' οὐδοτιοῦν διαφέρουσιν οἱ νόμοι· ἀλλὰ νεώτεροι οἱ νόμοι etc. hæc enim sensu et serie orationis connectuntur. Recenset Orator incommoda et absurditatem, quæ sequebantur hanc promiscuam legum ferendarum licentiam, quam nonnulli Potentes in Republica nacti fuerant. Hinc, inquit, tot jam Leges inter se contrariæ: hinc nullum jam discrimen inter Leges et Psephismata: immo et nonnulla jam sunt apud vos Psephismata, quæ antiquiora sunt ipsis Legibus, ad quarum præscriptum Psephismata ista fieri debuerant. Quod est absurdum, et ἄνω ποταμῶν. MARKLAND. Miror, quid virum sagacem in vulgata lectione torserit. Hoc scio, emendatione ejus male reddi formulam, ἐπὶ καιρῷ. F. A. WOLF.

Ὡστε χειροτονεῖτε ὑμεῖς] Ubique editur χειροτονεῖτε, et ita plane vertunt Intpp. De tota re quamvis nihil uspiam alibi traditum sciam, nihilominus præsens tempus ita videtur ineptum, ut nihil supra. Sequitur enim in præsentī, τὸ πρᾶγμα οὐδὲν μᾶλλον δύναται πέρασ σχεῖν. Scribendum fortasse, ὥστ' ἐχειροτονεῖτε ὑμεῖς. IDEM.

Ἀλλὰ νεώτεροι etc.] Longe aliter hæc Nannius. Immo recentiores leges, quæ modum rationemque faciendis decretis præscribunt, et ipsæ quoque ex numero sunt decretorum. Hujus loci sensus mihi perspicuus et facilis esse videtur. Ex tanta libidine et impunitate leges novas condendi, non solum id mali oritur, ut in

δεῖ γράφεσθαι, τῶν ψηφισμάτων αὐτῶν ὑμῖν εἰσίν. Ἴν' οὖν μὴ λόγον λέγω μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν νόμον αὐτὸν, ὃν φημι, δεῖξω. Λάβε μοι τὸν νόμον, καθ' ὃν ἦσαν οἱ πρότερον νομοδέται. Λέγε!

ΝΟΜΟΣ.

καὶ Συνίετε, καθ' ὃν τρόπον, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! ὁ Σό-

¹ ἔνομοδέτησαν R.

Tabulis publicis leges legibus contrarie reperiuntur: (ποσούτοι μὲν οἱ ἐναντίοι — πῆρας σχεῖν) verum etiam leges, ad quarum præscriptum senatusconsulta scribi debent, ipsis senatusconsultis sunt recentiores. Quæ est altera et longe major absurditas. Interea homo curiosus nimis, qui hanc ultimam periodum eodem animo intellexit, quo nuper Petrum Nannium vidimus, ad oram Exemplaris sui allevit notabile istud lemma: ψηφισμάτων οὐδοτιῶν διαφέρουσιν οἱ νόμοι. Quibus vocibus rursus deletis, ut fieri decet, quod reliquum est, apte et accommode cohærebit. Tu, dum meliorem crism proferas, hæc nostra utere. TAYLOR.

Ψηφισμάτων δ' οὐδοτιῶν — ὑμῖν εἰσίν] De legum novarum super novas subinde acervatarum immensa multitudine Demosthenem queri, apparet. Jam quid sibi velint verba, ψηφισμάτων οὐδοτιῶν διαφέρουσιν οἱ νόμοι, ipsa explicatio docet, quæ additur, hæc: νεώτεροι οἱ νόμοι τῶν ψηφισμάτων ὑμῖν εἰσίν. Scilicet quum Athenis sancitam esset, ut psephismata omnia fierent e præscripto legum receptarum, (τὰ ψηφίσματα γράφεσθαι κατὰ τοὺς νόμους,) unde etiam is obnoxius esset γραφῇ παρανόμων, quod auctore psephisma aliquod legibus contrarium esset factum; Resp. recte dici potuit turbari legibus nimis sæpe novis rogandis, eaque re tolli id ipsum, quod inter psephisma et legem maxime videretur differre (ἐν δὲ ψηφισμάτων μάλιστα οἱ νόμοι διαφέρουσιν.). Atqui hoc illud est, quod, quum psephismata et propter subitas necessitates scriberentur, et essent temporaria, ut, ubi illæ desiissent, neque ipsa diutius valerent, leges in Republ. propter stabiles causas late vim et auctoritatem habebant perpetuam. Tam ergo οὐδοτιῶν διαφέρουσιν οἱ νόμοι ψηφισμάτων, quando adeo frequenter leges novæ roganlur, veteres abrogantur, ut earum imperium non diuturnius sit, quam psephismatum. Hæcine, quæ non ita abdita sunt, non-

nullos, in his Taylorum, videre non potuisse? Magis sobrium se h. l. præstat Reisk. Nec id tamen præcise verum est, populiscita in annum valuisse, nisi inter leges recepta. Vid. Or. in Aristocr. p. 649. ed. R. et Ulpian. ad p. 651. ed. R. Præterea omnia illa a voc. ἔστε usque ad ἀλλὰ νεώτεροι a Viud. absunt, librario haud dubie in errorem abducto eadem duorum versuum clausula, νόμοι. F. A. WOLF.

[Ἴν' οὖν μὴ λόγον —] Post δεῖξω vulgo commate interpungunt, quo sequentia λάβε μοι — faciunt apodosin. Ego aliter distincti, apodosin putans inchoari a particula ἀλλὰ. Reiskius veterem rationem retinet, ac statim ἦσαν mutat in ἐνομοδέτησαν, asterisco præfixo, quo notare solet suo, ut ait, periculo assumta. Emendatio ejusmodi est, ut, si ejus necessitas constaret, omnes profecto acumen mirarentur. At verbum εἶναι non raro cum quadam specie simplicitatis ponitur. Ut in Demosth. Proëm. XIII. p. 1427. ed. R. ad judices: νόμοι, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἐστέ. Hinc nostra vertes: *Cape legem, qua olim tenebantur ii, qui leges rogare vellent.* Itaque nunc quoque asteriscum viri φιλοκρινιστάτου pro obelo accipio. Aliud ejusdem periculum, in Notis prolatum, Augerio potius placet: ἦσαν αἱ πρότερον νομοθεσίαι. [R.]

καὶ Συνίετε καθ' ὃν τρόπον] Demosthenes ille famigeratus Orator, Romanæ eloquentiæ, id est, Ciceronianæ exemplar, ut judicare possunt, qui orationes utriusque non oscitanter legerunt, in ea Oratione quæ πρὸς Δεπτύκην inscribitur, Solonem commemorat inter alia cum legibus suis hoc quoque iustituisse, cum lex aliqua rogatione ad populum ferretur, ut a legislatore primum recitaretur, deinde ut in loco maxime celebri conspicuoque proscriberetur ad tertiam concionem usque (non aliter atque Romæ leges trinundino die promulgari solitas esse Macrobio referente legimus) inde scribæ ut daretur pa-

λων τοὺς νόμους, ὡς καλῶς κελύει: ¹ τιθέναι· πρῶτον μὲν παρ' ὑμῖν, ² τοῖς ὁμωμοκόσι. παρ' οἷσπερ καὶ ³ τὰλλα κυρῶνται, ἔπειτα λύοντα τοὺς ἐναντίους· ἢ εἰς ἣ ὑπερὶ τῶν

¹ τιθέναι; R.

² ἐν τοῖς T. R.

³ τὰ ἄλλα T.

Iam pro concione legenda, ut si quid cuiquam non placeret, id in medium proferret, et si ea tum quoque populo placuisset, ita demum nomothetis daretur postremum exponenda; qui uti eam probassent improbassentve, ita proferretur antiquareturve. Hi autem nomothetae ex iudicium numero deligebantur, ut eam operam populo jurati ipsi navarent. Sed operæ pretium mihi visum est locum ex Oratione ejus Latine ut potero vertere, quo res tota melius intelligi possit. Cum igitur Demosthenes in illo iudicio legem Solonis scribere legendam dedisset (ut tum moris erat in iudiciis factitari, et fuit postea in Romanis) et ille recitasset, ita tum ipse subiecit. Intellexistisne igitur viri Athenienses, quam recte atque ordine leges promulgandas Solon instituerit? Jam primum apud vos et quidem juratos, utpote apud quos alia quoque et constitui, et rata haberi solent, deinde qui legem tulisset antiquæ legi contrariam, hunc abrogandam antiquæ legis causas expromere prius voluit, tum demum suam novamque rogationem proferre in medium hanc cum illa componentem. Hoc ideo, ut una tantum, unoque de negotio lex esset, ne quando vulgus inductum legum contrariorum dissidentia conturbaretur. Ita enim demum legum peritissimam spem praecidi posse ratus est negotium facessendi populari simplicitati, cum æquabilis facultas omnibus esset et legendi et perdiscendi plana et dilucida jura. ἢ εἰς ἣ ὑπερὶ τῶν ἐκάστων νόμους, καὶ μὴ τοὺς ἰδιώτας αὐτὸ τοῦτο ταραττῆ καὶ ποιῆ τῶν ἅπαντας εἰδόντων νόμους ἑλαττον ἔχειν, ἀλλὰ πᾶσιν ἣ ταῦτ' ἀναγῶναι καὶ μαθεῖν ἀπλᾶ καὶ σαφῆ τὰ δίκαια. His Demosthenis verbis satis illa Cicer. congruunt de facilitate perdiscendi juris. Plura vide in Annot. in Pand. Ex edit. HERVAG.

Συνίετε — τιθέναι] Signum interrogandi a Reisk. positum rejeci. Recitatas literas publicas sequitur ubique ἀκούετε, ὁρᾶτε, aut simile quidpiam, nulla interrogatione. Sed ante ὡς καλῶς incisum feci, ut sit, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὡς καλῶς. Notum est enim, in tali conversione sententiæ Græcous ἀσυνδέτως loqui solere. Non audiendus Berglerus ad Alciph. Ep. 30., cui ὡς videtur abundare, ut quum dicitur ὡς ἀληθῶς et similiter. Æschin. in Timarch. §. 6. med. Λέγε τοῦτον τὸν νόμον, ἵνα εἰδῶτε, οἷων ὑμῖν κειμένων νόμων, ὡς καλῶν καὶ

σφαιρῶν κατασκευῆς Τίμαρχου ἐκαστοῦ. Eadem structura Latini utuntur sæpissime. Ex. gr. *Intelligitis, quot locos Demosthenis nuperus editor, qui priorum editionum vitia se correcturum promiserat, quam fæde prius vitaverit!* F. A. WOLF. “Sæpissime, apud Demosthenem præcipue, ὡς tanquam abundans est ante ἀληθῶς. Abundare autem vel hinc apparet: ille in Oratione contra Aristocratem dixit, τοῖς ὡς ἀληθῶς εἰργγίταις, Isocrates autem de Pace ὡς omisso, τοῖς ἀληθῶς συμμάχους καὶ φίλους. Cum aliis etiam adverbis quandoque. Isæus pro Apollodori hered. καὶ (ὑπὸς) μὴ ὡς ἄλλως ποιήσωσι, et ne uliter faciant, quod Plato dixit sine ὡς, in fine Lachetis: ἀφικου οἰκαδε, καὶ μὴ ἄλλως ποιήσης. Demosthenes adversus Leptinem: συνίετε κ. τ. λ. intelligitis, quemadmodum Solon leges recte condere jubet, ubi male Hieron. Wolfius: quo pacto, et quam præclare, cum nulla intercedat copula inter καθ' ὃν τρόπον et ὡς καλῶς, debeatque illud quidem ad κελύει referri, ὡς καλῶς autem ad τιθέναι.” Berglerus ad Alciph. Epist. l. 1. ep. 30. p. 175.

Παρ' ὑμῖν ἐν τοῖς] Vel παρ' ὑμῖν, τοῖς ὁμωμοκόσι, abjecta præpositione, et ita video censere Wolfium. Quæ præcedunt, ita distinguunt: ὁ Σόλων τοὺς νόμους, ὡς καλῶς, κελύει τιθέναι· πρῶτον μὲν, παρ' ὑμῖν, etc. MARKLAND.

Παρ' ὑμῖν, τοῖς ὁμωμοκόσι] Omnes, ἐν τοῖς ὁμωμοκόσι. Prepositionem, Wolfio jam suspectam, omisi de sententia Marklandi et Auger. Offendit hoc maxime, quod statim sequitur παρ' οἷσπερ. Abest etiam ἐν a Bav. Structura autem loci hæc est: πρῶτον μὲν τιθέναι τοὺς νόμους παρ' ὑμῖν—ἔπειτα λύειν. Sed posteriorum verbum scriptor mutavit in participium, cui locum dabat tota sententia suspensa ab illis, κελύει τιθέναι, ubi τινὰ subauditur. Conf. ad §. 4. et §. κς'. De verbis, πρῶτον et ἔπειτα, non de tempore h. l. positus, bene Schol. F. A. WOLF.

ἢ εἰς ἣ ὑπερὶ τῶν ὄντων ἐκάστων νόμους, καὶ μὴ τοὺς ἰδιώτας αὐτὸ τοῦτο ταραττῆ] Ne sit hoc in causa, ut imperiti et populares homines deteriore conditione vivant, quam Oratores qui legum omnium peritiam habuerunt. τῶ ἑλαττον ἔχειν opponitur πλέον φέρεσθαι, quod et πλέον ποιεῖν dicitur, promovere, proficere. Ex edit. HERVAG.

όντων ἐκάστου νόμος, καὶ μὴ τοὺς ἰδιώτας αὐτὸ τοῦτο τα-
ράττη, ¹ καὶ ποιῆ τῶν ἅπαντας εἰδόντων τοὺς νόμους ἔλατ-
τον ἔχειν· ἀλλὰ πᾶσιν ἢ ² ταῦτ' ἀναγνῶναι, καὶ μαθεῖν
ἀπλά καὶ σαφῆ τὰ δίκαια. Καὶ πρὸ τούτων γε ἐπέταξεν
ἐκθεῖναι πρόσθεν τῶν Ἐπωνύμων, καὶ τῷ γραμματεῖ πα-
ραδοῦναι τοῦτον δὲ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναγινώσκειν, ἵνα
ἐκαστος ὑμῶν ἀκούσας πολλὰκις, καὶ κατὰ σχολὴν σκε-
ψάμενος, ἂν ἢ καὶ δίκαια καὶ συμφέροντα, ταῦτα νομο-
θετῆ. Τούτων τοίνυν τοσοῦτων δικαίων ³ ὄντων τὸ πλῆθος,
οὗτοσὶ μὲν οὐδοτιοῦν ἐποίησε Λεωτίνης· οὐδὲ γὰρ ἂν ὑμεῖς
ποτὲ ἐπέισθητε, ὡς ἐγὼ νομίζω, θέσθαι τὸν νόμον· ἡμεῖς
δ', ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! πάντα, καὶ παρεισφέρομεν ⁴ πολ-
λῷ κρείττω, καὶ δικαιοτέρον τούτου νόμον. Γνώσεσθε δὲ

¹ καὶ ποιῆ καὶ τῶν T.² ταῦτὰ R.³ ὄντων δικαίων R.⁴ πολλῷ καὶ κρ. κ. δικ. * τοῦ τούτου R.

Καὶ μὴ τοὺς ἰδιώτας αὐτὸ τοῦτο] Scilicet plures de una re leges adesse. Ἰδιῶται qui sint, declarat oppositio verborum, τῶν ἅπαντας εἰδόντων τοὺς νόμους. In quibus quom legeretur post ποιῆ repetitum καὶ, ejeci id cum Reiskio, auctoritate Par. 1. 5. Viud. Ven. Aug. 1. Bav. Certe si ab Oratore vocula esset, aptiorem locum haberet ante ἅπαντας: vel omnes leges. Mox retinui vulgatum, ταῦτ' ἀναγνῶναι, spreto Reiskiano, ταῦτὰ h. eadem, easdem leges; quanquam mutatio specie sua non caret, et mihi ipsi Orationem primum legenti in mentem venerat. Referrī possunt hæc, ἵνα πᾶσιν ἢ (h. e. ἐξῆ) ταῦτ' ἀναγνῶναι, ad partem legis modo prælectæ, in qua inesse debuit, leges novas oportere publice ac palam omnibus rogari: ut nunc acuenda sint verba, πᾶσιν ἢ, non ea, quæ sequuntur. F. A. WOLF.

καὶ] Deest καὶ post ποιῆ Ald. Ven. Regg. α. ε. et recte. TAYLOR.

Τοσοῦτων δικαίων ὄντων τὸ πλῆθος—] Aug. 1. et Bav. inverso ordine, ὄντων δικαίων, ac deinde πολλῷ καὶ κρείττω. Utrumque arripuit Reiskius, etiam ἀτελεῖ τούτων v. 8. p. 470. ex eodem Aug. Suo vero periculo re-finxit δικαιοτέρον τοῦ τούτου, quod explicat τοῦ νόμου τούτου Λεωτίνου. Ineptè. Rectius vulgata: Substituimus legem æquiorē hac, quam statim audietis, de qua nunc agitur. Æque male idem v. 5. p. seq. corruptit textum scribendo, ταῦτα μὲν ἔστιν, ἂ τοῦ τούτου νόμου, hoc quoque ex aureo Aug. 1. Vid. ad §. 5. et §. 4. fin. F. A. WOLF.

Οὐδὲ γὰρ ἂν ὑμεῖς ποτὲ] Nannius: alio-

quin ista lex nunquam a vobis recepta fuisset. Hinc colligi videatur, legem a populo fuisse sancitam, sic tamen, ut ejus abrogandæ potestas reliqua esset, ut est in argumentò annotatum. Etsi fateor hic τοὺς λόγους καταπαλαίειν τοὺς λόγους, si quis accuratius inquiret. WOLF.

Οὐδὲ γὰρ ἂν ὑμεῖς ποτὲ ἐπέισθητε] Scribitur in aliquot edit. Ulpiani ὑμεῖς τότε ἐπέισθητε, quod, licet bonum, vulgato non prætulerim. Tanto magis Par. 5. scriptura, ὑμεῖς πάποτε ἐπέισθητε, placere debet iis, si qui animum induxerunt, οὐδέποτε nonnisi cum futuro, et οὐδέποτε nonnisi cum præterito jungi, quod præceptum est Brunckii ad Aristoph. Lysistr. 301. Thesm. 32. Eccles. 384., et a multis subinde repetitum. Sed cautius veriusque loquitur Pierson. ad Herodianum p. 461., e quo Grammatico animadversio fluxit. Cf. Schol. Venet. ad Iliad. A. 154. Ut verissimum est, οὐδέποτε nulli temporī nisi præterito apponi solere, id quod rationem habet in ipsa vi voculæ πω, ita loca oratorum et poetarum sunt multa, et quæ, vereor, ut mutata nunquam optimi codices convocati exhibeant, quæ alterum οὐδέποτε clare defendant non tantum cum futuris, sed et cum præteritis constructum, doceantque, pro diverso habitu et colore sententia utrumvis bene dici, et οὐδέποτε εἶδον αὐτὸν, et οὐδέποτε εἶδον αὐτόν. Neque id aliter esse potest per particulam πω, quæ negativis vocibus juncta nihil aliud est quam adhuc. Οὐδέποτε est nunquam, οὐδέποτε nondum nunquam. Ege-

486 ἀκούσαντες. Λάβε καὶ λέγε, πρῶτον μὲν, ἀ τούτου τοῦ νόμου γεγραμμένα, εἶτα, ἅ φαμεν δεῖν ἀντὶ τούτων ἰ τεθῆναι. Λέγε!

² ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΑ ΝΟΜΟΥ.

Ταῦτα μὲν ἐστίν, ³ ἀ τούτου τοῦ νόμου διώκομεν, ὡς οὐκ ἐπιτήδεια. Τὰ δ' ἐφεξῆς λέγε, ἀ τούτων εἶναι βελτίω φαμέν. Προσέχετε, ὦ ἄνδρες δικασταί! τούτοις ⁴ ἀναγνωστικομένοις τὸν νοῦν! Λέγε!

⁵ ΝΟΜΟΣ ΑΝΤΕΙΣΦΕΡΟΜΕΝΟΣ.

¹ Ἐπίσχεσ! Τοῦτο μὲν ἐστίν ἐν τοῖς οὔσι νόμοις κυρίως ὑπάρχον καλόν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! καὶ σαφές, τὰς δωρεάς, ⁶ ἃς ὁ Δῆμος ἔδωκε, κυρίας εἶναι δίκαιον, ὦ Γῆ καὶ Θεοί! Χρῆν τοίνυν Λεπτίνην μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν ⁷ τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε γραψάμενος· νῦν δὲ μαρτυρίαν κατ' ἑαυτοῦ ⁸ καταλείπων, ὅτι

¹ τεθῆναι T.

² ΝΟΜΟΣ. T. R.

³ ἢ * τοῦ τούτου νόμου R.

⁴ ἀναγνωστικομένοις T. R.

⁵ ΝΟΜΟΣ. T. R.

⁶ ἔσας R.

⁷ [τὸν παλαιὸν] R.

⁸ καταλιπὼν R.

nus sit sermo, in quo nonnisi alterutrum exprimi possit. F. A. WOLF.

Τεθῆναι] Rectius omnino τεθῆναι cum Regg. a. β. quibus assentiuntur fere Bodl. et Ital. TAYLOR.

ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΑ ΝΟΜΟΥ] Titulum mutavi, in his lemmatibus editori plus licere ratus, quam alibi. Vulgatum, ΝΟΜΟΣ, fallit legentem, dum facit, ut lex quaedam a scriba statim recitari videatur. Recitare autem ille jubetur primum ea, quæ ad accusationem legis Leptineæ, tanquam vitiose lata, pertinent, deinde Demosthenis legem. Sed interpellatur homo, ne alteram partem uno tenore legat, interjectis verbis: ταῦτα μὲν ἐστίν—Mox pergere jubetur ad legem Leptineæ contrariam. Ad quam audiendam Orator excitatione iudicium opus putans, clamat, προσέχετε τούτοις ἀναγνωστικομένοις τὸν νοῦν! Jam legitur ΝΟΜΟΣ ΑΝΤΕΙΣΦΕΡΟΜΕΝΟΣ, ut ex usu Græco inscriptionem feci. Verum hic quoque, ubi ad eum locum ventum est, qui fuit de donis Populi ratis habendis, Demosthenes interpellat, quo gravius eum locum auditoribus commendat. Atque hoc ipso consilio ducitur

ad aliam quandam legem, a Leptine non minus violatam, κατ' αὐτὸ τοῦτο ἔνοχον—Postremo rursus post hanc legem recitatum Demosthenes se immiscet, præiudens alteri parti legis contrariæ. Nunc de h. l. nonnulla addamus singulatim. F. A. WOLF.

Ἄς ὁ Δῆμος ἔδωκε] Ex Par. 1. 5. et Aug. 1. Reiskius novavit ἔσας. Causam adhuc quæro, præsertim quum in verbis iisdem p. seq. reliquerit ἄς, quanquam et ibi in duobus codd. esset ἔσας. Et tres erunt, si Aristidem addas Art. p. 456. IDEM.

Πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε γραψάμενος] Verba τὸν παλαιὸν, quum abessent ab Aug. 1., surripuit nobis vir doctus hac causa allata, posse ea e scholio superesse. At possumus etiam falli, possumus bonis verbis eximendis veteres auctores enervare, et quid non? Sic eundem librarium et virum doctum sefellit ratio, quum versu seq. darent καταλιπὼν. Sententia flagitat, ut actio τοῦ καταλείπειν cogitetur nondum perfecta eo tempore, quo tempore Leptines ἔνομοθέτει. Scilicet perfectæ actionis est aoristus, infectæ seu imperfectæ ὁ πατατικός. IDEM.

παρανομεῖ, τουτοῖ τὸν νόμον, ὅμως ἐνομοθέτει· καὶ ταῦτα, ἑτέρου κελεύοντος νόμου, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἔνοχον εἶναι τῇ γραφῇ, εἰάν ἐναντίος ἦ τοῖς πρότερον κειμένοις νόμοις. Λάβε δ' αὐτὸν τὸν νόμον!

ΝΟΜΟΣ.

Οὐκ οὖν ἐναντίος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! τῷ κυρίως εἶναι τὰς δωρεάς, ἀς ὁ Δῆμος ἔδωκε, τὸ μηδένα εἶναι τούτων ¹ ἀτελεῖ, οἷς ὁ Δῆμος ² ἔδωκε; σαφῶς γε οὕτως. Ἄλλ' οὐκ ἐν ᾧ νῦν ὅδε ἀντεῖσφέρει νόμῳ· ἀλλ' ἅ τε δεδώκατε, κύρια, καὶ προφασίς δικαία κατὰ τῶν ἢ παρακρουσαμένων, ἢ μετὰ ταῦτα ἀδικούντων, ἢ ὅλως ἀναξίων. δι' ἣν, ὃν ἀν' ὑμῖν δοκῇ, καλύσετε ἔχειν τὴν δωρεάν. Λέγε τὸν νόμον!

ΝΟΜΟΣ ANTEISΦΕΡΟΜΕΝΟΣ.

487

Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! καὶ καταμανθάνετε, ὅτι ἐνταῦθα ἐνὶ καὶ τοὺς ἀξίους ἔχειν τὰ δοθέντα, καὶ τοὺς

¹ ἀτελεῖ τούτων R.² ἔδωκε, T.³ ΝΟΜΟΣ. T. R.

Καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἔνοχον] Statim hic, et mox ad vocabulum ἐναντίος, subaudi νόμον. Vel propter hanc unam causam lex obnoxia est accusationi etc. IDEM.

Οἷς ὁ Δῆμος ἔδωκε] Ex voce ἀτελεῖ intell. τὸ ἀτελεῖ εἶναι h. e. τὴν ἀτέλειαν. Conf. §. κζ'. post med. λέ. Nihil est hoc genere sermonis tritius. IDEM.

Ἄλλ' οὐκ ἐν ᾧ νῦν ὅδε ἀντεῖσφέρει νόμῳ] Non sic autem in ea lege quam hic contra leges jam latas tulit. est enim ἀντεῖσφέρειν, legi lata legem contrariam ferre, et ut Festus inquit, legem legi abrogare. quod etiam παρεῖσφέρειν dicitur, hoc est, παράλληλον νόμον φέρειν, quasi legem cum lege, et rogationem cum rogatione componere, ut παρεῖσφέρειν, παρεκτείνειν, et alia, de quibus alibi. Idem in eadem supra, ἀναγνώσεται τὸν νόμον ἱμῖν ὃν παρεῖσφέρομεν γραψάντες ἀπὸ τοῦδε. Proinde quod Cicero ad Atticum scribens libro tertio ita inquit, "Quod per legem Clodiam promulgare, abrogare, derogare, obrogare, sine fraude sua non liceat," Græce sic dici potest, ὃ δὴ διὰ τὸν νόμον τὸν Κλωδίου εἰσφέρειν, ἀναρῖν, ἀφαιρῖν, ἀντεῖσφέρειν ἀδώς μὴ ἐξῆν. Ex edit.

HERVAG.

Ἄλλ' οὐκ ἐν ᾧ νῦν ὅδε ἀντεῖσφέρει νόμῳ] Sc. ὁ Κτήσιππος, ᾧ συνηγορεῖ Δημοσθένης. WOLF.

Ἄλλ' οὐκ ἐν ᾧ νῦν ὅδε ἀντεῖσφέρει νόμῳ] Sc. ὁ Κτήσιππος, præcipuus hujus cause actor, nisi forte referatur ad Demosthenem qui se ipsum digito demonstrat. AUGER.

Ἄλλ' οὐκ ἐν ᾧ νῦν ὅδε ἀντεῖσφέρει νόμῳ] H. e. ἀλλὰ τοῦτο οὐκ ἐνεστὶν ἐν τῷ νόμῳ, ὃν νῦν ὅδε ἀντεῖσφέρει. Ad quem pertineat ὅδε, nemo mortalium sciret, si vera esset fabula, quam Reiskius narrat. Fallitur etiam Augerius, pronomen ad Demosthenem trahens, in quo temere Oratori tribuit, quod est poetarum scenicorum. Melius vulgo referunt ad Ctesippum; optime, ut puto, Ulpianus ad Aphepsionem. Post ad verba, ἅ τε δεδώκατε, κύρια, supple ἐν τῷ τούτου νόμῳ ἐστίν. Quæ dedistis, fixa et integra manent per hanc legem. Ita dicunt ἐν νόμῳ pro ἐκ νόμου. Deinde quoque ἐνταῦθα ἐνὶ, per hanc quidem legem licet. Παρεκρουσάμενοι omnino sunt, qui dolo sibi immunitatem pararunt: μετὰ ταῦτα ἀδικούντες, qui post acceptum donum in Remp. peccant. F. A. WOLF.

μη̄ τοιούτους κριθέντας, εἰν ἀδίκως τι λάβωσιν, ἀφαιρέ-
θῆναι, καὶ ¹ τὸ λοιπὸν ἐφ' ὑμῖν εἶναι, πάνθ', ὡς περ ἐστὶ
δίκαιον, ² δοῦναι καὶ μὴ. Ὡς μὲν τοῖνυν οὐχὶ καλῶς οὗτος
ἔχει καὶ δικαίως ὁ νόμος, οὐτ' ἐρεῖν ³ οἶμαι Λεωπτίνην, οὐτ',
εἰν λέγει, δεῖξαι δυνήσεσθαι· ἀ δὲ πρὸς τοῖς Θεσμοθέταις
ἔλεγε, ταῦτ' ἴσως λέγων παράγειν ὑμᾶς ζητήσῃ. Ἐφῆ
γὰρ ἕξαπάτης εἵνεκα παραγεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον·
εἰν δ', ὃν αὐτὸς ἔθηκε, λυθῆ, τοῦτον οὐ τεθήσεσθαι. Ἐγὼ
δ', ὅτι μὲν τῇ ὑμετέρᾳ ψήφῳ τούτου τοῦ νόμου λυθέντος,
τὸν παρεισενεχθέντα κύριον εἶναι, σαφῶς ὁ παλαιὸς κελεύει
νόμος, καθ' ὃν οἱ Θεσμοθέταις τοῦτον ὑμῖν παρέγραψαν,

¹ τολοιπὸν T.

² καὶ δοῦναι καὶ R.

³ οἶμαι R.

Δοῦναι καὶ μὴ] Apud Reiskium ne mi-
reris legi, καὶ δοῦναι καὶ μὴ, dedit ita libra-
rius Aug. 1. Supra §. vi. ubi est φέτο δεῖν
ἀποθνήσκῃν ἢ κινῶν, neuter illorum mutavit
quidquam, aut addidit. Potuerant et illic,
ἢ ἀποθνήσκῃν ἢ κινῶν. IDEM.

Ἄ δὲ πρὸς τοῖς Θεσμοθέταις — ζητήσῃ]
Vir doctus e Bav. allert lectionem, πρὸς
τοῖς νομοθέταις, suo autem periculo emen-
dat παράγειν καὶ ὑμᾶς. Minore periculo
conjectura potuisset scribendum, πρὸς τοῖς
Θεσμοθέταις, quo modo Schol. videtur le-
gisse. Tamen ne hoc quidem verum pu-
tarim. Quod vero huc nonnolothetæ in-
vehuntur, falsissimum est. Vid. Prolegomm.
IDEM.

Ἐφῆ γὰρ ἕξαπάτης εἵνεκα παραγεγράφθαι
τοῦτον τὸν νόμον] Dixit enim fallendi vestri
gratia hanc obrogatam esse legem: et cum
sua lex illa antiquata fuerit, hanc minime
prolatum iri. Nam ut γράφειν νόμον dicunt
legem et rogationem ferre et promulgare,
hoc est, εἰσφέρειν, sic παραγεγράφθαι τὸ πα-
ρεισφέρειν, hoc est, legi jam latae et rogatae
aliam legem obrogare et opponere, quam
dico esse praestantiorē, ut scilicet ejus
contentione illa prius lata et rogata abro-
getur. Sic enim dicitur παραγράφω, ut
παραγινώσκω, de quo alibi. Subdit ergo,
εἰν δ' ὅτι μὲν τῇ ὑμετέρᾳ ψήφῳ τούτου τοῦ
νόμου λυθέντος, τὸν παρεισενεχθέντα κύριον
εἶναι, σαφῶς ὁ παλαιὸς κελεύει νόμος, καθ' ὃν
Θεσμοθέταις τοῦτον ὑμῖν παρέγραψαν, εἴσω,
ἵνα μὴ περὶ τούτου τις ἀντιλέγη μοι. παρει-
σενεχθέντα νόμον et παραγεγραμμένον, eun-
dem esse his verbis liquet. Idem ἐν τῷ
πρὸς Βωιωτῶν, παραγράφειν pro ἐγγράφειν po-
snit his verbis, ἀξιώσε ἢ πατὴρ ἄλλου στυ-
πὸν παραγράφειν, ἢ τῷ νόμῳ ἔχειν ὁ δικαίως ἔδικε
σοι. Ex edit. HERVAC.

Ἐφῆ γὰρ ἕξαπάτης εἵνεκα παραγεγράφθαι

τοῦτον τὸν νόμον] H. e. legem nostram, Le-
ptineae contrariam. Licet continuo τούτου
τοῦ νόμου ad legem Leptinis redeat. Sed
ut interiore sensum loci declarem, si po-
tero, ejus mihi haec videtur ratio esse.
Leptini facile suspicio oriri poterat, omni
hac controversia mota adversarios suos
id unum agere, ut legem de tollendis im-
munitatibus abrogarent. Illud ab iis pul-
cre provisum iri, ne, qui indigni vide-
rentur, in iudicium nunquam adducti, e
nova Demosthenis formula, donis excide-
rent. Esse hanc ipsam formulam fraudis
causa et ad antiquum morem obtinendum
oppositam. Credibile esse, adversarios,
quum Leptineam sublatam vidissent, nihil
fore sollicitos, ut nova lex sua perlata vi-
geret, satis habituros, istam aut sibi aut
amicis quibusdam suis incommodam per-
fregisse. Tribus verbis haec omnia De-
mosthenes innuit, ut rem auditorio suo
perspectu facillimam. Similiter supra
§. κ'. καὶ οὐδὲν ἐστ' ὅ τι τοῦ παρακρούσα-
σθαι καὶ φανακίταις λέγεται παρ' ἡμῶν εἵνεκα.
F. A. WOLF.

καθ' ὃν οἱ] Secundum quam Thesmotheta
hanc vobis surrogarunt, nempe, mihi per-
mittendo surrogare. AUGER.

καθ' ὃν οἱ Θεσμοθέταις τοῦτον ὑμῖν παρέ-
γραψαν] In Par. 1. et Aug. 1. est ἡμῖν.
Praestat alterum ὑμῖν, h. e. in gratiam
Vestram, seu, ut verba legis ab omnibus,
qui vellent, legi et judicari possent. Quae
proxime sequuntur, ἵνα μὴ περὶ τούτου τις
ἀντιλέγη μοι, talia sunt, quae vix puto ho-
die plene intelligi posse. Nam paullo ante
legimus, perspicuae sancitum esse, νόμου
τινὸς λυθέντος τὸν παρεισενεχθέντα κύριον εἶναι.
Nunc Oratore dubitantem videmus et
timentem, ne quis secum ea de re conten-
dat. Qui, malum, in perspicua lege vir

ἔάσω· ἵνα μὴ περὶ τούτου τις ἀντιλέγη μοι· ἀλλ' ἐπ' ἐκεῖνο εἶμι. Ὅταν ταῦτα λέγῃ δήπου, ὁμολογεῖ μὲν εἶναι βελτίω καὶ δικαιοτέρον τόνδε τὸν νόμον, οὗ τέθεικεν αὐτός· ὑπὲρ δὲ τοῦ, πῶς τεθήσεται, ποιεῖται τὸν λόγον. Πρῶτον μὲν τοίνυν εἰσὶν αὐτῷ κατὰ τοῦ παρεισφέροντος πολλοὶ τρόποι, δι' ὧν, ἂν μὴ βούληται θεῖναι τὸν νόμον, αὐτὸν ἀναγκάσει· ἔπειτ' ἐγγνώμεθα ἡμεῖς, ἐγὼ, Φορμίων,¹ ἄλλον εἴ τινα βούλεται, θεῖσιν τὸν νόμον. Ἔστι δὲ δήπου νόμος ὑμῶν· ἔάν τις, ὑποσχόμενός τι, τὸν Δῆμον² ἢ Βουλὴν

¹ ἄλλων T.² ἢ τὴν βουλὴν R.

alias minime timidus subito frangi et cedere potest? An fortasse vetus ista lex in desuetudinem abierat? Omnino aut hoc ipsum, aut simile quid, ponere debimus. F. A. WOLF.

Ὅταν ταῦτα λέγῃ δήπου —] Hic quoque locus nobis obscuratur ignorance momenti alicujus, quod sententia olim lucem dare potuit. Simul dura primo aspectu sunt ista, πῶς τεθήσεται. Ubi Reisk. non male ait postulari εἰ vel πότερον τεθήσεται. Sed et hic primo aspectu fallimur. Particula πῶς pertinet ad modum, quo lex nova auctoritatem accipere possit. Potuit autem id fieri, ut vidimus, aut sola abrogatione veteris legis, aut sic, ut qui tulisset νόμον ἀντεισφερόμενον, idem etiam legitime perferret. Jam nihil refert, inquit, dum lex mea recipiatur, utro id modo fiat, et de hac re Leptines frustra loquitur. Nempe si Demosthenes cum suis eo iudicio, quod nunc agitur, illud vicerint, ut Leptinis lex tollatur, non solum hæc inutilis aut Reip. pernicio- sa, sed contraria simul illa Demosthenis videri debebit melior ac justior iudicata. Sic ad novæ legis præstantiam demonstrandam non videtur necesse esse, ut ab eo, qui scripsit, solennibus modis perferatur. Hac via quodammodo videor mihi auctoris mentem perspicere. IDEM.

Ἄναγκάσει] Sensus est: *possit cogere*. proinde scribendum forte ἀναγκάσαι, Modo Potentiali. MARKLAND.

Ἄν μὴ βούληται —] Post βούληται comma sustuli, ut indivise legantur hæc, ἂν μὴ βούληται θεῖναι τὸν νόμον, non, θεῖναι τὸν νόμον αὐτὸν ἀναγκάσει. Res, pertenuis quidem, pertinet tamen ad rationem sermonis Græci. In βούληται cogitandum ὁ παρεισφέρων. Librarius Aug. 1. cogitavit ὁ Λεσπτινός, ideoque consulto omisit μὴ, ut θεῖναι τὸν νόμον αὐτὸν ἀναγκάσει conjungendum esset. Etiam Marklandi conjecturam, ἀναγκάσαι, non probō,

quamvis sensus sit, *possit cogere*. Satis usitata hac ipsa potestate sunt in Atticis futura post verba εἰ, ὅς, et alia quædam. F. A. WOLF.

Ἄλλον, εἴ τινα βούλεται] Observa diversam constructionem, ἡμεῖς ἐγγνώμεθα θήσειν, ἐγγνώμεθα ἄλλον θήσειν. [Nam ita olim legebatur ante Wolfium, atque ita hunc locum laudat Aristides.] Obsopæus μάλλον εἴ τινα [uti et Lindenbrog. pariter Vindob. et Ven.] WOLF.

Ἐγὼ, Φορμίων, ἄλλον εἴ τινα βούλεται] Conjunctionum defectus est ab affectu dicentis. Quis sit ἐγὼ, nemo sane quaerat præter virum doctum, qui ubique nodos in scirpo quaerit. Sed tricanus in sequentibus quoque, ubi mala lectio affertur e Pan. Lind. Vind. Ven., Φορμίων, μάλλον εἴ τινα βούλεται. Vulgatam sic accipe, εἴ τινα ἄλλον βούλεται. Taylorus e Erfurt. traxit ἄλλων, consultone an incuria, incertum. In genuina Wolfi est ἄλλον. F. A. WOLF. Legitur in vulgata ἄλλον quod malim. AUGER.

Ἐάν τις ὑποσχόμενός τι —] Legem ubi inferius repetit §. κθ'. Orator ipse τὰ ἔσχατα πάσχειν explicat verbis, θανάτω ζημιῶν. Et sic Aristid. Declam. §. 86. Lex pertinet ad majestatem Populi Atheniensis, et est apud Petium in Collectione legum Att. p. 527. seq. Vocem βουλὴν is ibi Senatam Quingentorum interpretatur. Quod si rectum esset, Reiskium sequeretur, ex Aug. 1. scribentem, ἢ τὴν βουλὴν. In ista quidem vocis potestate consuetudo attica articulum poscit, nec alia causa, credo, fuit illi, ut mutaret. At duo Athenis fuerunt consilia publica, ἡ βουλὴ quæ eximie dicebatur, et ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Liban. Argum. Or. in Androt. Δύο ἦσαν ἐν Ἀθήναις βουλαί, ἡ μὲν δικηκὴς, ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ — ἕτερα δὲ ἢ τὰ πολιτικὰ περὶ τούτου. Utrumque consilium auctori hujus legis in animo fuisse, probabile est. Lex est antiqua:

ἢ Δικαστήριον ἕξαπατήσῃ, τὰ ἔσχατα πάσχειν. Ἐγγυώμεθα, ὑπισχνούμεθα· οἱ θεσμοθέται ταῦτα γραφόντων· ἐπὶ τούτοις τὸ πρᾶγμα γιγνέσθω! Μήθ' ὑμεῖς ποιήσῃτε μηδὲν ἀνάξιον ὑμῶν αὐτῶν· μήτ', εἰ
 438 τις φαῦλός ἐστι τῶν εὐρημένων τὴν δωρεάν, ἐχέτω· ἀλλ' ἰδία κατὰ τόνδε κριθῆτω τὸν νόμον! Εἰ δὲ ταῦτα λόγους καὶ φλυαρίας εἶναι φήσῃ, ἐκεῖνό γε οὐ λόγος· αὐτὸς θέτω, καὶ μὴ λεγέτω τούτο, ὡς οὐ θήσομεν ἡμεῖς. Κάλλιον δὲ δῆπου, τὸν ὑφ' ὑμῶν κριθέντα καλῶς ἔχειν νόμον εἰσφέρειν, ἢ ὃν νῦν ¹ ἐφ' ἑαυτοῦ τίθῃσιν.

κβ'. Ἐμοὶ δὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! δοκεῖ Λεπτίνης — καί μοι, πρὸς Διός, μηδὲν ὀργισθῆς· οὐδὲν γὰρ φλαῦρον ἔρῳ σε — ἢ οὐκ ἀνεγνωκέναι τοὺς Σόλωνος νόμους, ἢ οὐ συνιέναι. Εἰ γὰρ ὁ μὲν Σόλων ἔθηκε νόμον, ἐξ εἶναι

¹ ἀφ' ἑ.

antiquiore autem tempore Areopagus rarius potuit simplici nomine δικαστηρίου appellari. F. A. WOLF.

Γραφόντων] Ἀντὶ τοῦ, γραφέτωσαν. WOLF.

Εἰ δὲ ταῦτα λόγους καὶ φλυαρίας — Absurde ad οὐ λόγος in Schol. adjectum, οὐδὲ φροντίς. Plane ut Graeci λόγους et φλυαρίας, sic Latini dicunt verba et ineptias. Cicero in Pison. c. 27. Existimatio, dedecus, infamia, turpitudine, verba sunt atque ineptia. Etiam solum λόγος in singulari numero opponunt τῷ ἔργῳ, τῇ ἀληθείᾳ. Exemplorum abunde est ubique. Quibus accedere debet Xenoph. Hellen. IV. 3. 15. sic corrigendus: Τῷ μὲν δὲ Τριτάξῳ ἀκούοντι ἰσχυρῶς ἤρεσκον οἱ τοῦ Ἀνταλκίδου λόγοι· τοῖς δ' ἐναντίοις λόγος ταῦτ' ἦν, ubi vulgo, λόγοις ταῦτ' ἦν. F. A. WOLF.

Ἐκεῖνό γε] Legere mavult Lambinus: ἐκεῖνο δὲ οὐ λόγος. αὐτὸς θέτω. TAYLOR.

Ἡ ὃν νῦν ἐφ' ἑαυτοῦ τίθῃσιν] Aug. 1. Bav. Felic. Wolf. Tayl. ἀφ' ἑαυτοῦ. Nostrum ἐφ' ἑαυτοῦ est in Ald. Herv. Ben. Reisk. Prius est sua sponte: posterius dicitur in iis rebus, quas quis facit per se solum, sua solius auctoritate, sine alius consilio vel auxilio. Igitur hoc pretuli, idemque saepe faciendum alibi, ubi pariter librarii peccarunt. Aristides T. II. p. 316., ubi se dicit, in scribenda Declamatione Leptinea ita versatum, ut, Demosthene de manibusposito, quid dici posset, ipse dispiceret: Εἴχον ἐν χειρὶ τὸν λόγον τὸν τοῦ Δημοσθένους, καὶ ὡς ἔγε-

νόμῳ ἐπὶ τῶν κεφαλαίων, ἃ τοῦ Λεπτίνου μέλλοντος ἐρεῖν ὑπετίμενο, ἀποστήσας ἑμαυτὸν τοῦ Δημοσθένους, ἐπ' ἑμαυτοῦ τὴν συνεῶρον. F. A. WOLF.

κβ'. Καὶ μοι μηδὲν ὀργισθῆς] Repente oratio ad ipsum Leptinem convertitur: οὐδὲν φλαῦρον ἔρῳ σε — σὺ δὲ εἰσηγήνορας — πᾶς σέ τις φήσῃ κ. τ. λ. Dicam de hoc genere ad §. λά. Jam lex h. l. commemorata ipsis verbis, quibus concepta ferebatur, exstat apud Nostrum adv. Steph. II. p. 1133. ed. R. Ὅσοι μὴ ἐπεσώνιντο, ὡς-τε μήτε ἀπειπεῖν, μήτ' ἐπιδικιάσασθαι, ὅτε Σόλων εἰρήνη τὴν ἀρχὴν, τὰ ἑαυτοῦ διαθέσθαι εἶναι, ὅπως ἂν ἐδέλη, ἂν μὴ παῖδες ὡσι γήσῃσι ἄρρενας, ἂν μὴ μαυῖων, ἢ γήρωος, ἢ φαρμάκων, ἢ νόσου εἴκεν, ἢ γυναικὶ πειθίμενος, ὑπὸ τούτων του παρανοῶν, ἢ ὑπ' ἀνάγκης, ἢ ὑπὸ δεσμοῦ καταληφθεῖς. Verba legis dedi ad verissimam correctionem Wesselingii in Petit. LL. AA. p. 580., unde etiam explicatio eorum petenda. Nam his quoque manum suam Reiskius impressit corruptricem. Legem praeterea affert Plutarch. in Solone p. 90. A. verbis nostro loco appositissimis: Ὁ δ' ᾧ βουλευταὶ τις ἐπιτρέψας, εἰ μὴ παῖδες εἴεν αὐτῷ, δοῦναι τὰ αὐτοῦ, φιλίαν τε συγγενείας ἐτίμησε μάλλον, καὶ χάριν ἀνάγκης. Ceterum structura sociari debent haec, οὐχ ἵνα τοὺς ἐγγύατα τῷ γένει ἀποστερήσῃ τῆς ἀρχιστείας. Ἀρχιστεία in jure Attico est jus legitima successionis. h. e. succedendi in bona et jura defuncti civis vi cognitionis. IDEM. Vid. Valckenaer. ad Ammon. p. 6. sqq.

δοῦναι τὰ ἑαυτοῦ, ὅτῳ ἂν τις βούληται, εἰάν μὴ παῖδες ὧσι γνήσιοι· οὐχ ἵν' ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγύτατα τῷ γένει τῆς ἀγχιστείας, ἀλλ' ἵνα εἰς τὸ μέσον καταθεῖς τὴν ὠφέλειαν, ἐφάμιλλον ποιήσῃ τὸ ποιεῖν ἁλλήλους εὖ· σὺ δὲ τοῦναντίον εἰσενήνοχας, μὴ ἐξεῖναι τῷ Δῆμῳ τῶν αὐτοῦ δοῦναι μηδενὶ μηδέν· πῶς σέ τις φήσει τοὺς Σόλωνος ἀνεγνωκέαι νόμους, ἢ συνιέναι; Ὅς ἔρημον ποιεῖς τὸν Δῆμον τῶν φιλοτιμησομένων, προλέγων καὶ δεικνύς, ὅτι τοῖς ἀγαθόν τι ποιοῦσιν οὐδοτιοῦν ἔσται πλεόν. Καὶ μὴν κακείνος τῶν καλῶς δοκούντων ἔχει νόμων Σόλωνός ἐστι, μὴ λέγειν κακῶς τὸν τεθνεῶτα, μῆδ' ἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου τις ἀκούη παίδων αὐτός· σὺ δὲ ποιεῖς, οὐ λέγεις, κακῶς τοὺς τετελευτηκότας τῶν εὐεργετῶν, τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, ὧν οὐδὲν ἐκείνοις προσῆκεν· ἄρ' οὐ πολὺ τοῦ Σόλωνος ἀποστατεῖς τῇ γνώμῃ;

κγ'. Πάνυ τοίνυν σπουδῆ τις ἀπήγγειλέ μοι περὶ τοῦ

ἁλλους T.

ἁλλους.] ἁλλήλους Reg. β. Vindob. et Aug. Recte hoc procul dubio. *Metta a gara il servire l'uno l'altro.* ut Italus Interpres. TAYLOR.

Τοῖς ἀγαθόν τι ποιοῦσιν] *Excidisse Reiskio et Auger. videtur aut̄m. Sero sapiunt viri. Occurrit eadem ellipsis §. 8. med. ut inferius §. κς'. ante med. et alibi.* F. A. WOLF.

Κακείνος] Sub. νόμος. AUGER.

Αὐτός.] Ita lege cum optimis exemplaribus. Vulgo: τίς ἀκούη παίδων. Αὐτός· σὺ δὲ ποιεῖς etc. TAYLOR.

Μῆδ' ἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου τις ἀκούη παίδων αὐτός] *Ne tum quidem, si conviciis aut maledictis fuerit ipse a liberis defuncti provocatus.* Nemp̄ κακῶς repetendum ad verbum ἀκούη, quod perfacile est. Mounit etiam Dorvill. ad Charit. p. 335. [L. III. c. III. 45. 15.] Nota structura, καλῶς ἢ κακῶς ἀκούειν ὑπὸ τινος seu πρὸς τινος, quam Latinus sermo ad amussim exprimit. Aliter, et male quidem, locum olim ceperunt, pronomine αὐτός ad seqq. tracto. De ipsa lege, hic allata, tum alibi a Demosthene mentio fit, tum a Plutarch. l. c. p. 89. E., quæ loca occupavit Petit. LL. AA. p. 604. Ibi simul notari poterat, vetustum hoc præceptum esse, τὸν τετελευτηκότα μὴ κακολέγει. Legitur sic Chiloni illi tributum

apud Stobæum Serm. CXXIV. p. 620. F. A. WOLF.

Τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων] *Huic succensens, illum indignum esse dictitans. de ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα pro hic et ille, περὶ Παραπρεσεβ. et in pri. contra Philippum, dictum est.* Ex edit. HERVAG.

Ἐν οὐδὲν] *Quorum nihil, vel quarum rerum nulla ad illos pertinet.* AUGER.

Ἐν οὐδὲν ἐκείνοις προσῆκεν] *Desiderat vir doctus participium aliquod, quo illud ὦν referatur, v. c. κατηγορῶν ὦν, h. c. κατηγορῶν ταῦτα, ὦν. Quin omnia absque hoc fulcro optime habent. Sensus est: Tu vero male non dicis, sed facis defunctis evergetis nostris, dum oratione Tua passim homines, qui immunitate fruantur, ita exagitas, ut nunc hic tibi videatur nescio qua culpa notabilis, nunc ille omnino sine merito suo donum consecutus: verum nihil hujusmodi, nihil harum rerum; in illos magnos viros convenit. Patet, relativum ὦν pertinere ad verba, μέμφεσθαι et ἀνάξιον εἶναι φάσκων.* F. A. WOLF.

κγ'. Πάνυ τοίνυν σπουδῆ τις ἀπήγγειλέ μοι] Sic sæpe Oratores produunt, ex aliis se cognovisse, quid adversarii pro se dicturi sint: unde illud φήσει et φήσουσι in futuro, quod Interpretibus interdum molestum fuit. Conf. Demosth. in Midiam

μηδενὶ δεῖν μηδὲν δίδουαι, μηδ' ἂν ὅτιοῦν πρά-
 ξῃ, τοιοῦτόν τι λέγειν αὐτοὺς παρεσκευάσθαι· ὡς ἄρα οἱ
 489 Λακεδαιμόνιοι, καλῶς πολιτευόμενοι, ¹ καὶ Θεβαῖοι οὐδενὶ
 τῶν παρ' ἑαυτοῖς διδῶσι τοιαύτην οὐδεμίαν τιμὴν· καίτοι
 καὶ παρ' ἐκείνοις τινές εἰσιν ἴσως ἀγαθοί. Ἐμοὶ δὲ δοκοῦ-
 σιν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! πάντες οἱ τοιοῦτοι λόγοι παροξυν-
 τικοὶ μὲν εἶναι πρὸς τὸ τὰς ἀτελείας ὑμᾶς ἀφελῆσθαι
 πειῖσαι, οὐ μέντοι δίκαιοί γε οὐδαμῆ. Οὐ γὰρ ἀγνοῶ
 τοῦθ', ὅτι Θεβαῖοι, καὶ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἡμεῖς οὔτε νό-
 μοις, οὔτε ἔδεσι χρώμεθα τοῖς αὐτοῖς, οὔτε πολιτεία.
 Αὐτὸ γὰρ τοῦτο πρῶτον, ὃ νῦν οὔτοι ποιήσουσιν, εἰάν ταῦτα
 λέγωσιν, οὐκ ἔξεστι ποιεῖν παρὰ τοῖς ² Λακεδαιμονίοις,

¹ καὶ οἱ Θεβαῖοι

² Λακεδαιμονίοις· τὰ τῶν Ἀθηναίων, ἢ (deest ἢ. R.) ἔπαινεῖν νόμιμα, οὐδὲ τὰ τῶν δεινῶν. πολλοῦ T. R.

p. 525. ed. R. Quidam nuntiavit, mihi serio, h. e. vultu qui magnum aliquod firmamentum causæ suæ promitteret. Ceterum verba sic juncta, πάντων σπουδῆ, ad Atticismum pertinent, eaque frequenter imprimis Thucydides. Vid. Valcken. ad Phalarid. Epp. p. XVII. IDEM.

Καὶ Θεβαῖοι οὐδενὶ τῶν παρ' ἑαυτοῖς διδῶσι τοιαύτην οὐδεμίαν τιμὴν] Reiskio. scripsit καὶ οἱ Θεβαῖοι, nimirum ex Aug. 1. et propter verba, οἱ Λακεδαιμόνιοι. E certa tamen lege judicari hoc non posse puto propter miram inconstantiam, quam in hoc usu articuli obtinere video. Porro hæc, τοιαύτην οὐδεμίαν τιμὴν, ad immunitates spectant, ut et posthac verba, τῶν τοιοῦτων ἐδέων. Ita autem hunc morem suos donandi adjudicari Lacedæmonii, mirari potest, qui locum Aristot. de Rep. II. 7. p. 109. ed. Conr. aut Ælian. V. H. VI. 6. meminerit, ubi illis ἀτέλεια diserte tribuitur. Suspicio, satis id nostro visum fuisse, quod Lacedæmonii propriam et ab Attica diversam rationem in donatione sequerentur. IDEM.

Οὐ γὰρ ἀγνοῶ—] Prima persona verbi Reiskio displicet. Nec immerito: in hoc quidem nexu sententiarum. Utique omnis offensio absit, si scribatur, οὐ γὰρ ἀγνοεῖτε, vel οὐδὲς γὰρ ἀγνοεῖ, vel τίς γὰρ ἀγνοεῖ; Sed hoc est calamo ludere. Forsitan paullo minus prima persona displiceat, si licuerit sic exponere: Neque enim, ne quis tali argumento me redargui putet, illud mihi incognitum est, quod Thebanis etc. IDEM.

Τὰ τῶν Ἀθηναίων ἢ ἔπαινεῖν] Τὸ ἢ aut recdudat, aut transpositum est, aut ali-

quid deest. Quid si sic? οὐκ ἔξεστι· ποιεῖν παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις· ἢ (malim οὐδὲ) τὰ τῶν Ἀθηναίων ἔπαινεῖν νόμιμα, οὐδὲ τὰ τῶν δεινῶν· sc. τῶν Θεβαίων, quos per contemptum non nominat. Aut, τὰ τῶν Ἀθηναίων λέγειν ἢ ἔπαινεῖν νόμιμα. WOLF. Locum, cum sit impedito similimus, ita ex conjectura voluit restituere Lambinus: τὰ τῶν Ἀθηναίων ποιεῖν ἢ ἔπαινεῖν νόμιμα. Virum perquam eruditum ad hoc impellebant ea, quæ statim sequuntur: ἀ τῆ παρ' ἐκείνοις πολιτεία συμφέρει, ταῦτ' ἔπαινεῖν ἀνάγκη καὶ ποιεῖν. Præter rem. Submonnit nescio quis ad oram Exemplaris Academici: τὰ τῶν Ἀθηναίων ἢ Θεβαίων ἔπαινεῖν νόμιμα. Omnino recte. Elusit nimirum scriptoris aciem Vox Θεβαίων propter vicinitatem Ἀθηναίων, cui, si demas literam initialem, perquam est similis. Atque hinc emendabis mecum Suidam in Ἀυτόχθονες. Ἀυτόχθονες, inquit ille, οἱ Ἀθηναῖοι, et, paucis interjectis, Ἀυτόχθονες δὲ καὶ Ἀρκάδες ἦσαν καὶ Αἰγυπτῆται καὶ Ἀθηναῖοι. Id est, præter Athenienses erant Arcades, Æginenses et Athenienses. Legendum est: Ἀυτόχθονες δὲ καὶ Ἀρκάδες ἦσαν καὶ Αἰγυπτῆται καὶ Θεβαῖοι. Ita enim idem Auctor sine litura in voce Ἀθηναίων δυσβουλία, et Harpocratio quoque in Ἀυτόχθονες, quem articulum totum exersit Suidas. Hoc errore bis tenentur scholia ad Thucyd. II. 3. οἱ Ἀθηναῖοι, cum οἱ Θεβαῖοι intelliguntur. Proclive esse ab ea voce in hanc labi et vicissim, confirmat exemplis magnus Scaliger ad Eusebii Chronicon, XC. et eruditissimus Valesius ad Harpocrat. in v. Ἰσμητίας. Ob-

πολλοῦ γε καὶ δεῖ· ἀλλ' ἂ τῇ παρ' ἐκείνοις πολιτεία συμ-
φέρει, ταῦτ' ἐπαινεῖν ἀνάγκη καὶ ποιεῖν. Εἶτα καὶ Λακε-
δαιμόνιοι τῶν μὲν τοιούτων ἐδῶν ἀφεστᾶσιν· ἄλλαι δέ τινες
παρ' ἐκείνοις εἰσὶ τιμαὶ, ἃς ἀπευξάνει· ἂν ἅπαξ ὁ Δῆμος
ἐνταυθοῖ γενέσθαι. Τίνες οὖν εἰσὶν αὐταί; Τὰς μὲν καθ'
ἕκαστον εἰσὼ· μίαν δ', ἣ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει,
δίεμι. Ἐπειδὴν τις εἰς τὴν καλουμένην Γερουσίαν ἐγκριθῆ,

soporus hic conjicit φέγειν, ἢ ἐπαινεῖν.
TAYLOR. Θεβαῖοι προ' Ἀθηναῖοι. Not.
ad argum. or. Æschinis c. Ctesiph. Val-
les. ad Harpocr. p. n. 98. Note inedi-
tæ ad Suidam. In schedis IDEM. Τὰ
τῶν Ἀθηναίων — τῶν δεινῶν] Suspicio,
has undecim voces esse emblemata Glossa-
toris Græculi. nihil enim sensui addunt,
sed sunt mere exegeticæ. Dubito quo-
que an Græce dicatur τὰ νόμιμα ποιεῖν
eo sensu, quem hic locus postulat, nam de
Exsequiis mortuorum, aut de Sacrificiis,
nisi fallor, fere usurpatur hæc phrasiss.
Uteunque hoc sit, Textum ita conne-
ctendum esse existimo: οὐκ ἔξεστι ποιεῖν
παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις· πολλοῦ γε καὶ
δεῖ· ἀλλ' ἂ τῇ etc. MARKLAND. Bene
hoc, [sc. conject. Lambin.] et apte clau-
sulæ periodi, nec minus Græce. Nam
frustra dubitat Marklandus, an alio
sensu, quam de exsequiis mortuorum et
sacrificiis, dici possit τὰ νόμιμα ποιεῖν.
Vid. vel Xenoph. Cyrop. I. 2. 15. Tay-
lorus autem e margine exemplaris cu-
jusdam sui commendat, τὰ τῶν Ἀθηναίων
ἢ Θεβαίων ἐπαινεῖν νόμιμα, scilicet manus
doctæ emendationem. Denique Reiskius
quum literam molestam ἢ ab aureo Aug.
1. abesse vidisset, ut natam ex proxima
v expunxit, id quod sane erat facillimum.
Atqui omnibus his modis pannum cura-
tum dico, e margine nobis illatum, non
contextum auctoris. Expressam enim
speciem et certa vestigia alienæ annota-
tionis habent decem ista vocabula, quæ
sententiæ non tantum nihil addunt, sed
officiunt etiam, rectamque verborum struc-
turam impediunt. Αὐτὸ τοῦτο, ὃ νῦν οὗτοι
παύσουσιν, quæ verba glossator sibi ex-
plicanda putavit, id ipsum fere sonant,
quod voluit: instituta aliorum populorum
laudare, suisque civibus in exemplum pro-
ponere. Ita sæpius pronomina ista ansam
dederunt glossematum. Ut Xenophon.
Anab. Cyr. I. 1. Τότε ἀπέστησαν πρὸς
Κύρον πᾶσαι πόλεις πλὴν Μιλήτου. Ἐν Μι-
λήτῳ δ' ὁ Τισσαφέρνης παροισθόμενος τὰ αὐ-
τὰ ταῦτα βουλευομένου, [ἂ ποστῆναι πρὸς
Κύρον,] τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ἐξέβαλεν.
Non difficile foret glossemata odorari, si

ita sua se specie ubique proderent. Nemo
tamen ante Marklandum de fraude nostri
loci monuit. F. A. WOLF.

'Αλλ' ἂ τῇ παρ' ἐκείνοις πολιτεία συμφέρει,
ταῦτ' ἐπαινεῖν ἀνάγκη καὶ ποιεῖν] Vir doctus,
qui modo nihil vidit, repente nunc ocula-
tissimus factus, sic ab auctore scriptum
conjicit, ἀλλὰ τῇ παρ' ἐκείνοις πολιτεία συμ-
φέρει ταῦτ' ἐπαινεῖν, ἂ ἀνάγκη καὶ ποιεῖν.
Sed receptæ apud eos formæ gubernationis
civilis convenit, ut ea laudentur, quæ ut
fiant prorsus necesse est atque inevitabile.
Viderint acutiores; ego correctionis præ-
stantiam non assequor. IDEM.

Τοιούτων] Talibus, nempe, qualibus nos
utimur. AUGER.

'Απαξ] Forte cum MSS. melioris nota,
Ven. Vindob. Obsop. Aug. Ital. Bodl.
ἅπας. TAYLOR.

'Απαξ] Forte ἅπας, nisi ἅπαξ significet
prorsus, omnino. AUGER.

'Απαξ ὁ Δῆμος ἐνταυθοῖ γενέσθαι] Codd.
magno numero, ἅπας ὁ Δῆμος, probante
Tayloro. At cur universus Populus? Mi-
sere friget illud ἅπας. Contra sensum ad-
juvat ἅπαξ h. plane, omnino. Ἐνταυθοῖ pro
ἐνταῦθα et alibi occurrit in Atticis. F. A.
WOLF.

Μίαν δ', ἣ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει, δίε-
μι] Nam autem, quæ alias complectitur,
commemorabo. Ubi ἔχει ornatus magis
causa quam significationis ponitur. Sunt
enim ejusdem generis μαδῶν ἔχω pro ἔμα-
δον, et συλλαβῶν ἔχω, pro συνέλαβον, com-
plector. Sic Aristid. ἢ μετὰ τῶν θεῶν αὐτὸν
καταστήσασα ἔχει, id est, κατέστησεν, in
deorum cætum adoptavit. Neque dissimile
est illud Sallustianum, Bonorum præmia
ereptum eunt, pro eripiunt. Curtius: Me-
leagri temeritatem armis ultum ire decreve-
rat, id est, ulcisci, &c. Ex edit. HERVAG.

Ἐπειδὴν τις εἰς τὴν καλουμένην Γερουσίαν
ἐγκριθῆ] Ut enim aliquis in eam, quæ Ge-
rusia dicitur, cooptatus est, si modo eum se
quem decet præstiterit, ita dominus est mul-
titudinis. Siquidem apud eos virtutis præ-
mium est reipublicæ gubernacula cum simi-
litudo sui pro potestate tenere. Γερουσία, ut
Demosthenis Interpretes inquit, magistra-
tus apud Lacedæmonios, ad quem ii de-

παρασχωὺν ἑαυτὸν οἶον χρηῖ, δεσπότης ἐστὶ τῶν πολλῶν. Ἐκεῖ μὲν γάρ ἐστι τῆς ἀρετῆς ἄθλον, τῆς πολιτείας κυρίῳ γενέσθαι μετὰ τῶν ὁμοίων. Παρὰ δ' ὑμῖν ταύτης μὲν ὁ Δῆμος, κύριος, καὶ ¹ ἀρχαὶ καὶ ² νόμοι φυλακαὶ, ὅπως

¹ ἀραὶ R.

² νόμοι καὶ φυλακαὶ T. R.

mum evadunt, qui integritate vitæ et veneranda senectute cæteris præstare videntur. apud hos enim qui amplissimum magistratum gerunt, ut sunt, sic etiam appellantur senes. Nam quod Senatus Romæ, hoc ferme fuit Γερουσία Spartæ, id est, Lacedæmone, ipsa quoque a senibus dicta, qui Græcæ γέροντες dicuntur. De qua Cicero in Catone: "Consilium," inquit, "ratio, et sententia nisi essent in senibus, non summum consilium majores nostri Senatuum appellassent." Aristoteles lib. 2. Politicῶν, Gerusiam apud Lacedæmonios virtutis præmium esse ait. Vide plura in Annotationibus Bud. in Pandect. IDEM.

Εἰς τὴν καλουμένην Γερουσίαν] Et appositum καλουμένην docet, et aliunde scimus, hoc proprium nomen Senatus Lacedæmoniorum fuisse. Inflectitur tantum ab Atticis ad aures suas, quum e Spartana dialecto fuerit Γερωνία, aut potius Γερωσία. Athenis autem Senatus nunquam aliter dictus, quam Βουλή. De summa auctoritate Lacedæmonii Senatus quod legimus, confirmant alii: Isocrates Panathen. p. 389. qui Lycurgum ait instituisse, τὴν τῶν γέροντων αἴρεσιν τῶν ἐπιστατούντων ὑπ᾿ αὐτοῖς πράγμασι μετὰ τοσαύτης σπουδῆς ποιέσθαι, μεθ' ὀσπηρέ φασι καὶ τοὺς ἡμετέρους περὶ τῶν εἰς Ἄρειον πάγον ἀναβήσεσθαι μελλόντων· ἐτι δὲ τὴν δύναμιν αὐτοῖς περὶ θέντος τὴν αὐτὴν, ἥνπερ ἦδει καὶ τὴν Βουλὴν ἔχουσαν τὴν πᾶρ' ἡμῖν. Plutarchus Lycurg. p. 43. C. et p. 55. E. ubi Senatori Spartano tributum dicit τὸ σύμπαν κράτος ἐν τῇ πολιτείᾳ, κύριον ὄντα καὶ θανάτου καὶ ἀτιμίας καὶ ὅλων τῶν μεγίστων. Pausan. III. 11. p. 231. Ἡ Γερουσία συνέδριον Λακεδαιμονίους κυριώτατον τῆς πολιτείας. Cicero Cat. Maj. c. 6. Apud Lacedæmonios ii, qui amplissimum magistratum gerunt, ut sunt, sic etiam nominantur senes. Quem locum comparans cum nostro, Budæus Annot. pr. ad Pandect. p. 269. assertit simul Aristot. de Rep. II. 7. p. 110., ubi ἡ ἀρχὴ αὐτῆ δicitur ἄθλον τῆς ἀρετῆς, plane ut a Nostro. F. A. WOLF.

Ἐγκριθῆ] Verbum est proprium. Κρίσις dicebatur illa Senatorum electio, cujus modum describit Plutarch. l. c., qui ius modum non immerito παιδαριώδης visus est Aristoteli, alia quoque in Senatu Spartano improbant. IDEM.

Μετὰ τῶν ὁμοίων] "Ὅμοιοι apud Lacedæmonios aliud significabat, quam apud alios Græcos. Sic enim vocabant nobiles suos, ex quibus Senatus, ἡ Γερουσία, constituebatur. Sic apud Xenophontem, lib. 3. Hellenic. de Cinadonis conjuratione: οὗτος δὲ ἦν καὶ τὸ εἶδος νεανίσκος, καὶ τὴν ψυχὴν εὐρωστος, οὐ μέντοι τῶν ὁμοίων. PALMER.

Τῆς πολιτείας κυρίῳ γενέσθαι μετὰ τῶν ὁμοίων] Tertius casus κυρίῳ est a suppresso τινὶ ad ἐπί, structura jam alibi explicata. Conf. not. §. κά. Mox qui fuerint εἰ ὁμοιοι, valde dubito an ex veteribus satis sit compertum. Cives in Rep. Laced. eminentiores fuisse, docent quidem omnia, eoque redeunt, quæ notavit Morus ad Xenoph. Hellen. III. 3. 5. Sed eorum dignitatem magis definitam si quæras, nusquam invenias. Ac non omnino assentior Palmerio Exercit. in opt. auct. gr. p. 629., putanti hoc nomine eos dici, e quibus Senatus constitutus sit; minus etiam Augerio, qui Ephoros intelligit. Adeo is mirabatur fortasse, magistratum tam potentem ab Oratore plane omissum. Enimvero cogitare debebat, ne regum quidem Spartanorum ullam mentionem fieri, et potestatem Ephororum, quamvis jam tum satis magnam et insolentem, magis in bellicis, quam domesticis rebus valuisse, tum horum mentionem auctori a consilio loci alienam videri potnisse. F. A. WOLF.

Ἄρχαὶ] Codd. nonnulli, ut Cant. Bodl. Regg. e. n. Aug. et Ital. ἀραὶ. Inscite. Locus quidem est insanus, sed non ibi dolet. Lege enim omnino: ἀρχαὶ καὶ νόμοι φυλακαὶ, ὅπως—sine καί. Mox v. 1. p. seq. cum Lindembr. Ven. et Ital. pro στέφανοί τε lego στέφανοι δέ. ut est in Vindob. Respondet enim hic locus superioribus, ταύτης μὲν ὁ δῆμος κύριος. Jam periodum impense restitutam necum contempleris, ταύτης μὲν [i. e. πολιτείας] ὁ δῆμος κύριος, καὶ ἀρχαὶ καὶ νόμοι φυλακαὶ, ὅπως μηδεὶς ἄλλος κύριος γενέσεται στέφανοι δὲ καὶ ἀτέλειαι—καὶ τοιαῦτά ἐστιν, ἂν ἂν τις ἀνὴρ ἀγαθὸς ὦν τύχοι. Apud vos quidem Reip. dominus est Populus, et Magistratus et Leges Cautiones sunt, no quis alius dominus sit: præstantibus autem viris præmia sunt proposita, coronæ—et ejus generis alia. TAYLOR. F. leg. καὶ νόμοι εἰσὶ φυλακαὶ, ὅπως... AUGER. Præclare Taylorus vidit, superfluum et delen-

μηδεὶς ἄλλος κύριος γενήσεται· ¹ στέφανοι δὲ καὶ ἀτέλειαι καὶ σιτήσεις καὶ τοιαῦτά ἐστιν, ὧν ἂν τις, ἀνὴρ ἀγαθὸς ὦν, τύχοι. Καὶ ταῦτα ἀμφοτέρω ὀρθῶς ἔχει, καὶ ² τὰ ἐκεῖ, καὶ τὰ παρ' ³ ἡμῖν. Διὰ τί; Ὅτι τὰς μὲν διὰ τῶν ὀλίγων πολιτείας τὸ πάντας ἔχειν ἴσον ἀλλήλοις, τοὺς τῶν κοινῶν κυρίους, ὁμοιοεῖν ποιεῖ· τὴν δὲ τῶν Δήμων ἔλευ- 490
 θερίαν ἢ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀμίλλα, ἣν ἐπὶ ταῖς παρὰ

¹ στέφανοί τε καὶ T.² τὰκεῖ R.³ ἡμῖν. διατί; T.

dum esse postremum καὶ, vulgo ante φυλακαὶ lectum: idque iudicium ita verum est, ut nihil amplius ad sanitatem loci requiratur. Liquido simul apparet, quid scribas in errorem deduxerit. Nempe nomen φυλακαὶ, scil. εἰσι, non viderunt esse pro φυλάττουσιν, ab eoque sequentia pendere, ὅπως μηδεὶς ἄλλος κύριος γενήσεται. At φυλακὴ Græce dicitur, ut Latine custodia, pro custode, sive pro eo, quo quid custoditur. De Latinis succurrit nunc unus locus Livii VI. 1. de Græcis v. Wesseling. ad Diodor. I. 2. Hinc sensus scripturæ nostræ oritur hic: *Apud Vos omnium rerum arbiter (κύριος ταύτης h. τῆς πολιτείας) est Populus, et cavent magistratus legesque, ne quis alius imperio potiatur.* De legibus quidem nihil dubium, quippe quas constat plurimum valere ad liberæ civitatis statum firmandum. Ne vero ἀρχαὶ legibus non bene junctæ videantur, cogitandum, annuus magistratus, et obnoxios rationibus apud Populum reddendis, præclarum in tali Republica munimentum esse libertatis, adeo ut et ipsa vocabula ἀρχῶν, magistratuum, antiquus loquendi usus non temere de alio quam libero populo frequentarit. Ita Cicero in Bruto c. 14. dicit Civitatem per Brutum regia dominatione liberatam, et magistratibus annuis, legibus, iudiciisque, devinctam. Hæc si Reiskius advertisset, lectionem ἀρχαὶ non dixisset tardis grammaticastris deberi, prælata alia paucorum codd. in Marg. Ben., quam prope ominosam dixeris, ἀραί. Ea autem viro audaci ita placuit, ut nihil terribis diris, quibus eam alii certatim devovissent, suum bene veneris succlamans, in textum invexerit. Hæc ἀραί, execrationes, videntur ei capiendæ de præconio, quo singulis ecclesiis insidiatores popularis libertatis damuari solebant. Nota res ex Aristophane, et egit de ea Petitus LL. AA. p. 289. Commentum sane lepidum! Nam si ista vox præconis, si vanus iste ritus pro fulero libertatis haberi potest, quidni eodem jure τοξόται possint, quorum manibus

improbi a suggestu arcebantur? Sed quod etiam magis mireris, proxima verba, καὶ φυλακαὶ, ab eodem editore explicantur de magistratibus. Itane vero? Magistratus a loco non alienos censet, modo execrationes accedant? Talia refellere non placet: adeo sunt putida. F. A. WOLF.

Καὶ ταῦτα ἀμφοτέρω ὀρθῶς ἔχει —] Cur h. l. tam belle tractentur Lacedæmonii, cur tam acerbè Thebani, dixi in Prolegomm. Alio tempore si Orator de his populis dixisset, longe dixisset aliter. Sic et Isocrates et alii variant stilum pro tempore, quam de Thebanis scribunt. IDEM.

Ὅτι τὰς μὲν διὰ τῶν ὀλίγων πολιτείας τὸ πάντας ἔχειν ἴσον ἀλλήλοις, τοὺς τῶν κοινῶν κυρίους, ὁμοιοεῖν ποιεῖ] Constructionem mutata leviter distinctione adjuvi. Jam junges: ὅτι τὸ πάντας τοὺς τῶν κοινῶν κυρίους ἔχειν ἴσον ἀλλήλοις ποιεῖ ὁμοιοεῖν τὰς διὰ τῶν ὀλίγων πολιτείας. Ubi notabis, maximum bonum oligarchiis tribui concordiam inter optimates, cum servitate ceterorum omnium fere conjunctam, et huic splendide opponi Atheniensium libertatem. De forma Spartane Reip. protrita omnia. Atheniensibus quum ea videretur vulgo esse ὀλιγαρχία, ipsi Lacedæmonii, gratiore vocabulo, ἀριστοκρατίαν dicere malebant. Vere mixta erat, et antiquiori Romanæ similis, ut bene Menander scribit de Encom. III. 1. Ceterum conf. cum hoc loco nostro Thucydideum II. 37. IDEM.

Τοὺς τῶν κοινῶν] Wolfius hunc locum interpretatur, perinde ac si Textus ita punctis ordinaretur: τὰς διὰ τῶν ὀλίγων πολιτείας, τὸ πάντας ἔχειν ἴσον ἀλλήλοις τοὺς τῶν κοινῶν κυρίους, ὁμοιοεῖν ποιεῖ. Et omnino recte. Ita explicat Ulpianus: ἢ εἴποιαι ἐκεῖ, ἐκ τοῦ εἶναι πάντας τοὺς ἀρχοντας ἴσους ἐν ταῦθα δὲ, ἐκ τοῦ λαμβάνειν τὰς ἀξίας (lege τοὺς ἀξίους) τιμὰς. Longe aliter Versio Italica: *Percioche ne' governi de' pochi, l' haveve tutti equal parte, tiene d' accordo i Signori.* et Batava: *Quia in paucorum principatu dominos Reip. concordēs facit, si pari potestate omnes fruuntur.* TAYLOR.

τοῦ Δήμου δωρεαῖς πρὸς ἑαυτοὺς ποιῶνται, φυλάττει. Καὶ μὴν περὶ γε τοῦ μηδὲ Θεβαίους μηδένα τιμῶν, ἐκεῖνο ἂν ἔχειν εἰπεῖν ἀληθές ¹ οἶμαι. Μείζον, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! Θεβαῖοι φρονοῦσιν ἐπ' ὠμότητι καὶ πονηρίᾳ, ἢ ὑμεῖς ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τῷ τὰ δίκαια βούλεσθαι. Μήτ' οὖν ἐκεῖνοί ποτε παύσαιντο, εἰ ἄρα εὐξασθαι δεῖ, τοὺς μὲν ἑαυτοὺς ἀγαθόν τι ποιῶντας μήτε τιμῶντες, μήτε θυμαζόντες, τοὺς δὲ συγγενεῖς — ἴστε γὰρ, ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκαν — οὕτω μεταχειριζόμενοι· μήτ' ὑμεῖς, τὰναντία τούτοις, τοὺς μὲν εὐεργέτας τιμῶντες, παρὰ δὲ τῶν πολιτῶν λόγῳ μετὰ τῶν νόμων τὰ δίκαια λαμβάνοντες. Ὅλως δ' ¹ οἶμαι τότε δεῖν τοὺς ἐτέρων ἐπαινεῖν νόμους καὶ ἔθνη, τοῖς ὑμετέροις ἐπιτιμῶντας, ὅταν ἢ δεῖξαι βέλτιον ἐκείνους πράττοντας ὑμῶν· ὅτε δ' ὑμεῖς, καλῶς ποιῶντες, καὶ κατὰ τὰς κοινὰς πράξεις, καὶ κατὰ τὴν ὁμόνοιαν, καὶ κατὰ ² τἄλλα πάντα ἄμεινον ἐκείνων πράτ-

¹ οἶμαι R.

² τὰ ἄλλα T.

Μείζον Θεβαῖοι φρονοῦσιν ἐπ' ὠμότητι.—] Hinc Aristides ad Athenienses de iisdem: Ἦμῶν φιλανθρωπίας, ἐκεῖνοις δ' ὠμότητος περίεστιν. T. I. p. 450. Et conf. totam Plataicam Isocratis. Probrum ὠμότητος truculentiam reddas sensu eo, quo veteres Latini dixerunt. Ἀσπίνων interpretatur Apsines p. 702., ubi hujus loci sententiam profert, verbis mutatis. Nam ita solent Rhetores, idemque facit Syriān. Comment. ad Hermog. p. 28., ubi respicit Orat. nostrae §. ζ'. et κγ'. Notum est de Thebanis *Baototum* in crasso aere natis, quam parum ingenii acuminis et artibus tribuerint. Satis docet Nepos Alcib. c. 11. Hinc passim ἀναισθησία et ἀναλγησία eorum traducta, et ferox asperumque ingenium. Adjectum crimen πονηρίας debebatur illis propter mala, quae a Persico inde bello Atheniensibus et reliquae Graeciae intulerant. Res sunt notissimae. F. A. WOLF.

Μήτ' οὖν ἐκεῖνοί ποτε παύσαιντο.—] Votum est δημοτικόν. Ex Euripidis *Hecub.* 329. expressum esse, Musgravius ad hunc verbum monuit. Locus is sane per est nostri similis, at sententia ejusmodi, ut cuique bono civi, Reip. suae amanti, sponte in animum venire debuerit. Simplices sunt homines illorum temporum, qui id clare eloquantur, quod principes hodie in animo taciti cogitant. IDEM.

Ὅν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκαν] Orcho-

deliter scævientes, Olymp. circ. 104, 1., ut prius fecerant in Platæenses et Thespienses. Sed illud unum facinus h. l. memoratur, cujus adhuc memoria esset recentior. Vid. Demosth. pro Megalop. §. β'. §. η'. Diodor. XV. 57. et 79. et ibi Wesseling. Obscurius est, quid illud sibi velit συγγενεῖς. Alias συγγένεια necessitudo est inter metropolin et ejus colonias. Potuit tamen eadem continere ἐπιγαμίαν, de qua supra §. ιδ'. fin. aliudve simile vinculum, vel antiquissima ætate populorum ortum. Pertinet huc locus Or. de Cor. §. νέ'. fin. ubi Thebani Atheniensibus juncti dicuntur τῇ συγγενείᾳ καὶ τῷ ὁμοφύλῳ. IDEM.

Λόγῳ μετὰ τῶν νόμων] Verbo λόγῳ continetur ratio et oratio, quibus res et causas nostras parium judicio subjicimus. Opponitur vis, aliena a libera civitate. Μετὰ τῶν νόμων, quod alibi effertur σὺν τοῖς νόμοις, ducentibus, præeuntibus legibus. Vulgare est, κατὰ τοὺς νόμους. IDEM.

Βέλτιον ἐκείνους πράττοντας ὑμῶν] Meliorem illos fortuna rerum uti, quam Vos. Frequentissima sunt πράττειν εὖ, καλῶς, εὐτυχῶς, εὐδαμνίως, πράττειν κακῶς, ἀδλίως, ταπεινῶς, similia. Verum aliud sonat, quod sequitur, καλῶς ποιῶντες. Quæ formula, participio ad aliquod nomen relato, orationi injicitur, ubi nos injicimus Dei beneficio, significantes, nihil nos invidere, gaudere potius et congratulari. Demosth. Philipp. IV. §. i. med. Ἡ τέχνη, καλῶς

τετε, ¹ τοῦ χάριν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐθῶν ὀλιγο-
ροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε; Εἰ γὰρ καὶ κατὰ τὸν λογισμὸν
ἐκεῖνα φανείη βελτίω, τῆς γε τύχης ἕνεκα, ἢ παρὰ ταῦτα
ἀγαθῆ κέχρησθε, ἐπὶ τούτων ἄξιον μεῖναι. Εἰ δὲ δεῖ
παρὰ πάντα ταῦτ' εἰπεῖν, ὃ δίκαιον ἡγοῦμαι, ἐκεῖνο ἔγωγ'
ἂν εἴποιμι. Οὐκ ἔστι δίκαιον, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! τοὺς
Λακεδαιμονίων νόμους, οὐδὲ τοὺς Θηβαίων λέγειν ἐπὶ τῶ
τοὺς ἐνθάδε λυμαίνεσθαι· οὐδὲ, δι' ὧν μὲν ἐκεῖνοι ² μεγάλοι
εἰσὶ, καὶ ἀποκτεῖναι βούλεσθαι τὸν παρ' ³ ἡμῖν τούτων τι
κατασκευάσαντα· διὰ δ' ὧν ὁ παρ' ἡμῖν Δῆμος εὐδαίμων,
ταῦθ' ὡς ἀνελεῖν δεῖ, λεγόντων τινῶν ἐθέλειν ἀκούειν.

κδ'. Ἔστι τοίνυν ⁴ τις πρόχειρος λόγος, ὡς ἄρα καὶ 491

¹ του Τ. ² μεγάλοι τῆς ὀλιγαρχίας καὶ δεσποτείας εἰσὶ Τ. R. ³ ἡμῖν Τ. ⁴ τίς Τ.

ποιούσα, πολλὰ πεποίκει τὰ κοινά. Aeschin. in Ctesiph. §. πε'. Φατὲ μὲν εὐτυχεῖς εἶναι, ὡς καὶ ἔσπε, καλῶς ποιῶντες etc. IDEM.

Τὸν λογισμὸν] Ὁ λογισμὸς, ratiocinatio, le raisonnement. Contra ponitur experientia, fortuna, qua Populus adhuc bona usus sit. IDEM.

Τῆς γε τύχης ἕνεκα] Sumta videtur haec ἔννοια ex Lysiae Orat. Nicomach. pag. 854. 9. ubi antiqua Majorum sacrificia ait servari oportere, εἰ μηδὲν δι' ἄλλο, τῆς τύχης ἕνεκα, τῆς ἐξ ἐκεῖνων τῶν ἱερῶν γεγενημένης, si ob nihil aliud, saltem ob fortunam, quae ista sacrificia est secuta. MARKLAND.

Εἰ δὲ δεῖ παρὰ πάντα ταῦτ' εἰπεῖν] Ἡ παραλιπόντα ταῦτα πάντα, ἢ πρὸς τοῖς ἅπασι. WOLF.

Παρὰ πάντα ταῦτα] H. e. χωρὶς πάντων τούτων, omittis his omnibus, ut recte Wolfius interpres. In notulis vero idem adscripsit verba: ἢ παραλιπόντα ταῦτα πάντα, ἢ πρὸς τοῖς ἅπασι. Hinc facili nisu nascitur conjectura Reiskio, pro παρὰ πάντα legenti παραλιπόντα. Sed conf., ne longius abeas, infra §. λε'. et Aristid. Declam. §. 62. F. A. WOLF.

Μεγάλοι τῆς ὀλιγαρχίας etc.] Deleri jubet has voces Lambinus, τῆς ὀλιγαρχίας καὶ δεσποτείας. Nimirum vir ille doctissimus putavit, eas fuisse exegeticas τοῦ ὄν. Cui lubentissime assentior. TAYLOR.

Οὐδὲ δι' ὧν μὲν—] Neque velle etiam occidere eum qui aggrediretur apud vos introducere aliquid eorum propter quae illi [N. Lacedaemonii et Thebani] magni sunt oligarchiae et monarchiae causa, i. e. oligarchiae et monarchiae instituta et usus approbando et assumendo. LUGER.

Οὐδὲ, δι' ὧν μὲν ἐκεῖνοι μεγάλοι εἰσὶ—] Ad-

jicitur hic in omnibus edit., etiam postrema, τῆς ὀλιγαρχίας καὶ δεσποτείας. Ita tempus erat, optime momentibus Lambino et Taylora morem gerere. Et pluribus quidem de causis verba haec mihi suspecta sunt. Primum insolentior est hic usus vocis δεσποτείας de civitate, qualis erat Thebaea. Tum, quod caput est, verba cum reliquis plane nulla sana structura coeunt, ut ratio loquendi emendata, et Attico scriptore digna, exeat. Nihil est ars, qua in illis defendendis editor postremus abutitur. Utinam nos uno aliquo loco docuisset, vocem μέγας usitate cum genitivo construi, sicut alia adjectiva passim solent. Scribit quidem, Latine pariter dici magnus dominationis. Neque ego ignoro, a Latinis, qui Graecam syntaxin imitantur, similia adjectiva, praecipuus, egregius, praclarus, etiam ingens a Sallustio et Tacito, cum secundo casu poni. Illud tamen ignoro, et Reiskianam Latinitatem puto esse, non Romanam. Adscripta h. l. verba videntur explicandi causa ad ὧν μὲν aut ad τούτων, deinde intrusa ab eo, qui haec prolomina, vaga et minus perspicua putaret. Neque pannum habuit Schol. in codice suo, quod facile ex ejus interpretatione eruent, qui nasum habent. Ceterum periodi hujus partes eleganti circuitu posita sunt, quum hic sit ordo structurae: Οὐδὲ, καὶ βούλεσθαι ἀποκτεῖναι τὸν παρ' ἡμῖν κατασκευάσαντα (introducere tentantem, molientem) τι τούτων, δι' ὧν μὲν ἐκεῖνοι μεγάλοι εἰσὶν ἐθέλειν δὲ ἀκούειν τινῶν λεγόντων, ὡς δεῖ ἀνελεῖν ταῦτα, δι' ὧν ὁ παρ' ἡμῖν Δῆμος εὐδαίμων ἔστιν. F. A. WOLF.

κδ'. Ἔστι τοίνυν τις πρόχειρος λόγος—] Commentarios h. l. habemus locos eos, quos

παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῶν προγόνων πολλὰ ἀγαθὰ εἰργασμένοι
 τινὲς οὐδενὸς ἤξιουντο τοιοῦτου, ἀλλ' ἀγαπητῶς ἐπιγράμ-
 ματος ἐν τοῖς ἐρμαῖς ἐτύγχανον· καὶ ἴσως τοιοῦτον ὑμῖν
 ἀναγνώσεται τὶ ἐπίγραμμα. Ἐγὼ δ' ἠγοῦμαι τοῦτον
 τὸν λόγον, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! κατὰ πολλὰ ἀσύμφορον
 εἶναι τῇ πόλει λέγεσθαι, πρὸς δὲ καὶ οὐ δίκαιον. Εἰ μὲν

¹ ὑμῖν T.

² τοῦθ' T. R.

³ τὸ T. R.

laudavi §. 15. imprimis Æschinis in Ctesiph. §. 15. inde a verbis, ἐπεὶ δὲ στεφάνων ἀνεμνήσθην, ubi præmiurum et titularum florente Republ. tenuitis cum posterioris ætatis profusione comparatur. Maxime huc pertinet, quod ibi paullo inferius legitur, iis, qui, Persis ad Strymonem devictis, Eñonem in ditionem Atheniensium redegissent, (v. Herodot. VII. 107. et ibi Intpp.) nihil honorum publice decretum fuisse præter tres hermas, et ne hos quidem ducum nominibus inscriptos, sed epigrammatis in honorem Reipubl., quæ carmina exstant apud Æschinem, et ex eo apud Plutarch. in Cimone p. 482. E. Inde lux verbis, ἀγαπητῶς ἐπιγράμμα-
 τος ἐν τοῖς ἐρμαῖς ἐτύγχανον, ubi ἀγαπητῶς est ægre, aut ita, ut præclare secum actum putarent, tantulam rem consecuti. Οἱ ἐρμαῖς spectant ad Stoa hermarum, locum Athenis, cujus notitiam vid. in Meursii Athen. Att. I. 3., ubi cum aliis locis hic quoque Demosthenis citatur. IDEM.

Τοῦθ' ὑμῖν ἀναγνώσεται τὸ ἐπίγραμμα. ἐγὼ δὲ etc.] Lego: τὸ ἐπίγραμμα. ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ. Ἐγὼ δὲ etc. nam voces istæ emphaticæ τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα, ΠΟC epigramma, satis indicant, secutum et citatum fuisse hoc loco epigramma aliquod: ut §. 17. med. ἀνάγνωθι δὲ μοι καὶ τοῦτο τὸ ψήφισμα αὐτοῖς. ΨΗΦΙΣΜΑ. et alioquin dixisset αὐτὸ (non τοῦτο) τὸ ἐπίγραμμα, epigramma ipsum. De paribus omissionibus, et ab eadem causa, in vocibus ΝΟΜΟΣ, ΨΗΦΙΣΜΑ, ΟΝΟΜΑΤΑ, et similibus, quæ non sunt ex corpore Orationis, vide passim notata ad Lysiam. Porro, hoc Epigramma, quod innuit Demosthenes, exstare puto apud Plutarehum, in Anthologia, et alibi, nisi fallor; has enim Notulas raptim scribo, et libris destitulis. MARKLAND.

Ἀναγνώσεται] Nempē, Leptines. Hic mihi locus ita legendus vid. καὶ ἴσως τούτων ὑμῖν ἀναγνώσεται τὶ ἐπιγραμμάτων. AUGER.

ἴσως τοιοῦτον ὑμῖν ἀναγνώσεται τὶ ἐπίγραμμα] Vulgatur ab omnibus, ἴσως τοῦθ' ὑμῖν ἀναγνώσεται τὸ ἐπίγραμμα. Sed verba τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα, molestissima esse et

prorsus inepta, nemo non sentiet. Nisi forte credere volumus, aut unicum aliquem titulum exstitisse, et auditoribus bene notum, aut Oratorem, quum hæc pronunciaret, tituli alicujus apographum manu tenuisse, quo gestu supra dixit τὸ ψήφισμα τοῦτο. Atque haud scio an hoc delatus sit Marklandus, conjectura per se quidem probabili, et quæ aliis locis Oratorum aliquando feliciter adhibebitur, suspicatus ad extremum h. l. excidisse vocem ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ, olim bis ab auctore positam, ut jam nunc recitatio epigrammatis facta videri debeat. Quo commento difficultatem tolli, persuadeat sibi, qui poterit. Equidem aut omnino Demosthenis ingenium et artem scribendi ignoro, aut hic talis locus illi, qui nihil inepte, nihil alieno tempore molitur, minime idoneus potuit videri, ubi ipsos epigrammatis versiculos decauteret. Simul illud in eadem ratione miror, unde Noster divinare potuisset, quodnam tandem epigramma ex multis, quæ supplerent, adversarius ad recitationem esset electurus. Abundabat Porticus hermarum tanta copia titularum, quæ optionem difficillimam facere deberet. Vides jam, in quas salebras ista nos conjectura deducat. Vidit fortasse et Reiskius, vulgatæ scripturæ præter morem suum defensor: sed vellemus ipse aliter se expendisset. Nam quum remittit nos ad modo laudatum Æschinis locum, ubi τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα quæramus, profecto nos deridet vir facetus. Æschinea oratio illa XXV. annis post hanc nostram habita est, et, ut hoc nihil putes, tres inscriptiones ibi leguntur, non una. Quare missis hisce nugis omnibus posui, quod ab auctore profectum arbitror, ἴσως τοιοῦτον ὑμῖν ἀναγνώσεται τὶ ἐπίγραμμα, aliquam talem inscriptionem ex hermis. Hujusmodi mendis nihil in libris facilius. Et forsitan satius fuisset reponere τοιοῦθ' ὑμῖν, quod propius sonaret vulgatæ, τοῦθ' ὑμῖν. F. A. WOLF.

Πρὸς δὲ καὶ οὐ δίκαιον] Ἀντὶ τοῦ, πρὸς δὲ τοῦτου καὶ ἀδικον. πρὸς enim et πρὸς δὲ etiam adverbialiter ponuntur, pro præterea
 3 q

γὰρ ἀναξίους εἶναί τις φήσει κακείνους τιμᾶσθαι, τίς ἄξιος, εἰπάτω· ¹ [εἰ μήτε τῶν πρότερον μηδεὶς, μήτε τῶν ὕστερον·] εἰ δὲ μηδένα φήσει, συναχθεσθεῖν ἂν ἔγωγε τῇ πόλει, εἰ μηδεὶς ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ γέγονεν ἄξιος εὖ παθεῖν. Καὶ μὴν εἶγε ὁμολογῶν, ἐκείνους εἶναι σπουδαίους, μὴ τετυχηκότας δείξει μηδενός, τῆς πόλεως ὡς ἀχαρίστου δήπου κατηγορεῖ. Ἔστι δ' οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχοντα, οὐδὲ ὀλίγου ² δεῖ· ἀλλ' ἐπειδὴν τις, οἶμαι, κακουργῶν ἐπὶ μὴ

¹ Absunt unci. T. R.

² δεῖν R.

et προσέτι. Plato lib. 5. de Republ. ὅτι κοινῇ στρατεύσονται, καὶ πρόσγε ἄξιοι τῶν παιδῶν εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἄνθρωποι, etc. Ex edit. HERVAG.

Εἰ μήτε — τῶν ὕστερον] Neque hoc videtur esse Demostenis, sed scriptum fuisse in Margine ad ista: τίς ἄξιος εἰπάτω] Εἰ μήτε τῶν πρότερον οὐδεὶς, μήτε τῶν ὕστερον. inde in Contextum admissum. MARKLAND.

Εἰ μήτε τῶν πρότερον μηδεὶς, μήτε τῶν ὕστερον] Nusquam decessor meus longior est, quam ad h. l. Quod ipsum facit, ut et nobis explicate dicendum sit, quamvis nihil aliud quam capitale sententiam Marklandi sequamur. Locus igitur, qualem vulgo editores exhibent, primum, quid offensionis habeat, ipse Latine versus ostendat: Si quis etiam illos, h. e. qui majorum nostrorum memoria bene de Republ. meruerunt, indignos honore fuisse putabit, dicat nobis, quisnam dignus sit: [si neque quisquam eorum, qui priore tempore vixerunt, nec qui posteriore:] si vero neminem putabit, Reipublicæ nostræ vicem doleam, quod nemo per tot sæcula in ea honore ac præmiis dignus exstiterit. Jam in istis verbis uncinatis experiatur, quisquis volet, fortunam suam; trahat ea retrahatque ad utramcunque partem periodi velit: si quid inde sani coloris extuderit, eum Fortunæ filium unicum perhibebo. Mihi quidem, quo sæpius ad ea verba redii, propensius ad veritatem visum est, irrepsisse post illud, τίς ἄξιος εἰπάτω, notam marginis, εἰ μήτε τῶν πρότερον μηδεὶς, μήτε τῶν ὕστερον. Quod iudicium Marklandi est, et tale, quod viro veniam aliorum, que passim ab eo festinatius scripta notavi, impetrare possit: adeo illud rectum, acutum, verum est. Sed eorum causa, qui tardiore harum rerum sensu utuntur, age, ad eundem modululum, quem hæc periodus habet, novam fingamus, et membratim fere parem, si forte ita illi facilius verum assequi possint. Fingamus, esse quendam adeo superbi iudicii,

ut in historia scribenda nec veteres, neque recentiores satis probet, neutrosque dignos censeat, quos imitetur ipse, historiam scripturus, eumque hominem ab aliquo culpatum his verbis: Si tu etiam illos, h. e. Græcos et Latinos, rejicies, nec satis dignos imitatione esse censebis, dicas velim nobis, quis tandem dignus sit: si nec antiquorum quisquam, neque recentiorum: si vero neminem dices, fastidium tuum mirer, cui nemo inter tot præstantissimos in hoc genere auctores vel laude tua vel imitatione dignus videatur. Vix quisquam erit in arte scribendi adeo rudis, quin colo illo, diductis literis a nobis expresso, omnem sanitatem structuræ disperdi primo statim aspectu intelligat, et emblemata tam inconcinne illatum furca expellendum iudicet. F. A. WOLF.

Καὶ μὴν εἶγε ὁμολογῶν —] Dilemmate adversarius ab utraque parte sic constringitur, ut effugium vix pateat. Aut nullus unquam civis præmiis dignos vixisse, dicendum erit, aut Republ. erga suos ingrati esse. Δείξει nunc poni de solo conatu, apertum est. Δήπου, arctius jungendum illud cum ἀχαρίστου, ironiæ cuidam insertum: Civitatis ingrata, si Diis placet. IDEM.

Δείξει] Non monstrabit, (neque enim hoc monstrare potuit Leptines, ut mox dicitur) sed monstrare volet, aut conabitur. Nisi ita sumatur, legendum erit λέξει, dicit, ut φήσει paullo ante. MARKLAND.

Οὐδὲ ὀλίγου δεῖ] Legitur δεῖν in Ben., unde id transit in Reiskianam. Minus recte, in hac quidem locutione. Conf. notata §. ζ'. post med. ac Ruhken. et Toup. ad Longin. c. 33., quanquam hi non satis inter se consentiant. F. A. WOLF.

Κακουργῶν] Lege cum marg. Morel. πανουργῶν. atque etiam infra, §. κζ'. πανουργότατον pro κακουργότατον ex eadem auctoritate. TAYLOR.

Ἔπειδὴν τις, οἶμαι, κακουργῶν —] Si quis, insidiosus argumentis usus, ad res non

προσέηκοντα πράγματα τοὺς λόγους μεταφέρει, δυσχερεῖς ἀνάγκη φαίνεσθαι. Ὡς δὲ τάληθές τ' ἔχει, καὶ δίκαιόν ἐστι λέγειν, ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. Ἦσαν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! πολλοὶ τῶν πρότερον σπουδαῖοι, καὶ ἡ πόλις ἡμῶν ἐτίμα καὶ τότε τοὺς ἀγαθούς· αἱ μέντοι τιμαὶ καὶ ἄλλα πάντα, τὰ μὲν τότε, ἦν ἐπὶ τοῖς τότε ἔθεσι, τὰ δὲ νῦν, ἐπὶ τοῖς νῦν. Πρὸς οὖν τί τοῦτο λέγω; Ὅτι φήσαιμ' αὖ ἐγὼ γε ἐκείνους οὐκ ἔστιν ὅτου παρὰ τῆς πόλεως οὐ τυχεῖν, ὧν ἢ βουλήθησαν. Τίνι χρώμενος τεκμηρίῳ; Ὅτι Λυσιμάχῳ δωρεάν, ἐνὶ τῶν τότε χρησίμων, ἑκατὸν μὲν ἐν Εὐ-

¹ ἡμῶν T.

² ἄλλα T. R.

³ ἐβουλήθησαν T.

consentaneas, aut qua male inter se congruunt, orationem subdole traducit, necesse est eam subabsurdam fieri, h. e. ita disputando conclusiunculas ineptas et absonas exire. Subjicit hoc auctor, irretitum satis dilemmate suo Leptinam tenens. Verbum κακουργεῖν, ut et κακούργως, cum aliis hujus familiae, solenne puto de disputatore captiosis rationibus agente, aut verum malitiose occultante. Plato Gorg. p. 483. A. et 489. B. Κακουργεῖν ἐν ταῖς λόγοις. De Rep. I. p. 341. B. Πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει. Et paullo superius ibidem: Οἷε μ' ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργούντα σὲ ἔρεσθαι, ὡς ἡρόμεν; Hinc Aristid. Declam. Leptin. §. 17. jungit κακουργίαν et συκοφαντίαν. Frustra ergo Taylorus laudat lectiones Marg. Ben. πανουργῶν, et §. κζ'. πανουργότατον. Mox λόγοι δυσχερεῖς tales sunt, in quos incurrere solet disputator, res dissimiles fallendi gratia componens, repugnantes inter se et absurda. Passim eo sensu in Metaphysicis Aristotelis legimus τὰ δυσχερεῖ, αἱ δυσχερεῖαι, ut XI. 8. p. 962. Duvall. F. A. WOLF.

Τιμαὶ καὶ ἄλλα πάντα] Non male, καὶ τὰ ἅλα πάντα, honores et praemia omnia: ut pag. 477. v. 2. τῆς ἀρετῆς ἄθλον. Scholiastes tamen agnoscit τὰ ἅλλα, et explicat per πράγματα. MARKLAND.

Αἱ μέντοι τιμαὶ καὶ ἄλλα πάντα] Scil. πράγματα, ut bene Schol. Nam auctori suo relinquimus conjecturam, τιμαὶ καὶ τὰ ἅλα πάντα. Nihil huc facit comparatum, τῆς ἀρετῆς ἄθλον §. κγ'. F. A. WOLF.

Ἠβουλήθησαν] Scripsit Reisk. ex Par. 7. et Aug. 1., tacitus, ut solet in talibus. Ac poterat non male rejici vulgatum ἐβουλήθησαν, quum plurimis in locis Demosthenis id verbum jam dudum omnes cum augmento Attico ediderint. Quanquam codices in ea re praene solos sequendos

putem; quod ipsum statuo de simili varietate, quae est v. 5. p. seq. νῦν ἔπει. Certe hoc alterum non constanti usu dixerunt Attici. Conf. inter se Etymol. M. p. 400. l. 28. et Eustath. ad Il. A. p. 135. Rom. F. A. WOLF.

Λυσιμάχῳ] Λυσιμάχος. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν. ἦν δὲ Ἀριστείδου υἱὸς τοῦ Δικαίου ἐπικληθέντος. Harpoer. Vide, quae habet Valesius. Haec adduxi, ut cognoscat Lector, quis fuerit hic Lysimachus. Plura fortasse alibi de dono, quod a Populo consecutus est. TAYLOR.

Ὅτι Λυσιμάχῳ δωρεάν—] Est hic Lysimachus filius magni Aristidis, in summa paupertate defuncti, ipse quidem, quod Ulpiano facile credamus, nulla admodum re de civibus suis meritus; ut id praemii non sua, sed patris causa, ipsi datum videatur. Nec fortasse verba, ἐν τῶν τότε χρησίμων, aliter olim acceperunt, quam pro perfunctoria laude. Conjicio hoc ex iis, quae de neglecta educatione et moribus hominis apud veteres legimus, velut Plat. Menon. p. 94. A. Laeh. p. 179. C. et Aeschin. Dial. I. §. 6. De donatione eadem fere Nostro narrat Plutarch. in Aristid. p. 335. C. Λυσιμάχῳ τῷ υἱῷ ἰστοροῦσι μῶς μὲν ἑκατὸν ἀργυρίου, καὶ γῆς τοσαῦτα πλῆθρα πεφυτευμένης ἐδάκεν ὁ Δῆμος, ἄλλας δὲ δραχμὰς τέσσαρας εἰς ἡμέραν ἑκάστην ἀπέταξεν, Ἀλκιβιάδου τὸ ψήφισμα γράφαντος. Aliter multo Suidas v. πλῆθρον, quem locum Valesius comparavit ad Harpocrat. p. 50. Sed de quatuor drachmis diurnis Wolfius quaerit, utrum διὰ βίον, an μέχρι του? Prius quoniam verum sit, nullus dubito, praesertim quum rem ex ratione temporum videam Lysimacho obtigisse aetate proveciori; qua ipsa re magnitudo doni aliquanto minuitur. Nempe non potuit Alcibiadis psephisma fieri ante Olymp. 87. neque etiam post 92. Paruit Eubœa

βοία πλέθρα γῆς πεφυτευμένης ἔδοσαν, ἑκατὸν δὲ ψιλῆς, ἔτι δὲ ἀργυρίου μνᾶς ἑκατὸν, καὶ τέτταρας τῆς ἡμέρας δραχμάς. Καὶ τούτων ψήφισμά ἐστὶν Ἀλκιβιάδου, ἐν ᾧ 492 ταῦτα γέγραπται. Τότε μὲν γὰρ ἡ πόλις ἡμῶν καὶ γῆς¹ εὐπόρει, καὶ χρημάτων νῦν δὲ εὐπορήσει· δεῖ γὰρ οὕτω λέγειν, καὶ μὴ βλασφημεῖν. Καίτοι, τίν' οὐκ ἂν οἴσθε νῦν τὸ τρίτον μέρος τούτων ἀντὶ τῆς ἀτελείας ἐλέσθαι; Ὅτι τοίνυν ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λάβε μοι τὸ ψήφισμα τουτί! Λέγε!

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ὅτι μὲν τοίνυν, ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! καὶ τοῖς προγόνοις ὑμῶν ἔθος ἦν τοὺς χρηστοὺς τιμαῖν, δηλοῖ τὸ ψήφισμα τουτί· εἰ δὲ μὴ τοῖς αὐτοῖς, οἷσπερ ἡμεῖς νῦν, ἕτερόν τι τοῦτ' ἂν εἶη. Εἰ τοίνυν μήτε Λυσίμαχον, μήτ' ἄλλον μηδένα, μηδὲν εὐρῆσθαι παρὰ τῶν προγόνων² ἡμῶν συγχωρήσαιμεν, τί μᾶλλον, οἷς ἔδομεν νῦν ἡμεῖς, διὰ τοῦτο δικαίως ἂν ἀφαιρεθεῖεν; Οὐ γὰρ οἱ μὴ δόντες, ἀ' μὴ δοκεῖ, δεινὸν

¹ εὐπόρει T.² ὑμῶν T.

Athenensium ditioni ab Olymp. 68, 2. ad 92, 1. Vid. Herodot. V. 77. Thucyd. VIII. 95. seqq. et Dukeri ad hunc not. p. 73. Ante Olymp. 87. autem Alcibiades vix potuit forum attingere, natus, mea quidem sententia, Olymp. 82. non, ut vulgo putatur, 84. Isto vero tempore quomodo insulae illius bonis Resp. sit usa, bene hic locus monstrat. Quocum confer Isocrat. Paneg. c. 31. Denique γῆ πεφυτευμένη est terra arboribus consita, opposita τῇ ψιλῇ h. ἀδένδρω, ἀροσίμω. Hom. Iliad. I. 576. Τέμενος, τὸ μὲν ἡμισυ, οἰνοπέδιοι, ἡμισυ δὲ ψιλὸν ἄροσιον πεδίον. F. A. WOLF.

Πλέθρα γῆς πεφυτευμένης] Ubi inter segetes etiam Arbores fructiferae et vitiferae sunt. Huic opponitur, ut opinor, ἡ ψιλῆ, ager frumentarius. Nannius: Centum jugera agrī consitis, centum item rationalis contributa fuisse. WOLF.

Καὶ τέτταρας τῆς ἡμέρας δραχμάς] Καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Utrum vero διὰ βίου, an μέχρι του? IDEM.

Καὶ τούτων] Forto καὶ περὶ τούτων. IDEM.

Εὐπορήσει] Εὐπορεῖ Cant. TAYLOR. Est παρὰ προσδοκίαν. expectabant enim Auditores, et dixisse debuit, ἀπορεῖ, indiget, ut bene notat Ulpianus: sed verbo

male ominato abstinuit, et pro eo *Preca-tione* utebatur, ἐπηύξατο εὐπορεῖν τὴν πόλιν. unde scribendum videtur, νῦν δὲ εὐπορήσαι, in Optativo. MARKLAND. Expectatur post priora simplex et praefractum ἀπορεῖ. At euphemismus praetulit ἀπορήσει h. e. speramus tempus omnibus rebus abundans aliquando esse rediturum. Sic acceptum futurum, si rem cogites, ad votum redit, ut haecenus Schol. scribere potuerit, ἐπηύξατο εὐπορεῖν τὴν πόλιν. F. A. WOLF. Ἐτερόν τι τοῦτ' ἂν εἴη] Id nihil huc pertinet, nihil valet ad propositum nostrum. Alias hoc ita effertur, ἄλλος ἂν εἴη λόγος, aut λόγος ἕτερος οὗτος. IDEM.

Παρὰ τῶν προγόνων ἡμῶν] Ex Wolfianis Taylorus traxit ὑμῶν, ortum fortasse ex eo, quod praecedat, καὶ τοῖς προγόνοις ὑμῶν. Attendi autem nunc debet primae personae verbum, συγχωρήσαιμεν. IDEM.

Τί μᾶλλον, οἷς ἔδομεν νῦν ἡμεῖς, διὰ τοῦτο δικαίως ἂν ἀφαιρεθεῖεν] Augerium, qui mallet ἀφαιρεθεῖν, auferremus, sefellit constructionis ratio, quae est talis: τί; μᾶλλον δικαίως ἂν ἀφαιρεθεῖεν (i. e. ἀφαιρεθεῖσαν) διὰ τοῦτο ἐκείνοι, οἷς ἔδομεν νῦν ἡμεῖς; Quid? nun minus esset injustum, eos, quibus hoc tempore aliquid dedimus, spoliare? Scribendum autem τί cum signo interrogandi. IDEM.

εἰσιν οὐδὲν εἰργασμένοι· ἀλλ' οἱ δόντες μὲν, πάλιν δ' ὕστερον, μηδὲν ἐγκαλοῦντες, ἀφαιρούμενοι. Εἰ μὲν γὰρ τις ἔχει δεῖξαι, κἀκεῖνους ὧν ἔδοσαν τῷ τι τοῦτ' ἀφηρημένους, συγχωρῶ καὶ ὑμᾶς ταυτὸ τοῦτο ποιῆσαι· καίτοι τόγε αἰσχρὸν ὁμοίως· εἰ δὲ μηδεὶς ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ τοῦτ' ἔχει δεῖξαι γεγονός, τίνος εἴνεκα ἐφ' ἡμῶν ἠρώτων καταδειχθεῖν τοιοῦτον ἔργον;

κέ. Χρῆ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! κἀκεῖνο ἐνθυμεῖσθαι καὶ ὄραν, ὅτι νῦν ὁμωμοκότες κατὰ τοὺς νόμους δι-

¹ πρώτων R.

Ἄλλ' οἱ δόντες] Fortasse: ἀλλ' οἱ δόντες μὲν πάλαι, ὕστερον δὲ etc. Quanquam receptam lectionem non improbo: οἱ δόντες μὲν, πάλιν δ' ὕστερον — ἀφαιρούμενοι. Sed quid hoc: οὐ γὰρ οἱ μὴ δόντες — δεινὸν εἰσιν οὐδὲν εἰργασμένοι? Quare οὐδὲν? Cum iocī sententia sit, ut Interpretes recte expresserunt. Nec enim, qui non dederunt, sunt accusandi. Wolfius. Non enim, qui nihil dant,—gravia faciunt. Nannius. Delebis profecto istud οὐδὲν, quod fortasse olim notavit varietatem lectionis, cum, quod scribitur οὐ γὰρ οἱ μὴ δόντες in aliquibus Codd. exarari potuit: οὐδὲ γὰρ οἱ μὴ δόντες etc. Mox v. 6. melius cum Augustano: τίνος εἴνεκα ἐφ' ὑμῶν πρώτων. TAYLOR.

Οὐ γὰρ οἱ μὴ δόντες—ἀφαιρούμενοι] Miris intemperis agitatus in h. l. Taylorus laborat, ut sanum vitiet. Nihil dicam de altera ejus conjectura, quam ipse non nimio opere probat. Altera vero, qua post εἰσιν sedulo jubet expungi οὐδὲν, quod sententiæ repugnare ait, hæc ergo conjectura non tantum omnium librorum fidei, sed, quod caput est, omni rationi sermonis adversatur. Dicit Demosthenes: Neque enim, qui non dederunt, quæ omnino non placuit dare, quidquam mali fecerunt; at faciunt ii, qui, quod antea dederunt, postea rursus adimunt, idque nulla de causa. Satis constat, post voces negativas pro τί poni οὐδὲν et μηδὲν, et a Latinis quidquam, quæ hodie ibi plures, et tales quoque, quos sæpe summos viros salutant, pessime scribunt aliquid. In Græcis quot locos Taylorus ita debuerat nobis corrumpere! Quoties etiam falce critica duo simul verba recidere! Ut in illo Eurip. Cycl. 120. Ἀκούει οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός etc. etc. F. A. WOLF.

Καίτοι τό γε] Forte καίτοι τοῦτό γε αἰσχρὸν ὁμοίως, aut τόγος αἰσχρὸν ὁμοίως ὑπάρχει. WOLF. F. τοῦτό γε αἰσχρὸν. LUGER.

Κἀκεῖνους ὧν ἔδοσαν τῷ τι τοῦτ' ἀφηρημέ-

νους] Id est ἀφηρησθῆαι τι τοῦτο ἐκείνων, ἃ ἔδοσαν τινι. Post paullo ad ὁμοίως suppl. ὑπάρχει vel μένει, turpitudine par est et eadem, seu res fiat exemplum, sive nullo fiat. Ὅμοίως idem valet, quod in hoc genere alias, οὐχ ἦττον τοῦτου ἔνεκα. Wolfius cur malit, καίτοι τοῦτό γε αἰσχρὸν ὁμοίως, aut τόγος αἰσχρὸν ὁμοίως ὑπάρχει, equidem non video. Neque magis illud, cur Reiskius luculentiorē putet orationem fore sic mutatam, τόγος αἰσχρὸν αἰσχρὸν ὁμοίως. Quod natura sua turpe est, id ubique locorum pariter turpe est. Luculentum sane hoc, sed majus quiddam est, quam auctor voluit. F. A. WOLF.

Τίνος εἴνεκα ἐφ' ἡμῶν πρώτων καταδειχθεῖν τοιοῦτον ἔργον] Cur nostra demum ætate talis rei exemplum edatur? Recte habet πρώτων, nec opus scriptura Aug. 1. nuper inducta, πρώτων. Non cogitavit vir doctus, qui id fecit, Latinam consuetudinem Græcis obtrudendam non esse, peccans in eadem re in Dionys. Halic. V. 17. VII. 21. aliisque locis. Supra tamen §. 17. med. nihil mutavit in verbis, ὑφ' ὑμῶν μόνον, licet ibi fecisset excusatus. Confer, quæ de simili genere contra Ernestium scripsit I. F. Heusinger ad Cic. Offic. I. 7. 5. Jam aliquoties nobis obvium εἴνεκα ne quis ab Attico scriptore alienum credat, hæc forma in libris et Platonis et Demosthenis tam crebro occurrit, vix ut scribis imputari possit. Taetur etiam Thomas: Καὶ εἴνεκα καὶ εἴνεκα Πλάτων, Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι· Θεουκιδίδης δὲ ἀεὶ εἴνεκα. Et ita semper poetæ quoque Atticorum εἴνεκα, eademque vñ εἴνεκα habent, nusquam tamen εἴνεκα. Vid. Brunck. ad Aristoph. Lysistr. 74. et alibi. IDEM.

κέ. Κατὰ τοὺς νόμους δικάσειν] Pollux VIII. 10. hoc jusjurandum judicum Atheniensium memoria prædidit: ὁ δὲ ὅρκος ἦν τῶν δικαστῶν, περὶ μὲν ὧν νόμοι εἰσὶ, κατὰ τοὺς νόμους ψηφισθῆναι· περὶ δὲ ὧν μὴ εἰσὶ, σὺν γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ. Hunc vero ritum

κάσειν ἤκετε, οὐχὶ τοὺς Λακεδαιμονίων, οὐδὲ τοὺς Θη-
βαίων, οὐδ' οἷς ποτὲ ἐχρήσαντο οἱ πρῶτοι τῶν προγόνων,
ἀλλὰ καθ' οὓς ἔλαβον τὰς ἀτελείας, οὓς ἀφαιρεῖται νῦν
οὗτος τῷ νόμῳ· καὶ περὶ ὧν ἂν νόμοι μὴ ὦσι, γνώμη τῇ
δικαιοτάτῃ¹ κρινεῖν. Καλῶς! Τὸ τοίνυν τῆς γνώμης πρὸς 403
ἅπαντα ἀνενέγκατε τὸν νόμον! Ἄρ' οὖν δίκαιον, ὦ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι! τοὺς εὐεργέτας τιμᾶν; Δίκαιον! Τί² δαί; ὅσ'
ἂν δῶ τις ἅπαξ, δίκαιον ἔχειν ἔσθ; Δίκαιον! Ταῦτα τοί-
νυν αὐτοί τε ποιεῖτε, ἵνα εὐορκῆτε καὶ τοὺς προγόνους,
ὀργίζεσθε, εἰ μὴ τις φῆ ποιεῖν· καὶ τοὺς τὰ τοιαῦτα λέ-

¹ κρίνειν. T. κρινεῖν καλῶς. R.

² δαί, T. R.

sen solennitatem non satis expressit Wol-
fius in sua Interpretatione. Alii melius:
Illud quoque in animo et oculis esse debet,
quod hic venistis, eo juramento [jureju-
rando] adstricti: primum ut secundum
leges judicaretis, non Lacedaemoniorum,
aut Thebanorum, aut priscorum nostrorum
progenitorum, sed secundum nostri temporis
jura, ex quorum edictis hæ immunitates
dantur, quas iste sua rogatione tollit: deinde,
ut, ubi leges nihil expriment, ibi judicare-
tis ex sincera æquitate animi, quæ singulis
quibusque legibus a vobis adhibenda est.
Nannius. *Dovete ancor questo, Atheniesi,*
considerare et havere dinanzi agli occhi,
che hora sete quà venuti havendo giurato di
giudicare secondo le leggi, non de' Lace-
demonii etc. Italus. TAYLOR.

Κρίνειν] Cum Bodl. et Ital. κρινεῖν in
Futuro: ut δικάσειν ἤκετε supra, v. 1. a
quibus hoc etiam pendet. Ita sensit Wol-
fius. TAYLOR.

Ὁμοιωκότες κατὰ τοὺς νόμους δικάσειν—
κρινεῖν] Verba, οὐχὶ τοὺς Λακεδαιμονίων—
τῷ νόμῳ, legi postulant sic, ut audiatur,
duobus primariis membris ea interjecta
esse; infinita autem, δικάσειν et κρινεῖν,
pendere a participio, ὁμοιωκότες. Sic
causa in promptu est, cur editores mu-
tariant olim male scriptum, κρίνειν. Non
minus vero cavendum erat alterum vi-
tium, quo indivise scribunt, κρίνειν καλῶς.
Orationi interpositum hoc καλῶς, appro-
bationis vox. Conf. §. κζ'. med. et §. λέ.
Ceterum ad οὓς ἀφαιρεῖται e verbo ἔλαβον
sumendum est ἐκείνοι, ne quis tentet, τὰς
ἀτελείας, ἃς ἀφαιρεῖται. Rem ipsam quod
attinet, judicium Atheniensium jusjurandum
iisdem pæne verbis refert Pollux VIII.
10. 122. Ὁ ἔρκος ἦν τῶν δικαστῶν,
περὶ μὲν ὧν νόμοι εἰσι, κατὰ τοὺς νόμους φη-
μιεῖσθαι· περὶ δὲ ὧν μὴ εἰσι, γνώμη τῇ δικαιο-
τάτῃ, i. e. ex aqno et bono, nulloque ejus-

quam amore aut odio. Reliquos locos, ubi
hoc occurrit, γνώμη τῇ-δικαιοτάτῃ κρινεῖν,
v. apud P. Fabrum de Magg. Rom. in
Thes. Salleng. T. III. p. 1163. Non id
tamen inest in Heliastarum jurejurando,
ejus formulam legimus in Demosth. adv.
Timocrat. p. 746. ed. R. Nostri jurisju-
randi adactionem Athenis singula judicicia
præcessisse, credibile est, ut et apud Ro-
manos, quorum eadem fuit consuetudo.
Vid. Justinian. L. XIV. C. de Judic.
F. A. WOLF.

Τὸ τοίνυν τῆς γνώμης πρὸς ἅπαντα ἀνενέ-
γκατε τὸν νόμον] Id est, ταῦτην τὴν γνώμην.
Hanc sententiam, tanquam regulam, trans-
ferte, admovete ad universam legem Lepti-
nis! IDEM.

Καὶ τοὺς προγόνους, ὀργίζεσθε, εἰ μὴ τις
φῆ ποιεῖν] Et irascimini, si quis majores
vestros ita fecisse neget. Inde οὐ φημι, pro
dico non, hoc est, nego. Sic Cicero nego,
pro dico non, solitus est dicere, ut pro
Cluentio, "Nego rem esse ullam in quen-
quam illorum objectam, quæ Fidiculanio
objecta non sit." Ita autem implicite ora-
tionem construere solet Demosthenes ad
venustatem sermonis conciliandam, ut in
eadem mox infra, [κζ'. med.] καὶ τοι εἰ ἦν
ἰσθῶν ἀτελείαν ἔχειν ταῦτό καὶ λειτουργίαν, τί
τοῦτο μαθᾶν προσέγραφε; ubi implicitum
est μαθᾶν, cum duabus dictionibus quæ
natura coherent hoc modo, τί μαθᾶν τοῦτο
προσέγραφε. Idem, ἂν τις ἀμύνον τί πάθη
τῇ δημοκρατίῃ, &c. si quis tuendi populorum
status causa, mortem obierit. Et rursus in
eadem, [§. ιβ'.] εἴτ' οὐκ αἰσχυρόμεθα, ὦ ἄν-
δρες Ἀθηναῖοι, τοὺς τοῦ τοιοῦτου παιδας, εἰ
μηδεμίαν ποιοσάμενοι ταῦτων μηδενὸς μείαν,
ἀφαιροῦμενοι φανούμεθα τὴν δωρεάν, μηδὲν
ἔχοντες ἐγκαλέσθαι; recta enim structura
erat, οὐκ αἰσχυρόμεθα εἰ τοὺς παιδας τοῦ
τοιοῦτου ἀνδρὸς ἀφηρημένοι φανούμεθα τὴν
δωρεάν. Ex edit. HERNAG.

γοντας παραδείγματα, ὡς ἄρα ἐκεῖνοι, μεγάλα εὖ πα-
θόντες, οὐδένα ἐτίμησαν, καὶ πονηροὺς καὶ ἀπαιδεύτους
ἠγεῖσθε εἶναι· πονηροὺς μὲν, διότι καταφρονῶνται τῶν προ-
γόνων ὑμῶν, ὡς ἀχαρίστων· ἀμαθεῖς δὲ, διότι ἐκεῖνο ἀγνο-
οῦσιν, ὅτι, εἰ τὰ μάλιστα ταῦθ' οὕτως εἶχεν, ἀρνεῖσθαι
μᾶλλον ἢ λέγειν αὐτοῖς προσῆκεν.

κς'. ¹ Οἶμαι τοῖνυν καὶ τοῦτον τὸν λόγον Λεπτίνην ἔρσειν,
ὡς τὰς εἰκόνας καὶ τὴν σίτησιν οὐκ ἀφαιρεῖται τῶν εἰλη-
φώτων ὁ νόμος, οὐδὲ τῆς πόλεως τὸ τιμᾶν τοὺς ὄντας ἀξίους·
ἀλλ' ἐξέσται καὶ χαλκοῦς ἰστάναι, καὶ σίτησιν δίδοναι,
καὶ ἄλλ' ὅ τι ἂν βούλησθε, πλὴν τούτου. Ἐγὼ δ', ὑπὲρ
ᾧ μὲν τῇ πόλει καταλιπεῖν φήσει, τοσαῦτον λέγω· ὅτι,
ἂν ᾧ ἐδώκατέ τω ² πρότερόν τι τοῦτ' ἀφέλησθε, καὶ τὰς
ὑπολοίπους ἀπίστους ποιήσετε πάσας δωρεάς. Τί γὰρ
ἔσται πιστότερον, τὸ τῆς εἰκόνας, ἢ ³ τὸ τῆς σιτήσεως, ἢ
τὸ τῆς ἀτελείας, ⁴ ἢν πρότερόν τισι δόντες ἀφηρημένοι φα-
νεῖσθε; Ἐτι δ', εἰ μηδὲν ἔμελλε τοῦτ' ἔσεσθαι δυσχερὲς,

¹ οἶομαι R.² πρότερον, τι T. παρότερον τι, R.³ Deest τί. R.⁴ * ἢν R.

Ἄπαιδεύτους—ἀμαθεῖς] Inurbanos Wol-
fius. Inscitos Nannius. Ignoranti Italus.
TAYLOR. Ἀμαθεῖς nihil aliud est, quam
ἀπαιδεύτοι h. illiberales, elegantia morum
expertes. Quippe ἀμαθίαν Attici dicunt
leniter suo more, pro ἀργαίᾳ. Paulo
ante ad αὐτοῖ τε delirat Ulpian. Luce
clarius est, αὐτοῖ ὀρπονί τοῖς προγόνοις.
F. A. WOLF.

κς'. Χαλκοῦς ἰστάναι—πλὴν τούτου] Est
apud Nostrum sapere, χαλκοῦν τινα ἰστάναι,
ἀνεμὰν statuam̄ alicui ponere. Conf. Hem-
sterh. ad Lucian. T. I. p. 165. Πλὴν τού-
του, excepta immunitate, ad verbum, excep-
to eo, de quo nobis agitur. Sic locum
adde iis, quæ explicai §. β'. De infinito,
τὸ τιμᾶν, itidem egi superius §. α. IDEM.
In proverbium cessit. Vid. Erasmi
Adag. p. 472. Virg. Ecl. VII. 36. αυ-
νευς esto, et Horat. 2 Sat. III. 183. ἀνευς
ut stes.

[Ἐπὲρ ᾧ μὲν τῇ πόλει καταλιπεῖν φήσει]
Aug. 1. et hic et v. pen. p. 488. exhibet
φσι, quod et Wolfius coniecit. Frustra.
Tempus futurum spectat ad Orationem,
qua Leptines respondere debuit. Ac sic
fere judicari potest varietas hæc, quam
multi habent alii loci Oratorum. Conf. quæ
scripsi ad §. κγ'. F. A. WOLF.

[ἂν ᾧ ἐδώκατέ τω πρότερόν τι τοῦτ' ἀφέ-
λησθε] Ex Ald. et Herv. excidit ᾧν, culpa

typothetæ laud dubie. Nullo pacto id
pronomem abesse potest, ad mutari. Sic
in Marg. Vin. pro eo adscriptum ὃ, ex
ignorantia fluxit veræ structuræ. At ean-
dem habuimus antea §. κδ. fin. IDEM.

τί γὰρ ἔσται— φανεῖσθε] Reiskius
ad normam Aug. 1. delet articulum ante
τῆς σιτήσεως, et idem deinde prodit se
malle ἢν πρότερον, si antea, simul posterius
ἢ non aut, sed quam, reddendum docet,
ita vertens locum: Statuæ honos, aut ille
honos, qui jus epulandi in Prytaneo imper-
tit, videturne is Vobis certior futurus, quam
honos immunitatis? Existimatisne, Vos illis
præmiis magis, quam huic confidere posse,
si constiterit, Vos immunitatem, quam an-
tea dedissetis, deinde rursus eripuisse? In
his ut non dicam, ἢν pro ἔαν cum indica-
tivo solæce jungi, ipsa versio ostendit
errorem viri docti in particula ἢ. Nam
cur primarium illud τί neglexit, quod ad
tria, quæ sequuntur, simul pertinet? Sen-
sus hic est: Quid horum, dico statuæ ho-
norem, vel jus epulandi, vel immunitatem,
quid horum certius et stabilius manebit, si
unum ex iis, immunitatem, adimere placu-
erit? Hanc autem ademptionem, tanquam
certam rem fortius exprimens, relativum
ἢν ponit pro εἰ ταῦτην. Sic et Græci sol-
ent, et Latini. IDEM.

[τοῦτ' ἔσεσθαι] Forte εἰ μηδὲν ἔμελλε

οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχειν ἠγοῦμαι, εἰς τοιαύτην ἀγειν ἀνάγκην τὴν πόλιν, δι' ἧς ἢ ἅπαντας ἐξίσου τῶν αὐτῶν ἀξιώσει τοῖς τὰ μέγιστα εὐεργετοῦσιν, ἢ, μὴ τοῦτο ποιούσα, χάριν τισὶν οὐκ ἀποδώσει. Μεγάλων μὲν οὖν εὐεργεσιῶν οὐδ' ἡμῖν συμφέρει συμβαίνειν πολλάκις καιρὸν, οὐτ' ἴσως 494 ῥάδιον αἰτίῳ γενέσθαι μετρίων δὲ καὶ ἴων ἐν εἰρήνῃ τις καὶ πολιτείας δύναται ἂν ἐφικέσθαι, εὐνοίας, δικαιοσύνης, ἐπιμελείας, τῶν τοιούτων, καὶ συμφέρειν ἔμοιγε δοκεῖ, καὶ χρῆναι δίδοναι τὰς τιμὰς. Δεῖ τοίνυν μεμερίσθαι καὶ τὰ τῶν δωρεῶν, ἵν', ἧς ἂν ἀξίος ὢν ἕκαστος φαίνεται, ταύτην παρὰ τοῦ Δήμου λαμβάνῃ τὴν δωρεάν. Ἀλλὰ μὴν ὑπὲρ ὧν γε τοῖς εὐρημένοις τὰς τιμὰς καταλιπεῖν φήσει, οἱ μὲν ἀπλάῳ πᾶν καὶ δίκαια ἂν εἴποιεν, πᾶνθ', ὅσα τῶν αὐτῶν

¹ ὧν ἂν ἐν R.

τοιούτ' ἔσεσθαι δυσχερὲς, si nullum tale incommodum futurum esset, nisi scribendum: εἰ μὴδ' ἐμελλε τοῦτ' etc. MARKLAND.

Εἰ μὴδὲν ἐμελλε τοῦτ' ἔσεσθαι δυσχερὲς] Etiamsi hoc, quod modo dixi, nullo pacto incommodum futurum esset, seu, etiamsi hac difficultas non esset futura. Δυσχερὲς eodem sere sensu, quo antea §. κδ., et μὴδὲν est μηδαμῶς, nullo modo, uti saepe οὐδὲν et μὴδὲν in Atticis. Haec tantilla res fortasse vexavit Intpp., ut conjicerent, aut εἰ μὴδὲν ἐμελλε τοιοῦτ' ἔσεσθαι, aut εἰ μὴδ' ἐμελλε τοῦτ' ἔσεσθαι, aut εἰ μὴδὲν ἐμελλεν ἐκ (vel ἀπὸ) τούτων ἔσεσθαι δυσχερὲς, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνο γε καλῶς—Crebro id evenit, ut, quom ad locum medicina undique afferatur, nulla opus sit. F. A. WOLF.

Ἡ] Restitui ἢ ante ἅπαντας ex Editione Parisiensi 1570. TAYLOR.

Ἄπαντας ἐξίσου τῶν αὐτῶν ἀξιώσει τοῖς τὰ μέγιστα εὐεργετοῦσιν] Omnes (etiam minus insignibus in Remp. meritis conspicuos) prorsus iisdem premiis dignabitur, quibus eos, quorum merita sunt maxima et amplissima. Casum tertium cum verbis τῶν αὐτῶν constructum nemo ignorat, vel ex usu Latinae linguae. F. A. WOLF.

Μεγάλων μὲν οὖν εὐεργεσιῶν—] Videlicet magna beneficia civium non possunt esse nisi in magnis casibus Reipubl. Contrarium est ἐν πολιτείᾳ, salvis rebus, Reipubl. bene constituta. Supra §. ζ. post med. ἀνπερ ἢ πόλις ᾗ. IDEM.

ῥάδιον αἰτίῳ γενέσθαι] Id est, ῥάδιον τινι γενέσθαι αἰτίῳ, neque forte cuilibet homini facile est magna beneficia conferre reipu-

blica. Notet hanc Ellipsin vocis τις Demosthenis studiosus, ut intelligat istud §. κδ. ἔπειτα λύοντα τοὺς ἐναντίους, quod plenum ita foret: ἔπειτα, ὁ Σόλων κελεύει τινα, λύοντα τοὺς ἐναντίους νόμους, τιθένας νόμους. Sic et §. κγ'. ante med. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐστὶ τῆς ἀρετῆς ἄθλον, τῆς πολιτείας κυρίῳ γενέσθαι etc. subintellige τινι post ἄθλον, ut scias, quare dicatur κυρίῳ. Passim in hac Oratione invenies. MARKLAND. Αἰτίῳ τινὶ Cod. Ven. TAYLOR. Ad dativum αἰτίῳ supple τινὶ aut οὐδενὶ ἐστίν, quod genus saepe antea explicui. Conjectura Reiskii vana est, οὐτ' ἴσως ῥάδιον οὐδενὶ πολλάκις αἰτίῳ γενέσθαι. Vix opus nunc apud animum repeti πολλάκις, nedum ut adscribi debeat. Eadem temeritate idem ante ἐν εἰρήνῃ receipt ex Aug. 1. ἂν, et ante τιμὰς adjectivum aliquod conjecit deesse καθηκούσας aut simile. Ceterum, ne vulgata versio te fallat, hunc tene ordinem verborum: μετρίων δὲ καὶ — συμφέρειν καιρὸν γενέσθαι ἔμοιγε δοκεῖ, καὶ χρῆναι δίδοναι τὰς τιμὰς. F. A. WOLF.

Μεμερίσθαι καὶ τὰ τῶν δωρεῶν] Bene Reiskius, causam addite particulae καὶ notans: Etiam honores et premia dividi, et alia aliis dari, pro magnitudine meritum, debent, h. e. prout merita cuiusque majora aut minoria sunt. IDEM.

Ὅσα τῶν αὐτῶν etc] Ὅσα ἔδοτε αὐτοῖς ἔνεκα τῶν εὐεργεσιῶν αὐτῶν, τουτέστιν, ἃν ὑπέρξαν αὐτοὶ εἰς ὑμᾶς. Hoc noto, ne quis τῶν αὐτῶν eorumdem beneficiorum causa interpretetur. Mox, sc. v. 2. p. 489. τὸν ὧς καταλείπεται τι λέγοντα. et 490. v. ult. τοῦτο δίκαιον ἠγοῦμαι. et ὁ δὲ νῦν οὗτοι ποιήσουσιν, ἔαν ἄρα ταῦτα. WOLF.

ἐνεκα αὐτοῖς ἔδοτε εὐεργεσιῶν, ἀξιοῦντες ἔχειν· οἱ δὲ φενακίζειν τὸν ὡς καταλείπεταιί τι λέγοντα αὐτοῖς. Ὁ γὰρ ἄξια τῆς ἀτελείας εὖ πεποιηκέναι δόξας, καὶ ταύτην παρ' ὑμῶν λαβὼν τὴν τιμὴν μόνην, ἢ ξένος, ἢ καὶ τις πολίτης, ἐπειδὴν ἀφαιρεθῆ ταύτην, τίν' ἔχει λοιπὴν δωρεάν, Λεπτίνη; οὐδεμίαν δήπου. Μὴ τοίνυν διὰ μὲν τοῦ τῶνδε κατηγορεῖν, ὡς φαύλων, ἐκείνους ἀφαιροῦ· δι' ἃ δ' αὖ καταλιπεῖν ἐκείνοις φήσεις, τούσδε, ὃ μόνον λαβόντες ἔχουσι, τοῦτ' ἀφέλη. Ὡς δ' ἀπλῶς εἰπεῖν, οὐκ, εἰ τῶν πάντων ἀδίκησομέν τινα, ἢ μείζονα, ἢ ἐλάττονα, δεινόν ἐστίν· ἀλλ' εἰ τὰς τιμὰς, αἷς ἂν¹ ἀντευποιήσωμέν τινας, ἀπίστους κατα-

¹ ἀντευποιήσομέν T.

Ἄξια τῆς ἀτελείας εὖ πεποιηκέναι δόξας] Notabilis ea locutio, δόξας εὖ πεποιηκέναι, et eousque εὖ ut τὰ εὖ πεποιηκέναι ἄξια sicut ἀτελείας. Id quod eo libentius commemoro, quoniam ea, quæ occurrit §. ιβ'. sit huic plane germana, ideoque minus sollicitanda, ἄξια τούτων ἐνόμιζον εὖ πάσχειν. Ubi dicitur εὖ πάσχειν ἄξια ἀτελείας, ut hic πεποιηκέναι. Locum omnino vide. TAYLOR.

Ἄλλὰ μὲν ὑπὲρ ὧν γε —] H. e. ὑπὲρ ἐκείνων γε, ἃ φήσει Λεπτίνης καταλιπεῖν τὰς τιμὰς τοῖς εἰρημίοις. Quantum vero ad id, quod Leptines dicit etc. Est hæc posterior pars responsionis. In priore, a verbis ἐγὼ δ' ὑπὲρ ὧν μὲν τῆ πρόλει, confutavit respectu Reipublicæ id, quod Leptines obvertere poterat, non omnino præmia tolli sublata immunitate: nunc ipsos respicit hoc præmio ornatos. Jam οἱ μὲν sunt ii, qui pluribus donis impertiti videbantur suo jure postulare posse, ut maneret sibi totum, nec ulla parte imminutum, quod olim accepissent propter beneficia in Remp. a se profecta, ἐνεκα τῶν εὐεργεσιῶν αὐτῶν. In his postremis ne junctum accipe τῶν αὐτῶν, eorundem, neu Reiskii argutiis crede. Verissime jam Wolf. Et similis ambiguitas est in Hom. II. B. 685. 713. 718. et alibi. Deinde οἱ δὲ sunt una tantum immunitate donati. Quippe tales queri poterant, se ludos fieri (φενакίζεσθαι) ab eo, qui diceret, non omnia præmia hac nova lege aboleri. Aboleri enim id ipsum, quod unum sibi obtigerat, satis erat miseris. Atque ad hos eosdem pertinet, quod sequitur, ὃ ἄξια τῆς ἀτελείας εὖ πεποιηκέναι δόξας, id est, auctore ipso statim interprete, talis qui propter merita sua uno immunitatis dono dignus est habitus. Δοκεῖν sollemne de Populo, quatenus decernit et

scita facit. De structura autem, εὖ πεποιηκέναι ἄξια τῆς ἀτελείας, vid. notata §. ιβ'. Ceterum paulo ante legitur ἀπλῶ καὶ δικαίως. Id alibi estur adverbii, δικαίως καὶ ἀπλῶς, ut de Cor. §. ιη. Opponitur, quod quis profert τοῦ παρακερούσασθαι ἐνεκα. Conf. ad §. κ'. F. A. WOLF.

Μὴ τοίνυν διὰ μὲν τοῦ τῶνδε — ἐκείνους — τούσδε —] Pronomen οἷδε refer ad eos, qui unum præmium impetrarant, immunitatem; ἐκείνοι ad eos, qui tum hoc, tum aliis donis pluribus fruebantur. Horum priores, utpote qui minora beneficia in Remp. contulissent, facilius tanquam indigni traduci poterant, ὡς φαῦλοι. Mox ad ἀφαιροῦ e nostri sermonis indole τ: aut μηδὲν ἀδικοί debuisse. Sententiam pressius ita verte: Noli igitur hoc prætextu, quod hos ut malos accusas, illos spoliare; aut rursus propterea, quod illis aliquid a te relictum dicis, his, quod unum habent, eripere. Totius loci ratio subtilior est illa quidem, sed apta ad persuadendum. IDEM.

Εἰ τῶν πάντων ἀδίκησομέν τινα, ἢ μείζονα, ἢ ἐλάττονα] Recte Wolfius: Si aliquem sive parva, sive magna, iniuria afficiemus. Structura nota est, ἀδικεῖν τινὰ μεγάλα, μικρὰ etc. IDEM.

Ἄν ἀντευποιήσωμεν] Rarius ponitur ἂν cum Futuro. Si tamen consentiant Codices, nihil mutarem. sed probabilius videtur ἀντευποιήσωμεν. Et ita disertim jam invenio in Edit. Parisiensi Benenati, longe optima, quod ad Contextum attinet. MARKLAND. Ita legitur quoque in Edit. antiquis et MSS. TAYLOR. Vulgata scriptura habet ἀντευποιήσομεν, futurum infectum indicativi cum ἂν conjunctum. Neque omnino hæc constructio abhorret ab usu, quamvis solæcæ visa et aliis, et vero

στήσομεν· οὐδ' ὁ πλεῖστος ἔμοιγε λόγος περὶ τῆς ἀτελείας ἔστιν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ πονηρὸν ἔθος τὸν νόμον εἰσάγειν, καὶ τοιοῦτον, δι' οὗ πάνθ', ὅσα ὁ Δῆμος δίδωσιν, ἄπιστα ἔσται.

κζ'. Ὅν τοίνυν κακουργότατον οἴονται λόγον εὐρηκέναι πρὸς τὸ τὰς ἀτελείας ὑμᾶς ἀφελέσθαι πειῖσαι, βέλτιόν ἐστι προειπεῖν, ἵνα μὴ λάθητε ἕξαπατηθέντες. Ἐροῦσι γὰρ, ὅτι ταῦθ' ἱερῶν ἔστιν ἅπαντα τὰ ἀναλώματα, ¹[αἰ 495
χορηγίαι, καὶ αἱ γυμνασιαρχίαι.] δεινὸν οὖν, εἰ τῶν ἱερῶν ἀτελής τις ἀφεθήσεται. Ἐγὼ δὲ, τὸ μὲν τινὰς, οἷς ὁ Δῆμος ἔδωκεν, ἀτελεῖς ²εἶναι τούτων, δίκαιον ἠγοῦμαι· ὁ δὲ

¹ Absunt unci. T. R.

² εἶναι, τοῦτο δίκαιον T.

etiam Dawesio Miscell. crit. p. 104., quem locum acrius excutere debebat Burghess. Non enim Homeri exemplis hac in re multum conficitur, quippe qui poeta ex ratione antiqui sermonis brevibus vocalibus pro longis uti soleat, qua observatione utemur aliquando etiam in aliis rebus. Sed sunt in Atticis quoque exempla particulæ ἂν cum futuro illo junctæ, atque erunt plura, quo correctius id genus scriptorum editum erit. Docte igitur Brunckius fecit in Aristoph. Nubb. 465. et 1157. Nec juncturæ huic ratio grammatica obstat, quum omnino magna illius futuri et modi subjunctivi sit cognatio. Conf. Theod. Gazam IV. p. 128. et 175. Basil. edit. At talia, optarem, ut faverent iis, quæ l. c. adscripsit Dawesius de *perfecto*, *vocalum ἂν non raro adsciscente*. Nam hoc quidem plane novum est, et non solum ab optimorum auctorum usu abhorrens, sed diserte quoque damnatum a summis Grammaticis, Apollonio Dysc. III. p. 205. et Gaza l. c. Quid? quod illud dubitationem habet, an recte fiat, quod a duobus præclaris viris ἂν cum præsentis indicativi nuper sociari cœpit, atque adeo de mera conjectura. Vid. Toup. Emendd. in Suidam p. 306. et Brunck. ad Aristoph. Plut. 885. et alibi. Sed amplioris hoc est indaginis. Illic nunc revertor, ubi dedi *ἀντεποιώσωμεν*. Id feci, partim quia præteritum sententia flagitat, partim ex meliorum librorum auctoritate. F. A. WOLF.

κζ'. Αἱ χορηγίαι καὶ αἱ γυμνασιαρχίαι] Nemini ante Reiskium hic locus scrupulum iniecit. Ille primus bene suspicatur, post vocem *γυμνασιαρχίαι* deesse καὶ αἱ ἑστιάτοριαι, aut quidpiam simile. Bene, inquam: modo aliquid simile reperitur.

Nam ipsum hoc, *ἑστιάτοριαι*, nondum credo aut Demosthenis fuisse, aut alius Attici ejusquam. Sed sane tale quid h. l. exspectatur. Nam quum duo genera munerum posita sint, qui tandem tertium genus, nec illud minus solenne, prætermitti potuit, præsertim post vocem ἅπαντα? At mihi non de vitio istiusmodi, sed plane de glossa suspectus locus est. Omittam nominativum horum verborum, αἱ χορηγίαι καὶ αἱ γυμνασιαρχίαι, quo ipso casu mihi quodammodo fraudis vestigium proditur. Omnia hæc Grammatico quidem ad perspicuitatem necessaria videri poterant; auctori; ejusve auditori, quamlibet rudi, vix poterant. Clara sunt per se, ταῦτα ἅπαντα τὰ ἀναλώματα, eaque etiam supra suffecerunt in loco hujus simillimo §. 4. Ita hic jam quartus pannus est, quem Oratori iuale sedulæ manus assuerunt. Ac tales pannos quam plurimos adhuc in Oratoribus Græcis patienter ferimus, quin dudum detectos retinemus, scilicet ne minus integras editiones vendere videamur. Sic in Lycurg. adv. Leocr. p. 136. absona ista, *μὴ παρέχοντας συγγνώμην*, puerilem glossam vocis ἀπαραιτήτους, stomachus Hauptmanni pertulit, nec minus aliam similem laciniam p. 141., etsi in utroque loco optima monuerat Taylorus. Sed in hac Lycurgi Oratione etiam plura hujus generis restant detegenda. Ita illud quoque l. c. *μηδὲ ἐν τοῖς νόμοις ὀρίσθαι τιμωρίαν ἀξίαν τῶν ἀμαρτημάτων*, quod Reisk. corrigit, ego non aliter quam una litura corrigendum duco. IDEM.

Εἶναι ταῦτο] Recte Wolfius. ἀτελεῖς εἶναι τούτων Edit. Paris. τοῦτον cætere. TAYLOR. Ald. et Herv. ἀτελεῖς εἶναι τοῦτον, nullo sensu. Igitur Felic. Man. Wolf. et Tayl. dederant ταῦτο, ut esset, ἀτελεῖς

νῦν οὗτοι ποιήσουσιν, εἰ ἄρα ταῦτα λέγωσι, τοῦτ' εἶναι δεινὸν νομίζω. Εἰ γὰρ ἂ κατὰ μηδένα ἄλλον ἔχουσι τρώπων δείξαι δίκαιον ὑμᾶς ἀφελέσθαι, ταῦτ' ἐπὶ τῶ τῶν θεῶν ὀνόματι ποιεῖν ζητήσουσι, πῶς οὐκ ἀσεβέστατον ἔργον καὶ δεινότετον πράξουσιν; Χρῆ γὰρ, ¹ ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, πάνθ', ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, οἷα μηδ' ἂν, ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα, πονηρὰ φανεῖη. Ὅτι δ' οὐκ ἔστι ταυτὸν ἱερῶν ἀτέλειαν ἔχειν καὶ λειτουργιῶν, ἀλλ' οὗτοι τὸ τῶν λειτουργιῶν ὄνομα ἐπὶ τὸ τῶν ἱερῶν μεταφέροντες, ἐξαπατᾶν ζητοῦσι, Λεπτίνην αὐτὸν

¹ ὡς γοῦν ἔμοιγε R.

εἶναι, τοῦτο δίκαιον ἠγοῦμαι. Et hoc si novos patronos inveniat, non mirer. Prætulit tamen Ben. scripturam, τούτων, quam tum in primarum editt. mendo latere, tum Scholiastæ unam præ oculis fuisse arbitror. Persuadent id Scholii verba, εἰ καὶ ἱερῶν ὁ Δῆμος ἀτέλειαν ἐθέλει δίδοναι, οὐ χρῆ ἀντιλέγειν ἐγγὺς θεῶν αὐτὸν ποιῶν. Quæ quamvis sint insulsa nimium et putida, moribusque Atheniensium repugnantia, quum totius loci tenor doceat, nunquam in illo Populo cuiquam datam ἀτέλειαν ἱερῶν, quod etiam nefandum fuisset; verum tamen ut explicatio pessima sit, lectione nititur bona et sincera. Ne multa; τούτων ad nihil aliud trahendum erat, quam ad nomen præcedentis periodi primarium, τῶν ἀναλωμάτων. Quæ una res non animadversa locum tam diu obscuravit. Obscuritatis remedium speciosum est, non verum in Felic. scriptura, τοῦτο. Progressio enim sententiæ hoc videtur postulare, ut τοῦτο non prius quam in ultimo membro positum clausulam distinguat. Omnis vis sententiæ est in his duobus, δίκαιον et δεινόν. F. A. WOLF.

Εἰ γὰρ ἂ κατὰ μηδένα — ἐπὶ τῶ τῶν θεῶν ὀνόματι ποιεῖν] Id est, facere obtentu nominis deorum, quasi fieri oporteat deorum et religionis gratia. Eodem pertinet ἐπιφημίζειν τοὺς θεοὺς, deos afferre causam, ut culpam suam hac specie pratexant. In proximis ne inepto Scholio fidem habeas, aut iis, qui vertunt, ut nec ab homine facti improbarentur, aut Augerio corrigenti ὑπ' ἀνθρώπου πραχθέντα. Verba, ἐπ' ἀνθρώπου, sic accipies, humana auctoritate. Conf. ad §. 17. ante med. Sententia ipsa quam est vera, quam generosa, quam Christiano homine digna! Quanto minus malorum vidisset orbis, si semper homines ab ista calumnia religionis absti-

nissent. Nimirum id præceptum nusquam legitur in libris sacris, nisi violenter huc trahere velis locum II. Timoth. III. 5. IDEM.

Πῶς οὐκ ἀσεβέστατον] Ita recte Vindob. et Editiones omnes superiores, pro quo Francfurtenses nulla, quod sciam, aut necessitate, aut auctoritate, adducti reposuerunt πῶς οὐ κατεβέστατον. TAYLOR.

Ὡς ἔμοιγε δοκεῖ] Reiskius scripsit ὡς γοῦν ἔμοιγε δοκεῖ. Scilicet γοῦν addunt Par. 1. 5. 7. Aug. 1. Sed eosdem libros dare ἔμοι, non ἔμοιγε, fortasse non attendit vir aliud agens. F. A. WOLF.

Τὸ τῶν λειτουργιῶν ὄνομα ἐπὶ τὸ τῶν ἱερῶν μεταφέροντες] Nomen liturgiæ captiose traducentes ad tributum, quod sacrorum causa fit, h. e. nomina hæc duo callide inter se permutantes. Utrum ad ἱερῶν repetas ὄνομα, an τὸ τῶν ἱερῶν accipias τὰ ἱερά, ad sensum prope nihil interest. Itaque parum tribuo conjecturæ, quam Reisk. temere ex v. antepen. p. 493. petit, e verbis, ἐπὶ τὸ τῶν ἱερῶν τέλος. IDEM.

Λεπτίνην αὐτὸν ὑμῖν ἐγὼ παρεξομαι μάστιγα —] Qua specie Leptines argumento suo uti potuerit, docet Oratio adversus Midiam, in qua Noster ipse passim eboragiam ad munera sacra trahit. Sed illum nunc præclare ita refutat. Immunitatem posteris Harmodii et Aristogitonis olim datam, palam esse fideque columnarum testatum, non sacrorum esse, quippe quorum nemini civi esse immuni licet, sed liturgiæ civilium. Jam posteros illos lege sua eximit Leptines, et horum præmium disertis verbis ratum habet. Sequitur itaque, nisi forte illos novo dono augere voluit, minime virum ignorasse, aliam esse immunitatem ἱερῶν, aliam λειτουργιῶν, quin etiam se id probe scisse, ipse testatur. IDEM.

ὕμιν ἐγὼ ¹παρέξομαι μάρτυρα. Γράφων γὰρ ²ἀρχὴν τοῦ νόμου, Λεπτίνης εἶπε, φησὶν, ὅπως ἀν οἱ πλουσιώτατοι λειτουργῶσι, μηδένα ³ἀτελεῖ εἶναι, πλὴν τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος. Καίτοι, εἰ ἦν ἱερῶν ἀτέλειαν ἔχειν ταῦτὸ καὶ λειτουργιῶν, τί τοῦτο μαθῶν προσέγραψεν; Οὐδὲ γὰρ τοῦτοις ἀτέλεια τῶν γε ἱερῶν ἐστὶ δεδομένη. Ἴνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ταῦτα τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, λάβε μοι πρῶτον μὲν

¹ παρασχίσομαι T.

² τὴν ἀρχὴν, R.

³ ἀτελεῖ μηδένα R.

Γράφων γὰρ ἀρχὴν τοῦ νόμου, Λεπτίνης εἶπε, φησὶν] Construendo junge verba, γράφων εἶπε φησὶν, ἀ ἀρχὴν dictum puta absolute pro ἔν ἀρχῇ. Exempla vocis ἀρχὴν sic sine articulo positæ dedit Lennep. ad Phalarid. Epp. p. 83. Alia ratio est deinde, ubi bis legitur τὴν ἀρχὴν τοῦ νόμου. Ita hoc inducere non debet Reiskium et Auger., ut hic quoque ponerent, γράφων γὰρ τὴν ἀρχὴν. IDEM.

Τί τοῦτο μαθῶν προσέγραψεν] Τί μαθῶν, τούτέστι, δι ἥντινα αἰτίαν; τίς λογισμῶς; sicut τί παθῶν, διὰ τί πάθος; τί ἐπῆρεν αὐτόν; WOLF. Cl. Marklandus παθῶν (Vide ad §. 16.) uti in margine Parisiensi. ΤΑΥΤΟΛΟΓ.

Τί τοῦτο μαθῶν προσέγραψεν] Levem trajectionem verborum, τί μαθῶν τοῦτο προσέγραψεν, cursim tangere sufficiat. Conf. not. §. 14. Tam paucis vero non licet nobis defungi in formula, τί μαθῶν. Quippe hanc librorum omnium, et scriptorum, et impressorum, lectionem sollicitat in Marg. suo Lambinus, quique hunc sequitur, Marklandus, proposita conjectura, τί τοῦτο παθῶν. Atque hoc ipsum in Aristophane, quoties τί μαθῶν occurrit, reponi jubet Brunckius, etiam optimis codd. in vitiis, potius in difficiliore scriptura plane consentientibus, atque is ita ubique loquitur, ut periculum sit, ne bona locutio, a tantis viris in dubium vocata, ex auctoribus aliquando ejiciatur, et e civitate deturbetur. Vid. viri acutissimi notas ad Aristoph. Plut. 908. Lysistr. 599. Nubb. 1507. Vesp. 251. Acharn. 826. Forsan ergo non ingrata lectoribus erunt, quæ ad harum formularum vim monstrandam additurus sum, ut quam nemo alius, quod sciam, recte explicuerit. Nam sunt, qui utrumque, τί παθῶν et τί μαθῶν, promiscue ab Atticis dici putent pro simplici τί, quare, qua de causa? Ut Kusterus ad locum Pluti, L. Bos Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 97. et 192. et alii. Reiskius autem, laudandus utique hoc, quod Mark-

lando non paruit, in Appar. ad Demosth. T. III. p. 1281. alterum, τί μαθῶν, altero contendit magis esse Atticum. Propius veritatem accedit Bisetus in Schol. ad Nubb. l. c. et Wolfius ad h. l., etsi hic non satis certus sententiæ est in aliis locis Oratoris. Equidem excussis sedulo et Aristophanis et aliorum exemplis plurimis, ubi constanti fide librorum scribitur τί μαθῶν, compertum habeo, utriusque formæ diversam potestatem esse, sed discrimen tenue. Nempe τί παθῶν sæpius locum alterius bene occupare poterit, interdum tamen sine detrimento elegantia non poterit. Sic recte videor Græce alloqui posse Lambinum: τί παθῶν ταύτην τὴν παραδιόρθωσιν προσέγραψας, rectius tamen multo et significantius, τί μαθῶν προσέγραψας; Etenim τί παθῶν omnino est, quamnam re affectus? quo casu? quibus intemperis agitata? qui fit, ut etc.? et plane ad πάθος quoddam, quod aut volentes aut nolentes patimur, pertinet. Contra τί μαθῶν, ne hic quidem obliterata prima verbi potestate, forma est exprobrantis inconsiderantiam, temeritatem et pravum judicium, ac pertinet, ut Æschyleo verbo utar, ad μάθος quoddam, quod in nobis desiderari patimur; vertique debet, quo argumento? quid secutus? qua ratiocinatione usus? Quæ ipsa vis plane deprehenditur in nostro loco. Ceterum numerarim hoc, τί μαθῶν, ad euphemismum Atticorum. Nam solum sensum si spectes, sæpe id reddi potest, cur tam stulte, tam temere etc. Et in Aristoph. Vesp. 251. additur etiam ᾧ ἀνόητε. Utrumque ergo si reddes, qua de causa, non male quidem Latine exprimas, sed pinguis, nec satis presse. Conf. Demosth. Philipp. IV. §. 4. med. in Aphob. III. p. 850. ed. R. in Steph. I. p. 1113. ed. R. ibique Wolf. et Reisk. Dionys. Halic. de Thucyd. T. VI. p. 951. Liban. Epp. 241. p. 116. etc. F. A. WOLF.

Ἐστὶ δεδομένη] Latine periphrasi, ἀντὶ τοῦ δεδοται. WOLF.

τῆς στήλης τὰ ἀντίγραφα, εἶτα τὴν ἀρχὴν τοῦ νόμου τοῦ Λεπτινίου. Λέγε!

ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΣΤΗΛΗΣ.

Ἀκούετε τῶν ἀντιγράφων τῆς στήλης, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! ἀτελεῖς αὐτοὺς εἶναι κελευόντων, πλὴν ¹ἱερῶν. Λέγε δὴ τὴν ἀρχὴν τοῦ νόμου τοῦ Λεπτινίου!

496

ΝΟΜΟΣ.

Καλῶς! Κατάδες! Γράψας, ὅπως ἂν ²οἱ πλουσιώτατοι λειτουργῶσι, μηδένα εἶναι ἀτελεῖ, προσέγραψε, πλὴν τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος. ³Τίνος εἵνεκα, εἶγε τὸ τῶν ἱερῶν τέλος ἐστὶ λειτουργεῖν; Αὐτὸς γὰρ οὕτωςι τὰναντία τῇ στήλῃ γεγραφῶς, ἂν ταῦτα λέγη, φανήσεται. Ἡδέως δ' ἂν

¹ ἱερῶν; R.² εἰ R.³ καὶ τοι εἰ ἦν, τίνος T.

Πλὴν ἱερῶν] Hæc in edit. prioribus et Reiskii habent signum interrogandi. Quod nec reprobo, neque probo plane. Conf. ad §. κá. Male autem mox pro λέγε δὴ, jam nunc lege, Markl. malebat λέγε δέ. Præcessisse enim πρῶτον μὲν. Non vidit itaque, εἶτα jam pertinuisse ad πρῶτον μὲν. Sic enim εἶτα et ἔπειτα ponunt sæpissime, nullo δὲ adjecto. F. A. WOLF.

Λέγε δὴ] Potius δέ. præcessit enim πρῶτον μὲν, cui hic adversatur δέ. MARKLAND.

Καλῶς! Κατάδες!] Etiam hic interpellatur scriba, quum tantum e lege recitavit, quantum Oratori ad consilium suum videretur satis esse. F. A. WOLF.

Ὅπως ἂν etc.] Plenius hæc et disertus Nannius: Cum scripsisset, ut ditissimi liturgiæ subeant, nemo immuis esto etc. TAYLOR.

Καίτοι εἰ ἦν] Desunt hæc tria verba in Edit. Feliciana, Mantuiana et Parisiensi, et in MSS. quamplurimis, Aug. Ital. Vindob. Lindenbr. Obsop. etc. Recte. Supra p. 492. v. 2. verba legitima, quæ produxit Demosthenes, simili clausula fiebantur, qua hæc præ manibus. Quidni autem, cum eadem sint? Librarius itaque ad ea oculos applicuit, verum erroris conscius pergere noluit. Verba igitur hæc incongrua, quæ delenda notavit, (nam delere utique Calligrapho ipsi erat piaculum) Scriba proximus secure admisit.

Habes mendum et mendi rationem. TAYLOR.

Τίνος εἵνεκα] Scil. τοῦτο προσέγραψεν. F. A. WOLF.

Εἶγε τὸ τῶν ἱερῶν τέλος ἐστὶ λειτουργεῖν] Legendum εἶγε τῶν ἱερῶν τέλος ἐστὶ τὸ λειτουργεῖν, transposito Articulo τὸ, quemadmodum postulat Argumentum, et mos Græcæ scribendi. Τὸ λειτουργεῖν est ἡ λειτουργία. et, τέλος ἐστὶ τῶν ἱερῶν, sc. τελῶν, unum est ex sacris muneribus, vel, impensis. MARKLAND. Wolfius vertit, si quidem obire munera ad sacra pertinet. Ea ex versione Marklando fortasse subnata est correctio, εἶγε τῶν ἱερῶν τέλος ἐστὶ τὸ λειτουργεῖν, articulo transposito. Cui reperto colorem addunt verba, quæ sequuntur, τὰς λειτουργίας ὅταν εἶναι φῆς ἱερῶν. Accessit manus lusoria Critici, quem nostis, ita corrigens, εἶγε τὸ τῶν ἱερῶν τέλος τελῶν ἐστὶ λειτουργεῖν. Sed ne prius quidem repertum accipio; nec omnino essent, credo, hæc tria, si Wolfus ita vertisset, si quidem tributum sacerorum ad publica munera pertinet, verso in prædicatum eo, quod nunc subjectum est. Subjecto enim ex more Græcorum et ratione articulum addi solere, verum est: occurrunt tamen exempla non raro, in quibus quum duo sint nomina, utrum eorum pro subjecto habeas, nihil refert sententiæ. Talemque deputo hunc locum esse. F. A. WOLF.

¹ ἔγωγε ἐροίμην ² Λεπτίνην, τίνος αὐτοῖς τὴν ἀτέλειαν ἢ σὺ νῦν καταλιπεῖν φήσεις, ἢ ἐκείνους τότε δοῦναι, τὰς λειτουργίας ὅταν εἶναι ³ φῆς ἱερῶν; Τῶν μὲν γὰρ εἰς τὸν πόλεμον πασῶν εἰσφορῶν, καὶ τριηραρχιῶν ἐκ τῶν παλαιῶν νόμων οὐκ εἰσὶν ἀτελεῖς· τῶν δέ γε λειτουργιῶν, εἴπερ εἰσὶν ἱερῶν, οὐδ' ἔχουσιν. Ἀλλὰ μὴν γέγραπται γε, ἀτελεῖς αὐτοὺς εἶναι. Τίνος; ἢ τοῦ μετοικίου; τοῦτο γὰρ λοιπόν. Οὐ δῆπου· ἀλλὰ τῶν ἐγκυκλίων λειτουργιῶν, ὡς ἢ τε στήλη δηλοῖ, καὶ σὺ προσδιώρισας ἐν τῷ νόμῳ, καὶ μαρτυρεῖ πᾶς ὁ προτοῦ χρόνος γεγονώς· ἐν ᾧ τοσοῦτω τὸ πλήθος ὄντι οὔτε φυλὴ πώποτε ἐνεγκεῖν ἐτόλμησεν οὐδεμίᾳ οὐδένα τῶν ἀπ' ἐκείνων χορηγόν, οὔτε ⁴ ἐνεχθεῖς αὐτοῖς ἄλλος οὐ-

¹ ἔγωγε *σ' ἐροίμην R.

² Λεπτίνη T. R.

³ φῆς ἱερῶν. T. φῆς ἱερῶν. R.

⁴ ἐνεχθεῖς T.

Ἐροίμην, Λεπτίνην] Solus Wolfius in quinto casu. Editiones reliquæ Λεπτίνην in quarto. TAYLOR. Hinc progressum se scribit Reiskius perfecisse, quod ille inchoatum reliquisset. Invenit scilicet in textum sua sponte, ἔγωγε σ' ἐροίμην, Λεπτίνην, inserto asterisco, ominosa nota. At si quid duri inest in eo, quod proxime secunda persona sequitur, ad ipsum Leptinem directa, hæc conversio orationis ab optimis scriptoribus auctoritatem habet eam, quæ vetet quidquam mutari. Vid. quæ adscripsi Plat. Symposio p. 10. et quæ de subita mutatione personarum apud Oratores infra dicam ad §. λα'. F. A. WOLF.

Οὐδ' ἔχουσιν] Subaudi τὴν ἀτέλειαν. Ne habent quidem immunitatem munerum, si modo sacra sunt. Accuratus dicere debuerat, οὐδ' εἰσὶν. Nam præcedit οὐκ εἰσὶν ἀτελεῖς. Sed videtur hoc εἰσὶν, jam bis positum, fecisse, ut orationem commutaret. Ellipsin vero in verbo ἔχουσιν eandem habemus §. α. κά. med. λέ., quorum locorum nunc immemores fuerunt Reisk. et Auger. Ceterum in genitivo ἱερῶν, relato ad λειτουργιῶν, vix tiro offenderit. IDEM.

Ἀλλὰ μὴν γέγραπται γε — ἢ τοῦ μετοικίου] Γέγραπται, puta, ἐν τῇ στήλῃ, non, in lege Leptinis. Jam ad absurda recidere videmus Leptinis cavillationem, nec tam Demosthenis arte captus, quam suis propriis laqueis irretitus laborat. Τὸ μετοικίου pendere, μετοικίου fuit proprium. Drachmæ fuerunt duodecim annuæ. Vid. Petiti. LL. AA. p. 248. et Valcken. Animadv. ad Ammon. II. 7. IDEM.

Προσδιώρισας] Scribe προσδιώρισας, ut passim: ante definitivisti. MARKLAND.

Ἐνεχθεῖς] Ἄντι τοῦ, προβληθεῖς χορηγεῖν. Est enim φέρειν etiam creare et designare. Exedit. HERVAG.

Οὔτε ἐνεχθεῖσιν αὐτοῖς] Sententia postulare videtur, οὔτε ἐνεχθεῖς αὐτοῖς ἄλλος. Sic et Obsop. et Ulpian. Ἐνεγκεῖν est designare vel discernere adilem. Cum autem neget, eos unquam ab ulla tribu designatos esse; hoc dicit, neminem alium ædilem designatum eos ad permutandas facultates (id quod et in trierarchiis fieri solitum) provocare fuisse ausum. WOLF.

Ἐνεχθεῖς] Ita Editio Francof. 1604. ut legit Vindob. Bodl. et Obsop. Recte. Atque ita Wolfius interpretatur. Secus Versio Italica, secus ista P. Nannii, quæ lectionem cæterarum omnium Editionum et MSS. sequuntur, ἐνεχθεῖσιν. Wolfius feliciter valde hunc locum expedit et vindicavit. Nihil certius ejus emendatione, nihil explicatione expressius. TAYLOR.

Καὶ σὺ προσδιώρισας —] In participio hoc, quod membranæ varie corruperunt, πρὸς; notat insuper, ita ut auctoritas Leptinis testimonio columnæ accedere dicatur. Ergo Marklando reddamus suum προσδιώρισας, conjecturam inutilem. In sequentibus verba, τοσοῦτω, τὸ πλήθος, analogiam habent in dictione, χρόνος παμπληθῆς, tempus immensum. Mox οὔτε φυλὴ πώποτε — οὐδεὶς ἀντιδοῦναι sic vertes: Neque ulla unquam tribus ausa est quenquam ex illorum gente choragum nominare, neque etiam quisquam alius nominatus illos ad permutationem facultatum adigere. Ἐκείνων et statim αὐτοῖς Harmodii et Aristogitonis

δεῖς ἀντιδοῦναι· οἷς, οὐκ ἀκουστέον, ἀν' ἐναντία τολμᾶ λέγειν.

κῆ. Ἔτι τοίνυν ἴσως ἐπισύροντες ἐροῦσιν, ὡς Μεγαρεῖς καὶ Μεσσηνιοὶ τινες εἶναι φάσκοντες, ἔπειτα ἀτελεῖς εἰσὶν, ἀνδρῶν παμπληθεῖς ἀνδρωποὶ καὶ τινες ἄλλοι, δούλοι καὶ μαστιγῖαι, Λυκίδας, καὶ Διονύσιος, καὶ ¹ τοιοῦτοί

¹ τοιοῦτους τινὰς ἐξειλεγμένοι T. R.

posteris spectat. Prius pronomen Aug. 1. mutat in ἐκείνου, et idem librarius alibi quoque in formula, τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτωνος, posterius hoc nomen excludit, studio videlicet emendandi auctoris. Porro quod ex more Latini sermonis verbi nominare, Græce est ἐνεργεῖν, alias soleniter προβάλλειν, jemandem in *Vorschlag bringen* (to propose or nominate somebody), h. l. nomen alicujus, qui *choragi muneri* obeundo idoneus sit, publice edere; id quod fuit ejus, qui ipse, ad hoc oneris vocatus, parem se fore negaret. Rem alibi explicavi. Sed quod deinde Reiskius ante οὐκ ἀκουστέον excidisse putat οὗτος temerarium est. Hoc potius novum exemplum habemus celeris ab altera persona ad alteram transitionis. Præcessit enim προεδιάρισσας, nunc infertur τολμᾶ. Hanc tertiam personam Reisk. mollire volebat. F. A. WOLF.

Οἷς οὐκ ἀκουστέον] Οἷς ἀν' τολμᾶ λέγειν ἐναντία οὐκ ἀκουστέον sc. αὐτοῦ. WOLF.

κῆ. Ἔτι τοίνυν ἴσως ἐπισύροντες ἐροῦσιν] Hoc loco Interpres, ἐπισύροντες, inquit, ἀντὶ τοῦ, διασύροντες, οἷον εἰς ἔδαφος ἔλκοντες, διαβάλλοντες, οὐδὲν ἀληθὲς λέγοντες. Quæ interpretatio parum mihi probata est. Lys. in Apol. δήμου καταλύσ. καὶ νῦν αὐτὸν ἀκούομεν, ὑπὲρ ὧν αὐτοῦ κατηγοροῦμεν, διὰ βραχέων ἀπολογίσεσθαι ἐπισύροντα τὰ πρᾶγματα, καὶ διακλέπτοντα τῇ ἀπολογία τὴν κατηγορίαν. Duobus his locis ἐπισύροντες significare puto ambage verborum quæ de re agit impli- cantes, quasque rem in longum tractim ducentes ac subducentes, *cardinem causa non attingentes, iudicium mentes alio alioque trahentes, multa commemorando ad rem nihil pertinentia*. quod satis intelligendum datur ex eo quod διακλέπτοντα τὴν κατηγορίαν dixit. significat enim *patronum non recta ad cardinem causa venientem, et pedem conferentem, sed velut ludificantem, frustrantemque et tergiversantem*. Ex edit. HERVAG.

¹ Ἐπισύροντες] Forte διασύροντες. [Ita legit Codex unus ex Regiis.] et v. 1. p. seq. ἐξειλεγμένοι, ab ἐκλέγομαι. et p. 497. v. 3. φανεῖν, εἰ μὴ etc. Τὸ μένον videtur abundare. WOLF.

Ἔτι τοίνυν ἴσως ἐπισύροντες] Duae explanationes hujus verbi habet Schol. Quarum neutra probanda. Neque etiam cum Wolf. et Auger. admittenda lectio Par. 6. διασύροντες. Ἐπισύρει seu ἐπισεσυσμένως λέγει is, qui rem non subtiliter, non accurate, non veritatis causa, tractat dicendo, sed leviter, perfunctorie ac rapide summa capita perstringens, gravissimum quodque momentum occultans artificiose, aut ita transmittens, ut auditor ad aliena abstractus cogitandique otio fraudatus inducatur et circumveniatur. Generalis omnino verbo notio est *supine et negligenter agendi*, sive consulto id fit, seu imprudenter. Nostrates vulgo similime, et origini vocis Græcæ congrue: *über etwas hinweghuschen, etwas hinschleudern* (to be negligent about something, to fling away something). De Græca voce, quæ male passim explicatur, etiam a Marklando ad Lysiam p. 788., pluribus egerunt Reisk. Animadv. ad Gracos auctt. T. IV. p. 335. seqq. et Heynius ad Epict. Enchir. c. 31. Quo in loco libelli, verborum parcissimi, admodum vereor, ne aliena manus invexerit duo verba, μὴδὲ ἀμειλῶς, glossam antecedentium, μὴ ἐπισεσυσμένως. F. A. WOLF.

Ὡς Μεγαρεῖς καὶ Μεσσηνιοὶ τινες εἶναι φάσκοντες] Τίς ἀντὶ τοῦ μέγας, hoc est, οὗ τῶν τυχόντων εἷς, non unus quisvis. Sic Cicero ad Atticum, "Fac ut omnia ad me perscribas, meque ut facis, velis esse aliquem: quoniam qui fui, et qui esse potui, jam esse non possum," id est, velis esse me non prorsus obscurum et dejectum. Utitur eadem dicendi formula κατὰ Μειδίον, et alibi. Ex edit. HERVAG.

Τοιοῦτους τινὰς ἐξειλεγμένοι] Ejus generis homines elegerunt, Wolfius. non recte: nam ἐξειλεγμένοι Passivam habet significationem, electi, non eligentes. Codices ἐξειλεγμένοι, ab ἐξελέγχομαι, convincor, bene. Lego et distingo: καὶ τινες ἄλλοι, δούλοι καὶ μαστιγῖαι (Λυκίδας, καὶ Διονύσιος, καὶ τοιοῦτοί τινες) ἐξειλεγμένοι, vel ἐξεληλεγμένοι, prout scribere amant Attici: et alii quidam, servi et verberones (Lycidas nempe, et Dionysius, et tales nonnulli) convicti. Versu 3. distingo: ὡς Μεγαρεῖς καὶ Μεσ-

τινες ἐξηλεγμένοι. Ὑπὲρ δὴ τούτων ὡδὶ ποιήσατε. Ὅταν ταῦτα λέγωσι, κελεύετε, εἴπερ ἀληθῆ λέγουσι πρὸς ὑμᾶς, τὰ ψηφίσματα, ἐν οἷς ἀτελεῖς εἰσὶν οὔτοι, δεικνύναι. Οὐ γάρ ἐστ' οὐδεὶς ἀτελής παρ' ὑμῖν, ὅτω μὴ ψήφισμα ἢ νόμος δέδωκε τὴν ἀτελείαν. Πρόξενοι μέντοι πολλοὶ διὰ τῶν πολιτευομένων γεγόνασι παρ' ὑμῖν τοιοῦτοι, ὧν εἷς ἐστὶν ὁ

σῆνιοι, τινὲς εἶναι φάσκοντες, ἔπειτα ἀτελεῖς εἰσὶν ἀθροῖοι, παμπληθεῖς ἄνθρωποι. et verte τινὲς εἶναι φάσκοντες, qui se dicunt esse aliquo in numero: quibus opponuntur δούλοι καὶ μαστιγῖαι ἐξηλεγμένοι. Sic Orat. adv. Midiam §. 19. τὸ δοκεῖν τινὲς εἶναι προσειληφότες. plenius Lucas Act. Apost. VIII. 9. λέγων εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν. Paulus simpliciter εἶναι τι, esse aliquid, eodem sensu Galat. II. 6. et VI. 3. MARKLAND.

Ἐξηλεγμένοι] M. Et quidam qui essent convicti esse ejusdem farinae, et tunc lego τοιοῦτοί τινες. AUGER.

Ὡς Μεγαρεῖς καὶ Μεσσηνῖοι τινες εἶναι φάσκοντες —] Locum hunc ab Intpp. strenue vexatum apud Apsinem reperimus p. 697., sed mutatum adeo, ut quid in eo rhetor legerit, alijs divinandum lubens relinquam. Legitur ibi: ὡς Μεγαρεῖς καὶ Μεσσηνῖοι ἀτελεῖς τινὲς ἀθροῖοι ἄνθρωποι δούλοι καὶ μαστιγῖαι κ. τ. λ. Marklandus autem vulgata, quæ et nos edidimus, sic distingui jubet: ὡς Μεγαρεῖς καὶ Μεσσηνῖοι, τινὲς εἶναι φάσκοντες (qui se dicunt esse aliquo in numero) ἔπειτα ἀτελεῖς εἰσὶν ἀθροῖοι, παμπληθεῖς ἄνθρωποι. Ubi his, qui se dicunt aliquo in numero esse, opponit δούλους καὶ μαστιγῖας etc. At talem oppositionem ego hic nullam video. Nam primum si nihil isti aliud quam dixerunt se esse aliquo in numero, profecto ne obolo quidem pluris habendi fuerunt, quam qui vocantur simpliciter δούλοι καὶ μαστιγῖαι. Tum misere illa ratione discerpitur ordo verborum, ut nequaquam mirer, ante Marklandum eam nemini in mentem venisse. In promptu est videre, subjectum orationis esse τινὲς, et huc referri φάσκοντες εἶναι Μεγαρεῖς καὶ Μεσσηνῖοι, et ita periodum accipi debere: Dicent adhuc fortasse adversarii nostri, homines quosdam reperiri, qui quamvis ne ipsi quidem dissimulent aut occultent, Megarenses et Messenios se esse, (h. e. non cives Atticos) nihilominus immunitate fruantur ad unum omnes. Ἐπειτα, ut alias εἶπα, est pro ὅμως, quod imprimis fit post sententiam concessivam, quæ habet participium. Vid. Koen. ad Gregor. Cor. p. 62. et Hoogev. Doctr. Partico. gr. p. 384. Dein quæ leguntur nomina articulo destituta, Λυκίδας καὶ Διονύσιος, optime nostra aut aliqua recentiore lingua

exprimas, ein Lycidas, ein Dionysius (one Lycidas, &c.). Sed alterum horum prorsus ignoramus; Lycidam vero, ipse Orator docet, olim Chabriæ servum fuisse, mox Populi Athen. proxenum. Addit Schol. hominem conductio exercitui præfuisse. Jam extrema loci sic scripta sunt in Ald. Herv. Felic. Man., τοιοῦτους τινὰς ἐξηλεγμένοι, corruptius dehinc, τοιοῦτους τινὰς ἐξελεγμένοι in Ben. et Wolf, qui vertit: nam ejus generis homines elegerunt. Quæ versio quantum et tenori sententiæ et grammaticæ rationi repugnet, tædet singulatim arguere. Id quidem jam Marklandus vidit, ἐξελεγμένοι reddi oportuisse, electi, non eligentes. Verum ut hoc participium cum Reisk. activo sensu sumamus, quibus demum fiduculis illud superius ἐροῦσιν huc retorquebimus? Assentior itaque Marklando hactenus, quod emendat, καὶ τοιοῦτοί τινες ἐξηλεγμένοι, seu potius ex usu Attico ἐξεληλεγμένοι, ab ἐξελέγχεσθαι, argui, convinci. Atque hæc si vera manus Demosthenis fuerat, facile illa mutari potuit ab iis, qui quum sensum verborum assequi non possent, scribere mallent id, quod intelligerent. Sic ἐξηλεγμένοι τοιοῦτοι, scil. ὄντες, sunt palam convicti esse tales, quales Lycidas et D. h. e. notæ nihilo melioris, quam illi. Ipse tamen Markl. verba bene emendata ita distinguit: καὶ τινες ἄλλοι, δούλοι καὶ μαστιγῖαι (Λυκίδας καὶ Διονύσιος καὶ τοιοῦτοί τινες) ἐξηλεγμένοι. Et alii quidam, servi et verberones (v. c. Lycidas et Dionysius et tales nonnulli) convicti. Nos nihil præterea in textu mutamus, nec in hac distinctione σαφένειαν Demosthenis agnoscimus. At melius repositum si quis habuerit, id cupide amplectemur. Reiskium andire non potuimus. F. A. WOLF.

Ὑπὲρ δὲ τούτων] Recte Editt. vetustæ, non τούτ', ut Francofurtana. Pariter τὰ ψηφίσματα v. 3. ex iisdem. Injuria enim aberat articulus ab ea, quam sequimur. TAYLOR.

Ἐν οἷς ἀτελεῖς εἰσὶν οὔτοι] Id est ἐξ ὧν ψηφισμάτων ἀτελεῖς εἰσὶν οὔτοι. Bene sic carebimus triplici conjectura viri docti, qua addi mavult ἐψηφισμένοι, vel γεγενημένοι, vel denique γεγραμμένοι. Conf. nos ad §. κά. med. F. A. WOLF.

Λυκίδας· ἀλλ' ἕτερον πρόξενον ἔστ' εἶναι, καὶ ἀτέλειαν εὐρῆσθαι. Μὴ δὴ παραγόντων ὑμᾶς μηδ' ὅτι δοῦλος ἂν ὁ Λυκίδας, καὶ ὁ Διονύσιος, καὶ τις ἄλλος ἴσως, διὰ τοὺς μισθοῦ τὰ τοιαῦτα ¹ γράφοντας ἐτοίμως, πρόξενοι γεγόνασι, διὰ τοῦθ' ἑτέροισι ἀξίους, καὶ ἐλευθέρους, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν αἰτίους, ἃς ἔλαβον δικαίως παρ' ὑμῶν δωρεάς, ἀφέλῃσθαι ζητούντων. Πῶς γὰρ οὐχὶ ² καὶ κατὰ τοῦτο δεινότατ' ἂν πεπονηθῶς ὁ Χαβρίας φανείη, εἰ μὴ ³ μόνον ἐξαρκέσειε τοῖς τὰ τοιαῦτα πολιτευομένοις, τὸν ἐκείνου δούλον, Λυκίδα,ν, πρόξενον ὑμέτερον πεποιηκέναι· ἀλλ' εἰ καὶ διὰ τοῦτου πάλιν τῶν ἐκείνῳ τι δοθέντων ἀφέλοιντο, καὶ ταῦτ' αἰτίαν λέγοντες ⁴ ψευδῆ! Οὐ γὰρ ἔστιν οὔθ' οὗτος, οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς, πρόξενος ἂν, ἀτελής, ὅτῳ μὴ διαρρήδην ἀτέλειαν ἔδωκεν ὁ Δῆμος· τούτοις δὲ οὐκ ἔδωκεν, οὐδ' ἐξέουσιν

¹ γράφοντας, ἐτοίμως T.

² καὶ κατὰ τοῦτο οὐχὶ T.

³ Deest μόνον. T.

⁴ ψευδῆ; T. R.

Μὴ δὴ παραγόντων ὑμᾶς] H. e. παραγέτασαν, ut paullo mox ζητούντων pro ζητήσασαν. Ipsum παράγειν, sicut inde ductum παραγωγή, locum habet in cavillatione rhetorica, qua auditor subdole a proposito abducitur; unde saepe juncta παράγειν et φανακίζειν. Male in Marg. Ben. est παραττόντων, ex eoque corruptum παραττόντων in Par. 2. et Bav. Simile verbum §. ζ'. tetigi, ἀπάγειν. IDEM.

Διὰ τοὺς μισθοῦ] Temere per istos nundinatores legum et decretorum jus hospitii obtinuerunt. NANNIUS.

Γράφοντας, ἐτοίμως πρόξενοι] Muta interpunctionem, διὰ τοὺς μισθοῦ τὰ τοιαῦτα γράφοντας· ἐτοίμως, πρόξενοι γέγονασι· qui lucrī causa talia facile scribunt: qui parati sunt talia scribere. MARKLAND.

Διὰ τοὺς μισθοῦ τὰ τοιαῦτα γράφοντας ἐτοίμως πρόξενοι γέγονασι] Junxerant ante Markl. omnes, ἐτοίμως πρόξενοι γέγονασι, idque forsā aliquis ferendum putet. Sed malui cum illo, cui et Reiskius paruit, incisum ponere post ἐτοίμως, ut sit: propter eos, qui ejusmodi decreta pretio atque mercede scribunt faciles et parati. Ceterum pravum hunc morem Athenis tam fuisse, ut quastui haberent Remp., nemo dubitet, qui ex Æschinis Or. in Ctesiph. §. 4. sq. meminerit fraudum, in honoribus tribuendis versari solitarum. Nostrum autem illud fraudis genus eo facilius fieri potuit, quia περιεξία ornamentum erat, non magistratus. Vid. hac de re Valcken. Animadv. ad Ammon. III. 10. F. A. WOLF.

Πολλῶν ἀγαθῶν αἰτίους] Reisk. et Auger. malunt, πολλῶν ἀγαθῶν ὑμῶν αἰτίους. Emendatio ex eo genere est, quod antea notavi §. υβ'. IDEM.

Πῶς γὰρ etc.] Plerique Codd. Ven. puta, Vindob. Aug. Bodl. Ital. elegantius paulo: πᾶς γὰρ οὐχὶ καὶ κατὰ τοῦτο: Percioche come ancora in questo non ricevera gravissima ingiuria Cabria? Vid. ad p. 460. v. ult. TAYLOR.

Εἰ μὴ ἐξαρκέσειε] Editiones vetustæ cum MSS. ut Vindob. si μὴ μόνον ἐξαρκέσειε. Quam vocem primus exturbavit Wolfius. Vid. ad p. 495. v. 3. Noluissim sane contra fidem auctoritatemque Codd. IDEM. Præpropere sua sponte Wolfius ejecit μόνον, male abundare vocem ratus. Nam et alii sic loquuntur, v. c. Xenoph. M. S. I. 1. 15. Lyeurg. in Leocrat. p. 155. Nec illud sine sensu. Εἰ μὴ μόνον ἐξαρκέσειε, est, si hoc unum iis non sufficeret. Proxime, τὰ τοιαῦτα, ad istum modum; κατὰ τὰ τοιαῦτα. F. A. WOLF.

Οὐ γὰρ ἔστιν οὔθ' οὗτος, οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς, πρόξενος ἂν, ἀτελής] Inter hæc et sequentia Reiskius suspicatur deesse hæc pauca, οἰδεὶς γὰρ ἀτελής. Quin nihil deest, et bene stringit argumentum. Neque enim Lycidas, nec alius quisquam, quia est proxenus (propter hanc dignitatem) immunis est, nisi si Populus ei nominatim et proprie immunitatem concesserit. Res ipsa loquitur. Potuit aliquis proxenus immunis esse; ita vero singulari decreto Pop. Athen. eam rem opus fuit. IDEM.

οὔτοι δεικνύναι· λόγῳ δ' ἂν ἀναισχυντῶσιν, οὐχὶ καλῶς ποιήσουσιν.

κθ'. Ὁ τοίνυν μάλιστα πάντων ¹ οἶμαι δεῖν ὑμᾶς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι! φυλάσασθαι, τοῦτ' εἰπεῖν ἔτι βούλομαι. Εἰ γάρ τις πάντα, ὅσα Λεπτίνης ἔρει περὶ τοῦ νόμου, διδάσκων ² ὑμᾶς, ὡς καλῶς κείται, συγχωρήσειεν ἀληθῆ λέγειν αὐτόν, ἐν γε αἰσχροῦν οὐδ' ἂν, εἴ τι γένοιτο, ἀναιρεθεῖη, ὃ συμβήσεται, διὰ τοῦ νόμου κυρίου γενομένου, τῆ πόλει. Τί οὖν τοῦτ' ἔστι; Τὸ δοκεῖν ἐξαπατηκέαι τοὺς ἀγαθόν τι ποιήσαντας. Ὅτι μὲν τοίνυν ³ τοῦτο ἐν τι τῶν 498 αἰσχυρῶν ἔστι, πάντας ἂν ἠγοῦμαι φῆσαι· ὅσα δ' ὑμῖν τῶν ἄλλων ⁴ αἰσχίον ἀκούσατέ μου. Ἔστιν ὑμῖν ⁵ νόμος ἀρχαῖος, τῶν καλῶς δοκούντων ἔχειν· ἐάν τις, ὑποσχόμενός τι, τὸν Δῆμον ⁶ ἐξαπατήσῃ, κρίνειν· καὶ ἄλῳ, θανάτῳ ζημιούῃν. Εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε,

¹ οἶμαι R.² Deest ὑμᾶς. T.³ τοῦτο ἐν τι R.⁴ αἰσχίον τῶν ἄλλων R.⁵ νόμος ὑμῖν R.⁶ ἐξαπατήσει T.

[Ἀναισχυντῶσιν] Editi. et MSS. pro ἀναισχυντῶσιν, quod est in Francofurtana. TAYLOR.

Οὐχὶ καλῶς ποιήσουσιν] Sin impudenter affirmabunt, nihil praclarum facient, aut laude dignum. Frigus sententiæ mendum arguit. Lego οὐχὶ καινῶς ποιήσουσιν, non potius novo facient: solitum enim hoc Illis. MARKLAND. Urbane, de more Atticorum, pro κακῶς seu κακῆργως ποιήσουσιν. Conf. §. κθ'. extrem. Sed exempla ubique sunt, ut mirificus sit Marklandus, qui propter frigus sententiæ corrigat, οὐχὶ καινῶς ποιήσουσιν. Etiam Reisk. hic aliquando mecum facit. F. A. WOLF.

κθ'. Ὁ τοίνυν μάλιστα πάντων —] Oratoriam quamdam technam in h. l. notat Aristid. Art. p. 467. Παρὰ πάντα ἀξιοπιστίας, τό τε ἐπισημαίνεσθαι τοῖς εἰσαγομένοις, καὶ τὸ ὑπερβολαῖς χρῆσθαι ἐπισημαίνεσθαι μὲν, ὅταν λέγῃς· ὃ τοίνυν μάλιστα — βούλομαι. Τοῦτο ἔστιν ἀρχόντων τῶν προσηγμένων τῶ μέλλοντι εἰσάγεσθαι. Ἡ δὲ ὑπερβολὴ ἐν τῷ ἐξῆς· εἰ γάρ τις κ. τ. λ. Varietas lectionum in verbis ibi laudatis levis est. Notanda nobis potius formula, οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο, Latine, nullo pacto, nulla ratione. Demosth. de Cor. §. γγ'. loquens de Philippo: Οὐτὼς ἦκεν ἔχων τὴν δύναμιν, καὶ τὴν Ἐλάτειαν κατέλαθεν, ὡς οὐδ' ἂν, εἴ τι γένοιτο, εἴ τι συμπανουσόντων ἡμῶν καὶ τῶν Θεβαίων. Sed nihil frequentius his exemplis, quorum nullum favet Marklandi coniecturæ. Mox junge, ὃ συμβήσεται τῆ

πόλει, non, κυρίου γενομένου τῆ πόλει, ut aliquos fecisse video. IDEM.

Οὐδ' ἂν τι γένοιτο] Κῆν τὰ λοιπὰ καλῶς ἔχειν δόξειε. WOLF.

Οὐδ', ἂν εἴ τι γένοιτο, ἀναιρεθεῖη] Hic quoque excidisse videtur οὐκ propter sequens οὐδ'. Lego et distingo: ἐν γε αἰσχροῦν οὐκ, οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο, ἀναιρεθεῖη, ὃ συμβήσεται etc. una saltem turpitudine, etiamsi quidvis acciderit, tolli non potest, etc. id est, tolli potest nullo modo, nulla suppositione, quicquid acciderit; hoc enim significat οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο. MARKLAND.

Τοὺς ἀγαθόν τι ποιήσαντας] Scil. τὴν πόλιν αὐτὴν ὑμᾶς. Vid. notam ad §. κβ'. Nam Criticus Lipsiensis hic quoque addi volebat ὑμᾶς. F. A. WOLF.

Τοῦτο ἐν τι τῶν αἰσχυρῶν —] Idem Criticus dat ἐν τι τοῦτο τῶν αἰσχυρῶν, tum pro τῶν ἄλλων αἰσχίον, eodem modo, αἰσχίον τῶν ἄλλων, etiam v. 12. ἔστι νόμος ὑμῶν. Omnia hæc ex caro Aug. 1. Τῶν ἄλλων αἰσχίον est αἰσχίον ἢ τοῖς ἄλλοις, populis puta. IDEM.

Ἔστιν ὑμῖν νόμος ἀρχαῖος] Attigi hanc legem in animadversione ad §. κἀ. fin. IDEM.

Εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε] Εἴτ' οὐκ αἰσχύνεσθε δὲ Editi. vetustæ. Modo v. 2. p. seq. in quibusdam Codd. τοῦτο αὐτὸ ποιούντες, et αὐτοὶ ποιούντες sine τοῦτο. Quo pacto in Reg. a. Mox (sc. v. 8.) deest τοῦτο ante δημοσίᾳ. TAYLOR.

ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! εἰ, ἐφ' ᾧ τοῖς ἄλλοις θάνατον ¹ τὴν
 ζημίαν ἐτάξατε, τοῦτ' αὐτοὶ ποιοῦντες φανήσεσθε; Καὶ
 μὴ πάντα μὲν εὐλαβεῖσθαι δεῖ ποιεῖν, ² καὶ τὰ δοκοῦντα
 καὶ ὄντα, αἰσχροῦ μάλιστα δὲ ταῦτα, ἐφ' οἷς τοῖς ἄλλοις
 χαλεπῶς τις ἔχων ὀραῖται. Οὐδὲ γὰρ ἀμφισβήτησις ἐτι
 καταλείπεται, τὸ μὴ ταῦτα ποιεῖν, ἀ πονηρά τις αὐτὸς
 ἔκρινεν εἶναι πρότερον. Ἔτι τοίνυν ὑμᾶς κακεῖνο εὐλα-
 βεῖσθαι δεῖ, ὅπως μηδὲν, ὧν ἰδίᾳ φυλάξαισθε ἂν, ³ τοῦτο
 δημοσίᾳ ποιοῦντες φανήσεσθε. Ὑμῶν τοίνυν οὐδ' ἂν εἰς
 οὐδὲν, ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίῃ, τοῦτ' ἀφέλοιτο πάλιν, ἀλλ' οὐδ'
 ἐπιχειρήσειεν ἂν. Μὴ τοίνυν μηδὲ δημοσίᾳ τοῦτο ποιή-
 σητε! ἀλλὰ κελεύετε τούτους τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ τοῦ
 νόμου, εἰ τινα τῶν εὐρημένων τὴν δωρεὰν ἀνάξιον εἶναι
 φασιν, ἢ μὴ πεποιηκότα ἐφ' οἷς εὔρετο, ἔχειν, ἢ ἄλλ'
 ὅτιοῦν ἐγκαλοῦσίν τινι, γράφεσθαι κατὰ τὸν νόμον, ὃν παρ-
 ειςφέρομεν νῦν ἡμεῖς, ἢ θέντων ἡμῶν, ὡς περ ἐγγυώμεθα,

¹ Deest articulus. R.² Deest καί. R.³ [τοῦτο] R.

[Θάνατον τὴν ζημίαν ἐτάξατε] Articulum
 exemit Reiskius exemplo Par. 1. et Aug.
 1. Ego vero nihil muto, qui additum arti-
 culum sapius legisse meminerim in hac
 formula, ut in simillima ista, θάνατον τὴν
 ζημίαν εἶναι, ubi nunquam ab Atticis
 omittitur. Revocavi etiam in seqq. par-
 ticulam καὶ post ποιεῖν, extritam a qua-
 tuor librariis, Par. 2. 5. Aug. 1. Bav. et
 nuper Reiskio. Eandem tamen idem
 textui reddidit Or. adv. Midiam p. 584.
 ed. R. in verbis: πῶς γὰρ κριῶν ἀνδρωπον,
 καὶ δοκοῦντα, καὶ ὄντα βίαιον — At ibi plau-
 eodem modo librarii oscitant, et quidem
 non quatuor, sed quinque. Amant Græci
 καὶ sic iteratum. F. A. WOLF.

[Καὶ τὰ δοκοῦντα καὶ τὰ ὄντα] Quæ vel
 naturam vel speciem turpitudinis habent.
 NANNIUS.

[Τὸ μὴ ταῦτα] Lingua, nisi fallor, po-
 stulat, ἀμφισβήτησις τοῦ μὴ ταῦτα ποιεῖν.
 Ita quoque Wolfius, qui addit δεῖν ante
 ποιεῖν. MARKLAND. Equidem et hic vul-
 gantueor, idque exemplis, qualia vide
 apud Valcken. et Branck. ad Euripid.
 Hippol. 48. Vertendum autem sic: Ne-
 que enim ulla dubitatio relinquatur, an ea
 nobis sint facienda, quæ ipsi prius turpia
 judicavimus. F. A. WOLF.

[Τοῦτο δημοσίᾳ ποιοῦντες φανήσεσθε] Uncis
 exigit Reiskius τοῦτο, quod abest a Par. 1.

Paullo vero post, ante ἀφέλοιτο, eandem
 vocem nobis reliquit, nullo scilicet ibi li-
 brario peccante. Μηδὲν τοῦτο est nihil
 tale, nihil ex hoc genere. Plane, ut dici-
 tur τὸ τοῦτο. IDEM.

[Ἡ μὴ πεποιηκότα ἐφ' οἷς εὔρετο, ἔχειν] In-
 terpunxi ante ἔχειν, ut amoverem causam
 erroris, qui delusit Scholiasten et Rei-
 skium, quorum ille conjunctum, εὔρετο
 ἔχειν, duro quodam et insolenti modo cap-
 it, hic nos beat emendatione sua, εὔρετο
 ἐκεῖνην, h. e. τὴν δωρεάν. Ne tamen forte
 nunc infinitivus ἔχειν trahatur ad εἶναι
 ἀνάξιον τὴν δωρεάν, qui tertius adhuc error
 superest; sic verborum ordo institui de-
 bet: ἢ (φασίν) ἔχειν μὴ πεποιηκότα ἐφ' οἷς
 εὔρετο, ἢ ἄλλ' ὅτιοῦν ἐγκαλοῦσίν τινι. Si quem
 dicent immunitate frui, vel qui nihil
 fecerit earum rerum, propter quas eam im-
 petravit etc. Ita sententia poscit, et lex
 sermonis, et gemina structure ratio §. 4.
 ubi κεκτῆσθαι nihil aliud est, quam nostro
 loco ἔχειν. In seqq. ἢ ἄλλ' ὅτιοῦν imprimis
 cogitandum de eo, quod quis post donum
 acceptum peccare potuit, id quod supra
 fuit §. κα. med. μετὰ ταῦτα ἀδικούντων.
 Sed verbum, ἐγκαλοῦσι, ad adversarios
 relatum, defleat pullum ab instituta
 structure, ex qua participium expectes.
 IDEM.

[Ἡ θέντων αὐτῶν] MSS. Aug. Obsop.

καὶ φημὲν θήσειν, ἢ ¹ θέντας αὐτούς, ὅταν ² πρῶτον γένωνται νομοθέται. Ἔστι δ' ἐκάστω τις αὐτῶν, ὡς ἔοικεν, ἐχθρὸς τῷ μὲν Διόφαντος, τῷ δ' Εὐβουλος, τῷ δ' ἴσως ἄλλος τις. Εἰ δὲ τοῦτο φεύζονται, καὶ μὴ ἔδελήσουσι ποιεῖν, σκοπεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! εἰ καλῶς ὑμῖν ἔχει, ἀ τούτων ἕκαστος 499 ὀκνεῖ τοὺς ἐχθροὺς ἀφαιρούμενος ὀφθῆναι, ταῦθ' ὑμᾶς τοὺς εὐεργέτας ἀφρημένους φαίνεσθαι· καὶ τοὺς εὐ τι πεποιηκότας ὑμᾶς, οἷς οὐδεὶς ἂν ἐγκαλέσαι, νόμῳ τὰ δοθέντα ἀπολωλεκέναι δι' ὑμῶν ³ ἀθρόους· παρὸν, εἴ τις ἄρα ἐστὶν

¹ θέντων αὐτῶν T. R.² [τὸ] πρῶτον R.³ ἀθρόα T.

Ven. Vindob. Lindenbrog. et Regg. a. e. [Bav. Marg. Vin. et Less.] ἢ θέντας αὐτούς. Simoni Fabricio Marcopibertano, qui Augustani Codicis variantes lectiones excerpit, neutra lectio placet. Maluit ille θέντων αὐτῶν, id est, ut ait, ἀπὸ τοῦ θέντων ἡμῶν. Inficete. Sensus est interrogamus et lectio proba: γράφεσθαι κατὰ τὸν νόμον, ὃν παρεισφέρομεν νῦν ἡμεῖς· ἢ θέντων ἡμῶν (male Edit. Francof. ἡμεῖς et ἡμῶν) ἢ θέντων αὐτῶν. sive nos eam tulerimus, sive ipsi tulerint. Ut recte interpretatur bonus Wolfius, alique. TAYLOR.

Ἡ θέντων ἡμῶν — ἢ θέντας αὐτούς] In editis libris, quotquot vidi, legitur ἢ θέντων αὐτῶν, quod si auctoritatem haberet, nemo reprehenderet. Verum optimi codd. dant alium, θέντας αὐτούς. Cui consensui librorum addendus Schol., qui, diligentius ab editoribus inspectus, nonnihil interdum profuisset ad veram lectionem detegendam. Jam nemini dubium esse debet, quin vulgata lectio hoc quoque loco a sciole ad similitudinem prioris membri reficta sit. Quod idem in simili fecit Reiskius, de Cor. §. 1. e., prorsus sive libris ἐνθυμηθέντας edens, pro ἐνθυμηθεῖσι. Conf. Markl. ad Lysiam p. 364. Sed ne nunc quidem opus est, ad antiptosis quandam confugere. Θέντας αὐτούς refer ad verba, quæ totius periodi primaria sunt: κελεύετε τοὺς τοὺς ἐροῦντας — γράφεσθαι. Nihil certius. F. A. WOLF.

Ὅταν πρῶτον γένωνται νομοθέται] Sc. αὐτοί. An vero, cum creati fuerint legumlatores alii? Nannius: ubi primum legislatores creati fuerint. WOLF.

Ὅταν πρῶτον γένωνται νομοθέται] In Ben. est ὅταν τὸ πρῶτον, quod unde sit, nescimus. Certe articulo carent Aug. 1. et Bav. cum edit. prince., neque eo opus. Proxima sententia de privatis inimiciis Leptineæ factionis egregie facit ad persuadendum. F. A. WOLF.

Ἔστι δ' ἐκάστω —] Habet quisque, ut arbitrator, privatas inimicitias cum beneficiariis. NANNIUS.

Τῷ μὲν Διόφαντος, τῷ δ' Εὐβουλος] Plures a Demosthene memorantur Diophanti, plures Eubuli. Et de Eubulis quidem erudite egit Ruhken. Histor. Oratt. gr. p. LXV. seqq., qui docet, ubicunque Eubulus simplici nomine occurrat, intelligendum esse Anaphylistium, summæ auctoritatis demagogum, qui per plures annos cum Oratore nostro Remp. administravit. Hoc tamen loco qui viri intelligendi sint, conjectura satis certa non assequor. F. A. WOLF.

Ταῦθ' ὑμᾶς τοὺς εὐεργέτας ἀφρημένους φαίνεσθαι] Ἐμᾶς φαίνεσθαι ἀφρημένους (ὅτι ἀφρησθε φανερόν εἶναι) τοὺς εὐεργέτας ταῦτα. ἀφαιρούμαι σε τοῦτο, vel, ἀφαιρούμαι σου τοῦτο. Videant radiore, ne turbentur traiectione verborum, et ambiguitate infinitivorum cum accusativis. WOLF.

Ἀθρόα] Quis non videt, hic esse rescribendum ἀθρόους? Si silerent Codd. ita lubens et otiosus refingerem. Non enim referri debet hæc vox ad τὰ δοθέντα, sed ad τοὺς πεποιηκότας: Atque in ea relatione tota vis argumenti nititur. Vide sodas: σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ὑμῖν ἔχει — τοὺς εὐ τι πεποιηκότας — τὰ δοθέντα ἀπολωλεκέναι δι' ὑμῶν ἀθρόους· παρὸν, εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἀνάξιος εἶς, ἢ δύο, ἢ πλείους, γραφῆ διὰ τούτων ταῦτο τοῦτο παθεῖν, κατ' ἄνδρα κριθέντας. Atque hæc est lectio Edit. Morel. Codd. autem Ven. Obsop. Ital. Aug. Vindob. Bodl. Cant. et Parisiensium, duobus exceptis. Ita etiam Versio Interpretis Italici. Ecce ut creber Noster sit sententiis! En αὐξήσιν vere mirificam! Non hoc cum illo simpliciter, sed plura cum pluribus confertim et coærvatim comparat: εὐ πεποιηκότας, οἷς οὐδεὶς ἂν ἐγκαλέσαι, cum εἴ τις ἐστὶν ἀνάξιος: deinde νόμῳ et γραφῆ: mox ἀπολωλεκέναι διὰ ὑμῶν

ἀνάξιος, εἰς ἢ δύο, ἢ πλείους, γραφῆ δια τούτων ταῦτο
τοῦτο παθεῖν, κατ' ἀνδρα κριθέντας. Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐχ
ὑπολαμβάνω ταῦτα καλῶς ἔχειν, οὐδέ γε ἀξίως ὑμῶν.

¹[Σκοπῶ δὲ καὶ τοῦτο.]

λ'. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνου γε ἀποστατέον τοῦ λόγου, ὅτι
τῆς μὲν ἀξίας τότε, ὅτε ἐδώκαμεν, τὴν ἐξέτασιν ἦν δίκαιον
λαμβάνειν, ὅτε τούτων οὐδεὶς ἀντεῖπε· μετὰ ταῦτα δ' ἔαῖν,
εἴ τι μὴ πεπόνθατε ὑπ' αὐτῶν ὕστερον κακόν. Εἰ δὲ
οὔτοι τοῦτο φήσουσι· δεῖξαι μὲν γὰρ οὐχ ἔξουσι· δεῖ κεκο-
λασμένους αὐτοὺς παρ' αὐτὰ τὰδικήματα φαίνεσθαι. εἰ

¹ Absunt unci. T.

et tūto διὰ τούτων παθεῖν: et ad postre-
mum denique ἀπολαλεκίαι ἀθρόους et κατ'
ἀνδρα κριθέντας. Anne hæc sit Densitas,
quam in Nostro tantopere admirati sunt
Magistri? Ego profecto ita sentio. Vid.
Quintilian. X. 1. TAYLOR. Sinceram
scripturam, ἀθρόους, nuper tandem Reiskius
reduxit e Ben. Qua scriptura,
recte judicant, qui omnem vim argumen-
tationis niti dicunt. Ἀθρόοι sunt universi,
cuncti; κατ' ἀνδρα κριθέντες, singulatim, vi-
ritim in jus vocati: oppositi utrique inter
se, ut solent ἀθρόοι et εἰ καδ' ἕνα, aut ἀθρόοι
et διεσκεδασμένοι. F. A. WOLF.

Διὰ τούτων] Τοῦ Λεπτινίου, καὶ τῶν συμ-
γίγων αὐτοῦ. WOLF.

Ἰμῶν] Post ἡμῶν pro puncto infra
pono punctum supra, ita ut hæc phra-
sioncula σκοπῶ δὲ καὶ τοῦτο referatur ad
id quod ultimum est οὐδέ γε . . . quod
imprimis considerandum puto. AUGER.

Σκοπῶ δὲ καὶ τοῦτο] Sc. τὸ καλῶς ἢ μὴ
ἔχειν τι. Cujus ego rei etiam rationem ha-
beo. Nisi forte quis censeat τὸ τοῦτο ad
ea, quæ sequuntur, referendum. WOLF.

Σκοπῶ δὲ καὶ τοῦτο] Hæc quam nihil
huc faciant, quum cæcus sit, qui non vi-
deat, piget id pluribus verbis demon-
strare. Tamen ea, quantum scimus, hæ-
rent in libris omnibus, atque adeo a non-
nullis defenduntur. Sed Wolfii defen-
siones parum placent. Nullo pacto verba
ad seqq. trahi sinunt particulæ, periodi
novæ indices, καὶ μὲν, neque ea melius
cum superioribus coeunt. Nam καὶ sic
positum est, ut τοῦτο spectet ea, quæ se-
quuntur. Reiskii autem rationes, sive
quas molles vocat, seu quæ duræ sunt et
frigidaæ, apud ipsum legantur jucundius.
Quarum una hæc est jucundissima, quum
Oratorem putat oblitum fortasse, post vo-
cem τοῦτο aliquid addere, relicto loco va-
cuo, quem per otium expleret, ad reliqua

perrexisset, sicut soleamus commentantes
cum festinatione. Adeo persuasit sibi vir
præclarus, eadem festinatione Demosthe-
nem egisse in Oratione scribenda, qua
ipsum in ea commentanda. Mihi quidem
marginis esse, et adscripta ad explican-
dam rariorem locutionem, οὐδ' ἐκείνου γε
ἀποστατέον τοῦ λόγου. Parum promoveas,
si scripseris, σκοπεῖτε καὶ τοῦτο. Ita ali-
quando mihi in mentem venit. F. A.
WOLF.

λ'. Εἴ τι μὴ] Ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ τι. WOLF.
Εἰ δὲ οὔτοι τοῦτο —] Scil. Vos ab istis
jam donatis injuria esse affectos. Hoc si
adversarii dicent, eorum erit demonstrare,
illos eo tempore, quo peccaverint,
judicium subiisse. Vertimus hæc ideo, ut
declaremus verba, παρ' αὐτὰ τὰδικήματα,
quæ eadem potestate occurrunt et alibi,
et apud Demosth. de Cor. §. ς', ubi probe
argutatur Tayl., et eodem fere modo Schol.
posterior ad h. l. Certa multis exemplis
est hæc vis illius præpositionis de tem-
pore positæ, quod vulgo prasens aut du-
rans dicunt, unde Lat. verti potest in vel
sub. Ut in loco Xenoph. M. S. II. 1.,
malis nimium conjecturis vexato, παρὰ
τὴν ἐκείνου ἀρχὴν, sub illius imperio, illo im-
perante. Particulæ παρὰ in Atticis nun-
quam propria notio est propter, neque id
ἀργία est, si quis γαστρὶ χαρίζεται. Conf.
Or. nostræ §. ἦ. med. ιγ'. med. ιθ'. med.
κγ'. fin. λ'. fin. F. A. WOLF.

Τοῦτο] Hoc, i. e. passos esse aliquid
mali ab his qui immunitates obtinuerunt.
AUGER.

Δεῖ κεκολασμένους αὐτοὺς παρ' αὐτὰ τὰ-
δικήματα φαίνεσθαι] Eos quoque docere
oportet recenti adhuc secus admissorum me-
moriam, pæna affectos esse. Siquidem illa
locutio, παρ' αὐτὰ τὰδικήματα, hoc est,
protinus admissis delictis, inde est quod

δὲ, μηδενὸς ὄντος τοιούτου, τὸν νόμον ποιήσετε κύριον, δόξετε φθονήσαντες, οὐχὶ πονηροὺς λαβόντες, ἀφηρηῆσθαι. Ἔστι δὲ πάντα μὲν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὅσα ἐστὶ, τὰ ὀνειδῆ φευκτέον· τούτο δὲ πάντων μάλιστα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! ¹ Διὰ τί; Ὅτι παντάπασι ² φύσεως κακίας σημεῖον ἐστὶν ὁ φθόνος, καὶ οὐχ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχοι συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Εἶτα καὶ οὐδέν ἐστιν ὀνειδος, ὅτου πορρωτέρω ἐστὶν ἢ πόλις ἡμῶν, ἢ τοῦ φθονερά δοκεῖν εἶναι, πάντων ἀπέχουσα τῶν αἰσχυρῶν. Τεκμήρια δὲ ἤλικα τούτου, θεωρήσατε! Πρῶτον μὲν γὰρ μόνου τῶν πάντων ἀνθρώπων ἐπὶ τοῖς τελευτήσασι δημοσία ³ τὰς ταφὰς

¹ διατί; T.² πονηρᾶς φύσεως καὶ κακίας R.³ Deest articulus. R.

παρὰ τὸ δεῖπνον etiam dicunt, *super cenam, et cena tempore*. Isocra. οἰκοὶ γὰρ ὀλιγαρχομένους, παρὰ δὲ τὸν πόλεμον βασιλευομένους, *belli tempore et militiae*. Interpretamen Demosth. hoc loco παρ' αὐτὰ τὰ δίκηματα κολάζειν significare existimavit προσφώρας καὶ ἐγγύς τῶν ἀδικημάτων φύσεως, hoc est, *pro modo delictorum, et poena admisso adaequata*: quod mihi non placuit. Jurisperiti dicunt, *adhuc fragrantibus delictis*. Dicitur et *παραχρῆμα* eadem ratione *pro confestim, et παραντίκα, et παραυτὰ, et παραυτόθεν*, quasi *jam inde ex illa hora*. Dicitur et παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν. Idem in eadem, [§. β'.] πάντες μὲν γὰρ εἰσιν ἴσως ἄξιοι χάριν ἀναπολαμβάνειν οἱ παρούπαρχοντες τῷ ποιῆν ὑμᾶς εὖ, μάλιστα δ' οἱ παρὰ τὰς χρείας: nam cum omnes ultro de vobis bene merentes, digni sunt utique, quibuscum paria faciatis, tum vero ii maxime, qui in ipsis temporibus vestris difficultatibusque fecerunt. Synes. αὐτὰς οὖν ταύτας παρὰ τοὺς καιροὺς ἐκάστους οἴου σοι παρεστᾶναι συνγύρους, υποquoque tempore. Idem, ἀλλ' ἐστὶν εὐτυχία παρὰ τὸν καιρὸν εὐτυχιστέρα. Refert autem quo quicquid in loco feliciter cedat, vel sic, at vero locus ipse refert ad felicitatis cumulum. Ex edit. HERVAG.

Δεῖ αὐτοὺς φαίεσθαι κεκολασμένους] *Constatere oportet, eos esse punitos*. Hoc est, si dicent eos peccasse, non fides eis habebitur, nisi poenam e vestigio consecutam esse demonstrarint. WOLF.

Ἔως εἰπεῖν] Forte ἔπος εἰπεῖν, et sic habet Ulpianus. Nannius: *Ut semel dicam*. IDEM. Aberat ea vox ab Edit. ante Parisiensem. Habent Codd. Lindenbrog. et Aug. TAYLOR. Perperam Nannius. Formulam h. l. reddes, *ut uno verbo dicam*. F. A. WOLF.

Φύσεως καὶ κακίας] M. φύσεως κακίας? ἀντὶ τοῦ, κακῆς φύσεως. WOLF. Pravitas est Natura. Ita Editio Francofurt. secundum Felician. Manut. et MSS. Ald. Variatur in caeteris: φύσεως καὶ κακίας Edit. Ald. Unde scriptum olim fuisse arbitror, juxta ac Morelius edidit: ὅτι παντάπασι πονηρᾶς φύσεως καὶ κακίας σημεῖον ἐστὶν ὁ φθόνος. In marg. Benenati, in Obsop. Lindenbrog. Ven. Ital. et Schol. φύσει κακίας. TAYLOR. Hæc omnia Reiskius duplici divinatione auget. Nos plane non videmus, cur a vulgata recedendum sit. Κακία φύσεως est vitiositas indolis, pravitas animi. F. A. WOLF.

Ἐπὶ τοῖς τελευτήσασι δημοσία] Bene supplet Lambinus, *τελευτήσασιν ἐν πολέμῳ δημοσία* etc. Sed elegantior vocum positio, ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ πολέμῳ τελευτήσασι, δημοσία etc. et ita Lysias Orat. Funer. ad fin. ὡς ἄξιους ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότας—τιμᾶσθαι. Eudocia MS. (penes humanissimum et eruditissimum Virum Ricardum Ellysium, Baronetum) in Voce Αἴας: Μενεσθεὺς ἐπ' αὐτῷ λόγον ἠγόρευσεν, ὃ νομίζουσιν Ἀθήνησι τιμᾶν τοὺς ἐκ τῶν πολέμων τελευτῶντας. de funere Ajacis, Telamonis filii, loquitur Auctor, ex quo hæc sumsit Eudocia. MARKLAND. Nec alienum ab hac opinione se ostendit Reisk. Defendit tamen is vulgatum scripturam ita, ut δημοσία, quasi in bivio positum, non minus ad τελευτήσασι, quam ad τὰς ταφὰς ποιῆσθε, trahatur. Id quod mirum commentum est. Quamvis enim apud Græcos sæpe occurrant δημοσία διαπτόμενοι, non magis leguntur τελευτήσαντες δημοσία, quam τελευτήσαντες ἰδίᾳ, neque aliter quam *privatim*, quenquam nec Græce, nec Latine, scimus mortuum, si eos excipias, qui ad publicum

500 ποιείσθε, καὶ λόγους ἐπιταφίους, ἐν οἷς κοσμεῖτε τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα. Καίτοι τοῦτ' ἔστι τὸ ἐπιτήδευμα ζηλούντων ἀρετὴν, οὐ τοῖς ἐπὶ ταύτῃ τιμωμένοις φθονούντων. Εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας νικῶσι, τοὺς στεφανίτας· καὶ οὐχ, ὅτι τῇ φύσει τούτων ὀλίγοις μέτεστιν, ἐφθονήσατε τοῖς ἔχουσιν, οὐδ' ἐλάττους ἐνείματε τὰς τιμὰς διὰ ταῦτα. Πρὸς δὲ τούτοις τοιοῦτοις οὔσιν, οὐδεὶς πώποτε τὴν πόλιν ἡμῶν εὖ ποιῶν δοκεῖ νικῆσαι· τοσαύτας ὑπερβολὰς τῶν

supplicium ducuntur, ut δημοσίᾳ τελευτῶν est apud Æschin. de fals. leg. κζ'. Jam equidem etsi locus novi bene multos, qui in ista locutione habent verba, ἐν τῷ πολέμῳ, tamen ab Lambini emblemata alienior sum, istisque verbis aut nihil nunc opus fuisse, aut, si id putes, eorum sententiam ab auditoribus tacite adjectam arbitror. Nam nullas publicas sepulturas Athenienses norant, nisi eorum, qui in bellis pro patria cecidissent. Postremum hoc si Wesselingus cogitasset ad Petiti LL. AA. p. 608., cavisset sibi ab errore, nuper repetito a Gottlebero ad Thucyd. II. 35. Etenim ut gnarus fuisset Noster rerum Romanarum, eadem ratione scribere ista potuit, *μόνοι τῶν πάντων ἀνθρώπων.*

Quippe laudationes funebres memorat haud privatas, quales Roma norat, sed publicas, et Populi jussu celebratas. Quem talem morem Atheniensibus solis h. l. recte vindicari, colligas partim ex eo, quod nusquam simile quidquam de alia natione Græciæ narratur, partim etiam ex verbis Aristidis T. I. p. 190., licet ab hoc rhetore nostrum locum respici dixeris. Ipsius autem hujus moris vera origo et institutio a tempore Persici belli repetenda, auctoribus Diodor. Sic. XI. 33. et Dionys. Halic. A. R. V. 17. Oratores, λόγους ἐπιταφίους habituri, legebantur a Senatu, solennitas in Ceramico extra urbem facta. Conf. Meursii Ceramic. gem. c. 22. Restant etiam nunc tales coniciones ex antiquitate quatuor, Periclis Thucydidei l. c., Platonis in Menexeno, Lysiæque et Demosthenis. At hujus postremi quæ hodie prostat Oratio, ea jam olim obelis Criticorum confossa est, ut præter alios docet Taylor. Lecti. Lys. c. 3. Lysiacam adhuc tolerarunt patientius. Neque hæc tamen ipsa eo stilo scripta, qui senem Lysiam decebat, sed ex Isocratis Panegyrico, aliisque Orationibus veterum ac veri Lysiæ locis eodem pæne modo, quo Aristidis declamatio ista, a quodam Sophista composita videbatur

mihî olim in Censura Menexeni, a Gottlebero editi, quæ inserta est Ephemm. Erfurt. literariis A. 1782. p. 34. Cujus opinionis nondum me pænitet, quam præsertim nuper Valckenaerium viderim in eandem incidisse. Vid. Hemsterhus. et Valcken. Orationes etc. p. 218. F. A. WOLF.

Τὰς ταφὰς ποιείσθε] Articulum ex fide Par. 1. et Aug. 1. abjecit Reisk. Ac potuisset hoc probare exemplis quibusdam neglecti in hac locutione articuli. Sed vereor, ut satis ea omnibus faciant: certe nulla ratio rei est in eo, quod vocabulum λόγους articulo caret. Mox ποιείτε pro ποιείσθε quidam non bene. Non est plane similis locus Platon. Menex. p. 17. ubi v. notas. IDEM.

Τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας νικῶσι τοὺς στεφανίτας] Annotandum hic, quod Pollux lib. 3. de vocab. rerum ad Commodum Cæsarem scripsit, "Agonum quosdam Stephanitas et Phyllinas, qui sacri dicuntur, appellatos, quorum præmia in corona et frondibus erant, quosdam Thematicos dictos, quasi positivos, qui etiam argyritæ dicebantur, ab argenteo, pecuniarioque præmio." Vide Annot. Bud. in Pandect. Ex edit. HERVAG.

Εἶτα μεγίστας δίδοτε — τοὺς στεφανίτας] Nempe duplicis generis fuerant *οἱ ἀγῶνες*, alii στεφανίται, alii Σερατικοί. Conf. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 260. Sed apud Græcos, nullius rei præter laudem *avaro*, priorum certaminum dignitas habita longe major. Ceterum notissimi sunt honores victoribus ludorum sacrorum a civitatibus suis decreti, sæpe amplissimi ac prope divini, præcipue apud Athenienses, de quibus vide locc. cc. in Petit. LL. AA. p. 131. In proximo, τούτων, denuo cogitandum τῶν δωρεῶν. F. A. WOLF.

Τοσαύτας ὑπερβολὰς—παρέσχηται] Scil. ἡ πόλις. Atque ὑπερβολαὶ τῶν δωρεῶν sunt δωρεαὶ ὑπερβάλλουσαι τὰς τῶν ἄλλων εἰσεργεσίας, dona et præmia, acceptis beneficiis longe majora. IDEM.

δωρεῶν, αἷς ἀντεψοιεῖ, παρέσχηται. Ἔστι τοίνυν ἅπαντα ταῦτα, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! δικαιοσύνης, ἀρετῆς, μεγαλοψυχίας ἐπιδείγματα. Μὴ τοίνυν, δι' ἃ πάλαι παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἡ πόλις εὐδοξεῖ, ταῦτ' ἀνέλητε νῦν μηδ', ἵνα Λεπτίνης ἰδίᾳ τισὶν, οἷς ἀηδῶς ἔχει, ἐπηρεάσῃ, τῆς πόλεως ἀφέλησθε καὶ ὑμῶν αὐτῶν, ἣν διὰ παντός ἀεὶ τοῦ χρόνου δόξαν κέκτησθε καλήν! Μὴδ' ὑπολαμβάνετε εἶναι τὸν ἀγῶνα τόνδε ὑπὲρ ἄλλου τινός, ἢ τοῦ τῆς πόλεως ἀξιώματος, πότερον αὐτὸ δεῖ¹ σῶν εἶναι, καὶ ὅμοιον τῷ προτέρῳ, ἢ² μεθιστᾶναι καὶ λελυμάνθαι!

λά. Πολλὰ δὲ θαυμάζων Λεπτίνου κατὰ τὸν νόμον, ἐν μάλιστα τεθαύμακα πάντων· εἰ ἐκεῖνο ἠγνόηεν, ὅτι, ὡς περ ἂν εἴ τις μεγάλας τὰς τιμωρίας τῶν ἀδικημάτων τάττοι, οὐκ ἂν αὐτὸς γε ἀδικεῖν παρεσκευάσθαι δόξαι, οὕτως, ἂν τις ἀναιρῆ τὰς τιμὰς τῶν³ εὐεργεσιῶν, οὐδὲν αὐτὸς ποιεῖν ἀγαθὸν παρεσκευάσθαι δόξει. Εἰ μὲν τοίνυν ἠγνόησε ταῦτα, — γένοιτο γὰρ ἂν καὶ τοῦτο —, αὐτίκα δηλώσει· συγχωρήσεται γὰρ ὑμῖν λῦσαι, περὶ ὧν 501 αὐτὸς ἤμαρτεν· εἰ δὲ φανήσεται σπουδάζων, καὶ ὑπερδιατεινόμενος κύριον ποιῆσαι τὸν νόμον, ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω πῶς

¹ σῶν T. R.² μεθιστᾶναι T.³ εὐεργετῶν T. R.⁴ οὐδὲν ἂν αὐτὸς R.

Μεθιστᾶναι] Forte μεταστῆναι, ἢ μεθιστᾶναι, ἀντὶ τοῦ, μεθιστηκέναι. WOLF.

λά. Πολλὰ δὲ θαυμάζων Λεπτίνου κατὰ τὸν νόμον, ἐν μάλιστα τεθαύμακα πάντων —] Jam novum telum a Demosthene exprimitur, sane quam callidum. Sed id verbo monuisse satis erit. Laborandum nobis in verbis. Primum in voc. τεθαύμακα, juncto cum θαυμάζων, discant tirones, pravis notionibus temporum imbuti, quæ vis sit hujus temporis, quod rei perfectæ præsens est, non, ut vulgo vocant, præteritum. Conf. Harrisii Hermen I. 7. librum iis omnibus, qui in utraque lingua ultra plebem sapere volunt, utilissimum. Porro ambigunt editores in extrema periodo, utrum ea, quam nos tenuimus, amplectenda sit lectio, an alia hæc, οὐδὲν ἂν αὐτὸς ποιεῖν ἀγαθὸν παρεσκευάσθαι δόξαι. Mibi prior longe videtur præstare, ut verba, ὅτι οὐδὲν — δόξει, certo modo proponantur, ceteris hypotheticæ interjectis. Conf. omnino notam ult. ad §. ié. F. A. WOLF.

Εὐεργετῶν] Rescribe cum Ven. Obsop. Aug. Vindob. Ital. Regg. α. ζ. η. εὐεργεσιῶν:

ut pariter fiat. τὰς τιμωρίας τῶν ἀδικημάτων v. 13. τὰς τιμὰς τῶν εὐεργεσιῶν v. 15. Ita §. λγ'. p. 512. v. 5. τὰς ἐπι ταῖς εὐεργεσίαις δωρεὰς ζηλώσαντες, atque etiam ibid. v. 10. cum dicitur, τὰς τιμὰς ἀναιρῶν τῶν εὐεργετῶν, jubent Codd. Ven. Obsop. et ex Regiis tres reponere εὐεργεσιῶν. Modo fortasse cum Aug. ἂν, et cum marg. Benenati, δόξαι. οὐδὲν ἂν αὐτὸς ποιεῖν παρεσκευάσθαι δόξαι. Vid. v. 14. TAYLOR. M. εὐεργεσιῶν. AUGER. Obsecutus sum Taylora et Auger., itidemque §. λγ', ubi codices iidem, satis constantes, eandem lectionem præferunt. F. A. WOLF.

Καὶ ὑπερδιατεινόμενος —] Simplex διατεινόμενος ex Par. 1. 7. Aug. 1. et quodammodo Bav. fortiori scripture nostræ neino antepan. Mox post τὸν νόμον nihil lenius expectatur, quam hoc, ἐκεῖνος ὡς ἀληθῶς οὐδὲν δόξει ποιεῖν ἀγαθὸν παρεσκευάσθαι. Quod, elegantie studiosi videant, quam urbane ab Oratore emollitum sit. Similia sunt, quæ sequuntur, μήτ' αὐτὸς δόξεις εἶναι βελτίων, μήθ' οἱ πεισθέντες σοι. IDEM.

ἐπαινέσω, ψέγειν δὲ οὐ βούλομαι. Μηδὲν οὖν φιλονεΐκει, Λεπτίνη! μηδὲ βιάζου τοιοῦτον μηδὲν, δι' οὗ μήτ' αὐτὸς δόξεις εἶναι βελτίων, μήθ' οἱ πεισθέντες σοι ἄλλως τε καὶ γεγενημένου σοι τοῦ ἀγῶνος ἀκινδύνου. Διὰ γὰρ τὸ τελευτῆσαι Βάθιππον, τὸν τουτουῖ πατέρα Ἀφειψίανος, ὃς ¹ αὐτὸν ἔτ' ὄντα ὑπεύθυνον ἐγράψατο, ἐξῆλθον οἱ ² τῆς κρίσεως χρόνοι· καὶ ³ νῦν περὶ αὐτοῦ τοῦ νόμου πᾶς ἐστὶν ὁ λόγος, τούτῳ δ' οὐδεὶς ἐστὶ κίνδυνος. Καίτοι καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς σέ τινες, γραψάμενοι πρότεροι τοῦδε, οὐκ ἐπεξῆλθον. Εἰ μὲν οὖν ἐγκαλῶν αὐτοῖς λέγεις, ὅτι σε οὐ κατέστησαν εἰς κίνδυνον, φιλοκινδυνότατος εἶ πάντων ἀνθρώπων· εἰ δὲ τεκμήριον ποιῆ τοῦ τὰ δί-

¹ *σαυτὴν R.

² [τῆς κρίσεως] R.

³ νῦν R.

Διὰ γὰρ τὸ τελευτῆσαι Βάθιππον —] Præcedenti periodo ad Leptinem ipsum directa erat oratio, nunc ad iudices conversa narrat de Leptine. Sejuncti igitur hæc a prioribus spatiolo vacuo relicto, eoque ipso mihi videor oculis certe lectorum rem quodammodo mollivisse, quæ pluribus interdum fraudi fuit. Frequentes autem in Oratoribus nostris sunt ejusmodi subitæ a secunda persona ad tertiam transitiones. Vide præter ea, quæ ad §. κβ'. κζ'. lin. a me notata sunt; infra §. λε. atque adv. Lacrit. p. 939. ed. R. adv. Spud. p. 1033. Et audacious exemplum ap. Æschin. in Ctesiph. §. πθ. lin. Σὺ πολουτεῖς καὶ ταῖς ἡδοαῖς ταῖς σαυτοῦ χορηγεῖς (hæcenus ad Demosthenem conversus loquitur) καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸ βασιλικὸν χρυσίον, παρὰ τούτῳ, οἱ δὲ κίνδυνοι παρ' ὑμῖν (hæc ad iudices.) Nimirum cogitandus est in his Orator, non statarius, aut velut in corbe inclusus, quales hodie videas, sed quocunque eum animi impetus rapuit, procedens, atque ab altera parte spatiosi suggestus ad alteram pergens, cum oratione vario corporis motu gestuque animata, quæ nobis nunc emortua ante oculos jacet. Tali in oratione oculus, manus, digitus, vice interpretis funguntur, qui, quæ dura legentibus videri possunt, ea auditoribus facillima præstat ac plena nativæ elegantiæ. Non mirum ergo, quod proxima statim Leptinem rursus ipsum alloquuntur: καίτοι καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν κ. τ. λ. Breviter hæc de re monuit Schol. in ed. Ben., cujus in h. l. legitur hæc nota: "Ὅς αὐτὸν τὸν Λεπτίνην. Μεταβαίνει εἰς δεύτερον πρόσωπον ἀπὸ πρώτου. Ubi quisque videt scribendum, εἰς τρίτον πρόσωπον ἀπὸ δευτέρου. Sed hæc omnia

nihil carans is, quem nescio quæ fortuna nostra nobis ubique adversarium objicit, asterisco præfixo scripsit σαυτὸν, quodque magis mirere, non offendit in sequenti pronomine tertiæ personæ, τούτῳ. Ut ingenuum hominem videas, qui, dum fraudem facit, vestigia fraudis tegere negligit. Ceterum pronomen ὃς redit ad Bathippum, non ad secundariam personam, Aphepsionem. IDEM.

Ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι] Duo verba, τῆς κρίσεως, uncis ille suspecta fecit, quippe quæ abessent a Par. 1. et Aug. 1. Sed hos libros, satis nunc constare debet, ad scioli correctiones esse mutatos. Reperi quidem exempla, ubi tempora in aliquo negotio præfinita dicuntur simpliciter οἱ χρόνοι. Talibus autem non abutendum. Æschines in Ctesiph. §. κγ'. Ἦκου οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι. Noster adv. Polyel. p. 1218. ed. R. Ὁ χρόνος ἐξήκει μοι τῆς τριηραρχίας. Ubi Reisk. nihil, homo inconstantissimus. IDEM.

Πρότεροι τοῦδε] Τοῦ Βαθίππου, ἡ Ἀφειψίανος. Forte: τῶνδε, τοῦ τε Ἀφειψίανος καὶ τοῦ Κτησίππου. WOLF. Nempe Ctesippi præcipui accusatoris. AUGER. Vix dubium puto esse, quin et nunc ὃδε signet Aphepsionem, primas agentem in hoc judicio. Conf. §. κά. med. F. A. WOLF.

Οὐκ ἐπεξῆλθον] De legislatore περὶ Στεφ. dixit: μάλιστα μὲν μὴ θεῖναι τὸν νόμον· εἰ δὲ μὴ, καταβαλόντα ἐν ὑπακοσίᾳ ἔαν. WOLF.

Τοῦ τὰ δίκαια εἰρηκέναι —] H. e. τοῦ σὲ τὰ δίκαια γεγραφεῖναι, quod verbum vulgatioꝝ usus fori adhibet. In seqq. notari meretur ratio, quæ adversario crimen gravissimum objicitur. Nam accusator παρεσκευασμένος τινὶ est talis, qui subornatus est ab ipso reo, cum eoque in judicio collu-

καια εἰρηκέναι, λίαν εὐηθες ποιεῖς. Τί γὰρ εἶνεκα τούτου βελτίων ἔσθ' ὁ νόμος, εἴ τις ἢ τετελεύτηκε τῶν γραψαμένων, πρὶν εἰσελθεῖν, ἢ πεισθεῖς ὑπὸ σοῦ διεγράψατο, ἢ καὶ ὅλως ὑπὸ σοῦ παρεσκευάσθη; ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐδὲ λέγειν καλόν.

λβ'. Ἡρηνται δὲ τῶ νόμῳ σύνδικοι, καὶ μάλιστα' οἱ δεινοὶ λέγειν ἄνδρες, Λεωδάμας Ἀχαρνεὺς, καὶ Ἀριστοφῶν Ἀζηνιεύς, καὶ Κηφισόδοτος ἐκ Κεραμῶν, καὶ Δεινίας Ἐρ-

dit; Romani dixerunt *praevicatorum*, magnum crimen. Διαγράψασθαι Latine proprie effertur *absistere accusatione*, scil. quae apud iudicem jam instructa est. De reliquo patet, opinor, tribus his membris, εἴ τις—ἢ πεισθεῖς—ἢ καὶ ὅλως, ipsos accusatores tres, quos prius Leptini fuisse legimus, indicari. Οὐδὲ λέγειν καλόν. Conf. ad §. κθ. fin. F. A. WOLF.

Διεγράψατο] Τῆς κατηγορίας ἀπέστη. Nannius: *Libellos, quos contra te dederat, expruxit.* WOLF.

λβ'. Ἡρηνται δὲ τῶ νόμῳ σύνδικοι] *Syndici* dicuntur, qui in eandem causam incumbunt, vel, qui eandem causam defendunt, hoc est, civitatum advocati et defensores juris publici, quasi in causam publicam communiter incumbentes. Unde Demosthenes lege sancitum Athenis refert, ne cui iterum *syndicum* fieri liceret, creari-

que a populo, idque ideo, ne *syndicia*, id est, *syndici munus* ob publicam utilitatem inventum, verteretur in quæstum, compendiumque privatum. Hoc nomine vocari possunt, quos hodie *Deputatos* nostri appellant. *συνδικεῖν est ab eadem causa dicere, et patrocinium suum in causam communem afferre.* Idem in eadem, [§. λβ'. fin.] γελῶσιν νόμῳ μὲν συνδικεῖν, νόμον δὲ αὐτῶς παραβαίνειν ἕτερον, i. e. hanc rogationem istos *communi tueri patrocinio, legem autem contrariam et antiquiorem* ob eam abrogare. Ex edit. HERVAG.

Οἱ δεινοὶ] Τὸ οἱ malim abesse. καὶ μάλιστα δεινοὶ λέγειν. WOLF.

Ἀζηνιεύς] Recte, non ut Editiones vulgatae, Ἀζηνιεύς. Consentiant Codd. optimi, ut Vindob. Lexicographi et Marmora, quibus in tam levi scribendi discrimine fides habenda est maxima.

ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΙ ΚΑΘΩΣ ΕΙΓΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝ

ΒΟΗΔΡΟΜΙΩΝΑ ΝΥΜΦΟΔΟΤΟΣ ΑΖΗΝΙΕΥΣ

ΠΥΡΑΝΕΨΙΩΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΥΜΦΟΔΟΤΟΥ ΑΖΗΝΙΕΥΣ

ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΩΝΑ ΣΥΜΦΕΡΩΝ ΑΖΗΝΙΕΥΣ

Spon. Itin. T. 2. p. 375.

ΤΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ ΠΑΛΛΗ-

ΝΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΖΗ-

ΝΙΕΥΣ ΦΙΛΟ

. Id. *ibid.* pag. 443.

Aristopho hic idem falso etiam vocatur Ἀζηνιεύς apud Æschinem c. Timarch. pag. 86. 1. ed. R. refragantibus tamen Scaligero et Codd. Vid. Palmer. ad loc. et Meurs. Reliqu. Attic. c. 1. Alibi, in eadem oratione recte effertur, sc. pag. 159. 4. ὃ παρῆδρευεν Ἀριστοφῶν ὁ Ἀζηνιεύς. Et c. Ctesiph. §. μδ'. *δημαγωγὸς Ἀριστοφῶν ὁ Ἀζηνιεύς, πλείστον χρόνον τὴν τοῦ Βοιωτιάζεν ὑπομεινίας αἰτίαν.* et §. ξε'. *ἐτόλμα δ' ἐν ἡμῶν ποτὲ σεμνίνεσθαι Ἀριστοφῶν ἐκεῖνος ὁ Ἀζηνιεύς.* Quæ loca plurimum conferent ad hominis istius notitiam et historiam: atque etiam ad reliquorum, qui hic nominantur. Λεωδάμας ὁ Ἀχαρνεὺς οὐχ ἕττον Δημοσθένους λέγειν δυνάμενος. Æsch. in

Orat. citata §. μδ'. TAYLOR.

Λεωδάμας Ἀχαρνεὺς, καὶ Ἀριστοφῶν Ἀζηνιεύς, καὶ Κηφισόδοτος ἐκ Κεραμῶν, καὶ Δεινίας Ἐρχιεύς] *Leodamas auditor* fuit *Isoocratis, οὐχ ἕττον Δημοσθένους λέγειν δυνάμενος*, si fides Æschini in Ctesiph. §. μδ'. Conf. Ruhnken. Hist. crit. Oratt. gr. p. LXIII. *Aristophon ex Ἀζηνιά, δῆμῳ φυλῆς τῆς Ἰπποθωντίδος, perperam ubique Ἀζηνιεύς scriptus ante Taylorum, qui, mendam corrigens, laudat Æschin. in Timarch. p. 86. 1. p. 159. 4. ed. R. in Ctesiph. §. μδ'. et §. ξε., quibus omnibus in locis hujus Aristophontis mentio fit. Sed ex uno loco nostro discimus, vitam produxisse virum usque ad Olymp. 106, 2. Jam si*

χειύς. Ἄ δὴ πρὸς τούτους ὑπολαμβάνοιτ' ἂν εἰκότως, ἀκούσατε, καὶ σκοπεῖτε, ἂν ὑμῖν δίκαια φαίνηται. Πρῶτον μὲν πρὸς Λεωδάμαντα ὁὗτος ἐγράψατο τὴν Χαβρίου
 502 δωρεάν, ἐν ἣ τούτ' ἔνεστι, τὸ τῆς ¹ ἀτελείας, καὶ πρὸς ὑμᾶς εἰσελθὼν ἠττήθη. Οἱ νόμοι δὲ οὐκ ἔωσι δις πρὸς τὸν αὐτὸν περὶ τῶν αὐτῶν οὔτε δίκας, οὔτε εὐθύνας, οὔτε

¹ ἀτελείας τῶν ἐκείνῳ τι δοθέντων, καὶ πρὸς T. R.

is est idem, qui Olymp. 94, 2. legem tulit de natis peregrina matre ex numero civium expungendis, tum, quum hoc iudicium ageretur, extrema senectute esse debuit. Quod ut credamus, cogit etiam res, quæ deinde narratur v. pen. p. 508. præsertim si statim post exactos XXX tyrannos facta videatur. Reliqua vide apud Ruhnk. l. c. p. XLV., qui docet, quomodo discernendus hic Aristophon sit ab aliis duobus, uno Colyptense, altero Archonte eponymo anni Olymp. 112, 3., in quem annum celebris contentio incidit Demosthenis et Æschinis de corona. Ceterum quod Ulpianus scribit ad v. 8. p. 508. immunitatem Aristophonti hoc tempore non fuisse, id verum sit, an temere ab homine positum, quis divinet? Tertius syndicorum, Cephisodorus, Ceramensis, tribu Acamantide, mox a Nostro imprimis propter eloquentiam laudatur, rarius ab aliis. Hic quoque conf. Ruhnk. l. c. p. LX. Demetrius Diniæ, Erchiensis, (Ἐρχεῖα δῆμος φυλῆς τῆς Αἰγυπιοῦς) obscurior jam olim videtur fuisse, certe est hodie, quippe alibi, quod sciam, non commemoratus. F. A. WOLF.

Οὗτος ἐγράψατο τὴν Χαβρίου δωρεάν] H. e. universam donationem; *πραμία omnia*, Chabria ob res bene gestas decreta. Conf. sup. §. 15'. Accusationem autem hanc conjicio Chabria adhuc vivo factam, eandemque esse, cujus meminit Aristot. Rhet. I. 7., forsan etiam pertinuisse ad hanc causam Orationem Lycoleontis, Chabriam defendentis, de qua vide eundem Aristot. l. c. III. 10. extr. IDEM.

Ἐν ἣ τούτ' ἔνεστι etc.] Τὸ τῆς ἀτελείας (ἢ ἀτέλεια) τί (sc. μέρος οὔσα) τῶν δοθέντων ἐκείνῳ. WOLF. Lego simpliciter: δωρεάν, ἐν ἣ τούτ' ἔνεστι, omissis septem vocibus, quæ sequuntur. Ut infra scribitur, sc. pag. 508. v. 8. οὗτος εὔρετο τὴν δωρεάν παρ' ὑμῖν, ἐν ἣ τούτο ἔην. Cætera hic sunt a manu glossatoris, adjecta nimirum explicationis gratia, hoc pacto: Σημειώσαι, τὸ τῆς ἀτελείας, τί τῶν ἐκείνῳ δοθέντων. *Inter dona, quæ Chabriæ conferebantur, erat Immunitas.* TAYLOR. Distingue post ἀτελείας. Deinde sic: τῶν ἐκείνῳ τι δοθέντων

καὶ πρὸς etc. Sed omnino assentior Cl. Editori, sententi, septem istas voces, τὸ τῆς — δοθέντων, non fuisse a Demosthene. MARKLAND. Auctiora hæc leguntur in omnibus editionibus: τὸ τῆς ἀτελείας, τῶν ἐκείνῳ τι δοθέντων, καὶ πρὸς ὑμᾶς κ. τ. λ. Ex quibus rejeci quatuor illas voces, de interpolatione præcipue suspectas; et fortasse etiam hoc, τὸ τῆς ἀτελείας, omittere debui. Sic plane visum Tayloro et Marklando, vulgata lectione meritissimo offensis. Displicet admodum Wolfii ratio, quam tamen unam nobis relictam video. Ipsum hoc ἐκείνῳ, nescio quo modo, fraudem prodit. Tamen in hac sententia ab Oratore isto sensu poni potuisse, nemo unquam mihi persuaderebit. Alia prorsus ratio est §. 15'. et §. κθ. fin. Simulque accedit insignis species glossematis, adscripti ad τούτο, h. e. id, de quo nunc agitur, immunitas. Vid. infra v. 8. p. 508. et §. 15'. med. ibique notam. Itaque Demosthenem etiam hic ab importuna manu auctum ut putemus, non levis causa est, quanquam ne umbram quidem cause sibi visam narrat Reisk. Mox πρὸς ὑμᾶς εἰσελθὼν dicitur is, cujus actio jam in iudicium adducta est. Alias verbum εἰσερχεσθαι etiam de reo et materia litis usurpatur. Unde δίκη εἰσαγάγμος. Ἠτῆσθαι, causa cadere, ut alibi ἀλῆναι. F. A. WOLF.

Ἠτῆσθ] Causa cecidit. NANNIUS.

Ἐπερ τῶν αὐτῶν] Ita Editt. At MSS. Codd. constanter fere περι. MSS. Ald. Felician. et Manut. Ven. Ital. Lindembrog. Vindob. et Regg. a. 6. e. ζ. η. TAYLOR.

Οὔτε δίκας etc.] Hæc generaliter verti, ad vitandas verborum ambages: Num Tibi liceat Athenis bis eadem de re iudicium adipiscier? WOLF. Recte Wolfius, atque intra spem veniæ. Neque enim Fori Attici ratio semper et ubique literis Latinis explicari velit. In eo autem erratum est ab Interprete Italico: Ne per causa di stato, ne per causa di conti di amministrazione publiche, ne per causa di ser-vigi fatti alla repubblica. Eodem iudicio,

διαδικασίαν, οὐτ' ἄλλο τοιοῦτον οὐδὲν εἶναι. Χωρὶς δὲ τούτων, ἀτοπώτατον ἀν' πάντων συμβαίη, εἰ τότε μὲν τὰ Χαβρίου παρ' ὑμῖν ἔργα μείζον ἴσχυε τῶν Λεωδάμαντος λόγων· ἐπειδὴ δὲ ταῦτά τε ὑπάρχει, καὶ τὰ τῶν ἄλλων εὐεργετῶν πρὸς γέγονε, τῆνικαῦτα σύμπαντα ταῦτα ἀσθενέστερα τῶν τούτου λόγων γίγνοιτο. Καὶ μὴν πρὸς γε Ἀριστοφῶντα, πολλὰ καὶ δίκαια ἀν' ἔχειν εἶπεῖν ¹ οἶμαι. Οὗτος εὐρετο τὴν δωρεάν παρ' ὑμῖν, ἐν ἧ' τοῦτο ἐνῆν· — καὶ οὐ τοῦτ' ἐπιτιμῶν δεῖ γὰρ ἐφ' ὑμῖν εἶναι δίδόναι τὰ ὑμέτερα αὐτῶν, οἷς ἀν' βούλησθε — ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐχὶ δίκαιον εἶναί φημι, τὸ ὅτε ² μὲν τούτῳ ταῦτ' ἔμελλεν ὑπάρξαι λαβόντι, μηδὲν ἠγεῖσθαι δεινόν· ἐπειδὴ δὲ ἑτέροις δέδοται, τῆνικαῦτ' ἀγανακτεῖν, καὶ πείθειν ὑμᾶς ἀφελέσθαι. Καὶ μὴν ³ καὶ Γελάρχῳ πέντε τάλαντα ἀποδοῦναι γέγραφεν οὗτος, ὡς παρασχόντι τοῖς ἐν Πειραιεῖ τοῦ Δήμου· καὶ

¹ οἶμαι R.² μὲν τοῦτ' ἔμελλεν T.³ Deest καί. T.

ac Wolfius, usus est Interpres alter. TAYLOR. Res nota esse potest vel e Terent. Phorm. III. 2. 58., quem cum loco nostro dudum comparavit Muret. Var. Lectt. XIX. 8., quod opus, Muretinorum omnium doctissimum et elegantissimum, gaudeo, nova editione propediem in manus studiosorum venturum. De discrimine causarum, δίκης, εὐθύνης, διαδικασίας, explicare longum est. Adeundi sunt ii, qui jus Atticum proprie illustrarunt. Ponnam tamen ex Or. in Timocr. p. 717. ed. R. legis verba: "Ὅσων δίκη πρότερον ἐγένετο ἢ εὐθύνη ἢ διαδικασία περὶ τοῦ ἐν δικαστηρίῳ, ἢ ἰδίῃ ἢ δημοσίᾳ, ἢ τὸ δημοσίον ἀπέδοτο, μὴ εἰσάγειν περὶ τούτων εἰς τὸ δικαστήριον, μηδὲ ἐπιφίξειν τῶν ἀρχόντων μηδένα, μηδὲ κατηγορεῖν ἑάντων, ἃ οὐκ ἔωσιν οἱ νόμοι. Ad hæc conf. Petiti LL. AA. p. 451. Ceterum pro ὑπὲρ τῶν αὐτῶν, quod pleasque editl. occupat, dedi περὶ τῶν αὐτῶν, tum propter auctoritatem a codd. optimis, tum quod ita loquuntur omnes, qui legis meminerunt. F. A. WOLF. Verba Terentii sunt: "At tu, qui sapiens es, magistratus adi, Judicium de eadem causa iterum ut reddant tibi: Quandoquidem solus regnas, et soli licet hic de eadem causa bis iudicium adipiscier." Phorm. II. 3. 56. Cf. H. Valesius ad Harpocr. p. 9. Taylor. ad Lysiam p. 312. et Ulpian. ad Dem. in Timocr. ad p. 704. ed. R.

Ἐπειδὴ δὲ ταῦτά τε ὑπάρχει —] Quam

etiam nunc maneat viri merita, novaque aliorum accesserint. Acendum pronunciando verbum ὑπάρχει. Ne quis putet scribendum, ταῦτά τε ὑπάρχει, eadem sint, quæ fuerunt prius. F. A. WOLF.

Τοῦτ' ἔμελλεν] Plenius Editl. Ald. et Morel. cum MSS. Ven. Vindob. et Aug. ὅτε μὲν τοῦτῳ ταῦτ' ἔμελλεν. Ibidem MSS. ὑπάρχειν. ταῦτ' et ὑπάρχειν Lindembrog. TAYLOR.

Καὶ μὴν καὶ Γελάρχῳ πέντε τάλαντα ἀποδοῦναι γέγραφεν οὗτος —] Mirificam h. I. vim habet contrapositum, quo oblique simul Populus in memoriam revocatur rei, ab Aristophonte olim, fortasse non sine offensione, factæ. Sed dicendum de singulari. Et principio quidem qui occurrit Gelarchus, ex uno hoc loco nobis innotuit. Ergo cur Reisk. mutare velit Gelarchum aut Agelarchum, id vero nescio: nisi forte sibi visus est homo Lipsiensis omnia Atheniensium nomina tenere. Ac poterat quoque afferre Clearchum, Zelarchum, etc. Mox γέγραφεν proprium verbum de eo, in cuius sententiam decretum factum. F. A. WOLF.

Τοῖς ἐν Πειραιεῖ τοῦ δήμου] Τοῖς ἀπὸ τοῦ δήμου, ἐν Πειραιεῖ γεννημένοις ἐπὶ τῶν τριάκοντα. WOLF. τοῦ δήμου est inutile. οἱ δημοτικοὶ satis describuntur per οἱ ἐν Πειραιεῖ. Distinctione ista, sc. οἱ ἐν ἄστει et οἱ ἐν Πειραιεῖ sexcenties, credo, utitur Lysias noster. Si quid ego iudicem, repetuntur hæc voces τοῦ δήμου a v. 2. p. seq.

καλῶς ἐποίει. Μὴ τοίνυν, ἃ μὲν ἦν ἀμάρτυρα, ταῦτ' ἐπὶ τῇ τοῦ Δήμου προφάσει διὰ σοῦ δεδῶσθαι ὧν δ' αὐτὸς ὁ Δῆμος μαρτυρίας ἔστησεν, ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀναγράψας, καὶ πάντες συνίσασι, ταῦτ' ἀφελῆσθαι παραίνει μηδ' ὁ αὐτὸς φαίνου, τὰ τε ὀφειλόμενα ὡς ἀποδοῦναι δεῖ, γράφων, καὶ ἅ τις παρὰ τοῦ Δήμου κεκόμεσται, ταῦτ' ἀφελῆσθαι παραινῶν. Καὶ μὴν πρὸς γε Κηφισόδοτον, τοσοῦτ' ἂν εἴποιμι. Οὗτός ἐστιν οὐδενὸς ἦττον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! τῶν λεγόντων δεινὸς εἰπεῖν. Πολὺ τοίνυν κάλλιον τῇ δεινότητι ταύτῃ 503 χρῆσθαι ἐπὶ τὸ τοὺς ἀδικοῦντας ὑμᾶς κολάζειν, ἢ τοὺς ἀγαθοῦ τινὸς αἰτίους ἀδικεῖν. Εἰ γὰρ ἀπεχθάνεσθαι τισι δεῖ, τοῖς ἀδικοῦσι τὸν Δῆμον, ¹ οὐ τοῖς ἀγαθόν τι ποιοῦσιν, ἔγωγε νομίζω δεῖν. Πρὸς τοίνυν Δεινίαν οὗτος ἴσως ἔρεῖ τριηραρχίας ² αὐτοῦ, καὶ λειτουργίας. Ἐγὼ δ', εἰ πολλοῦ τῇ πόλει Δεινίας ἀξίον αὐτὸν περὶ ἐσχληκεν, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, νῆ τοὺς θεοὺς, μᾶλλον ἂν παραινέσαιμι

¹ οὐχὶ R.² αὐτοῦ T.

vel saltem adjiciebantur ad marginem, explicandi causa. Horum alterutrum erit tam verum, quam quod maxime est verum. TAYLOR. Quæ suspicio prudentissima est. Ubique factio illa democratica memoratur, dici solet οἱ ἐν Πειραιεῖ. Vid. sup. ad §. ε. Itaque receptam lectionem parum defendas talibus locis, qualis est Æschinis [Demosthenis] hic de fals. leg. p. 431. ed. R. Ὑπομενεῖτε τὸν μὲν εὐεργέτην τοῦ Δήμου καὶ τῶν ἐκ Πειραιῶς κ. τ. λ., multo minus artificio eo, quo Reiskius utitur. Id enim sequaris, Lysias atque alii sæpissime male scripsisse dicendi erunt. Forsitan tamen hactenus verba tuearis, si Oratorem putes a solenni locutione recessisse eo, quo melius eluceat vis illorum, ἐπὶ τῇ τοῦ Δήμου προφάσει. Sin contra vanam hoc videatur, illico verba hinc abeant oportet; et quis requirat? Postremo hanc structuram, μὴ τοίνυν δεδῶσθαι, ὧν δὲ — παραίνει, negatione ad utrumque imperativum relata, sic accipe: Non igitur illa, quæ nullo teste data sunt, per causam Populi Gelarcho reddere debetis; quorum autem Populus ipse testimonia publice fixit, ea revocanda censere. F. A. WOLF.

Παράνει] Ita certe cum Editt. superioribus, et MSS. non παραίνει cum Francofurtana. Verum ea Editio sæpissime ex Typothetæ incuria, non auctoritate Codd. a vera lectione recedit, ut id aliquando

notare, et lectorem admonere pene tædeat. Ita v. ult. νῆ τοὺς θεοὺς, non μὴ, et pag. prox. v. 3. ἀξίον τιμᾶσθαι, non ἀξίον. Atque ita in locis fere sexcentis. Exemplum sumas ex pag. 463. Wolfius: οὐδὲν ἔσθ', ὅτι τοῦ παρακρούσασθαι καὶ φενακῆσαι λέγεται παρ' ὑμῶν ἕνεκα. Nos: οὐδὲν ἔσθ', ὅ, τι τοῦ παρακρούσασθαι καὶ φενακῆσαι λέγεται παρ' ἡμῶν εἵνεκα. Modo lubens delerem ὁ ante αὐτὸς cum Ven. Lindenbrog. et Ital. TAYLOR. Perperam opinatur Taylorus, delendum esse articulum ante αὐτὸς. Structuram explicui ad §. θ'. fin. F. A. WOLF.

Οὗτός ἐστιν οὐδενὸς ἦττον τῶν λεγόντων δεινὸς εἰπεῖν] Notatu dignam duco formulam, δεινὸς εἰπεῖν, pro qua ubique legere me meminisse deinde legimus. Fuit, puto, causa mutationis in proximo λεγόντων. IDEM.

Οὗτος ἴσως ἔρεῖ τριηραρχίας αὐτοῦ καὶ λειτουργίας] Enarrabit fortasse munera pro Republ. a se obita. Ut pro Phorm. p. 957. ed. R. Ἀλαζονεύσεται, καὶ τριηραρχίας ἔρεῖ καὶ χορηγίας. Latine pari elegantia verbum pro verbo reddas: Trierarchias loquetur et choragias. Nam sic Latini verbo loquendi utuntur de homine, qui rem frequenter in ore habet, præsertim cum jactatione. Notus Tigellius poetæ, reges atque tetrarchas loquens. Paulo post in verbis, μᾶλλον ἂν παραινέσαιμι αὐτῷ, melius, ut nunc quidem textus est, cum Markl. videbatur scribi αὐτῷ. Dispi-

¹ αὐτῷ τινὰ τιμὴν ὑμᾶς ἀξιοῦν δοῦναι, ἢ τὰς ἑτέροις πρό-
τερον δοθεῖσας ἀφελέσθαι κελεύειν. Πολὺ γὰρ βελτίονος
ἀνδρός ἐστιν, ἐφ' οἷς αὐτὸς εὖ πεποιήκεν, ἀξιοῦν τιμαῖσθαι,
ἢ ἐφ' οἷς ἕτεροι ποιήσαντες ἐτιμήθησαν, φθονεῖν. Ὁ δὲ δὴ
μέγιστον ἀπάντων, καὶ κοινὸν ὑπάρχει κατὰ πάντων τῶν
² συνδίκων· τούτων πολλάκις εἰς ἕκαστος πρότερόν τισι
πράγμασι σὺνδικος γέγονεν. Ἔστι δὲ καὶ μάλα ἔχων νό-
μος ὑμῖν καλῶς, οὐκ ἐπὶ τούτοις τεθεῖς, ἀλλ' ἵνα μὴ τὸ
πρᾶγμα ὡς περ ἐργασία τιςὶν ἦ, καὶ συκοφαντία· μὴ
ἐξεῖναι χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ Δήμου πλέον

¹ αὐτῷ T.

² συνδίκων τούτων T.

ciendum vero, quum παραίνεσαιμι ita nudum insolentia quadam laboret, an verius legatur, παραίνεσαιμι αὐτῷ, αὐτῷ τινὰ τιμὴν ὑμᾶς ἀξιοῦν δοῦναι. Quod genus vitii solenne est in libris. IDEM.

Αὐτῷ τινὰ τιμὴν] Scribe αὐτῷ, sibi. Præcedentia ita forte distinguenda: ἀξιον αὐτὸν παρέσχηκεν, (ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, νῆ τοὺς θεοὺς) μᾶλλον ἢν παραίνεσαιμι, αὐτῷ τινὰ τιμὴν etc. Mox v. 5. ita: κατὰ πάντων τῶν συνδίκων τούτων πολλάκις εἰς ἕκαστος etc. non, τῶν συνδίκων τούτων· πολλάκις etc. MARKLAND.

Κατὰ πάντων τῶν συνδίκων τούτων πολ-
λάκις —] Sic omnes edd. interpungunt, præterquam postrema, rationem sequens Marklandi, qui tούτων ad sequentia trahit. Id ego imitatus sum, etsi non omnino persuasus de necessitate rei. Quippe ad illud, εἰς ἕκαστος, nihil vetat in animo repeti αὐτῶν. Sed placet, fateor, vis major, quæ pronomini accedit a loco, quem nunc occupavit. Pro τισὶ πράγμασι proxime in quibusdam libris legitur, τισὶ παραδείγμασι, alibi τὶ πράγμασι, meri errores scribarum. Eos angere non debebat vir doctus conjectura nova, τισὶ παρανομῶσι. Dictum est πράγμασι propterea, quod syndici non tantum ad leges defendendas creari solebant, sed ad alia quoque, quæ ad Rempubl. pertinerent. Porro restat in h. l. quiddam, quod Græci sermonis diligentiores possit morari. Nam alias quum Attici dicunt, ὁ μέγιστον ἀπάντων ὑπάρχει, ὁ δεινότατον πάντων ἐστίν, ὁ πονηρότατος, aut similiter, tum in consequenti membro inferunt fere ὅτι aut γὰρ. Quo in genero particula γὰρ usus est inchoativus, quem tractavit Hoogev. Doctr. Partic. gr. T. I. p. 137., quanquam neglecta re, quam quaerimus. Post prius autem membrum subaudiuntur verba, τοῦτο ἐστίν. Atque hic quidem usus loquendi tot exempla habet in Ora-

toribus et alibi, ut omissio particulae videri possit insolentior. Sunt tamen loca, quamvis rariora, quæ hanc breviloquentiam ab omni suspicione defendant. Æschin. in Ctesiph. §. ιζ'. "Ὁ δ' ἦν ἐπιφανότατος προξένιας τινὲς εὐρημένοι ἐν ταῖς ἔξω πόλεσι διαπράττοντο ἀναγορεύεσθαι, ὅτι στεφανοῖ αὐτοὺς ὁ Δῆμος κ. τ. λ. Demosth. in Midiam §. κγ'. "Ὁ δ' οὖν δεινότατος, καὶ οὐ λόγος, ἀλλ' ἔργον ἦδη τὰς δίκας, ὡς αὐτῶν οὖσας, ἠφίσαν τοῖς ἐπιτρέποις. Contra Idem de fals. leg. p. 406. ed. R. "Ὁ τοῖνον μέγιστον ἀπάντων, καὶ οὐ λόγος, ἀλλ' ἔργον ἦδη βουλομένου γὰρ κ. τ. λ. F. A. WOLF.

Ἔστι δὲ καὶ μάλα ἔχων νόμος ὑμῖν κα-
λῶς] Structuram vides esse, ἔστι δὲ νόμος ὑμῖν, καὶ μάλα καλῶς ἔχων. Ubi καὶ intendit, non copulat. Æschines in Ctesiph. §. ιδ'. Οὗτος ὁ νόμος καὶ μάλα καλῶς ἔχει. Etiam hoc monere debui propter emendatorem, qui politissimi scriptoris opus, tanquam tirunculi pensum, tractavit. IDEM.

Μὴ ἐξεῖναι χειροτονηθέντα] Forte μὴ χειροτονηθέντα. Alioquin Populo jus suum videbitur eripi. WOLF. Lambinus μὴ ἐξεῖναι οὐ χειροτονηθέντα etc. quemadmodum fere et legere et interpretari vides Wolfium. Sed uterque decipitur. Non hoc dicit Demosthenes: *Syndicum agere plus, quam semel, nisi a populi suffragiis ad id muneris deligatur, nefas esto*: Verum: *Syndicum publicum bis agere, (i. e. defensionem Reip. amplius, quam semel, suscipere, novæque legis condendæ patrocinium) omnino nefas esto*. Et rationem optimam reddit in præcedentibus, v. 8. ἵνα μὴ τὸ πρᾶγμα ὡς περ ἐργασία τιςὶν (non τις cum Edit. Morel. sed τισὶν, hominibus sc. certis et perpetuis) ἦ καὶ συκοφαντία. Et conformiter Scholiastes: οὗτος ὁ νόμος ἐκέλευε, μὴ δεύτερον συνδικεῖν. καὶ γὰρ ἅπαξ τοῦτο ποιήσας, καλύεται, ἵνα μὴ

ἢ ἀπαξ συνδικῆσαι. Τοὺς δὲ συνεροῦντας νόμῳ, καὶ διδάξοντας ὑμᾶς, ὡς ἐπιτήδειός ἐστιν, αὐτοὺς τοῖς ὑπάρχουσι νόμοις δεῖ πειδομένους φαίνεσθαι· εἰ δὲ μὴ, γελοῖον, νόμῳ μὲν συνδικεῖν, νόμον δ' αὐτοὺς παραβαίνειν ἕτερον. Ἀνάγνωθι λαβὼν τὸν νόμον αὐτοῖς, ὃν λέγω!

ΝΟΜΟΣ.

Οὗτος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! καὶ παλαιὸς ἔσθ' ὁ νόμος, καὶ καλῶς ἔχων· ὃν, εἰάν σωφρονῶσι, φυλάσσονται παραβαίνειν οὔτοι.

λγ'. Ἐγὼ δ' ἔτι μικρὰ πρὸς ὑμᾶς εἰπὼν καταβήσομαι. Ἔστι γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! πάντας μὲν τοὺς νόμους ὑμῖν, ὡς ἐγὼ νομίζω, σπουδαστέον ὡς κάλλιστα ἔχειν, 504 μάλιστα δὲ τούτους, δι' ὧν ἡ μικρὰν ἢ μεγάλην ἔστ'

† Deest ἦ. T.

διὰ τὸ κέρδος φεῦδεσθαι ἐπιχειρᾶσιν. Dicat autem aliquis, monere istas voces χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου, hunc locum non esse simpliciter intelligendum, ita ut Ego, et Tu, amice lector, jam intelligimus: verum, cum de populi suffragiis aliquid dici videatur, nimirum plausibiliter egisse Laminum et Wolfium, qui Syndicatum nemini iterum deferri voluere, nisi id muneris populi suffragiis demandetur. Istud autem a nobis accipe. Syndici erant vel privati, vel publici: Illi Collegii alicujus, Municipii aut Universitatis causas agebant, οἱ παρὰ τῶν φυλετῶν ἡρημένοι, ut loquitur Demosth. c. Aristocr. de quibus nihil præcipit Lex. Hi erant Civitatis Advocati, jurisque publici defensores, οἱ συνήγοροι, οὗς ὁ δῆμος χειροτονεῖ, ut loquitur idem c. Timocrat. Ita τοῦ δήμου ποτὲ χειροτονησαντος Αἰσχίνην σύνδικον. Idem de Corona. Ergo χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου designat Syndicum publicum, qui hac lege id muneris semel tantum geret. Nesciverunt boni viri, quos jam refello, istud χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου disertim opponi privato Procuratori, a suo Collegio, Tribu aut Fraternitate, ut ita loquar, designato. Porro, Syndicos publicos memorare videtur Arcad. Charisius lib. sing. de muneribus civilibus. Defensores quoque, quos Græci Syndicos appellant, et qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur, laborem personalis muneris aggrediuntur. l. 18. §. 13. D. de Muneribus et Honoribus. Quos quum id muneris semel tantum præstitisse vidit Petitus, (nam, ut ait Paulus, Defensionem Reip. am-

plus, quam semel, suscipere nemo cogitur, nisi id fieri necessitas postulet. l. 16. §. 3. D. eod.) ideo arripuit ad hunc Demosthenis locum illustrandum. Quod sane nollem, quoniam non est eadem utrobique ratio. Syndici enim in Attico jure excluduntur, in Romano, excusantur, et recte: quoniam tenendum est, personale munus esse, quod corporibus, labore cum sollicitudine animi ac vigilantia existit. l. 1. §. 3. D. eod. Unde recte Paulus: Suscipere nemo cogitur. TAYLOR.

Μὴ ἐξεῖναι χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου πλέον ἢ ἀπαξ συνδικῆσαι] Legem ipsis his verbis exhibet Petitus LL. AA. p. 336., ibique ita vertit: Nemo plus quam semel syndicus a Populo creator. Quæ versio recte exprimit vim participii, sensumque habet unice verum. Contra Ind. Lamb., μὴ ἐξεῖναι οὐ χειροτονηθέντα, sensu plane alieno, qui tamen etiam Wolfio placuit. Nec Reiskius bene cepit locum. Optime in eo versatus est Taylorus, docens, χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου appositum esse ad distinguendum syndicum publicum a privato. Conf. Prolegomm. F. A. WOLF.

λγ'. Ἐγὼ δὲ — καταβήσομαι] Dicendi finem faciam, de suggestu descendam. Ita Lysias in Eratosth. p. 441. Βούλομαι δὲ ἄλλα ἐκατέρου ἀναμνήσας καταβαίνειν. Σαφισσissime ἀναβαίνειν et καταβαίνειν legitur in hoc genere, et rarius additur ἐπι τὸ βῆμα, et ἀπὸ τοῦ βήματος, ut ἀναβιβάζειν quoque, in suggestu ascendere jubere. IDEM.

Μικρὰν] Δι' ὧν ἡ μικρὰν ἢ μεγάλην ἔστ' εἶναι τὴν πόλιν. Ita enim Edit. Felician.

εἶναι τὴν πόλιν. Εἰσὶ δὲ οὗτοι τίνες; Οἱ τε τοῖς ἀγαθῶν τι ποιῶσι τὰς τιμὰς δίδόντες, καὶ οἱ τοῖς τὰναντία πράττουσι τὰς τιμωρίας. Εἰ γὰρ ἅπαντες ὡς ἀληθῶς τὰς ἐν τοῖς νόμοις ζημίας φοβούμενοι, τοῦ κακόν τι ποιεῖν ἀποσταῖεν, καὶ πάντες, τὰς ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις δωρεὰς ζηλώσαντες, ἀ χρὴ πράττειν προέλοιτο· τί κωλύει μεγίστην εἶναι τὴν πόλιν, καὶ πάντας χρηστούς, καὶ μηδένα εἶναι ¹ τὸν πονηρὸν; Ὁ τοίνυν νόμος οὗτος ὁ Λεπτινίου οὐ μόνον, ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! τοῦτ' ἀδικεῖ, ὅτι τὰς τιμὰς ἀναιρῶν τῶν ² εὐεργεσιῶν, ἀχρεῖον τὴν ἐπιεικείαν τοῖς φιλοτιμεῖσθαι βουλομένοις καθίστησιν, ἀλλ' ὅτι καὶ παρανομίας δόξαν αἰσχίστην τῇ πόλει καταλείπει. Ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι τῶν τὰ δεινότερα ³ ἡμᾶς ἀδικούντων, ἐν ἐκάστῳ τίμημα ὑπάρχει διὰ τὸν νόμον, ὃς διαρρήθην λέγει· μηδὲν ⁴ ὡς χρὴ τίμημα ὑπάρχειν ἐπὶ κρίσει πλέον

¹ Deest articulus. R.

² εὐεργετῶν T. R.

³ ἡμᾶς R.

⁴ ὡς χρὴ μηδὲν R.

Codd. Aug. Vindob. Obsop. Ital. et Lindobrog. Restitui similiter §. κς'. TAYLOR. Prius ἢ plures negligunt: at firmant libri meliores, sententiae vis, et locus in Timocr. p. 766. ed. R., ubi haec sententia eodem modo omnium codicum consensu repetitur. F. A. WOLF.

Τὸν πονηρὸν] Cur tam emphatice, quæso? Dele articulum cum Vindob. Bodl. Ital. et Reg. a. TAYLOR. Τὸν del. vid. AUGER. Quod minime improbo. Partim omnino in prædicato, quod Grammatici vocant, nullus est articulo locus; partim, nisi quid argueris, nulla ejus hic potestas esse potest. F. A. WOLF.

Εὐεργετῶν] Εὐεργεσιῶν Vindob. Vid. supra ad pag. 504. v. 15. TAYLOR.

Παρανομίας] Lego παρανομίας. WOLF.

Ἄλλ' ὅτι καὶ παρανομίας—] Hæc lectio, in Marg. Ben. annotata, a libris quidem nullam videtur auctoritatem habere, et ingenio potius Lambini deberi. Habet eam tamen et Wollius in altera editione sua, qua uti soleo. Verum ea lectio, undecunque est, ab omni consequentia loci adeo commendatur, ut morosissimi judicis calumnias statim conspecta repellat. Itaque et Tayl. et Reisk. receperunt. Stulte rusticeque Oratorem loqui fecerunt librarii, qui dederunt παρανομίας. Mox omnes vulgo, ἡμᾶς ἀδικούντων, præter Aristidem Art. p. 463. et Wollium in versione. F. A. WOLF.

Μηδὲν ὡς χρὴ — ἐξέστω] Locus est classicus de lege, qua cautum est, ne a judici-

bus cuiquam unius delicti plures pœnæ irrogarentur. Παθεῖν πœnam corporis spectat, ἀποτίσαι pecuniariam. Conf. Herald. Animadv. ad I. A. et. R. III. 1. Lectio vero nostra, μηδὲν ὡς χρὴ, est ex Felic. Man. Wolf., eandemque videntur dare voluisse edit. principes et codices ii, qui habent, μηδ' ὡς χρὴ. Ben. autem dedit, ὡς χρὴ μηδὲν. Quæ talis variatio movit textus corrupti suspicionem. Ita Wolfius conjecit, μηδενὶ ὡς χρὴ, Marklandus, μηδενὸς χρὴ, Reiskius, ut est audacior ingenio, ὡς ἀρ' ἔ', τίμημα ὑπάρχειν, scilicet, *judex ne pœnam irroget, quæcunque natura est rei, de qua pronunciandum sit.* Idemque Aristarchus deinde quoque sollicitat ὁσπότερον, casu accusativo offensus, quum alibi solenne sit τιμῶν τινὶ τινας. Corrigit ergo ὁσπότερον, casu gignendi. Sed fallitur vir doctus, ut solet. Ὅσπότερον, ut et ἀμφότερα, quod ab eo intactum relinquitur, ad infinitivos pertinet, non ad τιμῆση, et vertendum, utranque pœnam *judices injungant.* Illuc ut redeamus, in verbis, μηδὲν ὡς χρὴ τίμημα ὑπάρχειν, septima ratio superest, ut illud, ὡς χρὴ, dicamus infinitivo explicando olim in margine adscriptum. Vid. not. ad §. 8. Unde intelligi liceat, cur ita varietur in libris. At post infinitum, ὑπάρχειν, utique dici debuisset ἐξείναι. Sed commutata ratio nostra sane nec insolens est, neque ullo modo dura. Similiter posthac εἶναι legitur imperativis interjectum. IDEM.

ἢ ἔν, ὁπότερον ἂν τὸ δικαστήριον τιμήσῃ, πα-
 θεῖν ἢ ἀποτίσαι· ἀμφοτέρω δὲ μὴ ἐξέστω.
 Ἄλλ' οὐχ οὗτος ἐχρήσατο τούτῳ τῷ μέτρῳ· ἀλλ' εἴαν τις
 ἀπαιτήσῃ χάριν ὑμᾶς, ἄτιμος ἔστω, φησὶ, καὶ ἡ οὐ-
 σία δημοσία ἔστω· δύο τιμήματα ταῦτα! εἶναι
 δὲ καὶ ἐνδείξεις καὶ ἀπαγωγάς· εἴαν δὲ ἀλῶ,
 ἔνοχος ἔστω τῷ νόμῳ, ὃς κεῖται, εἴαν τις ὀφεί-
 λων ἀρχῆ¹ τῷ δημοσίῳ. Θάνατον λέγει· τοῦτο γὰρ
 ἔστ' ἐπ' ἐκείνῳ τὸ ἐπιτίμιον· οὐκοῦν τρία τιμήματα ταῦ-
 τα! Πῶς οὖν οὐ σχέτλιον, καὶ δεινόν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι!
 εἰ χαλεπώτερον εἶναι δόξει παρ' ὑμῖν, χάριν εὖ ποιήσαν-
 505 τα ἀπαιτεῖν, ἢ τὰ δεινότερα εργαζόμενον ληφθῆναι;

λδ'. Αἰσχροὺς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! καὶ κακῶς ἔχων ὁ
 νόμος, καὶ ὅμοιος φθόνῳ τινὶ καὶ φιλονεικίᾳ, καὶ τὸ λοι-
 πὸν εἶω. Τοιοῦτοις δὲ τισι προσέειπεν ὁ γράφων χρῆσθαι·
 ὑμῖν δ' οὐχὶ πρέπει τὰ τοιαῦτα μιμεῖσθαι, οὐδ' ἀνάξια
 φαίνεσθαι φρονούντας ὑμῶν αὐτῶν. Φέρε γὰρ, πρὸς
 Διὸς, τί μάλιστα ἂν ἀπευξαίμεθα πάντες, καὶ τί μάλ-
 ιστα ἐν ἅπασι διεσπούδασται τοῖς νόμοις; Ὅπως μὴ

¹ τῷ δημοσίῳ ἀρχῆ R.

Καὶ ἡ οὐσία δημοσία ἔστω] Ulpiani obser-
 vationem, idem esse καὶ quod ἡ, falsam
 Orator ipse arguit, nec ego ita intelligam
 virum præclarum, qui Scholion hoc lau-
 dat ad Petitum LL. AA. p. 610., quasi
 illud in hoc ipso loco comprobet. In
 seqq. ἐνδείξεις ἐτ' ἀπαγωγὰς formæ sunt ac-
 cusationum, de quibus vid. Salmas. de
 M. U. p. 773. seqq. et Herald. ad I. A.
 et R. p. 320. IDEM.

Ἄρχῃ] Lambinus structuram compla-
 navit emendando εἴαν τις ἀρχῆ ὀφείλων τῷ
 δημοσίῳ. Recte. Si quis munus publi-
 cum gesserit, cum Civitati obervatus esset.
 Ita Demosth. c. Timocrat. καὶ ἐνδείξεις
 αὐτῶν ἔστω πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, καθάπερ
 εἴαν τις ἀρχῆ ὀφείλων τῷ δημοσίῳ. Auctor
 Argumenti hujus Orationis: εἴσπερ οἱ δι-
 κάζοντες ὅταν ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ δικά-
 ζωσι. TAYLOR. Vind. et Aug. 1. εἴαν τις
 δ' ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἀρχῆ. Medentur
 scilicet sic trajectioni, quæ non egebat
 medela, ut supra docui. Conf. simile
 exemplum §. λδ'. fin. Ἄν τις ἀμύναν τι
 πάθῃ τῷ δημοκρατίᾳ. Rem ipsam quod
 attinet, Athenis magistratu fungi, aut ju-
 dicem fieri, aut omnino Rempublicam at-
 tingere, h. e. cum Populo agere, non lice-

bat eis, qui essent ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκρο-
 πόλει, h. e. debitores avario Reip., quod
 in arce fuit ἐν ἐπισθεδῆμα. Ibi etiam, qui
 publico debebant, tabulis aut columnis
 inscribebantur, quippe ἀτιμίᾳ quadam no-
 tati et ipsi, et eorum defunctorum filii.
 Res nota est, etiam de capitali supplicio.
 Conf. Or. in Midiam §. γ'. F. A. WOLF.

λδ'. καὶ τὸ λοιπὸν εἶω] Notavit hoc genus
 loquendi Aristid. p. 468. et 470. Nam
 novum nomen unum aut alterum exspe-
 ctes addi prioribus, φθόνῳ τινὶ καὶ φιλονει-
 κίᾳ. Subita igitur præteritio, qua pejus
 quiddam cogitandum auditori relinquitur,
 a lectore intervallo post copulam factio
 indicanda est. IDEM.

Ὅπως μὴ γενήσονται] Rarioris usus es-
 se puto Subjunctivum Futuri, γενήσονται,
 apud probos et vetustos Græcos scripto-
 res. Scribendum videtur γενήσονται, ut
 §. κγ'. med. ὅπως μηδεὶς ἄλλος κύριος γενή-
 σεται. et v. pen. p. seq. ὅπως μηδεὶς φόνος
 γενήσεται. et ita passim. MARKLAND.
 Γενήσονται] Felician. Manut. Bodl. et
 Lindenbrog. TAYLOR. Dicere debuis-
 set [Marklandus] nullius, et pro futuro
 voluit aoristum. Vid. notata a nobis ad §.
 ιζ'. F. A. WOLF.

¹ γενήσονται οἱ περὶ ἀλλήλους φόνοι· περὶ ὧν ἐξαίρετος ἡ
 Βουλὴ φύλαξ ἢ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τέτακται. Ἐν τοίνυν τοῖς
 περὶ τούτων νόμοις ὁ Δράκων φοβερὸν κατασκευάζων καὶ
 δεινὸν, τό τινα αὐτόχειρα ² ἄλλον ἄλλου γίνεσθαι, καὶ γρά-
 φων χερνίβων εἶργεσθαι τὸν ἀνδροφόνον, σπονδῶν, κρατήρων,
 ἱερῶν, ἀγορᾶς, πάντα ³ τᾶλλα διελευθῶν, οἷς μάλιστα ἀν-
 τινὰς ᾤετο ἐπισχεῖν τοῦ τοιοῦτόν τι ποιεῖν, ὅμως οὐκ
 ἀφείλετο τὴν τοῦ δικαίου τάξιν, ἀλλ' ἔθηκεν, ἐφ' οἷς
 ἐξεῖναι ἀποκτινύναι· καὶ οὕτω τις δράση, καθαρὸν διώρι-
 σεν εἶναι. Εἴτ' ἀποκτεῖναι μὲν δικαίως, ἐν γε τοῖς παρ'
 ὑμῖν νόμοις ἐξέσται· χάριν δ' ἀπαιτεῖν, οὔτε δικαίως, οὔδ'
 ὅπως οὖν, διὰ τὸν τούτου νόμον; Μηδαμῶς, ὦ ἄνδρες Ἀθη-
 ναῖοι! μὴ βούλεσθε δοκεῖν πλείω πεπονήσθαι σπουδὴν,
 ὅπως μηδενὶ τῶν εὖ τι ποιούντων ὑμᾶς χάριν ἐξέσται κο-
 μίσασθαι, ἢ ὅπως μηδεὶς φόνος ἐν τῇ πόλει γενήσεται.
 Ἄλλ' ἀναμνησθέντες τῶν καιρῶν, παρ' οὓς εὖ πεπονθότες

¹ γενήσονται T. R.² Deest ἄλλον. T.³ τᾶλλα T.

Ἐν τοίνυν τοῖς περὶ τούτων νόμοις ὁ Δρά-
 κων —] Commemorat Draconem, quia le-
 gēs illius reliquæ quidem, at non hæ,
 quæ essent de cæde, Solonis legislatione
 sublata erant. In αὐτόχειρα ἄλλον ἄλλου
 media vox ab edit. omnibus abest. Ha-
 bent autem eam Par. 1. Vind. Aug. 1.
 Bav., et hinc jure in ordinem reduxit
 Reisk. De ipsa voce αὐτόχειρ, ab Atti-
 cis hujus ætatis usurpata pro antiquiore
 αὐθέντης, h. e. aut sui aut aliorum inter-
 fector, vid. Arnald. Lectt. Gr. p. 25. et
 Valcken. Diatr. Euripid. p. 189. Jam
 quæ sequuntur verba, χερνίβων εἶργεσθαι
 τὸν ἀνδροφόνον, σπονδῶν, κρατήρων, ἱερῶν, ἀγο-
 ρᾶς, petita videntur e veteri lege, quæ
 integra hodie non exstat. Mala autem
 fertur lectio, χερνίβος, quam Schol. expli-
 cat de vase. Sic quidem Andocides jun-
 git χερνίβος καὶ θυμιατησίους Or. IV. p.
 127. Verum ibi necessario scribendum
 χερνίβις. Nam omnino formæ χερνίβον
 vix alia auctoritas adest, quam quæ duci-
 tur ex Iliad. Ω. 304., versu ne ab omni-
 bus quidem non exstat genuino habito. Vul-
 gata nostra scriptura, χερνίβων, significat
 aquam lustralem, ut optime docet Athe-
 næus, laudatus nuper a Sophoclis sospi-
 tatore ad Œdip. T. 236. seqq., qui ver-
 sus ad h. l. comparati docebant, quam
 apte ritibus Atticis apud poetam Œdipus
 percussorem Laii exsecratur:

Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τούτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
 τῆσδ', ἢς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφανεῖν τινα,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι, μήτε θυμιασι,
 κοινῶν ποιεῖσθαι, μήτε χερνίβας νέμειν,
 ὁθεὶν δ' ἀπ' οἴκου πάντας, ὡς μιάσματος
 τοῦδ' ἡμῖν ὄντος — — —

Jam lustrationes, a quibus homicidæ arce-
 bantur, fieri solebant et sacris in locis,
 et in foro. Vid. Æschin. in Timarch. §.
 ε. fin. et in Ctesiph. §. ν. Mox et
 σπονδῶν et κρατήρων pertinet ad sacrificia.
 Nam κρατήρες, libationibus adhiberi soli-
 ti, solenniter componuntur cum σπονδαῖς.
 Ut Or. Nostri de fals. leg. p. 431.
 ed. R. Ἀριμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα — ἐν
 ἅπασι τοῖς ἱεροῖς, ἐπὶ ταῖς θυσίαις, σποιδῶν
 καὶ κρατήρων κοινῶν πεποιήσθε. Ceterum
 inest vocabulis nostri loci conjunctis no-
 tio ademti universi juris civitatis, τῆς πα-
 τριδος καὶ πάν ἐν ταύτῃ πάντων, καὶ ἰσίου
 καὶ ἱερῶν, ut Demosth. loquitur in Ari-
 stocr. p. 633. Similiter Antiphon Or.
 XV. p. 762. Εἰργεσθαι πόλεως, ἱερῶν, θυ-
 σιῶν, ἀγώνων. Conf. Herald. ad I. A. et
 R. VII. 23. IDEM.

Ἐξεῖναι] Sub. ἐβούλετο, v. g. AUGER.

Ἐφ' οἷς ἐξεῖναι ἀποκτινύναι] Exempli
 causa, si cui vis illata esset, seu nec-
 chum apud uxorem, matrem etc. depre-
 hendisset. His modis qui eadem pa-

εὖ πεποιθήκατε τοὺς εὐρομένους, καὶ τῆς ἑ Δημοφάντου
 στήλης, περὶ ἧς εἶπε Φορμίων, ἐν ἣ γέγραπται καὶ ὁμώ-
 506 μοςται· ἂν τις ἀμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρα-
 τία, τὰς αὐτὰς δώσειν δωρεὰς, ἄσπερ Ἀρμο-
 δίῳ καὶ Ἀριστογείτονι· καταψηφίσασθε τοῦ νόμου!
 Οὐ γὰρ ἔνεστ' εὐορκεῖν, εἰ μὴ τοῦτο ποιήσετε.

λέ. Παρὰ πάντα δὲ ταῦτα, ἐκεῖνο ἔτι ἀκούσατέ μου.

¹ Δημοφάντου T.

trasset, cum Draco voluit esse culpa in-
 sonitem, καθάρην, ὄσιον, εὐαγῆ, ἀθῶον. Conf.
 Petiti librum sæpe nobis laudatum p. 619.
 F. A. WOLF.

Εὖ πεποιθήκατε τοὺς εὐρομένους, καὶ τῆς
 Δημοφάντου στήλης] Participio tacite
 addi debet χάριν aut τιμὴν τινα, e priori-
 bus, χάριν κομίσασθαι. Columnam autem
 Demophanti h. e. populiscitum statim post
 exactos tyrannos auctore illo (Δημοφάντου
 εἰπόντος) factum, et columnæ de more
 insculptum, præter Nostrum laudant duo
 Oratores, Andocides de Mysl. p. 48. et
 Lycurgus in Leoér. p. 223. seqq. et in
 priore horum etiam servatur formula ju-
 risjurandi tum perscripta, e qua ea ar-
 phonam, quæ Nostro consoua sunt maxi-
 me. Ἐάν τις κτείνων τινὰ ἀποθάνῃ ἢ ἐπι-
 χεῖρῶν, εὖ ποιήσω αὐτὸν τε καὶ τοὺς παῖδας
 τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀρι-
 στογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Ubi
 verba tantum habes alia, rem eandem.
 Sic ἂν τις τι πάθῃ est pro illo, ἔάν τις
 ἀποθάνῃ, euphemismus notissimus. At
 legitur in loco Demosthenis vulgo, τῆς
 Δημοφάντου στήλης. Quod mendum plures
 in frandem deduxit, ut Fabricium Bibl. Gr.
 IV. 22. p. 16., qui male rem refert ad
 Diophantem Archontem Olymp. 96, 2. Oc-
 currit quidem psephisma Diophanti apud
 Nostrum de fals. leg. p. 368. ed. R., sed
 id longe alius generis et ætate posterius.
 Veram scripturam nominis, Δημοφάντου,
 clare scripturam Par. 2. 5. 7. Aug. 1. et Bav.
 Quibus accedit Ulpianus, non correctus
 ille ad textus depravationem, sed qualem
 habent editt. principes, quæ etsi ipsæ quo-
 que in contextu tenent Δημοφάντου, tamen in
 Schol. verum sequuntur. Vitium loci pri-
 mus detexit Valcken. ad Herodotum V.
 55., eique recte paruit Reiskius, ceterum
 peccans statim in hoc, quod post Ἀριστο-
 γείτονι putat excidisse δεδάκατε. Cui de-
 mum vel Latini sermonis perito hæc ellip-
 sis insolens videatur? IDEM.

λέ. Παρὰ πάντα etc.] Μελλόντων οὐ ταῦτα
 λέγει. Mox v. 5. p. 517. ἦδεῖς, ἀντὶ τοῦ, προῦ-
 τίεις. Sed quid si legas addita negatione :

εἰ τὰ πρὸ τοῦ μὴ κατεμέμφου, sc. παραχθέντα
 Ἀριστογείτονι καὶ Ἀρμόδιῳ· τοῖν τυραννοκτό-
 νοιν. Si ea, quæ olim facta sunt, (sc.
 liberata rep. cæsisque Tyrannis) [non re-
 prehendis] cur non illud quoque providisti,
 si quid ejusmodi in posterum accideret?
 WOLF. Jam fero ad Metam Orationis ven-
 tum est, cum singulare hoc comma, quod
 argumentationem non levem aut vulgarem
 continet, mihi molestias magnas excitaverit.
 Nam, si quid ego judicem, Wolfius
 uno in loco contra fidem plurimorum et
 præstantiorum Codd. in altero, omnium,
 aliud nobis commendaverit, ac voluit ipse
 Demosthenes. Primo enim v. 4. p. 517.
 omnes Editt. omnes scripti Codices, negati-
 vam istam particulam respuunt, et uno
 ore legunt εἰ τὰ πρὸ τοῦ κατεμέμφου: de-
 inde Editt. Ald. et Paris. cum Codd.
 Regg. et Ven. v. ult. p. 516. negationem
 etiam excludunt, et legunt περὶ τῶν παρε-
 ληλυθότων καὶ μελλόντων (vel καὶ περὶ τῶν
 μελλόντων, ut Vindob.) ταῦτα λέγει. Si
 ergo hæc lectio, quæ tantam auctoritatem
 secum ferat, (tantam nimirum, ut omni-
 um Codd. consensum habeat) non deterio-
 rem sensum, immo si longe præstantio-
 rem representet, Tu non dubitabis, quid
 sequare. Hoc videtur velle Orator: Si
 priorum tenaporum liberalitatem repre-
 hendas, cur ista tua lege, quæ sancit μηδὲ
 τοιοῦτὸν ἐξεῖναι δοῦναι, liberalitatem futuro-
 rum etiam claudis? cur non rationem ha-
 buisti Posteritatis? Sint Chabrie, sint
 Cononis res gestæ, et opinione omnium,
 et præmiis, quæ consecuti sunt, minores:
 Esto, ut Resp. honorum fuerit liberalis
 nimio. At unde scis, ea tempora non
 olim reditura, ubi bonis Civibus, ubi Har-
 modiis iterum fuerit opus, ubi Resp. su-
 orum Civium merita liberalitate vincere
 non poterit? εἰ τὰ πρὸ τοῦ κατεμέμφου, τί
 μὴ καὶ τὰ μέλλοντα ἦδεῖς. Se biasimi le cose
 passate, che sai Tu di quelle, che hanno a
 venire? ergo omnino fieri nequit, ut ea
 lex commode lata sit, quæ eadem de præ-
 teritis statuit, eadem de futuris, quorum
 eventus incerti et variæ in utramque par-

Οὐκ ἔνι τοῦτον ἔχειν καλῶς τὸν νόμον, ὃς περὶ τῶν παρεληλυθότων καὶ μελλόντων ¹ οὐ ταῦτὰ λέγει· μηδένα

¹ Deest οὐ. R.

tem inclinationes a nullo Legislatore rite comprehendendi possunt, οὐκ ἔνι τοῦτον ἔχειν καλῶς τὸν νόμον, ὃς περὶ τῶν παρεληλυθότων καὶ μελλόντων ταῦτὰ λέγει. Non si debbe par buona tenere una legge, che delle cose passate e delle future parimente determina. Ut recte Versio Italica. Lambinus etiam in hoc loco particulam negativam reduxit. Tu in utroque delebis. TAYLOR. Clare legendum : τί μὴ καὶ τὰ μέλλοντα εἶδες; cur non futura considerasti, in futurum prospexisti? quod v. 10. p. 519. vocat τὸ μέλλον προορᾶσθαι. sic τοὺς καιροὺς ἰδῶν, tempora intuens, §. ιγ'. med. Dicit : Si honores Harmodio et Aristogitoni olim habitos non reprehendis, quare in futurum a similibus honoribus excludis eos, qui Harmodio et Aristogitoni similes esse possunt. MARKLAND.

Οὐκ ἔνι τοῦτον ἔχειν καλῶς τὸν νόμον — τὰ μέλλοντα ἤδεις;] Locum hunc utri vexarint pejus, editores, an librarii, difficile est dictu. Nam primum negatio et ante ταῦτὰ, et ante κατεμέμφου, in plerisque exemplaribus, scriptis, editis, adest nulla, nisi quod priore loco οὐ dedit Felic., unde id transiit in textum Man. et Wolfii, et in Ind. Lambini; posteriore autem loco unus Wolfius, prorsus de suo, in vexit voculam μή. Indignatur id Taylorus, quod is in altero loco ita contra fidem plurimorum et præstantiorum codicum, in altero contra omnium, aliud inculcarit, ac voluerit ipse Demosthenes. Jam de codicibus cum optimo quoque hanc teneamus sententiam, earum quidem fidem editori esse religiose sequendam, modo ne in literas et apices sic juret, ut sensum communem ejuret. Quod vero Taylorus se jactat scire, quid Demosthenes voluerit; aut Taylorus, aut ego turpiter fallimur. Multo enim aliud in Oratore video, atque ille. Sed sententiam quomodo sine negationibus expediat vir doctus, ipsis verbis ejus docendum est, præsertim quum omnino desperem, fore unquam, ut vim eorum satis assequar. Hoc ergo, inquit, videtur Orator velle : Si priorum temporum - - - Italica. [vid. supra.] Haec enim ille. Atque hæc vocat sensum, eumque longe præstantiorem altero, ex appositis negativis manante, nec amplius dubituros nos dicit, quid sequamur. Et placuit hæc crisis postremo editori ita, ut utramque negativam fidenter expuixerit, posteaque scripserit, τί; μὴ καὶ τὰ μέλλοντ' ἤδεις; In notis tamen idem triplicem proponit

modum emendandi : primum, ut omittatur τί ante μὴ, uti facit Aug. 1. et Bav.; secundum, ut legamus, εἰ τῶν προτοῦ κατεμέμφου τι, μὴ καὶ τὰ μέλλοντα ἤδεις; tertium, ut, rejecto τί post μὴ, scribamus, εἰ τὰ προτοῦ κατεμέμφου, μή τι καὶ τὰ μέλλοντα ἤδεις; Priorum si te pœnitebit, num quid etiam futura prævidebas? Ad has tantas divitias accedit Marklandus, clare legendum pronuncians, τί μὴ καὶ τὰ μέλλοντα εἶδες; Cur non futura considerasti?

Credo equidem, uti leviter nunc locus a me mutatus est, in eo neminem Græce doctum quidquam inventurum, quod culpæ speciem habeat. Τὰ παρεληλυθότα, quod paullo post dicitur τὰ προτοῦ, patet, referri ad Harmodii et Aristogitonis honores et præmia. Τοιοῦτοι sunt tales, quales sese præstaurant illi duo. Μὴ καταμέμφεται τὰ προτοῦ Leptines, quum præmia duobus illis decreta lege sua probat et firmat, quum illos lege plane vult exceptos. Jam se sponte sententia loci offert hæc : Nullo pacto lex ista probari potest, quippe quæ aliud de rebus actisque præteritis statuatur, aliud de futuris, neque ex æquo utraque judicet. In uno quidem capite legis Leptines scripsit : ne quis immunis esto, exceptis Harmodii et A. posteris. Præclare! Laudo, quod hactenus illis viris suos honores reliquit, sua præmia ac Populi decreta rata habet. At idem cavet in altero capite, ne omnino porro liceret immunitatem in quenquam conferre. Hic vide mihi, vir optime, quam Tecum ipse discordes. Hic posteris Harmodii et A. immunitatem olim tributam ratam habes, illic ne cuiquam ea in posterum unquam tribuatur, vetas. An tribuere eam ne tum quidem licebit per Te, o bone, quum in civitate forte erunt Harmodio et Aristogitoni similes? Talesne quoque hocce præmio ornandos negas? At qui in civitate nostra olim facta reprehendere non es ausus, qui tyrannicidarum posteros lege Tua solvis, quid? num Tu etiam futura noras, quum legem scriberes? Num certum Tibi erat, nunquam talia tempora Reip. reditura esse, in quibus ad statum popularem a dominatu defendendum Harmodii opus sit; ut summe nos pœnitere debeat præmia sustulisse etc. Sed hæc verecundius expressa sunt, et sine ullo verbo male ominato. Particula ἔτι alienum responsum annunciat, ut §. i. med. Dices quidem Tu, aut alius, procul nos abesse a tali expectatione etc.

Sufficiant hæc ad totius loci tenorem

εἶναι, φησὶν, ἀτελῆ, πλὴν τῶν ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος καλῶς! μὴδὲ ¹ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι δοῦναι. Μὴδ', ἀν τοιοῦτοί τινες γένωνται, Λεωτίνη; Εἰ τὰ ² πρὸ τοῦ οὐ κατεμέμφου, τί; μὴ καὶ τὰ μέλλοντα ἤδεις; Ὅτι, νῆ Δία, πῶρρω τοῦ τι τοιοῦτον ἐλπίζειν ἔσμεν. Καὶ εἴημέν γε, ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖσι! Ἀλλὰ χρὴ γε ³ ἀνθρώπους ὄντας τοιαῦτα καὶ λέγειν καὶ νομοθετεῖν, οἷς μὴδεῖς ἀν νεμεσήσαι· καὶ τὰ γὰρ δὲ μὲν πρὸς-

¹ τοιοῦτον T.

² πρὸ τοῦ μὴ κατ., τί μὴ T. πρὸ τοῦ κατ., τί; μὴ R.

³ ἀνθρώπους γε T.

declarandum, nec lubet Taylori commentum illud exagitare, quo bonam legem negat esse, quæ de præteritis et futuris eadem statuat. Neque id commentum iis defenditur, quæ dixit de eventibus temporum incertis, a nullo legislatore provisus, qui ad leges variis modis immutandas valeant. Quippe id h. l. Demostheni invito obtruditur, qui rem eloquitur nude et simpliciter, et, pro more suo, multo dixisset accuratius, et ad communem hominum sensum aptius, si cum Tayloro voluisset sophistam agere. Quam sæpe veteres Oratores dicunt, leges vultum omnibus eundem exhibere, et omnibus una eademque voce oportere loqui, ut Ammianus Marcellinus ait XXVII. 6. Vere ergo scriberetur, οὐ ταῦτα λέγει, etsi nullus liber addiceret. Atque ita etiam ante κατεμέμφου negativam requiri, superiora clamant. Ac nihil est hoc vitio soleunius, ut οὐ post τοῦ extritum sit. Nam Wolfii conjecturam μὴ abjeci, quia in mea ratione ad majorem facilitatem corruptelæ illud quoque accedit, quod alteram particulam haud paullo melius usus loquendi fert. Scilicet verba, εἰ τὰ πρὸ τοῦ οὐ κατεμέμφου, suppleri possunt addendo, ἀλλὰ ἐπαρείς. In hoc autem genere dicendi negativa οὐ optime locum habet, rarius et minus bene μὴ.

Denique ne ultimo quidem membro inoffensum pedem editores referre poluerunt. Nam male vulgo conjunctim legitur, τί μὴ καὶ τὰ μέλλοντα ἤδεις; Quod Wolfius vertit, cur non futurorum etiam rationem habuisti? Nullus vero locus est particule μὴ, quum sic interrogamus, cur non? Tum et lex sermionis et usus postulat οὐ, respuit μὴ. Sic solece dicas, τί μὴ ἐποίησας τούτο; Cur hoc non fecisti? Quod ratio hæc ipsum Marklandum fugit, qui tamen in reliquis loci plus, quam ceteri, intellexit, id ego mirarer, nisi aliunde constaret, has in Demosthenem notas a

viro summo effusas potius esse, quam scriptas. At enim exempla sunt, ubi in interrogationibus junctim ponitur τί μὴ. Hæc ne quem aliquando deludant, neu dissimilia pro similibus habeantur, rem quasi præteritum explicabo. Legimus quidem in Aristid. Declam. Leptin. §. 94. Οὐ μὴν ἀλλ' εἰ μὲν καλὸν τι καὶ δίκαιον, ᾧ οὐτος! τὸ τῶν δωρεῶν οἶσι, καὶ τῇ πόλει συμφέρον τί μὴ πᾶσιν ἀπλῶς αὐτῶν μεταδίδως, ἀλλὰ τοῖς μὲν, τοῖς δ' οὐ; εἰ δ' ἀλυσιτελεῖς εἶναι σοι δοκοῦσι, καὶ κατέγνωσ αὐτῶν, καὶ οὐδὲν ἰγνῆς εἶναι νομίζεις, τί μὴ καὶ πάντας τούτων ἀποστρεφεῖς; Hic vero μὴ copulandum non est cum pronomie τῷ, sed in priorē loco cum πᾶσιν, in posteriore cum πάντας, ibique verba, τί μὴ καὶ πάντας, idem valent, quod τί καὶ μὴ πάντας, ἀλλ' ἐνιοι, quod verbum, ἐνιοι, latet in τοῖς μὲν, τοῖς δ' οὐ. Itaque μὴ in atroque loco positum est plane, uti supra apud Nostrum §. ἀ. μὴ τινες, ἀλλὰ πάντες, et ultima Latine verti possunt: Sin donationes prorsus tibi inutilis videntur, cur quosdam tantum præmiis suis spoliās, cur non omnes? Jam quod ex aliquot edit. sums, τί; μὴ, hæc vim habent et acrimoniam quandam interrogantis, quæ potestas sæpe in solo μὴ interrogativo inest. Longior in h. l. factus sum subtilitatis studio. Nec usquam in tota Oratione majores fluctus et inutilis ab Intpp. excitatos vidi. F. A. WOLF.

Ἐλπίζειν] Sicut sperare Latine, in bonam et malam partem accipitur: hic in malam. AUGER.

Εἴημεν] Ita, non cum editorum nonnullis et Wolfio, qui et similiter quoque interpretatur, εἴη μὲν. TAYLOR.

Οἷς μὴδεῖς ἀν νεμεσήσαι] Ex veteri supersitione bonorum invidiosa prædicatio homini credebatur fortunam, quæ adesset, parum tutam, atque adeo deorum iram concitare. Quid? quod πᾶν θεῶν φθοιερὸν putarunt, ut ex Herodoto constat. Eam sententiam aliquis nuper ex instituto mi-

δοκᾶν, καὶ τοῖς θεοῖς εὐχεσθαι δίδοναι, πάντα δ' ἀνθρώπινα ἡγεῖσθαι. Οὐδὲ γὰρ ἂν Λακεδαιμόνιοί ποτε ἤλπισαν εἰς τοιαῦτα πρᾶγματα ἀφίξασθαι· οὐδέ γε ἴσως Συρακοῦσιοι, ¹ τὸ πάλαι δημοκρατούμενοι, καὶ φόρους Καρχη-

¹ τοπάλαι T. R.

sere vexavit singulari scriptione, Solonem et reliquos priscos sapientes ex nostris ingenii judicans. F. A. WOLF.

Οὐδὲ γὰρ ἂν Λακεδαιμόνιοί ποτε ἤλπισαν εἰς τοιαῦτα πρᾶγματα ἀφίξασθαι] Omnino ἔλπιζεν est *expectare*, unde interdum occurrit sensu *timendi*, quæ tamen propria vis verbi non est. In hunc modum accipies, quæ traduntur ab Isipp. ad Thomam M. p. 299. *Εἰς τοιαῦτα, in talem fortunam, scil. quacumque nunc conflictantur. Similiter alibi ἐκεῖνα. Conf. ad §. ιά. IDEM.*

Οὐδέ γε ἴσως Συρακοῦσιοι] Sc. ἤλπισαν τυραννῆσθαι. De Dionysiis vid. Diodorum lib. XIII. et XIV. WOLF.

Οὐδέ γε ἴσως Συρακοῦσιοι, τὸ πάλαι δημοκρατούμενοι] Nempe per 60 fere annos, inde ab Olymp. 78, 3., quo anno antiquorum tyrannorum ultimus, Thrasybulus, regno privatus est. Nam prior Dionysius, qui statim memoratur, potitus regno est Olymp. 93, 4. Vid. Diodor. XI. 63. et XIII. 96. Reliqua, de imperio Syracusanorum latissime patente, in vulgus nota sunt. Carthaginenses illis subjecti post cladem ad Himeram Olymp. 75, 1. Vid. Diodor. XI. 20. seqq. Justin. IV. 2. et de clade Atheniensium superius notata ad §. ιά. Sed ultimis periodi longius immorari cogimur. Primum quidem hoc alii quoque scriptores testantur, Dionysium, patrem, extremo loco natum fuisse, et, priusquam tyrannidem occuparit, nullius apud suos auctoritatis. Diodorus, haudquaquam spernendus auctor in rebus Siculis, XIII. 96. eum *γραμματεία καὶ τὸν τυχόντα ιδιώτην* vocat, et qui Wesselingio ad h. l. citatur, Polyænus V. 2. 2. *ὑπηρετούντα καὶ γραμματεύοντα τοῖς στρατηγοῖς*. Jam id munus *γραμματεῖας*, ex multis locis Oratorum patet, Athenis parum honorificum fuisse. Non fuit illud quidem in Græcia per se inhonestum aut contemptum, *ὑπηρεσία* tamen, non ἀρχή, plane ut apud Romanos *scribæ* interdum etiam cum licitoribus numerantur inter *apparitores magistratum*, iisque *ministerium* tribuitur, nunquam *magistratus*. Quanquam in Græcis civitatibus paullo honorificentior ea provincia habita, quippe et ingeniorum hominum, et non mercenaria, ut puto. Conf. Nepotis Eumcn. c. 1. At verbum tamen, *ὑπηρε-*

τεῖν, solenne ubique de scribis, passimque conjunctum cum *γραμματεῖν* et *ὑπογραμματεῖν*, uti ap. Demosth. de Cor. §. 79. med. et alibi. Atque hoc non aliter fuisse Syracusis, eundemque ibi scribas locum tenuisse, pro certo poni potest, quidquid obloquatur Ulpianus, quem recte refutant Spanhem. de U. et P. N. Diss. IX. p. 705. et Wesselingius l. c. Jam plane non dubium est, Dionysium propter hoc ipsum munus *γραμματεῖας* a Nostro vocari potuisse *ὑπηρετην*. Nescio tamen quid in hoc loco me offendit, quoties lego verba, *ὡς ὑπηρετῆς ἦν, ὡς φασι*. Quid enim? Hæc cæcine, *ὡς ὑπηρετῆς ἦν*, ad declarandum locum scribæ credamus adjecta? At quis auditorum olim ignorare potuit, *γραμματεῖας* esse *ὑπηρεσίαν*, non ἀρχήν? Id scilicet *Populus Atheniensis* docendum fuit. Verum ut ejusmodi declarationem huic loco, quum de Siculis rebus agatur, minus alienam putes, jam edoceri cupiam, cur eam Orator fecerit verbis tam ineptis? Talia sunt sane, *ὡς ὑπηρετῆς ἦν*. Unde enim hoc tempus præteritum? Ferri id utique posset, si scripisset, *ὡς ὑπηρεσία ἐστὶ*, certe ita ratio dicendi constaret. Non minus tamen offendit illud, *ὡς φασι*. Est enim absonum, si ad totam sententiam referas; nec magis ferendum, etiam per leges sermonis, si ad unum nomen *γραμματεῖας*. Nam sic deberet esse, *γραμματεῖας ὄντος, ὡς φασι*. At ratio quædam videatur adesse, salebras has omnes complanans, ut post illud, *ὑφ' ἐνός γραμματεῖας*, novam quandam conditionem hominis inesse dicas appositis verbis, *ὡς ὑπηρετῆς ἦν*. Nimirum ad hoc aliquis abuti possit Polyæni loco, quem ante laudavi. At si nova et diversa a priore conditio nunc accederet, ista molestia præteriti temporis eadem nos premeret. Nec video, in hac ratione, cur non potius Orator dixisset, *γραμματεῖας καὶ ὑπηρετέου*, quanquam vel sic abruptius, nec pro solita perspicuitate sua locutus esset. Post hæc omnia, quæ dixi, primum facere non possum, quin illud, *ὡς φασι*, absurdum judicem et alienum. Haud dubie Dionysii, principis tam potentis, prior conditio satis tunc nota fuit; atque ut minus nota fuerit, *rumor vulgi et fama* locum in tali argumentatione non

δονίους πραττόμενοι, καὶ πάντων τῶν περὶ αὐτοὺς ἄρχοντες, καὶ ναυμαχία νενικηκότες ἡμᾶς, ὑφ' ἑνὸς γραμματέως, ¹[ὃς ὑπερέτης ἦν, ὡς φασι,] τυραννηθῆσθαι. Οὐδέ γε ὁ νῦν ὢν Διονύσιος ἤλπισεν ἂν ποτ' ἴσως, πλοῖω στρογγύλω καὶ στρατιώταις ὀλίγοις Δίωνα ἐλθόντα ἐπ' αὐτὸν ἐκβαλεῖν τὸν τριήρεις πολλὰς καὶ ξένους καὶ πόλεις κεκτημένον. Ἄλλ', οἶμαι, τὸ μέλλον ἀδῆλον πᾶσιν ἀνθρώποις, καὶ μικροὶ καιροὶ μεγάλων πρᾶγματων αἴτιοι ² γίνονται. Διὸ δεῖ μετριάξεν ἐν ταῖς εὐπραξίαις, καὶ προορωμένους τὸ μέλλον φαίνεσθαι.

507 λς'. Πολλὰ δ' ἂν τις ἔχοι λέγειν ³ ἔτι καὶ διεξιέναι, περὶ τοῦ μηδαμῆ, μηδὲ καθ' ἑν, τοῦτον ἔχειν καλῶς τὸν νόμον, μηδὲ συμφέρειν ὑμῖν· ἀλλ', ἵν' ἐν κεφαλαίῳ τοῦτο μάθητε, καὶ γὰρ παύσωμαι λέγων, ὡδὶ ποιήσατε! Σκεψάσθε παράλληλα, καὶ λογίσασθε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, τί τε συμβήσεται κατεψηφισμένοις ὑμῖν τοῦ νόμου, καὶ τί μὴ εἴτα φυλάττετε καὶ μέμνησθε, ἃ ἂν ὑμῖν ἐξ ἑκατέρου φανῆ, ἵνα ἔλησθε τὰ κρείττω. Ἄν μὲν τοίνυν καταψηφίσθησθε,

¹ Absunt unci. T. [ὃς - - ἦν], R.

² γίνονται, T. R.

³ Deest ἔτι. T.

habebat. Concinit quidem vulgato textui Scholiastes, sed hujus cantilenam non ita curo, ut propter eam verba, quæ inclusi, minus mihi videantur suspecta, minusque glossatorem oleant. Quin surreptis illis etiam gravitas orationi accedit. Hujus vero reperti laudem, si qua est, ex parte præcepit Reiskius, in Notis monens: Verba, ὃς ὑπερέτης ἦν, videntur e scholio superesse, eoque delenda esse. Voluerat lector aliquis significare, quam contenti olim scribæ fuissent; ideoque adscripserat, scribas in numero servorum publicorum fuisse. Non dubito, in postremis virum scribere voluisse ministrorum, etsi scio, servos publicos et scribas conjungi a Capitolino Gord. tr. c. 12. Hoc unum miror, quod Reisk. parcere potuit verbis, ὡς φασι. Ea ipsa sunt, quæ mihi præ ceteris corruptelæ suspicionem iniecerunt. F. A. WOLF.

Ὁ νῦν ὢν Διονύσιος] Ὁ νεώτερος. De hoc vide vitam Dionis et Timoleontis apud Plutarchum. WOLF.

Οὐδέ γε ὁ νῦν ὢν Διονύσιος.— Dionysii minoris ejectio ex insula incidit in Olymp. 106, 1. De tota re gesta constat ex Diodoro XVI. 6., Nepotis Dione, et ex Plutarcho, quem imprimis confer in Dione p. 968. D. Tetigisse hæc vulgata satis ha-

beo. Sic et sententia, τὸ μέλλον ἀδῆλον κ. τ. λ. sine comparatione locorum similium bene intelligitur. Iisdem verbis ea repetitur in Or. de Rhod. libert. §. 8. et Latine a Livio XXVII. 9. F. A. WOLF.

λς'. Παράλληλα] Rescribe παρ' ἄλληλα, in utramque partem, sc. τί τε συμβήσεται κατεψηφισμένοις ὑμῖν τοῦ νόμου, καὶ τί μὴ. Forte καταψηφισμένοις, ut habent Ital. et Regg. α. β. η. TAYLOR. Sæt frequens hoc in Atticis pro παραλλήλας, et inutile est, cum Tayl. disjungere, παρ' ἄλληλα. Nec minus recte servamus vulgatam, κατεψηφισμένοις, pro quo idem ille commendat καταψηφισμένοις. Feras hoc hactenus, ut sit pro ἐὰν καταψηφίσθησθε. Prius tamen verius, quod resolvi potest, εἰ κατεψηφισμένοι ἔσεσθε. Verius, inquam, quia sententiæ h. l. magis convenit εἰ, quam ἐὰν, propter hujus particulæ vim ἀριστολογικὴν. Ac plane sic est in Lycurg. adv. Leocr. p. 143. In seqq. ellipsis facilis in τί μὴ, h. e. τί συμβήσεται μὴ κατεψηφισμένοις. Ceterum tota hæc peroratio est ex optimis partibus Orationis, et causæ aptissima. F. A. WOLF.

ἵνα ἔλησθε τὰ κρείττω] Alludit ad verba Legis Solonis, citatæ supra §. κ'. med. ὑμᾶς δὲ ἀκούσαντας, ἐλέσθαι τὸν κρείττω,

ὡςπερ ἡμεῖς κελεύομεν, οἱ μὲν ἄξιοι τὰ δίκαια παρ' ὑμῶν ἔχουσιν· εἰ δέ τις ἔστ' ἀνάξιος, ὡς ἔστω, πρὸς τῷ τὴν δωρεὰν ἀφαιρεθῆναι, δίκην, ἣν ἂν ὑμῖν δοκῇ, δώσει κατὰ τὸν παρεισενηνεγμένον νόμον· ἡ δὲ πόλις πιστὴ, δίκαια, πρὸς ἅπαντας ἀψευδὴς φανήσεται. Ἐὰν δὲ ἀποψηφίσθητε, ὃ μὴ ποιήσαίτε, οἱ μὲν χρηστοὶ διὰ τοὺς φαύλους ἀδικηθήσονται, οἱ δὲ ἀνάξιοι συμφορᾶς ἑτέροις αἴτιοι γενήσονται, δίκην δ' οὐδ' ἠντινοῦν αὐτοὶ δώσουσιν· ἡ δὲ πόλις, τάναντία ὧν εἶπον ἀρτίως, δόξει ἀπιστος, φθονερά, φαύλη¹ παρὰ πᾶσιν εἶναι.

λζ'. Οὐκ οὖν ἄξιον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖσι! τοσαύτην βλασφημίαν ἀντὶ καλῶν καὶ προσηκόντων ὑμῖν ἀγαθῶν, ἐλέσθαι. Καὶ γὰρ ἕκαστος ὑμῶν ἰδίᾳ μεθέξει τῆς δόξης τῶν κοινῆ γνώσθεντων. Οὐ γὰρ ἀγνοεῖ γε τοῦτο οὐδεὶς, οὔτε τῶν περιεστηκότων, οὔτε τῶν ἄλλων, ὅτι ἐν μὲν τῷ δικαστηρίῳ Λεπτίνης πρὸς² ἡμᾶς ἀγωνίζεται, ἐν δὲ τῇ τῶν καθημένων ὑμῶν ἐνὸς ἐκάστου γνώμη φιλανθρωπία πρὸς φθόνον, καὶ δικαιοσύνη πρὸς κακίαν, καὶ πάντα τὰ χρηστὰ πρὸς τὰ³ πονηρὰ ἀντιτάττεται. Ὡν τοῖς βελτίοσι πειθόμενοι, καὶ κατὰ⁴ ταῦτ' ἡμῖν θέμενοι τὴν ψῆφον, αὐτοὶ τε ἀ⁵⁰⁸ προσήκει δόξετ' ἐγνωκέναι, καὶ τῇ πόλει τὰ κάλλιστα

¹ παρ' ἅπαντι R.² ἡμᾶς T. R.³ πονηρότατα R.⁴ ταῦτα T.

scil. νόμον. MARKLAND.

Παρὰ πᾶσιν] Refertur ad δόξιν. AUGER.

λζ'. Οὔτε τῶν περιεστηκότων, οὔτε τῶν ἄλλων—] Οἱ περιεστηκότες sunt, qui aliis locis vocantur, εἰ ἐπακούουσι τῆς κρίσεως, εἰ ἔξωθεν περιέστανσι, ut ap. Æschin. in Ctesiph. §. 8. κα. post med. οἱ. Lat. qui circumstant audiendi gratia, et coronam faciunt, qui in gravioribus causis, præsertim oratore claro aut gratioso orante, solebant multi esse et Athenis et Romæ. Mox omnes edd. occupat πρὸς ἡμᾶς, incuria editorum, quod vel Wolfii rector versio ostendit. Accusatorum et reorum in foro semper est ἀγὼν πρὸς ἀλλήλους, non πρὸς τοὺς δικαστὰς, minime in h. l. Quisq; hoc videt attentior, etsi nemo Intpp. advertit ante Reiskium. Οἱ καθημένοι denique sunt iudices, qui solenniter Græce dicuntur καθῆσθαι, Latine sedere. F. A. WOLF.

Ἐν μὲν τῷ δικαστηρίῳ Λεπτίνης etc.] Sic Cicero 2 Catilinaria. Denique aequitas, temperantia, fortitudo, prudentia, virtutes omnes certant cum iniquitate, cum luxuria,

cum ignavia, cum temeritate, cum vitiiis omnibus. Postremo copie cum egestate, bona ratio cum perditâ, mens cum amentia, bona denique spes cum omnium rerum desperatione confligit. WOLF.

Πρὸς τὰ πονηρὰ] Intelligere hoc licet, verbo πάντα repetito, πάντα τὰ πονηρὰ. Ergo nihil opus, cum Par. 1. Aug. 1. et Reisk. poni πονηρότατα. Paulo magis ferrem, si cui v. 10. p. seq. superlativus optior videretur, κατὰ τῶν τὰ πονηρότατα συμβουλευόντων. Quamquam ibi nihil mutò. F. A. WOLF.

Ἡμῖν θέμενοι τὴν ψῆφον] Συμφανίσαντες ἡμῖν, καὶ καταψηφισάμενοι τοῦ νόμου. WOLF.

Κατὰ ταῦτα] Omnino κατὰ ταῦτ' ἡμῖν, ut excludit Morel. et interpretatur Wolfius. Vulgo legitur ἡμῖν. Italus ita: Delle quali se migliori seguirete, e secondo esse darete la vostra sentenza. TAYLOR.

Τῇ πόλει τὰ κάλλιστα] H. e. quæ Rempubl. nostram maxime decet decrevisse. Mirum est, membranas magno consensu dare, τῇ πόλει τὰ κράτιστα. Quod nemo prefe-

ἔσεσθε ἐψηφισμένοι· κἂν τις ἄρ' ἔλθῃ ποτὲ καιρὸς, οὐκ ἀπορήσετε τῶν ἐδελθόντων ὑπὲρ ὑμῶν κινδυνεύειν. Ὑπὲρ οὖν τούτων ἀπάντων ¹ οἴμαι δεῖν ὑμᾶς σπουδάζειν, καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, ὅπως μὴ βιασθῆτε ἀμαρτεῖν. Πολλὰ γὰρ ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι! πολλάκις οὐκ ἐδιδάχθητε, ὡς ἔστι δίκαια, ἀλλ' ἀφῆρέθητε ὑπὸ τῆς τῶν λεγόντων, κραυγῆς, καὶ βίας, καὶ ἀναισχυντίας· ὃ μὴ πάθοιτε νῦν οὐ γὰρ ἄξιον· ἀλλ' ἂ δίκαια ἐγνώκατε, ταῦτα φυλάττετε! καὶ μνημονεύετε, ἕως ἂν ψηφίσησθε, ἵν' εὐορκον θῆσθε τὴν ψῆφον κατὰ τῶν τὰ πονηρὰ συμβουλευόντων. Θαυμάζω δ' ἔγωγε, εἰ τοῖς μὲν τὸ νόμισμα διαφθείρουσι θάνατος παρ' ὑμῖν ἐστὶν ἢ ζημία, τοῖς δ' ὅλην τὴν πόλιν κίβδηλον καὶ ἀπίστον ποιοῦσι λόγον δώσετε. Οὐ ² δῆπουγε, ὦ Ζεῦ καὶ ³ Θεοί!

¹ οἴμαι R.

² δὴ που γ' R:

³ Θεοί, οὐκ T.

rat, qui Orationem cum cura perlegit. F. A. WOLF.

Ἀφῆρέθητε ὑπὸ τῆς τῶν λεγόντων κραυγῆς καὶ βίας καὶ ἀναισχυντίας] Extortum est Vobis id, quod decrevistis, clamoribus et impudenti convicio. Conf. instar omnium Aeschin. Or. in Ctesiph. non longe ab initio, quo in loco pristinum judiciorum ordinem et gravitatem requirit. IDEM.

Ψηφίσθητε] Ita Editt. et MSS. Vulgo ψηφίσθητε. TAYLOR.

Τοῖς μὲν τὸ νόμισμα] Aristophanes Raris. [v. 730.]

Πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἢ πόλις πεπωθῆναι ταῦτόν, ἔστε τῶν πολιτῶν τοὺς καλοὺς τε καὶ γαθοὺς,

Ἔστε τάρχαϊον νόμισμα καὶ τὸ καινὸν χρυσίον. WOLF.

Lubens hoc ἀπροσδιόνυσον scholion Wolfi admisi, nulla alia de causa, nisi ut hoc exemplo intelligat bonus Lector meus, sibi nullam factam esse fraudem, si aliquando hujus hominis πονηροῖς καὶ κειβδηλευμένοις νομίσμασιν (ut loquitur ibidem suus Aristophanes) χρώμεθ' οὐδέν. TAYLOR.

Θαυμάζω δ' ἔγωγε, εἰ τοῖς μὲν τὸ νόμισμα διαφθείρουσι —] Sententia haec imprimis accommodata est ad communem intelligentiam, olim adhibita explicatius a Solone. Demosthenes in Timocrat. p. 763. ed. R. Βούλομαι ἡμῖν κἀκεῖνο δηρῶσθαι, ὃ φασὶ ποτ' εἰπεῖν Σόλων, κατηγοροῦντα νόμον τινὸς οὐκ ἐπιτήδειον βέντος. Λέγεται γὰρ τοῖς διασταῖς αὐτὸν εἰπεῖν, ἕπειδὴ τᾶλλα

κατηγόρησεν, ὅτι νόμος ἐστὶν ἀπάσαις, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ταῖς πόλεσιν, ἕαν τις τὸ νόμισμα διαφθείρῃ, θάνατον τὴν ζημίαν εἶναι· ἐπερωτησας δὲ, εἰ δίκαιος αὐτοῖς καὶ καλῶς ἔχων ὁ νόμος φαίνεται, ἐπειδὴ φῆσαι πάντας τοὺς δικαστὰς, εἰπεῖν, ὅτι αὐτὸς ἡγεῖται ἀργύριον μὲν νόμισμα εἶναι τῶν ἰδίων συναλλαγματῶν ἕνεκα τοῖς ἰδιώταις εὐρημένον, τοὺς δὲ νόμους ἡγεῖται τῆς πόλεως νόμισμα εἶναι. Δεῖ δὴ τοὺς δικαστὰς πολλῶ μάλλον, εἰ τις, ὃ τῆς πόλεως ἐστὶ νόμισμα, τούτο διαφθείρῃ, καὶ παράσχηται εἰσφέρειν, μισεῖν καὶ κολάζειν, ἢ εἰ τις ἐκεῖνο, ὃ τῶν ἰδιωτῶν ἐστὶ. Προσθῆναι δὲ τεμμήριον τοῦ καὶ μείζον εἶναι τὸ ἀδικημα, τὸ τοὺς νόμους διαφθεῖρειν, ἢ τὸ ἀργύριον ὅτι ἀργύριον μὲν πολλὰ τῶν πύλων καὶ φανερῶς πρὸς χαλκὸν καὶ μίλυθρον κειραμένον χρώμεται σώζονται, καὶ οὐδοτικῶν παρὰ τοῦτο πάσχωσιν, ὁμοίως δὲ νόμοις πονηροῖς χρώμενοι, καὶ διαφθείρεσθαι τοὺς ἕντας ἕαντες, οὐδένες πάσωσ' ἐσώθησαν. F. A. WOLF.

Καὶ Θεοί, οὐκ οἶδ' ὅτι etc.] Haec ista distingui debent: λόγον δώσετε. οὐ δῆπου γε, ὦ Ζεῦ, καὶ Θεοί. Οὐκ οἶδ', ὅτι δεῖ πλείω λέγειν ὁμοίως γὰρ etc. ne utique hoc fiat, o Jupiter, et ceteri Dii! Scio, non opus esse, ut ego plura dicam: opinor enim etc. Frequens haec Oratoribus Formula: Οὐκ οἶδ' ὅτι etc. in conclusionibus orationum. Lysias contra Frumentar. ad fin. Οὐκ οἶδ', ὅτι δεῖ πλείω λέγειν περὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων etc. et ita saepe Ille, et ceteri. Intelligendum est, quasi scriptum fuisset hoc modo: Οὐκ (οἶδ', ὅτι) δεῖ πλείω λέγειν gehoc: Οἶδ', ὅτι οὐ δεῖ πλείω λέγειν. MARK-

Οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείω λέγειν· ¹οἶμαι γὰρ ὑμᾶς οὐδὲν ἀγνοεῖν τῶν εἰρημένων.

¹ οἶμαι R.

LAND. Pone punctum post Θεοί. AUGER. Absolute pro particula affirmandi interponi solet οἶδ' ὅτι, et εἶ οἶδ' ὅτι. Explicui hoc et interdum similia leviora, et nullius doctrinae, ne ad justam explicationem Orationis quidquam deesse videretur. F. A. vulgo perperam scribitur, οὐκ οἶδ' ὅ τι. WOLF.

FINIS TOMI SECUNDI.

University Of California, Los Angeles

L 007 587 043 6

PA
3479
A1
1828
v.6

UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

AA 000 538 394 8

